ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΔΙΑ-
φόρων ἐπιγραμμάτων παλαιῶν, εἰς ἑπτὰ βιβλία διῃρημένη.

Florilegium diuerſorum epigrammatum veterum, in ſeptem libros diuiſum,

Magno epigrammatũ numero & duobus indicibus auctũ.

Henr. Steph. de hac ſua editione diſtichõ,

Priſtinus à mendis fuerat lepor antè fugatus:
Nunc profugæ mendæ, nunc lepor ille redit.

ANNO M. D. LXVI

Excudebat Henricus Stephanus, illuſtris viri HVLDRICHI FVGGERI typographus.

HENRICI STEPHANI EXPLI catio notarum ſibi peculiarium, quibus in huius libri & in Homeri aliorúmque poetarum editione vſus eſt.

Hæc nota ¯ nomen propriũ viri aut mulieris, equíve, aut canis, aut alius animalis, indicat.

At hæc ∸ nomen eſſe gentis ſeu populi, aut vrbis, aut à gentis ſiue vrbis nomine deductum ſignificat.

Hæc autem ∺ montis nomen eſſe oſtendit.

Hæc verò ⁝̄ maris, fluuii aut fontis eſſe nomen admonet.

At hæc nota ☞ hîc, (ſicut & in noſtro AEſchylo, Xenophonte, Thucydide, Diodoro Siculo, atque aliis) ſententiarum eſt index, quas Græci γνώμας appellant.

Harum autem literularum [α] [β] vſum non excogitaui, ſed potius amiſſum reuocaui. has enim literulas in plurimis antiquiſſimis codicibus Græcis, adhibitas iis locis qui dialogi formam haberent, inueni, [α] interrogationem, [β] reſponſionem indicante.

HENRICVS STEPHANVS LEctori poetices ſtudioſo S. D.

QVAM palato gratus eſt bene conditus cibus, tam gratum eſſe auribus, ac multo etiã fortaſſe gratius, carmen quo lepore quáque decet elegantia tinctũ, & ſuo quodã (vt ita loquar) ſale conditũ, nemo cui teretes ſint aures, negauerit. Sed quod pleriſque in menſa vſuuenit, vt bene ſtructis ferculis veſci contenti, ſtruendorũ artem coquis relinquant, id in poetarum lectione vſuuenire quãplurimis videmus, vt quanuis eorũ carmina magna cum auiditate voluptatéque legant, & lecta admirationi habeãt, quale tamẽ illud ſit quod ea ſibi tãtopere cõmendet artificiũ, non inquirant. Vt autẽ à genere ad ſpeciẽ deſcendamus, (latiſſimè enim poeticæ patent fines) quotuſquiſque eſt qui aliquo epigrãmate oblectatus, & eius velut illecebris delinitus, ioci ex quo tantam voluptatẽ ceperit, artificiũ expendat atque examinet? Atqui id animaduerſum non delectationẽ auget ſolùm, ſed & epigrammatis ſententiam apertius demonſtrat, & argumentũ in re ſimili, ſi occurrerit, ſuppeditat. Quæ quũ ita ſint, ego, ſi exponerẽ quæ huc pertinẽtia obſeruaui dum iſta meis typis epigrãmata excuderẽ, operæpretiũ me facturũ, & non magno meo labore magnã vtilitatem ſtudioſis huiuſmodi rerũ allaturũ exiſtimarã: ſed ea quia nunc edere non licuit, hunc interea veluti δεύτερον πλοῦν futurũ putaui, ſi in quorũ potiſſimùm epigrãmatis obſeruãda mihi artificia viderẽtur, iuuenibus indicarẽ. Sũt igitur (ni fallor) iſti, Antipater vterq;, Leonides, Lucilli⁹, Lucianus, Nicarch⁹, Philippus, Macedonius. Sed Antipatri, Leonidę, Philippi & Macedonii pauca σκωπτικὰ ſunt, contrà Lucillii, Luciani & Nicarchi omnia ferè σκωπτικὰ ſunt, τωθαστικὰ & διασυρτικά. Philippo quidẽ certè velut peculiaria ſunt quædã κολακευτικῶς ἐγκωμιαστικὰ, quibus Cæſari adulatur. Quid? Palladã in hoc albo nõ reponis? dicet aliquis. Imò verò ineptiſſimis ἐπιγραμματοποιοῖς eum annumero, & in Eraſmo eum laudante (ſiquid in tanto viro deſiderare fas eſt) iudicium deſidero. Certè ſicubi ineptus non eſt Palladas, ibi fur eſſe credendus eſt. Quorum autem furtorum conuictum eum tenens, aliorum prętерea multorum ſuſpectum habeã, cum alibi, tum in meis annotationibus attigi: quibus etiam (ad accendendum iuuenum ſtudiũ) vnius & eiuſdem diſtichi quinquaginta interpretationes verbis tãtũ diuerſas, inſerere libuit, dum cætera quæ & à me & ab aliis Latina facta ſunt epigrammata, edẽdi occaſio ſe offerat. Ac nequid aliud à me hîc expectes, quæcunque de hac editione dicenda cenſui, ea paucis complexus, iiſdẽ annotationibus ſubiunxi. Vale.

Ἐν τῷ πρώτῳ τμήματι τῆς ἀνθολογίας ἐπιγραμμάτων περιέχεται κεφάλαια τάδε.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

διαφόρων ἐπιγραμμάτων, εἰς ἑπτὰ βιβλία διῃρημένης, τὸ πρῶτον.

ΕΙΣ ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΣ, κεφ. α.

ΑΡΧΙΟΥ εἰς τοὺς τέσσαρας ἀγῶνας.

Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα· τέσσαρες ἱεροί,
  Οἱ δύο μὲν, θνητῶν, οἱ δύο δ', ἀθανάτων·
Ζηνὸς, Λητοΐδαο, Παλαίμονος, Ἀρχεμόροιο.
  Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

ΔΙΟΤΙΜΟΥ εἰς Ἡρακλέα καὶ Ἀνταῖον.

Ταὶ ἦβαι ἐς ἄεθλα πάλας ἤσκησε κραταιᾶς
  Ἅ τε Ποσειδῶνος καὶ Διὸς ἀγυεά.
Κεῖται δέ σφιν ἀγὼν οὐ χαλκέου ἀντὶ λέβητος,
  Ἀλλ' ὅστις ζωὰν οἴσεται ἢ θάνατον.
Ἀνταίου τὸ πτῶμα. πρέπει δ' Ἡρακλέα νικᾶν
  Τὸν Διός· Ἀργείων ἁ πάλα, οὐ Λιβύων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς Ἀρίαν.

Ὁ σταδιεὺς Ἀρίης ὁ Μενεκλέος οὐ κατελέγχει
  Περσέα σὸν κτίστην, Ταρσὲ κίλισσα πόλι.
Τοῖοι γὰρ παιδὸς πτηνοὶ πόδες· οὐδ' ἂν ἐκείνῳ
  Οὐδ' αὐτὸς Περσεὺς νῶτον ἔδειξε θέων.
Ἢ γὰρ ἐφ' ὑσπλήγων ἢ τέρματος εἶδέ τις ἄκρου
  Ἠΐθεον, μέσσῳ δ' οὔποτ' ἐνὶ σταδίῳ.

ΛΕΟΝΤΟΣ φιλοσόφου εἰς τὸ μονημέριον.

Τοξότα, Πιερίδων μεδέων, ἑκατηβόλε Φοῖβε,
Εἰπὲ κασιγνήτῃ κρατερῇ ἵνα θῆρας ἐγείρῃ,
Ὅσσον ἐπιψαύσαι μερόπων δέμας, ὅσσον ἀΐσσαι
Λαῶν τερπομένων ἱερὸν στόμα· μηδὲ νοήσω
Ζηνὸς μειλιχίοιο λαχὼν θρόνον, ἀέρος οἶτον.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ταύρου βαθὺν τένοντα, καὶ σιδαρέοις
Ἄτλαντος ὤμοις, καὶ κόμαν ἡρακλέοις,
Σεμναί θ' ὑπήναν, καὶ λέοντος ὄμματα,
Μιλησίου γίγαντος, οὐδ' ὀλύμπιος
Ζεὺς ἀτρόμητος εἶδεν, ἄνδρας ἡνίκα
Πυγμῇ ὃ ἐνίκα νικοφῶν ὀλύμπια.

ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Οὔτ' ἀπὸ μεσσήνας, οὔτ' ἄργοθεν εἰμὶ παλαιστάς·
Σπάρτα μοι σπάρτα κυδιάνειρα πατρίς.
Κεῖνοι τεχνάεντες· ἐγὼ γε μὲν (ὡς ἐπέοικε
Τοῖς λακεδαιμονίων παισὶ) βίᾳ κρατέω.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Γνῶθι θεόκριτον προσιδὼν τὸν ὀλυμπιονίκαν,
Παῖδα, παλαισμοσύνας δεξιὸν ἡνίοχον,
Κάλλιστον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ' οὐ χείρονα μορφῆς,
Ὃς πατέρων ἀγαθῶν ἐστεφάνωσε πόλιν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἴσθμια καὶ πυθοῖ διοφῶν ὁ φίλωνος ἐνίκα,
Ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

ΕΙΣ ΑΜΠΕΛΟΝ, κεφ. β.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Τίς σε πάγος δυσέρημος, ἀνήλιος ἐξεθρέψατο,
Ἢ βορέου σκύθης, ἄμπελον ἀγριάδα,
Ἢ κελτῶν νιφοβλῆτες ἀεὶ κρυμώδεες ἄλπεις,
Τῆς τε σιδηροτόκου βῶλος ἰβηριάδος;
Ἣ τοὺς ὀμφακοπαγὰς ἐγείναο τοὺς ἀπεπαύτους
Βότρυας, οἳ στυφελὴν ἐξέχεον σταγόνα.
Δίζημαι λυκοεργὲ τεὰς χέρας, ὡς ἀπὸ ῥίζης
Κλήματος ὠμοτόκου, βλαστὸν ὅλον θερίσῃς.

Ἄδηλον.

Τίς ποτ' ἀκηδέστως οἰνοτρόφον ὄμφακα βάκχου
Ἀνὴρ ἀμπελίνου κλήματος ἐξέταμεν.

Χείλεα δὲ στυφθεὶς, χαμάδις βάλεν, ὡς αἰ ὁδίταις
 Εἴη νεσσομένοις ἡμιδαὲς σκύβαλον.
Εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιος οἷα Λυκούργῳ,
 Ὅττι μιν αὐξομένην ἔσβεσεν εὐφροσύνην.
Τοῦδε γὰρ ἂν τάχα τις διὰ πώματος ἢ πρὸς ἀοιδὰς
 Ἤλυθεν, ἢ γοεροῦ κήδεος ἔσχε λύσιν.

ΕΙΣ ΑΝΑΘΗΜΑΤΑ, κεφ. νγ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας
 Ἄρηος, ταύτην τὴν ἄχαριν χάριτα.
Ἄκλαστοι μὲν κῶνοι, ἀναίμακτοι δὲ γανῶσαι
 Ἀσπίδες, ἄκλαστοι δ' αἱ κλαδαραὶ κάμακες.
Αἰδοῖ πάντα παρ' ἄπτ' ἐρυθαίνομαι, ἐκ δὲ μετώπου
 Ἱδρὼς πιδύων στῆθος ἐπιστάλαγε.
Παστάδα τις τοιοῖσδε, καὶ ἀνδρῶνα, καὶ αὐλὰν
 Κοσμείτω, καὶ τὸν νυμφίδιον θάλαμον.
Ἄρης δ' αἱματόεντα διωξίπποιο λάφυρα
 Νηὸν κοσμοίη· τοῖς γὰρ ἀρεσκόμεθα.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Τίς θέτο μυρμηκόεντα βοάγρια; τίς δ' ἀφοίνικτα
 Δούρατα, καὶ ταύτας ἀρραγέας κόρυθας
Ἐκκρεμάσας ἄρηϊ μιάσσει, κόσμον ἄκοσμον;
 Οὐκ ἀπ' ἐμῶν ῥίψει ταῦτά τις ὅπλα δόμων;
Ἀπτολέμων τάδ' ἔοικεν ἐν οἰνοπλῆξι τεράμνοις
 Κεῖσθαι, οὐ θριγκῶν ἐντὸς ἐνυαλίου.
Σκῦλά μοι ἀμφίδρυπτα, καὶ ὀλλυμένων ἅδε λύθρος
 Ἀνδρῶν, εἴπερ ἔφυν ὁ βροτολοιγὸς Ἄρης.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ τῇ Ἀφροδίτῃ.

Ἀσύριγξ, τί τοι ὧδε παρ' Ἀφρογενείᾳ ὀρούσας;
 Τίς σ' ἀπὸ ποιμενίου χείλεος ὧδε πάρει;
Οὔ τοι πρῶνες ἔνθ' ὧδ', οὐδ' ἄγκεα, πάντα δ' ἔρωτες,
 Καὶ πόθος· ἁ δ' ἀγρία μοῦσ' ἐν ὄρει νέμεται.

ΕΡΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ταῖς νύμφαις.

Νύμφαι ἐφυδριάδες, ταῖς ἑρμοκρέων τάδε δῶρα
Εἵσατο, καλλινάου πίδακος ἀντιάσας,
Χαίρετε, καὶ στείβοιτ᾽ ἐρατοῖς ποσὶν ὑδατόεντα
Τόνδε δόμον, καθαροῦ πιμπλάμεναι πόματος.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ταραντίνου τοῖς ἀγρόταις θεοῖς.

Αὔλια, καὶ νυμφέων ἱερὸς πάγος, αἵ θ᾽ ὑπὸ πέτρῃ
Πίδακες, ἥ θ᾽ ὕδασιν γειτονέουσα πίτυς,
Καὶ σὺ τετράγλωχιν μηλοσσόε μαιάδος ἑρμᾶ,
Ὅς τε τὸν αἰγιβότην πολὺ κατέχεις σκόπελον,
Ἵλαοι τὰ ψαιστὰ, τό, τε σκύφος ἔμπλεον οἴνης
Δέξασθ᾽, αἰακίδεω δῶρα νεοπτολέμου.

ΕΙΣ ΑΝΑΠΗΡΟΥΣ, κεφ. κδ.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ, οἱ δὲ, ΙΣΙΔΩΡΟΥ.

Πηρὸς ὁ μὲν, γυίοις, ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ὄμμασιν· ἀμφότεροι δὲ
Εἰς αὐτοὺς τῆς τύχης ἐνδεὲς ἠράνισαν.
Τυφλὸς γὰρ λιπόγυιον ἐπωμάδιον βάρος αἴρων,
Ταῖς κείνου φωναῖς ἀτραπὸν ὠρθοβάτει.
Γαῦτα δὲ ταῦτ᾽ ἐδίδαξε πικρὴ πολύτολμος ἀνάγκη
Ἀλλήλοις μερίσαι τοὐλλιπὲς εἰς ἔλεον.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Τυφλὸς ἀλητεύων χωλὸν πόδας ἠέρταζεν,
Ὄμμασιν ἀλλοτρίοις αὐτερανιζόμενος.
Ἄμφω δ᾽ ἡμιτελεῖς πρὸς ἑνὸς φύσιν ἡρμόσθησαν,
Τοὐλλιπὲς ἀλλήλοις ἀντιπαρασχόμενοι.

Εἰς τὸ αὐτό, ΠΛΑΤΩΝΟΣ νεωτέρου.

Ἀνέρα τις λιπόγυιον ὑπὲρ νώτοιο λιπαυγὴς
Ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Ἄμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες, ἀλλ᾽ ὁ μὲν, ὄψεις,
Ὃς δὲ, βάσεις· ἄλλου δ᾽ ἄλλος ὑπηρεσίη.

Τυφλὸς γὰρ χωλοῖο κατωμάδιον βάρος ἄρας,
Ἀτραπὸν ὀθνείοις ὄμμασιν ἀκροβατεῖ.
Ἡ μία δ' ἀμφοτέροις ἤρκει φύσις. ἐν γὰρ ἑκάστῳ
Τοὐλλιπὲς, ἀλλήλοις εἰς ὅλον ἠράνισαν.

Εἰς ἡμίξηρον αἰτήσαντα ἀδριανὸν τὸν βασιλέα ξοφιώ.

Ἡμισύ μου τέθνηκε, τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει.
Σῶσόν μου βασιλεῦ μουσικὸν ἡμίτονον.

Ἀπόκρισις τοῦ βασιλέως.

Ἀμφοτέρους ἀδικεῖς, καὶ Πλουτέα καὶ Φαέθοντα,
Τὸν μὲν ἔτ' εἰσορόων, τὸν δ' ἀπολειπόμενος.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ Εἰς τυφλὸν ἀναβαίνοντα εἰς τὸ ἐν ἐλευσῖνι ἱερόν.

Σκίπων με πρὸς νηὸν ἀνήγαγεν, ὄντα βέβηλον
Οὐ μούνων τελετῆς, ἀλλὰ καὶ ἠελίου·
Μύστην δ' ἀμφοτέρων με θεαὶ θέσαν, οἶδα δ' ἐκείνῃ
Νυκτὶ καὶ ὀφθαλμῶν νύκτα καθηράμενος.
Ἀσκίπων δ' εἰς ἄστυ κατέστιχον, ὄργια δηοῦς
Κηρύσσων γλώσσης ὄμματι τρανοτέρῳ.

ΕΡΥΚΙΟΥ.

Αὐτοῦ τοι κτάμνοντι γεράνδρυα κάμμορε μείδων,
Φωλὰς ἀραχναίη σκαιὸν ἔτυψε πόδα,
Νέρθεν ἀναΐξασα· χύδην δ' ἔβρυξε μελαίνη
Σηπεδόνι χλωρὴν σάρκα καὶ ἀστραγάλους.
Ἔτμηξεν δ' ἀπὸ τῆς στιβαρὸν γόνυ, καί σε κομίζει
Μουνόποδα, βλωθρῆς σκηπάνιον κοτίνου.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝ, ΚΑΙ ἀνδρείους, κεφ. ε.

Ἄδηλον, εἰς λάκαιναν.

Γυμνὸν ἰδοῦσα λάκαινα παλίντροπον ἐκ πολέμοιο
Παῖδ' ἑὸν ἐς πάτραν ὠκὺν ἱέντα πόδα,
Ἀντίη ἀΐξασα, δι' ἥπατος ἤλασε λόγχην,
Ἄρρενα ῥηξαμένη φθόγγον ἐπὶ κταμένῳ,

Ἀλλότριον Σπάρτας (εἶπεν) γένος, ἔρρε ποθ' ᾅδην.
Ἔρρ', ἐπεὶ ἐψεύσω πατρίδα καὶ γενέταν.

ΠΑΛΛΑΔΑ εἰς τὸ αὐτό.

Φεῦγε Λάκων ποτὲ δῆριν· ὑπαντιάσασα δὲ μήτηρ
Εἶπε, κατὰ στέρνων ἄορ ἀνασχομένη,
Ζώων μὲν, σέο ματρὶ διαμπερὲς αἶσχος ἀνάπτεις,
Καὶ κρατερᾶς Σπάρτας πάτρια θεσμὰ λύεις·
Ἢν δὲ θάνῃς παλάμῃσιν ἐμαῖς, μάτηρ μὲν ἀκούσω
Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένα.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου, ὅμοιον.

Μήτηρ υἷα λιπόντα μάχην μετὰ πότμον ἑταίρων
Ἔκτανεν, ὠδίνων μνῆστιν ἀνηναμένη.
Καὶ γὰρ γνήσιον αἷμα διακρίνει Λακεδαίμων
Ἀλκῇ μαρναμένων, οὐ γενεῇ βρεφέων.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς τὸν αἴαντος λίθον.

Μή με τὸν αἰάντειον ἀνοχμάσσειας ὁδῖτα
Πέτρον, ἀκοντιστὴν στήθεος ἑκτορέου.
Εἰμὶ μέλας, τρηχύς τε· σὺ δ' εἴρεο θεῖον ὅμηρον
Πῶς δὴν Πριαμίδην ἐξεκύλισσα πέδῳ.
Νῦν δὲ μόλις βαιόν με παροχλίζουσιν ἀρούρης
Ἄνθρωποι, γενεῆς ἄλγεα λευγαλέης.
Ἀλλά με τὶς κρύψειεν ἐπὶ χθονός· αἰδέομαι γὰρ,
Παίγνιον οὐτιδανοῖς ἀνδράσι γιγνόμενος.

Εἰς γερμανικὸν, ΒΑΣΣΟΥ.

Οὔρεα πυρηναῖα, καὶ αἱ βαθυαύχενες ἄλπεις,
Αἳ ῥήνου προχοὰς ἐγγὺς ἀποβλέπετε,
Μάρτυρες ἀκτίνων γερμανικὸς ἃς ἀνέτειλεν,
Ἀστράπτων κελτοῖς πουλὺν ἐνυάλιον.
Οἱ δ' ἄρα δουπήθησαν ἀολλέες. εἶπε δ' ἐνυὼ
Ἄρει, τοιαύταις χερσὶν ὀφειλόμεθα.

Εἰς ῥώμην, ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Οὐδ' ἢν ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμύραν ἐγείρῃ,
Οὐδ' ἢν γερμανίη ῥῆνον ἅπαντα πίῃ,

Ῥώμης οὐδ' ὅσσον βλάψει σθένος, ἀλλ' ἔτι μίμνει
Δεξιὰ σημαίνειν καὶ σπάσαι θαρσαλέη.
Οὕτω καὶ ἱεραὶ ζωὸς δρύες ἔμπεδα ῥίζαις
Ἑστᾶσιν, φύλλων δ' ἂν χέουσ' ἄνεμοι.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Τὸν γαίης καὶ πόντου ἀμειφθείσαισι κελεύθοις
Ναύτην ἠπείρου, πεζοπόρον πελάγους,
Ἐν τρισσαῖς δοράτων ἑκατοντάσιν ἔστυγεν ἄρης
Σπάρτης. αἰσχύνεσθ' οὔρεα καὶ πελάγη.

ΑΡΧΙΟΥ.

Οὐ πόλεμος δεδιὼς οὐκ ὤλεσε, νῦν ὑπὸ νούσου
Θλίβομαι. ἐν δ' ἰδίῳ τήκομ' ὅλος πολέμῳ.
Ἀλλὰ διὰ στέρνων ἴθι φάσγανον. ὡς γὰρ ἀριστεὺς
Θνήξομ', ἀπωσάμενος καὶ νόσον ὡς πόλεμον.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους πύρρος ἐπιβὰς
τῆς Τροίας.

Μόχθος ἐμοῦ γενετῆρος ἀμύμονος οὐ τέλος εὗρεν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι φόνον πολύτεκσι κορύσσων
Ἤλυθον· ἠνορέῃ γὰρ ὑπέρτερον εὖχος ἀείρω.
Καὶ πρίαμον βασιλῆα, καὶ οἷς προλέλοιπεν ἀχιλλεύς,
Πάντας ὁμοῦ κατὰ μῶλον ἐμὸν μένος οἶδεν ὀλέσσαι,
Καὶ Τροίης πτολίεθρον ἀρήιον ἐξαλαπάξω,
Καὶ δαναοῖς δεκέτηρον ἐμὸν δόρυ μόχθον ἀνήσει.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους δηιδάμεια, τοῦ πύρρου
πορθήσαντος τὴν Τροίαν.

Πᾶσαν ἐμῆς κραδίης χαλεπὴν ἀπέπαυσας ἀνίην,
Ὑμετέρου γενετῆρος ἀχιλλέος εἵνεκα πότμου,
Ὃν Τροίη στονόεσσα κατέκτανεν· ἀλλὰ σὺ πᾶσαν
Ἴλιον ἐξαλαπάξας, ἑβδομάτοισι δ' ἀχαιοῖς
Ἄφθιτον ὤπασας εὖχος, ὃ μὴ δεκέτηρος ἐνυοῦς
Παίδεσι μαρναμένοις δαναοῖς χρόνος εὗρεν ἀνύσσαι.

Τίνας ἂν ἀγαμέμνων, ὁπλισθέν-
τος ἀχιλλέως.

Ἴλιος ὀφρυόεσσα κατήριπεν· ἄρτι δὲ πᾶσαν

Ἀηιδίην δηΐοισι θεὸς πόρεν, ὁππότ' Ἀχιλλεὺς
Μοῦσαν ἀπορρίψας φθισήνορα, χεῖρα κορύσσει.

Τίνας ἂν Ἕλενος, ὁπλισθέντος τοῦ αὐτοῦ.

Πηλείδην κρατέουσα πάλιν θώρηξεν Ἀθήνη
Ἔντεσιν ἀθανάτοισι. τί ῥίγιον ἔσσεται ἄλγος
Αἰνομόροις Τρώεσσι, καὶ Ἕκτορι, καὶ γενετῆρι,
Ὁππόταν ἔντεα ταῦτα θεὸς πόρεν ἀνέρι τῷδε;

Τίνας ἂν Ἕκτωρ πρὸς Πάτροκλον μὴ δυνηθέντα φέρειν τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἐζημίωσας οὐ σθένων τὸν Ἕκτορα.
Φέρεις γὰρ ἡμῖν ἐλλιπῆ σκυλεύματα.

Τοῦ Πατρόκλου ἀπόκρισις.

Ὤνησα· φαῦλόν σ' εἷλε Πηλεῖον δόρυ.

Τίνας ὁ αὐτὸς Ἕκτωρ τιτρωσκόμενος ὑπὸ Ἑλλήνων.

Βάλλετε νῦν μετὰ πότμον ἐμὸν δέμας, ὅττι καὶ αὐτοὶ
Νεκροῦ σῶμα λέοντος ἐφυβρίζουσι λαγωοί.

Τίνας Θέτις, Τηλέφου σκελισθέντος ὑπ' ἀμπέλου.

Ἄμπελε, τί πρήξωμεν, ὅταν δαφναῖος Ἀπόλλων
Πόρθον ἐμὸν κλίνῃ ἐν Ἀλεξαίδροιο βελέμνοις;

ΑΛΚΑΙΟΥ μεσσηνίου.

Μακύνου τείχη, Ζεῦ Ὀλύμπιε, ῥέξε Φίλιππος
Ἀμβατά· χαλκείας κλεῖε πύλας μακάρων.
Καὶ γὰρ χθὼν καὶ πόντος ὑπὸ σκήπτροισι Φιλίππου
Δέδμηνται, λοιπὰ δ' ἁ πρὸς Ὄλυμπον ὁδός.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Καλλιόπη πολύμυθε μελισσοβότου Ἑλικῶνος,
Τίκτε μοι ἄλλον Ὅμηρον, ἐπεὶ μόλεν ἄλλος Ἀχιλλεύς.

ΑΛΦΕΙΟΥ μιτυληναίου.

Κλεῖε θεὸς μεγάλοιο πύλας ἀκμῆτας Ὀλύμπου,
Φρούρει, Ζεῦ, ζαθέαν αἰθέρος ἀκρόπολιν.

Ἤδη γὰρ καὶ πόντος ὑπέζευκται δορὶ ῥώμης,
Καὶ χθών. οὐρανίη δ' οἶμος ἔτ' ἐστ' ἄβατος.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Πουλὺ Λεωνίδεω κατιδὼν δέμας αὐτοδάϊκτον
Ξέρξης ἐχλαίνου φάρεϊ πορφυρέῳ.
Κἀκ νεκύων δ' ἤχησεν ὁ τᾶς Σπάρτας μέγας ἥρως,
Οὐ δέχομαι προδόταις μισθὸν ὀφειλόμενον.
Ἀσπίς μοι τύμβου κόσμος μέγας· ἔρρε τὰ Περσῶν·
Ἥξω κεἰς ἀΐδην ὡς λακεδαιμόνιος.

ΒΑΣΣΟΥ.

Ληθαίης ἀκάτοιο τριηκοσίους ὅτε ναύτας
Δεύτερον ἔσχ' ἀΐδης πάντας ἀρηϊφάτους,
Σπάρτας ὁ στόλος εἶπεν. ἴδ' ὡς πάλι πρόσθια πάντα
Τραύματα, κἢν στέρνοις δήεις ἔνεσι μόνοις.
Νῦν γε μόθου κορέσασθε, καὶ εἰς ἐμὸν ἀμπαύσασθε
Ὕπνον, αἰχμητοῦ δῆμος Ἐνυαλίου.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ὀθρυάδην Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
Ναύμαχον, ἢ πάντων ἔργα καλὰ πολέμων;
Ἄρεος αἰχμητὴς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Ῥήνου
Κλινθεὶς ἐκ πολλῶν ἡμιθανὴς βελέων,
Αἰετὸν ἁρπασθέντα φίλου στρατοῦ ὡς ἴδ' ὑπ' ἐχθροῖς,
Αὖτις ἀρηϊφάτων ἄειρεν ἐκ νεκύων·
Κτείνας δ' ὅς σφ' ἐκόμιζεν, ἑοῖς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
Μοῦνος ἀήττητον δεξάμενος θάνατον.

Ἄδηλον.

Αἴαντος παρὰ τύμβον ἀταρβήτοιο παρ' ἀκταῖς
Φρὺξ, ἐπέων κακῆς ἦρχεν ἐπεσβολίης.
Αἴας δ' οὐκ ἔτι μίμνεν, ὁ δ' αὐτῇ ἐγώνεεν ἔνερθε·
Μίμνειν δ' οὐκ ἔτλη ζωὸς ἀποφθίμενον.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἀχιλλεὺς, Ἀγαμέμνονος τρωθέντος.

Ἔγνως νῦν Ἀγάμεμνον ἐμὸν φθισήνορα θυμόν;
Ἔγνως ὡς σταδίῃσιν ἄτερ σθένος Ἕκτορός ἐστι;

Νῶν γὰρ πάντες ὄλοντο τεῇ πολυπήμονι λώβῃ·
Σοὶ δ' αὐτῷ μέγα πῆμ' ἥκει θανάτοιο χέρειον.
Α Φερσιτῶνης κακὰ ἔργα, καὶ ἄσχετα πήματα πάσχεις,
Ος πᾶσιν δαναοῖσιν ἀρήιον ἕρκος ἐτύχθης.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Αγαγε καὶ ξέρξης πέρσαν στρατὸν ἑλλάδος ἐς γῆν,
Καὶ τίτος εὐρείας ἄγαγ' ἀπ' ἰταλίας.
Αλλ' ὁ μὲν, εὐρώπᾳ δοῦλον ζυγὸν αὐχένι θήσων
Ηλθεν, ὁ δ', ἀμπαύσων ἑλλάδα δουλοσύνας.

Αδηλον.

Κοίρανος εὐρώπας, ὃ καὶ εἰν ἁλὶ καὶ κατὰ χέρσον
Τόσσον ἄναξ θνατῶν, ζεὺς ὅσσον ἀθανάτων,
Ενόδια τὰ λάφυρα κατὰ θρασέος κιεράδα,
Καὶ τέκνων, καὶ ὅλας γᾶς ἔθετ' ὀδριάδος,
Υἱὸς εὐμμηχία δαματρείου. ἁ δὲ φιλίππου
Δόξα πάλαι θείων ἀγχιβέβακε θρόνων.

ΕΙΣ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΝ, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΕΥΗΝΟΥ.

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω
Οσσον ἐπισπεῖσαί σοι τράγε θυομένῳ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ταραντίνου.

Ιξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἔν ποτ' ἀλωῇ
Οἴνης τοὺς ἁπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους,
Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσσον ἄπυε, τεῖρε κάκιστε
Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον.
Ρίζα γὰρ ἔμπεδος οὖσα, πάλι γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει
Οσσον ἐπισπεῖσαί σοι τράγε θυομένῳ.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ μακεδόνος.

Οἱ κόρεις ἄγρει κόρου κορέσαντό μου· ἀλλ' ἐκορέσθην,
Αγρει κόρου καὐτὸς τοὺς κόρεις ἐκκορίσας.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Αὔην με πλατάνιστον ἐφερπύζουσα καλύπτει
Αμπελος, ὀθνείῃ δ' ἀμφιτέθηλα κόμῃ,

Ἢ πρὶν ἐμοῖς θαλέθεσιν ἐνιθρέψασ' ὀροδάμνοις
Βότρυας, ἢ ταύτης οὐκ ἀπετηλοτέρη.
Τοίην μήτοι ἔπειτα τιθηνείσθω τις ἑταίρην,
Ἢ τις ἀμείψασθαι καὶ νέκυν οἶδε μόνη.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ξεῖνον ὁπηνίκα θαῦμα κατείδομεν ἀσὶς ἅπασα,
Πῶλον ἐπ' ἀνδρομέαν σάρκα φρυασσόμενον,
Θρηϊκίης φάτνης παλιὸς λόγος εἰς ἐμὸν ὄμμα
Ἤλυθε· δίζημαι δεύτερον ἡρακλέα.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τλῆθι λέων ἄτλητα παθὼν, τετληότι θυμῷ.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων ἄδικον τίσιν οὐκ ἀποτίσει.

ΕΙΣ ΑΠΕΙΛΗΝ, κεφ. ζ.

ΜΟΥΣΙΚΙΟΥ, οἱ δὲ, ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἁ κύπρις μούσαισι, κοράσια τὰν ἀφροδίταν
Τιμᾶτ', ἢ τὸν ἔρων ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
Χ' αἱ μοῦσαι ποτὶ κύπριν, ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα·
Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ὁ ζεὺς πρὸς τὸν ἔρωτα, βέλη τὰ σὰ πάντ' ἀφελοῦμαι.
Χὠ πτανὸς, βρόντα, καὶ πάλι κύκνος ἔσῃ.

ΕΙΣ ΑΡΕΤΗΝ, κεφ. η.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ὦ στωϊκῶν μύθων εἰδήμονες, ὦ πανάριστα
Δόγματα ταῖς ἱεραῖς ἐνθέμενοι σελίσιν,
Τὰν ἀρετὰν, ψυχᾶς ἀγαθὸν μόνον. ἅδε γὰρ ἀνδρῶν
Μούνα καὶ βίοτον ῥύσατο καὶ πόλιας.
Σαρκὸς δ' ἡδυπάθημα φίλον τέλος ἀνδράσιν ἄλλοις
Ἡ μία τῶν μνήμης ἤνυσε θυγατέρων.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους ἥρα, ἀποθεωθέντος ἡρακλέους.

Σῆς ἀρετῆς ἱδρῶτι καλὴν ἀπέδωκεν ἀμοιβὴν
Σὸς γενέτης ἡράκλες· ἐπεὶ πόνος ἄσπετον ἄλγος
Ἀνδράσιν οἶδεν ἄγειν μετ' ἀπείρονα κύκλον ἀέθλων.

Εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ χάριν ἐξετέλεσσε πόνος καὶ ἀθέσφατος ἱδρὼς,
Χῶρον ἔχειν πολύολβον, ὃν οὐ πρόσθ' ἔλλαχεν ἀνήρ.

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Ἀμβαίνων ἑλικῶνα μέγαν, κάμες· ἀλλ' ἐκορέσθης
Πηγασίδος κρήνης νεκταρέων λιβάδων.
Οὕτω καὶ σοφίης πόνος ὄρθιος· ἢν δ' ἄρ' ἐπ' ἄκρον
Τέρμα μόλῃς, ἀρύσῃ πιερίδων χάριτας.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου.

Μήτε βαθυκτεάνοιο τύχης κουφίζεο ῥοίζῳ,
Μήτε σέο γνάμψῃ φροντὶς ἐλευθερίην.
Πᾶς γὰρ ὑπ' ἀσταθέεσσι βίος πολεμίζεται αὔραις.
Τῇ καὶ τῇ θαμινῶς ἀντιμεθελκόμενος.
Ἡ δ' ἀρετὴ, σταθερόν τι καὶ ἄτροπον· ἧς ἔπι μούνης,
Κύματα θαρσαλέως ποντοπόρει βιότου.

Παροιμία ἐπὶ τῶν ψευδῆ δόξαν ἐχόντων.

Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι.

ΕΙΣ ΑΣΕΒΕΙΣ, κεφ. θ΄.

Εἰς τὸν φθείραντα τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

Μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον, ἔα κυσὶ κύρμα γενέσθαι.
Γῆ μήτηρ πάντων μητροφθόρον οὐ δέχετ' ἄνδρα.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους πρὸς πρόκνην τὴν ἀδελφὴν φιλομήλη.

Σός με πόσις κακοεργὸς ἐνὶ σπήλυγγι βαθείῃ
Μουνώσας, βαρύποτμον ἐμὴν ἀπέκερσε κορείην.
Στυγνὰ δέ μοι πόρεν ἕδνα πολυτλήτοιο γάμοιο,
Γλῶσσαν ἐμὴν ἐθέρισσε, καὶ ἔσβεσεν ἰάδα φωνήν.

Εἰς τὸ αὐτό.

Χαῖρε πρόκνη παρὰ σεῖο κασιγνήτης φιλομήλης,
Χαίρειν εἰ τόδε γ' ἐστίν· ἐμοῦ δέ σοι ἄλγεα θυμοῦ
Πέπλος ἀπαγγείλειε, τά μοι λυγρὸς ὤπασε τηρεύς·
Ὅς μ' ἔρξας βαρύποτμον ἐν ἕρκεσι μηλονομήων,
Πρῶτον παρθενίης, μετέπειτα δὲ νόσφισε φωνῆς.

ΕΙΣ ΑΣΩΤΟΥΣ, κεφ. ιζ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὸν πατρικὸν πλοῦτον νέος ὢν θήρων ὁ μενίππου
Αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας.
Ἀλλά μιν εὐκτήμων πατρικὸς φίλος ὡς ἐνόησεν
Ἤδη καρφαλέῃ τειρόμενον πενίῃ,
Καί μιν δακρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν
Θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, πόλλ' ἐπιμείλια δούς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ θήρωνι παρ' ἐλπίδας ἤλυθε πλοῦτος,
Αὐτίκα ταῖς αὐταῖς ἐστρέφετ' ἐν δαπάναις,
Γαστρὶ χαριζόμενος πᾶσαν χάριν οὐ κατὰ κόσμον,
Τῇ θ' ὑπὸ τὴν μιαρὰν γαστέρα μαργοσύνῃ.
Οὕτω μὲν θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιρρόθιον.
Εὐκτήμων δ' ἐδάκρυε τὸ δεύτερον οὐκ ἔτι κεῖνον,
Ἀλλὰ θυγατρὸς ἑῆς προῖκά τε καὶ θάλαμον.
Ἔγνων δ' ὡς οὐκ ἔστι κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
Τοῖς ἰδίοις, εἶναι πιστὸν ἐν ἀλλοτρίοις.

ΕΙΣ ΑΥΛΗΤΑΣ, ΚΑΙ ΑΥ- θισόρχηστάς, κεφ. ια

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἵμερον αὐλήσαντι πολυτρήτων διὰ λωτῶν,
Εἶπε λιγυφθόγγῳ φοῖβος ἐπὶ γλαφυρᾷ,
Μαρσύη, ἐψεύσω τεὸν εὕρεμα. τεὶς γὰρ ἀθήνης
Αὐλοὺς ἐκ φρυγίης σοῦ πρὶν ἠνύσατο.
Εἰ δὲ σὺ τοιούτοις τότ' ἐνέπνεες, οὐκ ἂν ἀναγκῆς
Τὴν ἐπὶ μαιάνδρῳ κλαῦσε δίσαυλον ἔριν.

ΒΟΗΘΟΥ.

Εἰ τοῖος διόνυσος ἐς ἱερὸν ἦλθεν ὄλυμπον
Κωμάζων λήναις σύν ποτε καὶ σατύροις,
Οἷον ὁ τεχνήεις πυλάδης ὠρχήσατο κεῖνον
Ὀρθὰ κατὰ τραγικῶν τέθμια μουσοπόλων,
Παυσαμένη ζήλου διὸς ἂν φάτο σύγγαμος ἥρη,
Ἐψεύσω σεμέλη, βάκχον ἐγὼ δ' ἔτεκον.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ορφεὺς θῆρας ἔπειθε, σὺ δ᾽ ὀρφέα· Φοῖβος ἐνίκα
Τὸν φρύγα, σοὶ δ᾽ εἴκει μελπομένῳ γλαφυρά.
Ω ὄνομα καὶ τέχνης, καὶ σώματος. οὐ κεν ἀθηνῆ
Ερριψεν λωτοὺς τοῖα μελιζομένη,
Οἷα σὺ ποικιλότερπε· σάφ᾽ ὑπνώσαι κεν ἀκούων
Αὐτὸς πασιθέης ὕπνος ἐν ἀγκαλίσιν.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Σύμφωνον μαλακοῖσι κεραοτάμενος θρόον αὐλοῖς
Δωρόθεος, γοερεὺς ἔπνεε δαρδανίδας,
Καὶ σεμέλας ὠδῖνα κεραύνιον. ἔπνεε δ᾽ ἵππου
Εργματ᾽, ἀειζώων ἁψάμενος χαρίτων.
Μοῦνος δ᾽ ἐν ἱεροῖσι διωνύσοιο προφήταις
Μώμου λαιψηρὰς ἐξέφυγε πτέρυγας,
Θηβαῖος γενεὴν, σωσικλέος. ἐν δὲ λυαίου
Νηῷ φόρμιγγα θῆκατο καὶ καλάμους.

Τοῦ αὐτοῦ, εἰς στήλην σατύρου,

Οὐκ ἔτ᾽ ἀνὰ φρυγίην πιτυοτρόφον ὡς ποτε μέλψεις,
Κροῦμα διὰ τρητῶν φθεγγόμενος δονάκων.
Οὐδ᾽ ἐνὶ σαῖς παλάμαις τριτωνίδος ἔργον ἀθάνας
Ως πρὶν ἀποδινήσεις νυμφογενὲς σάτυρε.
Δὴ γὰρ ἀλυκτοπέδαις σφίγγη χέρας, οὕνεκα φοίβῳ
Θνατὸς ἐὼν θείαν εἰς ἔριν ἠντιάσας.
Λωτοὶ δ᾽ οἱ κλάζοντες ἴσον φόρμιγγι μελιχρὸν
Ωπασαν ἐξ ἀέθλων, οὐ στέφος, ἀλλ᾽ ἀΐδαν.

ΕΙΣ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑΝ, κεφ. ιβ.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ μακεδόνος.

Αρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας· οὐδὲ τραπέζαις
Δουλεύσω, μουσέων ἄνθεα βοσκόμενος.
Μισῶ πλοῦτον ἄνουν, κολάκων τροφόν· οὐδὲ παρ᾽ ὀφρὺν
Στήσομαι. οἶδ᾽ ὀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίην.

ΑΛΦΕΙΟΥ μιτυληναίου.

Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας,
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα γύγης.

Α ὑπάρχεις ἔρημαι βίου, Μακρῖνε.
Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐλθὼν εἰς ἀΐδην ὅτε δὴ σοφὸν ἤνυσε γῆρας
Διογένης ὁ κύων, κροῖσον ἰδὼν ἐγέλα·
Καὶ στρώσας ὁ γέρων τὸ τριβώνιον ἐγγὺς ἐκείνου,
Τοῦ πολὺν ἐκ ποταμοῦ χρυσὸν ἀφυσσαμένου,
Εἶπεν, ἐμοὶ καὶ νῦν πλείων τόπος. ὅσσα γὰρ εἶχον,
Πάντα φέρω σὺν ἐμοί, κροῖσε, σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἐλπίδος, οὐδὲ τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω
Λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα.
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος· ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶ,
Ὑβριστὴν πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μή σύ γ' ἐπ' ἀλλοτρίης ὤνθρωφ' ἵζοιο τραπέζης
Ψωμὸν ὀνείδειον γαστρὶ χαριζόμενος·
Ἄλλοτε μὲν κλαίοντι καὶ ἐστυγναμένῳ ὄμμα,
Συγκλαίων, αὖθις συγγελόωντι γελῶν,
Οὔτε σύ γε κλαυθμοῖο κεχαρημένος οὔτε γέλωτος.
Καὶ κλαίω μὴ λίην, καὶ γελόω μὴ λίην.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ὡς τεθνηξόμενος, τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε.
Ὡς δὲ βιωσόμενος, φείδεο σῶν κτεάνων.
Ἔστι δ' ἀνὴρ σοφὸς οὗτος, ὃς ἄμφω ταῦτα νοήσας,
Φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Βέλτερόν ἐστι τύχης καὶ θλιβομένης ἀνέχεσθαι
Ἢ τῶν πλουτούντων τῆς ὑπερηφανίης.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ τοῦ φιλοσόφου.

Χαῖρε θεὰ δέσποιν', ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα,
Εὐτελίη, κλεινῆς ἔκγονε σωφροσύνης.
Σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Οὐκ ἐθέλω πλουτεῖν, οὐκ εὔχομαι· ἀλλά μοι εἴη
  Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Ἄδηλον.

Ζῆσον λογισμῷ, καὶ μενεῖς ἀνενδεής.

Ἄδηλον.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, καὶ δώματα πόλλ' ἀνεγείρειν,
  Ἀτραπὸς εἰς πενίην ἐστὶν ἑτοιμοτάτη.

Ἄδηλον.

Ὦ γαστὴρ κυνόμυια, δι' ἣν κόλακες παράσιτοι
  Ζωμοῦ πωλοῦσι θεσμὸν ἐλευθερίης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ βίον, κεφ. ιγ.

ΑΡΧΙΟΥ.

Θρήϊκας αἰνείτω τις, ὅτι στοναχεῦσι μὲν υἷας
  Μητέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένους,
Ἔμπαλι δ' ὀλβίζουσιν ὅσους αἰῶνα λιπόντας
  Ἀτρεϊδὴς κηρῶν λάτρις ἔμαρψε μόρος.
Οἱ μὲν γὰρ ζώοντες, ἀεὶ παντοῖα περῶσιν
  Ἐς κακά, τοὶ δὲ κακῶν εὗρον ἄκος φθίμενοι.

Ἄδηλον.

Τὸν βίον ἡράκλειτε πολὺ πλέον ἤπερ ὅτ' ἔζης
  Δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἐστ' ἐλεεινότερος.
Τὸν βίον ἄρτι γέλα δημόκριτε τὸ πλέον ἢ πρίν·
  Νῦν ὁ βίος πάντων ἐστὶ γελοιότερος.
Εἰς ὑμέας δὲ καὶ αὐτὸς ὁρῶν, τὸ μεταξὺ μεριμνῶ
  Πῶς ἅμα σοὶ κλαύσω, πῶς ἅμα σοὶ γελάσω.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ, οἱ δέ, ΚΡΑΤΗΤΟΣ τοῦ κυνικοῦ.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μέν,
  Νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
  Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἢν μὲν ἔχῃς τι, δέος·

Ην δ'

Ἢν δ᾽ ἀπορῇς, ἀνιηρόν. ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
Ἔσσεαι. οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ᾽ ἐρημότερον.
Τέκνα, πόνοι· πήρωσις ἄπαις βίος. αἱ νεότητες,
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ᾽ ἔμπαλιν ἀδρανέες·
Ἦν ἄρα τοῖν δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ᾽, ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

Ἐκ τοῦ ἐναντίου πιθανά. ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ.

Παντοίην βιότοιο τάμοις τρίβον. εἰν ἀγορῇ μὲν,
Κύδεα, καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Ἄμπαυμ᾽. ἐν δ᾽ ἀγροῖς, φύσιος χάρις. ἐν δὲ θαλάσ-
Κέρδος. ἐπὶ ξείνης, ἢν μὲν ἔχῃς τι, κλέος· (σῃ
Ἢν δ᾽ ἀπορῇς, μόνος οἶδας. ἔχεις γάμον; οἶκος ἄριστος
Ἔσσεται· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ᾽ ἐλαφρότερον.
Τέκνα, πόθος· ἄφροντις ἄπαις βίος. αἱ νεότητες,
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ᾽ ἔμπαλιν εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ᾽, ἢ τὸ θανεῖν. πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίου.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, καὶ πάντα παρέρχεται ἡμᾶς.
Ἢν δὲ μή, ἀλλ᾽ ἡμεῖς αὐτὰ παρερχόμεθα.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνός θ᾽ ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι.
Καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὁρῶν τὸ τέλος;

Τοῦ αὐτοῦ.

Πλοῦς σφαλερὸς τὸ ζῆν· χειμαζόμενοι γὰρ ἐν αὐτῷ,
Πολλάκι ναυηγῶν πταίομεν οἰκτρότερα.
Τὴν δὲ τύχην βιότοιο κυβερνήτειραν ἔχοντες,
Ὡς ἐπὶ τοῦ πελάγους ἀμφίβολοι πλέομεν.
Οἱ μὲν, ἐπ᾽ εὐπλοίην, οἱ δ᾽ ἔμπαλιν. ἀλλ᾽ ἅμα πάν-
Εἰς ἕνα τὸν κατὰ γῆς ὅρμον ἀπερχόμεθα. (τες

Τοῦ αὐτοῦ.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπουδὴν μεταθείς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ τὸ φέρον σε φέρει, φέρε καὶ φέρου· εἰ δ' ἀγανακτεῖς,
Καὶ σαυτὸν λυπεῖς, καὶ τὸ φέρον σε φέρει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Δακρυχέων γενόμην, καὶ δακρύσας ἀποθνήσκω·
Δάκρυσι δ' ἐν πολλοῖς τὸν βίον εὗρον ὅλον.
Ὦ γένος ἀνθρώπων πολυδάκρυτον, ἀσθενές, οἰκτρὸν,
Συρόμενον κατὰ γῆς, καὶ διαλυόμενον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὦ γένος ἀνθρώπων ἀνεμώλιον, αὐτοχόλωτον,
Μέχρι τέλους βιότου μηδὲν ἐπιστάμενον.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Ἡ δέα πάντα κέλευθα λάχεν βίος. ἀστεΐ μέσσῳ,
Εὖχος, ἑταιρεῖαι· κρυπτὰ δόμοισιν ἄχη.
Ἀγρὸς τέρψιν ἄγει, κέρδος πλόος· ἀλλοδαπὴ χθὼν
Γνώσιας. ἐκ δὲ γάμων, οἶκος ὁμοφρονέει·
Τοῖς δ' ἀγάμοις ἀφροντις ἀεὶ βίος· ἕρκος ἐτύχθη
Πατρὶ, τέκος. φροῦδος τοῖς ἀγόνοισι φόβος.
Ἠνορέην νεότης, πολιὴ φρένας οἶδεν ὀπάζειν.
Ἔνθεν θάρσος ἔχων, ζῶε, φύτευε γένος.

Ἄδηλον.

Πῶς τις ἄνευ θανάτου σε φύγοι βίε; μυρία γάρ σευ
Λυγρά· καὶ οὔτε φυγεῖν εὐμαρὲς, οὔτε φέρειν.
Ἡ δέα μὲν γάρ σου τὰ φύσει καλὰ, γαῖα, θάλασσα,
Ἄστρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίου·
Τἄλλα δὲ πάντα, φόβοι τε καὶ ἄλγεα. κἤν τι πάθῃ τις
Ἐσθλὸν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται νέμεσιν.

Ἄδηλον.

Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν.
Πάντα γὰρ ἐξ ἀλόγων ἐστὶ τὰ γιγνόμενα.

Ἄδηλον.

Φροντίδες οἱ παῖδες· μέγα μὲν κακὸν, εἴτι πάθοιεν·
Εἰσὶ δὲ καὶ ζῶντες φροντίδες οὐκ ὀλίγαι.

Ἡ γαμετὴ χρηστὴ μὲν ἔχει τινὰ τέρψιν ἐς αὐτήν·
 Ἡ δὲ κακὴ, πικρὸν τὸν βίον ἀνδρὶ φέρει.

Ἀδέσποτον.

Ὦ θηρῶν βροτὲ μᾶλλον ἀνήμερε, πάντα σε μισεῖ
 Παντόλεθρ'· πάντη δ' οὐκ δέχεταί σε μέρος.
Ἢν ἐπὶ γῆς φεύγῃς, ἄγχου λύκος· ἢν δ' πρὸς ὕψος
 Δενδροβάτης, ἀσπὶς δεῖμ' ὑπὲρ ἀκρεμόνων.
Γεράζεις καὶ Νεῖλον; ὁ δ' ἐν δίναις κροκόδειλον
 Ἔτρεφεν, εἰς ἀσεβεῖς θῆρα δικαιότατον.

ΕΙΣ ΒΡΕΦΗ, κεφ. ιδ'

ΑΡΧΙΟΥ.

Λυσίπωνος ὁ νεογνὸς ἐπὶ κρημνοῦ παῖς ἕρπων,
 Ἀστυανακτείης ἤρχετο δυσμοιρίης·
Ἡ δὲ μεθαδίνησιν, ἀπὸ στέρνων προσφέρουσα
 Μαζὸν, τὸν λοιμοῦ λύτρα καὶ θανάτου.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Δαμοῖον Ἱπποκράτευς ἔθανε βρέφος ἐς πλατὺ πόντου
 Χεῖλος, γειτοσύνης ἑρπύσας ἐκ καλύβης,
Πλεῖον ἐπεὶ μαζῶν ἔπιεν ποτόν. ἔρρε θάλασσα,
 Ἣ βρέφος ὡς μήτηρ ψεύσαο δεξαμένη.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἤριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, ἀλλ' ἐπὶ παιδὶ
 Νηπιάχῳ, ζεφύρου πολλὸν ἐλαφρότερος.
Φείσατο κουροσύνης καὶ ἐρείπιον. ὦ μεγάλαυχοι
 Μητέρες, ὠδίνων καὶ λίθος αἰσθάνεται.

ΕΙΣ ΓΑΜΟΝ, κεφ. ιε'

Ἄδηλον.

Εἴ τις ἅπαξ γήμας, πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
 Ναυηγὸς πλώει δὶς βυθὸν ἀργαλέον.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Πρὸς παίδων (εἶπεν) γουνάζομαι, ἤν με θανοῦσαν
 Στείλῃς, μὴ ἀνείσαγς δεύτερα φίλτρα γάμου.

Εἶπεν. ὁ δ' εἰς ἑτέρην ἐσπούδασεν. ἀλλὰ Φίλιννα
Διογένη λήθης πίσατο καὶ φθιμένη.
Νυκτὶ γὰρ ἐν προτέρῃ θάλαμον χάσε μῆνις ἄφυκτος,
Ὡς μὴ λέκτρον ἰδεῖν δεύτερον ἠέλιον.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Καλὰ τὰ παρθενίης κειμήλια. παρθενίη δὲ,
Τὸν βίον ὤλεσεν ἄν, πᾶσι φυλαττομένη.
Τοὔνεκεν ἐνθέσμως ἄλοχον λάβε, καί τινα κόσμῳ
Δὸς βροτὸν ἀντὶ σέθεν. φεῦγε δὲ μαχλοσύνην.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους ἑλένη, μονομαχούντων μενελάου καὶ πάριδος.

Εὐρώπης ἀσίης τε δορυσθενέες βασιλῆες,
Ὑμῖν ἀμφοτέροισιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμή,
Τίς κεν ἐμὲ τλήθυμος ἕλοι δύστηνον ἀκοίτης·
Ζεὺς δὲ πατὴρ δικάσειεν, αἴθε τε δὲ κυπρογενείης,
Μὴ πάλιν ἄλλος ἕλῃ με γαμοκλόπος αἶσχος ἀχαιοῖς.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Ὥρη ἐρᾶν, ὥρη δὲ γαμεῖν, ὥρη δὲ πεπαῦσθαι.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Εὐδαίμων πρῶτον μὲν ὁ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων,
Εἶτα δ' ὁ μὴ γήμας, τὸ τρίτον, ὅστις ἄπαις.
Ἢν δὲ μανεὶς γήμῃ τις, ἔχει χάριν, ἢν κατορύξῃ
Εὐθὺς τὴν γαμετὴν, προῖκα λαβὼν μεγάλην.
Ταῦτ' εἰδὼς, σοφὸς ἴσθι· μάτην δ' ἐπίκουρον ἔασον
Ποῦ τὸ κενὸν ζητεῖν, καὶ τίνες αἱ μονάδες.

Ἄδηλον.

Οὐκ ἔστι γήμας ὅστις οὐ χειμάζεται,
Λέγουσι πάντες, καὶ γαμοῦσιν εἰδότες.

Ἄδηλον.

Ἄχρις ἂν ᾖς ἄγαμος νουμήνιε, πάντα δοκεῖ σοι
Ἐν τῷ ζῆν εἶναι τἀγαθὰ τῶν ἀγαθῶν.
Εἶθ' ὅταν εἰσέλθῃ γαμετὴ, πάλιν αὐτὸ δοκεῖ σοι
Ἐν τῷ ζῆν εἶναι πάντα κακῶν τὰ κακά.

Ἀλλὰ χήρη τεκνίων; ἕξεις νουμένιε τέκνα,
Χαλκὸν ἔχων· πτωχὸς δ᾽ οὐδὲ τὰ τέκνα φιλεῖ.

ΕΙΣ ΓΗΡΑΣ, ΚΑΙ ΓΕ- ροντας, κεφ. ιζ.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Γῆρας ἐπὴν μὲν ἀπῇ, πᾶς εὔχεται· ἢν δέ ποτ᾽ ἔλθῃ,
Μέμφεται. ἔστι δ᾽ ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἴ τις γηράσας ζῆν εὔχεται, ἄξιός ἐστι
Γηράσκειν πολλὰς εἰς ἐτέων δεκάδας.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Ὤ μοι ἐγὼν ἥβης, καὶ γήραος οὐλομένοιο·
Τοῦ μὲν, ἐπερχομένου, τῆς δ᾽, ἀπονισσομένης.

Ἀδέσποτον.

Ἂν περιλειφθῇ μικρὸν ἐν ἄγγεσιν ἡδέος οἴνου,
Εἰς ὀξὺ τρέπεται τοῦτο τὸ λειπόμενον.
Οὕτως ἀντλήσας τὸν ὅλον βίον, εἰς βαθὺ δ᾽ ἐλθὼν
Γῆρας ὁ πρεσβύτης, γίγνεται ὀξύχολος.

ΕΠΙΓΟΝΟΥ θεσσαλ.

Ἡ πάρος εὐπετάλοισιν ἐν οἰνάσι τῆς νεάσασα,
Καὶ πετάλων βοτρύων ῥᾶγα κομισσαμένη,
Νῦν οὕτω γραίουμαι. ἴδ᾽ ὡς χρόνος οἷα δαμάζει·
Καὶ σταφυλὴ γήρως αἰσθάνεται ῥυτίδων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Χειμέριον καίουσαν ἐφ᾽ ἑστίῃ ἄνθρακα Γοργὼ
Τὴν γρηῢν βροντῆς ἐξεπάταξε φόβος·
Γυίμονα δ᾽ ψυχθεῖσα κατήμυσεν. ἦν ἄρα μέσση
Γήρως καὶ θανάτου λειπομένη πρόφασις.

ΦΙΛΩΝΟΣ.

Αἱ πολιαὶ σὺν νῷ, γεραρώτεραι· αἱ γὰρ ἄτερ νοῦ,
Μᾶλλον τῶν πολλῶν εἰσὶν ὄνειδος ἐτῶν.
Αἱ τρίχες, ἣν σιγᾷς, εἰσὶ φρένες· ἢν δὲ λαλήσῃς,
Ὡς αἱ τῆς ἥβης, οὐ φρένες, ἀλλὰ τρίχες.

ΕΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥΣ, κεφ. ιζ.

ΠΑΛΛΑΔΑ εἰς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἀνδρομάχην.

Μῆνιν τ' οὐλομένην γαμετὴν ὁ τάλας γεγάμηκα,
Καὶ παρὰ τῆς τέχνης μήνιδος ἀρξάμενος.
Ὤ μοι ἐγὼ πολύμηνις, ἔχων διχόλωτον ἀνάγκην,
Τέχνης γραμματικῆς, καὶ γαμετῆς μαχίμης.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μῆνις ἀχιλλῆος καὶ ἐμοὶ πρόφασις γεγένηται
Οὐλομένης πενίης γραμματικευσαμένῳ.
Εἴθε δὲ σὺν δαναοῖς με κατέκτανε μῆνις ἐκείνη,
Πρὶν χαλεπὸς λιμὸς γραμματικῆς ὀλέσῃ.
Ἀλλ' ἵν' ἀφαρπάξῃ βρισηίδα πρὶν ἀγαμέμνων,
Τὴν δ' ἑλένην ὁ πάρις, πτωχὸς ἐγὼ γενόμην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὄργανα μουσάων, τὰ πολύστονα βιβλία πωλῶ,
Εἰς ἑτέρας τέχνης ἔργα μετερχόμενος.
Πιερίδες σώζοισθε. λόγοι, συντάσσομαι ὑμῖν·
Σύνταξις γὰρ ἐμοὶ καὶ θάνατον παρέχει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀρχὴ γραμματικῆς, πεντάστιχός ἐστι κατάρα·
Πρῶτος, μῆνιν ἔχει· δεύτερος, οὐλομένην.
Καὶ μετὰ δ' οὐλομένην, δαναῶν πάλιν ἄλγεα πολλά.
Ὁ τρίτατος ψυχὰς εἰς ἀΐδην κατάγει.
Τοῦ δὲ τεταρταίου, τὰ ἑλώρια, καὶ κύνες ἀργοί.
Πέμπτου δ', οἰωνοί, καὶ χόλος ἐστὶ διός.
Πῶς οὖν γραμματικὸς δύναται μετὰ πέντε κατάρας,
Καὶ πέντε πτώσεις, μὴ μέγα πένθος ἔχειν;

Τοῦ αὐτοῦ.

Καλλίμαχον πωλῶ καὶ πίνδαρον, ἠδὲ καὶ αὐτὰς
Πτώσεις γραμματικῆς, πτῶσιν ἔχων πενίης.
Δωρόθεος γὰρ ἐμὴν τὴν ἐφίμην σύνταξιν ἔλυσεν,
Ὥστε με τοῦ τε πιεῖν τοῦ τε φαγεῖν ἀπορεῖν.

Ἀλλὰ σύ μου προέστηθι θεῷ φίλε· μηδέ μ' ἐάσῃς
Συνδέσμῳ πενίης τὸν βίον ἐξανύσαι.

ΕΥΓΙΘΙΟΥ ἀθλιωτάτου εἴξαντος τὴν καθόλου.

Ταυτολόγων καμάτων φεῦ πληθύος, ἠδ' ἀιδήλων
Ξυσμάτων, λεπτὸς τὴν ἐχάραξε δόναξ.
Ὄμματά μευ κέκμηκε, τένων, ῥάχις, ἰνίον, ὦμοι·
Τῆς καθόλου δὲ φέρω τὴν ὀδύνην καθόλου.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Λίβαν ἐτῶν ζήσας μετὰ γραμματικῆς βαρυμόχθου,
Βουλευτὴς νεκύων πέμπομαι εἰς ἀΐδην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐνθάδε παιδεύουσιν ὅσοις κεχόλωτο Σάραπις,
Τοῖσιν ἀπ' οὐλομένης μήνιδος ἀρχομένοις.
Ἔνθα σοφὸς κατὰ μῆνα φέρει μισθὸν μετ' ἀνάγκης.
Βίβλῳ καὶ χάρτῃ δησάμενος πενίην.
Ὡς δὲ κάπνισμα λίθοι παρὰ τὸν θρόνον, ὡς παρὰ τύμ
Τὸν σμικρὸν χάρτην, τὸν παραειπόμενον. (βον,

Στίχοι ἔχοντες τὰ εἰκοσιτέσσαρα στοιχεῖα.

Ἀβροχίτων δ' ὁ φύλαξ, θεοζυγοκαμψιμέτωπος.
Ἀβρὸς δ' ἐν προχοαῖς κύκλωψ φθογγάζεται μύρ-
(μηξ.

ΕΙΣ ΓΡΑΦΙΔΑ, κεφ. ιη.

Ἤμην ἄχρηστον κάλαμος φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
Οὐ σῦκ', οὐ μῆλον φύεται, οὐ σταφυλή.
Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' Ἑλικωνίδα, λεπτὰ τορήσας
Χείλεα, καὶ στεινὸν ῥοῦν ὀχετευσάμενος.
Ἐκ δὲ τοῦ, εὖτε πίοιμι μέλαν ποτὸν, ἔνθεος οἷα,
Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λέγω στόματι.

ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ, κεφ. ιθ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὀργὴ τοῦ Διός ἐστι γυνὴ, πυρὸς ἀντιδοθεῖσα,
Δῶρον ἀνιηρὸν, τοῦ πυρὸς ἀντίδοτον.

Αἴδρα γὰρ ἐκ κοίτης ταῖς φροντίσιν, ἠδὲ μεριμνᾷ,
Καὶ γῆρας προπετὲς τῇ νεότητι φέρει.
Οὐδ' ὁ Ζεὺς ἀμέριμνος ἔχει χρυσόθρονον Ἥρην·
Πολλάκι γοῦν αὐτὴν ῥίψειν ἀπ' ἀθανάτων,
Ἠέρι καὶ νεφέλῃσι μετήορον. οἶδεν Ὅμηρος,
Καὶ Δία συγκεράψας τῇ γαμετῇ χόλιον.
Οὕτως οὐδέποτ' ἐστὶ γυνὴ σύμφωνος ἀκοίτῃ,
Οὐδὲ καὶ ἐν χρυσέῳ μιγνυμένη δαπέδῳ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πᾶσαν Ὅμηρος ἔδειξε κακὴν σφαλερήν τε γυναῖκα·
Σώφρονα καὶ πόρνην, ἀμφοτέρας ὄλεθρον.
Ἐκ γὰρ τῆς Ἑλένης μοιχευσαμένης, φόνος ἀνδρῶν·
Καὶ διὰ σωφροσύνην Πηνελόπης, θάνατοι.
Ἰλιὰς οὖν τὸ πόνημα, μιᾶς χάριν ἐστὶ γυναικός·
Αὐτὰρ Ὀδυσσείῃ Πηνελόπη πρόφασις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς πῦρ ὤπασεν ἄλλο, γυναῖκας.
Εἴθε δὲ μήτε γυνή, μήτε τὸ πῦρ ἐφάνη.
Πῦρ μὲν δὴ ταχέως καὶ σβέννυται· ἡ δὲ γυνή, πῦρ
Ἄσβεστον, φλογερόν, πάντοτ' ἀναπτόμενον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἂν πάνυ κομπάζῃς προστάγματι μὴ ὑπακούειν
Τῆς γαμετῆς, ληρεῖς· οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς εἶ,
Οὐδ' ἀπὸ πέτρης, φασίν, ὅθ' οἱ πολλοὶ κατ' ἀνάγκην
Πάσχομεν. εἰ πάντες, καὶ σὺ γυναικοκρατῇ.
Εἰ δ' οὐ σανδαλίῳ φὴς τύπτομαι, οὐδ' ἀκολάστου
Οὔσης μοι γαμετῆς χρή με μύσαντα φέρειν,
Δουλεύειν σε λέγω μετριώτερον, εἴγε πέπρασαι
Σώφρονι δεσποίνῃ, μηδὲ λίαν χαλεπῇ.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Ἔπλαρον ἄχρι τάφοιο, καὶ ἤθελον αὐτὸς ἀκοῦσαι
Οἷάπερ ᾠσάμην μοῖραν ἐμῆς ἀλόχου.
Ἔπλαρον εἰς ἀνέμους, ἄλοχον δέ μοι οὔτι κιχάνει
Λυγρὸν ἐν ἀνθρώποις, οὐ νόσος, οὐ θάνατος.

Εἰς ἀγαμέμνονα.

Ἑλλάδος ἐνναέτηρες ἀμεμφέες ἡγεμονῆες,
Μηκέτι πιστὰ φέροιτε γυναιξὶ δολοφρονεούσαις.
Θηλυτέρη μ' ἐδάμασσε, τὸν οὐ κλαίε δῖος Ἕκτωρ.

ΕΙΣ ΔΕΝΔΡΑ, κεφ. κζ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, οἱ δὲ, ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
Παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης·
Πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
Κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.
Δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον. ἦ γὰρ ἔγωγε
Δυσδαίμων ἐπ' ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

ΚΑΛΛΙΝΙΟΥ.

Ἡ πάρος ἐν δρυμοῖσι νόθης ζείδωρος ὀπώρης
Ἀχράς, θηροβότου πρέμνον ἐρημοσύνης,
Ὀθνείοις ὄζοισι μετέμφυτος, ἥμερα θάλλω,
Οὐκ ἐμὸν ἡμετέροις κλωσὶ φέρουσα βάρος.
Πολλή σοι φυτοεργὲ πόνου χάρις· εἵνεκα σεῖο
Ἀχρὰς ἐν εὐκάρποις δένδρεσιν ἐγγράφομαι.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Μὴ μέμψῃ μ' ἀπέπειρον ἀεὶ θάλλουσαν ὀπώρην,
Ἀχράδα, τὴν καρποῖς πάντοτε βριθομένην.
Ὁπόσα γὰρ κλάδοισι πεπαινόμενα, ἄλλος ὑφέλκει·
Ὁπόσα δ' ὠμὰ μένει, μητεὶ παρεικρέμαται.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Τὸν φιλοπωριστὴν Δημόκριτον ἤν που ἐφεύρῃς
Ὤνθρωπ', ἄγγελλον τοῦτο δὲ κοῦφον ἔπος,
Ὡς ἡ λευκοόπωρος ἐγὼ καὶ ἐφώριος ἤδη,
Κείνῳ συκοφορῶ τὰς ἀπύρους ἀκόλους.
Σπευσάτω· οὐκ ἐχυρὴν γὰρ ἔχω στάσιν, εἴπερ ὀπώρην
Ἀκρήτου χρῄζει δρέψαι ἀπ' ἀκρέμονος.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Αὐτοθελεῖς καρποὺς ἀποτέμνομαι, ἀλλὰ πεπείρους
Παίοντε μὴ σκληροῖς τύπτετε χερμαδίοις.

Μηνίσῃ καὶ βάκχος ἐνυβρίζοντι τὰ κείνου
Ἔργα. λυκούργος μὴ λαθέτω σε τύχη.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ βυζαντίου.

Κλῶνες ἀπηόριοι ταναῆς δρυὸς, εὔσκιον ὕψος
Ἀνδράσιν ἄκρητον καῦμα φυλασσομένοις,
Εὐπέταλοι, κεράμων στεγνώτεροι, οἰκία φαττῶν,
Οἰκία τεττίγων, ἔνδιοι ἀκρέμονες,
Κἀμὲ τὸν ὑμετέροισιν ὑποκλινθέντα κόμῃσι
Ῥύσασθ', ἀκτίνων ἠελίου φυγάδα.

ΖΩΝΑ.

Ὠνερ, τὴν βαλάνων τὰν ματέρα φείδεο κόπτειν,
Φείδεο γηραλέαν δ' ἐκκεράϊζε πίτυν,
Ἢ πεύκαν, ἢ τήνδε πολυστέλεχον παλίουρον,
Ἢ πρίνον, ἢ τὴν αὐαλέαν κόμαρον.
Τηλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν. κοκύαι γὰρ ἔλεξαν
Ἁμὶν ὡς πρότεραι ματέρες ἐντὶ δρύες.

Ἀδέσποτον.

Πηγὰ ἐγὼ καὶ δῆμος εἰμὶ φυτοῦ, βρομίου τί με θλίβετε κλῶνες;
Αἴρετε τοὺς βότρυας, παρθένος οὐ μεθύω.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Φοῖβον ἀγινάζειν ποτὲ δάφνη, νῦν ἀνέτειλε
Καίσαρος ἐκ βωμοῦ, κλῶνα μελαμπέταλον.
Ἐκ δὲ θεοῦ θεὸν εὗρεν ἀμείνονα. λητοΐδην γὰρ
Ἐχθήρασα, φιλεῖ ζῶντα τὸν αἰνεάδην.
Ῥίζαν δ' οὐκ ἀπὸ γῆς μητρὸς βάλεν, ἀλλ' ἀπὸ πέτρης.
Καίσαρι μηδ' εἴκειν οὐδὲ λίθος δύναται.

Εἰς δάφνην ἀξίνῃ κοπτομένην.

Ποῖ φοῖβος πεπόρευτο, ἄρης ὅτ' ἐμίγνυτο δάφνῃ;

Εἰς κλινάριον πόρνης ἀπὸ δάφνης.

Λέκτρον ἑνὸς φεύγουσα, λέχος πολλοῖσιν ἐτύχθην.

ΕΡΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἵζευ ὑπὸ σκιερὰν πλάτανον ξένε τάνδε παρέρπων,
Ἇς ἁπαλῷ ζέφυρος πνεύματι φύλλα δονεῖ.

Ἔνθα με Νικαγόρας κλυτὸν εἵσατο Μαιάδος Ἑρμᾶν,
 Ἀγροῦ καρποτόκου ῥύτορα καὶ κτεάνων.

Ὡς ἀπὸ Πανός.

Ἔρχεο, καὶ κατ' ἐμὰν ἵζευ πίτυν, ἃ τὸ μελιχρὸν
 Πρὸς μαλακοῖς ἠχεῖ κεκλιμένα ζεφύροις.
Ἠνὶ δὲ καὶ κρουνίσμα μελισταγές, ἔνθα μελίσδων,
 Ἡδὺν ἐρημαίοις ὕπνον ἄγω καλάμοις.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ὑψίκομον παρὰ τήνδε καθίζεο φωνήεσσαν
 Φρίσσουσαν πυκινοῖς κῶμον ὑπὸ ζεφύροις.
Καί σοι καχλάζουσιν ἐμοῖς παρὰ νάμασι σύριγξ
 Θελγομένῳ, ἄξει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

Εἰς τινὰ θανόντα ὑπὸ πλησμονῆς
περσικῶν μήλων.

Ἐκ φονίων περσῶν φόνιον φυτὸν ἤγαγε περσεὺς
 Παισὶ θεογνώστου τοῦ θανάτου πρόφασιν.

Εἰς ἀναδενδράδα.

Ὄγχνη, χθεὸς ἐμῆς γλυκερὸς πόνος· ἣν μετ' ἐφ' ὑγρῷ
Φλοιῷ φλοιὸν ἔδησα θέρει· παρ' ὄρθον δ' ἐπὶ δένδρῳ
Ῥιζώθη· δένδρου δὲ τομὴ καὶ καρπὸν ἄμειψεν·
Νέρθε μὲν ἀχράς ἔτ' ἐστιν, ὕπερθε δ' ἄρ' εὔπνοος ὄγχνη.

Ἄδηλον.

Δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
 Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος. Εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
 Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι,
 Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.

Ἄδηλον.

Ἵζευ ἅπας ὑπὸ τῆσδε δάφνης εὐθαλέα φύλλα,
 Ὡραίου τ' ἄρυσαι νάματος ἡδὺ πόμα·
Ὄφρα τοι ἀσθμαίνοντα πόνοις θέρεος φίλα γυῖα
 Ἀμπαύσῃς πνοιῇ τυπτόμενα ζεφύρου.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Μῆλον ἐγὼ στρούθειον ἀφ' ὁπλοτέρης ἔτι ποίης,
Ὥρειον ἐν νεαρῷ χρωτὶ φυλασσόμενον,
Ἄσπιλον, ἀρρυτίδωτον, ἰσόχνοον ἀρτιγόνοισιν,
Ἀκμὴν εὐπετάλοις συμφυὲς ἀκρέμοσιν,
Ὥρης χειμερίης σπάνιον γέρας. εἰς σὲ δ' ἄνασσα
Τοίην χὼ νιφόεις κρυμὸς ὀπωροφορεῖ.

ΕΙΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ, κεφ. κα'.

Ἄδηλον.

Τίς σε δικαιοσύνη βροτὸς ἥρπαχεν; οὗτος ὁ κλέπτης
Ἐνθάδε με στήσας, οὐδὲν ἔχων πρὸς ἐμέ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου.

Ἤθελε μὲν βασιλεύς σε βοηθόον εἰσέτι πέμπειν
Ἄστεσι τειρομένοις δυσνομιῶν μερόπων,
Τιτιανὲ χρύσειε· σὺ δ' ἐν βιότοιο γαλήνῃ
Πατρίδα καὶ κλῆρον σὸν προὐβούλευσας ἔχειν,
Αὔξων σῶν προγόνων κτέρας ἔνδικον. ἀρχομένων γὰρ
Πλοῦτον ὅτι στυγέεις, σὸς φθόνος οἶδε δίκη.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ Εἰς τραπεζίτην Καΐκον
διασυρτικόν.

Ἀστοῖς καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἅδε τράπεζα.
Θεὶς ἀνελεῦ, ψήφου πρὸς λόγον ἐρχομένης.
Ἄλλος τις πρόφασιν λεγέτω· τὰ δ' ὀθνεῖα Καΐκος
Χρήματα καὶ νυκτὸς βουλομένοις ἀριθμεῖ.

ΕΙΣ ΔΙΚΗΝ, ΕΝ Ω ΚΑΙ εἰς πρόνοιαν, κεφ. κβ'.

Ἄδηλον.

Ἀσπὶς Ἀχιλλῆος τὴν Ἕκτορος αἷμα πιοῦσα,
Λαρτιάδης δῶμα ἀνεῖλε κακοκρισίῃ·
Ναυηγοῦ δὲ θάλασσα κατέσπασε, καὶ παρὰ τύμβον
Αἴαντος νηκτὴν ὥρμισεν, οὐκ Ἰθάκῃ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Καλὰ Ποσειδάων δίκασεν πολὺ μᾶλλον Ἀθήνης,
Καὶ κρίσιν Ἑλλήνων στυγερὴν ἀπέδειξε θάλασσα.

Αὐτὶς ἐν αἰγιαλοῖσι βοᾷ, καὶ σῆμα τινάσσει,
Αὐτόν σ' ἐκκαλέουσα τὸν ἄξιον ἀσπιδιώτην,
Ἔγρεο παῖ Τελαμῶνος, ἔχεις σάκος Αἰακίδαο.

Ἄδηλον.

Κρανίον ἐν τριόδοισι κατοιχομένου τις ἐσαθρῶν,
Εἰκόνα τὴν κοινὴν οὐκ ἐδάκρυσε βίου·
Δεξιτερὴν δ' ἔρριψεν ἐπὶ χθόνα, καὶ λίθον ἧκε,
Κωφὸν μὲν δοκέοντ', ἀλλὰ πνέοντα δίκης.
Ὀστέον ὡς γὰρ ἔπληξεν, ἀφήλατο, καὶ τὸν ἀφέντα
Πήρωσε, γλυκεροῦ βλέμματος ὀρφανίσας.
Καὶ πάλιν εἰς ἀΐδην ἐκολάζετο· τὴν ἰδίην δὲ
Ἔκλαυσεν χειρῶν δύστοχον ἀφροσύνην.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἀγελαίην πὰρ Ζωοῦς ἐπεὶ φέρεν ἠεροδινὴς
Αἰετὸς, οἰωνῶν μοῦνος ἐνουράνιος,
Οὐκ ἔφθη τὸν κρῆτα, θοὴν δ' ἐνετείνατο νευρὴν,
Πτηνὸν δ' ὁ πτερόεις ἰὸς ἐληΐσατο.
Ζωοῦς δ' οὔτι δίκην ἔλαθεν νόμος. ἔμπεσε δ' ὄρνις
Ἀνδρὶ, τὰ δ' εὐστοχίης αὐτὰ πέτισε βέλη·
Αὐχένι δ' ἰὸν ἔπηξεν, ὃν ἤπατι χρίμισεν αὐτός.
Ἐν δὲ βέλος διττῶν αἷμ' ἔπιεν θανάτων.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Βαιὸν ἀποπλανίην λιπομήτορα παῖδα κορύπτων
Κριὸς ἑλιξόκερως, θεῖνε θρασυνόμενος·
Κάπρος δ' Ἡρακλέος ἀπορρήξας ἀπὸ δεσμῶν,
Ἐς νηδὺν κριοῦ πᾶσαν ἔβαψε γένυν·
Ζωὴν νηπιάχῳ δ' ἐχαρίσατο. ἆρ' ἀπὸ Ἥρης
Ἡρακλέης βρεφέων ὤκτισεν ἡλικίην.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Γήθησαν περὶ παιδὸς ἀρισίπποιο τοκῆες,
Καὶ κλαῦσαν· μοίρης δ' ἦμαρ ἐν ἀμφοτέρης.
Εὖτε γὰρ αἰθόμενον δόμον ἔκφυγεν, ἦλθε κεραυνοῦ
Ζεὺς κατά οἱ κεφαλῆς ἄσπετον ἧκε σέλας.

Τοῦτο δ' ἔπος ποτ' ἔλεξαν ὅσοι νέκυν ὠδύροντο,
  Ὦ πυρὶ δαιμονίῳ τλῆμον ὀφειλόμενε.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἰοτυπὴς Διὸς ὄρνις ἐπίσατο κρῆτα φαρέτρης,
  Οὐρανόθεν τόξῳ τόξον ἀμειψόμενος.
Κτεῖνον δ' εὐθὺς ἄκοντι παλινδρομέοντι κατέκτα.
  Ἠερόθεν πίπτων δ' ἔκτανεν, ὡς ἔθανεν.
Μηκέτ' ἐφ' ὑμετέροις ἀψευδέσι Κρῆτες ὀϊστοῖς
  Αὐχεῖθ'· ὑμνείσθω καὶ Διὸς εὐστοχίη.

ΑΡΧΙΟΥ.

Ἔν ποτε παμφαίνοντι μελάντερος αἰθέρι νωμῶν
  Σκορπίον ἐκ γαίης εἶδε θορόντα κόραξ.
Ὃν μάρψαι ὥρουσεν. ὁ δ' ἀΐξαντος ἐπ' οὖδας
  Οὐ βραδὺς εὐκέντρῳ πέζαν ἔτυψε βέλει,
Καὶ ζωῆς μιν ἄμερσεν· ἴδ' ὅσσον ἔτευχεν ἐπ' ἄλλῳ,
  Ἐκ κείνου τλήμων αὐτὸς ἔδεκτο μόρον.

Ἀδηλόν.

Ἀνδροφόνῳ σαθρὸν παρὰ τειχίον ὑπνώοντι
  Νυκτὸς ἐπιστῆναί φασι Σάραπιν ὄναρ·
Καὶ χρησμῳδῆσαι, κατακείμενος οὗτος ἀΐστω,
  Καὶ κοιμῶ μεταβὰς ὦ τάλας ἀλλαχόθι.
Ὃς δὲ, διυπνισθεὶς μετέβη. τὸ δ' ἦ σαθρὸν ἐκεῖνο
  Τειχίον ἐξαίφνης εὐθὺς ἔκειτο χαμαί.
Σῶστρα δ' ἕωθεν ἔθυε θεοῖς χαίρων ὁ κακοῦργος,
  Ἥδεσθαι νομίσας τὸν θεὸν ἀνδροφόνοις.
Ἀλλ' ὁ Σάραπις ἔχρησε πάλιν διὰ νυκτὸς ἐπιστὰς,
  Κήδεσθαί με δοκεῖς ἄθλιε τῶν ἀδίκων;
Εἰ μὴ νῦν σε μεθῆκα θανεῖν, θάνατον μὲν ἄλυπον
  Νῦν ἔφυγες, σταυρῷ δ' ἴσθι φυλαττόμενος·

ΤΥΛΛΙΟΥ ΓΕΜΙΝΟΥ.

Σμίνθος ὁ παντοίης δαιτὸς λίχνος, οὐδὲ μυάγρης
  Δειλὸς, ὁ καὶ θανάτου κέρδεα ληϊζόμενος,
Νευραλάλον Φοίβου χορδὴν θρίσεν· ἡ δ' ἐπὶ πῆχυν
  Ἑλκομένη, θηρὸς λαιμὸν ἀπεβρόχισεν.

Τόξων εὐστοχίην θαυμάζομεν· ὃς δὲ κατ' ἐχθρῶν
Ἤδη καὶ κιθάρην εὔστοχον ὅπλον ἔχει.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἰχθύσι καὶ ποταμῷ κλεψώνυμον ἐχθρὸς ὅμιλος
Ὦσεν, ὅτ' εἰς ἄκρην ἦλθε τυραννοφόνος.
Ἀλλὰ δίκα μιν ἔθαψεν. ἀποσπασθεῖσα γὰρ ὄχθη
Πᾶν δέμας ἐς κορυφὴν ἐκ ποδὸς ἐκτέρισεν.
Κεῖται δ' οὐχ ὑδάτεσσι διάβροχος· αἰδομένα δὲ
Γᾶ κεύθει τὸν ἑᾶς ὅρμον ἐλευθερίας.

ΕΙΣ ΔΥΣΠΡΑΓΙΑΝ.

κεφ. κγ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἕβρου Θρηϊκίου κρυμῷ πεπεδημένον ὕδωρ
Νήπιος ἐκβαίνων, οὐκ ἔφυγεν θάνατον.
Ἐς ποταμὸν δ' ἤδη καταγνύμενον ἴχνος ὀλισθών,
Κρυμῷ τοὺς ἁπαλοὺς αὐχένας ἀμφεκάρη.
Καὶ τὸ μὲν ἐξεσύρη λοιπὸν δέμας· ἡ δὲ μένουσα
Ὄψις ἀναγκαίην εἶχε τάφου πρόφασιν.
Δύσμορος, ἧς ὠδῖνα διείλετο πῦρ τε καὶ ὕδωρ·
Ἀμφοτέρων δὲ δοκῶν, οὐδενός ἐστιν ὅλος.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἶχεν Ἀριστείδης ὁ βοχέρριος οὐκ ἀπὸ πολλῶν
Πολλά, μιῆς δ' οἴος καὶ βοὸς εὐπορίην.
Ἀλλὰ γὰρ οὐδ' ὁ πένης ἔφυγε φθόνον· ἤματι δ' αὐτῷ
Θῆρες ὄϊν, τὴν βοῦν δ' ὤλεσε δυστοχίη.
Μισήσας δ' ἀβληχὲς ἐπαύλιον, ἅμματι πήρης
Ἐκ ταύτης βιοτὴν ἀχράδος ἐκρέμασεν.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν.

Πλοῦτος Ἀριστείδη δάμαλις μία, καὶ τριχόμαλλος
Ἦν ὄϊς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἤμβροτε δ' ἀμφοτέρων· ἀμνὴν λύκος ἔκτανεν, ὠ-
Τὴν δάμαλιν πενίης δ' ὤλετο βουκόλιον. (δὶς
Πηροδέτῳ δ' ὅγ' ἱμάντι κατ' αὐχένος ἅμμα λυγώ-
Οἰκτρὸς ἀμυκήτῳ κάτθανε πὰρ καλύβῃ. (σας

ΦΙΛΙΠΠΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Ἠρίθμει πολυώλβον Ἀριστείδης ὁ πενιχρός.
Τὴν οἶν, ὡς ποίμνην. τὴν βόα δ', ὡς ἀγέλην.

Τὰ λοιπὰ ὡς τὰ περὶ τούτου Ἡμέροπι, καὶ ἑξῆς.

Ἄδηλον.

Αἱ τελαταί ποτε παῖδες ἐν ἀλλήλῃσιν ἔπαιζον
Κλήρῳ, τίς προτέρη βήσεται εἰς ἀΐδην·
Καὶ τρεῖς μὲν χειρῶν ἔβαλον κύβον, ἦλθε δὲ πασέων
Ἐς μίαν. ἡ δ' ἐγέλα κλῆρον ὀφειλόμενον.
Ἐκ τέγεος δ' ἄρ' ἄελπτον ἀπωλίσθησε πέσημα.
Δύσμορος. εἰς ἀΐδην δ' ἦλθεν ὡς ἔλαχεν.
Ἀψευδὴς ὁ κλῆρος, ὅτῳ κακόν· ἐς δὲ τὸ λῷον
Οὔτ' εὐχαὶ θνητοῖς εὔστοχοι, οὔτε χέρες.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Δειματόεις ἐλάφων κεραὸς λόχος, εὖτε κρυώδεις
Πλῆσαν ὀρῶν κορυφὰς χιόνεαι νιφάδες,
Δείλαιαι ποταμοῖσιν ἐφώρμισαν ἐλπίσι χρησταῖς,
Χλιῆναι νοτεροῖς ἄσθμασιν ὠκὺ γόνυ.
Τὰς δὲ περιφράξας ἐχθρὸς ῥόος ἀθρόον ἄφνω,
Χειμερίη συγγροῦ δῆσε πάγριο πέδη.
Πληθὺς δ' ἀγροτέρων ἀλίνου θοινήσατο θήρης,
Ἣ φύγεν ἀρπεδόνην πολλάκι καὶ στάλικας.

ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Δυσμοίρων θαλάμων ἐπὶ πᾶσιν οὐχ ὑμέναιος,
Ἀλλ' ἀΐδης ἔστη πικρογάμου Πετάλης.
Δείματι γὰρ μόθοιϊν περιπτόζυγα κύπειν ἀν' ὄρφνην
Φεύγουσαν, ξυνὸν παρθενικῇσι φόβον,
Φρουροδόμοι νηλεῖς κύνες ἔκτανον. ἣν δὲ γυναῖκα
Ἐλπὶς ἰδεῖν, ἄφνης ἔσχομεν οὐδὲ νέκυν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσι πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐστι·
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

ΕΙΣ ΕΛΕΟΝ, κεφ́ κϛ´

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Καὶ τὸν ἀρουραῖον γυρητόμον αὔλακα τέμνει
 Μηρυτυπεῖ κέντρῳ πειθομένη δάμαλις,
Καὶ μετ' ἀρότρου πόνου ζεύγλας πάλι ταῖς νεοθηλεῖ
 Γινομένη μόσχῳ, δεύτερον ἄλλος ἔχει.
Μὴ θλίψῃς αὐτὴν ὁ γεωμόρος· ἔστ' ὁ βαιὸς
 Μόσχος, ἐὰν φείσῃ, σοὶ τρέφεται δάμαλις.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους μελέαγρος, βοὸς μέλλοντος θύεσθαι τῷ διὶ, καὶ μυκωμένου.

Αὐτὸς ὁ βοῦς, ἱκέτης ἐπιβώμιος, αἰθέρε ζεῦ,
 Μυκᾶται, ψυχὴν ῥυόμενος θανάτου.
Ἀλλὰ μέθες κρονίδη τὸν ἀροτρέα· καὶ σὺ γὰρ αὐτὸς
 Πορθμεὺς εὐρώπης ταῦρος ἄναξ ἐγένου.

ΕΙΣ ΕΛΠΙΔΑΣ, κεφ́ κεϛ´

ΙΟΥΛΙΟΥ ΠΟΛΥΑΙΝΟΥ.

Ἐλπὶς ἀεὶ βιότου, κλέπτει νόον· ἡ πυμάτη δὲ
 Ἠὼς τὰς πολλὰς ἔφθασεν ἀσχολίας.

Ἄδηλον.

Ἐλπὶς καὶ σὺ τύχη μέγα χαίρετε. τὴν ὁδὸν εὗρον.
Οὐκ ἔτι γὰρ σφετέροις ἐπιτέρπομαι. ἔρρετε ἄμφω,
Οὕνεκεν ἐν μερόπεσσι πολυπλανέες μάλα ἐστέ.
Ὅσσα γὰρ ἀτρεκέως οὐκ ἔσεται, ὔμμες ἐν ἡμῖν
Φάσματα ὡς ἐν ὕπνῳ ἐμβάλλετε οἷά τ' ἐόντα.
Ἔρρε κακὴ γλαύκη, πολυαίδημε· ἔρρετε ἄμφω.
Παίζοιτε, τρυφέοιτε ὅσοις ἐμεῦ ὕστερον οἴδας
Εὕροιτ' εὖ νοέοντας ὅπερ θέμις ἐστὶ νοῆσαι.

Ἄδηλον.

Ἐλπίδα καὶ νέμεσιν ξυνοῖς παρὰ βωμὸν ἔτευξα
 Τὴν μὲν, ἵν' ἐλπίζῃς· τὴν δ', ἵνα μηδὲν ἔχῃς.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Εἰ βίον ἐν μερόπεσσι τύχης παίζουσιν ἑταῖραι
 Ἐλπίδες, ἀμβολαδὴν πάντα χαριζόμεναι.

Παίζομαι, εἰ βροτός εἰμι. βροτὸς δ᾽ εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
 Θνητὸς ἐών, δολιχαῖς δ᾽ ἐλπίσι παιζόμενος,
Αὐτὸς ἑκόντι γένηθα πλανώμενος· οὐδὲ γενοίμην
 Εἰς κρίσιν ἡμετέρην πικρὸς Ἀριστοτέλης.
Τὴν γὰρ Ἀνακρείοντος ἐνὶ πραπίδεσσι φυλάσσω
 Παρφασίην, ὅτι δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πανδώρης ὁρόων γελόω πίθον, οὐδὲ γυναῖκα
 Μέμφομαι, ἀλλ᾽ αὐτῶν τὰ πτερὰ τῶν ἀγαθῶν.
Ὡς γὰρ ἐπ᾽ Οὐλύμποιο μετὰ χθονὸς ἤθεα πάσης
 Πωτῶνται, πίπτειν καὶ κατὰ γῆν ὄφελον.
Ἡ δὲ γυνὴ μετὰ πῶμα κατωχρήσασα παρειάς,
 Ὤλεσεν ἀγλαΐην ὧν ἔφερεν χαρίτων.
Ἀμφοτέρων δ᾽ ἥμαρτεν ὁ νῦν βίος, ὅττι καὶ αὐτὴν
 Γηράσκουσαν ἔχει, καὶ πίθος οὐδὲν ἔχει.

ΕΠΑΙΝΟΙ, κεφ. κϛ.

Ἀδήλον.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ᾽ ἀείδειν,
 Ἔγραφε ποιμαίνων (ὡς λόγος) Ἡσίοδος.
Μῆνιν ἄειδε θεά, καὶ, ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα,
 Εἶπεν Ὁμηρείῳ Καλλιόπη στόματι.
Κἀμὲ δὲ δεῖ γράψαι τι προοίμιον. ἀλλὰ τί γράψω
 Δεύτερον, ἐκδιδόναι βιβλίον ἀρχόμενος;
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διός, οὐκ ἂν ἐσώθην
 Εἰ μή μοι Καῖσαρ χαλκὸν ἔδωκε Νέρων.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ Σαρδιανοῦ τοῦ Διοπείθους.

Αἰγιβότου Σκύροιο λιπὼν πέδον, Ἴλιον ἔπλω
 Οἷος Ἀχιλλείδης πρόσθε Νεοπτόλεμος,
Τοῖος ἐν Αἰνεάδῃσι Νέρων ἀγὸς ἄστυ Ῥέμοιο
 Νίσσεται, ἐπ᾽ ὠκυρόῳ θύμβρειν ἀμειψάμενος,
Κοῦρος, ἔτ᾽ ἀρτιγένειον ἔχων χνόον. ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἔγχει
 Θῦεν· ὁ δ᾽ ἀμφοτέροις, καὶ δορὶ καὶ σοφίῃ.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἡδὺ πιερίδων πρῶτον θέρος ἤματι τούτῳ
  Κείρεο, καὶ γενύων ἠιθέους ἕλικας.
Γαῖε. σὸν δὲ πατὴρ χειρὶ δέξεται εὔκλον ἴουλον
  Λεύκιος, αὐξομένου πουλὺ ἐς ἠέλιον.
Δωρεῦνται χρυσέοισιν, ἐγὼ δ' ἱλαροῖς ἐλέγοισιν.
  Οὐ γὰρ δὴ πλούτου μοῦσα χερειοτέρη.

Ἄδηλον.

Ἐσθλὰ λέγειν αἰεὶ πάντας, καλόν· αἰσχρὰ δέ, δεινόν·
  Κἂν ὦσιν τούτων ἄξιοι ὧν λέγομεν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Σοί με θρηικίης σκυληφόρε θεσσαλονίκη,
  Μήτηρ ἡ πάσης πέμψε μακεδονίης.
Ἀείδω δ' ὑπὸ σοὶ δεδμημένον ἄρεα βεσσῶν,
  Ὅσσ' ἐδάην πολέμου πάντ' ἀναλεξάμενος.
Ἀλλά μοι ὡς θεὸς ἔσο κατήκοος, εὐχομένου δὲ
  Κλῦθι· τίς ἐς μούσας οὔατος ἀσχολίη;

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ, κεφ. κζ

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Τρισσαὶ μὲν χάριτες, τρεῖς δὲ γλυκυπάρθενοι ὧραι,
  Τρεῖς δέ με θηλυμανεῖς οἰστροβολοῦσι πόθοι.
Ἦ γάρ τοι τρία τόξα κατήρυσεν, ὡς ἄρα μέλλων
  Οὐχὶ μίαν τρώσειν, τρεῖς δ' ἐν ἐμοὶ κραδίας.

Ἄδηλον.

Αὐτὸ τὸ πῦρ καύσειν διζήμενος ἐστὶν, ὁ νύκτωρ
  Τὸν καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι,
Δεῦρ' ἀπ' ἐμῆς ψυχῆς ἄψαι σέλας. ἔνδοθι γάρ μου
  Καιόμενον, πολλὴν ἐξανίησι φλόγα.

Ἄδηλον.

Τίς θεὸν εἶπεν ἔρωτα; θεοῦ κακὸν οὐδὲν ὁρᾶται
  Ἔργον· ὁ δ' ἀνθρώπων αἵματι μειδιάει.
Οὐ θοὸν ἐν παλάμαις κατέχει ξίφος. ἠνὶ δ' ἄπιστα
  Τῆς θεοδηλήτου σκῦλα μιαιφονίης.

Μήτηρ μὲν σὺν παιδὶ κατέφθιτο· αὐτὰρ ἐπ' αὐταῖς
  Ποίνιμος ἔκλινεν φῶτα λιθοκλονίη.
Καὶ ταῦτ' οὔτ' Ἀΐδος, οὔτ' Ἄρεος, ἔργα δ' Ἔρωτος
  Ἀθανάτων, οἷς παίζει κεῖνος ὁ νηπίαχος.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τοξοβόλον τὸν Ἔρωτα τίς ἔξεσεν ἐκ λιβανωτοῦ,
  Τόν ποτε μηδ' αὐτοῦ Ζηνὸς ἀποσχόμενον;
Ὀψέ ποθ' Ἡφαίστῳ κεῖται σκοπὸς, ὃν καθορᾶσθαι
  Ἔπρεπεν οὐκ ἄλλως ἢ πυρὶ τυφόμενον.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Αὐγάζω τὸν ἄφυκτον ἐπὶ σφραγῖδος Ἔρωτα
  Χερσὶ λεοντείαν ἡνιοχεῦντα βίαν·
Ὡς τῇ μὲν μάστιγα κατ' αὐχένος, ᾗ δὲ χαλινοὺς
  Εὐθύνει· πολλὴ δ' ἀμφιτέθηλε χάρις.
Φρίσσω τὸν βροτολοιγόν· ὁ γὰρ καὶ θῆρα δαμάσδων
  Ἄγριον, οὐδ' ὀλίγον φείσεται ἁμερίων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Μὴ κλαίων τὸν Ἔρωτα δόκει τηλέμβροτε πείσειν,
  Μηδ' ὀλίγῳ παύσειν ὕδατι πῦρ ἄπνεες.
Χρυσὸς ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος· ἐσβέσθη δὲ
  Οὐδέ ποτ' ἐν πολλῷ τικτόμενος πελάγει.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μήποτε κοιλώσῃς παφίῃ νόον· ἀντιτύπου γὰρ
  Εὐθὺς ἀποθρώσκει κοῦφος Ἔρως κραδίης.
Οἶστρος ὀλισθήεσσαν ἔχει φύσιν· ἢν τις ἐάσσῃ
  Ἄκρον ἕλῃ φλογέου, δύεται ἐντὸς ὅλος.
Ἐλπίδι μὴ θέλξῃς φρένα μαχλάδι· γυιοβόρον γὰρ
  Πῦρ ὑποριπίζει, θυμὸν ἐφελκομένη.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ Ἔρως ἐρῶν.

Τίς πυρὶ πῦρ ἐδάμασσε; τίς ἔσβεσε λαμπάδι πυρσόν;
Τίς κατ' ἐμῆς νευρῆς ἑτέρην ἐτανύσσατο νευρήν;
Καινὸς Ἔρως κατ' Ἔρωτος ἐμῷ μένει ἰσοφαρίζει.

ΜΟΣΧΟΥ ἔρως δραπέτης.

Ἁ κύπρις τὸν ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει.
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν. ὁ μανύσας γέρας ἑξεῖ. (νιν,
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ κύπριδος· ἢν δ' ἀγάγῃς
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ' ὦ ξένε καὶ πλέον ἑξεῖς.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν·
Χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτῷ,
Δριμύλα καὶ φλογόεντα. κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλη-
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται. ὡς μέλι, φωνά· (μα
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτὰς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων. δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει·
Βάλλει κεἰς ἀχέροντα, καὶ εἰς ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.
Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως
Ἀνέρας, ἠδὲ γυναῖκας. ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξω δὲ βέλεμνον.
Τυτθὸν ἐὸν τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται·
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον· ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἀμὲ τιτρώσκει
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα πολὺ πλέον δέ οἱ αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κἢν ποτίδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ·
Κἢν γελάᾳ, τύ νιν ἕλκε· καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.
Ἢν δὲ λέγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μή τι θίγῃς. πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβα-
Τίνας ἂν εἴποι λόγους περὶ; ἔρωτα πᾶσι- (πται.

Φάνη ἐρῶσα τοῦ Ταύρου.

Εἰ ποθέειν μ' ἐδίδαξας ἐν οὔρεσι Ταῦρον ἀλήτην,
Μυκηθμόν με δίδαξον, ὅπως φίλον ἄνδρα καλέσσω.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐχ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος, ἀλλ' ἀκολάστοις
 Ψυχαῖς ἀνθρώπων ἔσθ' ὁ ἔρως πρόφασις.

Ἄδηλον.

Παρθενικῷ, Θρασύβουλε, σαγηνευθεὶς ὑπ' ἔρωτι
 Ἀσθμαίνεις, δελφὶς ὥς τις ἐπ' αἰγιαλοῦ,
Κύματος ἱμείρων. δρέπανον δέ σοι οὐδὲ τὸ Περσέως
 Ἀρκεῖ ἀποτμῆξαι δίκτυον ᾧ δέδεσαι.

Ἄδηλον.

Ἔρωτα παύει λιμός· εἰ δὲ μή, χρόνος.
Ἐὰν δὲ μηδὲ ταῦτα τὴν φλόγα σβέσῃ,
Θεραπεία σοι τὸ λοιπὸν ἠρτήσθω βρόχος.

ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ.

Τίς γλύψας τὸν ἔρωτα παρὰ κρήνῃσιν ἔθηκεν,
 Οἰόμενος παύσειν τοῦτο τὸ πῦρ ὕδατι;

ΕΙΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ.

ΚΑΡΦΥΛΛΙΔΟΥ.

Ἰχθύας ἀγκίστρῳ τις ἀπ' ἠόνος εὔτειχι βάλλων,
 Εἵλκυσε ναυηγοῦ κρᾶτα λιποτριχέα.
Οἰκτείρας δὲ νέκυν τὸν ἀσώματον, ἐξ ἀσιδήρου
 Χειρὸς ἐπισκάπτων, λιτὸν ἔχωσε τάφον·
Εὗρε δὲ κευθόμενον χρυσοῦ κλέαρ. ἦ ῥα δικαίοις
 Ἀνδράσιν εὐσεβίης οὐκ ἀπόλωλε χάρις.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον ἔσχε
 Ξεινόν, ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν,
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια. κηδόμενοι γὰρ
 Ἀθανάτων, αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰ καί σοι ἑδραῖος ἀεὶ βίος, οὐδὲ θάλασσαν
 Ἔπλως, χερσαίας τ' οὐκ ἐπάτησας ὁδούς,
Ἔμπης Κεκροπίης ἐπιβήμεναι, ὄφρ' ἂν ἐκείνας
 Δήμητρος μεγάλας νύκτας ἴδῃς ἱερῶν.

Τῶν ἄπο, κἂν ζωοῖσιν ἀκηδέα, κεὖτ᾽ ἂν ἵκηαι
Ἐς πλεόνων, ἕξεις θυμὸν ἐλαφρότερον.

ΕΙΣ ΕΥΤΥΧΙΑΝ, κεφ. κθ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἡ καὶ ἔτ᾽ ἐκ βρέφεος κειμαμένη αὐτοδημίς,
Πορφυρέων παφίης νοαπὶς ἐπὶ κροκίδων·
Ἡ ζακεραῖς λεύσσουσα κόραις μαλακώτερον ὕπνου,
Λεσβίδος ἀλκυὼν τερπνὸν ἄθυρμα μέθης·
Ὑδατίνοις φορέουσα βραχίονας· ἡ μόνη ὅσσου
Οὐ λάχεν· (τὴν γὰρ ὅλην τοῖν ταλάροισι γάλα)
Ἰταλίην ἤμειψεν, ἵνα πτολέμοιο καὶ αἰχμῆς
Ἀμπαύσῃ ῥώμην μαλθακίνῃ χάριτι.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Ἐκ θοίνης φάος ἦλθεν ἐπ᾽ ἀγλαΐδα μηκαλέουσα,
Ἐκ δ᾽ ἐφάνη τυφλὴν μηκέτ᾽ ἔχουσα κόρην.
Διαστὰν τὴν ἑτέρην γὰρ ἐκέντησεν ὀξὺς ἀκάνθης
Ὄζος. ἴδ᾽ ὡς τέχνης δένδρον ἐνεργότερον.

Ἄδηλον.

Ὅταν θέλῃ τις ἡμέραν ἰδεῖν καλήν,
Συντυγχάνων σοι, γίγνεται καλήμερος.
Τοὐναντίον δέ, καί τις εἰ μέλλει παθεῖν,
Μὴ τυγχάνων σοι, γίγνεται κακήμερος.

ΕΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΣ, ΚΑΙ ἀχαρίστους, κεφ. λ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀντίπατρος πείσωνι γενέθλιον ὤπασε βίβλον
Μικρήν, ἐν δὲ μιῇ νυκτὶ πονησάμενος.
Ἵλαος ἀλλὰ δέχοιτο, καὶ αἰνήσειεν ἀοιδὸν
Ζεὺς μέγας, ὡς ὀλίγῳ πειθόμενος λιβάνῳ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ὠκεῖαι χάριτες, γλυκερώτεραι· ἢν δὲ βραδύνῃ
Πᾶσα χάρις, κενεή, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

Ἀδέσποτον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
 Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ, καὶ ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται.
 Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Φαῦλος ἀνὴρ, πίθος ἐστὶ τετρημένος· εἰς ὃν ἁπάσας
 Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους κλυταιμνήστρα, μέλλοντος αὐτὴν σφάξειν ὀρέστου.

Πῆ ξίφος ἰθύνεις; κατὰ γαστέρος, ἢ κατὰ μαζῶν;
Γαστὴρ ἥ σ' ἐλόχευσεν, ἀνεθρέψαντο δὲ μαζοί.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς τὸν ἐν ἰλίῳ ναὸν ἀθηνᾶς.

Ἱλήκοις πολιοῦχε, σέβας χρυσαυγέι νηῷ,
 Ὡς θέμις, ἡ τλήμων ἴλιος ἠγασάμην.
Ἀλλὰ σύ με προλέλοιπας ἑλώριον· ἀντὶ δὲ μήλου
 Πᾶσαν ἀπεδρέψω τεῖχος ἀγλαΐην.
Ἄρκιον ἦν θνήσκειν τὸν βουκόλον. εἰ γὰρ ἄθεσμος
 Ἔπλετο, τῆς πάτρης οὐκ ἀλίτημα τόδε.

ΕΙΣ ΕΥΧΗΝ, κεφ. λα.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΠΟΛΥΑΙΝΟΥ.

Εἰ καί σευ πολύφωνος ἀεὶ πίμπλησιν ἀκουὰς
 Ἢ φόβος εὐχομένων, ἢ χάρις εὐξαμένων,
Ζεῦ, σχερίης ἐφέπων ἱερὸν πέδον, ἀλλὰ καὶ ἡμέων
 Κλῦθι, καὶ ἀψευδεῖ νεῦσον ὑποσχεσίῃ,
Ἢ δή μοι ξενίης εἶναι πέρας, ἐν δέ με πάτρῃ
 Ζώειν τῶν δολιχῶν παυσάμενον καμάτων.

ΚΑΛΛΙΝΙΟΥ.

Πρέσβυς, ἄπαις, ἢ φέγγος ἰδεῖν, ἢ παῖδα τεκέσθαι
 Εὐξαμένη, δοιῆς ἔμμορεν εὐτυχίης·
Τίκτε γὰρ εὐθὺς ἄελπτα μετ' οὐ πολὺ, καὶ τριπόθητον
 Αὐτῆμος γλυκερὸν φέγγος ἐσεῖδε φάους.

Ἄρτεμις ἀμφοτέροισιν ὑπήκοος, ἥ τε λοχείης
Μαῖα, καὶ ἀργεννῶν φωσφόρος ἡ σελάων.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἀδρήστειά τε δῖα καὶ ἰχναίη σε φυλάσσοι
Παρθένος, ἡ πολλοὺς ψευσαμένη νέμεσις.
Δείδια σόν τε φυῆς ἐρατὸν τύπον, ἠδὲ σὰ κούρου
Δήϊα, θεσπεσίης καὶ μένος ἠνορέης,
Καὶ σοφίην, καὶ μῆτιν ἐπίφρονα. τοιάδε τέκνα
Δροῦσε, πέλειν μακάρων πίστομεν ἀθανάτων.

Ἀδέσποτον.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
Ἄμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Κύπρι γαληναίη, φιλονύμφιε, Κύπρι δικαίοις
Σύμμαχε, Κύπρι πόθων μῆτερ ἀελλοπόδων.
Κύπρι, τὸν ἡμίσπαστον ἀπὸ κροκέων ἐμὲ παστῶν,
Τὸν χιόσι ψυχὴν κελτίσι νιφόμενον,
Κύπρι, τὸν ἥσυχιόν με, τὸν οὐδὲν κωφὰ λαλοῦντα,
Τὸν σέο πορφυρέῳ κλυζόμενον πελάγει,
Κύπρι φιλορμίστειρα, φιλόργιε, σῶζέ με Κύπρι
Ῥωμαϊκοὺς ἤδη δέσποτι πρὸς λιμένας.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Οὔτ' ἐκ ζαήτου λίβυος, ἐκ ζαοῦς νότου
Συνεζοφώθη πόντος, ἐκ δ' ἐνεάτων
Μυχῶν βυθῖτις ψάμμος ἐξηρεύγετο,
Ἴσος δὲ πᾶς ὤλισθεν εἰς ἅλα πλύσας,
Φορτὶς δ' ἐσύρετ' ἐς ἀΐδην πλανώμενος,
Ἀργοναύτας δαίμονας Λεώστρατος
Ἐλιπάρησεν· οἱ δὲ τῷ νεηκόρῳ
Μούνῳ θάλασσαν ἀγρίαν ἐκοίμισαν.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Πολλάκις εὐξαμένῳ μοι ἀεὶ θυμήρες ἔδωκας
Τέκμαρ ἀκυμάντου Ζεῦ πάτερ εὐπλοΐης

Δοίης μοι καὶ τοῦτον ἔτι πλόον, ἠδὲ σαώσαις
 Ἤδη, κἀκ καμάτων ὅρμισον εἰς λιμένας.

ΕΙΣ ΕΧΘΡΟΥΣ, κεφ. λβ.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Πένθιμον ἡνίκα πατρὶ Πολυξείνης ὑμέναιον
 Ἤνυσεν ὁ σκαιοῦ πύρρος ὕπερθε τάφου,
Ὠ δὲ πολυκλαύστοιο κόμας λακίσασα καρήνου
 Κισσηῒς τεκέων κλαῦσε φόνοις Ἑκάβη.
Γέγαθε μὲν ἀξονίοις φθιτὸν εἴρυσας Ἕκτορα δεσμοῖς,
 Νῦν δὲ Πολυξείνης αἷμα δέχῃ φθίμενος
Αἰακίδη. τί τοσοῦτον ἐμὴν ὠδύσαο νηδύν;
 Γαιῶν ἔφυς· γὰρ ἐμοῖς ἤπιος οὐδὲ νέκυς.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

ᵃΠορφυρέαν τοι τάνδε Λεωνίδα ὤπασε χλαῖναν
 Ξέρξης, ταρβήσας ἔργα τεᾶς ἀρετᾶς.
ᵇΟὐ δέχομαι· προδόταις αὐτὰ χάρις· ἀσπὶς ἔχει με
 Καὶ νέκυν· ὁ πλοῦτος δ' οὐκ ἐμὸν ἐντάφιον.
ᵃἈλλ' ἔθανες. τί τοσόνδε καὶ ἐν νεκύεσσιν ἀπεχθὴς
 Πέρσαις; οὐ θνάσκει ζᾶλος ἐλευθερίας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰ μὲν τοῖς ἀπὸ γράμμα μόνοις κέκρικας καπρύσειν
 Λούκιε βουλεύσαι, καὶ τὸν ἀδελφὸν ἔχεις.
Εἰ δ' (ὅπερ εὔλογόν ἐστι) κατὰ στοιχεῖον ὁδεύεις,
 Ἤδη σοι προλέγω, ὡς ἐν Ἰώτα λεγόμεθα.

ΕΙΣ ΖΩΑ, κεφ. λγ.

ΠΟΛΥΑΙΝΟΥ.

Δορκάδος ἀρτιτόκοιο τιθηνητήριον οὖθαρ
 Ἔμπλεον εἰδοῦσα πικρὸς ἔτυψεν ἔχις.
Νεβρὸς δ' ἰομιγῆ θηλὴν σπάσε, καὶ τὸ δυσαλθὲς
 Τραύματος ἐξ ὀλοοῦ πικρὸν ἔβρωξε γάλα.
Ἀδῖνα δ' ἤλλάξαντο, καὶ αὐτίκα νηλέϊ μοίρῃ
 Ἣν ἔπορεν γαστήρ, μαστὸς ἀφεῖλε χάριν.

ΤΥΒΕΡΙΟΥ ΙΛΛΟΥ.

Κεμμάδος ἀρτιτόκου μαζοῖς βρίθουσι γάλακτος
  Ἡ φονίη δακετῶν ἰὸν ἐνῆκεν ἔχις.
Φαρμαχθὲν δ' ἰῷ μητρὸς γάλα νεβρὸς ἀμέλξας,
  Χείλεσι τὸν κείνης ἐξέπιεν θάνατον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐ κύνες, οὐ στάλικές με κατεύνασαν, οὐχὶ κυνηγοὶ
  Δορκάδα· τῇ δ' ἀπὸ γῆς εἰν ἁλὶ πλῆσα μόρον.
Ἐξ ὕλης πόντῳ γὰρ ἐπέδραμον· εἶτά με πλεκταὶ
  Εἷλξαν ἐπ' αἰγιαλοὺς δικτυβόλων παγίδες.
Ἤλιτον, ἡ χέρσοιο μάτην φυγάς· οὐκ ἀδίκως με
  Εἷλε σαγηνευτὴς τὰ μὰ λιποῦσαν ὄρη.
Οὔποτ' ἄγρης ἁλιῆες ἔτ' ἄστοχον οἴσετε χεῖρα,
  Χέρσῳ καὶ πελάγει κοινὰ πλέκοντες ὕφη.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νηδύϊ βριθομένην δάμαλιν λητωΐδι κούρῃ
  Στῆσαν ὑννοχέροι, θῦμα γεραιρόμενοι.
Ἧς ἀΐδην μογόντα προέφθασεν δύστοκος ὠδίς·
  Πέμφθη δ' εἰς ἀγέλην τεκνογονεῖν ἄφετος.
Ἡ θεός, ὠδίνων γὰρ ἐπίσκοπος, οὐδ' ἐδίκαζε
  Τικτούσας κλείνειν ἃς ἐλεεῖν ἔμαθεν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ταῦροι πρηϋτένοντες, ἀροτρευτῆρες ἀρούρης,
  Εἰν ἁλὶ τοὺς γαίης ἀντέχομεν καμάτους.
Αὔλακα τὴν ἀσίδηρον ἐν ὕδασιν ἕλκομεν ἀμφώ,
  Μακροτέρων σχοίνων ἅμμα σαγηνόδετον.
Ἰχθύσι δ' ἐκ σταχύων λατρεύομεν οἱ θαλαεργοί.
  Ἤδη κἀν πελάγει καρπὸν ἀροῦσι βόες.

ΑΡΧΙΟΥ.

Οὐ μόνον διάερτον βόες οἴδαμεν αὔλακα τέμνειν,
  Ἀλλ' (ἴδε) κἀκ πόντου νῆας ἀφελκόμεθα.
Ἔργα γὰρ εἰρήνης δεδιδάγμεθα. καὶ σὺ θάλασσα
  Δελφῖνας γαίῃ ζεῦξον ἀροτροφόρους.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ καίσαρος.

Ο ὔρεος ἐξ ὑπάτοιο λαγὼς πέσεν ἔς ποτε βένθος,
Ε κπροφυγεῖν μεμαὼς τρηχὺν ὀδόντα κυνός.
Α λλ᾽ οὐδ᾽ ὣς ἤλυξε κακὸν μόρον· αὐτίκα γάρ μιν
Ε ἰνάλιος μάρψας πνεύματος ὠρφάνισεν.
Ε κ πυρὸς ὡς αἰνῶς πέσες ἐς φλόγας. ἦ ῥά σε δαίμων
Κ ἠν ἁλὶ, κἠν χέρσῳ θρέψε κύνεσσι βορήν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ε κ κυνὸς εἷλε κύων με. τί τὸ ξένον; εἰς ἐμὲ θῆρες
Υ γροὶ καὶ πεζοὶ θυμὸν ἔχουσιν ἕνα.
Α ἰθέρα λοιπὸν ἔχοιτε λαγοὶ βατόν. ἀλλὰ φοβοῦμαι
Ο ὐρανέ, καὶ σὺ φέρεις ἀστερόεντα κύνα.

ΤΙΒΕΡΙΟΥ.

Δ ίκτυον ἐκθρώσκοντα πολύπλοκον ἄρτι λαγωὸν
Σ εῦε κύων θερμοῖς ἴχνεσιν ὠκυπόδην.
Τ ρηχὺν ὁ δ᾽ ἐκδύσας ταχινοὺς πάγον, ἐς βαθὺ πόν(του
Η λατ᾽, ἀλυσκάζων κῦμα παρακτίδιον.
Ε ἰνάλιος τὸν δ᾽ αἶψα κύων βρυχηδὸν ὀδοῦσι
Μ άρψε. κυσὶ τλήμων ἦν ἄρ᾽ ὀφειλόμενος.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ν ηὸς ἐπειγομένης ὠκὺν δρόμον ἀμφεχόρευον
Δ ελφῖνες, πελάγευς ἰχθυφάγοι σκύλακες·
Κ απροφόνος δ᾽ ἡ κύων θηρσὶ κείνοις ἰκελώσας,
Δ ύσμορος, ὡς ἐπὶ γῆν εἰς βυθὸν ἐξέθορεν.
Ω λετο δ᾽ ἀλλοτρίης θήρης χάριν. οὐ γὰρ ἐλαφρὸς
Γ αίτων ἐπὶ κυνῶν ὁ δρόμος ἐν πελάγει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ω κείαις ἐλάφοισι κύων ἰσάμιλλα δραμοῦσα
Ε γκυος ἡλκώθη παιδοπόρον γένεσιν.
Π ᾶσα δὲ συγκατέμυσε, καὶ οὐλωθεῖσα γόνοισιν.
Η δη δ᾽ ἡ τοκετῶν ὤελος ἦν βάσιμος.
Π ολλὰ δ᾽ ἐπωρύουσαν ἀνὴρ ἐσιδηροτόμησεν,
Κ αὶ σκύλακες φίλοι νηδύος ἐξέθορον.

Ἀρτέμιδος λέλυται λοχίων χάρις· ἔμπαλι δ' ἄρης
Ἡρκίαι μεμνοῦσθαι γαστέρας ἡμετέρας.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Θηρευτὴν λάμπωνα μίδου κύνα δίψα κατέκτα,
Καίπερ ὑπὲρ ψυχῆς πολλὰ πονησάμενον.
Ποσσὶ γὰρ ὤρυσσεν νοτερὸν πέδον· ἀλλὰ τὸ νωθὲς
Πίδακος ἐκ τυφλῆς οὐκ ἐτάχυνεν ὕδωρ.
Πῖπτε δ' ἀπαυδήσας. αἱ δ' ἔβλυσε πάρα νύμφαι
Λάμπωνι κλαμένῳ μῆνιν ἔθεσθ' ἐλάφων.

ΑΡΧΙΟΥ.

Ὁ πρὶν ἀελλοπόδων λάμψας πλέον αἰετὸς ἵππων,
Ὁ πρὶν ὑπαὶ μίτραις κῶλα καθαψάμενος,
Ὃν φοίβου χρησμῳδὸς ἀέθλιον ἔστεφε πυθώ,
Ὀρνύμενον πτανοῖς ὠκυπέταις ἴκελον,
Καὶ νεμέη βλοσυροῖο τιθηνήτειρα λέοντος,
Πῖσά τε, καὶ δοιὰς ἠόνας ἰσθμὸς ἔχων·
Νῦν κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος, οἷα χαλινῷ,
Καρπὸν ἐλᾷ δηοῦς ὀκρυόεντι λίθῳ·
Ἴσην μοῖραν ἔχων ἡρακλεῖ· καὶ γὰρ ἐκεῖνος
Τόσσ' ἀνύσας, δούλην ζεῦγλαν ἐφηρμόσατο.

Ἄδηλον.

Σοὶ πατρὶ θεσσαλίη πωλοτρόφε μέμψιν ἀνάπτω·
Πήγασος, ὡς ἀδίκου τέρματος ἀντίασα.
Ὃς πυθοῖ, κἠν ἰσθμῷ ἐκώμασα, κἠπὶ νεμείου
Ζηνὸς καὶ ἀρκαδικοὺς ἤλυθον ἀκρέμονας.
Νῦν δὲ βάρος πέτρης νισυρήτιδος ἔγκυκλον ἕλκω,
Λεπτύνων δηοῦς καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Πῶλον τὸν πεδίων, ἀλλ' οὐχ ἁλὸς ἱππευτῆρα,
Νηὶ διαπλώειν πόντον ἀναγνόμενον,
Μὴ θάμβει χρεμέθοντα, καὶ ἐν ποσὶ λὰξ πατέοντα
Τοίχους, καὶ θυμῷ δεσμὰ βιαζόμενον.
Ἄχθεται εἰ φόρτου μέρος ἔρχεται. οὐ γὰρ ἐπ' ἄλλοις
Κεῖσθαι, τὸν πάντων ἔπρεπεν ὠκύτατον.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Γαμφάλῃς ἑρπυστὴς κατὰ δώματα λυχνοβόρος μῦς,
Ὄστρεον ἀθρήσας χείλεσι πεπταμένον,
Πώγωνος διεροῖο νόθην ὠδάξατο σάρκα.
Αὐτίκα δ᾽ ὀστρακόεις ἐπλατάγησε δόμος.
Ἁρμόσθη δ᾽ ὀδύναισιν· ὁ δ᾽ ἐν κλείθροισιν ἀφύκτοις
Ληφθεὶς, αὐτοφόνον πότμον ἐπεσπάσατο.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὑῆμα πυρὸν χρυσοῖο σιδηρείων ὑπ᾽ ὀδόντων
Ῥινηθὲν, λιβυκῆς κουφότερον ψαμάθου,
Μῦς ὀλίγος βαρὺ δεῖπνον ἐδαίσατο· πᾶσα δ᾽ νηδὺς
Συρομένη βραδύπουν θῆκε τὸ ὠκύτατον. (στρὸς
Ληφθεὶς δ᾽ ἐκ μεσάτης ἀνετέμνετο κλέμματα γα
Ἦ σ᾽ ἄρα κἠν ἀλόγοις χρυσὲ, κακοῦ πρόφασις.

Νέστορος εἰς τὸν πύθιον δράκοντα.

Εἷρπε δράκων, καὶ ἔπινεν ὕδωρ· σβέννυντο δ᾽ πηγαὶ,
Καὶ ποταμὸς κεκόνιστο, καὶ ἦν ἔτι διψαλέος θήρ.
Εἷρπε δὲ μὴ, τὸ δ᾽ ἔμελλε, τὸ δ᾽ ἦν ἔτι νωθρὸν ἐν εὐνῇ.
Αὐτὰρ ὁ διψήσας ποταμῷ ὑπέθηκε λόφον.
Πᾶς δ᾽ ἄρα κηφισσὸς εἴσω ῥέεν· ἀργαλέον δ᾽
Ἀνθερεὼν κελάρυζε. κατερχομένου δὲ ῥεέθρου,
Κηφισσὸν κώκυον ὀλωλότα πολλάκι νύμφαι.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Αἶγά με τὴν εὔθηλον, ὅσων ἐκένωσεν ἀμολγεὺς
Οὔθατα, πασάων πουλυγαλακτοτάτην,
Γευσάμενος, μελιηδὲς ἐπεὶ τ᾽ ἐφράσατο πῖαρ
Καῖσαρ, κἠν νηεσὶ σύμπλοον ἠγάγετο.
Ἥξω δ᾽ αὐτίκα που καὶ ἐς ἀστέρας. ᾧ γὰρ ἐπέσχον
Μαζὸν ἐμὸν, μείων οὐδ᾽ ὅσον αἰγιόχου.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Εἰς βαθὺν ἥλατο νεῖλον ἀπ᾽ ὀφρύος ὀξὺς ὁδίτης,
Ἡνίκα λαιμάργων εἶδε λύκων ἀγέλην.
Ἀλλά μιν ἀγχεβίσαντο δι᾽ ὕδατος· ἔβρυχε δ᾽ ἄλλος,
Ἄλλον ἐπουραίῳ δήγματι πλεξάμενος.

Μακρὰ γεφυρώθη ἢ λύκοις βυθός· ἔφθανε δ' αἰ-
Νηχομένων θηρῶν αὐτοδίδακτος ἄρης. (δρα

ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ.

Τίπτε τὸν οἰκητὴν βραδύπουν ὄνον ἄμμιγ' ἐν ἵπποις
Γυρὸν ἀλωξναῖς ἐξελάατε δρόμον;
Οὐχ ἅλις ὅττι μύλοιο περίδρομον ἄχθος ἀνάγκης
Σπειρηδὸν σκοτόεις κυκλοδίωκτος ἔχω,
Ἀλλ' ἔτι καὶ πώλοισιν ἐείζομαι; ἦ ῥ' ἔτι λοιπὸν
Ἦν μοι τὴν σκολιὴν αὐχένι γαῖαν ἀροῦν.

Ἄδηλον.

Τίπτε με τὸν φιλέρημον ἀναιδέϊ ποιμένες ἄγρῃ
Τέττιγα δροσερῶν ἕλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων;
Τὴν νυμφῶν παρόδιτιν ἀηδόνα; καύματι μέσσῳ
Οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ξουθὰ λαλεῦντα νάπαις;
Ἠνὶ δὲ καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον, ἠνὶ δὲ τόσσους
Ψᾶρας ἀρουραίης ἅρπαγας εὐπορίης.
Καρπῶν δηλητῆρας ἑλεῖν θέμις· ὄλλυτ' ἐκείνους.
Φύλλων καὶ χλοερῆς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσου;

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Βωλοτόμοι μύρμηκες, ὁ γῆς στρατός, ἡνίκ' ἐσύλων
Γειομόρου μελιχρὴν σμηνοδόκου χάριτα,
Μηνίσας ὁ πρέσβυς, ἐς ὕδατα κροασὸν ἔβαψεν,
Ἐνθάδε τοὺς ἀπὸ γῆς οὐ δοκέων πελάσειν.
Οἱ δὲ, νέας κούφας ἀχυρίδας ἀντιφέροντες,
Αὐτοκυβερνητὶ πρὸς τάχος ἐστόχασαν.
Ἦ ῥα φίλη γαστὴρ καὶ βαιοτάτους ἀνέπεισεν
Ἐκ χθονὸς εἰς νύμφας καινοτάτους ἐρέτας.

Ἄδηλον.

Λεπτὸν ὑφηναμένα ῥαδινοῖς ὑπὸ ποσσὶν ἀράχνη,
Τέττιγα σκολιαῖς ἔνδον ἔχεσκε πάγαις.
Ἀλλ' οὔ μιν λεπταῖσιν ὑπαιάζοντα ποδάγραις,
Τὸν φιλαοιδὸν ἰδὼν παῖδα παρεξέχασα·
Λύσας δ' ἐκ βροχίδων, ἀπεκούφισα, καὶ τόδ' ἔλεξα,
Σώζου μουσείῳ φθεγγόμενος κελάδῳ.

ΛΕΟΝΤΕΩΣ.

Ὁ πρὶν ἐπ' ἀλφειῷ στεφανηφόρος ὦ 'νερ, ὁ πρὶν
Δισσάκι κηρυχθεὶς κασταλίης παρ' ὕδωρ,
Ὁ πρὶν ἐγὼ νεμέῃ βεβοημένος, ὁ πρὶν ἐπ' ἰσθμῷ
Πῶλος, ὁ πρὶν πτηνοῖς ἶσα δραμὼν ἀνέμοις·
Νῦν ὅτε γηραιός, κυκλοδρόμον (ἤνιδε) πέτρον
Δινεύω, στεφάνων ὕβριν ἐλαυνόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Φεύγεθ' ὑπ' ἐκ καλύβης σκότιοι μύες· οὔτι πενιχρὴ
Μῦς σιπύη βόσκειν οἶδε λεωνίδεω.
Αὐτάρκης ὁ πρέσβυς ἔχειν ἅλα καὶ δύο κρῖμνα·
Ἐκ πατέρων ταύτην ᾐνέσαμεν βιοτήν.
Τῷ, τί μεταλλεύεις τοῦτον μυχὸν ὦ φιλόλιχνε,
Οὐδ' ἀποδειπνιδίου γευσόμενος σκυβάλου;
Σπεύδων εἰς ἄλλους οἴκους ἴθι· τἀμὰ δὲ λιτά,
Ὧν ἄπο πλειοτέρην οἴσεαι ἁρμαλιήν.

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Ὦ μύες, εἰ μὲν ἐπ' ἄρτον ἐληλύθατ', ἐς μυχὸν ἄλλον
Στείχετ', (ἐπεὶ λιτὴν οἰκέομεν καλύβην)
Οὗ καὶ πίονα τυρὸν ἀποδρέψεσθε, καὶ αὔην
Ἰσχάδα, καὶ δεῖπνον συχνὸν ἀπὸ σκυβάλων.
Εἰ δ' ἐν ἐμαῖς βίβλοισι πάλιν καταθήξετ' ὀδόντα,
Κλαύσετε, οὐκ ἀγαθὸν κῶμον ἐπερχόμενοι.

ΑΝΥΤΗΣ.

Ἡνία δή τοι παῖδες ἔνι τράγε φοινικόεντα
Θέντες, καὶ λασίῳ φιμὰ περὶ στόματι,
Ἵππια παιδεύουσι θεοῦ περὶ ναὸν ἄεθλα,
Ὄφρ' αὐτοὺς φορέῃς ἤπια τερπομένους.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Κτειράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα μητρὸς ἀγύρτης,
Βησσήεντας αἰὰ πρῶνας ἐβουνοβάτει·
Τῷ δὲ λέων ἤντησε πελώριος, ὡς ἐπὶ θοίνην
Χάσμα φέρων χαλεπὸν πειναλέου φάρυγος.

Δείσας δ' ὠμηστέω θηρὸς μόρον, ὡς αὔδαξε,
Τύμπανον ἐξ ἱερῆς ἐπλατάγησε νάπης.
Χὠ μὲν ἀνέκλασεν φονίαν γένυν, ἐκ δὲ τενόντων
Ἔνθεος ῥομβητὴν ἐστροφάλιζε φόβην.
Κεῖνος δὲ περιφυγὼν ὀλοὸν μόρον, εἵσατο Ῥείῃ
Θῆρα τὸν ὀρχηθμῶν αὐτομαθῆ κυβέλης.

Ἄδηλον.

Χειμερίην διὰ νύκτα, χαλαζήεντά τε συρμόν,
Καὶ νιφετὸν φεύγων, καὶ κρυόεντα πάγον,
Μουνολέων, καὶ δὴ κεκακωμένος ἀθρόα γυῖα,
Ἦλθε φιλοκρήμνων αὖλιν ἐς αἰγονόμων.
Οἱ δ' οὐκ ἀμφ' αἰγῶν μεμνημένοι, ἀλλὰ περὶ σφέων,
Εἴατο, σωτῆρα Ζῆν' ἐπικεκλόμενοι.
Χεῖμα δὲ δὴ μείνας θὴρ νύκιος, οὔτε τιν' ἀνδρῶν,
Οὔτε βοτῶν βλάψας, ᾤχετ' ἀπαυλόσυνος.
Εὖ δὲ παθόντες, ἄγαλμα τόδ' εὐγραφὲς ἀκρολοφίτῃ
Ζανὶ, παρ' εὐπρέμνῳ τᾷδ' ἀνέθεντο δρυΐ.

ΝΙΚΙΟΥ.

Αἰόλον, ἡ μεροθαλὲς ἔαρ φαίνουσα μέλισσα,
Ξουθὰ ἐφ' ὡραίοις ἄνθεσι μαινομένα,
Χώρην ἐφ' ἡδύπνοον πωτωμένα, ἔργα τίθεσο,
Ὄφρα τεὸς πλήθῃ κηροπαγὴς θάλαμος.

Ἄδηλον.

Τραυλὰ μινυρομένα Πανδιονὶ κάμμορε φωνᾷ,
Τηρέος οὐ θεμιτῶν ἁψαμένα λεχέων,
Τίπτε πολυμμέλεος γοάεις ἀνὰ δῶμα χελιδών;
Παῦσαι· ἐπεί σε μένει δάκρυα τὰ κατόπιν.

ΑΔΑΙΟΥ.

Τῇ βαιῇ καλαθίνῃ ὑπὸ σκυλάκεσσι μογεούσῃ
Λητωῒς κούφην εὐτοκίην ἔπορεν.
Μουνάαις οὔτι γυναιξὶν ἐπήκοος, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς
Σκυθήρεις σώζειν Ἄρτεμις οἶδε κύνας.

ΕΙΣ ΖΩΗΝ, κεφ. λδ.

Ἄδηλον.

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Μή που θανόντες, τῷ δοκεῖν ζῶμεν μόνον,
Ἕλληνες ἄνδρες, συμφορᾷ πεπτωκότες,
Ὄνειρον εἰκάζοντες εἶναι τὸν βίον,
Εἰ ζῶμεν ἡμεῖς, τοῦ βίου τεθνηκότος;

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ θεσσαλοῦ.

Τρεῖς δέκα με πνεύσειν καὶ δὶς τρία μάντιες ἄστρων
Φασίν· ἐμοὶ δ' ἀρκεῖ καὶ δεκὰς ἡ τριτάτη.
Τοῦτο γὰρ ἀνθρώποις βιοτῆς ὅρος. οἱ δ' ἐπὶ τούτοις,
Νέστορι. καὶ νέστωρ δ' ἤλυθεν εἰς ἀΐδην.

Ἄδηλον.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδας, τριάδας δύο, μέτρον ἔθηκαν
Ἡμετέρης βιοτῆς μάντιες αἰθέριοι.
Ἀρκοῦμαι τούτοισιν. ὁ γὰρ χρόνος, ἄνθος ἄριστον
Ἡλικίης. ἔθανεν χὼ τριγέρων πύλιος.

ΕΙΣ ΗΧΩ, κεφ. λε.

ΑΡΧΙΟΥ.

Εὔφημος γλῶσσα, προσαμείβεο τὴν λάλον ἠχώ,
Κοὐ λάλον ἣν τι κλύω, τοῦτ' ἀπαμειβομένην.
Εἰς σὲ γὰρ ὃν σὺ λέγῃς, στρέψω λόγον· ἣν δὲ σιωπᾷς,
Σιγήσω. τίς ἐμεῦ γλῶσσα δικαιοτέρη;

Ὁμηρόκεντρα εἰς τὸν πρώτως ἀκούσαντα ἠχοῦς.

Ὦ φίλοι ἥρωες, δαναοί, θεράποντες ἄρηος,
Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω. κέλεται δέ με θυμός.
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Ναίει εὐπλόκαμος δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα,
Ἢ θεός, ἠὲ γυνή. τοὶ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες.
Εἰ δὴ φθεγξαμένου τε καὶ αὐδήσαντος ἀκούσοι,
Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύει.

Ἀλλὰ τί ἤ τοι ταῦτα διεξερέεσθαι ἕκαστα;
Τὴν δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύναμ' αἴτιον, οὔτε νοῆσαι.
Ὁπποῖον κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖον κ' ἐπακούσαις.

ΕΙΣ ΘΑΛΑΣΣΑΝ, κεφ. λγ'

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Λαῶπος ἀποκλύζουσα παρὰ κροκάλῃσι θαλάσσης
Χερνῆτις, διεροῦ τυτθὸν ὕπερθε πάγου,
Χέρσον ἐπεκβαίνοντι κατασπασθεῖσα κλύδωνι,
Δειλαίη πικροῦ κῦμ' ἔπιεν θανάτου.
Πνεῦμα δ' ὁμοῦ πενίῃ ἀπελύσατο. τίς κ' ἐνὶ γῇ
Θαρσήσαι πεζοῖς τὴν ἀφύλακτον ἅλα;

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ βυζαντίου.

Εὐβοϊκοῦ κόλποιο παλινδίνητε θάλασσα,
Πλαγκτὸν ὕδωρ, ἰδίοις ῥεύμασιν ἀντίπαλον,
Ἠελίῳ κὴν νυκτὶ τεταγμένον, ἐς τρὶς ἄπιστον
Ναυσὶν ὅσον πέμπεις χεῦμα δονιζόμενον,
Θαῦμα βίου, θαμβῶ σε τὸ μύχιον, οὐδὲ μαθεῖν
Σοὶ στάσιν. ἀρρήτῳ ταῦτα μέμηλε φύσει.

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ, ΚΑΙ ΕΙΣ θανόντας, κεφ. λζ'

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε, τὸν ἡσυχίης γενετῆρα;
Τὸν παύοντα νόσους, καὶ πενίης ὀδύνας;
Μοῦνος ἅπαξ θνητοῖς παραγίγνεται, οὐδέποτ' αὐτὸν
Εἶδέν τις θνητῶν δεύτερον ἐρχόμενον.
Αἱ δὲ νόσοι, πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον
Ἐρχόμεναι θνητῶν, καὶ μεταβαλλόμεναι.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πάντες τῷ θανάτῳ τηρούμεθα, καὶ τρεφόμεσθα,
Ὡς ἀγέλη χοίρων σφαζομένων ἀλόγως.

Τοῦ αὐτοῦ.

Σῶμα, πάθος ψυχῆς, ᾅδης, μοῖρ', ἄχθος, ἀνάγκη,
Καὶ δεσμὸς κρατερὸς, καὶ κόλασις βασάνων.
Ἀλλ' ὅταν ἐξέλθῃ τοῦ σώματος, ὡς ἀπὸ δεσμῶν
Τοῦ θανάτου, φεύγει πρὸς θεὸν ἀθάνατον.

Ἄδηλον.

Χαίρει τις Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
Χαιρήσει. θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

ΑΒΒΙΑΝΟΥ.

Ἡ ὡς ἐξ ἠοῦς παραπέμπεται· εἶτ' ἀμελγούντων
Ἡμῶν, ἐξαίφνης ἥξει ὁ πορφύρεος·
Καὶ τοὺς μὲν τήξας, τοὺς δ' ὀπτήσας, ἐνίους δὲ
Φυσήσας, ἄξει πάντας ἐς ἓν βάραθρον.

Ἄδηλον.

Γῆ μὲν, ἔαρ κόσμος πολυδένδρεον· αἰθέρι δ' ἄστρα·
Ἑλλάδι δ', ἥδε χθών· οἵδε δὲ, τῆδε πόλει.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Μὴ εἴποις θάνατον βιοτῆς ὅρον· εἰσὶ καμοῦσιν
Ὡς ζωῆς ἀρχαὶ συμφορέων ἑτέρων.
Ἀθρει Νικίεω κῶου μόρον· ἤδη ἔκειτο
Εἰν ἀΐδῃ, νεκρὸς δ' ἦλθεν ὑπ' ἠέλιον.
Ἀστοὶ γὰρ τύμβοιο μετοχλίσσαντες ὀχῆας,
Εἴρυσαν εἰς ποινὰς τλήμονα δισθανέα.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἡ πρὶν πάντα τεκοῦσα Φιλαίνιον, ἡ βαρύπενθος
Μήτηρ, ἡ τέκνων τελσὸν ἰδοῦσα τάφον,
Ἀλλοτρίαις ὠδῖσιν ἐφώρμισα. ἦ γὰρ ἐώλπειν
Πάντως μοι ζήσειν τοῦτον ὃν οὐκ ἔτεκον.
Ἡ δ' εὔπαις, θετὸν υἱὸν ἀνήγαγον. ἀλλά με δαίμων
Ἤθελε μηδ' ἄλλης μηδὲν ἔχειν χάριτα.
Κληθεὶς ἡμέτερος γὰρ ἀπέφθιτο. νῦν δὲ τεκούσαις
Ἤδη καὶ λοιπαῖς πένθος ἐγὼ γέγονα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἠ εἴθμοιω ποτὲ πλούτες Ἀριστοδίκην κλυτόπαιδα,
Ἑξάκις ὠδίνων ἄλγος ἀπωσαμένην·
Ἤεισε δ' εἰς αὐτὴν ὕδωρ χθονί. τέσσαρες γὰρ ὄλοντο
Νούσῳ, λειπόμενοι δ' ἤμυσαν ἐν πελάγει.
Αἰεὶ δ' ἡ βαρύδακρυς, ἐπὶ στήλαις μὲν ἀηδὼν,
Μεμφομένη δὲ βυθοῖς, ἀλκυονὶς βλέπεται.

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Παίδων οὓς μὲν ἔχωσεν ἀρίστων, ἓν δ' ἐσάκρυε
Ναυηγόν· δισσὸν δ' ἄλγος ἔτηξε μίαν.
Αἶ, αἶ, μητέρα μοῖρα διείλετο, τὴν ἴσα τέκνα
Καὶ πυρὶ καὶ πικρῷ νειμαμένην ὕδατι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τὸ βρέφος Ἑρμώνακτα διεχρήσαντο μέλισσαι,
(Φεῦ κύνες) ἑρπυστὴν, κηρία μαιόμενον.
Πολλάκι δ' ἐξ ὑμέων ἐστιγμένον ὠλέσατ' (αἶ, αἶ)
Κένδεις· οἱ δ' ὀφίων φωλεὰ μεμφόμεθα.
Πείθεο Λυσιδίκῃ καὶ Ἀμμύντορι, μηδὲ μελίσσαις
Αἰνεῖν· κἀκείναις πικρὸν ἔνεστι μέλι.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἤδη καὶ ῥόδον ἐστὶ καὶ ἀκμάζων ἐρέβινθος,
Καὶ καυλοὶ κράμβης, Σωσύλε, πρωτοτόμου·
Καὶ μαίνη σαλαγεῦσα, καὶ ἀρτιπαγὴς ἁλίτυρος,
Καὶ θριδάκων οὔλων ἀφροφυῆ πέταλα.
Ἡμεῖς δ' οὔτ' ἀκτῆς ἐπιβαίνομεν, οὔτ' ἐν ἀπόψει
Γινόμεθ', ὡς αἰεὶ, Σωσύλε, τὸ πρότερον·
Καὶ μὴν Ἀντιγένης καὶ Βάκχιος ἐχθὲς ἔπαιζον,
Νῦν δ' αὐτοὺς θάψαι σήμερον ἐκφέρομεν.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Βρέγμα πάλαι λαγαιὸν, ἐρημαῖόν τε κέλυφος
Ὄμματος, ἀγλώσσου θ' ἁρμονίη στόματος,
Ψυχῆς ἀσθενὲς ἕρκος, ἀτυμβεύτου θανάτοιο
Λείψανον, εἰνόδιον δάκρυ παρερχομένων,
Κεῖσο πέλας σὺ κατὰ πρέμνοιο παρ' ἀτραπὸν, ὄφρα
Ἀθρήσας τί πλέον φειδομένῳ βιότου.

ΤΡΥΦΩΝΟΣ τοῦ ἑρμοῦ εἰς τέρπην κιθαρῳδὸν, ἐν σκιάδι τῇ λακωνικῇ σύκῳ βληθέντα, καὶ ἀποθανόντα.

Τέρπης εὔφορμιγγα κρέκων σκιάδησιν ἀοιδὸς,
Κάτθανεν ἐξαπίνης ἐν λακεδαιμονίοις,
Οὐκ ἄορι πληγεὶς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐνὶ σύκῳ
Χείλεα. φεῦ, προφάσεων οὐκ ἀπορεῖ θάνατος.

ΠΑΛΛΑΔΑ ἐπὶ δυσὶ βρέφεσιν ἅμα τεχθεῖσι, καὶ εὐθὺς ἀποθανοῦσι.

Γραμματικοῦ θυγάτηρ ἔτεκεν φιλότητι μιγεῖσα
Παιδίον ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Κοῦρον ἀποπλανίην ἐπιμάζιον ἑρμώνακτα,
Φεῦ βρέφος ὡς ἀδίκως εἵλετε βουγενέες.
Ἠγνοίησεν ὁ δείλαιος ἐς ὑμέας οἷα μελίσσας
Ἐλθών. αἱ δ' ἐχέων ἦτε χερειότεραι.
Ἀντὶ δέ οἱ θοίνης ἐσεμάξατε φοίνια κέντρα.
Ὦ πικραὶ, γλυκερῆς ἀντίπαλοι χάριτος.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἡ μάξευσα καὶ αὐτὸς ὁ τειδύσηνος ἀγλύαξ
Τοῦτον δείζωον καβίοτον βίοτον.
Οὐ μὴν πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἤλασα· λὰξ δὲ πατήσας
Λυσσώδη ζωὴν, ἤλυθον εἰς ἀΐδεω.

Ἀδήλου.

Εἰς ἀΐδην ἰθεῖα κατήλυσις, εἴτ' ἀπ' ἀθηνῶν
Στείχοις, εἴτε νέκυς νείσεαι ἐκ μερόης,
Μή σέ γ' ἀνιάτω πάτρης ἄπο τῆλε θανόντα.
Πάντοθεν εἷς ὁ φέρων εἰς ἀΐδην ἄνεμος.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Οὐ ποιεῖ θάνατον μόνον ἡ φύσις, ἀλλὰ τὸν αὐτὴν
Καὶ πολλὴ παχύτης πολλάκις εἰργάσατο.
Τοῦ δὴ ὁ τυραννήσας διονύσιος ἡρακλείας
Τῆς ἐν τῷ πόντῳ μάρτυς, ὁ τοῦτο παθών.

Ἄδηλον.

Κάτθανον, ἀλλὰ μένω σε· μενεῖς δέ τε καὶ σύ τιν' ἄλλον.
Πάντας ὁμῶς θνητοὺς εἷς ἀΐδης δέχεται.

Ἄδηλον.

Γῆ μευ καὶ μήτηρ κικλήσκετο· γῆ με καλύπτει
Καὶ νέκυν. οὐ κείνης ἥδε χερειοτέρη.
Ἔσσομαι ἐν ταύτῃ δηρὸν χρόνον. ἐκ δέ με μητρὸς
Ἥρπασεν ἠελίου καῦμα τὸ θερμότατον.
Κεῖμαι δὲ ξείνῃ ὑπὸ χερμάδι μακρὰ γοηθεὶς
Ἴναχος, ὁ πειθὴς κριναγόρου θεράπων.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Κρουναῖαι λιβάδες, τί πεφεύγατε; ποῦ πόσιν ὕδωρ;
Τίς φλὸξ ἀενάους ἔσβεσεν ἠελίου;
Δάκρεσιν ἀργαλέοις τετήκομεθα· πῶς δ' ἔστιν ἡμῖν
Ἢν ποτὸν, ἢ κείνου δίψας ἔχει ἀποδιή.

Ἄδηλον.

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτὲ μοίρην
Εὔδοξον ἀπὸ δὸς τοῦ καλλικέρω παρὰ ταύρου.
Κοὐδὲν ἔλεξε· (πόθεν; βοῒ γὰρ λόγον οὐ πόρε φύτλη,
Οὐδὲ λάλον μόσχῳ Ἆπιδι στόμα) ἀλλὰ παρ' αὐτὸν
Λέχρια κεῖνος στὰς, προφανῶς ἐλιχμήσατο λώπην·
Δηλῶν ὡς ἀποδύσει δὴ βιοτὴν ὅσσον οὔπω.
Καὶ δή οἱ ταχέως ἐπελήλυθεν αὐτίκα πότμος,
Ἠελίους δεκάκις πέντ' ἠδὲ τρεῖς ἐσιδόντι.

Ἄδηλον.

Οἶνος, καὶ τὰ λοετρὰ, καὶ ἡ περὶ κύπριν ἐρωὴ,
Ὀξυτέρην πέμπει τὴν ὁδὸν εἰς ἀΐδην.

ΕΙΣ ΘΕΟΥΣ,

κεφ. λη.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις, ἄτοπόν τι ποιήσας·
Οὐ λήσεις δὲ θεοὺς, οὐδὲ λογιζόμενος.

Ἀδέσποτον.

Ζεὺς, κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' ἔρωτα
 Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εὔκολος Ἑρμείας, ὦ ποιμένες, ἐν δὲ γάλακτι
 Χαίρων καὶ δρυΐνῳ σπενδομένῳ μέλιτι.
Ἀλλ' οὐχ Ἡρακλέης· ἕνα κτίλον, ἢ παχὺν ἄρνα
 Αἰτεῖ, καὶ πάντως ἓν θύος ἐκλέγεται.
Ἀλλὰ λύκους εἴργει. τί δὲ τὸ πλέον, εἰ τὸ φυλαχθὲν
 Ὄλλυται, εἴτε λύκοις, εἴθ' ὑπὸ τοῦ φύλακος;

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ὦ τὴν δε στείχοντες ἀταρπιτὸν, οἵ τε ποτ' ἀγροὺς
 Δαμόθεν, οἵ τ' ἀπ' ἀγρῶν νεῖσθε ποτ' ἀκρόπολιν,
Ἄμμες ὅρων φύλακες, διοσσοὶ θεοὶ, ὧν ὁ μὲν, Ἑρμᾶς,
 Οἷον ὁρῇς μ'· ἐστὶ δ' ἅτερος, Ἡρακλέης.
Ἄμφω μὲν θνατοῖς εὐάκοοι· ἀλλὰ ποθ' αὐχοὺς,
 Αὐτῷ μοι παραθεὶς ἀγράδας, ἐξκέκαφεν.
Ναὶ μὰν ὡσαύτως τοὺς βότρυας, οἵ τε πέλονται
 Ὤ εἰμοι, οἵ τε χύδαν ὄμφακες, εὐτρέπικεν.
Μισέω τὰν μετοχὰν, οὐδ' ἥδομαι· ἀλλ' ὁ φέρων τι,
 Ἄμφω μὴ κοινῇ τοῖς δυσὶ παρτιθέτω,
Καὶ λεγέτω, τῇ τοῦθ' Ἡράκλεες· ἄλλο τε τοῦτο,
 Ἑρμᾶ. καὶ λύε τὰν ἔριν ἀμφοτέρων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Λιτός μοι δόμος οὗτος, (ἐπεὶ παρὰ κύματι πηγῷ
 Ἵδρυμαι, νοτερῆς δεσπότις ἠϊόνος)
Ἀλλὰ φίλος· πόντῳ γὰρ ἐπὶ πλατὺ δειμαίνοντι
 Χαίρω, καὶ ναύταις εἰς ἐμὲ σωζομένοις.
Ἱλάσκευ τὴν Κύπριν. ἐγὼ δέ σοι ἢ ἐν ἔρωτι
 Οὔριος, ἢ χαροπῷ πνεύσομαι ἐν πελάγει.

ΑΝΥΤΗΣ.

Κύπριδος οὗτος ὁ χῶρος, ἐπεὶ φίλον ἔπλετο τήνᾳ
 Αἰὲν ἀπ' ἠπείρου λαμπρὸν ὁρᾶν πέλαγος,

Ὄφρα φίλον ναύτῃσι πέλῃ πλόον, ἀμφὶ δὲ πόντος
Δειμαίνῃ, λαμπρὸν δερκόμενος ξόανον.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἶπέ ποτ' Εὐρώτας ποτὶ τὴν κύπριν, ἢ λάβε τεύχη,
Ἢ 'ξιθι τᾶς σπάρτας· ἁ πόλις ὁπλομανεῖ.
Ἁ δ' ἁπαλὸν γελάσασα, καὶ ἔσσομαι αἰὲν ἀτευχής,
Εἶπε, καὶ οἰκήσω τὴν λακεδαιμονίαν.
Χ' ἁμὶν κύπρις, ἄνοπλος· ἀναιδέες οἱ δὲ λέγοντι
Ἵστορες, ὡς ἁμὶν χ' ἁ θεὸς ὁπλοφορεῖ.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Παρθένε τριτογένεια τί τὴν κύπριν ἄρτι με λυπεῖς;
Ἁρπάξασα δ' ἐμὸν δῶρον ἔχεις παλάμῃ;
Μέμνησαι, τὸ πάρεσθεν ἐν ἰδαίοις σκοπέλοισιν
Ὡς πάρις οὔ σε καλὴν, ἀλλ' ἔμ' ἐδογμάτισε;
Σὸν, δόρυ καὶ σάκος ἐστίν· ἐμὸν δὲ τὸ μῆλον ὑπάρχει.
Ἀρκεῖ τῷ μήλῳ κεῖνος ὁ πρὶν πόλεμος.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τὸν δίος ἐν τριόδοισιν ἐθαύμασα χάλκεον υἷα,
Τὸν πρὶν ἐν εὐχωλαῖς, νῦν παραῤῥιπτόμενον·
Ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔειπον, ἀλεξίκακε τρισέληνε,
Μηδέποθ' ἡττηθεὶς, σήμερον ἐξετάθης.
Νυκτὶ δὲ μειδιόων με θεὸς προσέειπε παραστάς,
Καιρῷ δουλεύειν καὶ θεὸς ὢν ἔμαθον.

ΑΡΧΙΟΥ.

Βαιὸς ἰδεῖν ὁ πρίηπος ἐπ' αἰγιαλίτιδι ναίω
Χηλὴν, αἰθυίας οὔποτε ἀντιβίης·
Φοξὸς, ἄπους, οἷόν κεν ἐρημαίῃσιν ἐπ' ἀκταῖς
Ξέσσειαν μογερῶν υἱέες ἰχθυβόλων.
Ἀλλ' ἤν τις γριπεὺς με βοηθόον ἢ καλαμευτὴς
Φωνήσῃ, πνοιῆς ἵεμαι ὀξύτερος.
Λεύσσω καὶ τὰ θέοντα καθ' ὕδατος. ἦ γὰρ ἀπ' ἔργων
Δαίμονες, οὐ μορφᾶς γνωστὸν ἔχουσι τύπον.

Εἰς Βάκχον·

Μέλπωμεν βασιλῆα φιλεύιον, εἰραφιώτην,
Ἀβροκόμην, ἀγροῖκον, ἀοίδιμον, ἀγλαόμορφον,
Βοιωτόν, Βρόμιον, βακχευτῆρα, βοτρυοχαίτην,
Γηθόσυνον, γονόεντα, γιγαντολέτην, γελόωντα,
Διογενῆ, δίγονον, διθυραμβογενῆ, διόνυσον,
Εὔιον, εὐχαίτην, εὐάμπελον, ἐγρεσίκωμον,
Ζηλαῖον, ζάχολον, ζηλήμονα, ζηλοδοτῆρα,
Ἤπιον, ἡδυπότην, ἡδύθροον, ἠπεροπῆα,
Θυρσοφόρον, θρήϊκα, θιασώτην, θυμολέοντα,
Ἰνδολέτην, ἱμερτόν, ἰοπλόκον, εἰραφιώτην,
Κωμαστήν, κεραόν, κισσοστέφανον, κελαδεινόν,
Λυδόν, ληναῖον, λαθικηδέα, λυσιμέριμνον,
Μύστην, μαινόλιον, μεθυδότην, μυριόμορφον,
Νυκτέλιον, νόμιον, νεβρώδεα, νεβριδόπεπλον,
Ξυστοβόλον, ξεινόν, ξενοδώτην, ξανθοκάρηνον,
Ὀργίλον, ὀβριμόθυμον, ὀρέσκιον, οὐρεσιφοίτην,
Πουλυπότην, πλαγκτῆρα, πολυστέφανον, πολύκωμον.
Ῥηξίνοον, ῥαδινόν, ῥικνώδεα, ῥιψοχορῆα,
Σκιρτητήν, σάτυρον, σεμνηγενέτην, σεμνῆα,
Τερπνόν, ταυρωπόν, τυρρηνολέτην, ταχύμηνιν,
Ὑπνοφόβην, ὑγρόν, ὑμνήϊον, ὑλήεντα,
Φρενομανῆ, φερικλόν, φιλομειδέα, φοιταλιώτην,
Χρυσόκερων, χαρίεντα, χαλίφρονα, χρυσομίτρην,
Ψυχοπλανῆ, ψεύστην, ψοφομήδεα, ψυχοδαΐκτην,
Ὤϊον, ὠμηστήν, ὀρεσίτροφον, ὠρεσίλοιπον.

Εἰς Ἀπόλλωνα.

Ὑμνείω Παιᾶνα, μέγαν θεὸν Ἀπόλλωνα.
Ἄβροτον, ἀγλαόμορφον, ἀκερσεκόμην, ἀβροχαίτην,
Βειθύνοον, βασιλῆα, βλεψιχαρῆ, βιοδώτην,
Γηθόσυνον, γελόωντα, γιγαντολέτην, γλυκύθυμον,
Διογενῆ, διόπαιδα, δρακοντολέτην, δαφνογηθῆ,
Εὔλαλον, εὐρυβίην, ἑκατηβόλον, ἐλπιδοδώτην,

Ζωογόνον, ζάθεον, ζωόφρονα, ζωοδοτῆρα,
Ἤπιον, ἡδυεπῆ, ἡδύθροον, ἠπιόχειρα,
Θηροφόνον, θαλερόν, θελξίφρονα, θελγεσίμυθον,
Ἰαφέτην, ἱμερτόν, ἰήιον, ἱπποκορυστήν,
Κοσμοπλόκον, κλάριον, κρατερόφρονα, καρποτελέ-
Λητογενῆ, λαρόν, λυρηγηθέα, λαμπετόωντα, (θλην,
Μυστοπόλον, μάντιν, μεγαλήτορα, μυριόμορφον,
Νεβροχαρῆ, νοερόν, νηπενθέα, νηφαλέοντε,
Ξεινοχαρῆ, ξεινόν, ξεινόφρονα, ξεινοδοτῆρα,
Ὄλβιον, ὀλβιοεργόν, ὀλύμπιον, οὐρεσιφοίτην,
Πρηΰν, πολυδερκῆ, πολυπήμονα, πλουτοδοτῆρα,
Ῥυσίπονον, ῥοδόχροον, ῥηξήνορα, ῥηξικέλευθον,
Σιγαλόεντα, σοφόν, σελαηγενέτην, σωτῆρα,
Τερψίχορον, Τιτᾶνα, τελέστορα, τιμήεντα,
Ὑμναγόρην, ὕπατον, ὑψαύχενα, ὑετόεντα,
Φοῖβον, φοιβάζοντα, φιλοστέφανον, φρενοηθῆ,
Χρησμαγόρην, χρύσεον, χρυσάορα, χρυσοβέλεμνον,
Ψαμμοχαρῆ, ψάλτην, ψευσίζυγα, ψυχοδοτῆρα,
Ὠκύπον, ὠκυεπῆ, ὠκύσκοπον, ὡρεσιδώτην.

ΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥΣ,

κεφ. λθ.

ΝΙΚΟΜΗΔΟΥΣ, οἱ δὲ, ΒΑΣΣΟΥ, Εἰς Ἱπποκράτην.

Ἱπποκράτης φάος ἦν μερόπων, καὶ σῶσε λαῶν
Ἔθνεα, καὶ νεκύων ἦν σπάνις εἰν ἀΐδῃ.

Ἀντιστρέφον.

Εἰν ἀΐδῃ σπάνις ἦν νεκύων, καὶ ἔθνεα λαῶν
Σῶσε, καὶ μερόπων ἦν φάος Ἱπποκράτης.

Εἰς τὴν Ὀρειβασίου βίβλον.

Δίου Ὀρειβασίου τὴν ἀθανάτην διὰ τέχνην
Πολλάκι δεξαμένουσα, μίτους ἀνεβάλλετο μοίρη.

Ἐς νίκανδρον.

Καὶ κολοφὼν ἀρίδηλος ἐνὶ πολίεσσι τέτυκται,
Δοιοὺς θρεψαμένη παῖδας ἀριστονόους.
Πρωτότοκον μὲν ὅμηρον, ἀτὰρ νίκανδρον ἔπειτα,
Ἀμφοτέρους μούσαις οὐρανίῃσι φίλους.

Ἄδηλον. (λυγρά

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
Νίκανδρος κατέλεξεν, ἐπιστάμενος πέρι πάντων
Ἀνθρώπων. ἦ γὰρ παιήονός ἐστι γενέθλης.

Ἀδέσποτον.

Παιήων, χείρων, ἀσκληπιὸς, ἱπποκράτης τε.
Τοῖς δ' ἔπι νίκανδρος προφερέστερον ἔλλαχεν εὖχος.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μάγνον, ὅτ' εἰς ἀΐδην κατέβη, τρομέων ἀϊδωνεὺς
Εἶπεν, ἀναστήσων ἤλυθε καὶ νέκυας.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀεὶ νοσοῦντας.

Τοὺς καταλείψαντας γλυκερὸν φάος οὐκ ἔτι θρηνῶ,
Τοὺς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας ἀεὶ θανάτου.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Οὐκ ἀλόγως ἐν διζύφοις δύναμίν τινα θείαν
Εἶναί ἔφην. χθὲς γοῦν δίζυφον ἐν χρονίῳ
Ἠπιάλῳ κάμνοντι τεταρταίῳ προσέπηψα,
Καὶ γέγονεν ταχέως οἷα κρότων ὑγιής.

Τοῦ αὐτοῦ.

Κονδίτου μοι δεῖ. τὸ δὲ κονδῖτον πόθεν ἔσχε
Τοὔνομα; τῆς φωνῆς ἐστὶ γὰρ ἀλλότριον
Τῆς τῶν ἑλλήνων. εἰ ῥωμαϊκῶς δὲ καλεῖται,
Αὐτὸς ἂν εἰδείης, ῥωμαϊκώτατος ὤν.
Σκεύασον οὖν μοι τοῦτο. τὸ γὰρ κατέχον με νόσημα
Τοῦ στομάχου, χρῄζειν τοῦδε λέγουσι ποτοῦ.

ΕΙΣ ΙΧΘΥΑΣ, κεφ. μγ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ θεσσαλονικέως.

Πούλυπος εἰναλίῃ ποτ' ἐπὶ προβλῆτι τανυσθεὶς,
Ἠελίῳ ψύχειν πολλὸν ἀνῆκε πόδα.

Οὔπω δ' ἦν πετεηνὰ ἴκελος χρόα· τοὔνεκα καί μιν
Αἰετὸς ἐκ νεφέων ὀξὺς ἔμαρψεν ἰδών.
Πλοχμοῖς δ' εἱλιχθεὶς πέσεν εἰς ἅλα δύσμορος. ἦ
Ἀμφω καὶ γήρης ἤμβροτε καὶ βιότου. (ῥα

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ βυζαντίου.

Αἰγιαλοῦ στενάγεσιν ὑποπλώοντα λαθραίη
Εἰρεσίη φαιδρῶν εἴσιδε πουλυπόδην. (ρας
Μάρψας δ' ὀξὺς ἔριψεν ἐπὶ χθόνα, πρὶν περὶ χεῖ-
Πλέξασθαι βρυγδὴν ἐκλατόνοις ἕλικας.
Δισκευθεὶς δ' ἐπὶ θάμνον ἐς οἰκία δειλὰ λαγωοῦ,
Εἰλιδὸν παχινοῦ περὶ ὠκέος ἔδησε πόδας.
Εἷλε δ' ἄλαις. σὺ δ' ἄθηρον ἔχεις γέρας ἀμφοτέ-
Ἄγρης χερσαίης, πρέσβυ, καὶ εἰναλίης. (ρωθεν,

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Μεμφομένη βορέην, ἐπεπωτώμην ὑπὲρ ἅλμης·
Πνεῖ γὰρ ἐμοὶ Θρήκης ἤπιος οὐδ' ἄνεμος.
Ἀλλά με τὴν μελίγηρυν ἀηδόνα δέξατο νώτοις
Δελφίν, καὶ τοῦτον πόντιος ἠνίοχε.
Πιστοτάτῳ δ' ἐρέτῃ πορθμευομένη, τὸν ἄκωπον
Ναύτην τῷ στόματος θέλγον ἐγὼ κιθάρῃ.
Εἰρεσίην δελφῖνες ἀεὶ μούσῃσιν ἄμισθον
Ἤνυσαν. οὐ ψεύσης μῦθος Ἀριόνιος.

ΙΣΙΔΩΡΟΥ αἰγεώτου.

Πούλυπον ἀγρεύσας ποτὲ γωνίχες, ἐξ ἁλὸς εἰς γῆν
Ἔρριψεν, δείσας θηρὸς ἱμαντοπέδην.
Ἀλλ' ὅ γ' ἐφ' ὑπνώοντα πεσὼν ἐνέδησε λαγωόν,
Φεῦ, τάχα θηρευτὰς ἄρτι φυγόντα κύνας.
Ἀγρευθεὶς δ' ἤγρευσεν. ὁ δ' εἰς ἅλα γύνιχες ἰχθὺν
Ἧκε πάλιν ζωῆς λύτρα λαγωὸν ἔχων.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Ἀνέρα θὴρ χερσαῖον ὁ πόντιος, ἄπνοον ἔμπνοις,
Ἀσάμενος λοφιῆς ὑγρὸν ὕπερθε νέκυν,
Ἐς ψαμάθους ἐκόμισσε. τὸ δ' ἢ πλέον, ἐξ ἁλὸς εἰς γῆν
Νηξάμενος, φόρτου μισθὸν ἔχω γαίαπιν.

Δαίμοσι δ' ἀλλήλων ἠμείψαμεν· ἡ μὲν ἐκείνου
Χθὼν, ἐμὲ δ' ἐν δ' ἀπὸ γῆς, ἔκτανε θυμὸν ὕδωρ.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Φῶρες ὅτ' εἰνάλιοι τυρσηνίδος ἄγχοθι δίνης
Φορμικτὰν ἀκάτου θῆκαν ὑπερβύθιον,
Αὐτίκα μιν κιθάρῃ λιγυηχέϊ δέξατο δελφὶν
Σιωθέννον, ἐκ δὲ βυθοῦ δ' ἐνήχεθ' ἑλισσόμενος,
Μέχρις ἐπ' ἰσθμὸν ἔκελσε κορίνθιον. ἦ ῥα θάλασσα
Ἰχθῦς ἀνθρώπων εἶχε δικαιοτέρους.

ΦΑΝΙΟΥ.

Ἀκλίτα καλαμευτὰ, ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας,
Καί με λαβὼν ἀρχὸν περίχιον ἐμπολέα·
Αἴτε σύ γ' ἐν κύρτῳ μελανουρίδας, αἴτε τιν' ἄγρεις
Μορμύρον, ἢ κίχλην, ἢ σπάρον, ἢ σμαρίδα·
Αὐτόν τ' αὐγάσσεις με τὸν οὐ κρέας, ἀλλὰ θάλασσαν
Τιμῶντα, ψαφαροῦ κλάσματος εἰς ἀπάτην.
Χαλκίδας ἢν δὲ φέρῃς φίλ' ἀκανθίδας, ἤ τινα θρίσσαν,
Εὐάγρει. λιθίναν οὐ γὰρ ἔχω φάρυγα.

ΕΙΣ ΚΑΛΛΟΣ, κεφ. μζ

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Βουκόλος ἔπλεο φοῖβε· Ποσειδάων δὲ, καβάλλης·
Κύκνος, ζεύς· ἄμμων δ', ἀμφιβόητος ὄφις.
Χοὶ μὲν, ἐπ' ἠϊθέας, σὺ δὲ, παιδικὸς, ὄφρα λάθοιτε.
Ἐστὲ γὰρ οὐ πειθοῦς εὐνέται, ἀλλὰ βίης.
Εὐαγόρας δ' ὢν καλὸς, ἄτερ δόλου αὐτὸς ἀγίσκει
Παῖτας καὶ πάσας, οὐ μεταβαλλόμενος.

Εἰς εὔμορφον κολυμβῶσαν ἐν τῷ νείλῳ.

Ἁ κύπρις προφάαν γυμναὶ σε βόασεν ἰδοῦσα,
Φεῦ, φεῦ, πῶς σταγόνων ἔκλοθεν οὐρανίων
Ζηλώσας ὠδῖνα θαλάσσιον ὁ θρασὺς ἄλλαν
Νεῖλος ἀπὸ γλυκερῶν κύπριν ἀνῆκε βυθῶν;

Τί ἂν εἴποι εἰδοθέα ἰδοῦσα τὴν ἑλένην ἐν φάρῳ.

Οἰκτείρω σέο κάλλος, ἐπεὶ διὸς ἐσσὶ γενέθλης.

Εἰσορέω γὰρ ἄγαλμα διστρεφές. ἀτρεκίως γὰρ
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι μάχη δεκέτηρος ἐτύχθη.
Ποῦ Διὸς αἰγιόχοιο τεοῦ γενετῆρος ἀρωγαί;
Ἔμπης δ' ἔρχεο θᾶσσον, ἀπήμονα νόστον ἑλοῦσα,
Εἰδοθέης ἰότητι, κακῆς ἐπὶ νῶτα θαλάσσης.

Ἀδήλου.

Αἱ χάριτες, τρεῖς εἰσὶ σὺ δή, μία ταῖς τρισὶ ταύταις
 Γεννήθης, ἵν' ἔχωσ' αἱ χάριτες χάριτα.

ΕΙΣ ΚΟΛΑΚΑΣ, κεφ. μβ'.

ΒΥΣΑΝΤΙΝΟΥ.

Εἴ τις ἀνὴρ ἀρχὴν ἐθέλει κολάκων ἀνέχεσθαι,
 Πολλοὺς ἐκδώσει τοῖς μιαροῖς στόμασιν.
Ὥστε χρὴ τὸν ἄριστον ἀπεχθαίροντα δικαίως,
 Ὡς κόλακας μισεῖν τοὺς κολακευομένους.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὗρεν
 Ἀνθρώπου καθαρὰν ψευδομένου φιλίην. (τες
Οὐ γὰρ ἔθ' ὡς ἐχθρὸν προφυλαττόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶν-
 Ὡς φίλον, ἐν τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἢν ὁ φίλος τι λάβῃ, δόμινε φράτερ, εὐθὺς ἔγραψεν·
 Ἢν δ' αὖ μή τι λάβῃ, τὸ φράτερ εἶπε μόνον.
Ὤνια γὰρ καὶ ταῦτα τὰ ῥήματα. αὐτὰρ ἔγωγε
 Οὐκ ἐθέλω δόμινε· οὐ γὰρ ἔχω δόμεναι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ῥῶ καὶ λάμβδα μόνον κόρακας κόλακάς τε διΐστη·
 Οὐκοῦν ταὐτὸ κόραξ βωμολόχος τε κόλαξ.
Τοὔνεκά μοι βέλτιστε τόδε ζῶον πεφύλαξο,
 Εἰδὼς καὶ ζώντων τοὺς κόλακας, κόρακας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐχ οὕτω βλάπτει μισῶν ὁ λέγων ἀναφανδόν,
 Ὥσπερ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδόμενος φιλίαν.
Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρεπόμεσθα·
 Τὸν δὲ λέγοντα φίλον, οὐ προφυλασσόμεθα.

Εχθρὸν ἐγὼ κεῖνον κρίνω βαρὺν ὅς ποτε λάθρη
Τὸν ἀπὸ τῆς φιλίης πίστιν ἔχων ἀδικεῖ.

Αδηλον.

Πλαστὸν ἔχεις τὸν ἔρωτα· φόβῳ δὲ φιλεῖς καὶ ἀνάγκῃ.
Τοῦ δὲ φιλεῖν οὕτως οὐδὲν ἀπιστότερον.

ΕΙΣ ΚΡΙΤΑΣ, κεφ. μγ.

Αδηλον.

Θαρσαλέοι Κελτοὶ ποταμῷ ζηλήμονι ῥείθρῳ
Τέκνα ταλαντεύουσι, καὶ οὐ πάρος εἰσὶ τοκῆες
Πρὶν παῖδ᾽ ἀθρήσωσι λελουμένον ὕδατι σεμνῷ.
Αἶψα γὰρ ἠνίκα μητρὸς ὀλισθήσας διὰ κόλπων
Νηπίαχος, πρῶτον προχέει δάκρυ, τὸν μὲν, ἀείρας
Αὐτὸς ἐπ᾽ ἀσπίδι θῆκε νέον παῖν, οὐδ᾽ ἀλεγίζει.
Οὔπω γὰρ γενέταο φέρει νόον, πρίν γ᾽ ἐσαθρήσῃ
Κεκριμένον λουτροῖσιν ἐλεγχιγάμου ποταμοῖο.
Η δὲ μετ᾽ εἰλείθυιαν ἐπ᾽ ἄλγεσιν ἄλγος ἔχουσα
Μήτηρ, εἰ καὶ παιδὸς ἀληθέα οἶδε τοκῆα,
Εκδέχεται τρομέουσα τί μήσεται ἄστατον ὕδωρ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Οὐδεὶς καὶ καθαρὸς καὶ μείλιχος ἤλυθεν ἄρχων.
Εν γὰρ ἑνὸς δοκέει δόγματος ἀντίπαλον·
Τὸ γλυκὺ, τοῦ κλέπτοντος· ὑπερφιάλου δ᾽ ἦ, τὸ ἁγνόν·
Οργανα τῆς ἀρετῆς ταῦτα δύ᾽ ἐστὶ πάθη.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μή ποτε δουλεύσασα γυνὴ, δέσποινα γένοιτο,
Εστὶ παροιμιακὸν. τῷδ᾽ ἔθ᾽ ὅμοιον ἐρῶ.
Μήτε δίκην δικάσειεν ἀνὴρ γεγονὼς δικολέκτης,
Μηδ᾽ ἂν ἰσοκράτεος ῥητορικώτερος ᾖ.
Πᾶς γὰρ ὁ μισθαρνεῖν εἰθισμένος, οὐδ᾽ ἐν ἑταίρῳ
Σεμνότερον δικάσαι, μὴ ῥυπαρῶς δύναται.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἶναι νομίζω φιλόσοφον καὶ τὸν θεὸν,
Βλασφημίαις τὸν εὐθὺς οὐ θυμούμενον,

Χρόνῳ δ' ἐπαυξάνοντα τὰς τιμωρίας
Ταῖς τῶν πονηρῶν καὶ ταλαιπώρων βροτῶν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Στυγνὴν τὴν νίκην τις ἰδὼν κατὰ τὴν πόλιν ἐχθές,
Εἶπε, θεὰ νίκη, τίπτε πέπονθας ἄρα;
Ἡ δ' ἀποδυρομένη, καὶ μεμφομένη κρίσιν, εἶπεν,
Οὐκ ἔγνως σὺ μόνος; Πατρικίῳ δέδομαι.
Ἦν ἄρα καὶ νίκη πολυώδυνος, ἣν παρὰ θεσμὸν
Πατρίκιος ναύτης ἥρπασεν ὡς ἄνεμον.

ΕΙΣ ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑΝ, ἤτοι ἐποποιΐαν, κεφ. μδ'

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Φημὶ πολυστιχίην ἐπιγράμματος οὐ κατὰ Μούσας
Εἶναι. μὴ ζητεῖτ' ἐν σταδίῳ δολιχόν.
Πόλλ' ἀνακυκλεῖται δολιχοῦ δρόμος· ἐν σταδίῳ δὲ
Ὀξὺς ἐλαυνόμενος, πνεύματός ἐστι πόνος.

ΚΥΡΙΛΛΟΥ.

Πάγκαλόν ἐστ' ἐπίγραμμα τὸ δίστιχον· ἢν δὲ παρέλθῃς
Τοὺς τρεῖς, ῥαψῳδεῖς, κοὐκ ἐπίγραμμα λέγεις.

Ἄδηλον.

Οἴγνυμεν ἐξ ἑτέρης πόμα πίδακος, ὥστ' ἀρύσασθαι
Ξεῖνον μουσοπόλον, γράμμα Λεωνίδεω.
Δίστιχα γὰρ ψήφοισιν ἰσάζεται· ἀλλὰ σὺ μῶμε
Ἔξιθι, κεἰς ἑτέρους ὀξὺν ὀδόντα βάλε.

Εἰς τὸν Φαίδωνα διάλογον Πλάτωνος, νοθευόμενον ὑπὸ Παναιτίου.

Εἴ με Πλάτων οὐ γράψε, δύο ἐγένοντο Πλάτωνες·
Σωκρατικῶν ὀάρων ἄνθεα πάντα φέρω.
Ἀλλὰ νόθον μ' ἐτέλεσε Παναίτιος· ὅς ῥ' ἐτάλασσε
Καὶ ψυχὴν θνητὴν κἀμὲ νόθον τελέσαι.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Νικήτης ὀλίγος μὲν ἐπὶ προτόνοισιν ἀήτης
Οἷά τε πρηείης ἔρχεται ἐκ μελέτης.

Ἀλλ' ὅταν ἐμπνεύσῃ, κατὰ δ' ἱστία πάντα φέρηται,
Λαίφεα πακτώσας, μέσσα θέει πελάγη,
Ναῦς ἅτε μυριόφορτος, ἕως ἐπὶ τέρματα μύθων
Ἔλθῃ, ἀκυμάντοις ἔμπορος εἰς λιμένας.

Ἄδηλον εἰς Θουκυδίδην.

Ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δέ γε πάμ
Νῆϊς ἔφυς Μουσέων, ῥῖψον ἃ μὴ νοέεις. (παν
Εἰμὶ δὲ γ' οὐ πάντεσσι βατός· παῦροι δ' ἀγάσαντο
Θουκυδίδην Ὀλόρου, Κεκροπίδην τὸ γένος.

Ἄδηλον.

Πᾶς λόγος ἐστὶ μάταιος, ὁ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ·
Καὶ πᾶσα πρᾶξις τὸν λόγον ἔργον ἔχει.

ΕΙΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΥΣ, κεφ. με.

Κοινῇ παρ κλισίῃ ληθαργικὸς ἠδὲ φρενοπλὴξ
Κείμενοι, ἀλλήλων νοῦσον ἀπεσκέδασαν.
Ἐξέθορε κλίνης γὰρ ὁ τολμήεις ὑπὸ λύσσης,
Καὶ τὸν ἀναίσθητον πάντος ἔτυπτε μέλους.
Πληγαὶ δ' ἀμφοτέροις ἐγένοντ' ἄκος· αἷς ὁ μὲν αὐτὸς
Ἔγρετο, τὸν δ' ὕπνου πουλὺς ἔλυσε κόπος.

ΕΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΑ, κεφ. μϛ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς Ἄρατον.

Γράμμα τόδ' Ἀρήτοιο δαήμονος, ὅς ποτε λεπτῇ
Φροντίδι δηναιοὺς ἀστέρας ἐφράσατο,
Ἀπλανέας τ' ἄμφω καὶ ἀλήμονας, οἷσιν ἐναργὴς
Ἀλλόμενος κύκλοις οὐρανὸς ἐνδέδεται.
Αἰνείσθω δὲ καμὼν ἔργον μέγα, καὶ Διὸς εἶναι
Δεύτερος, ὅστις ἔθηκ' ἄστρα φαεινότερα.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Μάντιες ἀστροέσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον,
Ἔρροιτ' εἰκαίης ψευδολόγοι σοφίης.
Ὑμέας ἀφροσύνη μεγαλώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε
Τλήμονας, οὐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλείην.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Θ ξουθύνης πείσωνι τὰ τεχνήεντα κύπελλα

Π έμπει χωρεῦμαι δ' οὐρανὸν ἀμφότερα.

Δ οιὰ γὰρ ἐκ σφαίρης τετμήμεθα· καὶ τὸ μὲν ἡμῶν,

Τ οὺς νοτίους, τὸ δ' ἔχει πείρεα τὰν βορέη.

Α λλὰ σὺ μηκέτ' ἐς ἄρκτον ἐπίβλεπε· δοιὰ δ' ἐν ἀμ

Μ έτρα πιὼν, ἄθρει πάντα τὰ φαινόμενα. (φοῖν

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.

Ο ἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐφάμερος· ἀλλ' ὅταν ἄστρων

Μ αστεύω πυκινὰς ἀμφιδρόμους ἕλικας,

Ο ὐκ ἔτ' ἐπιψαύω ποσὶ γαίης, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ

Ζ ανὶ διοτρεφέος πίμπλαμαι ἀμβροσίης.

Πρόβλημα.

Π ένταλας ἐγὼ τελέθω σφυρήλατος· αὐτὰρ ὁ χρυσὸς,

Α ἰζηῶν πέλεται δῶρον ἀοιδοπόλων.

Η μισυ μὲν χρυσοῖο, χαρίσιος· ὀγδοάτην δὲ

Θ έσπις, καὶ δεκάτην μοῖραν ἔθηκε σόλων.

Α ὐτὰρ ἐεικοστὴν, θεμίσων· τὰ δὲ λοιπὰ τάλαντα

Ε ννέα, καὶ τέχνη, δῶρον ἀριστοδίκου.

Αλλο πρόβλημα.

Α ὐγείην ἐρέεινε μέγα σθένος ἀλκείδαο,

Π ληθὺν βουκολίων διζήμενος· ὃς δ' ἀπαμείπτο,

Α μφὶ μὲν ἀλφειοῖο ῥοὰς, φίλος, ἥμισυ τῶνδε·

Μ οίρη δ' ὀγδοάτη ὄχθον κρόνου ἀμφινέμονται·

Δ ωδεκάτη δ' ἀπάνευθε ταραξίπποιο παρ' ὄρον.

Α μφὶ δ' ἄρ' ἤλιδα δῖαν ἐεικοστὴ νεμέθονται·

Α ὐτὰρ ἐν ἀρκαδίῃ τριηκοστὴν προλέλειπα·

Λ οιπὰς δ' αὖ λεύσσεις ἀγέλας τόδε πεντήκοντα.

Σχόλια εἰς τοῦτο τὸ πρόβλημα, καὶ εἰς τὰ ὅμοια, ζήτει ἐν τῷ τέλει τοῦδε τοῦ βιβλίου.

Αλλο πρόβλημα.

Χ άλκεός εἰμι λέων· κρουνοὶ δέ μοι ὄμματα δισσά,

Κ αὶ στόμα, κρουνὸς δὲ θέναρ δεξιτεροῖο ποδός.

Γλήνη δ' ἐκ τρητοῖο δυ' ἤμασι δεξιὸν ὄμμα,
Καὶ λαιὸν τρισσοῖς, καὶ πισύρεσσι θέναρ.
Ἄρκιον ἐξ ὥραις πλῆσαι στόμα. σὺν δ' ἅμα πάντα,
Καὶ στόμα, καὶ γλῆναι, καὶ θέναρ, εἰπὲ πόσον.

Ἄλλο πρόβλημα.

Ἄμφω μὲν ἡμεῖς εἴκοσι μνᾶς ἕλκομεν,
Ζῆθός τε, χὠ ξύναιμος· ἢν δέ μου λάβῃς
Τρίτον, τὸ τέτρατόν τε τοῦδ' Ἀμφίονος·
Ἓξ πάντ' ἀνευρὼν, μητρὸς εὑρήσεις σταθμόν.

Ἀδέσποτον.

Τὸν σοφὸν ἐν κιθάρῃ, τὸν μουσικὸν ἀνδροπίωνα
Ἤρετό τις τοίην κρουματικὴν σοφίην,
Δεξιτερὴν ὑπάτην ὁπότε πλήκτροισι δονήσω,
Ἡ λαιὴ νήτη πάλλεται αὐτομάτως,
Λεπτὸν ὑποτρίζουσα. καὶ ἀντίτυπον τερέτισμα
Γάρει, τῆς ἰδίης πλησσομένης ὑπάτης.
Ὥστε με θαυμάζειν πῶς ἄπνοα νεῦρα τεθέντα
Ἡ φύσις ἀλλήλοις θήκατο συμπαθέα.
Ὃς δὲ, τὸν ἐν πλήκτροισιν Ἀριστόξενον ἀγητὸν
Ὤμοσε μὴ γνῶναι τήνδε θεημοσύνην.
Ἔστι δ', ἔφη, λύσις ἥδε· τὰ νεύρεα πάντα τέτυκται
Ἐξ οἷος χολάδων ἄμμιγα πεσσομένων·
Τοὔνεκεν εἰσὶν ἀδελφὰ, καὶ ὡς ξύμφυλα συνηχεῖ,
Συγγενὲς ἀλλήλων φθέγμα μεριζόμενα.
Γνήσια γὰρ τάδε πάντα, μιῆς ἅτε γαστρὸς ἐόντα,
Καὶ τῶν ἀντιτύπων κληρονομεῖ πατάγων.
Καὶ γὰρ δεξιὸν ὄμμα κακούμενον ὄμματι λαιῷ,
Πολλάκι τοῖς ἰδίοις ἀντιδίδωσι πόνοις.

ΕΙΣ ΜΕΘΗΝ, κεφ. μζ

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Μηδ' ὅτ' ἐπ' ἀγκύρῃ ὀλοῇ πίστευε θαλάσσῃ
Ναυτίλε, μηδ' εἴ τοι πείσματα χέρσος ἔχει.
Καὶ γὰρ Ἴων ὅρμῳ ἐνὶ κάππεσεν· ἐς δὲ κόλυμβον
Ναύτου τὰς ταχινὰς οἶνος ἔδησε χέρας.

Φεῦγε χορειτυπίην ἐπινήιον. ἐχθρὸς ἰάκχῳ
Πόντος· τυρσηνοὶ τοῦτον ἔθεντο νόμον.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Κωμάζω, χρύσειον ἐς ἑσπερίων χορὸν ἄστρων
Λεύσσων, οὐδ᾽ ἄλλων λὰξ ἐβάρυνα χορούς.
Στέψας δ᾽ αὐτοβόλον κρατὸς τρίχα, τὴν κελαδεινὴν
Πηκτίδα μουσοπόλοις χερσὶν ἐπηρέθισα.
Καὶ τάδε δρῶν, εὔκοσμον ἔχω βίον. οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
Κόσμος ἄνευθε λύρης ἔπλετο καὶ στεφάνου.

Ἄδηλον.

Ὁ πρὶν ἀεὶ βρομίου μεμεθυσμένος οἰνάδι πηγῇ,
Σκώτροφος θιάσοις, αἰγοπόδης σάτυρος,
Διψάζειν κατὰ κῶμον ἀλυκτοπέδῃσι λυγωθεὶς,
Ἔντεα παιδὶ θεᾶς χαλκοτύπος θέτιδος·
Οὐ σοφὸν ἐκ τέχνας ἀσκῶν πόνον, ἀλλὰ πενιχραὶ
Ἐργάτιν ἐκ μόχθων ῥυόμενος βιοτήν.

Ἄδηλον.

Ποῦ σοι κεῖνα κύπελλα λαφύστιε, ποῦ καλὰ θύρσων
Πήγματα, καὶ κῶμοι, σκιρτοπόδη σάτυρε;
Τίς σε παρὰ σμίλαισι ποδίκροτον ἅμμα καθάψας
Θήκατο, τὸν βρομίῳ σπάργαν᾽ ἑλιξάμενον;
Αἰχμῶν ἔνδεια, καὶ ἁ πάντολμος ἀνάγκα,
Ἅ με παρ᾽ ἡφαίστῳ θῆκε μυριλοπόταν.

ΕΙΣ ΜΕΤΡΙΟΤΗΤΑ, καὶ μηδ

ΒΑΣΣΟΥ.

Μήτε με χείματι πόντος ἄγοι θρασύς, οὐδὲ γαλή-
Ἀργὴν ἠσπασάμην τὴν πολυηρεμίην. (νην
Αἱ μεσότητες ἄρισται, ὅπη δέ γε πρήξιες ἀνδρῶν,
Καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τἀρκιον ἠσπασάμην.
Τοῦτ᾽ ἀγάπα φίλε λάμπι, κακὰς δ᾽ ἔχθαιρε θυέλ
Εἰσί τινες πρήξιος καὶ βιότου ζέφυροι. (λας.

Ἄδηλον.

Παῦ τὸ περισσόν, ἄκαιρον ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιὸς
Ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Οἶκος καὶ πάτρη, βιότου χάρις· αἱ δὲ περισσαὶ
Φροντίδες ἀνθρώποις, οὐ βίος, ἀλλὰ πόνος.

ΕΙΣ ΜΙΣΟΣ, κεφ. μθ.

Αδηλον.

Ευστέφιός μ' ἐδάμασσεν ὁμοῦ καὶ πρέσβιος ὕπνος,
Ος μὲν, ἐπιβείσας, ὃς δέ με μὴ καλέσας.
Ων ἐξ ἀμφοτέρων, ὁ μὲν ἐρρέτω, ὃς δὲ παρείη
Ιλαος, ὡρέων μέτρον ἐπιστάμενος.

ΕΙΣ ΜΗΤΡΥΙΑΝ, κεφ. ν.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Στήλην μητρυιῆς, μικρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος,
Ως βίον, ἠλλάχθαι καὶ τρόπον οἰόμενος·
Η δὲ, τάφῳ κλινθεῖσα, κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα.
Φεύγετε μητρυιῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι.

Αδηλον.

Μητρυιαὶ προγόνοισιν ἀεὶ κακόν· οὐδὲ φιλοῦσαι
Σώζουσιν. Φαίδρην γνῶθι καὶ ἱππόλυτον.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ μακεδόνος.

Μητρυιῆς δεισμῶνις ἀεὶ χόλος, οὐδ' ἐν ἔρωτι
Ηπιος. οἶδα πάθη σώφρονος ἱππολύτου.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ, κεφ. να.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Μνήμη καὶ λήθη μέγα χαίρετον· ἡ μὲν ἐπ' ἔργοις
Μνήμη τοῖς ἀγαθοῖς, ἡ δ' αὖ ἐπὶ λευγαλέοις.

ΕΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, κεφ. νβ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Αρρήτων ἐπέων γλώσσῃ σφρηγὶς ἐπικείσθω.
Κρείσσων γὰρ μύθων ἢ κλεαίων φυλακή.

ΕΙΣ ΜΕΜΨΙΝ, κεφ. νγ.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Ηγραῦς εὐβούλη, ὅτε οἱ καταθύμιον ἦν τι,
Φοίβου τὴν περὶ ποδῶν μή τιν ἄειρε λίθον,

Χείρεσι πειράζουσα. καὶ ἰὼ βαρὺς ἰώϊκα. μήτι
Ἤθελεν εἰ δ᾽ ἐθέλοι, κουφότερος πετάλων.
Αὐτὴ δ᾽ ἁρπάζουσα τὸ οἱ φίλον, ἰὼ ποθ᾽ ἁμύγρι,
Φοίβῳ ἐπὶ αἰἴσσοις χεῖρας ἐπεγράφετο.

ΕΙΣ ΝΑΟΥΣ, καὶ ναοὺς

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καὶ κραναᾶς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος,
Καὶ τὸν ἐπ᾽ Ἀλφειῷ Ζῆνα κατηυγασάμην,
Κάπων τ᾽ αἰώρημα, καὶ ἠελίοιο κολοσσὸν,
Καὶ μέγαν αἰπεινᾶν πυραμίδων κάματον,
Μνᾶμά τε Μαυσώλοιο πελώριον· ἀλλ᾽ ὅτ᾽ ἐσεῖδον
Ἀρτέμιδος νεφέων ἄχρι θέοντα δόμον,
Κεῖνα μὲν ἠμαύρωτό τε, κὴν ἴδε νόσφιν Ὀλύμπου
Ἅλιος, οὐδέν πω τοῖον ἐπαυγάσατο.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τέσσαρες αἰωρεῦσι τανυπτερύγων ἐπὶ νώτων
Νῖκαι ἰσπείθμοες υἱέας ἀθανάτων·
Ἁ μὲν, ἀθηνᾶν αἰὰν πολεμοδόκον, ἁ δ᾽, Ἀφροδίταν,
Ἁ δὲ, τὸν Ἀλκείδαν, ἁ δ᾽, ἀφόβητον Ἄρη,
Σοῦ κατευόρφον γραπτὸν τέγος. ἐς δὲ νέονται
Οὐρανόν. ὦ Ῥώμας γαῖε πάτρας ἔρυμα.
Θείη ἀνίκατον μὲν ὁ βουφάγος· ἁ δέ γε Κύπρις,
Εὔγαμον· εὔμητιν Παλλὰς, ἄτρεπτον Ἄρης.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Στῶμεν ἁλιρράντοιο παρὰ ψαμαλαῖς χθόνα πόντου
Δερκόμενοι τέμενος Κύπριδος εἰναλίας,
Κράναν τ᾽ αἰγείροισι κατάσκιον. ἧς ἄπο νᾶμα
Ξουθαὶ ἀφύσσονται χείλεσιν ἀλκυόνες.

ΑΔΡΙΑΝΟΥ βασιλέως εἰς τάφον Πομπηΐου ἐν Αἰγύπτῳ.

Τῷ ναοῖς βρίθοντι πόση σπάνις ἔπλετο τύμβου.

ΕΙΣ ΝΑΥΑΓΙΟΝ,

ΖΩΣΙΜΟΥ θασίου.

Οὐ μόνον ὑσμίνῃσι καὶ ἐν στονόεντι κυδοιμῷ
  Ῥῦσμ' ἀρειτόλμου θυμὸν ἀναξιμένους,
Ἀλλὰ καὶ ἐκ πόντου, ὁπότ' ἔσχισε νῆα θάλασσα,
  Ἀσπὶς, ἐφ' ἡμετέρης νηξάμενον σανίδος.
Εἰμὶ δὲ κὴν πελάγει καὶ ἐπὶ χθονὸς ἐλπὶς ἐκείνῳ,
  Τὸν Θρασίου ἐκ διπλῶν ῥυσαμένη θανάτων.

ΘΕΩΝΟΣ ἀλεξανδρέως.

Ἡ πάρος ἀντιπάλων γε ἐπίκρανος ἀσπὶς ἀκόντων,
  Ἡ φόνιον στυγνοῦ κῦμα φέρουσα μόθου,
Ἄγγελον οὐδ' ὅτε πόντος ἐπὶ κλόνον ἤλασε φωτὶ,
  Καὶ πικρὴ ναυτέων ἔπλετ' ἀμφιθοείη,
Συζυγίης ἀμένησα· καλὸν δέ σε φόρτον ἄγουσα,
  Ναὶ φίλος εὐκλαίων ἄξεις ἔσω λιμένων.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἰν ἑνὶ κινδυνόεις ἔφυγον δύο Μύρτιλος ὅπλῳ,
  Τὸν μὲν, ἀριστεύσας, ὃν δ' ἐπινηξάμενος,
Ἀργέστης ὅτ' ἔδυσε νεὼς τρόπιν· ἀσπίδα δ' ἔσχον
  Σωθεὶς κεκριμένην ὕδατι καὶ πολέμῳ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ.

Οὐκ οἶδ' εἴτε σάκος λέξαιμί σε, τὴν ἐπὶ πολλοῖς
  Ἀντιπάλοις πιστὴν σύμμαχον ὡπλισάμην·
Εἴτε δὲ βαιὸν ἐμοὶ πόντου σκάφος, ἥ μ' ἀπὸ νηὸς
  Ὀλλυμένης κόμισας νηκτὸν ἐπ' ἠϊόνας.
Ἄρεος ἐν πολέμοις ἔφυγον χόλον, ἐν δὲ θαλάσσῃ,
  Νηρῆος· σὺ δ' ἄρ' ἦς ὅπλον ἐν ἀμφοτέροις.

ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Νηὸς ἁλιστρέπτου πλαγκτὸν κύτος εἶδεν ἀπ' ἀκτῆς
  Μηλοβότης, βλοσυροῖς κύμασι συρόμενον·
Χεῖρα δ' ἐπέρριψεν· τὸ δ' ἐπεσπάσατ' ἐς βυθὸν ἄμμης
  Τὸν σώζοντ'· οὕτω πᾶσιν ἀπηχθάνετο.
Ναυηγὸν δ' ὁ νομεὺς ἔσχεν μόρον. ὢ δι' ἐκείνην
  Καὶ δρυμοὶ χῆροι πορθμίδα καὶ λιμένες.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νῆα μὲν ὤλεσε πόντος, ἐμοὶ δ' ἔπορεν πάλι δαίμων
  Πλαζομένῳ φύσιος νῆα ποθεινοτέρην.
Παιδὸς ἰδὼν γὰρ ἐγὼ δέμας εἰς ἐμὲ καίελον ἐλθὼν,
  Μουνερέτης ἐπέβην, φόρτος ὁ φειδόμενος.
Ἤγαγε δ' εἰς λιμένας με καὶ ἔσπειρεν δὶς ὁ πρέσβυς,
  Νήπιον ἐν γαίῃ, δεύτερον ἐν πελάγει.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ μακεδόνος.

Αἰεὶ θηλυτέρῃσιν ὕδωρ κακὸν ἠπεροπεῦντες,
  Ξεῖνε· Κλεωνίκης πεύθεο Δυρραχίδος.
Πλῶε γὰρ ἐς Σηστὸν μετὰ νυμφίον· ἐν δὲ μελαίνῃ
  Φορτίδι τὴν ἥβης μοῖραν ἀπεπλάσατο.
Ἡρὼ δειλαίη, σὺ μὲν ἀνέρα, Δηΐμαχος δὲ,
  Νύμφην, ἐν παύροις ὠλέσατε σταδίοις.

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ νικαέως.

Ἄβαλε χειμερίου με κατέκλυσε κύματα πόντου
  Δειλαίην, νεκύων φόρτον ἀμειψαμένην.
Αἰδέομαι σωθεῖσα· τί μοι πλέον ὅρμον ἱκέσθαι,
  Δεσμευθῇ φωτῶν πείσματα δυσμενέων;
Κωκυτοῦ με λέγοιτε βαρὺ σκάφος. ὤλεσα φῶτας,
  Ὤλεσα· ναυηγοὶ δ' εἰσὶν ἔσω λιμένος.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἰκαρίην ὁ πάρος πλώων ἅλα, νηὸς ὀλισθὼν
  Δᾶμις ὁ Νικαρέτου, κάππεσεν εἰς πέλαγος.
Πολλὰ πατὴρ δ' ἠρᾶτο πρὸς ἀθανάτους, καὶ ἐς ὕδωρ
  Φθέγγεθ', ὑπὲρ τέκνου κύματα λισσόμενος·
Ὤλετο δ' οἰκτίστως ἐπὶ βρυχθείς. κεῖνο δὲ πατρὸς
  Ἔκλυεν ἀγράων οὐδὲ πάλαι πέλαγος.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Καί ποτε δινήεις ἄφοβος πόρος, εἰπὲ θάλασσα,
  Εἰ καὶ ἐν ἀλκυόνων ἤμασι κλαυσόμεθα;
Ἀλκυόνων, αἷς πόντος ἀεὶ στηρίξατο κῦμα
  Νήνεμον, ὡς κρῖναι χέρσον ἀπιστοτέρην...

Ἀλλὰ καὶ ἠϊόνα γαῖα καὶ ὠδίνεσσιν ἀπήμων
Αὐχεῖς, σὺν φόρτῳ δύσας ἀριστομάχην.

ΒΑΣΣΟΥ.

Οὐλόμεναι νήεσσι καφηρεῖδες, αἵ ποτε νόστου
Ὠλέσαθ' Ἑλλήνων, καὶ στόλον Ἰλιόθεν,
Πυρσὸς ὅτε ψεύστης χθονίης δνοφερώτερα νυκτὸς
Ἧψε σέλα, τυφλὴ δ' ἔδραμε πᾶσα τρόπις
Χοιράδας ἐς πέτρας, δισσοῖς πάλιν Ἴλιος ἄλλη
Ἔπλετο, καὶ δεκέτους ἐχθροτέρη πολέμου.
Καὶ τὴν μὲν τότ' ἔπερσαν, ἀνίκητος δὲ καφηρεὺς
Ναύπλιε. σοὶ γὰρ πᾶσ' ἑλλὰς ἔκλαυσε δάκρυ.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἐθραύσθης ἤλιξα παρ' οἰνοπότησι λάγυνε,
Νηδύος ἐκ πάσης χευαμένη βρόμιον.
Τηλόθε γὰρ λίθος εἴς σε βαρύστονος, οἷα κεραυνὸς,
Οὐ Διὸς ἐκ χειρῶν, ἀλλὰ δίωνος ἔβη.
Ἦν δὲ γέλως ἐπὶ σοὶ, καὶ σκώμματα πολλὰ, τυπείσης,
Καὶ πολὺς ἐξ ἑτάρων γιγνόμενος θόρυβος.
Οὐ θρηνῶ σε λάγυνε, τὸν εὐαστῆρα τεκοῦσαν
Βάκχον, ἐπεὶ σεμέλη καὶ σὺ πέπονθατ' ἴσα.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Κλασθείσης ποτὲ νηὸς ἐν ὕδασι, δῆριν ἔθεντο
Διασοὶ ὑπὲρ μουνῆς μαρνάμενοι σανίδος.
Τύψε μὲν Ἀνταγόρης πεισίστρατον· οὐ νεμεσητόν·
(Ἦν γὰρ ὑπὲρ ψυχῆς) ἀλλ' ἐμέλησε δίκη.
Νήχεθ' ὁ μὲν, τὸν δ' εἷλε κύων ἅλιος. πανδαμάστωρ
Χήρων οὐδ' ὑγρῷ παύεται ἐν πελάγει.

ΕΙΣ ΝΑΥΤΙΛΙΑΝ,

[illegible]

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Γηραιὸς ἀρχίππος ὅτ' ἐκ νούσοιο βαρείης
Ἄρτι λιποψυχέων ἔρρεεν εἰς αΐδην,
Εἶπε τάδ' υἱέσσιν, ὦ φίλα τέκνα μάκελλαν
Καὶ τὸν ἀροτρητὴν στέρξατέ μοι βίοτον.

Μὴ σφαλερῆς αἴνει τε πόνον στονόεντα θαλάσσης,
Καὶ βαρὺν ἀτηρῆς ναυτιλίης κάματον.
Ὅσσον μητρυιῆς γλυκερωτέρη ἔπλετο μήτηρ,
Τόσσον ἁλὸς πολιῆς γαῖα ποθεινοτέρη.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ βυζαντίου.

Τόλμα, νεῶν ἀρχηγέ, σὺ γὰρ δρόμον εὕραο πόντου,
Καὶ ψυχὰς ἀνδρῶν κέρδεσιν ἠρέθισας,
Οἷον ἐτεκτήνω δόλιον ξύλον, οἷα δ' ἀνῆκας
Ἀνθρώποις θανάτῳ κέρδος ἐλεγχόμενον.
Ἦν ὄντως μερόπων χρύσεον γένος, εἴ γ' ἀπὸ χέρσου
Τηλόθεν ὡς ἀΐδης πόντος ἀπεβλέπετο.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γλαῦκος ὁ νεσσαίοιο διεκπλώουσιν ὁδηγὸς
Πορθμοῦ, καὶ θασίων ἔντροφος αἰγιαλῶν,
Πόντου ἐποπτευτὴρ ἐπιδέξιος, οὔποτ' ἐκίνωατε
Πλαζομένην στροφάδην πηδάλιον παλάμῃ,
Μυελετὴς, ἁλίοιο βίου ῥάκος· οὐδ' ὅτ' ἔμελλε
Θνήσκειν, ἐκλιπὸς ἔβη γηραλέης σανίδος.
Τοὶ δὲ κέλυφος ἔκλαυσαν ἐπ' ἀνέρι, πτέρεα γραίας
Πλώσῃ ἐπ' οἰκείης εἰς ἀΐδην ἀκάτου.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ὁ πλόος, ὡραῖος· καὶ γὰρ λαλαγεῦσα χελιδὼν
Ἤδη μέμβλωκεν, χὠ χαρίεις ζέφυρος·
Λειμῶνες δ' ἀνθεῦσι· σεσίγηκεν δὲ θάλασσα
Κύμασι καὶ τρηχεῖ πνεύματι βρασσομένη.
Ἀγκύρας ἀνέλοιο, καὶ ἐκλύσαιο γύαια,
Ναυτίλε, καὶ πλώοις, πᾶσαν ἐφεὶς ὀθόνην.
Ταῦθ' ὁ πρίηπος ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ὁ λιμενίτης
Ἄνθρωφ', ὃς πλώῃς πᾶσαν ἐπ' ἐμπορίην.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου.

Ἀκμαῖος ῥοθίῃ νηὶ δρόμος· οὐδὲ θάλασσα
Πορφύρει τρομερῇ φρικὶ χαρασσομένη.
Ἤδη δὲ πλάσσει μὲν ὑπώροφα γυρὰ χελιδὼν
Οἰκία, λειμώνων δ' ἁβρὰ γελᾷ πέταλα.

Τοὔνεκα μηρύσασθε διάβροχα πείσματα ναῦται,
Ἕλκετε δ' ἀγκύρας φωλάδας ἐκ λιμένων.
Λαίφεα δ' εὐϋφέα προτονίζετε. ταῦθ' ὁ Πρίηπος
Ὑμμιν ἐνορμίταις παῖς ἐνέπω Βρομίου.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Λῦσον ἀπ' εὐόρμων δολιχὰ πρυμνήσια νηῶν,
Εὔτροχα δ' ἐκπετάσας λαίφεα, πόντον ἄρου,
Ἔμπορε. χειμῶνες γὰρ ἀπέδραμον, ἄρτι δὲ κῦμα
Γλαυκὸν θηλυγενὴς πρηΰνεται ζέφυρος.
Ἤδη καὶ φιλότεκνος ὑπὸ τραυλοῖσι χελιδὼν
Χείλεσι καρφίτην πηλοδομεῖ θάλαμον.
Ἄνθεα δ' ἀντέλλουσι κατὰ χθόνα. τῷ, σὺ Πριήπῳ
Πειθόμενος, πάσης ἅπτεο ναυτιλίης.

ΣΑΤΥΡΟΥ ΘΥΙΛΛΟΥ.

Ἤδη πηλοδομεῦσι χελιδόνες, ἤδη ἀν' οἶδμα
Κολποῦται μαλακὰς εἰς ὀθόνας ζέφυρος.
Ἤδη καὶ λειμῶνες ὑπὲρ πετάλων ἐχέαντο
Ἄνθεα, καὶ τρηχὺς σῖγα μέμυκε πόρος.
Σχοίνους μηρύεσθε ἐφ' ὁλκάδα, φορτίζεσθε
Ἀγκύρας, καὶ πᾶν λαῖφος ἐφέσθε κάλοις.
Ταῦθ' ὑμῖν πλώουσιν ἐπ' ἐμπορίην ὁ Πρίηπος
Ὁ λιμενορμίτης ναυτιλίῃ γράφομαι.

ΣΑΤΥΡΟΥ.

Ἤδη μὲν ζεφύροιο πλοητόκου ὑγρὸν ἄημα
Ἠρέμα λειμῶνας πνεῖ ἐπ' ἀνθοκόμους,
Κεκροπίδες δ' ἠχεῦσι, γαληναίη δὲ θάλασσα
Μειδιάει, κρυερῶν ἄτρομος ἐξ ἀνέμων.
Ἀλλ' ἴτε, θαρσαλέοι πρυμνήσια λύετε ναῦται,
Πίτνατε δ' εὐπτερύγων λεπταλέας στολίδας.
Ὦ ἴτ' ἐπ' ἐμπορίην πίσυνοι χαρίεντι Πριήπῳ,
Ὦ ἴτε δὴ λιμένων δαίμονι πειθόμενοι.

ΑΡΧΙΟΥ.

Τοῦδέ με κυματοπλῆγος ἐπὶ σκοπέλοιο Πρίηπον
Ναῦται Θρηϊκίου θέντο πόρου φύλακα.

Πολλάκις οἷς ἤϊξα ταχὺς καὶ λείοισι δραγμὸς
Ξεῖνε, κατ' ἀρτύμιης ἡδὺν ἄγων ζέφυρον.
Τοὔνεκεν οὔτ' ἄκνιστον (οὐ γὰρ θέμις) οὔτ' ἐπιδευῆ
Εἴαρος ἀνθηρῆς βωμὸν ἐμὸν στεφάνων,
Ἀλλ' αἰεὶ θύοντα καὶ ἔμπυρον. ἐν δ' ἑκατόμβῃ
Τόσσον, ὅσον τιμὴ δαίμοσιν ἁνδάνεται.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Εὔδιος μὲν πόντος πορφύρεται. οὐ γὰρ ἀήτης
Κύματα λευκαίνει φρικὶ χαρασσόμενα.
Οὐκέτι δὲ σπιλάδεσσι περικλασθεῖσα θάλασσα,
Ἔμπαλιν ἀντωπὸς πρὸς βάθος εἰσάγεται.
Οἱ ζέφυροι πνείουσιν, ἐπιτρύζει δὲ χελιδὼν,
Κάρφεσι κολλητὸν πηξαμένη θάλαμον.
Θάρσει ναυτιλίης ἐμπείραμε, κἂν παρὰ Σύρτιν,
Κἂν παρὰ Σικελικὴν ποντοπορῇς κροκάλην.
Μοῦνον ἐνορμίταο παραὶ βωμοῖσι Πριήπου
Ἢ σκάρον, ἢ βώκας φλέξον ἐρευθομένους.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἤδη μὲν ζεφύροισι μεμυκότα κόλπον ἀνοίγει
Εἴαρος εὐλείμων θελξινόοιο χάρις.
Ἄρτι δὲ δουρατέοισιν ἐπωλίσθησε κυλίνδροις
Ὁλκὰς, ἐπ' ἠιόνων ἐς βυθὸν ἑλκομένη.
Λαίφεα κυρτώσαντες ἀταρβέες ἔξιτε ναῦται,
Γρηνὼ ἀμοιβαίης φόρτον ἐς ἐμπορίης.
Πιστὸς ἐγὼ Πρίηπος, ἐπεὶ θέτη δοχομένη εἰ
Ἡμετέρου παιδὸς ξεινοδόκον Βρομίου.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ σχολαστικοῦ.

Ἤδη καλλιπέτηλον ἐπ' εὐκάρποισι λοχείαις
Λήιον ἐκ ῥοδέων αὐτοφόρου καλύκων.
Ἤδη ἐπ' ἀκρεμόνεσσιν ἰσοζυγέων κυπαρίσσων
Μουσομανὴς τέττιξ θέλγει ἀμαλλοδετήν.
Καὶ φιλόπαις ὑπὸ γεῖσα δόμους τεύξασα χελιδὼν,
Ἔκγονα πηλοχύτοις ξεινοδοκεῖ θαλάμοις.

Υπτιώει δὲ θάλασσα φιλοζεφύροιο γαλήνης,
Νηοφόροις νώτοις, εὔδια πεπταμένης.
Οὐκ ἐπὶ πρυμναίοισι καταιγίζουσα κορύμβοις,
Οὐκ ἐπὶ ῥηγμίνων ἀφρὸν ἐρευγομένη,
Ναυτίλε, ποντομέδοντι καὶ ὁρμοδότῃ ει πριήπῳ
Τευθίδος ἢ τρίγλης αἰθεμόεσσαν ἴτυν,
Ἢ σκάρον αὐδήεντα παρὰ βωμοῖσι πυρώσας,
Ἄτρομος Ἰονίου τέρμα θαλασσοπόρει.

ΕΙΣ ΝΗΑΣ,

ΖΗΛΩΤΟΥ.

Ἐκλάσθην ἐπὶ γῆς ἀνέμῳ πίτυς· ἐς τί με πόντῳ
Στέλλετε, ναυηγὸν κλῶνα περὶ ναυτιλίης;

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐς τί πίτυν πελάγει πιστεύετε γομφωτῆρες,
Ἣ πολὺς ἐξ ὀρέων ῥίζαν ἔλυσε νότος;
Αἴσιον οὐκ ἔσομαι πόντου σκάφος, ἐχθρὸν ἀήταις
Δένδρεον· ἐν χέρσῳ τὰς ἁλὸς οἶδα τύχας.

Ἀδέσποτον.

Ἀρτίπαγη ῥοθίοισιν ἐπὶ κροκάλῃσί με νῆα,
Καὶ μήπω γαροποῦ κύματος ἁψαμένην,
Οὐδ' ἀνέμεινε θάλασσα· ὃ δ' ἄγριον ἐπλήμμυρε
Χεῦμα, καὶ ἐκ σταθερῶν ἥρπασεν ἠϊόνων,
Ὀλκάδα, τῇ δείλαιος ἀεὶ κλόνος, ἥ γε τὰ πόντου
Χεύματα κἠν χέρσῳ λοίγια, κἠν πελάγει.

ΚΥΛΛΗΝΙΟΥ ΠΕΤΙΑΝΟΥ.

Οὔπω ναῦς, καὶ ὄλωλα· τί δ' ἂν πλέον, εἰ βυθὸν ἔγνων,
Ἔτλην; φεῦ πάσαις ὁλκάσι μοῖρα κλύδων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀρτί με πηγνυμένην ἀκάτου τρόπιν ἔσπασε γείτων
Πόντος; κἠν χέρσῳ εἰς ἐμὲ μαινόμενος.

Ἀδέσποτον.

Ἐκλάσθην ἀνέμοισι πίτυς· τί με τεύχετε νῆα,
Ναυηγῶν ἀνέμων χερσόθι γευσαμένην;

Ἀδέσποτον.

Οὔρεσιν ἐν δολιχοῖς βλωθρὴν πίτυν ὑέτιός με
Πρόρριζον γαίης ἐξεκύλισε νότος.
Ἔνθεν ναῦς γενόμην, ἀνέμοις πάλιν ὄφρα μάχωμαι,
Ἀνθεσπὶ, τόλμης οὔποτε φειδόμενοι.

Ἄδηλον.

Τίπτε με τὴν ἀνέμοισιν ἁλώσιμον ἠλεὲ τέκτων,
Τὴν δὲ πίτυν τεύχεις νῆα θαλασσοπόρον;
Οὐδ' οἰωνὸν ἔδεισας, ὅτι Βορέης μ' ἐδίωξεν
Ἐν χθονί; πῶς ἀνέμους φεύξομαι ἐν πελάγει;

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ βυζαντίου.

Μυρία μετρήσασαν ἀμετρήτοιο θαλάσσης
Κύματα, καὶ χέρσῳ βαιὸν ἐρεισαμένην,
Ὤλεσεν οὐχὶ θάλασσα, νεὼς φόβος, ἀλλ' ἐπὶ γαίης
Ἥφαιστος. τίς ἐρεῖ πόντον ἀπιστότερον;
Ἔνθεν ἔφυν ἀπόλαλα. τῶν δ' ἠιόνεσσι χεῖμαι,
Χέρσῳ τὴν πελάγει ἐλπίδα μεμφομένη.

ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ.

Ὁλκὰς ἀμετρήτου πελάγευς ἀνύσασα κέλευθον,
Καὶ τοσάκις ξαρτοῖς κύμασι νηξαμένη,
Ἣν ὁ μέλας οὔτ' Βορέης ἐπόντισεν, οὔτ' ἐπὶ χέρσου
Ἤλασε χειμερίων ἄγριον οἶδμα νότων,
Ἐν πυρὶ νῦν ναυηγὸς ἐγὼ χθονὶ μέμφομ' ἀπίστῳ,
Νιῶ ἁλὸς ἡμετέρης ὕδατα διζομένη.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ταραντίνου.

Ὁλκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε, πόσην ἅλα μετρήσασαν
Ἐν χθονὶ, τῇ πεύκας εἰς ἐμὲ κειραμένῃ.
Ἣν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ἠόνας· ἀλλὰ θαλάσσης
Τὴν ἐμὲ γειναμένην εὗρον ἀπιστοτέρην.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου.

Ὁλκὰς ὕδωρ προφυγοῦσα πολυφλοίσβοιο θαλάσ
Ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ὤλετο μητρείας: (σης,
Ἱσταμένην γὰρ πυρσὸς ἐπέφλεγε· καιομένη δὲ
Δευομένων ὑδάτων συμμαχίην ἐκάλει.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ θεσσαλοῦ.

Τὴν μικρήν με λέγουσι, καὶ οὐκ ἴσα ποντοπορούσαις
  Νηυσὶ διιθύνειν ἄτρομον εὐπλοΐην. (λάσση
Οὐκ ἀπόφημι δ' ἐγὼ βραχὺ μὲν σκάφος, ἀλλ' ἁ θα
  Πᾶσιν ἴσον. οὐ μέτρων ἡ κρίσις, ἀλλὰ τύχης.
Ἔστω πηδαλίοις ἑτέρη πλέον. ἄλλο γὰρ ἄλλη
  Θάρσος· ἐγὼ δ' εἴην δαίμοσι σωζομένη.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Ὑλοτόμοι παύσασθε νεῶν χάριν· οὐκ ἔτι πεύκη
  Κύματος, ἀλλ' ἤδη ῥινὸς ἐπιδροχάς.
Γόμφος δ' οὐκ ἔτι χαλκὸς ἐν ὁλκάσιν, οὐδὲ σίδηρος,
  Ἀλλὰ λίνῳ τοίχων ἁρμονίη δέδεται.
Τὰς δ' αὐτὰς ποτὲ πόντος ἔχει νέας, ἄλλοτε γαῖα,
  Πηκτὸν ἁμαξίτην φόρτον ἀειρομένας.
Ἀργὼ μὲν προτέροισιν ἀοίδιμος· ἀλλὰ Σαβίνῳ
  Καινοτέρην πῆξαι Παλλὰς ἔνευσε τρόπιν.

ΜΑΙΚΙΟΥ.

Ναῦν Ἱεροκλείδης εἶχεν σύγγηρον, ὁμόπλουν,
  Τὴν αὐτὴν ζωῆς καὶ θανάτου σύνοδον,
Πιστὴν ἰχθυβολεῦντι συνέμπορον. οὔτις ἐκείνης
  Πώποτ' ἐπέπλωσεν κῦμα δικαιοτέρη.
Γήραος ἄχρις ἔβοσκε πονεύμενον· εἶτα θανόντα
  Ἐκλέεισεν· σὺν ἔπλω δ' ἄχρι καὶ εἰς ἀΐδην.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Πύῤῥος ὁ μουνερέτης, ὀλίγῃ νηῒ λεπτὰ ματεύων
  Φυκία, καὶ τρίγλης μαινίδας ἐκ καθέτου,
Ἠϊόνων ἀπὸ τῆλε τυπεὶς, κατέδυπε κεραυνῷ.
  Νηῦς δὲ πρὸς αἰγιαλοὺς ἔδραμεν αὐτομάτη,
Ἀγγελίην θείῳ καὶ λιγνύϊ μηνύουσα.
  Καὶ φράσεν, ἐργάτην δ' οὐκ ἐπόθησε τρόπιν.

Ἀδήλου.

Ἡ ναῦς ἀπ' ἔργων κύπριδος γομφουμένη,
Πρὸς τὸν συνάρχην πόντον ἤλυθον θεοῦ.
Ἀνὴρ γὰρ ὥρης μ' ἔμπορος τεκτήνατο,

Καλέσας ἑταίρην. εἰμὶ γὰρ πᾶσιν φίλη.
Ἐμβαῖνε θαρρῶν· μισθὸν οὐκ αἰτῶ βαρύν.
Ἐλθόντα δέχομαι· πάντα βαστάζω ξένον.
Ὡς ποτ᾽ ἐπὶ γαίης, κἢν βυθῷ μ᾽ ἐρέσσετε.

ΕΙΣ ΝΗΣΟΥΣ,

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ, οἱ δὲ, ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἴθε με πλωτοῖσιν ἔτι πλάζεσθαι ἀήταις,
  Ἢ Λητοῖ στῆναι μαῖαν ἀλωομένην.
Οὐκ ἂν χητοσύνην τόσσον ἔστενον. οἲ ἐμὲ δειλήν,
  Ὅσσαις Ἑλλήνων νησὶ παραπλέομαι,
Δῆλος ἐρημαίη, τὸ πάλαι σέβας, ὀψέ, τιν᾽ Ἥρη
  Λητοῦς, ἀλλ᾽ οἰκτρὴν τήνδ᾽ ἐπέθηκε δίκην.

ΑΛΦΕΙΟΥ μιτυληναίου.

Λητοῦς ὠδίνων ἱερὴ τροφέ, τὴν ἀσάλευτον
  Αἰγαίῳ Κρονίδης ὥρμισατ᾽ ἐν πελάγει,
Οὔ νύ σε δειλαίην μὰ θεοὺς δέσποινα βοήσω
  Δαίμονας, οὐδὲ λόγοις ἕψομαι Ἀντιπάτρου.
Ὀλβίζω δ᾽ ὅτι Φοῖβον ἐδέξαο, καὶ μετ᾽ Ὄλυμπον
  Ἄρτεμις οὐκ ἄλλην ἢ σὲ λέγει πατρίδα.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Κλεινὴν οὐκ ἀπόφημι. σὲ γὰρ περιπάρθενοι ἔθηκαν
  Κλῄζεσθαι πλεῖον οἱ τῆνδε Βορηϊάδα.
Ἀλλὰ καὶ Ὀρτυγίην εἶχε κλέος, οὔνομα δ᾽ αὐτῆς
  Ἤρχετο Ῥιπαίων ἄχρις Ὑπερβορέων.
Νῦν δὲ σὺ μὲν ζώεις, ἡ δ᾽ οὐκ ἔτι. τίς κεν ἐώλπει
  Ὄψεσθαι τὴν σοῦ Δήλου ἐρημοτέρην;

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Ἡ Τερεβινθώδης ὀλιγάμπελος, οἷά τε βαιὴ
  Νησίς, ἀλλ᾽ ὁμαλὴ πᾶσα καὶ ἀσύφελος·
Αἱ δ᾽ ἀγχοῦ, μεγάλαι τε καὶ εὐρέες, ἀλλ᾽ ἐπὶ πουλὺ
  Τρηχεῖαι· μεγέθει τοῦτο περισσότεραι.
Καρποῖς οὐ σταδίοισιν ἐρίζομεν. οὐδὲ γὰρ αὖλαξ
  Αἰγύπτου, Λιβύης ψάμμου ἐπιστρέφεται.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὡς πάρος ἀελίου, νῦν καὶ πάρος ἡ ῥοδόεις εἰμὶ
Νᾶσος· ἴσον δ' αὐγῶ φέγγος ἀπ' ἀμφοτέρων.
Ἤδη σβεννυμένην με νέα κατεφώτισεν ἀκτὶς,
Ἅλιε, καὶ παρὰ σὸν φέγγος ἔλαμψε νέρων.
Πῶς εἴπω; τίνι μᾶλλον ὀφείλομαι; ὃς μὲν ἔδειξεν
Ἐξ ἁλὸς· ὃς δ' ἤδη ῥύσατο δυομένην.

ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ, καὶ ὕδωρ

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ὕδατος ἀκρήτου κεκορημένῳ ἄγχι παρασταὶς
Χθιζὸν ἐμοὶ κοτέων Βάκχος ἔλεξε τάδε,
Εὕδεις ἄξιον ὕπνον ἀπεχθομένων ἀφροδίτῃ.
Εἰπέ μοι ὦ νήφων, πῶς ἔθεαι ἱππολύτου;
Τάρβει μή τι πάθῃς ἐναλίγκιον. ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
Ὤχετ'· ἐμοὶ δ' ἀπὸ τῆς οὐκ ἔτι τερπνὸν ὕδωρ.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εὐθαλέα πλάτανόν με νότου βαρυλαίλαπες αὖραι
Ῥίζης ἐξ αὐτῆς ἐστόρεσαν δαπέδῳ.
Λουσαμένη βρομίῳ δ' ἔστην πάλιν, ὄμβρον ἔχουσα
Χείματι καὶ θάλπει, τοῦ δ' ἑτέρου ἡδύτερον.
Ὀλλυμένη δ' ἔζησα· μόνη δὲ πιοῦσα λυαῖον,
Ἄλλων κλινομένων, ὀρθοτέρη βλέπομαι.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Αἱ νύμφαι τὸν βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἥλαθ' ὁ κοῦρος,
Νίψαν, ὑπὸ τέφρης ἄρτι κυλιόμενον.
Τοὔνεκα σὺν νύμφαις Βρόμιος φίλος· ἢν δέ νιν εἴργῃς
Μίσγεσθαι, δέξῃ πῦρ ἔτι καιόμενον.

ΕΠΙΓΟΝΟΥ θεσσαλονικέως.

Ἀργυρέη κρήνη με τὸν οὐκέτι μακρὰ βοῶντα
Βάτραχον οἰνηραῖς ἔσχεν ὑπὸ σταγόσιν.
Κεῖμαι δ' ἐν νύμφαις, κείναις φίλος, οὐδὲ λυαίῳ
Ἐχθρός, ὑπ' ἀμφοτέρων λουόμενος σταγόσιν.
Ὀψέ ποτ' εἰς διόνυσον ἐκώμασα. φεῦ, τίνες ὕδωρ
Πίνουσι, μανίην σώφρονα μαινόμενοι;

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ βασιλέως εἰς οἶνον ἀπὸ κριθῆς.

Τίς; πόθεν εἶς Διόνυσε; μὰ γὰρ τὸν ἀληθέα Βάκχον,
Οὔ σ' ἐπιγιγνώσκω· τὸν Διὸς οἶδα μόνον.
Κεῖνος νέκταρ ὄδωδε· σὺ δὲ, τράγου. ἦ ῥά σε Κελτοὶ,
Τῇ πενίῃ βοτρύων, τεῦξαν ἀπ' ἀσταχύων·
Τῷ, σε χρὴ καλέειν Δημήτριον, οὐ Διόνυσον,
Πυρογενῆ μᾶλλον, καὶ Βρόμον, οὐ Βρόμιον.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Οἶνος καὶ Κένταυρον Ἐπίκρατες, οὐχὶ σε μοῦνον
Ὤλεσεν, ἠδ' ἐρατὴν Καλλίου ἡλικίην.
Ὄντως ὠμοχάρων ὁ μονόμματος, ᾧ σὺ τάχιστα
Τὴν αὐτὴν πέμψαις ἐξ Ἀΐδεω πρόποσιν.

ΝΙΚΗΡΑΤΟΥ.

Οἶνός τοι χαρίεντι μέγας πέλει ἵππος ἀοιδῷ·
Ὕδωρ δὲ πίνων, καλὸν οὐ τέκοις ἔπος.
Ταῦτ' ἔλεγεν Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ
Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὄδωδεν πίθου.
Τοιγὰρ ὑπὸ στεφάνοις μέγας ἔβρυεν, εἶχε δὲ κιττῷ
Μέτωπον, ὥσπερ καὶ σὺ, κεκροκωμένον.

ΕΙΣ ΟΡΝΙΣ, κεφ. ξ'

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Μηκέτι νῦν μινύριζε παρὰ δρυῒ, μηκέτι φώνει
Κλωνὸς ἐπ' ἀκροτάτου κόσσυφε κεκλιμένος.
Ἐχθρόν σοι τόδε δένδρον. ἐπείγεο δ' ἄμπελος ἔνθα
Ἀντέλλει, γλαυκῶν σύσκιος ἐκ πετάλων.
Κείνης ταρσὸν ἔρεισον ἐπὶ κλάδον, ἀμφί τε κείνῃ
Μέλπε, λιγὺν προχέων ἐκ στόματος κέλαδον.
Δρῦς γὰρ ἐπ' ὀρνίθεσσι φέρει τὸν ἀνάρσιον ἰξὸν,
Ἡ δὲ, βότρυν. στέργει δ' ὑμνοπόλους Βρόμιος.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ὁ πρὶν ἐγὼ ῥοδίοισιν ἀείμβατος ἱερὸς ὄρνις,
Ὁ πρὶν κερκᾶ φίδαις αἰετὸς ἰσοέιη,

Ὑψιπετῆ ποτε ταρσὸν ἀνὰ πλατὺν ἠέρ' ἀερθείς,
Ἤλυθον, ἠελίου νῆσον ὅτ' εἶχε νέρων.
Κείνου δ' αὐλίσθην ἐνὶ δώμασι, χεὶ σιωνήθης
Κραίπορος, οὐ φεύγων Ζῆνα τὸν ἐσσόμενον.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ψιττακὸς ὁ βροτόγηρυς, ἀφεὶς λυγοτευχέα κύρτον,
Ἤλυθεν εἰς δρυμοὺς ἀνθοφυεῖ πτέρυγι.
Αἰεὶ δ' ἐκμελετῶν ἀσπάσμασι Καίσαρα κλεινόν,
Οὐδ' ἀν' ὄρη λήθην ἤγαγεν οὐνόματος.
Ἔδραμε δ' ὠκυδίδακτος ἅπας οἰωνός, ἐρίζων
Τίς φθῆναι δύναται δαίμονι χαῖρ' ἐνέπειν.
Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν οὔρεσιν, ἐς δέ σε Καῖσαρ
Νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἀνακρέκεται.

ΑΡΧΙΟΥ.

Αὐταῖς σὺν κίχλῃσιν ὑπὸ φραγμοῖο διωχθεὶς
Κόσσυφος, ἠερίης κόλπον ἔδυ νεφέλης.
Καὶ ταὶ μὲν συνοχηδὸν ἀνέκδρομος ὤχμασε θῶμιγξ,
Τὸν δὲ, μόνον πλεκτῶν αὖθι μεθῆκε λίνων.
Ἱερὸν ἀοιδοπόλων ἐτύμως γένος. ἦ ἄρα πολλὴν
Καὶ κωφαὶ πτηνῳδῶν φροντίδ' ἔχουσι πάγαι.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ὄρθριος εὐπλέκτοιο λίνου νεφοειδέϊ κόλπῳ
Ἔμπεσε σὺν κίχλῃ κόσσυφος ἡδυβόας.
Καὶ τὴν μὲν πημάφυκτος ἕλε βρόχος· ὠκὺ δ' ἀπέ
Ἐξ ὀρνιθοπέδας ᾠδὸς ἐρημόφιλος. (πλα
Ἦ τάχα που τειμάκειρα φιλαγρέτις ὄρνιν ἀοιδὸν
Ἄρτεμις εὐμόλπου λῦσεν ἄνακτι λύρης.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Ἃ καλὸν αὐτοπόνητον, ἐν αἰθέρι ῥεῦμα μελισσῶν,
Αἱ πλασταὶ κηρῶν αὐτοπαγεῖς θαλάμαι.
Πρείκιος ἀνθρώπων βιότῳ χάρις, οὐχὶ μακέλλας,
Οὐ βοὸς, οὐ γαμψῶν δευομένα δρεπάνων,
Γαυλοῦ δὲ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ νᾶμα μέλισσα
Πηγάζει σκηνῶν δαψιλὲς ἐξ ὀλίγου.

Χαίρεσθ᾽ ἀγλαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνοισθε,
Αἰθερίου πλῶαι νέκταρος ἐργάτιδες.

ΖΩΝΑ.

Εἴσδ᾽ ἄγετε, ξουθαὶ σιμβληΐδες ἄκρα μέλισσαι
Φέρβεσθ᾽, ἢ θύμων ῥικνὰ περικνίδια,
Ἢ πετάλας μήκωνας, ἢ ἀσταφιδῖτιδα ῥᾶγα,
Ἢ ἴον, ἢ μάλων χνοῦν ἐπικαρπίδιον.
Πάντα περικνίξασθε, καὶ ἄγγεα κηρώσασθε,
Ὄφρα μελισσοσόος Πὰν ἐπικυψέλιος
Γεύσηται δ᾽ ὁ μέν, αὐτός· ὁ δὲ βλυστηρίδι χειρὶ
Καπνώσας, βαιὰν κἄμμι λίπῃ μερίδα.

ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ.

Ἵπποι μέν, σφηκῶν γένεσις· ταῦροι δέ, μελισσῶν.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τίπτε πολυμμέλεος πολυδίζηνὶ κάμμορε κούρη,
Μυρομένη κελαδεῖς τραυλὰ διὰ στομάτων;
Ἦ τοι παρθενίης πόθος ἵκετο, τήν τοι ἀπηύρα
Θρηΐκιος Τηρεύς, αἰνὰ βιασσάμενος;

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ὄρνι, τί μοι φίλον ὕπνον ἀφήρπασας; ἡδὺ δὲ Πύῤῥης
Εἴδωλον κοίτης ᾤχετ᾽ ἀποπτάμενον;
Ἦ τάδε θρέπτρα τίνεις, ὅτι θῆκά σε δείμορε πάσης
ᾨοτόκου κραίνειν ἐν μεγάροις ἀγέλης;
Μὰ βωμὸν καὶ σκῆπτρα Σεράπιδος, οὐκ ἔτι νυκτὸς
Φθέγξεαι, ἀλλ᾽ ἕξεις βωμὸν ὃν ὠμόσαμεν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Δισσᾶν ἐκ βροχίδων ἁ μὲν μία πίονα κίχλαν,
Ἁ μία δ᾽ ἱππεία κόσσυφον εἷλε πάγα.
Ἀλλ᾽ ἃ μὲν κίχλας θαλερὸν δέμας ἐς φάος ἠοῦς
Οὐκ ἔτ᾽ ἀπὸ πλεκτᾶς ἧκε δεραιοπέδας·
Ἁ δ᾽ αὖθις μεθέηκε τὸν ἱερόν. ἦ ῥ᾽ ἀοιδῶν
Φειδὼ κἠν κωφαῖς ξεῖνε λινοστασίαις.

Ἀδήλου.

Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἁρπάξασα
  Τέττιγα, πτανοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσιν.
Τὸν λάλον, ἁ λαλόεσσα· τὸν εὔπτερον, ἁ πτερόεσσα·
  Τὸν ξένον, ἁ ξείνα· θερινὸν, ἁ θερινά.
Οὐχὶ τάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις οὐδὲ δίκαιον
  Ὄλλυσθ' ὑμνοπόλους ὑμνοπόλοις στόμασιν.

ΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑΝ, κεφ. ξα.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς τὰ λυτὰ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως.

Οὐτιδανοὶ μερόπων, εἰ καὶ μέγα ῥέξομεν ἔργον,
  Οὔτινος ἐς μνήμην δηρὸν ἐπερχόμεθα.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ, κἢν μηδὲν, ἀναπνεύσωσι δὲ μοῦνον,
  Ὡς λίθος εἶπεν ἀνὴρ, τοῦτ' ἀδάμαντι μένει.
Δή ποτε γὰρ Ζήνωνα πολιασοῦχον βασιλῆα
  Παίγνιον ἀφράστων ἐκτελέοντα κύβων,
Τοίη ποικιλότευκτος ἔχεν θέσις, εὖτ' ἀπὸ λευκοῦ
  Τοῦ καὶ ὀπισθιδίην εἰς ὁδὸν ἐρχομένου.
Ἑπτὰ μὲν ἕκτος ἔχεν, μίαν εἴνατος· αὐτὰρ ὁ σύμμος
  Δισσὰς ἀμφιέπων, ἶσος ἔην δεκάτῳ.
Ὃς δὲ πέλεν μετὰ σύμμον, ἔχεν δύο· μουνάδα δ' ἄλλην
  Ψῆφον τὴν πυμάτην ἀμφιέπεσκε λίθος.
Ἀλλὰ μέλας δισσὰς μὲν ἐν ὀγδοάτῳ λίπε χώρῳ,
  Καὶ τόσσας ἑτέρας ἐς θέσιν ἑνδεκάτης.
Ἀμφὶ δυωδέκατον δὲ διέτρεπον εἴκελοι ἄλλαι,
  Καὶ τρισκαιδεκάτῳ ψῆφος ἔκειτο μία.
Δίζυγες αὐτὴν χώρου διεκόσμεον· ἀλλὰ καὶ αὐτῷ
  Ἶσος ἔμιμνε τύπος πεντεκαιδεκάτῳ.
Ὀκτωκαιδεκάτῳ παρομοίιος· εἰσέτι δ' ἄλλας
  Εἶχεν διχθαδίας τέτρατος ἐκ πυμάτου.
Αὐτὰρ ἄναξ λευκοῖο λαχὼν σημήια πεσσοῦ,
  Καὶ τὴν ἐσσομένην οὐ νοέων παγίδα,

Τειρθαδίας ἀδόκητα βαλὼν ψηφῖδας ἀριθμοῦ,
Πύργου δουρατέου κλίμακι κευθομένῳ,
Δοιὰ καὶ ἓξ καὶ πέντε κατήγαγεν· αὐτίκα δ᾽ ὀκτὼ
Ἄζυγας εἶχεν ὅλας παρέθαδε μεριζομένας.
Ταύλην φεύγετε πάντες, ἐπεὶ καὶ κοίρανος αὐτὸς
Κείνης τὰς ἀλόγους οὐχ ὑπάλυξε τύχας.

ΕΙΣ ΠΑΝΟΥΡΓΟΥΣ, κεφ. ξβ

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ψευδόμενοι ῥινᾶν ὀξειὼ σίδον, ὦ κακὸν ὄρξεν
Ῥήιτεραι ληνώων μήτιες, ἢ ἀγαθόν.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἀχιλλεὺς ἰδὼν Ὀδυσσέα ἐν ᾅδου.

Ἀτρεκέως πάντων πολυμήχανός ἐστιν Ὀδυσσεύς·
Ζωὸς ἐὼν ἐνόησεν ἃ μὴ θέμις ἐστὶν ἰδέσθαι,
Νερτέρεον κευθμῶνα, καὶ ἄλγεα πικρὰ θανόντων.
Πῶς δ᾽ ἔτλη προλιπεῖν ἱερὸν φάος; ἢ τίς ἀνάγκη
Ἤγαγεν οὐκ ἐθέλοντα; δόλων ἀκόρητος ἐτύχθη
Ἐν χθονὶ καὶ πελάγεσσι καὶ ἐν νεκύεσσιν Ὀδυσσεύς.

ΕΙΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΝ, ξγ

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἔσθιε, πῖνε, μύσας ἐπὶ πένθεσιν. οὐ γὰρ ἔοικε
Γαστέρι πενθῆσαι νεκρόν, Ὅμηρος ἔφη.
Καὶ γὰρ ὁμοῦ θάψασαν ὀλωλότα δώδεκα τέκνα
Σίτου μνησαμένην τὴν Νιόβην παράγει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Προσδοκίη θανάτου, πολυώδυνός ἐστιν ἀνίη.
Τοῦτο δὲ κερδαίνει θνητὸς ἀπολλύμενος.
Μὴ τοίνυν κλαύσῃς τὸν ἀποιχόμενον βιότοιο.
Οὐδὲν γὰρ θανάτου δεύτερόν ἐστι πάθος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ῥίπτε γόους, μὴ κάμνε. πόσον χρόνον ἐνθάδε μίμνεις,
Ὡς πρὸς ἐκεῖνον ὅλον τὸν μετὰ ταῦτα βίον;

Πλὴν τοίνυν σκώληκα βαλεῖν, τύμβοις τε ῥιφῆναι,
Μὴ δαμάσῃς ψυχὴν ζῶν ἔτι κρινομένην.

ΕΙΣ ΠΑΤΡΙΔΑ, κεφ. ξδ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὡς οὐδὲν γλύκιόν γ' ἧς πατρίδος, εἶπεν Ὅμηρος.
Ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης ἔκχυτον οὐκ ἔφαγεν.
Οὗ μόνον εἰ καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντ' ἐνόησεν,
Εἶπεν ἂν οἰμώζειν καὶ δέκα Πηνελόπας.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιβὰς Ἰθάκης.

Χαῖρ' Ἰθάκη· μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης,
Ἀσπασίως τεὸν οὖδας ἱκάνομαι, ὄφρα νοήσω
Λαέρτην, ἄλοχόν τε, καὶ ἀγλαὸν υἱέα μοῦνον.
Σὸς γὰρ ἔρως κατέθελξεν ἐμὸν νόον. οἶδα καὶ αὐτὸς
Ὡς οὐδὲν γλύκιόν γ' ἧς πατρίδος, ἠδὲ τοκήων.

ΕΙΣ ΠΗΓΑΣ, κεφ. ξε.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

* Σιγήσας ἀρύσαι. [β] τίνος οὕνεκα; * μηκέτ' ἀρύου.
[β] Τεὺ χάριν; * ἡσυχίοις ἡδὺ λέλογχα ποτόν.

Ἀδέσποτον.

* Δύσκολος εἶ κρήνη. [β] γεῦσαι, καὶ μᾶλλον ἐρεῖς με
Δύσκολον. * ὢ πικροῦ νάματος. [β] ὢ λαλιῆς.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἡ καθαρὴ (νύμφαι γὰρ ἐπώνυμον ἔξοχον ἄλλων
Κρήνη πασάων δῶκαν ἐμοὶ λιβάδων)
Λῃστὴς ὅτε μοι παρακλίνοντας ἔκτανεν ἄνδρας,
Καὶ φονίην ἱεροῖς ὕδασι λοῦσε χέρα,
Κεῖνον ἀναστρέψασα γλυκὺν ῥόον, οὐκ ἔθ' ὁδίταις
Βλύζω. τίς γὰρ ἐρεῖ τὴν καθαρὴν ἔτι με;

ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ, εἰς τὴν αὐτήν.

Ἡ πάρος εὔυδροισι λιβαζομένη προχοῇσι,
Πτωχὴ νῦν νυμφῶν μέζει καὶ εἰς σταγόνα.

Λυθεὶς γὰρ ἐμοῖσιν ἐνίψατο νάμασι χεῖρας
Ἀνδροφόνος, καὶ λῖσσ' ὕδασιν ἐξ ἱερέων.
Ἐξ οὗ μοι κοῦραι φύγον ἥλιον, εἰς ἕνα Βάκχον,
(Εἰποῦσαι) νύμφαι μισγόμεθ', οὐκ ἐς ἄρη.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Κρηναῖαι λιβάδες, καὶ τὰ ἑξῆς, ζήτει ἐν τοῖς αἴω, ἐν τῷ λζ κεφαλ. τῷ εἰς θάνατον.

ΣΑΤΥΡΟΥ.

Ἦ καλὸν αἱ δάφναι, καλὸν δ' ὑπὸ πυθμέσιν ὕδωρ
Πιδύει, πυκινὸν δ' ἄλσος ὑποσκιάει,
Τηλεθάον, ζεφύροισιν ἐπίδρομον· ἄλκαρ ὁδίταις
Δίψης, καὶ καμάτου, καὶ φλογὸς ἠελίου.

Ἄδηλον.

Εἴ τις ἀπάγξασθαι μὲν ὀκνεῖ, θανάτου δ' ἐπιθυμεῖ,
Ἐξ ἱερᾶς πόλεως ψυχρὸν ὕδωρ πιέτω.

Εἰς τὴν σαλμακίδα, Ἄδηλον.

Εἰ μὲν ἀνὴρ ἥκεις, ἀρύσαι ξένε τῆσδ' ἀπὸ πηγῆς·
Εἰ δὲ φύσει μαλακὸς, μή με πίνῃς προφάσιν.
Ἄρρεν ἐγὼ ποτόν εἰμι, καὶ ἀνδράσι μοῦνον ἀρέσκω·
Τοῖς δὲ φύσει μαλακοῖς ἡ φύσις ἐστὶν ὕδωρ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΟΥΝΤΑΣ, κεφ. ξζ.

Ἄδηλον.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν, πλούσιός εἰμι.
Ὢ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.
Ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην ὁπότ' οὐδὲν εἶχον·
Νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Χρυσὲ, πάτερ κολάκων, ὀδύνης καὶ φροντίδος υἱέ,
Καὶ τὸ ἔχειν σε, φόβος, καὶ μὴ ἔχειν σ', ὀδύνη.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής·
Τἄλλα δ' ἔχει αὐτὴ πλείονα τῶν κτεάνων.

Τὸν δὲ πολυκτέανον καὶ πλούσιόν ἐστι δίκαιον
Κλήζειν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.
Εἰ δέ τις ἐν ψήφοις κατατήκεται, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Σωρεύειν αἰεὶ πλοῦτον ἐπειγόμενος,
Οὗτος, ὁποῖα μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις,
Μοχθήσει, ἑτέρων δρεψαμένων τὸ μέλι.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πλουτεῖς; καὶ τί τὸ λοιπόν; ἀπερχόμενος, μετὰ σαυτοῦ
Τὸν πλοῦτον σύρεις εἰς σορὸν ἑλκόμενος;
Τὸν πλοῦτον συνάγεις, δαπανῶν χρόνον. οὐ δύνασαι δὲ
Ζωῆς σωρεῦσαι μέτρα περισσότερα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Φεύγετε τοὺς πλουτοῦντας, ἀναιδέας, οἰκοτυράννους,
Μισοῦντας πενίην μητέρα σωφροσύνης.

Ἄδηλον.

Βάπτων πάντα βαφεῦ, καὶ χρωματίοις μεταβάλλων,
Καὶ πενίην βάψας, πλούσιος ἐξεφάνης.

Εἰς κλέπτην δειλόν, εὑρόντα ξίφος χρυσοῦν.

Καὶ χρυσὸν φιλέω, καὶ δήϊον ἄρεα φεύγω.

ΕΙΣ ΠΟΙΗΤΑΣ, κεφ. ξζ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ταραντίνου εἰς ὅμηρον.

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης,
Ἄξονα δινήσας ἔμπυρος ἠέλιος·
Ὑμνοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν ὅμηρος,
Λαμπρότατον μουσῶν φέγγος ἀειράμενος.

ΑΛΦΕΙΟΥ μιτυληναίου εἰς αὐτόν.

Ἀνδρομάχης ἔτι θρῆνον ἀκούομεν, εἰσέτι Τροίην
Δερκόμεθ' ἐκ βάθρων πᾶσαν ἐρειπομένην,
Καὶ μόθον αἰάντειον ὑπὸ στεφάνῃσι πόληος,
Ἠδὲ τὸν ἐξ ἵππων ἕκτορα συρόμενον,
Μαιονίδαο διὰ μοῦσαν· ὃν οὐ μία πατρὶς ἀοιδὸν
Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίματα.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ εἰς ἰλιάδα καὶ ὀδύσσειαν.

*Αἱ βίβλοι, τίνος ἐστέ; τί κεύθετε; θυγατέρες μὲν
Μαιονίδου, μύθων δ' ἵστορες ἰλιακῶν.
Ἁ μία μὲν μῆνιν θυμὸν ἀχιλλέος, ἔργα τε χειρὸς
Ἑκτορέας, δεκέτεις τ' ἆθλα λέγει πολέμου·
Ἁ δ' ἑτέρα, μόχθον τὸν ὀδυσσέος, ἀμφί τε λέκτροις
Χηρείοις ἀγαθᾶς δάκρυα πηνελόπας.
*Ἵλατε σὺν μούσαισι. μεθ' ὑμετέρας γὰρ ἀοιδὰς,
Εἶπεν ἔχειν αἰὼν ἕνδεκα πιερίδας.

Ερώτησις ὁμήρου.

Ἄνδρες ἀπ' ἀρκαδίης ἁλιήτορες, ἦ ῥ' ἔχομέν τι;

Ἀπόκρισις.

Ὅσσ' ἕλομεν, λιπόμεσθ'· ὅσσ' οὐχ ἕλομεν, φερόμε-(σθα.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ εἰς ὅμηρον.

Οὐρανὸς ἄστρα τάχιον ἀποσβέσει, ἢ τάχα νυκτὸς
Ἠέλιος φαιδρὴν ὄψιν ἀπαυγάσεται,
Καὶ γλυκὺ νᾶμα θάλασσα βροτοῖς ἀποτίσιμον ἕξει,
Καὶ νέκυς εἰς ζωῶν χῶρον ἀναδράμεται·
Ἢ ποτὲ μαιονίδαο βαθυκλεὲς οὔνομ' ὁμήρου
Λήθη γηραλέων ἀρπάσεται σελίδων.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους ἀπόλλων
περὶ ὁμήρου.

Ἤειδον μὲν ἐγὼν, ἐχάρασσε δὲ θεῖος ὅμηρος.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ θεσσαλοῦ.

Τάσδε θεογλώσσους ἑλικὼν ἔθρεψε γυναῖκας
Ὕμνοις, καὶ μακεδὼν πιερίας σκόπελος,
Πρηξίλλαν, μυρὼ, ἀνύτης στόμα, θῆλυν ὅμηρον,
Λεσβιάδων σαπφὼ κόσμον ἐϋπλοκάμων,
Ἤρινναν, τελέσιλλαν ἀγακλέα, καὶ σὲ κόριννα,
Θοῦριν ἀθαναίης ἀσπίδα μελψαμέναν,
Νοσσίδα θηλύγλωσσον, ἰδὲ γλυκυαχέα μύρτιν,
Πάσας ἀενάων ἐργάτιδας σελίδων.
Ἐννέα μὲν μούσας μέγας οὐρανὸς, ἐννέα δ' αὐτὰς
Γαῖα τέκε θνατοῖς ἄφθιτον εὐφροσύναν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου.

Μνημοσύναν ἕλε θάμβος, ὅτ' ἔκλυε τᾶς μελιφώνου
Σαπφοῦς, μὴ δεκάταν μοῦσαν ἔχουσι βροτοί.

Αδηλον εἰς τοὺς ἐννέα λυρικούς.

Πίνδαρε, μουσάων ἱερὸν στόμα, καὶ λάλε σειρὴν
Βακχυλίδη, Σαπφοῦς τ' αἰολίδες χάριτες,
Γράμμα τ' ἀνακρείοντος, ὁμηρικὸν ὅστ' ἀπὸ ῥεῦμα
Εσπασας οἰκείοις στησίχορ' ἐν καμάτοις,
Ητε σιμωνίδεω γλυκερὴ σελὶς, ἡδύ τε πειθοῦς
Ιβυκε καὶ παίδων ἄνθος ἀμησάμενε,
Καὶ ξίφος ἀλκαίοιο, τὸ πολλάκις αἷμα τυράννων
Εσπεισεν, πάτρης θέσμια ῥυόμενον,
Θηλυμελεῖς τ' ἀλκμᾶνος ἀηδόνες, ἵλατε· πάσης
Αρχὴν τῆς λυρικῆς καὶ πέρας ἐσπάσατε.

Εἰς τοὺς αὐτούς.

Εκλαγεν ἐκ θηβῶν μέγα πίνδαρος· ἔπνεε τερπνὰ
Ηδυμελιφθόγγου μοῦσα σιμωνίδεω.
Λάμπει στησίχορός τε καὶ ἴβυκος· ἦν γλυκὺς ἀλκμὰν·
Λαρὰ δ' ἀπὸ στομάτων φθέγξατο βακχυλίδης·
Πειθὼ ἀνακρείοντι συνέσπετο· ποικίλα δ' αὐδᾷ
Αλκαῖος, κύκνος λέσβιος, αἰολίδι.
Ανδρῶν δ' οὐκ ἐνάτη σαπφὼ πέλεν, ἀλλ' ἐρατειναῖς
Εν μούσαις δεκάτη μοῦσα καταγράφεται.

Εἰς σαπφὼ, Αδηλον.

Ελθετε πρὸς τέμενος γλαυκώπιδος ἀγλαὸν ἥρης
Λεσβίδες, ἁβρὰ ποδῶν βήματ' ἑλισσόμεναι·
Ενθα καλὸν στήσασθε θεῇ χορόν. ὔμμι δ' ἐπάρξει
Σαπφὼ, χρυσείην χερσὶν ἔχουσα λύρην.
Ολβιαι ὀρχηθμοῦ πολυγηθέος, ἦ γλυκὺν ὕμνον
Εἰσαΐειν αὐτῆς δόξετε καλλιόπης.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ εἰς τὴν αὐτήν.

Εννέα τὰς μούσας φασίν τινες ὡς ὀλιγώρως·
Ηνὶ δὲ καὶ σαπφὼ λεσβόθεν ἡ δεκάτη.

Εἰς ἤρινναν, Ἄδηλον.

Λέσβιον ἠρίννης τόδε κηρίον ἀδύ τι μικρόν,
  Ἀλλ' ὅλον ἐκ μουσέων κιρνάμενον μέλιτι.
Οἱ δὲ τριηκόσιοι ταύτης στίχοι, ἶσοι ὁμήρῳ,
  Τῆς καὶ παρθενικῆς ἐννεακαιδεκέτευς.
Ἣ καὶ ἐπ' ἠλακάτῃ, μητρὸς φόβῳ, ἣ καὶ ἐφ' ἱστῷ
  Ἑστήκει, μουσέων λάτρις ἐφαπτομένη.
Σαπφὼ δ' ἠρίννης ὅσον μελέεσσιν ἀμείνων,
  Ἤριννα σαπφοῦς τόσον ἐν ἑξαμέτροις.

Ὡς ἀπὸ τῆς βίβλου λυκόφρονος.

Ἄδηλον.

Οὐκ ἂν ἐν ἡμετέροισι πολυγνάμπτοις λαβυρίνθοις
  Ῥηϊδίως προμόλοις ἐς φάος, αἴκε τύχῃς.
Τοίους γὰρ πριαμὶς κασσάνδρη φοίβασε μύθους
  Ἄγγελος, οὓς βασιλεῖ ἔφρασε λοξοδέχις.
Εἰ δέ σε φίλατο καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ
  Νῆϊς ἔφυς μουσέων, χερσὶ βάρος φορέεις.

Εἰς ἀρχίλοχον, Ἄδηλον.

Ἀρχιλόχου τάδε μέτρα, καὶ ἠχήεντες ἴαμβοι,
  Θυμοῦ καὶ φοβερῆς ἰὸς ἐπεσβολίης.

Εἰς ἀριστοφάνην, Ἄδηλον.

Βίβλοι ἀριστοφάνευς, θεῖος πόνος, αἷσιν ἀχαρνεὺς
  Κισσὸς ἐπὶ χλοερὴν πουλὺς ἔπεισε κόμην.
Ἠνὶδ' ὅσον διόνυσον ἔχει σελίς, οἷα δὲ μῦθοι
  Ἠχεῦσιν, φοβερῶν πληθόμενοι χαρίτων.
Ὦ καὶ θυμὸν ἄριστε, καὶ ἑλλάδος ἤθεσιν ἶσα
  Κωμικὲ, καὶ στύξας ἄξια, καὶ γελάσας.

Εἰς μένανδρον, Ἄδηλον.

Αὐταί σοι στομάτεσσιν αἰηρείψαντο μέλισσαι
  Ποικίλα μουσάων ἄνθεα δρεψάμεναι.
Αὐταὶ καὶ χάριτές σοι ἐδωρήσαντο μένανδρε,
  Στωμύλον εὐστοχίην δράμασιν ἐνθέμεναι.
Ζώεις δ' εἰς αἰῶνα. τὸ δὲ κλέος ἐστὶν ἀθήναις
  Τοὐκ σέθεν, οὐρανίων ἁπτόμενον περάτων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ θεσσαλονικέως.

Ἀρκεῖ τέττιγας μεθύσαι δρόσος· ἀλλὰ πιόντες,
Ἀείδειν κύκνων εἰσὶ γεγωνότεροι.
Ὡς καὶ ἀοιδὸς ἀνὴρ ξενίων χάριν ἀνταποδοῦναι
Ὕμνοις εὐέρκταις οἶδε παθὼν ὀλίγα.
Τοὔνεκα σοὶ πρώτως μὲν, ἀμειβομένην δ᾽ ἐθέλουσι
Μοῖραν, πολλάκι μου κείσεται ἐν σελίσιν.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἦλθε θεαίτητος καθαρὴν ὁδόν· εἰ δ᾽ ἐπὶ κισσὸν
Τὸν τεὸν, οὐχ αὕτη βάκχε κέλευθος ἄγει.
Ἄλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὔνομα καιρὸν
Φθέγξονται, κείνου δ᾽ Ἑλλὰς ἀεὶ σοφίαν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μικρή τις διόνυσε καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ
Ῥῆσις. ὁ μὲν, νικῶ, φησὶ, τὸ μικρότατον·
Ὧι δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, ἤν τις ἔρηται
Πῶς ἔβαλες, φησὶ, σκληρὰ τὰ γινόμενα.
Τῷ μερμηρίξαντι τὰ μὴ ἔνδικα, τοῦτο γένοιτο
Τοὔπος, ἐμοὶ δ᾽ ὦναξ ἡ βραχυσυλλαβίη.

Ὅσαι μοῦσαι καὶ οἷαι.

Καλλιόπη σοφίην ἡρωΐδος εὗρεν ἀοιδῆς·
Κλειὼ, καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπήν·
Εὐτέρπη, τραγικοῖο χοροῦ πολυηχέα φωνήν·
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὗρε·
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλούς·
Ὕμνους ἀθανάτων ἐρατὼ πολυτερπέας εὗρε·
Τέρψιας ὀρχηθμοῖο πολύμνια πάνσοφος εὗρεν·
Ἁρμονίην πάσῃσι πολύμνια δῶκεν ἀοιδαῖς.
Οὐρανίη πόλον εὗρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρων·
Κωμικὸν εὗρε θάλεια βίον τε, καὶ ἤθεα κεδνά.

Εἰς τὰς αὐτάς.

Οὐκ ἴδε τερψιχόρην ὁ ζωγράφος, ἀλλ᾽ ὑπὸ τέχνης
Ψεύδεται ὀφθαλμούς, εἴκελος ἀτρεκίῃ.

Εἴποτε τερψινόοιο φίλος φόρμιγγος ἀκούσῃς,
Τὴν ἐρατὼ θαύμαζε πόσης εὑρήτορα τέχνης·
Εὐτέρπη δονάκεσσι πολυτρήτοισι λιγαίνει,
Πνεῦμα σοφῆς ὀχετηγὸν ἐπισπείρουσα μελίσσης.
Κωμικὸν ἀμφιέπω θαλίη μέλος, ἔργα δὲ φαύλων
Οὐχ ὁσίων θυμήρεσι φιλοκροτάλοισιν ἀθύρω.
Εἰκόνα τῆς σοφίης ποτιδέρκεο. καλλιόπης γὰρ
Εἰκόνα σῇ κραδίῃ λάμβανε τὴν σοφίην.
Δαφνοκόμοις φοίβοιο παρὰ τρίποδεσσι κελεύω
Κλειὼ μαντοσύνης μοῦσα καὶ ἱστορίης.
Οὐρανίη ψήφοιο θεορρήτῳ τινὶ μέτρῳ
Ἀστρῴην ἐδίδαξα παλινδίνητον ἀνάγκην.
Σκέπτεο χαλκεόφωνον ἐπισπέρχουσαν ἀοιδὴν,
Μελπομένην, ἐρατῆς ἵστορα εὐεπίης.
Σιγῶ φθεγγομένης παλάμης θελξίφρονα παλμὸν,
Νεύματι φωνήεσσαν ἀπαγγέλλουσα σιωπήν.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε. δὴ γὰρ ἐπ᾽ αὐτῷ
Ὡνὴρ τοὺς μουσέων πάντας ἔσεισε κάλως.
Ἄειδει δ᾽ ἑκάλης τε φιλοξείνοιο καλιὴν,
Καὶ θησεῖ μαραθὼν τοὺς ἐπέθηκε πόνους.
Τοῦ, σοὶ καὶ νεαρῶν χειρῶν σθένος εἴη ἀρέσθαι
Μάρκελλε, κλεινοῦ τ᾽ αἶνον ἴσον βιότου.

Ἄδηλον.

Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς.
Αἴτιος ὁ γράψας αἴτια καλλιμάχου.

Ἀδέσποτον.

Ἡρόδοτος μούσας ὑπεδέξατο· ταῖς δ᾽ ἄρ᾽ ἑκάστη
Ἀντὶ φιλοξενίης βίβλον ἔδωκε μίαν.

Ἄδηλον.

Ἡσιόδου ποτὲ βίβλον ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶν ἑλίσσων,
Πύρρην ἐξαπίνης εἶδον ἐπερχομένην.
Βίβλον δὲ ῥίψας ἐπὶ γῆν χερὶ, τοῦτ᾽ ἐβόησα,
Ἔργα τί μοι παρέχεις ὦ γέρον ἡσίοδε;

Ἄδηλον εἰς Νόννον.

Νόννος ἐγώ, Πανὸς μὲν ἐμὴ πόλις· ἐν Φαρίῃ δὲ
Ἔγχει φωνήεντι γονὰς ἤμησα Γιγάντων.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἦν ὁπότε γράμμασιν ἐμὴν φρένα μοῦνον ἔτερπον,
Οὐδ' ὄναρ εὐγλώτταις γνώριμος Ἰταλίδαις·
Ἀλλὰ τανῦν πλύτεσιν ἐράσμιος. ὀψὲ γὰρ ἔγνων
Ὁ πόσον Οὐρανίην Καλλιόπη προφέρει.

ΕΙΣ ΠΟΙΜΕΝΑΣ, κεφ. ξη.

ΓΛΑΥΚΟΥ.

α Νύμφαι, πευθομένῳ φράσατ' ἀτρεκές, εἰ παροδεύων
Δάφνις τὰς λευκὰς ὧδ' ἀνέπαυσ' ἐρίφους.
β Ναὶ ναὶ Πὰν συρικτά, καὶ εἰς αἴγειρον ἐκείναν
Σοί τι κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐκόλαψε λέγειν,
Πάν, Πάν, πρὸς Μαλέας, πρὸς ὄρος Ψωφίδιον ἔρχευ.
α Ἱξοῦμαι. νύμφαι χαίρετ', ἐγὼ δ' ὑπάγω.

ΕΡΥΚΙΟΥ.

α Βουκόλε, πρὸς τῶ Πανός, ὁ φήγινος (εἰπέ) κολοσσὸς
Οὗτος, ὅπω σπένδεις τὸ γλάγος, ἐστὶ τίνος;
β Τῶ λεοντοπάλα Τιρυνθίω. οὐδὲ τὰ τόξα
Νήπιε, καὶ σκυτάλην ἀγριέλαιον ὁρῇς;
α Χαίροις Ἀλκείδα δαμαληφάγε, καὶ τάδε φρούρει
Αὔλια, καὶ ἐξ ὀλίγων μυριόβοια τίθει.

ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Κάπρον μὲν χέρσῳ Κόδρος ἔκτανε, τὴν δὲ ταχεῖαν
Εἰν ἁλὶ καὶ χαροποῖς κύμασιν εἷλ' ἔλαφον.
Εἰ δὴ τὴν καὶ πλωτὴ θηρῶν φύσις, οὐδ' ἂν ἀν' αἴθρην
Τὴν κείνου κενεὴν Ἄρτεμις εἶδε χέρα.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Βόρχος ὁ βουποίμην ὅτ' ἐπὶ γλυκὺ κηρίον εἷρπεν,
Αἰγίλιπα σχοίνῳ πέτρον ἐπερχόμενος,
Εἵπετό οἱ σκυλάκων τις, ὃ καὶ βοσὶν ὃς φάγε λεπτὴν
Σχοῖνον, ἀγκρεμένῳ γειναμένην μόριτι.

Κάππεσε δ' εἰς ἀΐδαο· ὃ δ' ἄζυγες ἀνδράσιν ἄλλοις
Κ ξῖνο μέν, ψυχῆς ὤνιον εἰρύσατο.

Αδέσποτον.

Ω πᾶν φερβομέναις ἱερὰν φάτιν ἄπυε ποίμναις,
Κ υρτὸν ὑπὸ χρυσέων χεῖλος ἱεὶς δονάκων,
Ο φρ' αἱ μὲν λευκοῖο βεβριθότα δῶρα γάλακτος
Ο ὔθασιν ἐς κλυμένου πυκνὰ φέρωσι δόμον,
Σ οὶ δὲ καλῶς βωμοῖσι παριστάμενος πόσις αἰγῶν,
Φ οίνιον ἐκ λασίου στήθεος αἷμ' ἐρύγῃ.

ΕΙΣ ΠΟΛΕΜΟΝ ΚΑΙ Εἰρήνην, κεφ. ξθ.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Σ κύλλος ὅτε ξέρξου δολιχὸς στόλος ἑλλάδα πᾶσαν
Η λαυνεν, βυθίην δέξατο ναυμαχίην,
Ν ηρῆος λαθρίοισιν ὑποπλώσας τενάγεσσι,
Κ αὶ τὸν ἀπ' ἀγκύρης ὅρμον ἔκειρε νεῶν.
Α ὐτάνδρος δ' ἐπὶ γῆς ὀλίσθανε πέρσις ἀναυδος
Ο λλυμένη, πρώτη πεῖρα θεμιστοκλέους.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ο ὐκ ἔτι πυργωθεὶς ὁ φαλαγγομάχας ἐπὶ δῆριν
Α γετος ὁρμᾶται μυριόδους ἐλέφας,
Α λλὰ φόβῳ στείλας βαθὺν αὐχένα πρὸς ζυγοδέσμους,
Α ντυγα διφρουλκεῖ καίσαρος οὐρανίου.
Ε γνω δ' εἰρήνης καὶ θὴρ χάριν, ὄργανα ῥίψας
Α ρεος, εὐνομίης ἀντιμάχει πατέρα.

Αδηλον.

Α ρτεμις ἱδρώουσα, παρ' ἀγγελὸς ἐστι κυδοιμοῦ.

ΕΙΣ ΠΟΛΕΙΣ, κεφ. ο.

ΕΥΗΝΟΥ εἰς Τροίαν.

Ξ ῖνοι, τὴν περίβωτον ἐμὲ πόλιν, ἰλίου ἱρὴν,
Τ ὴν πάρος εὐπύργοις τείχεσι κληζομένην,
Α ἰῶνος τέφρη κατεδήδοκεν· ἀλλ' ἐν ὁμήρῳ
Κ εῖμαι, χαλκείων ἕρκος ἔχουσα πυλῶν.

Οὐκ ἔτι με σκάψει πρωοφθόρα δούρατ' ἀχαιῶν,
Πάντων δ' ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόμασιν.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ὦ πόλι, πῆ σέο κεῖνα τὰ τείχεα; πῆ πολύολβοι
Νηοί; πῆ δὲ βοῶν κράατα τεμνομένων;
Πῆ παφίης ἀλάβαστρα, καὶ ἡ παγχρυσος ἐφεστρίς;
Πῆ δὲ τειτογλυφέος δείκελον ἐνδαπίης;
Πάντα μόθος, χρονίη τε χύσις, καὶ μοῖρα κραταιὴ
Ἥρπασεν, ἀλλοίην ἀμφιβαλοῦσα τύχην.
Καί σε τόσον νίκησε βαρὺς φθόνος· ἀλλ' ἄρα μοῦνον
Οὔνομα σὸν κρύψαι καὶ κλέος οὐ δύναται.

ΒΑΣΣΟΥ ΛΟΛΛΙΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Ἀρρήκτοι μοιρῶν πυμάτην ἐσφρήγισαν ὅρκοι
Τῷ φρυγὶ πὰρ βωμῷ τὴν πριάμου θυσίην.
Ἀλλά σοὶ αἰνεία σόλος ἱερὸς ἰταλὸν ἤδη
Ὅρμον ἔχει, πάτρης φέρτιμον οὐρανίης.
Ἐς καλὸν ὤλετο πύργος ὁ τρώιος. ἡ γὰρ ἐν ὅπλοις
Ἠγέρθη κόσμου παντὸς ἄνασσα πόλις.

ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, οἱ δέ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ, εἰς τὸ αὐτό.

Ἕκτορ, ἀρήιον αἷμα, κατὰ χθονὸς εἴπου ἀκούεις,
Χαῖρε, καὶ ἄμπνευσον βαιὸν ὑπὲρ πατρίδος.
Ἴλιον οἰκεῖται, κλεινὴ πόλις, ἄνδρας ἔχουσα
Σοῦ μὲν ἀφαυροτέρους, ἀλλ' ἔτ' ἀρηιφίλους.
Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο· παρίστασο, καὶ λέγ' ἀχιλλεῖ
Θεσσαλίην κεῖσθαι πᾶσαν ὑπ' αἰνεάδαις.

Τούτοις ὑπέγραψε λάθρα σπαρτιάτης
ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ.

Θαρσεῦνοι. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι πρόσωπον;
Ζητηθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ βασιλέως, αὖθις
προσέθηκεν,
Εἰμὶ μὲν εὐθώρηκος ἐνυαλίου πολεμιστής,
Εἰμὶ δὲ καὶ θεράπων ἑλικωνίου ἀπόλλωνος.

ΑΓΑΘΙΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Εἰ μὲν ἀπὸ σπάρτης τις ἔφυς, ξένε, μή με γελάσῃς·
  Οὐ γὰρ ἐμοὶ μούνῃ ταῦτ' ἐτέλεσσε τύχη.
Εἰ δέ τις ἐξ ἀσίης, μὴ πένθεο. δαρδανικοῖς γὰρ
  Σκήπτροις αἰνεαδῶν πᾶσα νένευκε πόλις.
Εἰ δὲ θεῶν τεμένη καὶ τείχεα καὶ ναετῆρας
  Ζηλήμων δηΐων ἐξεκένωσεν ἄρης,
Εἰμὶ πάλιν βασίλεια· σὺ δ' ὦ τέκος ἄγρομε ῥώμη,
  Βάλλε καθ' ἑλλήνων σῆς ζυγόδεσμα δίκης.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ἄδε ποθ' ἁ κλεινὰ πριάμου πόλις, αἵ ἀλαπάξαι
  Ἑλλάνων δεκέτης οὐκ ἐπάλαισεν ἄρης
Ἀμφαδόν, ἀλλ' ἵπποιο κακὸν ξύλον. αἴθε δ' ἐπειὸς
  Κάτθανε πρὶν τεῦξαι δουρατέαν παγίδα.
Οὐ γὰρ ἂν ἀτρείδαν ὀρεσφηφάγον ἀμαθύνων πῦρ,
  Οὕτω ἐφ' ἁμετέροις λάεσιν ἠρειπόμαν.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Δέρκεο τὸν τροίας δεκέτη λόχον, εἴσιδε πῶλον
  Εὔοπλον δαναῶν ἔγκυον ἡσυχίης.
Τεκταίνει μὲν ἐπειός, ἀθηναίη δὲ κελεύει
  Ἔργον· ὑπὲρ νώτου δ' ἑλλὰς ὅλη δύεται.
Ἦ ῥα μάτην ἀπόλοντο τόσος στρατός, εἰ πρὸς ἄρηα
  Ἦν δόλος ἀτρείδαις ἐσθλότερος πολέμου.

ΠΟΜΠΗΙΟΥ, οἱ δὲ, ΜΑΡΚΟΥ νεωτέρου,

Εἰς μυκήνην.

Εἰ καὶ ἐρημαίη κέχυμαι κόνις ἔνθα μυκήνη,
  Εἰ καὶ ἀμαυροτέρη παντὸς ἰδεῖν σκοπέλου·
Ἴλου τις καθορῶν κλεινὴν πόλιν, ἧς ἐπάτησα
Γνώ είχεα, καὶ πριάμου πάντ' ἐκένωσα δόμον,
  σεται ἔνθεν ὅσον πάρος ἔσθενον. εἰ δέ με γῆρας
  Ὕβρισεν, ἀρκοῦμαι μάρτυρι μαιονίδῃ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ θεσσαλονικέως εἰς τὸ αὐτό.

Ἡρώων ὀλίγαι μὲν ἐν ὄμμασιν, αἱ δέ τε λοιπαὶ
  Πατρίδες, οὐ πολλῶν αἰπύτεραι πεδίων.

Οἵην καὶ σὲ τάλαινα περιερχόμενός γε μυκήνην,
  Ἔγνων αἰπολίου παντὸς ἐρημοτέρην.
Αἰπολικὸν μήνυμα. γέρων δέ τις, ἡ πολύχρυσος,
  Εἶπεν, κυκλώπων τῇδ' ἐπέκειτο πόλις.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ἀργείου εἰς τὸ αὐτό.

Ἡ πολύχρυσος ἐγὼ τὸ πάλαι πόλις, ἡ τὸν ἀτρειδῶν
  Οἶκον ἀπ' οὐρανίου δεξαμένη γενεῆς,
Ἡ τροίην πέρσασα θεόκτιτον, ἡ βασίλειον
  Ἀσφαλὲς ἑλλήνων οὖσά ποθ' ἡμιθέων,
Μηλόβοτος κεῖμαι καὶ βουνόμος ἔνθα μυκήνη,
  Τὰν ἐπ' ἐμοὶ μεγάλων οὔνομ' ἔχουσα μόνον.

ΑΛΦΕΙΟΥ μιτυληναίου.

Ἀργὸς, ὁμηρικὲ μῦθε, καὶ ἑλλάδος ἱερὸν οὖδας,
  Καὶ χρυσέη τὸ πάλαι περσέος ἀκρόπολι,
Ἐσβέσαθ' ἡρώων κείνων κλέος οἵ ποτε τροίης
  Ἤρειψαν κατὰ γῆς θεόδομον στέφανον.
Ἀλλ' ἡ μὲν, κρείσσων ἐστὶ πόλις· αἱ δὲ, πεσοῦσαι,
  Δείκνυσθ' εὐμύκων αὔλια βουκολίων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ποῦ τὸ περίβλεπτον κάλλος σέο δωρὶ κόρινθε;
  Ποῦ στεφάναι πύργων, ποῦ τὰ πάλαι κτέανα;
Ποῦ νηοὶ μακάρων, ποῦ δώματα, ποῦ δὲ δάμαρτες
  Σισύφιαι, λαῶν θ' αἵ ποτε μυριάδες;
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἴχνος πολυκάμμορε σεῖο λέλειπται,
  Πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγε πόλεμος.
Μοῦναι ἀπόρθητοι νηρηΐδες ὠκεανοῖο
  Κοῦραι, σῶν ἀχέων μίμνομεν ἀλκυόνες.

ΟΝΕΣΤΟΥ κορινθίου.

Ἔστην ἐν φόρμιγγι, κατηρείφθην δὲ σὺν αὐλῷ
  Θήβη· φεῦ μούσης ἔμπαλιν ἁρμονίης.
Κωφὰ δέ μοι κεῖται λυροθελγέα λείψανα πύργων
  Πέτροις μουσοδόμοις, τείχεσιν αὐτομόλοις.
Σῆς χερὸς ἀμφίων ἄπονος χάρις· ἑπτάπυλον γὰρ
  Πάτρην ἑπταμίτῳ τείχισας ἐν κιθάρῃ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἁρμονίης ἱερὸν φήσεις γάμον, ἀλλ᾽ ἀθέμιτον
Οἰδίποδος· λέξεις ἀντιγόνην ὁσίην,
Ἀλλὰ κασίγνητοι μιαρώτατοι· ἄμβροτος Ἰνώ,
Ἀλλ᾽ Ἀθάμας τλήμων· τειχομελὴς κιθάρη,
Ἀλλ᾽ αὐλὸς δύσμουσος. ἴδ᾽ ὡς ἐκεράσσατο Θήβῃ
Δαίμων ἐσθλά, κακοῖς δ᾽ εἰς ἓν ἔμιξεν ἴσα.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Ἐν Θήβαις Κάδμου κλεινὸς γάμος, ἀλλὰ μυσαχθὴς
Οἰδίποδος· τελεταὶ Βάκχιος ἠσπάσατο,
Ἀς γ᾽ ἠγάσας Πενθεὺς ὠδύρατο· τείχεα χορδαῖς
Ἔστη, καὶ λωτοῖς ἔστενε λυόμενα.
Ἀντιόπης ὁσίη, χαλεπὴ δ᾽ ὠδὶς Ἰοκάστης,
Ἦν Ἰνὼ φιλόπαις, ἀλλ᾽ ἀσεβὴς Ἀθάμας.
Οἰκτρὸν ἀεὶ πτολίεθρον. ἴδ᾽ ὡς ἐσθλῶν περὶ Θήβας
Μύθων καὶ στυγνῶν ἤρκεσεν ἱστορίη.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Σάρδιες αἱ τὸ πάλαι Γύγου πόλις, αἵ τ᾽ Ἀλυάττου
Σάρδιες, αἱ βασιλεῖ Πέρσαις ἐν Ἀσιάδι,
Αἳ Κροίσῳ τὸ παλαιὸν ἐπλινθώσασθε μέλαθρον,
Ὄλβον Πακτωλοῦ ῥεύματι δεξάμεναι·
Νῦν δὲ ὅλαι δύστηνοι ἐς ἓν κακὸν ἁρπασθεῖσαι,
Ἐς βυθὸν ἐξ ἀχανοῦς χάσματος ἠρίπετε,
Βοῦρα καὶ εἰς Ἑλίκην κεκλυσμέναι· αἱ δ᾽ ἐνὶ χέρσῳ
Σάρδιες, ἐν βυθίαις εἰς ἓν ἔχεισθε τέλος.

ΔΟΥΡΙΔΟΣ Ἐλεάτου εἰς τὸν κατακλυσμὸν Ἐφέσου.

Ἤειραι νεφέλαι, πόθεν ὕδατα πικρὰ πιοῦσαι,
Νυκτὶ σὺν ἀστεμφεῖ πάντα κατεκλύσατε;
Οὐ Λιβύης, Ἐφέσου δὲ τὰ μυρία κεῖνα παλαιῆς
Αὔλια, καὶ μακάρων ἐξ ἐτέων κτέανα.
Ποῦ δὲ σωτῆρες τότε δαίμονες ἔτρεπον ὄμμα;
Αἲ, αἶ, τὴν Ἰάδων πολλὸν ἀοιδοτάτην.

Κεῖνα δὲ κύμασι πάντα κυλινδομένοισιν ὁμοῖα
 Εἰς ἅλα σὺν ποταμοῖς ἔδραμε πεπταμένοις.

ΙΩΑΝΝΟΥ ποιητοῦ τοῦ βαρβουκάλλου ἐπὶ τῇ κατακαύσει Βηρυτοῦ.

Ἅδ᾽ ἐγὼ ἁ τλάμων ἄπολις πόλις, ἄμμιγα νεκροῖς
 Ἐνναέταις κεῖμαι ἁ πάνυ ποτμοτάτα.
Ἥφαιστός μ᾽ ἐδάμασσε, μετὰ κλόνον ἐννοσιγαίου.
 Φεῦ, ἀπὸ τοσσατίου κάλλεος εἰμὶ κόνις.
Ἀλλὰ παραστείχοντες ἐμὴν στοναχήσατε μοῖραν,
 Σπείσατε Βηρυτῷ δάκρυα καὶ φθιμένᾳ.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ποῦ τελέθει Κύπρις πολιήοχος, ὄφρα νοήσῃ
 Ἔνδοθεν εἰδώλων, τὴν πρὶν ἕδος προλιπών;

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Τύμβος ἀταρχύτων μερόπων πόλις, ἧς ὑπὸ τέφρην
 Αἱ Βερόης πολλαὶ κείμεθα χιλιάδες,
Γράψαθ᾽ ἑνὸς καθύπερθε λίθου φίλα λείψανα φω-
 Βηρυτὸς γοερὴ κεῖται ὑπὲρ δαπέδων. (των,

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ναυτίλε, μὴ στήσῃς δρόμον ὁλκάδος εἵνεκ᾽ ἐμεῖο,
 Λαίφεα μὴ λύσῃς· χέρσον ὁρᾷς λιμένα.
Τύμβος ὅλη γενόμην, ἑτέρην δ᾽ ἐς ἀπενθέα χώρην
 Δουπήσει κώπη, νηὸς ἐπερχομένης.
Τοῦτο Ποσειδάωνι φίλον ξενίοις τε θεοῖσι.
 Χαίρεθ᾽ ἁλιπλανέες, χαίρεθ᾽ ὁδοιπλανέες.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ἀργείου.

Ἡ πρὶν ἐγὼ Περσῆος ἀκρόπτολις αἰθερίοιο,
 Ἡ πικρὸν Ἰλιάδαις ἀστέρα θρεψαμένη,
Αἰπολίοισιν ἔναυλον ἐρημαίοισιν ἄζομαι,
 Τίσασα Πριάμου δαίμοσιν ὀψὲ δίκας.

Ἄδηλον.

Ἰλήκοις πολιοῦχε· σὲ μὲν χρυσαυγέι νηῷ,
 Ὡς θέμις, ἁ τλάμων Ἴλιος ἠγασάμην.

Ἀλλὰ σύ με προλέλοιπας ἑλώριον· αὐτὴ δ᾽ μήλω
Πᾶσαν ἀπεδρέψω τείχεος ἀγλαΐην.
Ἄρκιον ἦν θνήσκειν τὸν βουκόλον· εἰ γὰρ ἄθεσμος
Ἔπλετο, σῆς πάτρας οὐκ ἀλίτημα τόδε.

ΕΙΣ ΠΟΝΗΡΟΥΣ, κεφ. οα.

Ἄδηλον.

Φασὶ παροιμιακῶς, κἂν μῦς δάκοι ἄνδρα πονηρόν·
Ἀλλὰ τόδ᾽ οὐχ οὕτω φημὶ προσῆκε λέγειν,
Ἀλλὰ, δάκοι κἂν μῦς ἀγαθοὺς καὶ ἀπράγμονας ἄν-
Τὸν δὲ κακὸν δεδιὼς δήξεται οὐδὲ δράκων. (δρας·

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰ τοὺς ἀνδροφόνους εὐδαίμονας ὄντας ὁρῶμεν,
Οὐ πάνυ θαυμάζω· τοῦ Διὸς ἐστὶ γέρας.
Τὸν γὰρ γεννήσαντα μεμισηκὼς καὶ ἐκεῖνος
Κτεῖνεν ἄν, εἰ ὁ Κρόνος θνητὸς ἐτύγχανεν ὤν.
Ἀντὶ δὲ τοῦ κτεῖναι, σὺν τοῖς Τιτᾶσι κολάζει,
Δέσμιον ὡς ληστὴν εἰς τὸ βάραθρον ἐνείς.

ΑΡΧΙΟΥ.

Ὁ σταφυλοκλοπίδας ἑκατώνυμος εἰς Ἀΐδαο
Ἔδραμε, μαστιχθεὶς κλήματι Φωειδίῳ.

Ἄδηλον.

Μισῶ τὸν ἄνδρα τὸν διπλοῦν πεφυκότα,
Χρηστὸν λόγοισι, πολέμιον δὲ τοῖς τρόποις.

ΕΙΣ ΠΟΡΝΑΣ, κεφ. οβ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τὴν Κίρκην οὔ φημι, καθὼς εἴρηκεν Ὅμηρος,
Ἀντ᾽ ἀνδρῶν ποιεῖν ἢ σύας, ἢ λύκους,
Τοὺς αὐτῇ προσιόντας· ἑταίρα δ᾽ οὖσα πανοῦργος
Τοὺς δελεασθέντας πτωχοτάτους ἐποίει.
Τῶν δ᾽ ἀνθρωπείων ἀποσυλήσασα λογισμῶν,
Εἶτ᾽ ἀπὸ τῶν ἰδίων μηδὲν ἔχοντας ἔτι,
Ἔτρεφεν ἔνδον ἔχουσα, δίκην ζώων ἀλογίστων.
Ἔμφρων δ᾽ ὢν Ὀδυσσεύς, τὴν νεότητα φυγών,

Οὐχ ἑρμοῦ, φύσεως δ' ἰδίας δώρημα λογισμὸν
 Εἶχε, γοητείας φάρμακον ἀντίπαλον.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εὐφρὼ καὶ Θαῒς καὶ Βοίδιον, αἱ διομήδους
 Γραῖαι, ναυκλήρων ὁλκάδες εἰκόσοροι,
Ἄπιν καὶ κλεοφῶντα καὶ ἀνταγόρην ἕν' ἑκάστη
 Γυμνοὺς ναυηγῶν ἥσσονας ἐξέβαλον.
Ἀλλὰ σὺν αὐταῖς νηυσὶ τὰ ληστρικὰ τῆς ἀφροδίτης
 Φεύγετε. σειρήνων αἵδε γὰρ ἐχθρότεραι.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Τῇ μὲν γαστρὶ λαβοῦσα φιλαίνιον, ἡλιοδώρῳ
 Θήλειαν τίκτει παῖδ' ἀπὸ ταὐτομάτου.
Τοῦ δ' ἐπὶ θηλείῃ λυπουμένου, ἐξ διαλείπει
 Ἤματα, καὶ τίκτειν ἄρσενα παῖδ' ἔφατο.
Οὕτω βούβαστις καταλύεται. εἰ γὰρ ἑκάστη
 Τέξεται ὡς αὐτή, τίς θεοῦ ἐστι λόγος;

ΕΠΙΓΟΝΟΥ.

Ἡ τὸ πάλαι λαῒς πάντων βέλος, οὐκέτι λαῒς,
 Ἀλλ' ἐτέων φανερὴ πᾶσιν ἐγὼ νέμεσις.
Οὐ μὰ κύπριν, οὐδ' ἡ κύπρις ἐστὶν ἐμοὶ ὅσον ὅρκος
 Γνώριμος, οὐδ' αὐτῇ λαΐδι λαῒς ἔτι.

Ἀδηλον.

Ἡ τὸ πρὶν αὐχήσασα πολυχρύσοις ἐπ' ἐρασταῖς,
 Ἡ νέμεσιν δεινὴν οὐχὶ κύσασα θεόν,
Μίσθια νῦν σπαθίοις πενιχροῖς πηνίσματα κρούει·
 Ὀψέ τ' ἀθηναίη κύπριν ἐληΐσατο.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Ἔστι δράκων τις ἔφηβος, ἄγαν καλός· ἀλλὰ δράκων
 Πῶς εἰς τὴν τρώγλην ἄλλον ὄφιν δέχεται; (ὤν,

ΕΙΣ ΠΟΤΑΜΟΥΣ,

κεφ. ογ.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Λαβροπόδη χείμαρρε, τί δὴ τόσον ὧδε κορύσσῃ,
 Πεζὸν ἀποκλείων ἴχνος ὁδοιπορίης;

Ἢ μεθύεις ὄμβροιο, καὶ οὐ νύμφαισι διαυγὲς
  Νᾶμα φέρεις, θολεραῖς δ' ἠρχίσ' ἐν νεφέλαις;
Ὀψόμαι ἠελίῳ σε κεκαυμένον, ὅστις ἐλέγχει
  Καὶ γόνιμον ποταμὸν καὶ νόθον οἶδεν ὕδωρ.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Λάρνακα πατρῴων ἔτι λείψανα κοιμίζουσαν
  Νεκρῶν χειμάρρῳ παῖς ἴδε συρομένην·
Καί μιν ἄχος τόλμης ἐπλήσατο, χεῦμα δ' ἀϊδὲς
  Εἰσέθορεν, πικρὴν δ' ἦλθ' ἐπὶ συμμαχίην.
Ὀστέα μὲν γὰρ ἔσωσεν ἀφ' ὕδατος, ἀντὶ δὲ τούτων,
  Αὐτὸς ὑπὸ βλοσυροῦ χεύματος ἐφθάνετο.

Ἄδηλον.

Ἱμερόεις Ἀλφειέ, Διὸς στεφανηφόρον ὕδωρ,
Ὃς διὰ Πισαίων πεδίων κεκονιμένος ἕρπεις,
Ἡσύχιος τὸ πρῶτον, ἐπὴν δ' ἐς πόντον ἵκηαι,
Ὀξὺς ἀμετρήτοιο πεσὼν ὑπὸ κῦμα θαλάσσης,
Νυμφίος αὐτοκέλευστος ἐὼν ὀχετηγὸς ἐρώτων,
Ἐς σικελὴν Ἀρέθουσαν ἐπείγεαι ὑγρὸς ἀκοίτης.
Ἡ δέ σε κεκμηῶτα καὶ ἀσθμαίνοντα λαβοῦσα,
Φῦκος ἀποσμήξασα καὶ ἄχθεα πικρὰ θαλάσσης,
Χείλεα μὲν στομάτεσσι συνήρμοσεν, οἷα δὲ νύμφη
Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα περιπλοκεν ἡδέϊ δεσμῷ,
Κείμενον ἐν κόλποισιν ὀλύμπιον εὔνασεν ὕδωρ.
Καὶ φονίῃ ῥαθάμιγξι λιβὰς κατεκίρνατο πηγή.
Οὐδὲ συνεαρκοσίης ἔτι σοὶ μίγεν ἵμερος εὐνῆς,
Πορφυρέῃ δ' ἀνέκοπτες ὕδωρ πεπιεσμένον αἰδοῖ,
Φειδόμενος καὶ πόντον ὁμοῦ καὶ λέκτρα μιγῆναι.
Πολλάκι δ' εὐναίων ὀάρων βεβιημένος ὁρμῇ,
Αὐτὴν ἐς φιλότητα χυτῆς ἀλόχοιο περήσας,
Ἐστήκεις ἄχραντον ὁρῶν Ἀρεθούσιον ὕδωρ.
Ἡ δέ σε παπταίνουσα Πελωριάδος κατὰ πέτρης
Δάκρυσι κυμαίνοντα, κατοικτείρουσα καὶ αὐτὴ
Εὐειδὴς Ἀρέθουσα, φίλοις ἀνεκέκλετο μαζοῖς,
Καὶ δρόσος οἷα ῥόδοισιν ἐτήκετο μυρομένη·

Γ ιστάμῳ ὑπὸ ζεμιῷ σικελῇ παρέσσε, μύρετο πηγή.
Ο ὐδὲ δίκην ἔλαθεν παμμερκέα Φοίνιος ἀνήρ
Ε λλάδος ἀμώων ἀγάμων στάχυν· ᾧ ἔπι πολλαὶ
Η ρώων ἄλοχοι μινυώρια τέκνα τεκοῦσαι,
Μ αψιδίως ὠδῖνας ἀνεκλαύσαντο γυναῖκες.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ.

Α ὖλιν Ἀρισταγόρεω καὶ κτήματα μυρίος ἀρθεὶς
Ν εῖλε μετ' εἰκαίης ἐξεφόρησας ὁδοῦ.
Α ὐτὸς δ' οἰκείης ὁ γέρων ἐπενήξατο βώλου
Ν αυηγὸς, πάσης ἐλπίδος ὀλλυμένης,
Γ είτονος ἡμιθραυστον ἐπ' αὔλιον· ὢ πολὺς, εἶπας,
Μ όχθος ἐμὸς, πολιῆς τ' ἔργα παλαιὰ χερὸς,
Υ δωρ πολύ τ' ἐγλύκεσθε· τὸ δὲ γλυκὺ τοῦτο γεωργοῖς
Κ ῦμ' ἐπ' Ἀρισταγόρην ἔδραμε πικρότατον.

ΝΕΣΤΟΡΟΣ.

Α βροχον ἐν πελάγεσσι δι' ὕδατος ἔπλεεν ὕδωρ.

ΕΙΣ ΠΤΩΧΟΥΣ, κεφ. λδ.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Λ ιμὸν ὀϊζυρὴν ἀπαμείνομεθ' ἣν πολύγηρως
Ν ικὼ, στὴν κούραις ἠκρολόγει στάχυας·
Ω λετο δ' ἐκ θάλπους. τῇ δ' ἐκ καλάμης στοιβὴν
Ν ῆσε πῦρ, καὶ ἦν ἄξυλον, ἐκ σταχύων. (εἶθοι
Μ ὴ νεμέσα Δήμητερ, ἀπὸ χθονὸς εἰ βροτὸν οὖσαν
Κ οῦραι τοῖς γαίης σπέρμασιν ἠμφίεσαν.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Μ ηδέποτε ζήσας ὁ πένης βροτὸς, οὐδ' ἀποθνήσκει.
Κ αὶ ζῆν γὰρ δοκέων, ὡς νέκυς ἦν ὁ τάλας.
Οἱ δὲ τύχας μεγάλας καὶ χρήματα πολλὰ λαχόντες,
Ο ὗτοι τὸν θάνατον πλῶσιν ἔχουσι βίου.

Ἄδηλον.

Ε ἰ κρίσις ἐστὶ κάτω, καὶ τοὔταλος, οὐδὲν ἀπιστῶ
Τ ῇ πενίῃ, μηδετῶν τὴν ὑπὸ γῆν κόλασιν.

Αδηλον.

Ουτος ὁ μηδὲν, ὁ λιτὸς, ὁ καὶ λάτρεις, οὗτος ὁρᾶται;
Εστὶ τίνος ψυχῆς κύριος ἀλλοτρίης;

Αδέσποτον.

Χρήματα καὶ πόρναις παραγίνεται· οὐκ ἀγερίζω,
Μισείτω με τάλας χρυσὸς ὁ πορνοφίλας.

ΕΙΣ ΣΙΩΠΗΝ, κεφ. οζ

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Η μεγάλη παίδευσις ἐν ἀνθρώποισι, σιωπή.
Μάρτυρα πυθαγόραν τὸν σοφὸν αὐτὸν ἔχω·
Ος λαλέειν εἰδὼς, ἑτέρους ἐδίδασκε σιωπᾶν,
Φάρμακον ἡσυχίης ἐγκρατὲς εὑράμενος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος, φρονιμώτατός ἐστι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων ὡς πάθος αἴσχρότατον.

ΕΙΣ ΣΟΦΙΑΝ, κεφ. οη

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Αχρι τεῦ ὦ δείλαιε κεναῖς ἐπὶ ἐλπίσι θυμὲ
Γωτηθεὶς ψυχρῶν ἀστάτων νεφέων,
Αλλοις ἄλλ' ἐπ' ὄνειρα διαγράψεις ἀφένοιο;
Κτητὸν γὰρ θνητοῖς οὐδὲν αὐτόματον.
Μουσέων ἀλλ' ἐπὶ δῶρα μετέρχεο· ταῦτα δ' ἀμυ
Εἴδωλα ψυχῆς ἠλεμάτοισι μέθες. (δρὰ

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Αἴλιος, αὐσονίων ὕπατον κλέος, εἶπεν ἀθρήσας
Εὐρώταν, σπάρτης χαῖρε φέριστον ὕδωρ.
Μουσάων δ' ἐπὶ χεῖρα βαλὼν πολυΐστορι βίβλῳ,
Εἶδεν ὑπὲρ κορυφῆς σύμβολον εὐμαθίης,
Κίττας, μιμηλὸν βιότου πτερὸν, ἐν σκιερῇσιν
Αγκεσι παμφώνων μήνυτον ἐκ στομάτων·
Ωρμήθη δ' ἐπὶ τάσδε. τί δ' οὐ ζηλωτὸς ὁ μῦθος,
Εἰ καὶ πτηνὰ ποθεῖ γλώσσης ἡμετέρης;

ΝΕΣΤΟΡΟΣ.

Τίπτε με θρυλλήσαντες, ἐμὴν ἀπεπαύσατ' ἀοιδήν;
Ἱππεὺς ἱππεύειν ἐδάη, καὶ ἀοιδὸς ἀείδειν·
Ἢν δέ τις ἱππεύειν δεδαὼς, ἐθέλῃσιν ἀείδειν,
Ἀμφοτέρων ἥμαρτε, καὶ ἱπποσύνης καὶ ἀοιδῆς.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ῥῖψαι
  Φροντίδας ἐκ στέρνων τὰς πολιοκροτάφους.
Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον· ἡ δὲ περισσὴ
  Θυμὸν ἀεὶ κατέδει χρυσομανὴς μελέτη.
Ἔνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρείονα πολλάκι δήεις
  Καὶ πενίην πλούτου, καὶ θάνατον βιότου.
Ταῦτα σὺ γιγνώσκων, κραδίης ἴθυνε κελεύθους,
  Εἰς μίαν εἰσορόων ἐλπίδα, τὴν σοφίην.

Εἰς τὴν φιλόσοφον Ὑπατίαν.

Ὅταν βλέπω σε, προσκυνῶ, καὶ τοὺς λόγους,
Τῆς παρθένου τὸν οἶκον ἀστρῷον βλέπων.
Εἰς οὐρανὸν γάρ ἐστι σοῦ τὰ πράγματα
Ὑπατία σεμνὴ, τῶν λόγων εὐμορφία,
Ἄχραντον ἄστρον τῆς σοφῆς παιδεύσεως.

ΕΙΣ ΣΥΓΚΡΙΣΙΝ, κεφ. οζ.

Ἄδηλον.

Εἰ κύκνῳ δύναται κόρυδος παραπλήσιον ᾄδειν,
  Τολμῷεν δ' ἐρίσαι σκῶπες ἀηδονίσιν,
Εἰ κόκκυξ τέττιγος ἐρεῖ λιγυρώτερος εἶναι,
  Ἶσα ποιεῖν καὶ ἐγὼ Παλλαδίῳ δύναμαι.

ΕΙΣ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΝ,

κεφ. οη.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ θεσσαλοῦ.

Ἀντιγένης ὁ Γελῷος ἔπος ποτὲ τοῦτο θυγατρὶ
  Εἶπεν, ὅτ' ἦν ἤδη νεύμενος εἰς Ἀΐδην,
Παρθένε καλλιπάρῃε, κόρη δ' ἐμὴ, ἴσχε συνεργὸν
  Ἠλακάτην, ἀρκεῦν κτῆμα πένητι βίῳ.

Ἣν δ' ἵκῃ ἐς ὑμέναιον, ἀγαλλίδος ἤθεα μηδὲς
 Χρηστὰ φύλασσε, πόσει παρεῖκα βεβαιοτάτην.

Ἄδηλον.

Σωφροσύνη καὶ ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν
 Ἐλθόντες, ψυχὰς ὤλεσαν ἀμφότεροι.
Φαίδρην μὲν κτείνει πυρόεις πόθος Ἱππολύτοιο,
 Ἱππόλυτον δ' ἁγνὴ πέφνε σαοφροσύνη.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Νηδὺν ἀναίδευτον στιβαροῖς ἥμυνα λογισμοῖς,
 Σωφροσύνῃ κολάσαι ἔντερον ἀργαλέον.
Εἰ γὰρ ἔχω τὸν νοῦν ἐπικείμενον ὑψόθι γαστρὸς,
 Πῶς μὴ νικήσω τὴν ὑπερζεομένην;

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐδὲν σωφροσύνης τεκμήριόν ἐστι πρόδηλον·
 Τοῖς ἐμπαιζομένοις ἀνδράσι ταῦτα λέγω.
Οὔτε τὸ δύσμορφον πάντως ἀνύποπτον ὑπάρχει,
 Οὔτ' ἀκολασταίνει πᾶσα πέφυκε καλή.
Καὶ γάρ τις διὰ τὴν ὥραν τοῖς πολλὰ διδοῦσιν
 Οὐχ ἕπεται· πολλὰς δ' ἐστὶ γυναῖκας ἰδεῖν
Οὐχὶ καλὰς τὴν ὄψιν, ὁπλιζομένας ἀκορέστως,
 Καὶ τοῖς χρησαμένοις πολλὰ χαριζομένας.
Οὐκ εἴ τις συνάγει τὰς ὀφρύας, οὐδὲ γελῶσα
 Φαίνεται, ὀφθῆναί τ' ἀνδράσιν ἐκτρέπεται·
Σωφροσύνης τρόπος οὗτ' ἐχέγγυος· ἀλλά τις εὕροι
 Μαχλάδα μὲν κρύβδην, τὴν πάνυ σεμνοτάτην·
Τὰς δ' ἱλαρὰς, καὶ πᾶσι φιλανθρώπως προσιούσας,
 Σώφρονας· εἰ σώφρων ἐστὶ γυνή τις ὅλως.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γαστέρα μισῆσε θεὸς, καὶ βρώματα γαστρός.
 Εἵνεκα γὰρ τούτων σωφροσύνη λύεται.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Καλὸν μὲν στυγόδεμνον ἔχειν νόον· εἰ δ' ἄρ' ἀνάγκη,
 Ἀρσενικὴ φιλότης μήποτε σε κλονέοι.

Θηλυτέρας φιλέειν, ὀλίγον κακὸν, οὕνεκα κείναις
  Κυπριδίοις ὀάρεις πότνια δέδωκε φύσις.
Δέρκεο τῶν ἀλόγων ζώων γένος. οὐ γὰρ ἐκείνων
  Φύσις ἀτιμάζει θέσμια συζυγίης.
Ἄρσενι γὰρ θήλεια συναπτεται· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
  Ἄνδρες ἐς ἀλλήλους ξεῖνον ἄγουσι γάμον.

ΕΙΣ ΤΙΜΗΝ, κεφ. οθ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἐκλήθην παρὰ σοῦ τοῦ ῥήτορος· εἰ δ' ἀπελείφθην,
  Τὴν τιμὴν ἀπέχω, καὶ πλέον εἰμὶ φίλος.
Οὐδὲ γὰρ ἡ ψυχὴ τὸ φαγεῖν κρίνουσα γέγηθεν,
  Ἀλλὰ μόνον τιμῆς αἰσθομένη τρέφεται.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πολλάκις ἐξέστησα τεὴν φιλότητα καὶ ὕβριν·
  Καὶ πολὺ κουφοτέρην σὴν φιλότητα μαθὼν,
Λοιδορίην δὲ ῥέπουσαν, ἐχωρίσθην φιλότητος,
  Μηκέτι βαστάζων ὕβριν ἀτιμοτάτην.

ΕΙΣ ΤΥΧΗΝ, κεφ. πζ.

Ἄδηλον.

Ἐλπὶς καὶ σὺ τύχη μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' εὗρον.
  Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν· παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππου·
  Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με ποτ' ᾤετο, καὶ πάλιν οὗτος
  Οἴεται· εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενὸς, ἀλλὰ τύχης.

Ἄδηλον.

Αἴθε πατήρ μ' ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν,
Ὥς κεν ὑπὸ πτελέῃσι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτραις,
Συρίσδων καλάμοισιν, ἐμὰς τέρπεσκον ἀνίας.
Πιερίδες φεύγωμεν, ἐϋκτιμένην πόλιν ἄλλην
Πατρίδα μαστεύσωμεν. ἀπαγγελέω δ' ἄρα πᾶσιν
Ὡς ὀλοοὶ κηφῆνες ἐδηλήσαντο μελίσσας.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τύχη καπηλεύουσα πάντα τὸν βίον,
Ἀσύγκεραστον τὴν φύσιν κεκτημένη,
Καὶ συγκυκῶσα καὶ μεταντλοῦσα πάλιν,
Αὕτη κάπηλός ἐστι νῦν τις, οὐ θεά,
Τέχνην λαχοῦσα τῶν τρόπων ἐπαξίαν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀνεστράφησαν (ὡς ὁρῶ) τὰ πράγματα,
Καὶ τὴν τύχην νῦν δυστυχοῦσαν εἴδομεν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Καὶ σὺ τύχη δέσποινα τύχην ἀτυχῆ πόθεν ἔσχες;
Ἡ παρέχουσα τύχας, πῶς ἀτυχὴς γέγονας;
Μάνθανε καὶ σὺ φέρειν τὰ σὰ ῥεύματα· καὶ σὺ διδάσκου
Τὰς ἀτυχεῖς πληγάς, ἃς παρέχεις ἑτέροις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Καὶ σὺ τύχη λοιπὸν μεταβαλλομένη, καταπαίζου,
Μηδὲ τύχης τῆς σῆς ὕστατα φεισαμένη.
Ἡ πρὶν νηὸν ἔχουσα, καπηλεύεις μετὰ γῆρας,
Θερμοδότις μερόπων νῦν ἀναφαινομένη,
Νῦν ὁσίως στένε καὶ σὺ τεὸν πάθος ἄστατε δαῖμον,
Τὴν σὴν ὡς μερόπων νῦν μετάγουσα τύχην.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνωΐστου μελίτινα,
Υἱέα σὺν φόρτῳ κύματι κρυπτόμενον·
Ἠϊόσιν δ' ἐπικέλσαν ἁλίκλυστον δέμας ἄλλου
Δύσμορος οἰκείης σύμβολον εἶδε τύχης·
Υἱέα δ' ὡς ἔστελλε. δίκεν δ' ἐπὶ νηὸς ἀναφαίστου
Ἤλυθεν ἐς γαίην σῶος ἀπ' ἐμπορίης.
Μητέρες ὡς ἀΐστου μοίρης λάχον· ἡ μὲν ἄελπτον
Ζωὸν ἔχει, κείνη δ' ὄψεται οὐδὲ νέκυν.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Γριπεύς τις μογέεσκεν ἐπ' ἰχθύσι· τὸν δ' ἐσιδοῦσα
Εὐκλέανος κούρη θυμὸν ἔκαμνε πόθῳ·

Καί μιν θῆκε σειώδυνον. ὁ δ' ἐκ βιότοιο πενιχροῦ
  Δέξατο πλημμυρίης ὄλβον ἀγλαοείης.
Ἡ δὲ τύχη γελόωσα παρίστατο, καὶ ποτὶ Κύπριν,
  Οὐ τεὸς οὗτος ἀγών, ἀλλ' ἐμός ἐστιν, ἔφη.

Εἰς ἄρχοντα ἀνάξιον τῆς τοιαύτης προαγωγῆς.

Οὐκ ἐθέλουσα τύχη σε προήγαγεν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ
  Ὡς ὅτι καὶ μέχρι σοῦ πάντα ποιεῖν δύναται.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Μὴ πταίων, φίλος εἶ θνητοῖς, φίλος εἶ μακάρεσσι,
  Καί σευ ῥηϊδίως ἔκλυον εὐξαμένου·
Ἂν πταίσῃς, οὐδεὶς ἔτι σοι φίλος, ἀλλ' ἅμα πάντα
  Ἐχθρά, τύχης τε ῥοπαῖς συμμεταβαλλόμενα.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εὖγε λέγων, τὸν καιρὸν ἔφης θεόν, εὖγε Μένανδρε,
  Ὡς ἀνὴρ μουσῶν καὶ χαρίτων τρόφιμος.
Πολλάκι γὰρ τοῦ σφόδρα μεριμνηθέντος ἄμεινον,
  Παρπεσὸν εὐκαίρως, εὗρέ τι ταὐτόματον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐ λόγον, οὐ νόμον οἶδε τύχη, μερόπων δὲ τυραννεῖ,
  Τοῖς ἰδίοις ἀλόγως ῥεύμασι συρομένη.
Μᾶλλον τοῖς ἀδίκοισι ῥέπει, μισεῖ δὲ δικαίους,
  Ὡς ἐπιδεικνυμένη τὴν ἄλογον δύναμιν.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς ἄρχοντα ἀποπεσόντα.

Ἦ ῥά γε ποῦ τὸ φρύαγμα τὸ τηλίκον; οἱ δὲ περισσοὶ
  Πῆ ἔβαν ἐξαίφνης ἀσχίποροι κόλακες;
Νῦν γὰρ ἑκὰς πόλιος φυγὰς ᾤχεο· τοῖς προτέροις δὲ
  Οἰκτροῖς τὴν κατὰ σοῦ ψῆφον ἔδωκε τύχη.
Πολλή σοι, κλυτοεργὲ τύχη, χάρις, οὕνεχ' ὁμοίως
  Πάντας ἀεὶ παίζεις, κεἰς σέ τι τερπόμεθα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εὖτέ τις ἐκ πενίης πλούτου τύχοι, ἠδὲ καὶ ἀρχῆς,
  Οὐκ ἔτι γιγνώσκει τίς πέλετο πρότερον.

Τὴν ποτὲ γὰρ φιλίην ἀπομαίνεται· ἀφραδέων δέ,
  Τέρψιν ὁ λισθηρῆς οὐ δεδάηκε τύχης.
Ἧς ποτὲ γὰρ πτωχὸς ταλαπείριος· οὐκ ἐθέλεις δέ,
  Αἰτίζων ἀκόλους, νῦν ἑτέροις παρέχειν.
Πάντα (φίλος) μερόπεσσι παρέρχεται. εἰ δ' ἀπιθήσεις,
  Ἔμπαλιν αἰτίζων, μάρτυρα σαυτὸν ἔχοις.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Παίγνιόν ἐστι τύχης μερόπων βίος, οἰκτρὸς ἀλήτης,
  Πλούτου καὶ πενίης μεσσόθι ῥεμβόμενος.
Καὶ τοὺς μὲν κατάγουσα, πάλιν σφαιρηδὸν ἀείρει,
  Τοὺς δ' ἀπὸ τῶν νεφελῶν εἰς ἀΐδην κατάγει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἂν μὴ γελῶμεν τὸν βίον τὸν δραπέτην,
Τύχην τε πόρνης ῥεύμασιν κινουμένην,
Ὀδύνην ἑαυτοῖς προξενοῦμεν πάντοτε,
Ἀναξίους ὁρῶντες εὐτυχεστέρους.

Ἄδηλον.

Ὄλβιον αὖ θεόπιστον ἔχει φάος ἄμβροτος αἰὼν
  Σῆσιν ὑπ' ἐννεσίαις, εὐθυμέτειρα τύχη.
Νεύματι γὰρ σῷ πάντα φέρει κλέος, ὁππότε χειρὶ
  Δεξιτερῇ παρέχεις αὐχένα θεσπέσιον.
Τούτῳ καὶ βασιλῆες ἀμύμονες ἁρμόζονται,
  Καὶ λογίων ἀγέλης ἄμβροτοι ἡγεμόνες.

Ἄδηλον.

Ὅταν λογισμοῖς καταμάθω τὰ πράγματα,
Καὶ τὰς ἀκαίρους τοῦ βίου μεταστροφάς,
Καὶ ῥεῦμ' ἄπιστον τῆς ἀνωμάλου τύχης,
Πῶς τοὺς πένητας πλουσίους ἐργάζεται,
Καὶ τοὺς ἔχοντας χρημάτων ἀποστερεῖ·
Τότε κατ' ἐμαυτὸν τῇ πλάνῃ σκοπούμενος,
Μισῶ τὰ πάντα, τῆς ἀδηλίας χάριν.
Οἵῳ τρόπῳ γὰρ περιγενώμεθα τῆς τύχης,
Τῆς ἐξ ἀδήλου τῷ βίῳ φανερουμένης,
Πόρνης γυναικὸς τοὺς τρόπους κεκτημένης;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Θεοῦ μὲν ἐκτὸς οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτός.

Αδηλον.

Φεῦ, τῶν βροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι.
Οἱ μὲν γὰρ, εὖ πράττουσι· τοῖς δὲ συμφοραὶ
Σκληραὶ πάρεισιν, εὐσεβοῦσι πρὸς θεούς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δύναται, κἂν ᾖ παράδοξα·
Τοὺς μικροὺς ἀνάγει, τοὺς μεγάλους κατάγει.
Καὶ σοῦ τὴν ὀφρὺν καὶ τὸν τῦφον καταπαύσει,
Κἂν ποταμὸς χρυσοῦ νάματά σοι παρέχῃ.
Οὐ θρύον, οὐ μαλάχην ἄνεμος ποτὲ, τὰς δὲ μεγίστας
Ἢ δρύας ἢ πλατάνους οἶδε χαμαὶ κατάγειν.

ΕΙΣ ΥΠΕΡΟΨΙΑΝ, καὶ τὰ παρ.

Αδηλον.

Ἤλλακτ' ἐξαπίνης κορνήλιος, οὐδ' ἔτι λιτῷ
Τέρπεται ἡμετέρῳ μουσοχαρεῖ βιότῳ,
Κούφης δ' αἰωρεῖται ἀπ' ἐλπίδος· οὐκ ἔτι δ' ἡμεῖς
Οἱ πάρος, ἀλλ' ἑτέρης ἐλπίδος ἐκκρέμαται.
Εἴκωμεν ψυχή, πεπαλαίσμεθα· μηδὲ βιάζου.
Εἰς ἔδαφος τέχνης κείμεθ' ὑπ' ἀργυρέης.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἂν μνήμην ἄνθρωπε λάβῃς, ὁ πατήρ σε τί ποιῶν
Ἔσπειρεν, παύσῃ τῆς μεγαλοφροσύνης.
Ἀλλ' ὁ Πλάτων σοὶ τῦφον ὀνειρώσσων ἐνέφυσεν,
Ἀθάνατόν σε λέγων, καὶ φυτὸν οὐράνιον.
Ἐκ πηλοῦ γέγονας· τί φρονεῖς μέγα; τοῦτο μὲν οὕτως
Εἶπ' ἄν τις κοσμῶν πλάσματι σεμνοτέρῳ.
Εἰ δὲ λόγον ζητεῖς τὸν ἀληθινόν, ἐξ ἀκολάστου
Λαγνείας γέγονας, καὶ μιαρᾶς ῥανίδος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἠέρα λεπταλέον μυκτήροθεν ἀμπνείοντες,
Ζώομεν, ἠελίου λαμπάδα δερκόμενοι·

Πάντες ὅσοι ζῶμεν κατὰ τὸν βίον ὄργανα δ' ἐσμέν,
Αὔραις ζωογόνοις πνεύματα δεχνύμενοι.
Εἰ δέ τις οὖν ὀλίγην παλάμῃ σφίγξειεν ἀϋτμήν,
Ψυχὴν συλήσας, εἰς ἀΐδην κατάγει.
Οὕτως οὐδὲν ἐόντες, ἀγηνορίῃ τρεφόμεσθα,
Πνοιῆς ἐξ ὀλίγης ἠέρα βοσκόμενοι.

ΕΙΣ ΦΗΜΗΝ, κεφ. πβ'

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰ θεὸς ἡ Φήμη, κεχολωμένη ἐστὶ καὶ αὐτή
Ἕλλησι, σφαλεροῖς ἐξαπατῶσα λόγοις.
Φήμη δ' ἀντιπαθὴς ἀναφαίνεται εὐθὺς ἀληθής.
Πολλάκι καὶ φήμην ἔφθασεν ἡ ταχυτής.

ΕΙΣ ΦΘΟΝΟΝ, κεφ. πγ'

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὁ φθόνος οἰκτιρμοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἐστὶν ἀμείνων.
Οἱ βασκαινόμενοι λαμπρὸν ἔχουσι βίον.
Τοὺς δὲ λίαν ἀτυχεῖς οἰκτείρομεν. ἀλλά τις εἴην
Μήτ' ἄγαν εὐδαίμων, μήτ' ἐλεεινὸς ἐγώ.
Ἡ μεσότης γὰρ ἄριστον. ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκε
Κινδύνους ἐπάγειν, ἔσχατα δ' ὕβριν ἔχει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὦ τῆς μεγίστης τοῦ φθόνου πονηρίας.
Τὸν εὐτυχῆ μισεῖ τις ὃν θεὸς φιλεῖ.
Οὕτως ἀνόητοι τῷ φθόνῳ πλανώμεθα.
Οὕτως ἑτοίμως μωρίᾳ δουλεύομεν.
Ἕλληνές ἐσμεν ἄνδρες ἐσποδωμένοι,
Νεκρῶν ἔχοντες ἐλπίδας τεθαμμένας.
Ἀνεστράφη γὰρ πάντα νῦν τὰ πράγματα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὁ τὴν τυχῇ τις ἄνδρα τὸν θεὸς φιλεῖ,
Οὗτος μεγίστην μωρίαν κατεισάγει.
Φανερῶς γὰρ αὐτῷ τῷ θεῷ κορύσσεται,
Χόλον μέγιστον ἐκ φθόνου δεδεγμένος.

Δεῖ γὰρ φιλεῖν ἐκεῖνον ὃν θεὸς φιλεῖ.

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ, ἢ ΕΡΜΙΟΔΩΡΟΥ.

Γειομένα καλλεῖ γανυμήδεος εἶπέ ποθ' ἥρη,
Θυμοβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόῳ,
Ἄρσεν πῦρ ἔτεκε τροΐα δίς, τοιγὰρ ἐγὼ πῦρ
Πέμψω ἐπὶ τροΐαν πῆμα φέροντα πάειν.
Ἠξεῖ δ' ἰλιάδαις οὐκ αἰετὸς, ἀλλ' ἐπὶ θοίναις
Γῦπες, ὅταν δαναοὶ σκῦλα φέρωσι πόνων.

Ἄδηλον.

Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστον, ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ·
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

Ἄδηλον.

Ὁ φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελέεσσι δαμάζει.

ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥΣ, κεφ. πδ.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ, οἱ δὲ, ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Χρυσὸν ἀνὴρ, ὁ μὲν, εὗρεν, ὁ δ' ὤλεσεν· ὧν ὁ μὲν εὑρὼν
Ῥίψεν, ὁ δ' οὐχ εὑρὼν, λυγρὸν ἔδησε βρόχον.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν, ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
Ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν, ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον.

Ἄδηλον.

Τέρπε δανειζόμενος τὴν σὴν φρένα· τοῖς δὲ δανεισταῖς
Κάλλιπε τὴν ψῆφον δάκτυλα καμπτομένην.

ΕΙΣ ΦΙΛΙΑΝ, κεφ. πε.

Ἄδηλον.

Κισσῷ μὲν διόνυσος ἀγάλλεται, αἰγίδι δὲ ζεύς·
Οἰναέται, ξείνοις, ἡ δὲ πόλις ναέταις.

Ἄδηλον.

Θησαυρὸς μέγας ἐστ' ἀγαθὸς φίλος, ἡλιόδωρε,
Τῷ καὶ τηρῆσαι τοῦτον ἐπισταμένῳ.

Ἄδηλον.

Μήποτε τὸν προρέοντα προεῖς φίλον, ἄλλον ἐρευνᾶ,
Δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Φιλήμων δι' Εὐριπίδην.

Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες
Αἴσθησιν εἶχον ἄνδρες, ὥς φασίν τινες,
Ἀπηγξάμην ἂν ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην.

Ἄδηλον.

Γνήσιός εἰμι φίλος, καὶ τὸν φίλον ὡς φίλον οἶδα·
Τοὺς δὲ κακοὺς, διόλου πάντας ἀποστρέφομαι·
Οὐδένα θωπεύω πρὸς ὑπόκρισιν· οὓς δ' ἄρα τιμῶ,
Τούτους ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀγαπῶ.

Ἄδηλον.

Πρᾶγμα μέν ἐστ' ὁ φίλος πάνυ δύσκολον· εἰσὶ δὲ
Καὶ σχεδὸν οἱ πάντες, μέχρι προσηγορίας. (πολλοί,

ΕΙΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΣ, κεφ. πϛ΄

ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ περὶ ἑαυτοῦ.

Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε κόρη τε,
Θάμνος τ', οἰωνός τε, καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμπυρος ἰχθύς.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὦ φίλοι, οἳ μέγα ἄστυ κατὰ ξανθοῦ Ἀκράγαντος
Ναίετ' ἀν' ἄκρα πόλεος, ἀγαθῶν μελεδήμονες ἔργων,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητὸς,
Πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος, ὥσπερ ἔοικε,
Ταινίαις τε περίστεπτος, στέφεσίν τε θαλείοις.
Τοῖσιν ἅμ' εὖτ' ἂν ἵκωμαι ἐς ἄστεα τηλεθάοντα,
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶ σεβίζομαι. οἱ δ' ἅμ' ἕπονται
Μυρίοι, ἐξερέοντες ὅπη πρὸς κέρδος ἀταρπός,
Οἱ μὲν, μαντοσυνέων κεχρημένοι, οἱ δέ τι νούσων
Παντοίων ἐπύθοντο κλύειν εὐηκέα βάξιν.

Εἰς δὲ ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου.

Μῆτιν Ἐπικτήτοιο τεῷ ἐνὶ κάτθεο θυμῷ,
Ὄφρα κεν εἰσαφίκοιο καὶ οὐρανίους κενεῶνας,
Ψυχὴν ὑψικέλευθον ἐλαφρίζων ἀπὸ γαίης.

Εἰς δὲ αὐτό.

Ὅς κεν Ἐπικτήτοιο σοφὴν τελέσσῃ μενοινὴν,
Μ[illegible], βιότοιο γαληνιόων ἐνὶ πόντῳ,
Καὶ μετὰ ναυτιλίην βιοτήσιον, εἰσαφικέσθαι

Οὐρανίην ἁψῖδα, καὶ ἀστερίην περιωπήν.

Εἰς Μυρῖνον.

Καὶ τόδε σῆς ζαθέης κεφαλῆς περιώσιον ἔργον
Γράψε μάκαρ, πάντων βρέτας ἔμπνοον ἔνθα Μυρῖ-(νον
Ἀθανάτων, μερόπεσσι βοηθόον εὐσεβέεσσιν,
Ἀντὶ τεῆς ἱερῆς κεφαλῆς ψυχοσόον ἄλκαρ
Κάλλιπες· ὃς βιοτὴν θεοτερπέα σεῖο λιγαίνων,
Γράψε τάδ' ἐσσομένοις μνημήια σῶν ἀρετάων.

Εἰς Πλάτωνα, Ἄδηλον.

Ἀτθίδος εὐγλώσσου στόμα φέρτατον, οὗ τέο μεῖζον
Φθέγμα πολυγλώσσων πᾶσα κέκευθε πόλις.
Πρῶτος δ' εἴς τε θεὸν καὶ ἐς οὐρανὸν ὄμμα τανύσσας
Θεῖε Πλάτων, ἤθη καὶ βίον ἠγάσαο,
Σωκρατικῷ σάμιον κεράσας κρητῆρι φρόνημα,
Κάλλιστον σεμνῆς σῆμα διχοστασίης.

Ἀποφθέγματα τῶν ἑπτὰ σοφῶν.

Ἑπτὰ σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὔνομα, φωνήν.
Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν·
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, χόλου κρατέειν, Περίανδρος·
Πιττακὸς, οὐδὲν ἄγαν, ὃς ἔην γένος ἐκ Μιτυλήνης·
Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις·
Τοὺς πλέονας κακίους δὲ, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·
Ἐγγύην φεύγειν δὲ, Θαλῆς Μιλήσιος ηὔδα.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ βασιλέως εἰς τὸ ὄργανον.

Ἀλλοίην ὁρόω δονάκων φύσιν· ἦπου ἀπ' ἄλλης
Χαλκείης τάχα μᾶλλον ἀνεβλάστησαν ἀρούρης,
Ἄγριοι, οὐδ' ἀνέμοισιν ὑφ' ἡμετέροις δονέονται,
Ἀλλ' ὑπὸ ταυρείης προθορὼν σπήλυγγος ἀήτης,
Νέρθεν ἐϋτρήτων καλάμων ὑπὸ ῥίζαν ὁδεύει.
Καί τις ἀνὴρ ἀγέρωχος ἔχων θοὰ δάκτυλα χειρὸς,
Ἵσταται ἀμφαφόων κανόνας συμφράδμονας αὐλῶν·
Οἱ δ', ἁπαλὸν σκιρτῶντες, ἀποθλίβουσιν ἀοιδήν.

Ἄδηλον.

Τῇ τῶν λόγων σου καλλονῇ πορφύρεις

Βάπτεις τὰ χείλη, καὶ στολίζεις τὰς φρένας.

Ἄδηλον.

Ἡ φύσις ἐξεῦρεν, φιλίης θεσμοὺς ἀγαπῶσα,
Τῶν ἀποδημούντων ὄργανα συντυχίης,
Τὸν κάλαμον, χάρτην, τὸ μέλαν, τὰ χαράγματα χει-
Σύμβολα τῆς ψυχῆς τηλόθεν ἀχνυμένης. (ρὸς,

Ἄδηλον, εἰς Ἡράκλειτον.

Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλυε βίβλον
Τοὐφεσίου· μάλα τοι δύσβατος ἀτραπιτός.
Ὄρφνη καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπετον· ἢν δέ σε μύστης
Εἰσαγάγῃ, φανεροῦ λαμπρότερ' ἠελίου.

Ἄδηλον, εἰς Πυθαγόραν.

Ἡνίκα Πυθαγόρης τὸ περικλεὲς εὕρετο γράμμα
Κεῖν' ἐφ' ὅτῳ κλειτὴν ἤγαγε βουθυσίην,
Δή τότε μιν στυφελιζομένου σκύλακος παριόντα
Φασὶν ἐποικτεῖραι, καὶ τόδε φάσθαι ἔπος,
Παῦσαι, μηδὲ ῥάπιζ', ἐπεὶ φίλου ἀνέρος ἐστὶ
Ψυχὴ, τὴν ἔγνων, φθεγξαμένης ἀΐων.

ΕΙΣ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΝ, κεφ. πζ

ΑΛΦΕΙΟΥ.

Χειμερίαις νιφάδεσσι παλυνομένα τιθὰς ὄρνις,
Τέκνοις εὐναίας ἀμφέχεε πτέρυγας,
Μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ὤλεσεν· ἦ γὰρ ἔμεινεν
Αἰθέρος οὐρανίων ἀντίπαλος νεφέων.
Πρόκνη καὶ Μήδεια κατ' ἄδου αἰδέσθητε
Μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι.

Ἄδηλον.

Ἐκ πυρὸς Ἰλιακοῦ, δοράτων μέσον ἥρπασεν ἥρως
Αἰνείας ὅσιον παιδὶ βάρος πατέρα.
Ἔκλαγε δ' Ἀργείοις, μὴ ψαύετε· μικρὸν ἐς Ἄρη
Κέρδος ὁ γηραλέος, τῷ δὲ φέροντι, μέγα.

ΑΡΧΙΟΥ.

Οὐ πόσον οὐδ' Ἀθάμας ἐπεμήνατο παιδὶ Λεάρχῳ,
Ὅσον ὁ Μηδείης θυμὸς ἐπεκνοφάνη·

Ζῆλος ἐπεὶ μανίης μεῖζον κακόν. εἰ δὲ φονεῦσι

Μήτηρ, ἐν τίνι νῦν πίστις ἔτ' ἐστὶ τέκνων;

Τοῦ αὐτοῦ.

Αἶαν ὅλην νήσοις τε διϊπταμένη σὺ χελιδών,

Μηδείης γραπτῇ πυκτίδι νοσσοτροφεῖς.

Ἔλπη δ' ὀρταλίχων πίστιν σέο τήνδε φυλάξειν

Κολχίδα, μηδ' ἰδίων φεισαμένην τεκέων;

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ σμυρναίου.

Παισὶν ἐπὶ προτέροις ἤδη τρίτον ἐν πυρὶ μήτηρ

Θεῖσα, καὶ ἀπλήστῳ δαίμονι μεμφομένη,

Τέτρατον ἄλγος ἔτικτε, καὶ οὐκ ἀνέμεινεν ἀδήλοις

Ἐλπίσιν, ἐν δὲ πυρὶ ζωὸν ἔθηκε βρέφος·

Οὐ θρέψω, λέξασα· τί γὰρ πλέον ἅιδι μαστοὶ

Κάμνετε; κερδήσω πένθος ἀμοχθότερον.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ θεσσαλονικέως.

Παιδὸς ἀφ' ὑψηλῶν κεράμων ὑπὲρ ἄκρα μέτωπα

Κύπτοντος, (μοῖραν νηπιάχοις ἄφοβον)

Μήτηρ ἐξόπιθεν μαζῷ μετέτρεψε νόημα.

Δὶς δὲ τέκνῳ ζωὴν ἐγκεχάριστο γάλα.

ΕΙΣ ΦΡΟΝΗΣΙΝ, κεφ. πη

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἡ βραδύπους βουλὴ, μέγ' ἀμείνων· ἡ δὲ ταχεῖα

Αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει.

Ἄδηλον.

Εἰς σὲ καὶ ἀψευδὴς ἐψεύσατο βίβλος Ὁμήρου,

Ὁπλοτέρων ἐνέπουσα μετήορα δήνεα φωτῶν.

ΕΙΣ ΦΡΟΝΤΙΔΑΣ, κεφ. πθ

ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ.

Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν

Ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰ τὸ μέλειν δύναταί τι, μερίμνα, καὶ μελέτω σοι.

Εἰ δὲ μέλει περὶ σοῦ δαίμονι, σοὶ τί μέλει;

Οὔτε μεριμνήσεις δίχα δαίμονος, οὔτ' ἀμελήσεις·
Ἀλλ' ἵνα σοί τι μέλῃ, δαίμονι τοῦτο μέλει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τίπτε μάτην ἄνθρωπε πονεῖς, καὶ πάντα ταράσσεις,
Κλήρῳ δουλεύων τῷ κατὰ τὴν γένεσιν;
Τούτῳ σαυτὸν ἄφες. τῷ δαίμονι μὴ φιλονείκει·
Σὴν δὲ τύχην στέργων, ἡσυχίην ἀγάπα.
Μᾶλλον ἐπ' εὐφροσύνην δὲ βιάζεο καὶ παρὰ μοίρην
Εἰ δυνατὸν ψυχὴν τερπομένην μετάγειν.

ΕΙΣ ΧΡΟΝΟΝ, κεφ. ζ.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
Οὔνομα, καὶ μορφὴν, καὶ φύσιν, ἠδὲ τύχην.

Ἄδηλον.

Ἀργαλέως φέρεται πολιὸς χρόνος· ἀλλ' ἀπαρέρπων,
Καὶ φωνὰς κλέπτει φθεγγομένων μερόπων.
Καὶ μὴ φαινόμενος, τοὺς φαινομένους ἀφανίζει.
Καὶ μὴ φαινομένους, εἰς φανερὸν προφέρει.
Ὦ ζωῆς ἀόριστος ἐν ἀνθρώποισι τελευτὴ,
Ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ πρὸς ζόφον ἐρχομένων.
Μηκέτι κληρονόμους ὀνομάζετε φέγγος ὁρῶντας,
Τοὺς δ' ἀποθνήσκοντας, κληρονόμους λέγετε.
Οἱ νῦν κληρονόμοι νέκυες μέγα κέρδος ἔχουσι,
Τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μικροῦ βιότου.
Τὴν πόλιν οἱ νέκυες πρότερον ζῶσαι κατέλειψαν.
Ἡμεῖς δὲ ζῶντες τὴν πόλιν ἐκφέρομεν.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Νυκτὸς ἀπερχομένης γεννώμεθα, ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ,
Τοῦ προτέρου βιότου μηδὲν ἔχοντες ἔτι.
Ἀλλοτριωθέντες τῆς ἐχθεσινῆς διαγωγῆς,
Τοῦ λοιποῦ δὲ βίου σήμερον ἀρχόμενοι.
Μὴ τοίνυν λέγε σαυτὸν ἐτῶν πρεσβῦτα περισσῶν.
Τῶν γὰρ ἀπελθόντων σήμερον οὐ μετέχεις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ω τῆς βραχείας ἡδονῆς τῆς τοῦ βίου.
Τὴν ὀξύτητα τοῦ χρόνου πενθήσατε.
Ημεῖς καθεζόμεσθα καὶ κοιμώμεθα,
Μοχθοῦντες ἢ τρυφῶντες· ὁ δὲ χρόνος τρέχει,
Τρέχει καθ' ἡμῶν τῶν ταλαιπώρων βροτῶν,
Φέρων ἑκάστου τῷ βίῳ καταστροφήν.

Αδηλον.

Τὴν πρότερον θυμβρὴν μήτ' ἔμβλεπε, μήτε παρέλθῃς.
Νῦν ἄπαγε δραχμῆς εἰς κολοκορδόκολα.
Καὶ σῦκον δραχμῆς ἐπιγίγνεται· ἢν δ' ἀναμείνῃς,
Χίλια. τοῖς πτωχοῖς ὁ χρόνος ἐστὶ θεός.

Αδηλον.

Τῆς ὥρας ἀπόλαυε. παρακμάζει ταχὺ πάντα·
Εν θέρος ἐξ ἐρίφου τρηχὺν ἔθηκε τράγον.

Αδηλον.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

ΕΙΣ ΩΡΑΣ, ΚΑΙ ΜΗΝΑΣ,

κεφ. ςα.

Αδηλον.

Εξ ὧραι μόχθοις ἱκανώταται· αἱ δὲ μετ' αὐτὰς,
Γράμμασι δεικνύμεναι, ζῆθι λέγουσι βροτοῖς.

Μῆνες αἰγυπτίων, ὧν πρῶτος σεπτέμβειος.

Πρῶτος θὼθ ἐδάη δρεπάνην ἐπὶ βότρυν ἐγείρειν,
Ιχθυβόλοισι φαωφὶ φέρει πανδήμιον ἄγρην,
Πληϊάδων φαίνουσαν ἀθὺρ τεκμαίρεται ὥρην,
Χοίακ σπερμαίων σταχύων δείκνυσι γενέθλην,
Τυβὶ δὲ πορφύρεον βουληφόρον εἷμα τιταίνει,
Σημαίνει πλωτῆρσι μεχὶρ πλόον ἀμφιπολεύειν.
Αρεος ὅπλα φέρειν φαμενὼθ δείκνυσι μαχηταῖς,
Εἰαρινῶν φαρμουθὶ ῥόδων προτάγγελός ἐστι,
Λήια δ' αὐανθέντα παχὼν δρεπάνοισι φυλάσσει,

Εὐκάρπου δὲ παυνὶ περὶ ἄγγελός ἐστιν ὀπώρης,
Καὶ σταφυλῶν κατέχων βἄμπελός ἐστιν ἐπιφί.
Καὶ μεσορεὶ νείλοιο φέρει φερέζοον ὕδωρ.

Μῆνες ῥωμαίων.

Ἰανουάριος.

Ἐξ ἐμέθεν, λυκάβαντος ἀπ' ἠελίοιο θύρετρα
Αὐσονίοις ὕψος δέρκεται ἠέλιος.

Φεβρουάριος.

Αὐτὰρ ἐγὼ θαμινῆς γαίην νιφάδεσσι διαίνω,
Τέρψων εἰαρινῆς ἔγγυον ἀγλαΐης.

Μάρτιος.

Ἄρχετ' Ἄρης ἀπ' ἐμεῖο, καὶ αἴθρια, καὶ γλάγος ἤδη·
Ἴση δ' εἰκοστῷ ἤματι νὺξ τελέθει.

Ἀπρίλιος.

Ἐντύνοι τῆμος δὲ φυτοσκάφος ἔρνεα τάμνων,
Ῥίζῃ ἐπ' ἀκροτάτῃ ἥμερον ἀκρέμονα.

Μάιος.

Οἴγεται ἤδη τοι θάλασσα, ἐφοπλίζοιτε δὲ νῆας·
Ὥριον ἀκλύστων ἐκτὸς ἄγειν λιμένων.

Ἰούνιος.

Μεσσάτιος ῥόδου εἰμὶ καὶ εὐγλήνοιο κρίνοιο,
Καὶ ξανθῆς κεράσου βρίθομαι ἀκρέμοσιν.

Ἰούλιος.

Καρκίνον ἠέλιος μετανείσεται, ἀστάχυας δὲ
Καρφαλέους χεὶρ γεωπόνος δρεπάνῃ.

Αὔγουστος.

Κείνω ἐγὼ πυῤῥὸν καὶ ἀχυρμιάς ἐν δὲ λέοντι,
Ἀτρεκέα τελέθει χεύματα νηιάδων.

Σεπτέμβριος.

Βρίθω ἐγὼ σταφυλῇ, βρίθω δ' ἐπὶ πάσῃ ὀπώρῃ·
Αὖθις δ' ἰσοπαλὴς γίγνεται ἤματι νύξ.

Ὀκτώβριος.

Τίς δέ κ' ἐμεῖο πέλει γλυκερώτερος, ὃς μέθυ ληνῷ
Ἡδὺ ἐπικατάγω, βάκχον ἀπ' οἰνοπέδου;

Νοέμβριος.

Εἴ τοι Ἀθηναίης πέλει ἔρνεα, ὥριον ἤδη
Καρπὸν ἀποθλίβειν, μνῆσιν ἔχειν καμάτων.

Δεκέμβριος.

Παύσασθαι νειοῦ κέλομαι. γλαγόωντι γὰρ ἤδη
Σπέρματι ῥιγεδανὴ πηγυλὶς ἀντιάσει.

Εἰς τοὺς αὐτούς.

Μὴν ὑπάτων πρῶτος· ὁ δὲ δεύτερος αὔλακα τέμνει·
Ὁ τρίτος, αὐσονίων γενεὴν ἐπὶ μῶλον ἐγείρει·
Τέτρατος ἀγγέλλει ῥοδοδάκτυλον εἴαρος ὥρην.
Εἰμὶ ῥόδων γενέτης, καὶ ἐγὼ κρίνα λευκὰ κομίζω.
Οὗτος ἀμαλλοδέτης· τὰ δ' ἐμὰ πλευρὰ νεφελῶν ἐγείρει.
Οὗτος ἄριστα φύλῳ πεφιλημένος ἔπλετο Βάκχῳ,
Τεύχω δ' οἶνον ἐγὼ μελιηδέα, χάρμα βροτοῖσι.
Δαῖτα φέρω γεραίεσσιν ἐς οὔνομα φωτὸς ἑκάστου.
Φορμίζειν δεδάηκα, καὶ ὑπνώοντας ἐγείρειν.

Εἰς τὸ ἔαρ.

Χείματος ἠνεμόεντος ἀπ' αἰθέρος οἰχομένοιο,
Πορφυρέη μείδησε φερανθέος εἴαρος ὥρη.
Γαῖα δὲ κυανέη χλοερὴν ἐστέψατο ποίην,
Καὶ φυτὰ θηλήσαντα νέοις ἐκόμησε πετήλοις.
Οἱ δ' ἁπαλὴν πίνοντες ἀεξιφύτου δρόσον ἠοῦς
Λειμῶνες γελόωσιν, ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο.
Χαίρει καὶ σύριγγι νομεὺς ἐν ὄρεσσι λιγαίνων,
Καὶ πολιοῖς ἐρίφοις ἐπιτέρπεται αἰπόλος αἰγῶν.
Ἤδη δὲ πλώουσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται,
Πνοιῇ ἀπημάντῳ ζεφύρου λίνα κολπώσαντες·
Ἤδη δ' εὐάζουσι φερεσταφύλῳ Διονύσῳ
Ἄνθεϊ βοτρυόεντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσοῦ.
Ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις
Καλὰ μέλει, καὶ σίμβλῳ ἐφήμεναι ἐργάζονται
Λευκὰ πολυτρήτοιο νεόρρυτα κάλλεα κηροῦ.
Πάντῃ δ' ὀρνίθων γενεὴ λιγύφωνος ἀείδει,
Ἀλκυόνες περὶ κῦμα, χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα,

Κύκνος ἐπ' ὄχθαισιν ποταμοῦ, καὶ ὑπ' ἄλσος ἀηδών.
Εἰ δὲ φυτῶν χαίρουσι κόμαι, καὶ γαῖα τέθηλε,
Συρίζει δὲ νομεὺς, καὶ τέρπεται εὔκερα μῆλα.
Καὶ ναῦται πλώουσι, διώνυσος δὲ χορεύει,
Καὶ μέλπει πετεινὰ, καὶ ὠδίνουσι μέλισσαι,
Πῶς οὐ χρὴ καὶ ἀοιδὸν ἐν εἴαρι καλὸν ἀεῖσαι;

ΘΕΩΝΟΣ μονόστιχον εἰς τὴν ἑβδομάδα.

Ζεὺς, ἄρης, παφίη, μήνη, κρόνος, ἥλιος, ἑρμῆς.

Τέλος τοῦ πρώτου τμήματος τῆς ἀνθολογίας διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

Ἐν τῷ ἑξῆς δευτέρῳ τμήματι σκωπτικῷ ὄντι περιέχεται κεφάλαια τάδε.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

διαφόρων ἐπιγραμμάτων, εἰς ἑπτὰ βιβλία διῃρημένης, τὸ δεύτερον.

ΕΙΣ ΑΓΩΝΙΣΤΑΣ, κεφ. α

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Οὗτος ὁ νῦν βέλτιστος Ὀλυμπικὸς εἶχε πρόσθεν
  Ῥῖνα, γένειον, ὀφρύν, ὠτάρια, βλέφαρα·
Εἶτ' ἀπογραψάμενος πύκτης, ἀπολώλεκε πάντα,
  Ὥστ' ἐκ τῶν πατρικῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρος.
Εἰκόνιον γὰρ ἀδελφὸς ἔχων προενήνοχεν αὐτοῦ·
  Καὶ κέκριτ' ἀλλότριος, μηδὲν ὅμοιον ἔχων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰκοσέτους σωθέντος Ὀδυσσέος εἰς τὰ πατρῷα,
  Ἔγνω τὴν μορφὴν Ἄργος ἰδὼν ὁ κύων·
Ἀλλὰ σὺ πυκτεύσας Στρατοφῶν ἐπὶ τέσσαρας ὥρας,
  Οὐ κυσὶν ἄγνωστος, τῇ δὲ πόλει γέγονας.
Ἢν ἐθέλῃς δὲ πρόσωπον ἰδεῖν ἐς ἔσοπτρον σεαυτοῦ,
  Οὐκ εἰμὶ Στρατοφῶν, αὐτὸς ἐρεῖς ὀμόσας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Κόσκινον ἡ κεφαλή σου, Ἀπολλόφανες, γεγένηται,
  Ἢ τῶν σητοκόπων βυβλαρείων τὰ κάτω.
Ὄντως μυρμήκων τρυπήματα λοξὰ καὶ ὀρθά,
  Γράμματα τῶν λυρικῶν Λύδια καὶ Φρύγια.
Πλὴν ἀφόβως πύκτευε· καὶ ἢν τρωθῇς γὰρ ἄνωθεν,
  Ταῦθ' ὅσ' ἔχεις, ἕξεις· πλείονα δ' οὐ δύνασαι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πύκτης ὢν κατέλυσε Κλεόμβροτος· εἶτα γαμήσας,
Ἔνδον ἔχει πληγῶν ἴσθμια καὶ νέμεα,
Γραῦν μαχίμην τύπτουσ' ὀλύμπια· καὶ τὰ παρ' ἑαυτῷ
Μᾶλλον ἰδεῖν φρίσσων ἢ ποτὲ τὸ στάδιον.
Ἂν γὰρ ἀναπνεύσῃ, δέρεται ταῖς παντὸς ἀγῶνος
Πληγαῖς, ὡς ἀποδῷ· κἂν ἀποδῷ, δέρεται.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Πέντε μετ' ἄλλων χάρμος ἐν ἀρκαδίᾳ δολιχεύων,
Θαῦμα μὲν, ἀλλ' ὄντως ἕβδομος ἐξέπεσεν.
Ἓξ ὄντων, τάχ' ἐρεῖς, πῶς ἕβδομος; εἷς φίλος αὐτοῦ,
Θάρσει χάρμε, λέγων, ἦλθεν ἐν ἱματίῳ.
Ἕβδομος οὖν οὕτω παραγίνεται. εἰ δ' ἔτι πέντε
Εἶχε φίλους, ἦλθ' ἂν ζωΐλε, δωδέκατος.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν σταδίῳ τρέχων ἐρασίστρατον ἡ μεγάλη γῆ,
Πάντων σειομένων, οὐκ ἐσάλευσε μόνον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὔτε τάχιον ἐμοῦ τις ἐν ἀντιπάλοισιν ἔπιπτεν,
Οὔτε βράδιον ὅλως ἔδραμε τὸ στάδιον.
Δίσκῳ μὲν γὰρ ὅλως οὐδ' ἤγγισα, τοὺς δὲ πόδας μου
Ἐξᾶραι πηδῶν ἴσχυον οὐδέποτε.
Κυλλὸς δ' ἠκόντιζεν ἀμείνονα· πέντε δ' ἀπ' ἄθλων
Πρῶτος ἐκηρύχθην πεντετριαζόμενος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Νύκτα μέσην ἐποίησε τρέχων ποτὲ μάρκος ὁπλίτης,
Ὥστ' ἀποκλεισθῆναι πάντοθεν τὸ στάδιον.
Οἱ γὰρ δημόσιοι κεῖσθαί τινα πάντες ἔδοξαν
Ὁπλίτην τιμῆς εἵνεκα τῶν λιθίνων.
Καὶ τί γάρ; εἰς ὥρας ἠνοίγετο, καὶ τότε μάρκος
Ἦλθε, παρελλείπων τῷ σταδίῳ δίπλεθρον.

Ἄδηλον.

Τὸ στάδιον περικλῆς εἴτ' ἔδραμεν, εἴτ' ἐκάθητο,
Οὐδεὶς οἶδεν ὅλως· δαιμόνιος βραδυτής.

Ὁ ψόφος τοῦ ὕσπληγος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦται
 Ἄλλος, καὶ περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τῷ πίσης μεδέοντι τὸ κρανίον αὖλος ὁ πύκτης,
 Ἓν καθ' ἓν ἀθροίσας ὀστέον, ἀντίθεται.
Σωθεὶς δ' ἐκ νεμέας, Ζεῦ δέσποτα, σοὶ τάχα θήσει
 Καὶ τοὺς ἀστραγάλους τοὺς ἔτι λειπομένους.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰς ἱερόν ποτ' ἀγῶνα μίλων μόνος ἦλθ' ὁ παλαιστής,
 Τὸν δ' εὐθὺς στεφανοῦν ἀθλοθέτης ἐκάλει.
Προσβαίνων δ' ὤλισθεν ἐπ' ἰσχίον. οἱ δ' ἐβόησαν
 Τοῦτον μὴ στεφανοῦν, εἰ μόνος ὢν ἔπεσεν.
Ἀνστὰς δ' ἐν μέσσοισιν ἀνέκραγεν, οὐχὶ τρί' ἐστίν;
 Ἓν κεῖμαι, λοιπὰ τἄλλα μέ τις βαλέτω.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰ ταχὺς εἰς τὸ φαγεῖν καὶ πρὸς δρόμον ἀμβλεὺς ὑπάρχεις,
 Τοῖς ποσί σου τρῶγε, τὸ τρέχε τῷ στόματι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οἱ συναγωνισταὶ τὸν πυγμάχον ἐνθάδ' ἔθηκαν
 Ἆπιν· οὐδένα γὰρ πώποτ' ἐτραυμάτισεν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πᾶσαν ὅσην ἕλληνες ἀγωνοθετοῦσιν ἅμιλλαν
 Πυγμῆς, ἀνδρολέως πᾶσαν ἀγωνισάμην.
Ἔσχον δ' ἐν πίσῃ μὲν, ἓν ὠτίον· ἐν δὲ πλαταιαῖς,
 Ἓν βλέφαρον· πυθοῖ δ', ἄπνοος ἐκφέρομαι.
Δαμοτέλης δ' ὁ πατὴρ ἐκηρύσσετο σὺν πολιήταις
 Ἆραί μ' ἐκ σταδίων ἢ νεκρὸν ἢ κολοβόν.

ΕΙΣ ΑΔΥΝΑΤΟΝ,

κεφ. β.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς τί μάτην νίπτεις δέμας ἰνδικόν; ἴσχεο τέχνης,
 Οὐ δύνασαι δνοφερὴν νύκτα καθηλιάσαι.

ΕΙΣ ΑΝΟΗΤΟΥΣ, κεφ. γ'.

ΑΝΤΙΟΧΟΥ εἰς ἀπαίδευτον ἐπιδεξάμενον.

Βήσας, εἰ φρένας εἶχεν, ἀπήγχετο· νῦν δ' ὑπ' ἀνοίας,
Καὶ ζῇ καὶ πλουτεῖ, καὶ μετὰ τὴν πάροδον.

Ἄδηλον.

Ἐν πᾶσιν μεθύουσιν Ἀκίνδυνος ἤθελε νήφειν,
Τοὔνεκα καὶ μεθύειν αὐτὸς ἔδοξε μόνος.

Ἄδηλον.

Ἔσβεσε τὸν λύχνον μωρὸς ψυλλῶν ὑπὸ πολλῶν
Δακνόμενος, λέξας, οὐκ ἔτι με βλέπετε.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πάντες μὲν δειλοὶ καὶ ἀλαζόνες εἰσί, καὶ εἴ τι
Ἐν τοῖς ἀνθρώποις δεινὸ πέφυκε πάθος·
Ἀλλ' ὁ λογισμὸν ἔχων τῶν πλησίον οὐκ ἀναφαίνει,
Ἔνδον ἀποκρύπτων τῇ συνέσει τὸ πάθος.
Σῆς δὲ θύρα ψυχῆς ἀναπέπταται, οὐδὲ λέληθας
Οὔτε καταπλήσσων, οὔτε θρασυνόμενος.

ΑΒΒΙΑΝΟΥ.

Κύλλος, καὶ λοῦρος, δύο τὼ καλοὶ ἐγχεσίμωροι·
Κύλλος δ' ἐκ τούτων ἐγχεσιμωρότερος.

Ἄδηλον.

Ἢν ἐσίδῃς κεφαλὴν μαδαρὰν καὶ στέρνα καὶ ὤμους,
Μηδὲν ἐρωτήσῃς, μωρὸν ὁρᾷς φαλακρόν.

ΕΙΣ ΑΡΠΑΓΑΣ, κεφ. δ'.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

[a] Δέξαι Φοῖβε τὸ δεῖπνον ὅ σοι φέρω. [b] ἢν τις ἐάσῃ,
Δέξομαι. [a] εἶτα φοβῇ καὶ σύ γε λῃστοίδην;
[b] Οὐδένα τῶν ἄλλων πλὴν ἱέριον. οὗτος ἔχει γὰρ
Ἅρπαγος ἐκείνου χεῖρα κραταιοτέρην.
Ἀκρισίου βωμοῖο νεωκόρος ἢν τελέσῃ δὲ
Τὴν πομπήν, ἄρας ᾤχεθ' ἅπαντα πάλιν.

Ἐν Διὸς ἀμβροσίῃ πολλὴ χάρις. εἷς γὰρ ἂν ὑμέων
Ἦ μὴν, εἰ λιμοῦ καὶ θεὸς ᾐσθάνετο.

ΕΙΣ ΑΣΕΛΓΕΙΣ, κεφ. ξζ

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν φιλόπαιδα Κράτιππον ἀκούσατε· θαῦμα γὰρ ὑ-
Καινὸν ἀπαγγέλλω. πλὴν μεγάλαι Νεμέσεις. (μῖν
Τὸν φιλόπαιδα Κράτιππον ἀνεύρομεν ἄλλο γένος. τί;
Τῶν ἑτέρων ζήλων. ἤλπισα τοῦτ' ἂν ἐγὼ,
Ἤλπισα τοῦτο Κράτιππε; μνήσομαι, εἰ λύκος εἴη)
Πᾶσι λέγων, ἐφάνης ἐξαπίνης ἔριφος.

Ἄδηλον.

Ἀνέρας ἠρνήσαντο, καὶ οὐκ ἐγένοντο γυναῖκες·
Οὔτ' ἄνδρες γεγάασιν, ἐπεὶ πάθον ἔργα γυναικῶν·
Οὐδὲ γυναῖκες ἔασιν, ἐπεὶ φύσιν ἔλλαχον ἀνδρῶν·
Ἀνέρες εἰσὶ γυναιξὶ, καὶ ἀνδράσιν εἰσὶ γυναῖκες.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἑστηκὸς τὸ Κίμωνος ἰδὼν πέος εἶφ' ὁ Πρίηπος,
Οἴμοι, ὑπὸ θνητοῦ λείπομαι ἀθάνατος.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Ἡ κλίνη πάσχοντας ἔχει δύο καὶ δύο δρῶντας·
Οὓς σὺ δοκεῖς πάντως τέσσαρας· εἰσὶ δὲ τρεῖς.
Ἢν δὲ πύθῃ πῶς τοῦτο, τὸν ἐν μέσσῳ δὶς ἀρίθμει,
Κοινὰ παρ' ἀμφοτέροις ἔργα σαλευόμενον.

Ἄδηλον.

Εἰρήνη πάντεσσιν, ἐπίσκοπος εἶπεν ἐπελθών.
Πῶς δύναται πᾶσιν, ἣν μόνος ἔνδον ἔχει;

Ἄδηλον.

Φεύγων τὴν ὑπόνοιαν Ἀπολλοφάνης ἐγάμησε,
Καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς νυμφίος ἦλθε μέσης,
Αὔριον εὐθὺ λέγων ἕξω τέκνον· εἶτα παρῆλθεν
Αὔριον ἀντὶ τέκνου τὴν ὑπόνοιαν ἔχων.

Ἄδηλον.

Ἀλφειοῦ στόμα φεῦγε· φιλεῖ κόλποις Ἀρεθούσης,
Πρηνὴς ἐμπίπτων ἁλμυρὸν ἐς πέλαγος.

Αδηλον.

Οὐχ ὅτι τὸν κάλαμον λείχεις, διὰ τοῦτό σε μισῶ,
Ἀλλ' ὅτι τοῦτο ποιεῖς καὶ δίχα τοῦ καλάμου.

Αδηλον.

Χείλων, καὶ λείχων, ἴσα γράμματα· ἐς τί δὲ τοῦτο;
Λείχει γὰρ χείλων κἂν ἴσα, κἂν ἄνισα.

Αδηλον.

Υἱὸς πατρικὸς μάλα κόσμιος, ὃς διὰ κύπριν
Οὐχ ὁσίην ἑτάρους πάντας ἀποστρέφεται.

Αδηλον.

Ἂν μετ' Ἀλεξάνδρειαν ἐς Ἀντιόχειαν ἀπέλθῃς,
Καὶ μετὰ τὴν σύμπασαν Ἰταλίης ἐπιβῇς,
Τῶν δυνατῶν οὐδείς σε γαμήσει. τοῦτο γὰρ αἰεὶ
Οἰόμενον, πηδᾷς εἰς πόλιν ἐκ πόλεως.

ΕΙΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΥΣ, κεφ. ςʹ.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τῷ πατρί μου τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι μακρόγηρων
Πάντες ἐμαντεύσανθ' ὡς ἀφ' ἑνὸς στόματος·
Ἀλλ' Ἑρμοκλείδης αὐτὸν μόνος εἶπε προμοίρειν,
Εἶπε δ' ὅτ' αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκοπτόμεθα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πάντες ὅσοι τὸν Ἄρη καὶ τὸν Κρόνον ὡροθετοῦσιν,
Ἄξιοί εἰσι τυχεῖν πάντες ἑνὸς τυπάνου.
Ὄψομαι οὐ μακρὰν αὐτοὺς τυχὸν εἰδότας ὄντως
Καὶ τί ποιεῖ ταῦρος καὶ τί λέων δύναται.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον, αὐτὸς ἑαυτοῦ
Τὴν γένεσιν διαθεὶς, αὐλὸς ὁ ἀστρολόγος·
Καὶ ζήσειν ὥρας ἔτι τέσσαρας· ὡς δὲ παρῆλθεν
Ἡ πέμπτη, καὶ ζῆν εἰδότα μηδὲν ἔδει,
Αἰσχυνθεὶς πετόσιριν, ἀπήγξατο· καὶ μετέωρος
Θνήσκει μὲν, θνήσκει δ' οὐδὲν ἐπιστάμενος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πρὸς τὸν μάντιν Ὄλυμπον Ὀνήσιμος ἦλθεν ὁ πύκτης,
Εἰ μέλλει γηρᾶν βουλόμενος προμαθεῖν.
Κἀκεῖνος, ναί, φησίν, ἐὰν ἤδη καταλύσῃς·
Ἂν δέ γε πυκτεύῃς, ὡροθετεῖ σε Κρόνος.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εἰς ῥόδον εἰ πλεύσοι, τὶς ὀλυμπικὸν ἦλθεν ἐρωτῶν
Τὸν μάντιν, καὶ πῶς πλεύσεται ἀσφαλέως.
Χὠ μάντις, πρῶτον μέν, ἔφη, καινὴν ἔχε τὴν ναῦν,
Καὶ μὴ χειμῶνος, τοῦ δὲ θέρους ἀνάγου.
Τοῦτο γὰρ ἂν ποιῇς, ἥξεις κἀκεῖσε καὶ ὧδε,
Ἂν μὴ πειρατὴς ἐν πελάγει σε λάβῃ.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Πρὸς τὸν μάντιν ὄλυμπον ὀνήσιμος ἦλθ᾽ ὁ παλαιστής,
Καὶ πένταθλος ὕλας, καὶ σταδιοδρόμος μενεκλῆς,
Τίς μέλλει νικᾶν αὐτῶν τὸν ἀγῶνα, θέλοντες
Γνῶναι. κἀκεῖνος τοῖς ἱεροῖς ἐνιδών,
Πάντες, ἔφη, νικᾶτε, μόνον μή τίς σε παρέλθῃ,
Καὶ σὲ καταστρέψῃ, καὶ σὲ παρατροχάσῃ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰπὲ πόθεν σὺ μετρεῖς κόσμον καὶ πείρατα γαίης,
Ἐξ ὀλίγης γαίης σῶμα φέρων ὀλίγον.
Σαυτὸν ἀρίθμησον πρότερον, καὶ γνῶθι σεαυτόν,
Καὶ τότ᾽ ἀριθμήσεις γαῖαν ἀπειρεσίην.
Εἰ δ᾽ ὀλίγον πηλὸν τοῦ σώματος οὐ καταριθμεῖς,
Πῶς δύνασαι γνῶναι τῶν ἀμέτρων τὰ μέτρα;

Ἀδήλου.

Ἀντικράτης ἤδει τὰ σφαιρικὰ μᾶλλον ἀράτου
Πολλῷ, τὴν δ᾽ ἰδίην οὐκ ἐνόει γένεσιν.
Διστάζειν γὰρ ἔφη πότερ᾽ ἐν κριῷ γεγένηται,
Ἢ διδύμοις, ἢ τοῖς ἰχθύσιν ἀμφοτέροις.
Εὕρηται δὲ σαφῶς ἐν τοῖς τρισί. καὶ γὰρ ὀχευτής,
Καὶ μωρός, μαλακός τ᾽ ἐστί, καὶ ὀψοφάγος.

Ἄδηλον.

Καλλιγένης ἀγροῖκος ὅτε σπόρον ἔμβαλε γαίῃ,
  Οἶκον Ἀριστοφάνους ἦλθεν ἐς ἀστρολόγου,
Ἤτεε δ' ἐξερεείνων εἰ θέρος αἴσιον αὐτῷ
  Ἔσται, καὶ σταχύων ἄφθονος εὐπορίη.
Ὃς δὲ λαβὼν ψηφῖδας, ὑπὲρ πίνακός τε πυκάζων,
  Δάκτυλά τε γνάμπτων, φθέγξατο Καλλιγένει,
Εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον ὅσσον ἀπαρκεῖ,
  Μηδέ τιν' ὑλαίην τέξεται ἀνθοσύνην,
Μηδὲ πάγος ῥήξῃ τὴν αὔλακα, μηδὲ χαλάζῃ
  Ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματος ὀρνυμένου,
Μηδὲ νεβροὶ κείρωσι τὰ λήια, μηδέ τιν' ἄλλην
  Ἠέρος ἢ γαίης ὄψεται ἀμπλακίην,
Ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι, εὖ δ' ἀποκόψεις
  Τοὺς στάχυας· μούνας δείδιθι τὰς ἀκρίδας.

ΕΙΣ ΒΡΑΧΕΙΣ, κεφ. ιζ.

ΤΙΜΩΝΟΣ εἰς Κλεάνθην.

Τίς δ' οὗτος, κίλλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν;
Μωλύτης, ἐπέων φίλος, ἄσιος, ὅλμος ἄτολμος.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀντικήνσωρος.

Ἀσφαλέως οἴκησον ἐν ἄστει, μή σε κολάψῃ
  Αἵματι πυγμαίων ἡδομένη γέρανος.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἀγρὸν Μηνοφάνης ὠνήσατο, καὶ διὰ λιμὸν
  Ἐκ δρυὸς ἀλλοτρίας αὑτὸν ἀπηγχόνισεν.
Γῆν δ' αὐτῷ τεθνεῶτι βαλεῖν οὐκ ἔσχον ἄνωθεν,
  Ἀλλ' ἐτάφη μισθοῦ πρός τινα τῶν ὁμόρων.
Εἰ δ' ἔγνω τὸν ἀγρὸν τὸν Μηνοφάνους Ἐπίκουρος,
  Πάντα γέμειν ἀγρῶν εἶπεν ἄν, οὐκ ἀτόμων.

Ἄδηλον.

Ὁ βραχὺς Ἑρμογένης, ὅταν ἐκβάλῃ εἰς τὸ χαμαί τι,
  Ἕλκει πρὸς τὰ κάτω τοῦτο δορυδρεπάνῳ.

ΕΙΣ ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ ΨΥΧΡΟΝ, κεφ. ηʹ

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Λούσασθαι πεπόρευται Ὀνήσιμος εἰς βαλανεῖον
Δωδεκάτῃ δύστρου μηνὸς, ἐπ' Ἀντιφίλου,
Παῖδα λιπὼν οἴκοις ἐπιτήδιον, ὃν δύο τέκνων
Ἄλλων εὑρήσει λουσάμενος, πατέρα.
Ἥξειν δ' εἰς ὥρας ἡμῖν γράφει· οἱ βαλανεῖς γὰρ
Εἰς τότε τάσσονται τὴν πυρίαν καθελεῖν.

ΕΙΣ ΓΡΑΙΑΣ, κεφ. θʹ

ΜΥΡΙΝΟΥ.

Ὑ τετρακόσι' ἔτη ἔχεις δὲ σὺ τοὺς ἐνιαυτοὺς
Δὶς τόσσους τρυφερὴ πεντακόρων ἑκάβη.
Σισύφου ὦ μάμμη καὶ Δευκαλίωνος ἀδελφή.
Βάπτε δὲ τὰς λευκὰς, καὶ λέγε πᾶσι τατᾶ.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
Ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὰς πολιὰς βάψασα Θεμιστονόη τρικόρωνος,
Γίγνεται ἐξαπίνης οὐ νέα, ἀλλὰ Ῥέα.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Γρηῦν ἔγημε Φιλῖνος, ὅτ' ἦν νέος· ἡνίκα πρέσβυς,
Δωδεκέτιν· παφίη δ' ὄφελος οὐδέποτε·
Καὶ γὰρ ἄπαις διέμεινε τότε σπείρων ἐς ἄκαρπα·
Νῦν δ' ἑτέρως γήμας, ἀμφοτέρων στέρεται.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἡ πολιὴ κροτάφοισι κατωτυλαρὶς, ἡ πολύμυθος
Γραῖα, δι' ἣν Νέστωρ οὐκ ἔτι πρεσβύτατος,
Ἡ φάος ἀθρήσασ' ἐλάφου πλέον, ἡ χερὶ λαιῇ
Γῆρας ἀριθμεῖσθαι δεύτερον ἀρξαμένη,
Ζῇ καὶ λεύσσουσα καὶ ἀρτίπος, οἷά τε νύμφη,
Ὥστε με διστάζειν μή τι πέπονθ' Ἀΐδης.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὴν δύσκωφον γραῖαν Ὀνήσιμε πρὸς Διὸς ἔξω
　Ἐκβάλε· πολλὰ λίην πράγματά μοι παρέχει.
Ἢν αὐτῇ τυρὸν, ἁπαλοὺς εἴπωμεν ἐνέγκαι,
　Οὐ τυρὸν, πυροὺς δ' ἔρχετ' ἔχουσα νέους.
Πρώην τὴν κεφαλὴν ἐπόνουν, καὶ πήγανον αὐτὴν
　Ἤτουν· ἡ δ' ἔφερεν τήγανον ὀστράκινον.
Ἢν ὀπὸν αἰτήσω, δοκὸν εἰσφέρει· ἂν λάχανόν μοι
　Εἴπω, δὸς, πεινῶν, εὐθὺ φέρει λάσανον.
Ὄξος ἂν αἰτήσω, τόξον φέρει· ἂν δέ γε τόξον,
　Ὄξος. ὅλως δ' ὃ λέγω, οὔποτ' ἐπαισθάνεται.
Αἰσχρὸν τῆς γραός με χάριν κήρυκα γενέσθαι,
　Καὶ μηλεῖαν ἔξω, νυκτὸς ἐγειρόμενον.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Λύεσθαί σε λέγουσι πολὺν χρόνον ἡλιόδωρε,
　Γραῖαν ἐτῶν ἑκατὸν μὴ καταλυομένην.
Πλὴν ἔγνωκα τίνος ποιεῖς χάριν· ὡς ὁ παλαιὸς
　Ἐλπίζεις Πελίας ἑψομένην νεάσαι.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ.

Τῷ ψιμύθῳ μὲν ἀεὶ λιποσαρκέα τεῖνε παρειὴν
　Λαοδίκη, λαοῖς ἔνδικα τιννυμένη·
Μήποτε δ' εὐρυνώῃς σέο χείλεα· τίς γὰρ ὀδόντων
　Ὄρχατον ἐμπήξει φαρμακόεντι δόλῳ;
Τὴν χάριν ἐξερρύησας, ὅσην ἔχες· οὐκ ἀπὸ γαίης
　Ἀγλαΐη μελέων ἕλκεται ἀενάου.
Ὡς γὰρ ῥόδον θαλέθεσκες ἐν εἴαρι· νῦν δ' ἐμαράνθης,
　Γήραος αὐχμηρῷ καρφομένη θέρει.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γῆρας δὲ σὸν οὔποτε βάψεις,
　Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις.
Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ καταπλάττε,
　Ὥστε προσωπεῖον, κοὐχὶ πρόσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί. τί μαίνεαι; οὔποτε φῦκος
　Καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην.

ΓΑΙΤΟΥΛΙΟΥ.

Τετράκις ἀμφορέως περὶ χείλεσι χείλεα θεῖσα
  Σιληνὶς πάσας ἐξεφόρησε τρύγας.
Εὐχαίτα Διόνυσε, σὲ δ' ὕδασιν οὐκ ἐμίηνεν,
  Ἀλλ' οἷος προφότης ἦλθες ἀπ' οἰνοπέδης,
Τοῖόν σε προὔπινεν ἀφειδὲς ἐς ἄγγος ἔχουσα,
  Εἰσότε καὶ νεκύων ἦλθ' ἐπὶ συμμορίην.

Ἄδηλον.

Τὴν γραῦν ἐκκομίσας, φρόνιμος πάνυ Μόσχος ἔγημε
  Παρθένον· ἡ φερνὴ δ' ἔνδον ἔμεινεν ὅλη.
Ἄξιον αἰνῆσαι Μόσχου φρένας, ὃς μόνος οἶδε
  Καὶ τίνα δεῖ κινεῖν, καὶ τίνα κληρονομεῖν.

Ἄδηλον.

Ἤκμασε Νικονόη. κἀγὼ λέγω· ἤκμασε δ' αὐτὴ
  Ἡνίκα Δευκαλίων ἄπλετον εἶδεν ὕδωρ.
Ταῦτα μὲν οὖν ἡμεῖς οὐκ οἴδαμεν, ἀλλ' ὅτι ταύτην
  Οὐκ ἄνδρα ζητεῖν νῦν ἔδει, ἀλλὰ τάφον.

Ἄδηλον.

Ἄλλην δρυῶν βαλάνιζε μιαρώτατον· οὐ γὰρ ἔγωγε
  Ἔκκαιρον μήλων προσδέχομαι ῥυτίδα·
Ἀλλ' αἰεὶ πεπόθηκα συνακμάζουσαν ὀπώρην.
  Ὥστε τί πειράζεις λευκὸν ἰδεῖν κόρακα;

Ἄδηλον.

Γινώσκειν σε θέλω Πλακιανὲ σαφῶς, ὅτι πᾶσα
  Ἔγχαλκος γραῖα, πλουσία ἐστὶ σορός.

ΝΙΚΙΟΥ.

Τὴν κεφαλὴν βάπτων τις, ἀπώλεσε τὰς τρίχας αὐτάς,
  Καὶ δασὺς ὢν λίαν, ὠὸν ἅπας γέγονεν.
Τοῦτο βαφεὺς ἐβόησε, τὸ μηκέτι κουρέα τέμνειν
  Μήτε κόμην λευκήν, μήτε μελαινομένην.

ΕΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥΣ, κεφ. ιζ.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἂν τοῦ γραμματικοῦ μνησθῶ μόνον Ἡλιοδώρου,
  Εὐθὺ σολοικίζον τὸ στόμα μου δέδεται.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς γραμματικὸν
κερασφόρον.

Οὐδεὶς γραμματικῶν δύναταί ποτε ἄρτιος εἶναι,
Ὀργὴν καὶ μῆνιν καὶ χόλον εὐθὺς ἔχων.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Γραμματικοὶ, μώμου στυγίου τέκνα, σῆτες ἀποδμήτων,
Τελχῖνες βίβλων, ζηνοδότου σκύλακες,
Καλλιμάχου στρατιῶται, ὃν ὡς ὅπλον ἐκτανύσαντες,
Οὐδ' αὐτοῦ κείνου γλῶσσαν ἀποστρέφετε·
Συνδέσμων λυγρῶν θηρήτορες, οἷς τὸ μὶν ἢ σφὶν
Εὔαδε, καὶ ζητεῖν εἰ κύνας εἶχε κύκλωψ·
Τρίβοισθ' εἰς αἰῶνα, κατατρύζοντες ἀλιτροὶ
Ἄλλων· ἐς δ' ἡμᾶς ἰὸν ἀποσβέσατε.

ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Γραμματικῶν περίεργα γένη, ῥιζώρυχα μούσης
Ἀλλοτρίης, ἀτυχεῖς σῆτες ἀκανθοβάται,
Τῶν μεγάλων κηλῖδες, ἐπ' ἠρίννῃ δὲ κομῶντες,
Πικροὶ καὶ ξηροὶ καλλιμάχου πρόκυνες,
Ποιητῶν λῶβαι, παισὶ σκότος ἀρχομένοισι,
Ἔρροιτ' εὐφώνων λαθροδάκναι κόριες.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Οὐ δύναμαι γαμετῆς καὶ γραμματικῆς ἀνέχεσθαι,
Γραμματικῆς ἀπόρου, καὶ γαμετῆς μαχίμου.
Ἀμφοτέρων τὰ πάθη, θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται.
Τὴν οὖν γραμματικὴν καὶ μόλις ἐξέφυγον·
Οὐ δύναμαι δ' ἀλόχου τῆς ἀνδρομάχης ἀπαλλαγῆν.
Εἴργει χάρτης γὰρ καὶ νόμος αὐσόνιος.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ.

Γραμματικός ποτ' ὄνῳ ἐποχούμενος, ἐξεκυλίσθη,
Καὶ τῆς γραμματικῆς (ὡς λόγος) ἐξέπεσεν·
Εἶθ' ἑξῆς ἐβίου κοινὸν βίον, ὡς ἰδιώτης,
Ὧν ἐδίδασκεν ἀεὶ, μηδὲν ἐπιστάμενος.
Ἀλλὰ γλύκων ἔπαθεν τοὐναντίον· ἦν γὰρ ἄπειρος
Καὶ κοινῆς γλώττης, οὐχ ὅτι γραμματικῆς,

Νῦν λιβυκοὺς κλώθωνας ὀχούμενος, εἶτ' ἀποπίπτων
Πολλάκις, ἐξαίφνης γραμματικὸς γέγονεν.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἔξω παιδεύεις πάριδος κακὰ καὶ μενελάου,
Ἔνδον ἔχων πολλοὺς τῆς ἑλένης πάριδας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἵλαθι γραμματικὴ φυσίζοε, ἵλαθι μοῦσα,
Φάρμακον εὑρομένη μῆνιν ἄειδε θεά.
Νηόν ἐχρῆν καὶ σοὶ περικαλλέα δωμήσασθαι,
Καὶ βωμὸν θυέων μήποτε δευόμενον.
Καὶ γὰρ σοῦ μεσταὶ μὲν ὁδοί, μεστὴ δὲ θάλασσα,
Καὶ λιμένες· πλούτων δέκτρια γραμματική.

Ἄδηλον.

Τούτοις τοῖς παρὰ δεῖπνον ἀοιδομάχοις λογολέσχαις,
Ταῖς ἀπ' ἀριστάρχου γραμματολικριφίσιν,
Οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν, οὐ πεῖν φίλον, ἀλλ' ἀνάκεινται
Νηπυτιευόμενοι νέστορι καὶ πριάμῳ,
Μή με βάλῃς κατὰ λέξιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
Σήμερον οὐ δειπνῶ μῆνιν ἄειδε θεά.

Ἄδηλον.

Γραμματικὸς ζιώων, ὃς ἔχει πώγωνα μένανδρον,
Τὸν δ' υἱὸν τούτῳ φησὶ συνεστακέναι,
Τὰς νύκτας δ' αὐτῇ μὲν γ' ἔτι οὐ παύεται οὕτως,
Πτώσεις, συνδέσμους, σχήματα, συζυγίας.

Ἀδέσποτον.

Χαίρεθ' οἱ περὶ κόσμον ἀεὶ πεπλανηκότες ὄμμα,
Οἵτ' ἀπ' ἀριστάρχου σῆτες ἀκανθολόγοι.
Ποῖ γὰρ ἐμοὶ ζητεῖν τίνας ἔδραμεν ἥλιος οἴμους;
Καὶ τίνος ἦν πρωτεύς, καὶ τίς ὁ πυγμαλίων;
Γινώσκοιμ' ὅσα λευκὸν ἔχει στίχον· ἡ δὲ μέλαινα
Ἱστορίη τήκοι τοὺς περὶ καλλιμάχους.

Ἄδηλον.

Ὦ τλῆμον κυνέγειρε καὶ ἐν ζωοῖς καὶ ἀπελθών,
Ὡς αἰεὶ κόπτῃ ῥήμασι καὶ κοπίσιν.

Πρόσθε μὲν ἐν πολέμοισι τεὴ πίσε μυρία μᾶζαν χείρ,
Νῦν δέ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ παιδὸς ἐστέφισεν.

Ἄδηλον.

Ἦν ἄρα καὶ χαίρουσι τύχη χαλεπή τε καὶ ἐσθλή,
Καὶ χρόνος ὡρονομεῖ πετραπόδων γενέσιν.
Ἐξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔσχεν,
Ἐξ ἀλαβαρχείης, γραμματικὸς γέγονεν.
Τλῆθι φέρειν λοιπὸν καὶ θήλια. γραμματικῶς γὰρ
Οὐδὲ τέλος κριθὴ, κρῖ δὲ μόνον λέγεται.

ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ, κεφ. ια.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πᾶσα γυνὴ χόλος ἐστὶν, ἔχει δ' ἀγαθὰς δύω ὥρας,
Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ.

ΕΙΣ ΔΕΙΛΟΥΣ, κεφ. ιβ.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἄνθρακα καὶ δάφνην παραβάλεται ὁ στρατιώτης
Αὖλος, ἀποσφίγξας μήλινα λαμάτια.
Φείδεται ἐν δ' ἄλλῳ ἴδον ξίφος· ἣν δέ ποτ' εἴπῃς,
Ἔρχοντ', ἐξαπίνης ὕπτιος ἐκλέεται.
Οὐδενὶ δ', οὐ πολέμων προσέρχεται, οὐ στρατοκλείδῃ,
Ἀλλὰ φίλῳ χρῆται πάντοτε λειπομάχῳ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γραπτὴν ἐν τοίχῳ καλπούριος ὁ στρατιώτης,
Ὡς ἔθος ἐστὶν, ἰδὼν τὴν ἐπὶ ναυσὶ μάχην,
Ἄσφυκτος καὶ χλωρὸς ὁ θούριος ἐξετανύσθη,
Ζωγρεῖτε, κράξας, πρῶες ἀρηΐφιλοι.
Καὶ μὴ τέτρωται κατεμάνθανε, καὶ μόλις ἔγνω
Ζῆν τότε τοῖς τοίχοις ἀμολγηστὲ λύτρα.

ΕΙΣ ΔΥΣΕΙΔΕΙΣ, κεφ. ιγ.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον ὀλυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
Ἔλθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.

Καὶ σὺ γὰρ, ὡς νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργές,
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ρύγχος ἔχουσα βίτω τοιπιθήκινον, οἱ ἰδοῦσαν
Τὴν ἑκάτην αὐτὴν οἴομ' ἀπαγχονίσαι,
Εἰμὶ λέγει σώφρων λουκίλλιε, καὶ μονοκοίτω.
Αἰδεῖται γὰρ ἴσως παρθένος εἶμι λέγειν.
Ος δὲ λέγει μισεῖν με, κακὸν τοιοῦτο γαμήσας,
Τῆς αὐτῆς σχοίη τέκνα σαοφροσύνης.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ηθελε δριμὺς ἄγαν τὸ πρόσθ' ἱερώνυμος εἶναι·
Νῦν δὲ τὸ δρῖ μὲν ἔχει, λος δὲ τὸ μῦς γέγονεν.

Αδηλον.

Ηρὶς καστορέος ἐστὶν ὅταν σκάπτῃ τι, δίκελλα·
Σάλπιγξ δ' ἂν ῥέγχῃ· τῇ δὲ τρύγῃ, δρέπανον·
Ἐν πλοίοις, ἄγκυρα· κατασπείροντι δ' ἄροτρον·
Αγκιστρον ναύταις, ὀψοφάγοις κρεάγρα·
Ναυπηγοῖς, κένδυλα· γεωργοῖς δὲ, πρασόκουρον·
Τέκτοσιν, ἀξίνη· τοῖς δὲ πυλῶσι, κόραξ.
Οὕτως εὐχρήστου σκεύους κάστωρ τετύχηκε,
Ρῖνα φέρων πάσης ὄργανον ἐργασίας.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Ερμοκράτης τῆς ῥινός· ἐπεὶ τὴν ῥῖνα λέγοντες
Ερμοκράτους, μικροῖς μακρὰ χαριζόμεθα.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ιχθὺν ὁ γρυπὸς σωσίπολις οὐκ ἀγρεάζει,
Πρῶνα δ' ἔχει πολλὴν ἐξ ἁλὸς εὐβοσίην.
Οὐ λίνον, οὐ κάλαμον περιστάγων, τῇ ῥινὶ δὲ προσθεὶς
Αγκιστρον, σύρει πάντα τὰ νηχόμενα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ζήνωνος οἶκος κατεκαίετο, πολλὰ δ' ἐμόχθει,
Ἐκ θυρίδος ζητῶν αὐτὸν ὑπεκχαλάσαι.
Ικρία συμπήξας οὐκ ἔφθανεν, ὀψὲ δ' ἐπιγνούς,
Τὴν ῥῖν' ἀντιμάχου κλίμακα θείς, ἔφυγεν.

ΑΜΜΩΝΙΔΟΥ.

Αντιπάτρῳ γυμνὴν εἴ τις παρθοισῖν ἔδειξεν,
Ἔκτοθεν ἂν στηλῶν ἡρακλέους ἔφυγον.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ψευδὲς ἔσοπτρον ἔχει Δημοσθενίς· εἰ γὰρ ἀληθὲς
Ἔβλεπεν, οὐκ ἂν ὅλως ἤθελεν αὐτὸ βλέπειν.

Ἄδηλον.

Κερκίδος οὐ χρήζεις ὁ λογιστικὸς, οὐδὲ μὲν οἶ σοι.
Καὶ γὰρ ἀβασκάντως ῥῖνα τρίπηχυν ἔχεις.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ πρόκλος τὴν ῥῖν᾽ ἀπομύσσειν,
Τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην.
Οὐδὲ λέγει ζεῦ σῶσον, ἐὰν πταρῇ· οὐ γὰρ ἀκούει
Τῆς ῥινός. πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὁ τὴν γυναῖκα τὴν ἄμορφον δυστυχῶν,
Λύχνους ἀνάψας ἑσπέρας, σκότος βλέπει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἠγόρασας πλοκάμους, φῦκος, μέλι, κηρὸν, ὀδόντας·
Τῆς αὐτῆς δαπάνης ὄψιν ἂν ἠγόρασας.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀντικήνσωρος.

Ὄψιν ἔχεις στρουθῷ πανομοίιον. ἦ ῥά σε κίρκη
Ἐς πτηνὴν μετέθηκε φύσιν, κυκεῶνα πιόντα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄμητος πολύς ἐστι τεὴν κατὰ δάσκιον ὄψιν.
Τῷ σε χρὴ δρεπάνοισι καὶ οὐ ψαλίδεσσι καρῆναι.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Οὐ λαλέει τὸ κάτοπτρον, ἐγὼ δέ πάλιν σευ ἐλέγξω
Τὴν νοθοκαλλοσύνην φύκει χριομένην.
Τοῦτο καὶ ἡδυλύρης ποτὲ πίνδαρος αὐτὸς ἐλέγχων,
Εἶπεν ἄριστον ὕδωρ, φύκεος ἐχθρότατον.

ΤΡΑΙΑΝΟΥ βασιλέως.

Ἀντίον ἠελίου στήσας ῥῖνα, καὶ στόμα χάσκων,
Δείξεις τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις.

Αδηλον.

Ρήτορα μαῦρον ἰδὼν ἐτεθήπεα, ῥυγχελέφαντα
Χείλεσι τριπλαίοις φθόγγον ἱέντα φόνον.

Αδηλον.

Τὴν φωνὴν ἐνοπήν σε λέγειν ἐδίδαξεν Ὅμηρος·
Τὴν γλῶσσαν δ' ἐν ὀπῇ τίς σ' ἐδίδαξεν ἔχειν;

Αδηλον.

Ωμοσα μυριάκις ἐπιγράμματα μηκέτι ποιεῖν·
Πολλῶν γὰρ μωρῶν ἔχθραν ἐπεσπασάμην.
Αλλ' ὁπόταν κατίδω τοῦ παφλαγόνος τὸ πρόσωπον
Παντάγαθου, σχέσαι τὴν νόσον οὐ δύναμαι.

Αδέσποτον.

Κήλην κηλήτου μὴ φαινομένου προστέθεικας.
Μή μοι τὴν κήλην· αὐτὸν ἰδεῖν ἐθέλω.

Αδηλον.

Ερμολύκου θυγάτηρ μεγάλῳ παρελέκτο πιθήκῳ,
Η δ' ἔτεκεν πολλοὺς ἑρμοπιθηκιάδας.
Εἰ δ' ἑλένην ὁ Ζεὺς καὶ κάστορα καὶ πολυδεύκην
Ἐκ λήδης ἔτεκεν, κύκνον ἀμειψάμενος,
Ερμιόνη γε κόρακα προσδέξατο· ἡ δὲ τάλαινα,
Φρικτῶν δαιμονίων ἑρμαγγέλην ἔτεκεν.

Αδέσποτον.

Οὐδέποτ' εἰς πορθμεῖον ὁ κηλήτης ἐμβαίνει,
Μέλλων εἰς τὸ πέραν ἀπιέναι διαφανῶν.
Τῆς κήλης δ' ἐπάνωθι τὰ φορτία πάντα τεθεικώς,
Καὶ τὸν ὄνον, διαπλεῖ σινδόν' ἐπαράμενος.
Ὥστε μάτην τρίτωνες ἐν ὕδασι δόξαν ἔχουσιν,
Εἰ καὶ κηλήτης ταὐτὸ ποιεῖν δύναται.

Αδηλον.

Ὁ γρυπὸς νικῶν ὀσφραίνεται οἴνου ἄριστα,
Οὐ δύναται δ' εἰπεῖν οἷος ἂν ᾖ ταχέως.
Εν τρισὶν ὥραις γὰρ θερειναῖς μόλις αἰσθάνετ' αὐτός·

Αδηλον.

Τοῦ γρυποῦ ῥήτορος ὁρῶ τὴν ῥῖνα μάλιστα.
Αὐτὸς δ' οὐ μακρὰν φαίνεται εἶναι ἔτι.

Γλαῦκ' ἧκει. μείνωμεν ὅμως. εἰ γὰρ πολὺ, πέντε
Τῆς ῥινὸς σταδίους οἴομαι οὐκ ἀπέχει.
Ἀλλ' αὐτὴ μὲν (ὁρᾷς) προπορεύεται· ἢν δ' ἐπὶ βουνὸν
Ὑψηλὸν στῶμεν, καὐτὸν ἐσοψόμεθα.

ΕΙΣ ΔΥΣΩΔΕΙΣ, κεφ. ιζ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὐ προσέχω. καίτοι πιστοί τινες. ἀλλὰ μεταξὺ,
Πρὸς Διὸς, εἴ με φιλεῖς πάμφιλε, μή με φίλει.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εἴ με φιλεῖς, μισεῖς με· καὶ εἰ μισεῖς σὺ, φιλεῖς με·
Εἰ δέ με μὴ μισεῖς φίλτατε, μή με φίλει.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Δαίμονα πολλὰ λαλῶν ὁ δυσόσμος ἐξορκιστὴς
Ἐξέβαλ', οὐχ ὅρκων, ἀλλὰ κόπρων δυνάμει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὔτε χίμαιρα τοιοῦτον ἔπνει κακὸν ἡ καθ' Ὅμηρον,
Οὐκ ἀγέλη ταύρων (ὡς ὁ λόγος) πυρίπνους,
Οὐ λῆμνος σύμπασ', οὐχ ἁρπυιῶν τὰ περισσά,
Οὐδ' ὁ Φιλοκτήτου ποὺς ἀποσηπόμενος·
Ὥστε σε παμψηφεὶ νικᾶν Τελέσιλλα χιμαίρας,
Σηπεδόνας, ταύρους, ὄρνεα, λημνιάδας.

Ἄδηλον.

Οὐ μόνον αὐτὴ πνεῖ Δημόστρατις, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
Τοὺς ὀσμησαμένους πνεῖν πεποίηκε τράγου.

Ἄδηλον.

Τὸ στόμα χὼ πρωκτὸς ταυτὸν Θεόδωρέ σου ὄζει,
Ὥστε διαγνῶναι τοῖς φυσικοῖς καλὸν ἦν.
Ἦ γράψαι σε ἔδει ποῖον στόμα, ποῖος ὁ πρωκτός.
Νῦν δὲ λαλοῦντός σου, κάμμιγα πορδομένου,
Οὐ δύναμαι γνῶναι πότερον ἔχλυεν Θεόδωρος,
Ἡ βδέσ'. ἔχει γὰρ ἔχει τὸ βδῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Ἀδέσποτον.

Τίς σου μυντοειδῆ προφασιῶς οὕτω μετέθηκεν
Τὴν πυγὴν, ὅπερ τὸ στόμ' ἔχειτο πρὸ τοῦ;

Βδεῖς γὰρ, οὐκ ἀναπνεῖς· φθέγγῃ δ' ἐκ τῶν καταγείων.
Θαῦμα μ' ἔχει, τὰ κάτω πῶς σου ἄνω γέγονεν.

ΕΙΣ ΔΟΛΙΟΥΣ, κεφ. ιε΄

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἴ με φιλεῖς, ἔργῳ με φίλει, καὶ μή μ' ἀδίκει σὺ,
Ἀρχὴν τοῦ βλάπτειν τὴν φιλίαν θέμενος.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρέσσονα φημὶ
Τὴν φανερὰν ἔχθραν τῆς δολερῆς φιλίης.
Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἁλιπλανέεσσι χερείους
Τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ.

Ἂν μὲν ἀπόντα λέγῃς με κακῶς, οὐδὲν ἀδικεῖς με·
Ἂν δὲ παρόντα, καλῶς, ἴσθι κακῶς με λέγων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μέχρι τίνος πολύκαρπε κενῆς παράσιτε τραπέζης
Λήσεις, κερματίοις ψευδόμενος ἀλλοτρίοις;
Οὐ γὰρ ἔτ' εἰν ἀγορῇ σε βλέπω πολὺν, ἀλλ' ὑποκάμ-
Ἤδη, καὶ ζητεῖς ποῦ σε φέρωσι πόδες. (πτεις
Πᾶσιν ἐπαγγέλλῃ, κόμισαι τὸ σὸν αὔριον, ἔρχου,
Καὶ λάβε. κοὐδ' ὀμόσας, οὐκ ἔτι πίστιν ἔχεις.
Κυζικόθεν σε φέρων ἄνεμος Σαμόθραξι πέλασσεν.
Τοῦτό σε τοῦ λοιποῦ τέρμα μένει βιότου.

ΕΙΣ ΔΟΥΛΟΥΣ, κεφ. ιϛ΄

Ἀδήλου.

Τοῦτο τὸ βουλεύειν εἶχες πάλαι· ἀλλὰ τὸ βῆτα
Οὐκ ἐπιγινώσκω, δέλτα γὰρ ἔγραφεν.

Ἀδήλου.

Βουλεύεις ἀγαθῖνε. τὸ βῆτα δὲ τοῦτ' ἐπρίω νῦν
Εἰπὲ πόσης τιμῆς· δέλτα γὰρ ἦν πρότερον.

ΕΙΣ ΔΩΡΑ, κεφ. ιζ΄

ΠΑΛΛΑΔΑ, Εἰς οἶνον φαυλότατον σταλέντα αὐτῷ.

Εἴ τιν' ἔχεις διόνυσον ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι,
Τὸν κισσὸν ἀφελὼν, θριδάκων φύλλοις στεφάνωσον.

Τοῦ αὐτοῦ, εἴς τινα πέμψαντα αὐτῷ ἰσχάδας.

Βρώματά μοι χοίρων συκιζομένων παρέθηκας,
Ξηρῶν, διψαλέων, κοὐ παρέθου ἐρχομένων.
Ἀλλ' ἐμὲ συκωθέντα μαθὼν, ἢ σφάζον ἑτοίμως,
Ἢ σβέσον ἐκ δίψης νάματι τῷ κυαθίῳ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀντίπαστον ἐμοί τις ὄνον μακρόθυμον ἔδωκεν,
Τῶν βασταζομένων ὅρμον ὁδοιπορίης,
Υἱὸν τῆς βραδυτῆτος, ὄνον, πόνον, ὄκνον, ὄνειρον,
Τῶν ἀνακαμπτόντων ὑστάτιον, πρότερον.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Τὴν πήραν, τὴν αὐτὸς ἀποσφίγξας ἀποπέμπεις,
Εὗρεν ὁ παῖς, λύσας φῦσαν ὑπηνέμιον.

Τοῦ αὐτοῦ εἴς τινα πέμψαντα αὐτῷ σιτεύσιμα.

Ἀσκὸν τῶν ἀνέμων ἔλαβέν ποτε δῶρον Ὀδυσσεὺς,
Πόντον ἐπιπλώων· χρῆμα γὰρ ἦν τι μέγα.
Ἀλλ' ἐμὸς Αἴολος οὗτος, ἔχων ἀνέμων πλέον ἴσον,
Ὀρνέον ἐκπέμπει τῶν ἀνέμων γεμίσας.
Πνεύματά μοι πτερόεντα φίλοις καὶ πνεύματα πέμπεις·
Οὐ δύναμαι γὰρ φαγεῖν θλιβομένους ἀνέμοις.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑΣ, κεφ. ιη.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀντιγόνην ἔστεργε Φιλόστρατος· ἦν δὲ παλαιστῆς
Ὁ τλήμων Ἴρου πέντε πενιχρότερος.
Εὗρε δ' ὑπὸ χρυμοῦ γλυκὺ φάρμακον. αἰτία γὰρ χρὼν
Γωνίατ' ἐκθιμήτη ξεῖνε μετ' Ἀντιγόνης.

ΕΙΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥΣ, κεφ. ιθ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἰκόνα Μηνοδότου γράψας Διόδωρος ἔθηκε,
Πλὴν τοῦ Μηνοδότου πᾶσιν ὁμοιοτάτην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γράψας δευκαλίωνα μηνέστρατε καὶ φαέθοντα,
Ζητεῖς τίς τούτων ἄξιός ἐστι τίνος.
Τοῖς ἰδίοις αὐτοὺς τιμήσομεν· ἄξιος ὄντως
Ἐστὶ πυρὸς φαέθων, δευκαλίων δ᾽ ὕδατος.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἴκοσι γεννήσας ὁ ζωγράφος εὔτυχος υἱούς,
Οὐδ᾽ ἐπὶ τῶν τέκνων οὐδὲν ὅμοιον ἔχει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ζωγράφε, τὰς μορφὰς κλέπτεις μόνον· οὐ δυνάσαι δὲ
Φωνὴν συλῆσαι χρώματι πειθόμενος.

ΕΙΣ ΗΓΕΜΟΝΑΣ,

κεφ. κζ.

ΠΑΛΛΑΔΑ Εἰς δημόνικον ὕπαρχον.

Πολλοὶ πολλὰ λέγουσιν, ὅμως δ᾽ οὐ πάντα δύνανται
Ῥήμασιν ἐξειπεῖν ῥεύματα σῶν παθέων.
Ἐν δ᾽ ἐπὶ σοὶ παράδοξον ἐθαυμάσαμεν καὶ ἄπιστον,
Δάκρυα πῶς κλέπτων εἶχες ἑτοιμότατα.
Χαλκίδος ἐκ γαίης ἀπεχάλκισε τὴν πόλιν ἡμῶν,
Κλέπτων, καὶ κλαίων δάκρυσι κερδαλέοις.

Τοῦ αὐτοῦ Εἰς τὸ αὐτό.

Ἐκ γῆς λωτοφάγων μέγας ὄρχαμος ἦλθε λυκαίων,
Χαλκίδος ἐκ γαίης αἰπιοχευόμενος.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Θηλυφανὲς παράδοξον ἐθαυμάσαμεν πάθος ἄλλο,
Ἔκλαιε κλέπτων, κλεπτομένους ἐλεῶν·
Ὃς κλέπτων ἤγνευε, καὶ ἁγνεύων ἀπεσύλα,
Μηδὲν ἔχων καθαρόν, μηδὲ τὸ σῶμα ῥύπου.

Ἄδηλον.

Ἀνθρακίων δέκα μέτρα φέρων, ἔσο καὶ σὺ πολίτης·
Ἢν δὲ καὶ ὖν ἀγάγῃς, αὐτὸς ὁ τριπτόλεμος.
Δεῖ δὲ καὶ ἡρακλείδῃ ὑφηγητῇ δοθῆναι
Ἢ καυλὸν κράμβης, ἢ φακόν, ἢ κοχλίας.

Ταῦτ' ἔχε, καὶ λέγε σαυτὸν ἐρεχθέα, κέκροπα, κόδρον,
Ὃν κε θέλῃς· οὐδεὶς οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

ΕΙΣ ΘΥΓΑΤΕΡΑΣ, κεφ. κα.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Οὐκ ἔστι θυγατρὸς μεῖζον βάρος· εἰ δὲ δοκεῖ σοι
Εὐκτήμων, εἶναι κοῦφον, ἄκουσον ἐμοῦ.
Ἔστιν σοὶ κήλη, κἀμοὶ θυγάτηρ· λάβε ταύτην,
Καὶ δός μοι κήλας ἀντὶ μιᾶς ἑκατόν.

ΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥΣ, κεφ. κβ.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Πρὶν σ' ἐγχρεῖσαι, Δημόστρατε, χαῖρ' ἱερὸν φῶς,
Εἶπε τάλας. οὕτως ὀξυκόπος ἐστὶ Δίων.
Οὐ μόνον ἐξετύφλωσεν ὀλυμπικὸν, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ
Εἰκόνος ἧς εἶχεν τὰ βλέφαρ' ἐξέβαλεν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸν λιθίνου Διὸς ἐχθὲς ὁ κλινικὸς ἥψατο Μάρκος·
Καὶ λίθος ὢν, καὶ Ζεὺς, σήμερον ἐκφέρεται.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἑρμογένην τὸν ἰατρὸν ὁ ἀστρολόγος Διόφαντος
Εἶπε μόνους ζωῆς ἐννέα μῆνας ἔχειν·
Κἀκεῖνος γελάσας, τί μὲν ὁ χρόνος ἐννέα μηνῶν
Φησὶ λέγει, σὺ νόει· τὰ μὰ δὲ σύντομά σοι.
Εἶπε, καὶ ἐκτείνας, μόνον ἥψατο· καὶ Διόφαντος,
Ἄλλον ἀπελπίζων, αὐτὸς ἀπεσκάρισεν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἢν τιν' ἔχῃς ἐχθρὸν Διονύσιε, μὴ καταράσῃ
Τὴν Ἶσιν τούτῳ, μηδὲ τὸν ἀμφικράτην,
Μηδ' εἴ τις τυφλοὺς ποιεῖ θεόν· ἀλλὰ Σίμωνα·
Καὶ γνώσῃ τί θεὸς καὶ τί Σίμων δύναται.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰς ἀΐδος κατέπεμψε πάλαι ποτὲ δέσποτα Καῖσαρ,
Ὡς λόγος, Εὐρυσθεὺς τὸν μέγαν Ἡρακλέα·

Νῦν δ' ἐμὲ μηνοφαίης ὁ κλινικός. ὥστε λεγέσθω
Κλινικὸς εὐρυθεὶς, μηκέτι μηνοφαίης.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Ἰητὸς καπίτων χρύσην ἐνέχρισεν, ὁρῶντα
Ὀκτὼ μὲν μακρὸν πύργον ἀπὸ σταδίων,
Ἄνδρα δ' ἀπὸ σταδίου, δυὸ δώδεκα δ' ὄρτυγα πηχῶν,
Φθεῖρα δ' ἀπὸ σπιθαμῶν καὶ δύο δερκόμενον.
Νῦν δ' ἀπὸ μὲν σταδίου πόλιν οὐ βλέπει, ἐκ δὲ διπλέθρου
Καιόμενον κατιδεῖν τὸν φάρον οὐ δύναται.
Ἵππον ἀπὸ σπιθαμῆς δὲ μόλις βλέπει, ἀντὶ δὲ τοῦ πρὶν
Ὄρτυγος, οὐδὲ μέγαν στρουθὸν ἰδεῖν δύναται.
Ἂν δὲ προσεγχρίσας αὐτὸν φθάσῃ, οὐδ' ἐλέφαντα
Οὐκ ἔτι μήποτ' ἴδῃ πλησίον ἑστaότα.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Οὔτ' ἔκλυσεν Φείδων μ', οὔθ' ἥψατο· ἀλλὰ πυρέξας
Ἐμνήσθην αὐτοῦ τοὔνομα, κἀπέθανον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἰητὸς τὴν γραῦν εἴτ' ἔκλυσεν, εἴτ' ἀπέπνιξεν,
Οὐδεὶς γιγνώσκει· δαιμόνιον τὸ τάχος.
Ὁ ψόφος ἦν κλυστῆρος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦτο
Ἡ γραῦς. οἱ δ' ἄλλοι τὸν τάφον ηὐτρέπισαν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος διόδωρον
Σωκλῆς, τετραπέδους τρεῖς ἐπέθηκε λίθους
Τοῦ κυρτοῦ στιβαροὺς ἐπὶ τὴν ῥάχιν· ἀλλὰ πιεσθεὶς
Τέθνηκεν, γέγονεν δ' ὀρθότερος κανόνος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Χειρουργῶν ἔσφαξεν ἀκεστορίδην ἀγέλαος.
Ζῶν γὰρ χωλεύειν (φησὶν) ἔμελλε τάλας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πέντ' ἰητὸς ἀλεξῖς ἅμ' ἔκλυσε, πέντ' ἐκάθηρε,
Πέντ' ἴδεν ἀρρώστους, πέντ' ἐνέχρισε πάλιν.
Καὶ πᾶσιν μία νύξ, ἓν φάρμακον, εἷς θεραπευτής,
Εἷς τάφος, εἷς ἀΐδης, εἷς κοπετὸς γέγονεν.

ΠΑΥΛΟΥ.

Ἆγις Ἀρισταγόρην οὔτ᾽ ἔκλυσεν, οὔτ᾽ ἔθιγ᾽ αὐτοῦ,
Ἀλλ᾽ ὅσον εἰσῆλθεν, κᾤχετ᾽ Ἀρισταγόρης.
Ποῦ τοίην ἀκίνητον ἔχει φύσιν; ὦ Θεσπηγοὶ,
Ἀγῖν καὶ μίτραις βάλλετε καὶ στεφάνοις.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ξεῖνε, τί μὲν πεύθῃ; τίνες ἐν χθονὶ τοῖσδ᾽ ὑπὸ τύμβοις,
Οὓς γλυκεροῦ φέγγους ζώπυρος ἐστέρισε;
Δᾶμις, Ἀριστοτέλης, Δημήτριος, Ἀρχεσίλαος,
Σώστρατος, οἵ τ᾽ ὀπίσω, μέχρι παραιτονίου.
Κηρύκιον γὰρ ἔχων ξύλινον, καὶ πλαστὰ πέδιλα,
Ὡς Ἑρμῆς, κατάγει τοὺς θεραπευομένους.

Ἀδέσποτον.

Ἰητρὸς Κρατέας καὶ Δάμων ἐνταφιαστὴς
Κοινὴν ἀλλήλοις θέντο συνωμοσίην·
Καὶ ῥ᾽ ὁ μὲν, οὓς κλέπτεσκεν ἀπ᾽ ἐνταφίων τελαμῶνας
Εἰς ἐπιδεσμεύειν πέμπε φίλῳ Κρατέᾳ·
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος Κρατέας, εἰς ἐνταφιάζειν
Πέμπεν ὅλους αὐτῷ τοὺς θεραπευομένους.

Ἄδηλον.

Οὐ μήλῃ, τελόδοντι δ᾽ ἐνήλειψέν με Χαρῖνος,
Σπόγγον ἔχων κενεὸν τῆν γραφικῆν πινάκην.
Τὴν μήλην δ᾽ ἕλκων, ἐξέσπασε τὸ βλέφαρόν μου
Ῥιζόθεν, ἡ μήλη δ᾽ ἔνδον ἔμεινεν ὅλη.
Ἂν δὲ δὶς ἐγχρίσῃ με, πονῶν πάλιν οὐκ ἐνοχλήσω
Ὀφθαλμοὺς αὐτῷ· πῶς γὰρ; ὁ μηκέτ᾽ ἔχων;

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἑρμογένη τὸν ἰατρὸν ἰδὼν Διόφαντος ἐν ὕπνοις,
Οὐκ ἔτ᾽ ἀνηγέρθη, καὶ περίαμμα φέρων.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Βέλτερον ἡγεμόνος λῃστοκτόνου ἐς κρίσιν ἐλθεῖν,
Ἢ τοῦ χειρουργοῦ Γενναδίου παλάμας.
Ὃς μὲν γὰρ φονέας ὁσίως στυγέων, κατατέμνει·
Ὃς δὲ, λαβὼν μισθοὺς, εἰς ἀΐδην κατάγει.

ΚΑΛΛΙΚΤΗΡΟΥ.

Φαρμακίησι ῥόδων λέπραν καὶ χειράδας αἴρει,
  Τἄλλα δὲ πάντ' αἴρει καὶ δίχα φαρμακιῶν.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Κεῖτο μὲν ἀλκιμένης κεκακωμένος ἐκ πυρετοῖο,
  Καὶ περὶ λευκανίην βραχὺ λαρυγγιόων·
Νισσόμενός τε τὸ πλευρὸν, ἅτε ξιφέεσσιν ἀμυχθὲν,
  Καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευστιόων.
Ἦλθε δὲ καλλίγνωτος ὁ κῷος, ὁ πλατυλέσχης,
  Τῆς παιωνίδος πληθόμενος σοφίης,
Πᾶσαν ἔχων πρόγνωσιν ἐν ἄλγεσιν, οὔτι περισσὸν
  Ἄλλο προσαγγέλλων, ἢ τὸ γινησόμενον.
Ἀλκιμένους δ' ἐδόκευεν ἀνάκλισιν, ἔκ τε προσώπου
  Φράζετο, καὶ παλάμης ψαῦεν ἐπισταμένως.
Καὶ τὸ περὶ κρισίμων φαέων ἐλογίζετο γράμμα,
  Πάντ' ἀναπεμπάζων, οὐχ ἑκὰς ἱπποκράτους.
Καὶ τότε τὴν πρόγνωσιν ἐς ἀλκιμένην ἀνεφώνει,
  Σεμνοπροσωπήσας καὶ σοβαρευσάμενος.
Εἴ γε φάρυγξ βομβεῦσα, καὶ ἄγρια τύμματα πλευροῦ,
  Καὶ πυρετῷ λήξει πνεῦμα δασυνόμενον,
Οὐκ ἔτι τεθνήξῃ πλευρίτιδι. τοῦτο γὰρ ἡμῖν
  Σύμβολον ἐσσομένης ἐστὶν ἀπημοσύνης.
Θάρσει. τὸν νομικὸν δὲ κάλει, καὶ χρήματα σαυτοῦ
  Εὖ διαθεὶς, βιότου λῆγε μεριμνοτόκου·
Καί με τὸν ἰητρὸν, προῤῥήσιος εἵνεκεν ἐσθλῆς,
  Ἐν τριτάτῃ μοίρῃ κάλλιπε κληρονόμον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἰητήρ τις ἐμοὶ τὸν ἑὸν φίλον υἱὸν ἔπεμψεν,
  Ὥστε μαθεῖν παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά.
Ὡς δὲ τὸ, μῆνιν ἄειδε, καὶ, ἄλγεα μυρί' ἔθηκεν,
  Ἔγνω, καὶ τὸ τρίτον τοῖσδ' ἀκόλουθον ἔπος,
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν,
  Οὐκ ἔτι μιν πέμπει πρός με μαθησόμενον.

Ἀλλά μ' ἰδὼν ὁ πατὴρ, σὺ μὲν ἔχεις, εἶπεν, ἑταῖρε·
Αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἐμοὶ ταῦτα μαθεῖν δύναται.
Καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς ἀΐδι παρέπεμψα,
Καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικοῦ δέομαι.

ΕΙΣ ΙΠΠΟΥΣ, κεφ. κγ.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Θεσσαλὸν ἵππον ἔχεις, Ἐρασίστρατε, ἀλλὰ ταλαίπωρον
Οὐ δύνατ' αὐτὸν ὅλης φάρμακα Θεσσαλίης.
Ὄντως δούρειον ἵππον· ὃν εἰ Φρύγες εἷλκον ἅπαντες
Σὺν Δαναοῖς, Σκαιὰς οὐκ ἂν ἐσῆλθε πύλας.
Ὃν στήσας ἀνάθημα θεοῦ τινος, εἰ προσέχεις μοι,
Τὰς κριθὰς ποίει τοῖς τεκνίοις πτισάνην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἵππον Ἀπελλείδης μοι ὀλύμπιος, ἤγαγεν οὐρὴν,
Ἧς ὀλιγοδρανέων ἵππος ἀπεκρέματο.

ΕΙΣ ΚΙΘΑΡΩΔΟΥΣ ΚΑΙ τραγῳδοὺς, κεφ. κδ.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Νυκτικόραξ ᾄδει θανατηφόρον· ἀλλ' ὅταν ᾄσῃ
Δημόφιλος, θνήσκει καὐτὸς ὁ νυκτικόραξ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Σιμύλος ὁ ψάλτης τοὺς γείτονας ἔκτανε πάντας,
Νύκτας ὅλας ψάλλων, πλὴν ἑνὸς αἰγίθαλος.
Κωφὸν γὰρ φύσις αὐτὸν ἐθήκατο· τοὔνεκεν αὐτῷ
Ζωὴν ἀντ' ἀκοῆς δῶκε περισσοτέρην.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Νικήτης ᾄδων, τὴν ᾠδὼν ἐστὶν Ἀπόλλων·
Ἂν δὲ ἰατρεύῃ, τὴν θεραπευομένων.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Πέντ' ὀβολῶν πέπρακεν Ἀπολλοφάνης ὁ τραγῳδὸς
Πέντε θεῶν σκευὴν, Ἡρακλέους ῥόπαλον,
Τισιφόνης τὰ φόβητρα, Ποσειδῶνος δὲ τρίαιναν,
Ὅπλον Ἀθηναίης, Ἀρτέμιδος φαρέτρην.

Οἱ δὲ θεοὶ τὴν ζωὴν καθήμενοι ἐξεδύσαντο
Εἰς βραχὺ σπαρτίου κέρμα καὶ οἰναρίου.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Γάλλον ἀρισταγόρης ὠρχήσατο· τοὺς δὲ φιλόπλεις
Τημενίδας ὁ καμὼν πολλὰ διῆλθον ἐγώ.
Χὠ μὲν, τιμηθεὶς ἀπεπέμπετο· τὴν δὲ τάλαιναν
Υρνηθὼ κροτάλων εἷς ψόφος ἐξέβαλεν.
Εἰς πῦρ ἡρώων ἴτε πρήξιες. ἐν γὰρ ἀμούσοις
Καὶ κόρυδος κύκνου φθέγξατ' ἀοιδότερον.

ΕΙΣ ΚΛΕΠΤΑΣ, κεφ. κε.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὴν ἀναδυομένην ἀπὸ μητέρος ἀρτὶ θαλάσσης
Κύπριν ὅλην χρυσῆν ἐχθὲς ἔκλεψε Δίων·
Καὶ χειρὶ προσκατέσυρεν ὁλοσφύρειτον ἄδωνιν,
Καὶ δὴ παρεστηκὼς μικρὸν ἐρωτάριον.
Αὐτὶ νῦν ἐρέουσιν ὅσοι ποτὲ φῶρες ἄριστοι,
Οὐκ ἔτι σιγηρὰν εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸν θεὸν αὐτὸν ἔκλεψεν ὃν ὀρκίζεσθαι ἔμελλεν
Εὐτυχίδης, εἰπὼν, οὐ δύναμαί σ' ὀμόσαι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸν πτηνὸν ἑρμείην, τὸν θεῶν ὑπηρέτην,
Τὸν ἀρκάδων ἄνακτα, τὸν βοηλάτην,
Ἑστῶτα τῶνδε γυμνασίων ἐπίσκοπον,
Ὀνυχοκλέπτης αὖλος εἶπε βαστάσας,
Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸν τῶν κλεπτόντων μηνύτορα φοῖβον ἔκλεψεν
Εὐτυχίδης, εἰπὼν, μὴ πάνυ πολλὰ λάλει·
Σύγκρινον δὲ τέχνῃ τέχνην, καὶ χείρεσι χρησμούς,
Καὶ μάντιν κλέπτῃ, καὶ θεὸν εὐτυχίδῃ.
Τὰν δ' ἀχαλινώτων στομάτων χάριν αὐτίκα πραθεὶς,
Τοῖς ὠνησαμένοις πρὶν ὃ θέλεις με λέγε.

Τοῦ αὐτοῦ.

Βουκόλε, τὴν ἀγέλην πόρρω νέμε, μή σε Περικλῆς
  Ὁ κλέπτης αὐταῖς βουσὶ συνεξελάσῃ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ πόδας εἶχε Δίων οἵας χέρας, οὐκ ἔτ' ἂν Ἑρμῆς
  Πτηνὸς ἐν ἀνθρώποις, ἀλλὰ Δίων ἐκρίθη.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὴν γένεσιν λυποῦντα μαθὼν κρόνον ἡλιόδωρος,
  Νύκτωρ ἐκ ναοῦ χρύσεον ἦρε κρόνον,
Τίς πρῶτος κακοποιὸς ἐλήλυθε, πείρασον, εἰπὼν,
  Δέσποτα, καὶ γνώσῃ τίς τίνος ἐστὶ κρόνος.
Ὅς δ' ἄλλῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἥπατι τεύχει.
  Εὑρὰν μοι τὴν μνᾶν, πρὸς αἰάπελλ' ὃ θέλεις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν ἑσπερίδων τῶν τοῦ διὸς ἦρε μενίσκος,
  Ὡς τὸ πρὶν ἡρακλέης, χρύσεα μῆλα τρία.
Καὶ τί γάρ; ὡς ἑάλω, γέγονεν μέγα πᾶσι θέαμα,
  Ὡς τὸ πρὶν ἡρακλέης, ζῶν κατακαιόμενος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἴσιδεν ἀντίοχος τὴν λυσιμάχου ποτὲ τύλην,
  Κοὐκ ἔτι τὴν τύλην εἴσιδε λυσίμαχος.

Ἄδηλον.

Χοῖρον μὲν, οὐκ ἴδιον δέ με θύετε· καί με καλεῖτε
  Χοιρίδιον, φανερῶς εἰδότες οὐκ ἴδιον.

Ἄδηλον.

Ἡ δὴ μὲν πολέμων αἰτώνιον ὄντα σε πάντες,
  Ἐξαπίνης τρία σοι γράμματα πῶς ἔλιπεν;

ΕΙΣ ΚΟΥΡΕΑΣ, κεφ. κς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν δασὺν ἑρμογένη ζητεῖ πόθεν ἄρξεθ' ὁ κουρεὺς
  Κείρειν τὴν κεφαλὴν, ἔνθ' ὅλον ὡς κεφαλήν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἆρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, παύεο κουρεῦ
  Τέμνων· οὐ γὰρ ἔχεις οὐκ ἔτι ποῦ με τάμῃς.

Ἀλλ' ἤδη μεταβὰς ἐπὶ τοὺς μύας, ἢ τὰ κάτωθεν
Τῶν γονάτων, οὕτω τέμνε με· καὶ παρέχω.
Νῦν μὲν γὰρ μεγάλην ὁ τόπος γέμει· ἢν δ' ἐπιμείνῃς,
Ὄψει καὶ γυπῶν ἔθνεα καὶ κοράκων.

Ἄδηλον.

Κουρεὺς καὶ ῥαφιδεὺς κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος,
Καὶ τάχα νικῶσιν τὸν ξυρὸν αἱ ῥαφίδες.

ΕΙΣ ΚΥΒΕΥΤΑΣ, κεφ. κζ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πάντων μουσοπόλων ἡ καλλιόπη θεός ἐστιν.
Σοῦ δὲ καλλιόπη, ταβλιόπη λέγεται.

ΕΙΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ, κεφ. κη.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Πανὶ φιλοσπήλυγγι, καὶ οὐρεοφοιτάσι νύμφαις,
Καὶ σατύροις, ἱεραῖς τ' ἔνδον ἁμαδρυάσι,
Σὺν κυσὶ, καὶ λόγχαις τοῖς πρὶν συοφόντισι μᾶρκος,
Μηδὲν ἑλὼν, αὐτοῖς τοὺς κύνας ἐκρέμασεν.

ΕΙΣ ΚΩΜΩΔΟΥΣ, κεφ. κθ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Παύλῳ κωμῳδῷ κατ' ὄναρ στὰς εἶπε μένανδρος,
Οὐδὲν ἐγὼ κατὰ σοῦ, καὶ σὺ κακῶς με λέγεις.

ΕΙΣ ΚΩΦΟΥΣ, κεφ. λ.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Δυσκώφῳ δύσκωφος ἐκρίνετο· καὶ πολὺ μᾶλλον
Ἦν ὁ κριτὴς τούτων τῶν δύο κωφότερος.
Ὧν ὁ μὲν ἀντέλεγεν τὸ ἐνοίκιον αὐτὸν ὀφείλειν
Μηνῶν πένθ'· ὁ δ' ἔφη νυκτὸς ἀληλεκέναι.
Ἐμβλέψας δ' αὐτοῖς ὁ κριτὴς, λέγει, ἐς τί μάχεσθε;
Μήτηρ ἔσθ' ὑμῖν; ἀμφότεροι τρέφετε.

ΕΙΣ ΛΑΙΜΑΡΓΟΥΣ, κεφ. λα.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Οὐδὲν ἀφῆκεν ὅλως διανύσας λείψανον ἄλλῳ
 Εὐτυχίδης δειπνῶν, ἦρε δὲ πάντ' ὀπίσω.
Καὶ νῦν Εὐτυχίδης μὲν ἔχει μέγα δεῖπνον ἐν οἴκῳ,
 Μὴ κληθεὶς δ' ἄλλος ξηροφαγεῖ καθίσας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὔπω σοι πέμψαι διανύσαι ταῦτα γένοιτο
 Πάντα νόμου δὲ χάριν, δός τι καὶ ὧδε φαγεῖν.
Κἀγὼ κέκλημαι, κἀμοὶ παρέθηκέ τι τούτων
 Γεύσασθαι Πόπλιος· κἀμὸν ἔπεστι μέρος.
Εἰ μὴ λεπτὸν ἰδών με, δοκεῖς κατακεῖσθαι ἄῤῥωστον,
 Εἶθ' οὕτω τηρεῖς, μή σε λαθών τι φάγω.

Τοῦ αὐτοῦ.

Καὶ τρώγεις ὅσα πέντε λύκοι γάμε, καὶ τὰ περισσά,
 Οὐ τὰ σά, τῶν δὲ πέριξ, πάντα δίδως ὀπίσω.
Πλὴν μετὰ τοῦ κοφίνου τοῦ πρὸς πόδας αὔριον ἔρχου,
 Πείσματα καὶ σπόγγον καὶ σαρὸν εὐθὺς ἔχων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἦν βραδὺς Εὐτυχίδης σταδιοδρόμος, ἀλλ' ἐπὶ δεῖπνον
 Ἔτρεχεν, ὥστε λέγειν, Εὐτυχίδης πέταται.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Οὔτις ἀλοιητῆρας ἰδεῖν τέτληκεν ὀδόντας
 Ὑμετέρους, ἵνα σοῖς ἐν μεγάροις πελάσῃ.
Εἰ γὰρ ἀεὶ βούβρωστιν ἔχεις ἐρεσίχθονος αὐτοῦ,
 Ναὶ τάχα δαρδάψεις καὶ φίλον ὃν καλέεις.
Ἀλλ' οὐ σεῖο μέλαθρά με δέξεται. οὐ γὰρ ἔγωγε
 Βήσομ' ὑφ' ὑμετέρῃ γαστρὶ λαφυξόμενος.
Εἰ δέ ποτ' ἐς τεὸν οἶκον ἐλεύσομαι, οὐ μέγ' ἄνευθεν
 Λαρτιάδης Σκύλλης χάσμασιν ἀντιάσας·
Ἀλλ' ἔσομαι πολύτλας τις ἐγὼ πλέον, εἴ σε παρήσω,
 Κύκλωπος κρυεροῦ μηδὲν ἐλαφρότερον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Υἱὸς καὶ μητὴρ δίκην φιλόνεικον ἔθεντο,
Τίς πλέον ἐκδαπανῶν, κλῆρον ἅπαντα φάγοι.
Καὶ μετὰ τὴν βρῶσιν τὴν χρηματικὴν μάλα πάντων,
Ὕστατον ἀλλήλους λοιπὸν ἔχουσι φαγεῖν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὄρνεον ἠσθιόμεν κεκλημένοι ἄθλιοι ἄνδρες,
Ἄλλων ὀρνίθων βρώματα γιγνόμενοι.
Καὶ τὸν μὲν πτῶον κατὰ γῆς δύο γῦπες ἔδουσιν,
Ἡμᾶς δὲ ζῶντας τέσσαρες αἰγυπιοί.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μηδείς μοι ταύτην ἐρασίστρατε τὴν σπατάλην σου
Ποιήσειε θεῶν, ἣν σὺ κατασπαταλᾷς.
Ἔσθων ἐκ ῥαπέλως στομάχων κακὰ χείρονα λιμοῦ,
Οἷα φάγοιεν ἐμῶν ἀντιδίκων τεκνία.

ΕΙΣ ΛΕΠΤΟΥΣ, κεφ. λβ΄.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὴν μικρὴν παίζουσαν ἐρώτιον ἥρπασε κώνωψ.
Ἡ δὲ, τί φησιν; δῶ Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλεις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τῷ πατρὶ θυμωθεὶς διονύσιε μάρκος ὁ μικρὸς,
Πυρρίνα στήσας, αὑτὸν ἀπηγχόνισε.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐν καλάμῳ πήξας ἀθέρα στρατόνικος ὁ λεπτὸς,
Καὶ τριχὸς ἐκδήσας, αὑτὸν ἀπηγχόνισε.
Καὶ τί γάρ; οὐχὶ κάτω βρῖσεν βαρὺς, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶν,
Νηνεμίας οὔσης, νεκρὸς ἄνω πέταται.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γάϊος ἐκπνεύσας τὸ πανύστατον ἐχθὲς ὁ λεπτὸς,
Εἰς τὴν ἐκκομιδὴν οὐδὲν ἀφῆκεν ὅλως.
Καὶ πέρας εἰς ᾅδην καταβὰς οἷός περ ὅτ' ἔζη
Τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶν λεπτότερος πέταται.
Τὴν δὲ κενὴν κλίνην οἱ φέρτορες ἦραν ἐπ' ὤμων,
Ἐγγράψαντες ἄνω, Γάϊος ἐκφέρεται.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ποτὲ Μάρκος ὁ μικρός,
Τῇ κεφαλῇ τρήσας, εἰς τὸ μέσον διέβη.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν ὅσον βραχὺ Μάρκος ὁ λεπτός,
Καὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς εὐθὺς ἀπῆλθε κάτω.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους κοιμώμενον εὑρών,
Εἰς τρώγλην μικροῦ τοῦ ποδὸς εἵλκυσε μῦς.
Ὃς δὴ ἐν τῇ τρώγλῃ ψιλὸς τὸν μῦν ἀποπνίξας,
Ζεῦ πάτερ, εἶπεν, ἔχεις δεύτερον Ἡρακλέα.

Ἄδηλον.

Ἔστω μηδενόπολις, πρὶν ἔχεν πόλις, εἶτα λεγέσθω
Μηδενόπολις· μὴ νῦν, Σωΐκα, μηδὲ πόλις.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν λεπτὸν φυσῶντα τὸ πῦρ Πρόκλον ἦρεν ὁ καπνός,
Καὶ διὰ τῆς θυρίδος ἔνθεν ἀπῆλθεν ἔχων.
Ἀλλὰ μόλις νεφέλῃ προσεπήξατο, καὶ δι' ἐκείνης
Γῆς κατέβη τρωθεὶς μυρία ταῖς ἀτόμοις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὕτω κουφότατος πέλε Γάϊος, ὥστ' ἐκολύμβα
Τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιβον.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ, οἱ δέ, ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἐξαίρων ποτ' ἄκανθαν ὁ λεπτακινὸς Διόδωρος,
Αὐτὸς ἐτρύπησε τῷ ποδὶ τὴν βελόνην.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἐξ ἀτόμων Ἐπίκουρος ὅλον τὸν κόσμον ἔγραψεν
Εἶναι, τοῦτο δοκῶν, Ἄλκιμε, λεπτότατον.
Εἰ δὲ τότ' ἦν Διόφαντος, ἔγραψεν ἂν ἐκ Διοφάντου,
Τοῦ καὶ τῶν ἀτόμων πουλύ τι λεπτοτέρου.
Ἢ τὰ μὲν ἄλλ' ἔγραψε συνεστάναι ἐξ ἀτόμων ἄν,
Ἐκ τούτου δ' αὐτάς, Ἄλκιμε, τὰς ἀτόμους.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἱππεύων μύρμηκι Μενέστρατος ὡς ἐλέφαντι,
Δύσμορος ἐξαπίνης ὕπτιος ἐξετάθη.

Λακτισθεὶς δ᾽ ὡς εἶχε τὸ κώνειον, ὦ φθόνε, φησίν,
Οὕτως ἱππεύων ὤλετο καὶ Φαέθων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸν μέγαν ἐξήτουν Εὐμήκιον· ὃς δ᾽ ἐκάθευδε,
Μικρῷ ὑπὸ ὀξυβάφῳ τὰς χέρας ἐκτανύσας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀρθεὶς ἐξ αὔρης λεπτῆς ἐποτᾶτο δι᾽ αἴθρης
Χαιρήμων, ἀχύρου πολλὸν ἐλαφρότερος·
Καί τάχ᾽ ἂν ἐρροίζητο δι᾽ αἰθέρος, εἰ μὴ ἀράχνη
Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς, ὕπτιος ἐκρέματο.
Αὐτοῦ δὴ νύκτας τε καὶ ἤματα πέντε κρεμασθεὶς,
Ἕκτ̣αῖος κατέβη νήματι τῆς ἀράχνης.

Τοῦ αὐτοῦ.

Αἰθερίου φύλλῳ πεφορημένῳ ἐξ ἀνέμοιο
Πληγεὶς Χαιρήμων, ὕπτιος ἐξετάθη.
Κεῖται δὴ τί τοῦ ὢν ἐνδαλίσκιος, ἢ παλικάμπη,
Ἁπλώσας κατὰ γῆς σῶμα τὸ καννάβινον.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Τρεῖς λεπτοὶ περὶ λεπτοσύνης ἐμάχοντο,
Τίς προκριθεὶς εἴη λεπτεπιλεπτότερος.
Ὧν ὁ μὲν εἷς, Ἑρμῶν, μεγάλην ἐνεδείξατο τέχνην,
Καὶ διέδυ ῥαφίδος τρῆμα λίνον κατέχων·
Δημᾶς δ᾽ ἐκ τρώγλης βαίνων, ἐς ἀράχνιον ἔστη,
Ἡ δ᾽ ἀράχνη νῆθουσ᾽ αὐτὸν ἀπεκρέμασεν.
Σωσίπατρος δ᾽ ἐβόησεν, ἐμὲ στεφανώσατ᾽· ἐγὼ γὰρ
Εἰ βλέπομ᾽, ἥττημαι. πνεῦμα γάρ εἰμι μόνον.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Βουλόμενός ποθ᾽ ὁ λεπτὸς ἀπάγξασθαι Διόφαντος,
Νῆμα λαβὼν ἀράχνης, αὐτὸν ἀπηγχόνισεν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Σῶμα φέρων σκιοειδὲς, ἀεὶ δεῖ σύμπνοον αὔρῃ,
Μήποτε θαρσήσῃς ἄγχι τινὸς πελάσαι.
Μή τίς ἔσω μυκτῆρος ἀναπνείων σε κομίσῃ,
Ἄσθματος ἠερίου πολλὸν ἐλαφρότερον.

Οὐ σὺ μόνον τῶν μελῶν. τότε γὰρ πάλιν οὐδὲν ἀμείψας,
  Ἔσεαι ὡσαύτως φάσμα, πίθηκε, τελέθεις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μύρμηκος πτερόεντος ὑπὲρ νώτοιο καθεσθεὶς
  Ἄδρηστος ῥήτωρ τοῖον ἔλεξεν ἔπος,
Ἴπτασο, τὸν σὸν ἔχεις ὦ Πήγασε Βελλεροφόντην,
  Φέρτατον ἡρώων, ἡμιθανῆ σκελετόν.

Ἄδηλον.

Ῥιπίζων ἐν ὕπνοις Δημήτριος Ἀρτεμιδώραν
  Τὴν λεπτὴν, ἐκ τοῦ δώματος ἐξέβαλεν.

Ἄδηλον.

Ἀρκάδας οὐχ οὕτω στυμφηλίδες, ὡς ἐμὲ κίχλαι
  Αἱ νέκυες ξηροῖς ἤκαχον ὀστέοις,
Ἅρπυιαι, δραχμῆς ξηρὴ δεκάς. ὦ ἐλεειναὶ
  Λιμώνων ἐτύμως ἔρρετε νυκτερίδες.

Ἄδηλον.

Εἰ μὲν ἐπ' ἀττελάβοις ἄγεται στρατὸς, ἢ κυνομυίας,
  Ἢ μύας, ἢ ψυλλῶν ἱππικὸν, ἢ βατράχων,
Γαῖε, καὶ σὺ φοβοῦ μὴ καὶ σέ τις ἐγκαταλέξῃ,
  Ὡς ἂν τῆς τούτων ἄξιον ὄντα μάχης·
Εἰ δ' ἀρετῆς ἀνδρῶν ἄγεται στρατὸς, ἀτρέμας ἧσο·
  Ῥωμαίοις οὐδεὶς πρὸς γραίους πόλεμος.

ΕΙΣ ΜΑΚΡΟΥΣ, κεφ. λγ'.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τιμόμαχον τὸν μακρὸν ὁ πεντόργυιος ἐχάρει
  Οἶκος, ὑπὲρ γαίης πολλάτοτε κεκλιμένον·
Στῆναι δ' εἴποτ' ἐχρῄζεν, ἔδει τοὺς παῖδας ἀπ' ὄρθρου
  Τὴν ὀροφὴν τρῆσαι πέντ' ἐπὶ πέντε πόδας.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Τῷ στρατονικείῳ πόλιν ἄλλην οἰκοδομεῖτε,
  Ἢ τούτοις ἄλλην οἰκοδομεῖτε πόλιν.

ΕΙΣ ΜΕΘΥΣΟΥΣ,

κεφ. λγ'

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Σιλβανὸς δύο παῖδας ἔχων, οἶνόν τε καὶ ὕπνον,
Οὐκ ἔτι τὰς μούσας οὐδὲ φίλους φιλέει·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ λεχέων νιν ἐΰῤῥοος ἐς φρένα θέλγει,
Ἄλλος δ' ἐν θαλάμοις ῥεζόμενον κατέχει.

Ἀδηλον.

Ἡ γραῦς ἡ βάκχου κυλίκων σποδὸς, ἔν ποτε νούσῳ
Κεκλιμένη, τοιοῦτον ἔλεξεν ἔπος,
Ἢν ὀλοοῦ διάκαυμα φύγω πυρὸς, εἰς ἑκατόν σοι
Ἠελίους δροσερᾶς πίομαι ἐκ λιβάδος,
Ἀβρέμιος καὶ ἄοινος. ἐπεὶ δ' ὑπάλυξεν ἀνάγκην,
Αὐτῆμαρ τοῖον μῆχος ἐπεφράσατο·
Τρητὸν γὰρ θεμένη χερὶ κόσκινον, οὗ διὰ πυκνῶν
Σχοίνων ἠελίους πλείονας ἠγάσατο.

Ἀδηλον.

Πῶς φιλέεις ὦ μῆτερ ἐμοῦ πλέον υἱέος οἶνον;
Δὸς πιέειν οἴνοιο, ἐπεὶ γάλα τοῦ πρὶν ἔδωκας.
Ὦ παῖ, σὴν μὲν δίψαν ἐμὸν γάλα τοῦ πρὶν ἔπαυσε·
Νῦν δ' ἴθι πῖνε ὕδωρ, καὶ σβέννυ τὴν σέο δίψαν.

Ἀδηλον.

Δέρκεο πῶς διψῶν υἱὸς χέρα μητέρι τείνει.
Ἡ δὲ γυνὴ, ἅτε πᾶσα γυνὴ κεκερατημένη οἴνῳ,
Ἐν λαγυνῷ πίνουσα, τόδ' ἔννεπε λοξὸν ἰδοῦσα,
Ἐκ δὴ βρέχθου ἐμεῖο, τί σοι δῶ τέκνον ἐμεῖο;
Ξέστας γὰρ τριάκοντα μόνοις λάγυνος τόδε χωρεῖ.
Μῆτερ, μητρυῆς χαλεπὸν τρόπον αὐτίκ' ἀκοῦσα,
Ἀμπέλου ἡδυτάτης τάδε δάκρυα δός μοι ἀφύσσειν.

Εἰς Ἀπιανὸν ἡγεμόνα πότην.

Γράμμα περισσὸν ἔχεις τὸ προκείμενον· ἢν ἀφέλῃ τις
Τοῦτό σοι, οἰκεῖον κλήσῃ ἁπλῶς ὄνομα.

ΕΙΣ ΜΙΛΙΑΡΙΟΝ ΨΥΧΡΟΝ, κεφ. λε.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἠγόρασας χαλκεῖον μιλιάριον ἡλιόδωρε
Τοῦ περὶ τὴν θρᾴκην ψυχρότερον Βορέου,
Μὴ φύσα, μὴ κάμνε· μάτην τὸν καπνὸν ἐγείρεις.
Εἰς δὲ θέρος χαλκῆν βαύκαλιν ἠγόρασας.

ΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥΣ, κεφ. λς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Φαῖδρος πραγματικὸς καὶ ζωγράφος ἤριζε Ῥοῦφος
Τίς θᾶσσον γράψῃ, καὶ τίς ὁμοιότερον.
Ἀλλ' ἐν ὅσῳ Ῥοῦφος τρίβειν τὰ χρώματ' ἔμελλε,
Φαῖδρος ἔγραψε, λαβὼν εἰκονικὴν ἀποχήν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τοὺς πόδας εἰ κρατερὸς καὶ τὰς χεῖρας εἶχ' ὁλοκλήρους,
Οὐκ ἂν τὴν κεφαλὴν εἶχε τοιαῦτα γράφων.

ΕΙΣ ΟΚΝΗΡΟΥΣ, κεφ. λζ.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἰς φυλακὴν βληθείς ποτε Μάρκος ὁ ἀργὸς ἑκοντὶ,
Ὀκνῶν ἐξελθεῖν, ὡμολόγησε φόνον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τῆς νυκτὸς ἐργάσας ἐν ὕπνοις ποτὲ Μάρκος ὁ ἀργὸς,
Οὐκ ἔτ' ἐκοιμήθη, μὴ πάλι που ἐργάσῃ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὕτως ἐστ' ἀργὸς πολυαίνετος, ὥστε πυρέξας,
Μηκέτ' ἀναστῆναι πολλάκις ἐδεῖτο θεοῦ.
Καὶ νῦν οὐκ ἐθέλων εὐθὺ ἐγείρεται, ἐν δέ οἱ αὐτῷ
Κωφὰ θεῶν ἀδίκων οὔατα μεμφόμενος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐκλήθην ἐχθὲς δειπνῆσαι, σήμερον ἦλθον
Δειπνεῖν μὴ μέμψῃ, κλίμακ' ἔχεις μεγάλην.
Ἐν ταύτῃ πεποίηκα πολὺν χρόνον· οὐδ' ἂν ἐσώθην
Σήμερον, ἀλλ' ἀνέβην κέρκον ὄνου κατέχων.

ΕΙΣ ΟΡΧΗΣΤΑΣ, κεφ. λη.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εκ ποίων ὁ πατήρ σε δρυῶν τέτμηκεν ἀρίστων,
Η ποίου σε μύλου κόψατο λατομιῶν;
Η γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσὶ παλαιφάτου, ἢ ἀπὸ πέτρης,
Ορχηστὴς, νιόβης ἔμπνοον ἀρχέτυπον.
Ωστέ με θαυμάζοντα λέγειν ὅτι καὶ σύ τι ληροῖ
Ηεισας. οὐ γὰρ ἂν ἦς αὐτομάτως λίθινος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πάντα καθ' ἱστορίην ὀρχούμενος, ἓν δὲ μέγιστον
Τῶν ἔργων παριδὼν, ἠνίασας μεγάλως.
Τὴν μὲν γὰρ νιόβην ὀρχούμενος, ὡς λίθος ἔστης,
Καὶ πάλιν ὢν καπανεὺς, ἐξαπίνης ἔπεσες.
Αλλ' ἐπὶ τῆς κανάκης ἀφυῶς, ὅτι καὶ ξίφος ἦν σοὶ,
Καὶ ζῶν ἐξῆλθες· τοῦτο παρ' ἱστορίην.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Δάφνην καὶ νιόβην ὠρχήσατο μέμφις ὁ σιμός·
Ως ξύλινος, δάφνην· ὡς λίθινος, νιόβην.

ΕΙΣ ΠΑΧΕΙΣ, κεφ. λθ.

Αδέσποτον.

Τὸν παχὺν εὖ ἔγραψεν ὁ ζωγράφος· ἀλλ' ἀπόλοιτο
Εἰ δύο μισητοὺς ἀνθ' ἑνὸς ὀψόμεθα.

ΕΙΣ ΠΟΙΗΤΑΣ, κεφ. μ.

ΠΟΛΛΙΑΝΟΥ.

Εἰσὶ καὶ ἐν μούσησιν ἐριννύες, αἵ σε ποιοῦσι
Ποιητὴν, ἀνθ' ὧν πολλὰ γράφεις ἀκρίτως.
Τοίνυν σοῦ δέομαι, γράφε πλείονα. μείζονα γάρ σοι
Εὔξασθαι ταύτης οὐ δύναμαι μανίην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ μὴ χαίρω φλῶρε, γνήσιμον δάκτυλος, ἢ ποὺς
Εἰς τὴν σῶν τούτων τὴν κατατεινομένων.
Χαίρω νὴ τὸν κλῆρον, ὃν εὖ κλήρησας ἐν ἄθλοις,
Ως περὶ χρείας τοῦ στεφάνου μερίδος.

Τοιγὰρ θάρσει φλῶρε, καὶ εὔθυμος πάλι γίγνου·
Οὕτω νικῆσαι καὶ δόλιχον δύνασαι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τοὺς κυκλίους τούτους τοὺς αὐτὰρ ἔπειτα, λέγοντας
Μισῶ, λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων.
Καὶ διὰ τοῦτ᾽ ἐλέγοις προσέχω πλέον· οὐδὲν ἔχω γὰρ
Παρθενίου κλέπτειν, ἢ πάλι Καλλιμάχου.
Θηρὶ μὲν οὐατόεντι γενοίμην, εἴ ποτε γράψω,
Εἴκελος, ἐκ ποταμῶν χλωρὰ χελιδόνια.
Οἱ δ᾽ οὕτως τὸν Ὅμηρον ἀναιδῶς λωποδυτοῦσιν,
Ὥστε γράφειν ἤδη, μῆνιν ἄειδε θεά.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Οὔτ᾽ ἐπὶ Δευκαλίωνος, ὕδωρ ὅτε πάντ᾽ ἐγενήθη,
Οὔθ᾽ ὁ καταστρέψας τοὺς ἐπὶ γῆς Φαέθων,
Ἀνθρώπους ἔκτεινεν ὅσους Ποτάμων ὁ ποιητής,
Καὶ χειρουργήσας ὤλεσεν Ἑρμογένης.
Ὥστ᾽ ἐξ αἰῶνος κακὰ τέσσαρα ταῦτ᾽ ἐγενήθη,
Δευκαλίων, Φαέθων, Ἑρμογένης, Ποτάμων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τέθνηκ᾽ Εὐτυχίδης ὁ μελογράφος. οἱ κατὰ γαῖαν
Φεύγετ᾽, ἔχων ᾠδὰς ἔρχεται Εὐτυχίδης.
Καὶ κιθάρας αὐτῷ διετάξατο συγκατακαῦσαι
Δώδεκα, καὶ κίστας εἰκοσιπέντε νόμων.
Νῦν ὑμῖν ὁ Χάρων ἐπελήλυθε. ποῦ τις ἀπέλθῃ
Λοιπὸν, ἐπεὶ καὶ γῆν Εὐτυχίδης κατέχει;

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀρχόμεθ᾽ Ἡλιόδωρε, ποιήματα παίζομεν οὕτω
Ταῦτα πρὸς ἀλλήλους Ἡλιόδωρε θέλεις;
Ἄσσον ἴθ᾽, ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου. καὶ γὰρ ἔμ᾽ ἐστὶ
Μακροφλυαρητὴν ἡλιοδωρότερον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μηκέτι, μηκέτι μύρε τὸ παιδίον, ἀλλ᾽ ἐμὲ κόπτου,
Τὸν πολὺ τοῦ παρὰ σοῦ νεκρότερον τεκνίου.

Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγοις ποίει πάλιν, εἰς ἐμὲ θρήνοις,
 Δήμιε, τὸν στιχίνῳ σφαζόμενον θανάτῳ.
Τοσσοῦ γὰρ πάσχω νεκροῦ χάριν οἷα πάθοιεν
 Οἱ καταδείξαντες βιβλία καὶ καλάμοις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐχ οὕτω κακοεργὸν ἐχαλκεύσαντο μάχαιραν
 Ἄνθρωποι, ἀλλὰ τὰς ἐξαπίνης ἐνέδρας,
Οἷον ἀκήρυκτον Καλλίστρατε καὶ σὺ παρελθὼν
 Ποιεῖς μοι φονικὸν ἐξαμέτρων πόλεμον.
Σάλπιγξον ταχέως ἀνακλητικόν· εἰς αἰσχρὰς γὰρ
 Καὶ πρίαμος κλαύσας ἡμερίων ἔτυχεν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐδενὸς ἐνθάδε νῦν τεθνηκότος ὦ παροδῖτα,
 Μάρκος ὁ ποιητὴς ᾠκοδόμησε τάφον·
Καὶ γράψας ἐπίγραμμα μονόστιχον, ὧδε ἐχάραξε,
 Κλαύσατε δωδεκέτη μάξιμον ἐξ ἐφέσου.
Οὐδὲ γὰρ εἶδον ἐγώ τινα μάξιμον· εἰς δὲ ἐπίδειξιν
 Ποιητοῦ, κλαίειν τοῖς παριοῦσι λέγει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ποιητὴς πανάριστος ἀληθῶς ἐστιν ἐκεῖνος
 Ὅστις δειπνίζει τοὺς ἀκροασαμένους.
Ἢν δ᾽ ἀναγιγνώσκῃ, καὶ νήστιας οἴκαδε πέμπῃ,
 Εἰς αὐτὸν τρεπέτω τὴν ἰδίαν μανίαν.

ΑΡΑΤΟΥ.

Αἰάζω διότιμον, ὃς ἐν πέτρῃσι κάθηται,
 Γαργαρέων παισὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγων.

Ἄδηλον.

Μισῶ δέσποτα καῖσαρ ὅτῳ νέος οὐδέποτ᾽ οὐδεὶς
 Ἤρεσε, κἂν εἴποι, μῆνιν ἄειδε θεά.
Ἀλλ᾽ ἢν μὴ πριάμου τις ἔχῃ χρόνον ἡμιφάλακρος,
 Ἢ καὶ κυρτὸς ἄγαν, οὐ δύνατ᾽ ἄλφα γράφειν.
Εἰ δ᾽ ὄντως οὕτω τοῦτ᾽ ἔστ᾽ ἔχον ὦ ὕπατε ζεῦ,
 Εἰς τοὺς κηλήτας ἔρχεται ἡ σοφία.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ποιητὴς ἐλθὼν εἰς ἴσθμια πρὸς τὸν ἀγῶνα,
Εὑρὼν ποιητὰς, εἶπε παρίσθμι' ἔχειν.
Μέλλει δ' ἐξορμᾶν εἰς πύθια· κἂν πάλιν εὕρῃ,
Εἰπεῖν οὐ δύναται καὶ παραπύθι' ἔχω.

Αδέσποτον.

Ὦ μοβοείου μοι παραθεὶς τόμον ἡλιόδωρε,
Καὶ τρία μοι κεράσας ὠμοβοδότερα,
Εὐθὺ κατακλύζεις ἐπιγράμμασιν εἰ δ' ἀσεβήσας
Βεβρώκειν τινὰ βοιῶ τὴν ἀπὸ τετρακρίας,
Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χέεσθαι. εἰ δ' ἔστι τὸ κῦμα
Ἔνθεν μακράν, ἄρας εἰς τὸ φρέαρ με βάλε.

Αδήλου.

Τί ὠφέλησας τὴν πόλιν στίχους γράφων,
Χρυσὸν τοσοῦτον λαμβάνων βλασφημίας,
Πωλῶν ἰάμβους ὡς ἔλαιον ἔμπορος;

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ πρὸς τὸν εἰπόντα, Εἰ μὴ πότνα δίκη χρυσὸν ἀπεστρέφετο.

Παρθένος εὐπατέρεια δίκη, πρέσβειρα πολήων,
Οὐ τὸν ἐν εὐσεβίῃ χρυσὸν ἀποστρέφεται,
Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τάλαντα διὸς πάγχρυσα τελέθει,
Οἷσι ταλαντεύει πάντα νόμον βιότου.
Καί ποτε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα,
Εἰ μὴ ὁμηρείων ἐξελάθου γραφίων.

ΕΙΣ ΠΛΟΙΑ, κεφ. με.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Οἱ τοῖχοι διέφραντε τὰ κύματα πάντα δέχονται,
Καὶ διὰ τῶν θυρίδων ὠκεανὸς φέρεται.
Δελφίνων δ' ἀγέλαι καὶ νηρέος ἀγλαὰ τέκνα
Ἐν τῷ πλοίῳ σου νηχόμενα βλέπεται.
Ἂν δ' ἀναμείνωμεν, τάχα πλεύσει καί τις ἐν ἡμῖν.
Οὐδὲ γάρ ἐστιν ὕδωρ οὐκ ἐπὶ τῷ πελάγει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰς πέλαγος πλεύσειν διονύσιε, καὶ γεγέμισται
 Τὸ πλοῖον παντὸς πανταχόθεν πελάγους.
Ἀντλεῖται δ' ἀδρίας τυῤῥηνικὸς ἰβηρικὸς αἴγων,
 Οὐ πλοῖον, πηγὴ δ' ὠκεανοῦ ξυλίνη.
Ὁπλίζου καῖσαρ, διονύσιος ἔρχεται ἤδη,
 Οὐκ ἐπὶ ναυκληρεῖν, ἀλλὰ θαλασσοκρατεῖν.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Τὸ σκάφος οὐ βυθὸς εἷλε, (πόθεν βυθός, οὐ γὰρ ἔπλωσεν)
 Οὐδὲ νότος· πρὸ νότου δ' ὤλετο καὶ πελάγους.
Ἤδη γάρ μιν ἅπασαν ἐπὶ ζυγὰ γομφωθεῖσαν
 Ἤλφον πεύκης τῇ λιπαρῇ νοτίδι·
Πίσσα δ' ὑποβρεχθεῖσα πυρὸς φλογί, τὸ δ' ἐπὶ πιστὴν
 Τευχομένῳ, γαίῃ δεῖξεν ἀπιστοτέρην.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ θεσσαλοῦ.

Εἶχε φίλων λέμβον σωτήριχον, ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ
 Σωθῆν' οὐδὲ ζεὺς αὐτὸς ἴσως δύναται.
Οὔνομα γὰρ μόνον ἦν σωτήριχος· οἱ δ' ἐπιβάντες,
 Ἔπλεον ἢ παρὰ γῆν, ἢ παρὰ περσεφόνην.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἐκ ποίων ἔταμες διονύσιε τὰ ξύλα ταῦτα
 Λατομιῶν; ποίων δὲ σκάφος ἐστὶ μύλων;
Εἰ γὰρ ἐγώ τι νοῶ, μολίβου γένος, οὐ δρυός ἐστιν,
 Οὐδ' ἐλάτης· μικροῦ ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω.
Καὶ τυχόν, ἐξαπίνης ἔσεται λίθος. εἶτα δὲ χεῖρον,
 Γράψει μ' ὡς νιόβην δρᾶμα σατυρὸν μελιτῶν.

ΕΙΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΣ,

κεφ. μβ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τέκνον ἀναιδείης, ἀμαθέστατε, θρέμμα μωρίης,
 Εἰπὲ τί βρενθύῃ, μηδὲν ἐπιστάμενος,
Ἐν μὲν γραμματικοῖς, ὁ πλατωνικός· ἂν δὲ πλάτωνος
 Δόγματά τις ζητῇ, γραμματικὸς σὺ πάλιν.

Ἐξ ἑτέρου φεύγεις ἐπὶ θάτερον· οὔτε δὲ τέχνην
Οἶσθα γραμματικὴν, οὔτε πλατωνικὸς εἶ.
Πάντα μὲν οἶδα λέγεις, ἀτελὴς δ' ἐν πᾶσιν ὑπάρχεις·
Γευόμενος πάντων, οὐδὲν ἔχεις ἴδιον.

ΕΙΣ ΠΟΝΗΡΟΥΣ, κεφ΄ μγ΄

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Εἴη σοι κατὰ γῆς κούφη κόνις οἰκτρὲ Νέαρχε,
Ὄφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

Τοῦ αὐτοῦ.

Θᾶττον ποιήσει μέλι κάνθαρος, ἢ γάλα κώνωψ,
Ἢ σύ τι ποιήσεις, σκορπίος ὢν, ἀγαθόν.
Οὔτε γὰρ αὐτὸς ἑκὼν τι ποιεῖς, οὔτ' ἄλλον ἀφίης,
Ὡς ἀστὴρ κρονικὸς πᾶσιν ἀπεχθόμενος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μητέρα τίς, πατέρ' ἄλλος ἀπέκτανεν, ἄλλος ἀδελφόν·
Πολλιανὸς τοὺς τρεῖς, πρῶτος ἀπ' οἰδίποδος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὀψέ ποθ' ἡ ποδάγρα τὸν ἑαυτῆς ἄξιον εὗρεν,
Ὃν ποδαγρᾶν πρὸ ἐτῶν ἄξιον ἦν ἑκατόν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μασαύρων ἀφελὼν δύο, γράμματα μέχρι τὰ πρῶτα,
Ἄξιος εἶ πολλῶν τῶν ὑπολειπομένων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Θηρίον εἶ παρὰ γράμμα, καὶ ἄνθρωπος παρὰ γράμμα,
Ἄξιος εἶ πολλῶν, ἂν παρὰ γράμμα γράφῃ.

ΚΑΛΛΙΟΥ Ἀργείου.

Αἰεὶ θηρίον ἦσθα Πολύκριτε· νῦν δὲ πεπωκὼς,
Ἐξαπίνης ἐγένου λυσσομανές τι κακόν.
Αἰεί μοι δοκέεις κακὸς ἔμμεναι· οἶνος ἐλέγχει
Τὸν τρόπον· οὐκ ἐγένου νῦν κακὸς, ἀλλ' ἐφάνης.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΥ.

Καὶ τόδε Δημοδόκου, Χῖοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ' οὔ,
Πάντες πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης δὲ Χῖος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Καππάδοκην ποτ' ἔχιδνα κακὴ δάκεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Κάτθανε γευσαμένη αἵματος ἰοβόλου.

Τοῦ αὐτοῦ.

Καππάδοκαι, φαῦλοι μὲν ἀεί· ζώνης δὲ τυχόντες,
Φαυλότεροι· κέρδους δ' εἵνεκα, φαυλότατοι·
Ἢν δ' ἄρα δὶς καὶ τρὶς μεγάλης δράξωνται ἀπήνης,
Δὴ τότε γίγνονται φαυλεπιφαυλότατοι.
Μή, λίτομαι, βασιλεῦ, μὴ τετράκις, ὄφρα μὴ αὐτὸς
Κόσμος ὀλισθήσῃ καππαδοκιζόμενος.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰπέ μοι εἰρομένῳ, Κυλλήνιε, πῶς κατέδυνε
Λολλιανοῦ ψυχὴ δῶμα τὸ Φερσεφόνης.
Θαῦμα μὲν, εἰ σιγῶσα, τυχὸν δέ τι καὶ σὲ διδάσκειν
Ἤθελε. φεῦ, κείνου καὶ νέκυν ἀντιάσαι.

Ἀδέσποτον.

Δαμαγόραν, καὶ λοιμὸν, ἰσόψηφόν τις ἀκούσας,
Ἔστησ' ἀμφοτέρων τὸν τρόπον ἐκ κανόνος.
Εἰς τὸ μέρος δὲ καθεῖλκετ' ἀνελκυσθὲν τὸ τάλαντον
Δαμαγόρου, λοιμὸν δ' εὗρεν ἐλαφρότερον.

ΑΝΤΙΟΧΟΥ.

Ψυχὴν μὲν γράψαι χαλεπὸν, μορφὴν δὲ χαράξαι,
Ῥᾴδιον· ἀλλ' ἐπὶ σοὶ τοὔμπαλιν ἀμφότερα.
Τῆς μὲν γὰρ ψυχῆς τὸ διάστροφον ἔξω ἄγουσα
Ἐν τοῖς φαινομένοις ἡ φύσις εἰργάσατο·
Τὸν δ' ἐπὶ τῆς μορφῆς θόρυβον, καὶ σώματος ὕβριν,
Πῶς ἄν τις γράψῃ, μηδ' ἐσιδεῖν ἐθέλων;

Τοῦ αὐτοῦ.

Γαίης ἐκ γαλατῶν μηδ' ἄνθεα· ἧς ἀπὸ κόλπων,
Ἀνθρώπων ὀλέτειραι ἐριννύες ἐβλάστησαν.

ΕΙΣ ΠΟΡΔΗΝ, κεφ. μδʹ

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Πορδὴ ἀποκτείνει πολλοὺς ἀδιέξοδος οὖσα·
Πορδὴ καὶ σώζει, τραυλὸν ἱεῖσα μέλος.

Οὐκοῦν εἰ σώζει καὶ ἀποκλείει πάλι πορδή,
Τοῖς βασιλεῦσιν ἴσην πορδὴ ἔχει δύναμιν.

ΕΙΣ ΠΑΡΟΡΙΣΤΑΣ, κεφ. μεʹ

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Κἂν μέχρις ἡρακλέους στηλῶν ἔλθης περιορίζων,
Γῆς μέρος ἀνθρώποις πᾶσιν ἴσον σε μένει·
Κείσῃ δ' ἴρῳ ὅμοιος, ἔχων ὀβολοῦ πλέον οὐδέν,
Εἰς τὴν οὐκ ἔτι σὴν γῆν ἀναλυόμενος.

ΕΙΣ ΡΗΤΟΡΑΣ, κεφ. μςʹ

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Χοιρίδιον καὶ βοῦν ἀπολώλεκα, καὶ μίαν αἶγα,
Ὧν χάριν εἴληφας μισθάριον μενεκλεῖς.
Οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς ὀθρυάδην γεγένηται,
Οὔτ' ἀπάγω κλέπτας τοὺς ἀπὸ θερμοπυλῶν·
Ἀλλὰ πρὸς εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν· ὥστε τί ποιεῖ
Ἐνθάδε μοι ξέρξης καὶ λακεδαιμόνιοι;
Πλὴν κἀμοῦ μνήσθητι νόμου χάριν· ἢ μέγα κράξω,
Ἀλλα λέγει μενεκλῆς, ἄλλα δὲ χοιρίδιον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐ δέχεται μετὰ κῶν τὸν ῥήτορα νεκρὸν ὁ πλούτων,
Εἰπών, ἀρκείτω κέρβερος ὧδε κύων.
Εἰ δ' ἐθέλεις πάντως, ἰξίονι, καὶ μελίτωνι
Τῷ μελοποιητῇ, καὶ τιτυῷ μελέτω.
Οὐδὲν γὰρ σοῦ χεῖρον ἔχω κακόν, ἄχρις ἂν ἔλθῃ
Ὡς δὲ σολοικίζῃ ῥοῦφος ὁ γραμματικός.

ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γὰρ εἰ κάρκαιρε, καὶ εἰ κοναβεῖ, τό, τε σίζει,
Καὶ κελάρυζε, λέγεις, εὐθὺς ὅμηρος ἔσῃ.
Νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
Εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν ἃ λέγεις.

Ἀδηλον.

Εἰκὼν ἡ σέξτου μελετᾷ, σέξτος δὲ σιωπᾷ.

Ρήτωρ τοῦ εἰκὼν· ὁ δὲ ῥήτωρ, εἰκόνος εἰκών.

ΑΒΒΙΑΝΟΥ.

Ἑπτὰ σολοικισμοὺς Φλάκκῳ τῷ ῥήτορι δῶρον
Πέμψας, ἀντέλαβον πέντε δισχιλίους.
Καὶ νῦν μέν φησιν τούτους ἀριθμῷ σοι ἔπεμψα,
Τοῦ λοιποῦ δὲ μέτρῳ, πρὸς κύπρον ἐρχόμενος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ῥήτωρ ἐξαπίνης ἀσιατικὸς· οὐδὲν ἄπιστον·
Καὶ τοῦτ' ἐν θήβαις νῦν γέγονεν τὸ τέρας.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μηδὲ λαλῶν προφήνη ἐσολοίκισε Φλάκκος ὁ ῥήτωρ.
Καὶ μὲν ἰὼν χαίνων, εὐθὺς ἐβαρβάρισε,
Καὶ τῇ χειρὶ τὰ λοιπὰ σολοικίζει διανεύων.
Κἀγὼ δ' αὐτὸν ἰδὼν, τὸ στόμα μου δέδεται.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Ἀρκαδικὴν πῖλον κατ' ἐνύπνιον ἀρκάδι δῶρον
Ἑρμείῃ ῥήτωρ θῆκεν ἀθηναγόρας.
Εἰ μὲν καὶ ῥήτωρ κατ' ἐνύπνιον, οἴσομεν ἑρμῇ·
Εἰ δ' ὕπαρ, ἀρκείτω, θῆκεν ἀθηναγόρας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ βούλει τὸν παῖδα διδάξαι ῥήτορα παῦλε,
Ὡς οὗτοι πάντες γράμματα μὴ μαθέτω.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ῥήτορα μαῦρον ἰδὼν, ἀπεθαύμασα, τὸν βαρύχειλον,
Τέχνης ῥητορικῆς δαίμονα λευκοφόρον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Αὐτὸν ὁρῶ σε μέδων τὸν ῥήτορα· φεῦ, τί τὸ θαῦμα.
Στειλάμενος σιγᾷς; οὐδὲν ὁμοιότερον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ῥήτορος ἄδε εἰκών· ὁ δὲ ῥήτωρ, ῥήτορος εἰκών.
Καὶ πῶς; οὐ λαλέει. οὐδὲν ὁμοιότερον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πολλοῦ δεῖ, καὶ σφὶν, καὶ τρεῖς περ ἕκαστα, δικασταὶ
Ἄνδρες καὶ, λέγε δὴ τὸν νόμον ἐνθάδε μοι,

Καὶ ζαυτὶ, καὶ μῦν, καὶ τετταράκοντα, καὶ ἄλλα,
Σκεψάμενος· καίτοι νὴ δία, καὶ μὰ δία,
Ῥήτωρ ἐστὶ κρίτων, καὶ παιδία πολλὰ διδάσκει.
Γερθίσει δ' αὖθις γεῦ, φάθι, καὶ μὶν ἔτι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Νήπιε, πῶς σε λέληθε δίκης ζυγὸς, οὕνεκες δὲ
Ἀνδράσιν οὐχ ὁσίοις ψῆφον ὀφειλομένην;
Ῥήτρῃ πιστεύεις πυκινόφρονι, σῇ τε μενοινῇ,
Ποικίλον αὐδῆσαι μῦθον ἐπισταμένῃ;
Ἐλπίζειν δ' ἔξεστι· τίμια δ' οὐκ οἶδεν ἀμεῖψαι
Τῆς σῆς κλεμματικῆς παίγνια φανταςίης.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ῥήτορα πρὸς Διόδωρον ἀνὴρ δείλαιος ἀπελθὼν,
Ἤρετό μιν ζωῆς ἀμφὶ δικασπολίης.
Ἡμετέρη θεράπαινα φύγεν ποτέ· τὴν δέ τις εὑρὼν,
Ἀλλοτρίην τ' εἶναι λάτριν ἐπιστάμενος,
Ζεῦξεν ἑῷ θεράποντι· τέκει δ' ὑπὸ παῖδας ἐκείνῳ.
Καὶ τίνι δουλεύειν εἰσὶ δικαιότεροι;
Ὃς δ' ὅτε μερμήριξε, καὶ ἔδρακε βίβλον ἑκάστην,
Εἶπεν ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον,
Ἢ σοὶ, ἢ τῷ ἑλόντι τεὴν θεράπαιναν ἀνάγκη
Δουλεύειν κείνους ὧν χάριν ἐξερέεις.
Δίζεο δ' εὐμενέοντα δικασπόλον· αἶψα δ' ἐπίσῃ
Ψῆφον ἀμφοτέρῳ, εἴγε δίκαια λέγοις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Θαυμάζειν μοι ἔπεισιν ὅπως Βύτος ἐστὶ σοφιστὴς,
Μήτε λόγον κοινὸν, μήτε λογισμὸν ἔχων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Θᾶττον ἔην λευκοὺς κόρακας, πτηνάς τε χελώνας
Εὑρεῖν, ἢ δόκιμον ῥήτορα Καππαδόκην.

ΣΥΜΠΟΤΙΚΑ ΑΣΤΕΙσματα, κεφ. μζ.

Ἀδέσποτον.

Ἤθελον ἂν πλουτεῖν ὡς πλούσιος ἦν ποτε Κροῖσος,
Καὶ βασιλεὺς εἶναι τῆς μεγάλης Ἀσίης·

Ἀλλ' ὅταν ἐμβλέψω νικάνορα τὸν θρεπτῆρα,
Καὶ γνῶ πρὸς τί ποιεῖ ταῦτα τὰ γλωσσόκομα,
Ἀκλιὼ που πάσας, καὶ ταῖς κοτύλαις ὑποβρέξας,
Τὴν ἀσίαν πωλῶ πρὸς μύρα καὶ στεφάνους.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Οὐδεὶς τὴν ἰδίαν συνεχῶς παρὰ δῆμε γυναῖκα
Αἰνεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναται·
Οὕτως ἡ φύσις ἐστὶ φιλόκνισος, ἀλλότριος χρώς·
Καὶ ζητεῖ διόλου τὴν ξενοκυσαπάτην.

Ἀδέσποτον.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου,
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη.
Ζῶντί μοι εἴ τι θέλῃς, χάρισαι· τέφρην δὲ μεθύσκων,
Πηλὸν ποιήσεις, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Μὴ πάλι μοι μετὰ δόρπον, ὅτ' οὐκ ἔτι γαστέρα πείθω,
Οὔθατα, καὶ χοίρων δ' ἔτι τίθει τεμάχη.
Οὐδὲ γὰρ ἐργοπόνοισι μετὰ στάχυν ὄμβρος ἄκαιρος
Χρήσιμος, οὐ ναύταις ἐν λιμένι ζέφυρος.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Πίομαι ὦ λεῶχε πολὺ πλέον ἢ πίε κύκλωψ,
Νηδὺν ἀνδρομέων πλησάμενος κρεάων.
Πίομαι· ὡς ὄφελόν γε καὶ ἔγκαρον ἐχθροῦ ἀράξας,
Βρέγμα φιλιππείης ἐξέπιον κεφαλῆς.
Ὅσπερ ἑταιρείοιο παρὰ κρητῆρι φόνοιο
Γεύσατ', ἐν ἀκρήτῳ φάρμακα χευάμενος.

ΑΒΒΙΑΝΟΥ.

Ἐχθὲς ἐπὶ ξενίαν κληθεὶς, ὅτε καιρὸς ὕπνου μοι,
Τύλῃ ἐπεκλίνθην γοργόνος ἢ νιόβης.
Ἣν οὐδεὶς μὲν ὕφηνεν, ἀπέξεσε δ'. ἢ πελεκήσας.
Ἐκ τῶν λατομιῶν ἤγαγεν εἰς τὰ πρόσκλου.
Ἐξ ἧς εἰ μὴ θᾶττον ἐπηγέρθην, πρόσκλος ἄν μοι
Τὴν ὁ τύλην στήλην ἡ θεὸς εἰργάσατο.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Καὶ πῖνε καὶ τέρπου δημόκρατες· οὐ γὰρ ἐς αἰεὶ
 Πιόμεθ', οὐδ' αἰεὶ τέρψιος ἑξόμεθα.
Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν
 Αὐτούς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους.
Νῦν ἐν ἐμοὶ πιέτω μέθυ τὸ πλέον ὀστέα τἀμά,
 Νεκρὰ δὲ δευκαλίων αὐτὰ κατακλυσάτω.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ θετταλοῦ.

Φεύγεθ' ὅσοι λέκκας, ἢ λοφνίδας, ἢ καμισῆνας
 Ἄδετε, ποιητῶν φῦλον ἀκανθολόγων·
Οἵ τ' ἐπέων κόσμον λελυγισμένον ἀσκήσαντες,
 Κρήνης ἐξ ἱερῆς πίνετε λιτὸν ὕδωρ.
Σήμερον ἀρχιλόχοιο καὶ ἄρσενος ἦμαρ ὁμήρου
 Σπένδομεν· ὁ κρητὴρ οὐ δέχεθ' ὑδροπότας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὦ ἑλικὼν βοιωτέ, σὺ μέν ποτε πολλάκις ὕδωρ
 Εὐεπὲς ἐκ πηγέων ἔβλυσας ἡσιόδῳ·
Νῦν δ' ἡμῖν ἔθ' ὁ κοῦρος ὁμώνυμος αὔσονα βάκχον
 Οἰνοχοεῖ κρήνης ἐξ ἀμεριμνοτέρης.
Βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγε πιεῖν παρὰ τοῦδε κύπελλον
 Ἓν μόνον, ἢ παρὰ σοῦ χίλια πηγασίδος.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ὑπνώεις ὦ ἑταῖρε, τὸ δὲ σκύφος αὐτὸ βοᾷ σε·
 Ἔγρεο, μὴ τέρπου μοιριδίῃ μελέτῃ.
Μὴ φείσῃ διόδωρε· λάβρος δ' ἐς βάκχον ὀλισθών,
 Ἄχρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος.
Ἔσσεθ' ὅτ' οὐ πιόμεθα πολὺς χρόνος· ἀλλά γ' ἐπείγου·
 Ἡ πολιὴ κροτάφων ἅπτεται ἡμετέρων.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Σείομαι ἀκρήτῳ μεμεθυσμένος· ἀλλὰ τίς ἄμμε
 Σώσει μ' ἐκ βρομίου γυῖα σαλευόμενον;
Ὡς ἄδικον θεὸν εὗρον, ὅθ' οὕνεκεν αὐτὸς ἐγώ σε
 Βάκχε φέρων, ὑπὸ σοῦ τοὔμπαλι περιφέρομαι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὔ μοι πληϊάδων φοβερὴ δύσις, οὐδὲ θαλάσσης
 Ὀρυγμὸν στυφέλῳ κῦμα περὶ σκοπέλῳ,
Οὐδ᾽ ὅταν ἀστράπτῃ μέγας οὐρανὸς ὡς κακὸν ἄνδρα
 Ταρβῶ, καὶ μύθων μνήμονας ὑδροπότας.

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Μούσης νουθεσίην φιλοπαίγμονος εὕρετο βάκχος,
 Ὦ σικυὼν, ἐν σοὶ κῶμον ἄγων χαρίτων.
Δὴ γὰρ ἔλεγχον ἔχει γλυκερώτατον, ἔν τε γλώττῃ
 Κέντρον· χὠ μεθύων ἀσὸν ἐσωφρόνισεν·

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Λάθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα κισσὲ χορεύσας,
 Ἄγχεις τὴν βρομίου βοτρυόπαιδα χάριν.
Δεσμεῖς δ᾽ οὐχ ἡμᾶς, ὀλέκεις δέ σε. τίς γὰρ ἕλοιτο
 Κισσὸν ἐπὶ κροτάφοις, μὴ κεράσας βρόμιον;

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Αὐτοτελὴς ἥδιστος ἀεὶ πότος ὃς δὲ κ᾽ ἀνάγκῃ
 Ὑβριστὴς οἴνῳ τ᾽ ἐστὶ καὶ οἰνοπότῃ.
Τὸν μὲν γὰρ γαίῃ προχέει κρύφα· τὸν δ᾽ ὑπὸ γαίῃ
 Πολλάκι πρὸς λήθης ἤγαγε πικρὸν ὕδωρ.
Πουλυμεθεῖς χαίροιτε· ὃ δ᾽ ὁππόσον ἡδὺ ποθῆναι
 Μέτρον, ἐμοὶ πάσης ἄρχιον εὐφροσύνης.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ κυζικηνοῦ.

Ἄνθρωποι, δείλης ὅτ᾽ ἐπινόμεν· ἢν δὲ γένηται
 Ὄρθρος, ἐπ᾽ ἀλλήλοις θῆρες ἐγειρόμεθα.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Οὔ μοι μέλει γύγαο
Τοῦ σαρδίων ἄνακτος·
Οὔθ᾽ αἱρέει με χρυσὸς,
Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
Ἐμοὶ μέλει μύροισι
Καταβρέχειν ὑπήνην,
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
Καταστέφειν κάρηνα.

Τὸ σήμερον μέλει μοι,
Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδε;

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας
Ἥφαιστέ μοι ποίησον,
Πανοπλίαν μὲν οὐχί·
(Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;)
Ποτήριον δὲ κοῖλον
Ὅσον δύνῃ βάθυνον.
Ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
Μηδ' ἄστρα, μηδ' ἁμάξας,
Μὴ στυγνὸν ὠρίωνα·
Ἀλλ' ἀμπέλους χλοώσας,
Καὶ βότρυας γελῶντας,
Σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γηραλέον με γυναῖκες ἀποσκώπτουσι, λέγουσαι
Εἰς τὸ κάτοπτρον ὁρᾶν λείψανον ἡλικίης.
Ἀλλ' ἐγὼ εἰ λευκὰς φορέω τρίχας, εἴτε μελαίνας,
Οὐκ ἀλέγω, βιότου πρὸς τέλος ἐρχόμενος.
Εὐόδμοις δὲ μύροισι καὶ εὐπετάλοις στεφάνοισι,
Καὶ Βρομίῳ παύω φροντίδας ἀργαλέας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Δὸς πιέειν, ἵνα Βάκχος ἀποσκεδάσῃ μερίμνας,
Ῥηγνυμένας καθαραῖς εὐϊάλοις φιάλαις.

Ἄδηλον.

Πῖνε, καὶ εὐφραίνου. τί γὰρ αὔριον, ἢ τί τὸ μέλλον,
Οὐδεὶς γιγνώσκει. μὴ τρέχε, μὴ κοπία.
Ὡς δύνασαι χάρισαι, μετάδος, φάγε, θνητὰ λογίζου.
Τὸ ζῆν τοῦ μὴ ζῆν οὐδὲν ὅλως ἀπέχει.
Πᾶς ὁ βίος τοιόσδε, ῥοπὴ μόνον ἂν προλάβῃ τις·
Ἂν δὲ θάνῃς, ἑτέρου πάντα· σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Γαστέρα μὲν σπατάλαισι γέρων εὐώδει βάκχῳ
  Οἰνοπίων, ἔμπης δ᾽ οὐκ ἀπέθηκε δέπας·
Ἀλλ᾽ ἔτι διψώων, ἰδίην κατεμέμφετο χεῖρ,
  Ὡς ἀπὸ κρητῆρος μηδὲν ἀφυσσαμένην.
Οἱ δὲ νέοι ῥέζουσι, καὶ οὐ σθένος οὐδ᾽ ἀπ᾽ ἀριθμοῦ
  Τὰς κύλικας γνῶναι τὰς ἐπιπινομένας.
Πῖνε γέρον, καὶ ζῆθι· μάτην δ᾽ ἄρα θεῖος Ὅμηρος
  Τείρεσθαι πολιὴν ἐκ νεότητος ἔφη.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ.

Ἤθελον οὐ χρυσόν τε καὶ ἄστεα μυρία γαίης,
  Οὐδ᾽ ὅσα τὰς θήβας εἶπεν Ὅμηρος ἔχειν,
Ἀλλ᾽ ἵνα μοι προχόεσσα κύλιξ βλύσσειε λυαίῳ,
  Χείλεος ἀενάῳ νάματι λουομένου,
Καὶ γεραρῶν συνέπινε φίλων χορὸς· οἱ δὲ περισσοὶ
  Ἀνέρες ἐργατῖναι κάμνον ἐφ᾽ ἡμερίσιν.
Οὗτος ἐμοὶ πολὺς ὄλβος, ἀεὶ φίλος· οὐδ᾽ ἀλεγίζω
  Τῶν χρυσέων ὑπάτων, τὴν φιάλην κατέχων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Χανδοπόται, βασιλῆος ἀεθλητῆρες ἰάκχου,
  Ἔργα κυπελλομάχου στήσομεν εἰλαπίνης,
Ἰκαρίου σπένδοντες ἀφειδέα δῶρα λυαίου.
  Ἄλλοισιν μελέτω τριπτολέμοιο γέρα,
Ἧχι βόες, καὶ ἄροτρα, καὶ ἱστοβοὰς, καὶ ἐχέτλη,
  Καὶ στάχυς, ἁρπαμένης ἴχνια Φερσεφόνης.
Εἴ ποτε δὲ στομάτεσσι βοηθόν τινα βρῶσιν ἀνάγκη,
  Ἀσταφὶς οἰνοπόταις ἄρκιος ἢ Βρομίου.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Σπείσομεν οἰνοποτῆρες ἐγερσιγέλωτι λυαίῳ,
  Ὤσομεν ἀνδροφόνον φροντίδα ταῖς φιάλαις.
Σιτοδόκῳ δ᾽ ἄγραυλος ἀνὴρ βαρύμοχθος ἰάλλοι
  Γαστρὶ μεγαμπέπλου μητέρα Φερσεφόνης.
Ταυροφόνων δ᾽ ἀμέγαρτα καὶ αἱμαλέων κρέα δόρπων
  Θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς λείψομεν ὠμοβόροις.

Ὀστέα δ' αὖ νεπόδων ζαμεσίχρεα χείλεσι φωτῶν
Εἰξάτω οἷς ἀΐδης φίλτερος ἠελίου.
Ἡμῖν δ' ὀλβιόδωρον ἀεὶ μέθυ, καὶ βόσις ἔστω
Καὶ ποτὸν ἀμβροσίην δ' ἄλλος ἔχειν ἐθέλει.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Χθιζὸν ἐμοὶ νοσέοντι παρίστατο δήιος αἰνὴρ
Ἰητὴρ, δεπάων νέκταρ ἀπειπάμενος·
Εἶπε δ' ὕδωρ πίνειν αἰεμώλιος· οὐδ' ἐδιδάχθη
Ὅττι μένος μερόπων οἶνον Ὅμηρος ἔφη.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πᾶσι θανεῖν μερόπεσσιν ὀφείλεται, οὐδέ τίς ἐστιν
Αὔριον εἰ ζήσει, θνητὸς ἐπιστάμενος.
Τοῦτο σαφῶς ἄνθρωπε μαθὼν, εὔφραινε σεαυτὸν,
Λήθην τοῦ θανάτου τὸν βρόμιον κατέχων.
Τέρπεο, καὶ σκίρτα, τὸν ἐφημέριον βίον ἕλκων·
Τἄλλα δὲ πάντα τύχη πράγματα δὸς διέπειν.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Ἀνέρες οἷσι μέμηλεν ἀπήμονος ὄργια βάκχου,
Ἐλπίδα ἡμερίδων ῥίψατε τὴν πενίην.
Αὐτὰρ ἐμοὶ κρητὴρ μὲν ἔοι δέπας. ἀντὶ δὲ ληνοῦ,
Ἀγχι πίθος, λιπαρῆς ἔνδιος εὐφροσύνης.
Αὐτίκα δ' ἡμετέροιο πιὼν κρητῆρα λυαίου,
Παισὶ καταστραπτὴς μυρία ῥέζειν ἐθέλω.
Οὐ τρομέω δὲ θάλασσαν ἀμείλιχον, οὐδὲ κεραυνοὺς,
Γνοὺς ἀταρβήτου θάρσος ἔχων βρομίου.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Ἡμεῖς μὲν πατέοντες ἀπείρονα καρπὸν ἰάκχου,
Ἄμμιγα βακχευτὴν ῥυθμὸν ἀνεπλέκομεν·
Ἤδη δ' ἄσπετον οἶδμα κατέρρεεν· οἷα δὲ λέμβοι,
Κισσύβια γλυκερῶν νήχεθ' ὑπὲρ ῥοθίων·
Οἷσιν ἀρυσσάμενοι, γέρων ποτὸν εὔκομον ἤδη,
Θερμὸν ἐνιάδων οὐ μάλα δευόμενοι.
Ἡ δὲ καλὴ ποτὶ ληνὸν ὑπερκύπτουσα ῥοδάνθη
Μαρμαρυγῇ κάλλους νᾶμα κατηγλάισεν.

Γαίτων δ' ἐκ δεδόνητο θοαὶ φρένες, οὐδέ τις ἡμέων
Ἤεν ὃς οὐ Βάκχῳ δάμνατο καὶ Παφίῃ.
Τλήμονες· ἀλλ' ὁ μὲν εἷρπε παραὶ ποσὶν ἄφθονος ἡμῖν,
Τῆς δ' ἄρ' ὑπ' ἐλπωρῇ μοῦνον ἐπαιζόμεθα.

Ἄδηλον, οἱ δὲ ΠΑΛΛΑΔΑ.

Οὐδὲν ἁμαρτήσας, γενόμην παρὰ τῶν με τεκόντων·
Γεννηθεὶς δ' ὁ τάλας ἔρχομαι εἰς Ἀΐδην.
Ὦ μίξις γονέων θανατηφόρος· ὤμοι ἀνάγκης·
Ἥ με προσπελάσει τῷ στυγερῷ θανάτῳ.
Οὐδὲν ἐὼν, γενόμην· πάλιν ἔσομαι ὡς πάρος, οὐδέν.
Οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένος·
Λοιπόν μοι τὸ κύπελλον ἀποστίλβωσον, ἑταῖρε,
Καὶ λύπης λήθην τὸν Βρόμιον πάρεχε.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀρχαίη σύνδειπνε, καπηλικὰ μέτρα φιλοῦσα,
Εὔλαλε, πρηΰγελως, εὔστομε, μακροφάρυγξ,
Αἰὲν ἐμῆς πενίης βραχυσύμβολε, μυστιλάγωνε,
Ἦλθες ὅμως ὑπ' ἐμὴν χεῖρά ποτε χρόνιος.
Αἴθ' ὄφελες καὶ ἄμικτος ἀνύμφευτός τε παρεστάναι,
Ἄφθορος, ὡς κούρη πρὸς πόσιν ἐρχομένη.

Ἄδηλον.

Τάνταλος οὐδὲν ἔτρωγε· τινασσομένων γὰρ ὕπερθεν
Καρπὸς ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτὸν ἔφευγε φυτῶν·
Καὶ διὰ τοῦτο τροφῆς κεχρημένος, ἧττον ἐδίψα.
Εἰ δὲ καὶ ἔτρωγεν σῦκα πεπαινόμενα,
Καὶ βραβύλους, καὶ μῆλα, τί τηλίκον ἀνδράσι νε-
Δίψος ἀπὸ χλωρῶν γίγνεται ἀκροδρύων; (κροῖς
Ἡμεῖς δ' ἐσθιόμεν κεκλημένοι ἁλμυρὰ πάντα,
Χέννια, καὶ τυρούς, χηνὸς ἄλιστα λίπη,
Ὄρνια, καὶ μόσχια· μίαν δ' ἐπιπίνομεν αὖθις·
Γάρομεν οὐκοῦν σεῦ Τάνταλε πικρότερα.

Ἀδέσποτον.

Ἀνθρώποις ὀλίγος μὲν ὁ πᾶς χρόνος ὃν ποτε δηλοῖ
Ζῶμεν, κἢν πολιὸν γῆρας ἅπασι μένῃ.

Τῆς δ' ἀκμῆς καὶ μᾶλλον. ὅτ' οὖν χρόνος ὥριος ἡμῖν,
Πάντα χύδην ἔστω, ψαλμός, ἔρως, προπόσεις.
Χειμὼν τοὐντεῦθεν, γήρως βάρος· οὐδὲ δέκα μνῶν
στήσεις. τοιαύτη σ' ἐκδέχετ' ὀρχιπέδη.

Ἄδηλον, οἱ δὲ ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πῶς γενόμην; πόθεν εἰμί; τίνος χάριν ἦλθον; ἀπελθεῖν.
Πῶς δύναμαί τι μαθεῖν, μηδὲν ἐπιστάμενος;
Οὐδὲν ἐών, γενόμην· πάλιν ἔσσομαι ὡς πάρος ἦα.
Οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένος.
Ἀλλά σύ μοι Βακχοῖο φιλήδονον ἔντυε νᾶμα.
Τοῦτο γάρ ἐστι κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἑρμαίοις, ἡμῖν Ἀφροδίσιος ἓξ χόας οἴνου
Αἴρων, προσκόψας πένθος ἔθηκε μέγα.
Οἶνος καὶ κέραμος ἀπώλεσεν, ὡς ὄφελεν δὲ
Χἠμᾶς· νῦν δ' ἡμεῖς τοῦτον ἀπωλέσαμεν.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Ὅστις ἔσω πυρεὶς καταλαμβάνει οὐκ ἀγριάζων,
Κείνου Ἀμαλθείας ἡ γυνή ἐστι κέρας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὸν τοῦ δειπναρίου νόμον οἴδατε· σήμερον ὑμᾶς
Αὖλε καλῶ καινοῖς δόγμασι συμποσίου.
Οὐ μελοποιὸς ἐρεῖ κατακείμενος· οὔτε παρ' ἑξῆς,
Οὔθ' ἑξῆς αὐτὸς πράγματα γραμματικά.

Ἄδηλον.

Ἦν Στέφανος πτωχός, καὶ παῖς ἅμα· νῦν δὲ προκόψας,
Πλουτεῖ, καὶ γέγονεν αὐτίκα φιλοστέφανος,
Τέσσαρα τῷ πρώτῳ Στεφάνῳ καλὰ γράμματα προσ
Ἔσται δ' εἰς ὥρας Ἱπποκρατιπποδίας, (θείς
Ἢ διὰ τὴν ἀπαλήν, Διονυσιοπηγανόδωρος·
Ἐν δ' ἀγορανομίᾳ πάντῃ μένει Στέφανος.

Ἄδηλον.

Ὠκύμορόν με λέγουσι δαήμονες αἰέρες ἄστρων·
Εἰμὶ μέν, ἀλλ' οὔ μοι τοῦτο Σέλευκε μέλει.

Εἰς ἀίδην πάντεσσι καταίβασις· εἰ δὲ τάχιον
Ἡμετέρη, Μίνω θᾶσσον ἐποψόμεθα.
Πίνωμεν· καὶ γὰρ δὴ ἐτήτυμον, εἰς ὁδὸν ἵππος
Οἶνος· ἐπεὶ πεζοῖς ἀτραπὸς εἰς ἀίδην.

Ἄδηλον.

Πέντε θανὼν κείσῃ κατέχων πόδας· οὐδὲ τὰ τερπνὰ
Ζωῆς, οὐδ᾽ αὐγὰς ὄψεαι ἠελίου.
Ὥστε λαβὼν Βάκχου ζωρὸν δέπας ἕλκε γεγηθὼς
Κίσσε, καλλίστην ἀγκὰς ἔχων ἄλοχον.
Εἰ δέ σοι ἀθάνατος σοφίης νόος, ἴσθι Κλεάνθης
Καὶ Ζήνων ἀίδην τὸν βαθὺν ὡς ἔμολον.

Ἄδηλον.

Ἡ πλωχᾶν χρείεσσα πολυσπλίη ἐκ τολάγυνος
Αὕτη, καὶ δροσερῶν ἐκ πετάλων στέφανος,
Καὶ τοῦτο φθιμένοιο περάσιον ἱερὸν ὀστέων,
Ἐγκεφάλου ψυχῆς φρούριον ἀκρότατον,
Πῖνε, λέγει τὸ γλύμμα, καὶ ἔσθιε, καὶ περίκεισο
Ἄνθεα. τοιοῦτοι γινόμεθ᾽ ἐξαπίνης.

Ἀδέσποτον.

Ἐχθές μοι συνέπινε γυνὴ περὶ ἧς λόγος ἐῤῥέθ᾽
Οὐχ ὑγιής· παῖδες θραύσατε τὰς κύλικας.

Ἄδηλον.

Ἑπτὰ τριηκόντεσσιν ἐπέρχονται λυκάβαντες
Ἤδη μοι βιότου σχιζόμεναι σελίδες.

Ξανθίππης συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίης.
Ἀλλ᾽ ἔτι μοι ψαλμός τε λάλος κῶμοί τε μέλονται,
Καὶ πῦρ ἀπλήστῳ τύφετ᾽ ἐνὶ κραδίῃ.

Ἄδηλον.

Δός μοι τοὐκ γαίης πεπονημένον ἁδὺ κύπελλον,
Ἃς γινόμην, καὶ ὑφ᾽ ᾧ κείσομ᾽ ἀποφθίμενος.

Ἄδηλον.

Βάκχου μέτρον ἄριστον, εἰ μὴ πολὺ, μηδ᾽ ἐλάχιστον.
Ἔστι γὰρ ἢ λύπης αἴτιος, ἢ μανίης.

Χαῖρε κιρνάμενος πέλοι νύμφαις τέτρατος αὐτός·
Τῆμος καὶ θαλάμοις ἐστὶν ἑτοιμότατος.
Εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν, ἀπέστραπται μὲν ἔρωτας,
Βαπτίζει δ' ὕπνῳ γείτονι τοῦ θανάτου.

ΕΙΣ ΤΟΛΜΗΡΟΥΣ, κεφ. μη.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Μηδὲν ἄγαν, τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὁ σοφώτατος εἶπεν·
Ἀλλὰ σὺ μὴ πεισθεὶς γέσπε, τοῦτ' ἔπαθες.
Καὶ λόγιός περ ἐὼν, ἀλογώτατον ἔσχες ὄνειδος,
Ὡς ἐπιθυμήσας οὐρανίης ἀΐδου.
Οὕτω πήγασος ἵππος ἀπώλεσε βελλεροφόντην,
Βουληθέντα μαθεῖν ἀστροθέτους κανόνας.
Ἀλλ' ὁ μὲν, ἵππον ἔχων, καὶ θαρσαλέον σθένος ἥβης·
Γέσπος, οὐδὲ χέσειν εὔτονον ἦτορ ἔχων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μηδεὶς ζητήσῃ μερόπων ποτὲ καὶ θεὸς εἴη,
Μηδ' ἀρχῆς μεγάλης κόμπον ὑπερφίαλον.
Γέσπος αὐτὸς ἔδειξε κατημέχθη γὰρ ἐπαρθεὶς,
Θνητῆς εὐτυχίης μηδὲν ἀναμνησάμενος.
Ὢ γένος αἰθερόπτων αἰὲ, μοῦ λίαν, αὐτοχόλωτον,
Μέχρι τέλους βιότου μηδὲν ἐπιστάμενον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γέσπον ὡς ἐνόησεν ὁ βαύκαλος ἄρτι θανόντα,
Χωλεύοντα πλέον, τοῖον ἔλεξεν ἔπος,
Γέσπε, πῶς, τί παθὼν κατέβης δόμον εἰς ἀΐδαο,
Γυμνὸς, ἀκήδεστος, σχήματι καινοτάφῳ;
Τὸν δὲ μετ' ὀρθώσας προσεφώνεε γέσπος εὐθὺς,
Βαύκαλε, τοῦ στρηνοῦς καὶ θάνατον παρέχει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οἱ δύο κάλχαντες τὸν γέσπον ὤλεσαν ὅρκοις,
Τῶν μεγάλων ὑπάτων θῶκον ὑπερχόμενοι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τιὼ ἀμμωνιακὴν ἀπάτην ὅτε γέσπος ἔγνω,
Τοῦ ξενικοῦ θανάτου ἐγγύθεν ἐρχόμενος,

Τὴν ἰδίην γνώμην κατεμέμψατο, καὶ τὸ μάθημα,
Καὶ τοὺς πειθομένους ἀστρολόγοις ἀλόγοις.

ΕΙΣ ΥΒΡΙΣΤΑΣ,

κεφ. μθ.

Τοῦ αὐτοῦ ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὑβρίζεις; τί τὸ θαῦμα; τί δυσχερές; ἀλλὰ φέρω σε.
Τῶν γὰρ ὑβριζόντων ἡ θρασύτης κόλασις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πολλὰ λαλεῖς ἄνθρωπε, χαμαὶ δὲ τίθη μετὰ μικρόν·
Σίγα, καὶ μελέτα ζῶν ἔτι τὸν θάνατον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἥλιος ἀνθρώποις αὐγῆς θεός· εἰ δὲ καὶ αὐτὸς
Ὕβριζεν φαίνων, οὐδὲ τὸ φῶς ἐπόθουν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐκ ἐμὲ, τὴν πενίην δὲ καθύβρισας· εἰ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς
Ἦν ἐπὶ γῆς πτωχὸς, κ' αὐτὸς ἔπασχεν ὕβριν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ πένομαι, τί πάθω; τί με μισεῖς οὐκ ἀδικοῦντα;
Πταῖσμα τόδ' ἐστὶ τύχης, οὐκ ἀδίκημα τρόπων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Αἰνίζειν μὲν ἄριστον, ὁ δὲ ψόγος ἔχθεος ἀρχή·
Ἀλλὰ καλῶς εἰπεῖν, ἀττικόν ἐστι μέλι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τῷ πλησσομένῳ πωλοῦντι τὸ κελλίον ἐχθὲς ἔδωκα,
Καὶ φοβερὸν πυκτὴν σήμερον εὗρον ἔσω.
Ὡς δ' ἔλεγον, σὺ τίς εἶ; πόθεν ἤλυθες ἡμέτερον δῶ;
Πυγμαχίης κατ' ἐμοῦ χεῖρας ἀνέσχεν ἄνω.
Ψύλλα δ' ἐγὼ κατέτεινα, φοβούμενος ἄγριον ἄνδρα,
Τὸν περιπλησσομένην πυκτὴν ἐξαπίνης ὁρέων.
Ἀλλά σε πατρὸς πύκτου Πολυδεύκεος ἠδὲ καὶ αὐτοῦ
Κάστορος ἱκνοῦμαι, καὶ Διὸς ἱκεσίου,
Τὸν πύκτην ἀπόκρουσον ἐμὸν χόλον. οὐ δύναμαι γὰρ
Πυκτεύειν καθάπαξ μηνὸς ἐπερχομένου.

ΕΙΣ ΦΕΙΔΩΛΟΥΣ, κεφ. νγ

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Οὐ γλήχωνι κριτῶν ὁ φιλάργυρος ἀλλὰ διχάλκῳ
  Αὐτὸν ἀποσφραίνει, θλιβομένου στομάχου.

Ἄδηλον.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι.
  Χρῆσις γάρ, πλούτου μάρτυς, Ἀπολλόφανες.
Ἂν μετέχῃς αὐτῶν σύ, σὰ γίγνεται· ἂν δὲ φυλάττῃς
  Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίγνεται ἀλλότρια.

ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Ψηφίζεις κακόδαιμον· ὁ δὲ χρόνος ὡς τόκον, οὕτω
  Καὶ πολιὸν τίκτει γῆρας ἐπερχόμενον.
Κοὔτε πιών, οὔτ' ἄνθος ἐπὶ κροτάφοις ἀναδήσας,
  Οὐ μύρον, οὐ γλαφυρὸν γνούς τι μαχλισμάτιον,
Τεθνήξῃ, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλην διαθήκην,
  Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μοῦνον ἐνεγκάμενος.

ΠΩΛΙΑΝΟΥ.

Χαλκὸν ἔχων, πῶς οὐδὲν ἔχεις, μάθε. πάντα δανείζεις·
  Οὕτως οὐδὲν ἔχεις αὐτός, ἵν' ἄλλος ἔχῃ.

ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ.

Ἐχθὲς ἀπάγχεσθαι μέλλων δείναρχος ὁ Φείδων
  Γλαῦκε, δι' ἓξ χαλκοῦς δύσμορος οὐκ ἔθανεν.
Ἓξ χαλκῶν ἦν γὰρ τὸ σχοινίον· ἀλλ' ἐδυσώνει,
  Εὔωνον ζητῶν ἄλλον ἴσως θάνατον.
Τοῦτο φιλαργυρείας δεινῆς ὅρος, ὅστ' ἀποθνήσκων,
  Γλαῦκε, δι' ἓξ χαλκοῦς δύσμορος οὐκ ἔθανεν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Δακρύει Φείδων ὁ φιλάργυρος οὐχ ὅτι θνήσκει,
  Ἀλλ' ὅτι πέντε μνῶν τὴν σορὸν ἐπρίατο.
Ταῦτ' αὐτῷ χαρίσασθε· καὶ ὡς τόπος ἐστὶν ἐν αὐτῇ,
  Τῶν πολλῶν τεκνίων ἕν τι προσεμβάλετε.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Θνήσκων Ἑρμοκράτης ὁ φιλάργυρος, ἐν διαθήκαις
Αὑτὸν τῶν ἰδίων ἔγραφε κληρονόμον.
Ψηφίζων δ' ἀνέκειτο πόσον δώσει διεγερθεὶς
Ἰητροῖς μισθοῦ, καὶ τί νοσῶν δαπανᾷ·
Ὡς δ' εὗρε πλείω δραχμὴν μίαν, ἢν διασωθῇ,
Λυσιτελεῖ θνήσκειν, εἶπε· καὶ ἐξετάθη.
Κεῖτο δέ τ' οὐδὲν ἔχων ὀβολοῦ πλέον· οἱ δὲ τὰ κείνου
Χρήματα κληρονόμοι ἥρπασαν ἀσπασίως.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γεννηθὲν τὸ τέκνον κατεπόντισεν αὐτὸς ὁ κνιπὸς,
Ψηφίζων αὐτοῦ σωζομένου δαπάνας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ τὸ μὲν ἐκδεδάνεικας, ὃ δ' ἄρτι δίδως, ὃ δὲ μέλλεις,
Οὐδέποτ' εἶ τοῦ σοῦ κύριος ἀργυρίου.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὢ τῆς ταχίστης ἁρπαγῆς τῆς τοῦ βίου,
Ἀνὴρ δανειστὴς, τῶν χρόνων γλύφων τόκους,
Τέθνηκεν εὐθὺς ἐν ῥοπῇ καιροῦ βραχεῖ,
Ἐν δακτύλοισι τοὺς τόκους σφίγγων ἔτι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Δακτυλικὴν ψῆφόν τις ἔχων περὶ δάκτυλα χειρῶν,
Ψήφῳ τοῦ θανάτου προὔλαβεν εἰς ἀΐδην.
Ζῇ δ' ἡ ψῆφος νῦν τοῦ ψηφίζοντος ἑταίρη,
Ψυχῆς ἁρπαγίμης ἔνθεν ἐλαυνομένης.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος.
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Θρασύμαχε, πλοῦτον πολὺν ὤλεσας ἐξ ἐπιβουλῆς,
Εἰς οὐδὲν δ' ἥκεις ἄθλιος ἐξαπίνης,
Φεισάμενος, δανείσας, τοκίσας τόκον, ὑδροποτήσας·
Πολλάκι μηδὲ φαγὼν, ὥστε τι πλεῖον ἔχειν.
Ἀλλ' εἴ μοι λογίσαιο τὸ πίνειν καὶ τότε καὶ νῦν,
Οὐδὲν ἔλαττον ἔχεις ὧν τότ' ἔδοξας ἔχειν.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Ἐχθὲς δειπνήσας τράγεον πόδα, καὶ δεκαταῖον
  Κανναβίνης κράμβης μήλινον ἀσπάραγον,
Εἰπεῖν τὸν καλέσαντα φυλάσσομαι. ἔστι γὰρ ὀξύς·
  Καὶ φόβος οὐχ ὁ τυχὼν μή με πάλιν καλέσῃ.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Φειδωλός τις ἀνήρ, ἀφόρων θησαυρὸν ὀνείρων,
  Ἤθελ' ἀποθνήσκειν, πλούσιον ὕπνον ἔχων·
Ὡς δ' ἴδε τὴν προτέρην, σκιόεν μετὰ κέρδος ὀνείρου,
  Ἐξ ὕπνου πενίην, αὐτίκ' ἄθευδε πάλιν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Παῖδες ἅπαξ τρώγουσιν ὅταν δὲ τρέφῃ Σαλαμῖνος,
  Οἴκαδ' ἀριστῶμεν δεύτερον ἐρχόμενοι.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Ὡς κῆπον τεθυκώς, δεῖπνον παρέθηκεν Ἀπελλῆς,
  Οἰόμενος βόσκειν ἀντὶ φίλων πρόβατα.
Ἦν ῥαφανίς, σέρις ἦν, τῆλις, θρίδακες, πράσα, βολ(βοί,
  Ὤκιμον, ἡδύοσμον, πήγανον, ἀσπάραγος.
Δείσας δ' ἐκ τούτων μὴ καὶ χόρτον παραθῇ μοι,
  Δειπνήσας θέρμους ἡμιβρεχεῖς ἔφυγον.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ποιήσας δαπάνην ἐν ὕπνοις ὁ φιλάργυρος Ἑρμῶν,
  Ἐκ περιωδυνίας αὐτὸν ἀπηγχόνισεν.

Εἰς εἰκόνα ἀναστασίου βασιλέως
ἐν τῷ εὐρίπῳ.

Εἰκόνα σοὶ βασιλεῦ κοσμοφθόρε τήνδε σιδήρου
  Ἄνθεσαν, ὡς χαλκοῦ πολλὸν ἀτιμοτέρην,
Ἀντὶ φόνου, πενίης τ' ὀλοῆς, λιμοῦ τε, καὶ ὀργῆς,
  Οἷς πάντας φθείρεις ἐκ φιλοχρημοσύνης.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐγγύθι τῆς σκύλλης χαλεπὴν στήσαντο χάρυβδιν,
  Ἄγριον ὠμηστὴν τοῦτον ἀναστάσιον.
Δείδιθι καὶ σὺ σκύλλα τεαῖς φρεσί, μή σε καὶ αὐτὴν
  Βρώξῃ, χαλκείην δαίμονα κερματίσας.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἰ μὲν ζῇς ἐλάφου τὸ μακρὸν χρόνον, ἠὲ κορώνης,
Συγγνώμη πλεῖστον πλοῦτον ἀγειρομένῳ·
Εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν, οὓς αὐτίκα γῆρας ἰάπτει,
Μή σέ γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων.
Μὴ σὺ μὲν ἀτλήτοισιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀλέσσῃς,
Χρήσωνται δ' ἄλλοι σοῖς ἀγαθοῖς ἀέδνως.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μῦν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ,
Καί, τί ποιεῖς, φησίν, φίλτατε μῦ, παρ' ἐμοί;
Ἡδὺ δ' ὁ μῦς γελάσας, μηδέν φίλε, φησί, φοβηθῇς·
Οὐχὶ τροφῆς παρὰ σοὶ χρῄζομεν, ἀλλὰ μονῆς.

Ἄδηλον.

Ἀργυρέῳ λιμῷ τις, ἐς εἰλαπίνην με καλέσσας,
Ἔκλαε, πεινηλέους τοὺς πίνακας προφέρων.
Ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔειπον ἐν ἀργυροφεγγέι λιμῷ,
Ποῦ μοι χορτασίη ὀστρακίνων πινάκων;

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἐζήτουν πινάκων πόθεν οὔνομα τοῦτο καλέσσω.
Καὶ παρὰ σοὶ κληθείς, εὗρον ὅθεν λέγεται.
Πείνης γὰρ μεγάλης μεγάλους πίνακας παρέθηκας,
Ὄργανα τοῦ λιμοῦ πεινηλέους πίνακας.

Εἰς τὸ αὐτό.

Μή με κάλει δίσκων ἐπίσορα λιμοφορήων,
Βρωτύν μοι φορέων τὴν κολοκυνθιάδα.
Ἀργυρέην ὕλην οὐ τρωγομένην παραβάλλεις,
Λιμῷ κρηπίζων τοὺς μεγέθους πίνακας.
Ζήτει νηστεύοντας ἐς ἀργαλέην ἐπίδειξιν,
Καὶ τότε θαυμάσῃ, κοῦφον ἄσημον ἔχων.

Ἄδηλον.

Πολλὰς μυριάδας ψηφίζει Ἀρτεμίδωρος,
Καὶ μηδὲν δαπανῶν, ζῇ βίον ἡμιόνων,
Πολλάκις αἳ χρυσοῦ τιμαλφέα φόρτον ἔχουσαι
Πολλὸν ὑπὲρ νώτου, χόρτον ἔδουσι μόνον.

ΕΙΣ ΦΘΟΝΕΡΟΥΣ, κεφ. κϛ

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μακροτέρῳ σταυρῷ σταυρούμενον ἄλλον ἑαυτοῦ
  Ὁ φθονερὸς διόφαντ' ἐγγὺς ἰδὼν ἐτάκη.

ΕΙΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΣ, κεφ. ιβ

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἶναι μὲν κυνικόν σε Μενέστρατε, καὶ ἀνυπόδητον,
  Καὶ ῥιγοῦν, οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου·
Ἂν δὲ περιαρπάζῃς ἄρτους καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς,
  Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, καὶ σὲ λέγω σε κύνα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πᾶς ὃς ἂν ᾖ πτωχὸς καὶ ἀγράμματος, οὐκ ἔτ' ἀλήθει,
  Ὡς πρὶν, οὐδ' αἴρει φορτία μισθαρίου·
Ἀλλὰ τρέφει πώγωνα, καὶ ἐκ τριόδου ξύλον ἄρας,
  Τῆς ἀρετῆς εἶναι φησὶν ὁ πρωτοκύων.
Ἑρμοδότου τόδε δόγμα τοῦ πανσόφου· εἴ τις ἀχαλκεῖ,
  Μηκέτι πεινάτω, θεὶς τὸ χιτωνάριον.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Οὗτος ὁ τῆς ἀρετῆς ἀδάμας βαρὺς, οὗτος ὁ πάντη
  Πᾶσιν ἐπιπλήσσων, οὗτος ὁ ῥιγομάχας,
Καὶ πώγωνα τρέφων, ἑάλω· τί γάρ; ἀπρεπὲς εἰπεῖν·
  Ἀλλ' ἑάλω ποιῶν ἔργα κακοστομάχων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οἴει τὸν πώγωνα φρενῶν ποιητικὸν εἶναι,
  Καὶ διὰ τοῦτο τρέφεις φίλτατε μυοσόβην·
Κεῖρον, ἐμοὶ πεισθεὶς, ταχέως. ἐστὶ γὰρ ὁ πώγων,
  Φθειρῶν ποιητὴς, οὐχὶ φρενῶν γέγονεν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὠγαθὲ, καὶ μὴν οἶδα, καὶ ποῖ δὴ, καὶ πόθεν ὦ τᾶν,
  Καὶ θαμὰ, καὶ φέρε δὴ, καὶ κεμιδῶν, καὶ ἴθι,
Καὶ σόλιον, μάλιον, πωγώνιον, ἄμιον, ἔξω,
  Ἐκ τούτων ἡ νῦν εὐδοκιμεῖ σοφία.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Αἰάζει πήρη τε καὶ ἡ ἐράκλειον ἄριστον
  Βειθυσινωπίτου διαγλύδας ῥόπαλον,
Καὶ τὸ χόδλῳ ῥυπόωντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔσθος,
  Διπλάσιον κρυερῶν ἀντίπαλον νιφάδων,
Ὅττι τεοῖς ὤμοισι μιαίνεται· ἦν γὰρ ὁ μέν που,
  Οὐράνιος· σὺ δ᾽ ἔφυς οὑν σποδιῇσι κύων.
Ἀλλὰ μέθες, μέθες ὅπλα τὰ μὴ σέθεν· ἄλλο λεόντων,
  Ἄλλο γλυφητῶν ἔργον ὄρωρε τράγων.

ΠΑΛΛΑΔΑ εἰς Θεμίστιον τὸν φιλόσοφον, γενόμενον ὕπαρχον Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ Οὐαλεντινιανοῦ καὶ Οὐάλεντος.

Ἄντυγος οὐρανίης ὑπερήμενος, ἐς πόθον ἦλθες
  Ἄντυγος ἀργυρέης, αἶσχος ἀπειρέσιον.
Ἦσθα ποτὲ κρείσσων, αὖθις δ᾽ ἐγένου πολὺ χείρων·
  Δεῦρ᾽ ἀνάβηθι κάτω· νῦν γὰρ ἄνω κατέβης.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ τὸ τρέφειν πώγωνα δοκεῖ σοφίαν περιποιεῖν,
  Καὶ τράγος εὐπώγων, εὔστολός ἐστι Πλάτων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄλλον Ἀριστοτέλην, νικόστρατον, ἰσοπλάτωνα,
  Σκινδαλμοφραστὴν αἰπυτάτης σοφίης,
Τοῖα περὶ ψυχῆς τις ἀνήρετο, πῶς θέμις εἰπεῖν;
  Τὴν ψυχὴν θνητὴν, ἢ πάλιν ἀθάνατον;
Σῶμα δὲ δεῖ καλέειν, ἢ ἀσώματον; ἐν δὲ νοητοῖς
  Τακτέον, ἢ λεπτοῖς, ἢ τὸ συναμφότερον;
Αὐτὰρ ὁ τὰς βίβλους ἀνελέξατο τῶν μετεώρων,
  Καὶ τὸ περὶ ψυχῆς ἔργον Ἀριστοτέλους.
Καὶ παρὰ τῷ Φαίδωνι πλατωνικὸν ὕψος ἐπιγνοὺς,
  Πᾶσαν ἐνισκήπτῃ πάντοθεν ἀτρεκίην.
Εἶτα περιστέλλων τὸ τριβώνιον, εἶτα γενείου
  Ἄκρα καταψήχων, τὴν λύσιν ἐξέφερεν.
Εἴπερ ὅλως ἐστὶ ψυχὴ φύσις, (οὐδὲ γὰρ οἶδα)
  Ἡ θνητὴ πάντως ἐστὶν, ἢ ἀθάνατος,

Στεγνοφυὴς, ἢ αὖλος ὅταν δ᾽ ἀγρεῦντα ἀγρώστης,
Κεῖται δ᾽ νημερτὲς γνώσῃ ὡς ὁ πλάτων.
Εἰ δ᾽ ἐθέλεις, τὸν παῖδα κλεόμβροτον ἀμβρακιώτην
Μιμοῦ, καὶ τεγέων τὸν δέμας ἐκχάλασον·
Καί κεν ἐπιγνοίης δίχα σώματος αὐτίκα σαυτὸν,
Μοῦνον ὅπερ ζητεῖς, τοῦτο ἀπολεῖπόμενος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ μοναχοὶ, τί τοσοίδε; τόσοι δέ τε, πῶς πάλι μοῦνοι;
Ὦ πληθὺς μοναχῶν, ψευσαμένη μονάδα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τοῦ πωγανοφόρου κυνικοῦ τοῦ βακτροπροσαίτου
Εἴδομεν ἐν δείπνῳ τὴν μεγάλην σοφίην.
Θέρμων μὲν γὰρ πρῶτον ἀπέσχετο καὶ ῥαφανίδων,
Μὴ δεῖν δουλεύειν γαστρὶ λέγων ἀρετήν·
Εὖτε δ᾽ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδεα βολβὸν
Στρυφνὴν, ὃν πινυτὸν ἤδη ἔκλεπτε νόον·
Ἤτησεν παρὰ προσδοκίαν, καὶ ἔτρωγεν ἀληθῶς,
Κοὐδὲν ἔφη βολβὸν τὴν ἀρετὴν ἀδικεῖν.

ΕΙΣ ΧΩΛΟΥΣ, κεφ. ιγ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Χωλὸν ἔχεις τὸν νοῦν, ὡς τὸν πόδα· καὶ γὰρ ἀληθῶς
Εἰκόνα τῶν ἐντὸς σὴ φύσις ἐκτὸς ἔχει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Υἱὸν ἔχεις τὸν ἔρωτα, γυναῖκα δὲ τὴν ἀφροδίτην·
Οὐκ ἀδίκως χαλκεῦ τὸν πόδα χωλὸν ἔχεις.

Ἄδηλον.

Μισόπτωχε θεὰ, μούνη πλούτου δαμάτειρα,
Ἡ δὲ καλῶς ζήσειν πάντοτ᾽ ἐπισταμένη.
Ἐν δὲ καὶ ἀλλοτρίοις ἐπιβαζομένη ποσὶ χαίρεις,
Ὀλβοφόρει τ᾽ οἶδας, καὶ μύρα σοὶ μέλεται.
Τέρπει καὶ στέφανός σε, καὶ αὐσονίου πόμα βάκχου.
Ταῦτα παρὰ πτωχοῖς γίγνεται οὐδέποτε.
Τοὔνεκα καὶ φεύγεις πενίης τὸν χάλκεον οὐδὸν,
Τέρπῃ δ᾽ εἰς πλούτου πρὸς πόδας ἐρχομένη.

Ἀδήλου.

Λυσιμελοῦς Βάκχου καὶ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης
Γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελὴς ποδάγρα.

Τέλος τοῦ δευτέρου τμήματος τῆς ἀνθολογίας διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

Ἐν τῷ ἑξῆς τρίτῳ τμήματι ἐπιτάφια ἔχοντι περιέχεται κεφάλαια τάδε.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

διαφόρων ἐπιγραμμάτων, εἰς ἑπτὰ βιβλία διῃρημένης, τὸ τρίτον.

ΕΙΣ ΑΓΑΘΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ, κεφ. α.

Εἰς πλάτωνα.

Σωφροσύνῃ προφέρων θνητῶν ἤθει τε δικαίῳ
  Ἐνθάδε κεῖται ἀνὴρ θεῖος Ἀριστοκλέης.
Εἰ δέ τις ἐκ πάντων σοφίης μέγαν ἔσχεν ἔπαινον,
  Οὗτος ἔχει πουλὺν, καὶ φθόνον οὐ φέρεται.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Δουλκίτιον μὲν ἄνακτες ἄκρον βιότοιο πρὸς ὄλβον
  Ἤγαγεν ἐξ ἀρετῆς καὶ κλέος ἀνθυπάτων·
Ὡς δὲ φύσις μιν ἔλυσεν ἀπὸ χθονὸς, ἀθάνατοι μὲν
  Αὐτὸν ἔχουσι θεοὶ, σῶμα δὲ σηκὸς ὅδε.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ αἰγυπτίου.

[α] Κλεινὸς ἰωάννης. [β] θνητὸς, λέγε. [α] γαμβρὸς ἀνάσσης.
  [β] Θνητὸς ὅμως. [α] γενεῆς ἄνθος ἀναστασίου.
[β] Θνητοῦ κἀκείνου. [α] βίον ἔνδικος. [β] οὐκ ἔπι τοῦτο
  Θνητὸν ἔφης. [α] ἀρεταὶ κρείσσονές εἰσι μόρου.

ΧΡΗΣΤΟΔΩΡΟΥ.

Οὗτος ἰωάννου κρυερὸς τάφος, ὅς ῥ' ἐπιδάμνου
  Ἄστρον ἔην, ἣν δὴ παῖδες ἀριπρεπέες
Ἔκτισαν ἡρακλῆος· ὅθεν καὶ μέρμερος ἥρως
  Αἰεὶ τὴν ἀδίκων σκληρὸν ἔκοπτε μόθον.
Εἶχε δ' ἀπ' εὐσεβέων προγόνων ἐρικυδέα πάτρην,
  Λυχνιδὸν, ἣν φοῖνιξ κάδμος ἔδειμε πόλιν.
Ἔνθεν λύχνος ἔην ἑλικώνιος, οὕνεκα κάδμος
  Στοιχείων δαναοῖς πρῶτος ἔδειξε τύπον.
Εἰς ὑπάτους δ' ἀνέλαμψε· καὶ ἰλλυριοῖσι δικάζων,
  Μούσας καὶ καθαρὴν ἐστεφάνωσε δίκην.

Ἀδέσποτον.

Εἰ βίος εὐσεβέων ζωὴ μετὰ τέρμα βίοιο,
Ναιετάον κατὰ θυμὸν ἀνὰ στόμα φωτὸς ἑκάστου,
Ἀνδρέα, σὺ ζώεις, οὐ κάτθανες· ἀλλά σε χῶρος
Ἄμβροτος ἀθανάτων ἁγίων ὑπέδεκτο καμόντα.

ΚΑΡΦΥΛΙΔΟΥ.

Μὴ μέμψῃ παριὼν τὰ μνήματά μου παροδῖτα·
  Οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον οὐδὲ θανών·
Τέκνων τέκνα λέλοιπα· μιῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς
  Συγγήρου· τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους,
Ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις,
  Οὐδενὸς οἰμώξας οὐ νόσον, οὐ θάνατον.
Οἵ με κατασπείσαντες ἀπήμονα, τὸν γλυκὺν ὕπνον
  Κοιμᾶσθαι χώρην πέμψαν ἐπ' εὐσεβέων.

Ἀδέσποτον.

Μὴ σύ γε θνητὸς ἐών, ὡς ἀθάνατός τι λογίζου.
  Οὐδὲν γὰρ βιότου πιστὸν ἐφημερίοις.
Εἰ καὶ τόνδε Κάσανδρον ἔχει θεὸς ὧδε θανόντα,
  Ἄνθρωπον φύσεως ἄξιον ἀθανάτου.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίς λίθος οὐκ ἐδάκρυσε σέθεν φθιμένοιο, Κάσανδρε;
  Τίς πέτρος ὃς τῆς σῆς λήσεται ἀγλαΐης;
Ἀλλά σε νηλειὴς καὶ βάσκανος ὤλεσε δαίμων,
  Ἡλικίην ὀλίγην εἰκοσιὲξ ἐτέων·
Ὃς χήρην ἄλοχον θῆκεν, μογερούς τε τοκῆας
  Γηραλέους, στυγερῷ πένθεϊ τειρομένους.

ΘΑΛΛΟΥ.

Διοστὰ φάη Μίλητε, τεῆς βλαστήματα γαίης,
  Ἰταλὶς ὠκυμόρους ἀμφεκάλυψε κόνις·
Πένθεα δὲ στεφάνων ἠλλάξαο· λείψανα δ' αἴ, αἴ,
  Ἔδρακες ἐν βαιῇ κάλπιδι κευθόμενα.
Φεῦ, πάτρα τριτάλαινα· πόθεν πάλιν ἢ πότε τοίους
  Ἀστέρας αὐχήσεις Ἑλλάδι λαμπομένους;

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται· θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Παμμῆτορ γῆ χαῖρε· σὺ τὸν πάρος οὐ βαρὺν εἰς σὲ
Αὐσιγένην, καὐτὴ νῦν ἐπέχοις ἀβαρής.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Τὴν ἐπὶ πυρκαϊῆς ἐνδέξια φασὶ κέλευθον
Ἑρμῆν τοὺς ἀγαθοὺς ἐς Ῥαδάμανθυν ἄγειν.
Ἡ, καὶ Ἀριστόνοος Χαιρεστράτου οὐκ ἀδάκρυτος
Παῖς Ἡγησίλεω δῶμ' Ἀΐδος κατέβη.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ, ἐπὶ Θεοδότῳ τῷ γαμβρῷ, ἐπ' ἐχθρᾷ τετελευτηκότι τῆς ἰδίας γαμετῆς.

Ναὶ μὰ τὸν ἐν γαίῃ πύματον δρόμον, οὔτε μ' ἄκοιτις
Ἔστυγεν, οὔτ' αὐτὸς Θεύδοτος εὐγενίης.
Ἐχθρὸς ἑκὼν γενόμην. ἀλλὰ φθόνος ἤ τις ἄτη
Ἤμεας ἐς τοίην ἤγαγεν ἀμπλακίην.
Νῦν δ' ἐπὶ Μίνωος καθαρὴν κρηπῖδα μολόντες,
Ἀμφότεροι λευκὴν ψῆφον ἐδεξάμεθα.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Γρηῦς, ἐλευθερίην ἐπιειμένος, ἡδὺ ἰδέσθαι,
Ἐν βιότῳ προλιπὼν υἱέα γηροκόμον,
Τύμβον ἔχει Θεόδωρος ἐπ' ἐλπίδι κρείσσονι μοίρης,
Ὄλβιος ἐν καμάτοις, ὄλβιος ἐν θανάτῳ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἐσθλὸς Ἀριστοκράτης ὅτ' ἀπέπλεεν εἰς Ἀχέροντα,
Εἶπ' ὀλιγοχρονίης ἁψάμενος κεφαλῆς,
Παίδων τις μνήσαιτο, καὶ ἐδνώσαιτο γυναῖκα,
Εἰ καί μιν δάκνει δυσβίοτος πενίη.
Ζωὴν στυλώσαιτο· κακὸν δ' ἄστυλος ἰδέσθαι
Οἶκος· ὁ δ' αὖ λῷστός τ' ἀνέρος ἐσχαρεών,
Εὐκίων φαίνοιτο, καὶ ἐν πολυκαέϊ οἴκῳ
Ἐνστῇ, αὐγάζων δαλὸν ἐπεσχάριον.

Η δ' ἀριστοκράτης ὃ κρήγυον· ἀλλὰ γυναικῶν
 Ανθεσιν ἤσθαιρεν τὴν ἀλιτοφροσύνην.

ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ πατριάρχου ἱεροσολύμων
εἰς τὸν τάφον ἰωάννου πάπα
ἀλεξανδρείας.

Τύμβε, τίς, ἢ πόθεν ἐών, καὶ τί; πατρὸς τίνος; ἔργα καὶ ὄλ(βον,
 Νεκρὸς ὃν ἔνδον ἔχεις, ἔννεπε, κευθόμενον.
Οὗτος, ἰωάννης, κύπριος γένος, υἱὸς ἐτύχθη
 Εὐγενέος στεφάνου· ἐὼν δὲ νομεὺς Φαρίης. (προς,
Κτήματα μὲν πολύολβος ὅλων πλέον ὧν τρέφε κύ-
 Ἐκ πατέρος πατέρων, ἐξ ὁσίων τε πόνων.
Ἔργα δὲ θέσκελα πάντα λέγειν ἅπερ ἐν χθονὶ τεῦξεν,
 Οὐδ' ἐμοῦ ἐστι νόου, οὐδ' ἑτέρων στομάτων.
Γαῖα γὰρ ἄνδρα παρῆλθε φαεινοτάταις ἀρετῇσι,
 Δόξαντα κρατέειν ταῖς ἀρεταῖς ἑτέρων.
Τοῦ δ', καὶ κάλλεα πάντα, τάπερ πόλις ἔλλαχεν αὕτη,
 Εἰσὶ φιλοφροσύνης κόσμος ἀρφότατος.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀρχὸς ἰωάννης Φαρίης ἀρετῶν ἱερείων,
Ἐνθάδε νηῶν μετὰ τέρμα φίλῃ παρὰ πατρίδι κεῖται.
Θνητὸν γὰρ λάχε σῶμα, καὶ εἰ βίον ἄφθιτον ἔσχεν,
Ἀθανάτους πρήξεις τε κατὰ χθόνα ῥέξεν ἀπείρους.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τῶν αὐτοῦ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται·
 Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἥδε κλάει.

Ἄδηλον.

Τοῦτό τι ἡμετέρης μνημήϊον, ἐσθλὲ σαβῖνε,
 Ἁ λίθος ἁ μικρά, τῆς μεγάλης φιλίης.
Αἰεὶ ζητήσω σε· σὺ δ', εἰ θέμις, ἐν φθιμένοισι
 Τοῦ λήθης ἐπ' ἐμοὶ μή τι πίῃς πόματος.

Ἄδηλον.

Ἐνθάδε τύμβος ἔχει θεουδέας ἀνέρας ἐσθλούς,
 Θεῖον ἰωάννην, τὸν πάνυ θευδόσιον.

Ὧν ἀρετὴ πολύολβος ἐς οὐρανοῦ ἄντυγας ἦλθεν,
Καὶ φωτὸς μετόχοις δεῖξεν ἀκηρασίου.

Εἰς νικόλαον πατριάρχην ἀλεξανδρείας.

Ὃς βασιλῆας ἐδάμασσε, καὶ ἠνορέην κατέπαυσεν
Ἀντιπάλων, πατέρων εἵνεκεν εὐνομίης,
Οὗτος ὑπὸ σμικρῷ κατάκειται σήματι τῷδε,
Ἀρχιερεὺς χριστοῦ νικόλεως γεγαώς·
Ἀλλ' ἀρετὴ πολύολβος ἐπέπλατο πείρατα κόσμου,
Καὶ ψυχὴ μακάρων ἀμφιπολεῖ θαλάμοις.
Τοίην γὰρ βιοτὴν ποθέεσκεν ἐὼν ἐπὶ γαίης,
Σῶμα καλὸν πιέσας κυδαλίμοις καμάτοις.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Στήλην εὐνομίης, καὶ σωφροσύνης ἀνάθημα,
Εἰκόνα νικόλεω στήσατο γρηγόριος.

Ἄλλο.

Οὐδὲ θανὼν κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσας ἐς χθόνα πᾶσαν,
Ἀλλ' ἔτι σῆς ψυχῆς ἄγλαα πάντα μένει.
Ὡς ἔλαχές τ' ἔμαθές τε φύσει μῆτιν πινυόεσσαν·
Τῷ ῥα καὶ ἐς μακάρων νῆσον ἔβης πυθέα.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἢν δίζῃ τίμαρχον ἐν ἄϊδος, ὄφρα πύθηαι
Ἤ τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεται,
Δίζεσθαι φυλῆς πτολεμαΐδος, υἱέα πατρὸς
Παυσανίου· δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

ΕΙΣ ΑΓΩΝΙΣΤΑΣ, κεφ. β.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

ᵃΕἰπὸν τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος, τί δὲ νικῆς.
ᵇΚάσμυλος, εὐαγόρου, πύθια πύξ, ῥόδιος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλόν, ὅς ποτε πίσῃ
Ἑπτάκι νικήσας, ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Τὸν ἐκ Σινώπης εἰ κλύεις Δαμόστρατον,
Πίτυν λαβόντα τὴν κατ' Ἰσθμὸν ἑξάκις,
Τοῦτον δέδορκας· οὗ κατ' εὔγυρον πάλην
Ἄμμος πεσόντος νῶτον οὐκ ἐσφράγισεν.
Ἴδ' αὖ πρόσωπον θηρόθυμον, ὡς ἔτι
Σώζει παλαιὰν τὴν ὑπὲρ νίκας ἔριν.
Λέγει δ' ὁ χαλκὸς, ἁ βάσις με λυσάτω,
Χ' ὡς ἔμπνοος νῦν ἕβδομον κονίσομαι.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Σύντομος ἦν ὁ ξένος ὁ καὶ τάφος. οὐ μακρὰ λέξω.
Θῆρις, Ἀρισταίου, Κρὴς, ὑπ' ἐμοὶ δολιχόν.

ΕΙΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ, κεφ. γ΄

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Λητῷος καὶ Παῦλος ἀδελφεὼ ἄμφω ἐόντε,
Ξυνὴν μὲν βιότου συζυγίην ἐχέτην,
Ξυνὰ δὲ καὶ μοίρης λαχέτην λίνα, καὶ παρὰ θῖνα
Βοσπορίην, ξυνὴν ἀμφεβάλοντο κόνιν.
Οὐδὲ γὰρ ἀλλήλοιν ζωὴν ἀπάνευθε δυνάσθην,
Ἀλλὰ ξυντρεχέτην καὶ παρὰ Φερσεφόνην.
Χαίρετον ὦ γλυκερὼ καὶ ὁμόφρονε· σήματι δ' ὑμέων
Ὤφελεν ἱδρύσθαι βωμὸς ὁμοφροσύνας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰς δύ' ἀδελφειοὺς ἐπέχει τάφος· ἓν γὰρ ἐπέσχον
Ἦμαρ καὶ γενεῆς οἱ δύο καὶ θανάτου.

ΕΙΣ ΑΛΙΕΑΣ, κεφ. δ΄

ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἐπέθηκε Μενίσκος
Κύρτον, καὶ κώπην, μνᾶμα κακοζωΐας.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ αἰγυπτίου.

Μίγδων τέρμα βίοιο λαχὼν, αὐτόστολος ἦλθεν
Εἰς ἀΐδην, νεκύων πορθμίδος οὐ χατέων,

Ἣν γὰρ ἔχε ζώων βιοδώτορα, μήτερα μόχθων,
  Ἄγραις εἰναλίαις πολλάκι βριθομένην,
Τήνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάχε σύνδρομον, οὔτε τελευτὴν
  Εὕρετο, συλλήξας ὁλκάδι καιομένην.
Οὕτω πιστὸν ἄνακτι πέλε σκάφος, οἶκον ἀέξον
  Μύδδωνι, καὶ σύμπλοον ἐς βίον, ἐς θάνατον.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἰχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ὤλεσεν ἄγρη,
  Δούνακος ἱππείης ἐκ τρίχος ἑλκομένη.
Εἶδαρ ὅτ' ἀγκίστρου φόνιον πλάνον ἀμφιχανοῦσα,
  Ὀξείῃ ἐρυθρὴ φυκὶς ἔφριξε πάγῃ·
Ἀγνυμένη δ' ὑποδῦσα κατέκτανεν ἅλματι λάβρῳ
  Ἐντὸς ὀλισθηρὰν δυσαμένη φάρυγα.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΕΙΟΥΣ, κεφ. ιζ.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σῆμα.
  Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ὄρνι, Διὸς Κρονίδαο διάκτορε, τεῦ χάριν ἔστας
  Γοργὸς ὑπὲρ μεγάλου τύμβου Ἀριστομένους;
Ἀγγέλλω μερόπεσσιν, ὅθ' οὕνεκεν ἔσκεν ἄριστος
  Οἰωνῶν γενόμην, τόσσον ὅδ' ἠϊθέων.
Δειλαί τοι δειλοῖσιν ἐφεδρήσσουσι πέλειαι·
  Ἄμμες δ' ἀτρέστοις ἀνδράσι τερπόμεθα.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην ἀγάθωνα
  Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις.
Οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
  Ἠνάρισε στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ εἰς Ἐπίκουρον καὶ Θεμιστοκλέα.

Χαῖρε Νεοκλείδα, δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν,
  Πατρίδα δουλοσύνας ῥύσαθ', ὁ δ' ἀφροσύνας.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ εἰς θεμιστοκλέα.

Ἀντὶ τάφου λιτοῖο θὲς ἑλλάδα, θὲς δ᾽ ἐπὶ ταύτα
Δούρατα, βαρβαρικᾶς σύμβολα ναυφθορίας·
Καὶ τύμβῳ κρηπῖδα περίγραφε περσικὸν ἄρη,
Καὶ ξέρξην. τούτοις θάπτε θεμιστοκλέα.
Στάλα δ᾽ ἁ σαλαμὶς ἐπικείσεται, ἔργα λέγουσα
Τἀμά. τί με σμικροῖς τὸν μέγαν ἐντίθετε;

Τοῦ αὐτοῦ.

Τοῦτο θεμιστοκλεῖ κενὸν ἠρίον εἴσατο μάγνης
Λαὸς, ὅτ᾽ ἐκ μήδων πατρίδα ῥυσάμενος,
Ὀθνείην ὑπέδυ χθόνα, καὶ λίθον. ἤθελεν οὕτως
Ὁ φθόνος· αἱ δ᾽ ἀρεταὶ μεῖον ἔχουσι γέρας.

ΑΛΦΕΙΟΥ μιτυληναίου εἰς τὸν αὐτόν.

Οὔρεά μευ καὶ πόντον ὑπὲρ τύμβοιο χάραττε,
Καὶ μέσον ἀμφοτέρων μάρτυρα λητοΐδην,
Ἀενάων τε βαθὺν ποταμῶν ῥόον, οἵ ποτε ῥείθροις
Ξέρξου μυριόναυν οὐχ ὑπέμειναν ἄρη.
Ἔγγραφε καὶ σαλαμῖνα, θεμιστοκλέους ἵνα σῆμα
Κηρύσσῃ μάγνης δῆμος ἀποφθιμένου.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Μὴ μέτρει μάγνητι τὸ πηλίκον οὔνομα τύμβῳ,
Μηδὲ θεμιστοκλέους ἔργα σε λανθανέτω·
Τεκμαίρου σαλαμῖνι καὶ ὁλκάσι τὸν φιλόπατριν.
Γνώσῃ δ᾽ ἐκ τούτων μείζονα κεκροπίης.

ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Οὐδὲ λέων ὡς δεινὸς ἐν οὔρεσιν, ὡς ὁ μίκωνος
Υἱὸς κριναγόρης ἐν σακέων πατάγῳ.
Εἰ δὲ κάλυμμ᾽ ὀλίγον, μὴ μέμφεο· μικρὸς ὁ χῶρος,
Ἀλλ᾽ ἄνδρας πολέμου τλήμονας οἶδε φέρειν.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ.

Τὰ πιτάνᾳ θρασύβουλος ἐπ᾽ ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους,
Ἑπτὰ πρὸς ἀργείων τραύματα δεξάμενος,
Δεικνὺς πρόσθια πάντα. τὸν αἱματόεντα δ᾽ ὁ πρέσβυς
Παῖδ᾽ ἐπὶ πυρκαϊῆς τύννιχος εἶπε τιθείς,

Δειλοὶ κλαιέσθωσαν· ἐγὼ δέ σε τέκνον ἀδακρὺς
Θάψω, τὸν, καὶ ἐμὸν, καὶ λακεδαιμόνιον.

ΕΡΥΚΙΟΥ.

Ἀνίκ' ἀπὸ πτολέμου τρέσσαντά σε δέξατο μήτηρ
Γαῖτα τὸν ὁπλιστὴν κόσμον ὀλωλεκότα,
Αὐτά τοι φονίαν δαμάτριε αὐτίκα λόγχαν
Εἶπε διὰ πλατέων ὠσαμένα λαγόνων,
Κάτθανε, μηδ' ἐχέτω σπάρτα ψόγον· οὐ γὰρ ἐκεῖνα
Ἤμπλακεν εἰ δειλοὺς τοὐμὸν ἔθρεψε γάλα.

ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ὦδ' ὑπὲρ ἀμβρακίας ὁ βοαδρόμος ἀσπίδ' ἀείρας
Τεθνάμεν ἢ φεύγειν εἵλετ' ἀρισταγόρας,
Υἱὸς θευπόμπου. μὴ θαῦμ' ἔχε· δωρικὸς ἀνὴρ
Πατρίδος οὐ ζωᾶς ὀλλυμένας ἀλέγει.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Αἴλιος αὐσονίης στρατιῆς πρόμος, ὁ χρυσέοισι
Στέμμασι φρούσας αὐχένας ὁπλοφόρους,
Νοῦσον ὅτ' εἰς ὑπάτην ὠλίσθανε, τέρμα τ' ἄφυ
Εἶδεν ἀριστείην ἀμφανὲς εἰς ἰδίην· (κτον,
Πῆξε δ' ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἑὸν ξίφος· εἶπε τε θνήσκων,
Αὐτὸς ἑκὼν ἐδάμην, μὴ νόσος εὖχος ἔχοι.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Αἴλιος ὁ θρασύχειρ, ἀγροῖς πρόμος, ὁ ψὲ διώσας
Αὐχένα χρυσοδέτοις ἐκ πολέμου στεφάνοις,
Τηξιμελεῖ νούσῳ κεκλουμένος, ἔδραμε θυμῷ
Ἐς προτέρων ἔργων ἄρσενα μαρτυρίην·
Ὦσε δ' ὑπὸ σπλάγχνοις πλατὺ φάσγανον, ἐν μόνοι
Ἄνδρας ἄρης κλείνει, δειλοτέρους δὲ νόσος. (εἰπών,

ΜΝΗΣΑΛΚΟΥ.

Οἵδε πάτραν, πολύδακρυν ἐπ' αὐχένι δεσμὸν ἔχουσαν,
Ῥυόμενοι, δνοφερὰν ἀμφεβάλοντο κόνιν.
Ἄρνυνται δ' ἀρετᾶς αἶνον μέγαν. ἀλλά τις ἀστῶν
Τούσδ' ἐσιδὼν, θνάσκειν τλάτω ὑπὲρ πατρίδος.

ΓΕΤΟΥΛΙΟΥ.

Ω χρόνε, παντοίων θνητῶν παντεπίσκοπε δαῖμον,
Ἄγγελος ἡμετέρων πᾶσι γενοῦ παθέων·
Ὡς ἱερὰν σώζειν πειρώμενοι ἑλλάδα χώραν,
Βοιωτῶν κλεινοῖς θνήσκομεν ἐν δαπέδοις.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἴασσοῦ ἐπὶ προβολῆσιν, ἁλὸς παρὰ κῦμα κιλίσσης
Ἄγριον, αἱ περσῶν κείμεθα μυριάδες,
Ἔργον ἀλεξάνδροιο μακηδόνος· οἳ ποτ' ἄνακτι
Δαρείῳ πυμάτην οἶμον ἐφεσπόμεθα.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Ἄκλαυστοι καὶ ἄθαπτοι ὁδοιπόρε τῷδ' ἐπὶ τύμβῳ
Ἠμαθίης τρισσαὶ κείμεθα μυριάδες,
Ἠμαθίῃ μέγα πῆμα. τὸ δὲ θρασὺ κεῖνο φιλίππου
Πνεῦμα, θοῶν ἐλάφων ᾤχετ' ἐλαφρότερον.

Εἰς τοὺς ἐν θερμοπύλαις θανόντας.

Μυριάσιν ποτὲ τῇδε τριηκοσίαις ἐμάχοντο
Ἐκ πελοποννήσου χιλιάδες τέτορες.

Εἰς τοὺς αὐτούς.

Ὦ ξεῖν' ἄγγειλον λακεδαιμονίοις ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

Εἰς τοὺς αὐτούς.

Ἀκμὰς ἑστήκυιαν ἐπὶ ξυροῦ ἑλλάδα πᾶσαν,
Ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς κείμεθα ῥυσάμενοι.

Εἰς τοὺς αὐτούς.

Ἄσβεστον κλέος οἵδε φίλῃ περὶ πατρίδι θέντες,
Κυάνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος.
Οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεί σφ' ἀρετὴ καθύπερθεν
Κυδαίνουσ', ἀνάγει δώματος ἐξ αἴδα.

Εἰς τοὺς αὐτούς.

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
Ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμε τύχη.
Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίαν περιθεῖναι,
Κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Χαίρετ' ἀριστῆες πολέμου, μέγα κῦδος ἔχοντες,
Κοῦροι ἀθηναίων, ἔξοχοι ἱπποσύνῃ,
Οἵ ποτε καλλιχόρου περὶ πατρίδος ὠλέσαθ' ἥβην,
Πλείστοις ἑλλήνων ἀντία μαρνάμενοι.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ.

Κυανέη καὶ τούσδε μενέγχεας ὤλεσεν ἄνδρας
Μοῖρα, πολύρρηνον πατρίδα ῥυομένους.
Ζωὸν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος, οἵ ποτε γυίοις
Τλήμονες ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν.

Ἀδέσποτον.

Παῖδες ἀθηναίων, περσῶν στρατὸν ἐξολέσαντες,
Ἤρκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύνην.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οἵδε παρ' εὐρυμέδοντί ποτ' ἀγλαὸν ὤλεσαν ἥβην,
Μαρνάμενοι μήδων τοξοφόρων προμάχοις,
Αἰχμηταί, πεζοί τε καὶ ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν·
Κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνῆμ' ἔλιπον φθίμενοι.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Οἵδέ ποτ' αἰγαίοιο βαρύβρομον οἶδμα λιπόντες,
Ἐκβατάνων πεδίῳ κείμεθ' ἐνὶ μεσάτῳ.
Χαῖρε κλυτή ποτε πατρὶς ἐρέτρια. χαίρετ' ἀθῆναι
Γείτονες εὐβοίης, χαῖρε θάλασσα φίλη.

Ἄδηλον.

Εὐβοίης γένος ἐσμὲν ἐρετρικόν, ἄγχι δὲ σούσων
Κείμεθα· φεῦ, γαίης ὅσσον ἀφ' ἡμετέρης.

ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ὦ λακεδαιμόνιοι, τὸν ἀρήϊον ὔμμιν ὁ τύμβος
Γύλλιν ὑπὲρ θυρέας στέρνοις ἔχει φθίμενοι,
Ἄνδρα ὃς ἀργείων τρεῖς ἔκτανε· καὶ τόδε γ' εἶπε,
Τεθναίην, σπάρτας ἄξια μησάμενος.

ΤΥΜΝΕΩ.

Τὸν παραβάντα νόμους δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ,
Ἁ λακεδαιμονία τὸν λακεδαιμόνιον.

Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
Ὀξὺν ἐπιβρύχουσ', οἷα λάκαινα γυνά,
Ἔρρε κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ μερὶς, ἔρρε ποθ' ᾅδαν.
Ἔρρε· τὸν οὐ σπάρτας ἄξιον ἐτρέφομες.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ.

Εἰς δηΐων πέμψασα λόχους δημαινέτη ὀκτὼ
Παῖδας, ὑπὸ στήλῃ πάντας ἔθαπτε μιᾷ·
Δάκρυα δ' οὐκ ἔρρηξ' ἐπὶ πένθεσιν, ἀλλὰ τόδ' εἶπε
Μοῦνον, ἰὼ σπάρτα σοὶ τέκνα ταῦτ' ἔτεκον.

ΦΑΕΝΝΟΥ.

Οὐκ ἔτλας ὦ 'ριστε λεωνίδα αὖθις ἱκέσθαι
Εὐρώταν, χαλεπῷ σπερχόμενος πολέμῳ,
Ἀλλ' ἐπὶ θερμοπύλαισι τὸ περσικὸν ἔθνος ἀμύνων,
Ἐδμάθης, πατέρων ἁζόμενος νόμιμα.

ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ὦ λεὸν δὴ πατέρων περὶ ληΐδα καὶ σὺ μαχητά,
Δριμεῖ' ἐπ' αἰτωλοῖς ἀντιφέρων πόλεμον,
Πρωθήβας. χαλεπὸν γὰρ ἀχαιϊκὸν ἄνδρα νοῆσαι
Ἄλκιμον, εἰς πολιὰν ὅστις ἔμεινε τρίχα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἔστης ἐν προμάχοις χαιρωνίδη, ὧδ' ἀγορεύσας,
Ἢ μόρον ἢ νίκαν ζεῦ πολέμοιο δίδου,
Ἡνίκα τοι περὶ τάφρον ἀχαιΐδα τῇ τότε νυκτὶ
Δυσμενέες θρασέος δῄειν ἔθεντο πόνου.
Ναὶ μὴν ἀλλ' ἀρετή σε διακριδὸν ἄλις ἀείδει,
Θερμὸν ἀνὰ ξείνην αἷμα χέαντα κόνιν.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τὴν ὀλίγην βῶλον, καὶ τοῦτ' ὀλιγήριον ὦ 'νερ
Σῆμα ποτίφθεγξαι τλάμονος ἀλκιμένους.
Εἰ καὶ πᾶν κέκρυπται ὑπ' ὀξείης παλιούρου
Καὶ βάτου, ἣν ποτ' ἐγὼ δήϊος ἀλκιμένης.

ΑΝΥΤΗΣ.

Λύδιον οὖδας ἔχει τόδ' ἀμύντορα παῖδα φιλίππου,
Πολλὰ σιδηρείης χερσὶ θιγόντα μάχης.

Οὐδέ μιν ἀλγινόεσσα νόσος δόμον ἤγαγε νυκτὸς,
Ἀλλ' ὄλετ' ἀμφ' ἑτάρων σὺν κυκλόεσσαν ἴτυν.

Τῆς αὐτῆς.

Οὐχὶ θεμιστοκλέους μάγνης τάφος, ἀλλὰ κέχωσμαι,
Ἑλλήνων φθονερῆς σῆμα κακοξενίης.

Ἄδηλον.

Ἠμαθίην ὃς πρῶτος ἐς ἄρεα βῆσα φίλιππος,
Αἰγαίῃ κεῖμαι βῶλον ἐφεσσάμενος,
Ῥέξας οἷ' οὔπω βασιλεὺς πάρος. εἰ δέ τις αὐχεῖ
Μεῖζον ἐμεῦ, καὶ τοῦθ' αἵματος ἡμετέρου.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Τύμβον ἀλεξάνδροιο μακηδόνος ἤν τις ἀείδῃ,
Ἠπείρους κείνου σῆμα λέγ' ἀμφοτέρας.

Ἄδηλον.

Οἵδ' ἀΐδην στέρξαντες ἐνήπιον, οὐχ ἅπερ ἄλλοι
Στᾶλαν, ἀλλ' ἀρετὰν ἀντ' ἀρετᾶς ἔλαβον.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

Τὸν μέγαν ἀκροκόρινθον ἀχαιϊκὸν, ἑλλάδος ἄστρον,
Καὶ διπλῆν ἰσθμοῦ σύντροφον ἠϊόνα,
Λεύκιος ἐστυφέλιξε· δορυπτοίητα δὲ νεκρῶν
Ὀστέα συμφορηθεὶς εἷς ἐπέχει σκόπελος.
Τοὺς δὲ δόμον πριάμοιο πυρὶ πρήσαντας ἀχαιοὺς,
Ἀκλαύστους κτερέων νόσφισαν αἰνεάδαι.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ.

Ἀνδρὶ μὲν ἱππαίμων ὄνομ' ἦν ἵππῳ δὲ, πόδαργος·
Καὶ κυνὶ, θήραργος· καὶ θεράποντι, βάβης.
Θεσσαλὸς, ἐκ κρήτης, μάγνης γένος, αἵμονος υἱός·
Ὤλετο δ' ἐν προμάχοις, ὀξὺν ἄρη συνάγων.

Ἄδηλον.

Οἱ πρὶν ἐς ῥωμαίους δήϊον στήσαντες ἄρηα,
Κεῖνται, ἀριστείης σύμβολα δεικνύμενοι.
Οὐ γάρ τις μετὰ νῶτα τυπεὶς θάνεν, ἀλλ' ἅμα πάν-
Ὤλοντο κρυφίῳ καὶ δολερῷ θανάτῳ. (πε

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγώ, θνατῶν δ᾽ ὃν ἐγὼ νῦν
 Φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λαΐνῳ ἐμβεβαώς.

Ἄδηλον.

Ἀλλ᾽ εἰ μὴ θυμόν γε λέων ἐμὸν ὡς ὄνομ᾽ εἶχεν,
 Οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ᾽ ἐπέθηκα πόδας.

Ἄδηλον.

Τῶνδε δι᾽ ἀνθρώπων ἀρετὰν οὐχ ἵκετο καπνὸς
 Αἰθέρα δαιομένης εὐρυχόρου Τεγέης·
Οἳ βούλοντο πόλιν μὲν ἐλευθερίᾳ τεθαλυῖαν
 Παισὶ λιπεῖν, αὐτοὶ δ᾽ ἐν προμάχοισι θανεῖν.

ΒΑΣΣΟΥ.

Φωκίδι πὰρ πέτρῃ δέρκευ τάφον· εἰμὶ δ᾽ ἐκείνων
 Τῶν ποτὲ μηδοφόνων μνῆμα τριηκοσίων.
Οἳ σπάρτας ἀπὸ γᾶς τηλοῦ πέσον, ἀμβλύναντες
 Ἄρεα καὶ μήδων καὶ λακεδαιμονίων.
Ἣν δ᾽ ἐσορῇς ἐπ᾽ ἐμεῖο * βόστρυχον, εἰκόνα θήρης,
 Ἔννεπε, τοῦ ταγοῦ μνᾶμα λεωνίδεω.

ΓΑΙΤΟΥ.

Δισσὰ τριηκοσίων τάδε φάσγανα θούριος ἄρης
 Ἔσπασεν, ἀργείων καὶ λακεδαιμονίων·
Ἔνθα μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλον
 Πίπτοντες· θυρέα δ᾽ ἦσαν ἄεθλα δορός.

Εἰς τὸ αὐτό.

Οἵδε τριηκόσιοι σπάρτα πατρί, τοῖς συναρίθμοις
 Ἰναχίδαις θυρέαν ἀμφὶ μαχεσάμενοι,
Αὐχένας οὐ στρέψαντες ὅπα ποδὸς ἴχνια πρῶτον
 Ἁρμόσαμεν, ταύτᾳ καὶ λίπομεν βιοτάν.
Ἄρσενι δ᾽ ὀθρυάδαο φόνῳ κεκαλυμμένον ὅπλον
 Καρύσσει, θυρέα (Ζεῦ) λακεδαιμονίων.
Εἰ δέ τις ἀργείων ἔφυγεν μόρον, ἦν ἀπ᾽ ἀδράστου·
 Σπάρτᾳ δ᾽ οὐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν θάνατος.

ΧΑΙΡΗΜΟΝΟΣ.

Τοῖς Ἀργείοις χ' ἡμῖν ἴσαι χέρες, ἶσα δὲ τεύχη
Συμβάλομεν· θυρέα δ' ἦσαν ἄεθλα δορός.
Ἄμφω δ' ἀπροφάσιστα τὸν οἴκαδε νόστον ἀφέντες,
Οἰωνοῖς θανάτου λείπομεν ἀγγελίαν.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εὐθυμάχων ἀνδρῶν μνησώμεθα, τῶν ὅδε τύμβος,
Οἳ θάνον εὔμηλον ῥυόμενοι Τεγέαν,
Αἰχμηταὶ πρὸ πόλιος· ἵνα σφίσι μὴ καθέληται
Ἑλλὰς ἀποφθιμένοις κάρτος ἐλευθερίας.

ΑΝΥΤΗΣ.

Μνᾶμα τόδε φθιμένου μενεδαΐου εἵσατο δᾶμις,
Ἵππω ἐπεὶ στέρνοι τοῦδε δαφοινὸς ἄρης
Τύψε· μέλαν δέ οἱ αἷμα ταλαυρίνου διὰ χρωτὸς
Ζέσ', ἐπὶ δ' ἀργαλέαι βῶλοι ἔδευσε φονᾷ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Δίρφυος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχί· σῆμα δ' ἐφ' ἡμῖν
Ἐγγύθεν Εὐρίπου δημοσίᾳ κέχυται,
Οὐκ ἀδίκως· ἐρατὴν γὰρ ἀπωλέσαμεν νεότητα,
Τρηχεῖαν πολέμου δεξάμενοι νεφέλην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εὐκλέας αἶα κέκευθε Λεωνίδα, οἳ μετὰ σεῖο
Τῇδ' ἔθανον, Σπάρτας εὐρυχόρου βασιλεῦ·
Πλείστων δὴ τόξων τε καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
Μηδείων τ' ἀνδρῶν δεξάμενοι πόλεμον.

ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ.

Ζεῦ πάτερ, Ὀθρυάδα τίνα φέρτερον ἔδρακες ἄλλον;
Ὃς μόνος ἐκ θυρέας οὐκ ἐθέλησε μολεῖν
Πατρίδ' ἐπὶ Σπάρταν, διὰ δ' ἓν ξίφος ἤλασε πλευρᾶν,
Δοῦλα καταγράψας σκῦλα κατ' Ἰναχιδᾶν;

ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ.

Τόλμα καὶ εἰς Ἀΐδην καὶ ἐς οὐρανὸν αἰθέρα κομίζει,
Ἃ καὶ Σωσάνδρου παῖδ' ἐπέβασε πυρᾶς

Δωρέθεον. φθιᾷ γὰρ ἐλεύθερον ἦμαρ ἰδηῶν,
  Ἐρράγη στηθέων μεσσόθι καὶ χιμάρας.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΑΣ ΟΥΚ ΕΠΙ-σήμους, κεφ. ϛʹ

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ἐμπορίης λήξαντα Φιλόκριτον, ἄρτι δ' ἀρότρου
  Γευόμενον, ξείνῳ Μέμφις ἔκρυψε τάφῳ.
Ἔνθα δραμὼν Νειλῷο πολὺς ῥόος, ὕδατι λάβρῳ
  Τἀνδρὸς τὴν ὀλίγην βῶλον ἀπημφίασεν.
Καὶ ζωὸς μὲν ἔφευγε πικρὴν ἅλα· νῦν δὲ καλυφθεὶς
  Κύμασι, ναυηγὸν σχέτλιος ἔσχε τάφον.

Ἄδηλον.

Οὐ μὰ τὸν, οὐδὲ Λύκωνα παρήσομεν, ὅττι ποδαλγὴς
  Κάτθανε· θαυμάζω τοῦτο μάλιστα δ' ἐγὼ,
Τὴν οὕτως Ἀΐδαο μακρὴν ὁδὸν, ἃ πρὶν ὁ ποσσὶν
  Ἀλλοτρίοις βαδίσας, ἔδραμε νυκτὶ μιᾷ.

Ἄδηλον.

Ὁ τὸν πολυστένακτον ἀνθρώπων βίον
Γέλωτι κεράσας νικαεὺς φιλιστίων,
Ἐνταῦθα κεῖμαι λείψανον παντὸς βίου,
Πολλάκις ἀποθανὼν, ὧδε δ' οὐδέπω ποτέ.

Ἀδέσποτον.

Αὐτῷ καὶ τεκέεσσι γυναικί τε τύμβον ἔδειμεν
  Ἀνδροτίων· οὔπω δ' οὐδενός εἰμι τάφος.
Οὕτω καὶ μείναιμι πολὺν χρόνον· εἰ δ' ἄρα καὶ δεῖ,
  Δεξαίμην ἐν ἐμοὶ τοὺς προτέρους, προτέρους.

Ἄδηλον.

Οὔνομά μοι· τί δὲ τοῦτο; πατρὶς δέ μοι· ἐς τί δὲ τοῦτο;
  Κλεινοῦ δ' εἰμὶ γένους. εἰ γὰρ ἀφαυροτάτου;
Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον. εἰ γὰρ ἀδόξως;
  Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν. τίς, τίνι ταῦτα λέγεις;

Ἄδηλον.

Θάψεν ὅ με κτείνας κρυπτὸν φόνον· εἰ δέ με τύμβῳ
  Δωρεῖται, τοίης ἀντιτύχοι χάριτος.

Ἄδηλον, εἰς τὸ αὐτό.

Ζωὸν συλήσας, δώρῃ τάφον· ἀλλά με κρύπτεις,
Οὐ θάπτεις. τοίου κ' αὐτὸς ἔναιο τάφου.

Ἄδηλον, εἰς τὸ αὐτό.

Κἂν με καταχρύπτῃς ὡς οὐδενὸς ἀνδρὸς ὁρῶντος,
Ὄμμα δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γιγνόμενα.

Ἄδηλον, εἰς τὸ αὐτό.

Ἔκτανες, εἶτα με θάπτῃ ἀτάσθαλε χερσὶν ἐκείναις
Αἷς με διεχρήσω. μή σε λάθοι νέμεσις.

Ἄδηλον, εἰς τὸ αὐτό.

Εἴ με νέκυν κατέθαπτες, ἰδὼν οἰκτίρμονι θυμῷ,
Εἶχες ἂν ἐκ μακάρων μισθὸν ἐπ' εὐσεβίῃ·
Νῦν δ' ὅτε δὴ τύμβῳ με κατακρύπτεις ὁ φονεύσας,
Τῶν αὐτῶν μετέχοις ὧνπερ ἐμοὶ τέτυχες.

Ἄδηλον, εἰς τὸ αὐτό.

Χερσὶ κατακτείνας, τάφον ἔχωσας· οὐχ ἵνα θάψῃς,
Ἀλλ' ἵνα με κρύψῃς. ταὐτὸ δὲ καὶ σὺ πάθοις.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ, εἰς τὸ αὐτό.

Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες, ὁμοίων ἀντιτύχοιεν
Ζεῦ ξένι'· οἱ δ' ὑπὸ γῆν θέντες, ὄναιντο βίου.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ, εἰς τὸ αὐτό.

Οὔποτ' ἐμὲ κρύψεις ὑπὸ πυθμένα νείατον αἴης,
Τόσσον ὅσον κρύψαι πάνσκοπον ὄμμα δίκης.
Ἀντὶ φόνου τάφον ἄμμι χαρίζεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Ἶσον ἀντιτύχοις οὐρανόθεν χαρίτων.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Κάτθανεν Ἡλιόδωρος, ἐφέσπετο δ' ἤδ' ὅσον ὥρη
Ὑστέρῃ ἀνδρὶ φίλῳ Διογένεια δάμαρ.
Ἄμφω δ' ὡς ὑμέναιον ἐπὶ πλακὶ τυμβεύονται,
Ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον.

ΣΑΡΑΠΙΩΝΟΣ.

Τοῦτ' ὀστεῦν φωτὸς πολυεργέος. ἦ ῥά τις ἦεν
Ἔμπορος, ἤ τι φλοῦ κύματος ἰχθυβόλος.

Ἀγγελον θνητοῖσιν ὅτι σπεύδοντες ἐς ἄλλας
Ἐλπίδας, εἰς ταύτην ἐλπίδα λυόμεθα.

ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο, καὶ φίλον εἰπὼν
Ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί. Ῥίνθων εἴμ' ὁ συρακόσιος,
Μουσάων ὀλίγη τις ἀηδονίς· ἀλλὰ καλίκων
Ἐκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα τύρος, πάτρα δέ με τεκνοῖ
Ἀτθὶς, ἐν ἀσσυρίοις ναιομένα γάδαρις.
Εὐκράτεω δ' ἔβλαστον ὁ σὺν μούσαις μελέαγρος,
Πρῶτα μὲν ἱππείαις συντροχάσας χάρισιν.
Εἰ δὲ σύρος, τί τὸ θαῦμα; μίαν ξένε πατρίδα κόσμον
Ναίομεν· ἓν θνατοὺς πάντας ἔτικτε χάος.
Πουλυετὴς δ' ἐχάραξα τάδ' ἐν δέλτοισι πρὸ τύμ(βου.
Γῆρας γὰρ γείτων κἀγγύθεν ἀΐδεω.
Ἀλλά με τὸν λάλον καὶ πρεσβύτην σὺ προσειπὼν
Χαίρειν, εἰς γῆρας καὐτὸς ἵκοιο λάλον.

ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Ἐλπίδες ἀνθρώπων, ἐλαφραὶ θεαί· οὐ γὰρ ἂν ὧδε
Λέσβον ὀλεσιμενὴς ἀμφεκάλυψ' ἀΐδης,
Ὅς ποτε καὶ βασιλῆϊ συνέδραμε, καὶ μετ' ἐρώτων.
Χαίρετε κουφόταται δαίμονες ἀθανάτων.
Αὐλοὶ δ' ἄφθεγκτοι, καὶ ἀπευθέες, οἵ σ' ἐνέποιεν
Κεῖσθ'· ἐπεὶ * οὐδ' ἱερὸς οἶδ' ἀχέρων.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τί στοχασώμεθά σου πεισίστρατε, χῖον ὁρῶντες
Γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστράγαλον;
Ἦ ῥά γε μὴν ὅτι χῖος; ἔοικε γάρ. ἢ ῥ' ὅτι παίκτας
Ἦσθά τις; οὐ λίην δ' ὦ 'γαθὲ πλειστοβόλος.
Ἢ τὰ μὲν οὐδὲ συνεγγύς, ἐν ἀκρήτῳ δὲ κατέσβης
Χίῳ. ναὶ δοκέω τῷδε προσηγγισάμεν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μνήμης εὐβούλοιο σαόφρονος ὦ παριόντες
Πίνωμεν· κοινὸς πᾶσι λιμὴν ἀΐδης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ἄνθρωπ' οὐ κροίσου λεύσσεις τάφον, ἀλλὰ γὰρ ἀνδρὸς
Χερνήτεω· μικρὸς τύμβος, ἐμοὶ δ' ἱκανός.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κύζικον ἢν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος ἱππακὸν εὑρεῖν,
Καὶ διδύμην· ἀφανὴς οὔτι γὰρ ἡ γενεή.
Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον,
Τοῦθ', ὅτι τὸν κείνων υἱὸν ἔχω κριτίαν.

Τοῦ αὐτοῦ.

[α]Ἦ ῥ' ὑπὸ σοὶ χαρίδας ἀναπαύεται; [β]εἰ τὸν ἀρίμμα
Τοῦ κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί.
[α]Ὦ χαρίδα, τί τὰ νέρθε; [β]πολὺ σκότος. [α]αἱ δ' ἄνοδοι, τί;
[β]Ψεῦδος. [α]ὁ δὲ πλούτων; [β]μῦθος. ἀπωλόμεθα.
Οὗτος ἐμὸς λόγος ὔμμιν ἀληθινός· εἰ δὲ τὸν ἡδὺν
Βούλει, πελλαίου βοῦς μέγας εἰς ἀΐδην.

ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Πρὸς ζηνὸς ξενίου γουνούμεθα, πατρὶ χαρίνῳ
Ἄγγελον θήβηθεν ὦ 'νερ ἐπ' αἰολίδα,
Μηῶν καὶ πολυνίκην ὀλωλότε. καὶ τόδε φαίης,
Ὡς οὐ τὸν δόλιον κλαιόμεθ' ἄμμι μόρον,
(Καίπερ ὑπὸ θνητῶν φθίμενοι χερός) ἀλλὰ τὸ κείνου
Γῆρας, ἐν ἀργαλέῃ κείμενον ὀρφανίῃ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

[α]Τίς δαίμων ἀργεῖος ἐπ' ἠρίῳ; ἦ ῥα σύναιμος
Ἐστὶ δικαιοτέλας; [β]ἐστὶ δικαιοτέλας.
[α]Ἦ χὠ τοῦτ' ἐλάλησε πανύστατον. ἦ τόδ' ἀληθές;
Κεῖνος ὅδ' ἐστὶν ἀνήρ; [β]κεῖνος ὅδ' ἐστὶν ἀνήρ.

Ἀδέσποτον.

Ἀγχίτοκον σάτυρον ἀΐδας λάχε, σιδονία δὲ
Κρύψε κόνις, πάτρα δ' ἐστονάχησε τύρος.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ εἰς τινα λεγόμενον ἀστέρα.

Ἀστέρας εἰσαθρεῖς ἀστὴρ ἐμός. εἴθε γενοίμην
  Οὐρανὸς, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σὲ βλέπω.
Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν ἑῷος,
  Νῦν δὲ, θανὼν, λάμπεις ἕσπερος ἐν φθιμένοις.

Ἀδέσποτον, οἱ δὲ ΝΕΡΩΝΟΣ.

Ἐμοῦ θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρί.
Οὐδὲν μέλει μοι· τἀμὰ γὰρ καλῶς ἔχει.

Ἄδηλον.

Πάντα Χάρων ἄπληστε, τί τὸν νέον ἥρπασας αὔτως
  Ἄτταλον; οὐ σὸς ἔην, κεἰ θάνε γηραλέος;

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Οὐκ ἀπεδήμησας τιμῆς χάριν, ἀλλὰ τελευτῆς·
  Καὶ χωλὸς περ ἐὼν, ἔδραμες εἰς ἀΐδην,
Γέσιε μοιράων ἐσχαλώτερε. ἐκ προσκοπῆς γὰρ
  Ἧς εἶχες κατὰ νοῦν, ἐξεκόπης βιότου.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν.

Γέσιος οὐ τέθνηκεν ἐπειγόμενος παρὰ μοίρης·
  Αὐτὸς τὴν μοῖραν προὔλαβεν εἰς ἀΐδην.

Ἄδηλον.

Γαῖα φίλη, τὸν πρέσβυν Ἀμύντιχον ἔνθεο κόλποις,
  Πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
Καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμνον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης,
  Πολλάκι καὶ Βρομίου κλήμασιν ἠγλάϊσεν,
Καὶ Δηοῦς ἔπλησε, καὶ ὕδατος αὔλακας ἕλκων,
  Θῆκε μὲν εὐλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
Ἀνθ' ὧν σὺ πρηεῖα κατὰ κροτάφου πολιοῖο
  Κεῖσο, καὶ εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας.

Ἀδέσποτον.

α Πωλῖτα, τλῆθι πένθος, εὔνασον δάκρυ.
β Πολλαὶ θανόντας εἶδον υἱεῖς μητέρες,
Ἀλλ' οὐ τοιούτους τὸν τρόπον καὶ τὸν βίον,
Οὐ μητέρων σέβοντας ἡδίστην θέαν.

Τί πλεῖστα θρηνεῖς; τί δὲ μάτην ὀδύρεαι;
Εἰς κοινὸν ᾅδην πάντες ἥξουσι βροτοί.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ψύλλος ὁ τὰς ποθινὰς ἐπιμισθίδας αἰὲν ἑταίρας
Πέμπων ἐς τὰ νέων ἡδέα συμπόσια,
Οὗτος ὁ θηρεύων ἁπαλόφρονας, ἐνθάδε κεῖται,
Αἰσχρὸν ἀπ' ἀνθρώπων μισθὸν ἐνεγκάμενος.
Ἀλλὰ λίθους ἐπὶ τύμβον ὁδοιπόρε μήτε σὺ βάλλε,
Μήτ' ἄλλον πείσῃς· σῆμα λέλογχε νέκυς.
Φεῖσαι δ' οὐχ ὅτι κέρδος ἐπῄνεσεν, ἀλλ' ὅτι κοινὰς
Θρέψας, μοιχεύειν οὐκ ἐδίδαξε νέους.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Χείματος οἰνωθέντα τὸν Ἀνταγόρεω μέγαν οἶκον
Ἐκ νυκτῶν ἔλαβε πῦρ ὑπονειμάμενον·
Ὀγδώκοντα δ' ἀριθμὸν ἐλεύθερα σώματα δούλοις
Τῆς ἐχθρῆς ταύτης πυρκαϊῆς ἔτυχον.
Οὐδ' εἶχον διελεῖν προσκηδέες ὀστέα χωρίς·
Ξυνὴ δ' ἡ κάλπις, ξυνὰ δὲ τὰ κτέρεα·
Εἷς καὶ τύμβος αἰέστη. ἀτὰρ τὸν ἕκαστον ἐκείνων
Οἶδε καὶ ἐν τέφρῃ ῥηϊδίως Ἀΐδης.

Ἄδηλον.

Τὴν σορὸν ἣν ἐσορᾷς, ζῶν Μάξιμος αὐτὸς ἑαυτῷ
Θῆκεν, ὅπως ναίῃ παυσάμενος βιότου.
Σύν τε γυναικὶ καλῃποδίῃ τεῦξεν τόδε σῆμα,
Ὡς ἵνα τὴν στοργὴν κἀν φθιμένοισιν ἔχῃ.

Ἄδηλον.

Νηλεὲς ὦ δαῖμον, τί δέ μοι τόδε φέγγος ἔδειξας
Εἰς ὀλίγων ἐτέων μέτρα μινυνθάδια;
Ἦ ἵνα λυπήσῃς δι' ἐμὴν βιότοιο τελευτὴν,
Μητέρα δειλαίην δάκρυσι καὶ στοναχαῖς;
Ἥ μ' ἔτεκ' ἤματι τῷδε, καὶ ἣ πολὺ μείζονα πατρὸς
Φροντίδα παιδείης ἤνυσεν ἡμετέρης.
Ὃς μὲν γὰρ τυτθόν τε καὶ ὀρφανὸν ἐν μεγάροισι
Κάλλιπεν, ἡ δ' ἐπ' ἐμοὶ πάντας ἔτλη καμάτους.

Ἦ μὲν ἐμοὶ φίλον ἦεν ἐφ' ἁγνὸν ἡγεμονήων
Ἐμπρεπέμεν μύθοις ἀμφὶ δικασπολίας.
Ἀλλά μευ οὐ γλυκύων ὑπεδέξατο κούρειον αἶθος
Ἡλικίῃ ἐρατῇ, οὐ γάμον, οὐ δαΐδας,
Οὐχ ὑμέναιον ἄεισε περικλυτὸν, οὐ τέκος εἶδεν
Δυσπότμου γενεῆς λείψανον ἡμετέρης,
Τῆς πολυθρυλήτου. λυπεῖ δέ με καὶ τεθνεῶτα
Μητρὸς Πωλίτης πένθος ἀεξόμενον,
Φρόντωνος γεραῖς ἐπὶ φροντίσιν ἣ τέκε παῖδα
Ὠκύμορον, κενεὸν χάρμα φίλης πατρίδος.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πολλὰ φαγὼν, καὶ πολλὰ πιὼν, καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
Ἀνθρώπους, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

Ἄδηλον.

Βαιὰ φαγὼν, καὶ βαιὰ πιὼν, καὶ πολλὰ νοσήσας,
Ὀψὲ μὲν, ἀλλ' ἔθανον. ἔρρετε πάντες ὁμοῦ.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Βάκχῳ καὶ μούσῃσι μεμηλότα τὸν Διοπείθους
Κεκροπίδην ὑπ' ἐμοὶ ξεῖνε μένανδρον ἔχω,
Ἐν πυρὶ τὴν ὀλίγην ὃς ἔχει κόνιν. εἰ δὲ μένανδρον
Δίζηαι, δήεις ἐν Διὸς ἢ μακάρων.

Ἄδηλον.

Ἠνίον τόδε σῆμα βροτοῦ πολυτλήμονος ἀνδρὸς,
Σπαρτὸν διῤῥαγέων ψυχόμενον σκοπέλων.
Τῇ μὲν ἐρημοκόμης κεῖται καὶ χῆρος ὀδόντων
Κόρση· τῇ δὲ, χερῶν πενταφυεῖς ὄνυχες,
Πλευρά τε σαρκολιπῆ. ταρσοὶ δ' ἑτέρωθεν ἄμοιροι
Νεύρων, καὶ κώλων ἔκλυτος ἁρμονίη.
Οὗτος ὁ πουλυμερὴς, εἷς ἦν ποτε. φεῦ μακαριστοὶ,
Ὅσσοι ἀπ' ὠδίνων οὐκ ἴδον ἠέλιον.

Ἄδηλον.

Μυρίος ἦν ὦ 'νθρωπε πρὸ τοῦ χρόνος, ἄχρι πρὸς ἠῶ
Ἤλθες, χὡ λοιπὸς μυρίος εἰς ἀΐδην.

Τίς μοῖρα ζωῆς ὑπολείπεται; ἢ πόσον ὅσσον
Στιγμή, καὶ στιγμῆς ἔστι χαμηλότερον;
Μικρή σευ ζωὴ τεθλιμμένη· οὐδὲ γὰρ αὐτὴ
Ἡδεῖ', ἀλλ' ἐχθροῦ στυγνοτέρη θανάτου.
Χειμέριον ζωὴν ὑπαλεύεο· νῦν δ' ἐς ὅρμον,
Ὡς κἀγὼ Φείδων ὁ Κρίτου εἰς ἀΐδην.

ΠΑΥΛΟΥ.

Δαμόχαρις μοίρης πυμάτην ὑπεδύσατο γαῖαν.
Φεῦ, τὸ καλὸν μούσης βάρβιτον ἠρεμέει.
Ὤλετο γραμματικῆς ἱερὴ βάσις. ἀμφιρύτη Κῶς,
Καὶ πάλι πένθος ἔχεις οἷον ἐφ' Ἱπποκράτει.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ὦ δύστην' ὄλβοιο Φιλόστρατε, ποῦ σοι ἐκεῖνα
Σκῆπτρα, καὶ αἱ βασιλέων ἄφθονοι εὐτυχίαι,
Αἷσιν ἐπηώρησας ἀεὶ βίον, ἢ ἐπὶ Νείλῳ
Κεῖσαι Ἰουδαίοις ὢν περίοπτος ὅρεις.
Ὀθνεῖοι καμάτους τοὺς σοὺς διεμοιρήσαντο,
Σὸς δὲ νέκυς ψαφαρῇ κείσετ' ἐν ὀστρακίνῃ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἀρκεῖ μοι γαίης μικρὴ κόνις· ἡ δὲ περισσὴ
Ἄλλον ἐπιθλίβοι πλούσια κεκλιμένον.
Στήλη, τὸ σκληρὸν νεκρῶν βάρος. οἵ με θανόντα
Γνώσοντ', ἀλκάνδρῳ τοῦθ' ὅτι καλλιτελές.

ΛΟΛΛΙΟΥ.

Γαῖα Ταραντίνων ἔχει μείλιχος ἀνέρος ἐσθλοῦ
Τόνδε νέκυν. ψεῦσται δαίμονες ἀμερίων.
Ἠ γὰρ ἰὼν Θήβηθεν ἀτύμνιος, οὐκ ἔτι πρόσσω
Ἤνυσεν, ἀλλὰ τεὴν βοῦλην ὑπῳκίσατο.
Ὀρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον, εὖνιν ἔθηκεν
Ὀφθαλμῶν. κείνῳ μὴ βαρὺς ἔσσο τάφος.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Δείλαιοι, τί κεναῖσιν ἀλώμεθα θαρσήσαντες
Ἐλπίσιν, ἀτηροῦ ἀγαθόμενοι βιότου;

Ην ὅδε καὶ μύθοισι καὶ ἤθεσι πάντα Σέλευκος
Ἄρτιος, ἀλλ' ἥβης βαιὸν ἐπαυρόμενος,
Ὑστατίοις ἐν Ἴβηρσι. τόσον δίχα τηλόθι Λέσβου
Κεῖται ἀμετρήτων ξεῖνος ἐπ' αἰγιαλῶν.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἰφθίμῳ τόδ' ἐπ' ἀνδρὶ φίλη πόλις ἤνεσ' Ἀχαιῷ
Γράμμα παρ' εὐύδρου νάμασιν Ἀσκανίης.
Κλαῦσε δέ μιν νίκαια. πατὴρ δ' ἐπὶ οἱ Διομήδης
Λάινον ὑψιφανῆ τόνδ' ἀνέτεινε τάφον,
Δύσμορος, αἰάζων ὀλοὸν κακόν. ἦ γὰρ ἐῴκει
Υἱέι ὧν τίνειν ταῦτα κατοιχομένῳ.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ.

Οὕτω δὴ πύλιον τὸν ἀγήνορα ἄκριτε Μοῖρα
Πρώϊον ἐξ ἥβης ἔθρισας Αἰολέων,
Κῆρας ἐπιστεύσασα βίου κύνας; ὢ πόποι, ἀνὴρ
Οἷος ἀμειδήτῳ κεῖται ἕλωρ ἀΐδῃ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἠρίον, οἷς νυκτὶ κατὰ φθιμένοιο καλύπτεις
Ὀστέον, οἵαν γᾶ ἀμφέχανες κεφαλήν·
Πολλαῖς μὲν ξανθαῖσιν ἀρεσκομένην χαρίτεσσιν,
Πολλὸν δὲ μνήμῃ πᾶσιν ἀριστοκράτεος.
Ἤδει ἀριστοκράτης καὶ μείλιχα δημολογῆσαι,
Στρεβλὴν οὐκ ὀφρὺν ἐσθλὸς ἐφελκόμενος·
Ἤδει καὶ βάκχοιο παρὰ κρητῆρος ἀδηνεῖν
Ἰθῦναι κοινὴν εὐκύλικα λαλιήν·
Ἤδει καὶ ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι προσηνέα
Ἔρδειν. γᾶ ἐρατὰ τοῖον ἔχεις φθίμενον.

ΠΕΡΣΟΥ.

Μαντιάδης, ὦ ξεῖνε, καὶ εὔστρατος, υἷες Ἀχέλλου,
Δισμαίῃ κραναῇ κείμεθ' ἐνὶ ξυλόχῳ,
Ἀγραυλοι, γενεῆθεν ὀρεστύποι. οἱ δ' ἐπὶ τύμβῳ
Μνῆμα τέχνης, δρυοτόμοι πελέκεις.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

ᵃΕἰπὸν ἀειρομένῳ, τίς, καὶ τίνος ἐσσί. ᵇφίλαυλος
Εὐκρατίδεω. ᵃποδαπὸς δ' εὔχε' ἔμεν; ᵇθριασεὺς.

Ἔζησας δὲ τίνα στέργων βίον; οὐ τὸν ἀρότρου,
Οὐδὲ τὸν ἐκ νηῶν, τὸν δὲ σοφοῖς ἕταρον.
Γήραϊ δ' ἢ νούσῳ βίον ἔλλιπες; ἤλυθον ᾅδην
Αὐτοθελεί, κείνων γευσάμενος κυλίκων.
Ἦ πρέσβυς; καὶ κάρτα. λάβοι νύ σε βῶλος ἐλαφρά,
Σύμφωνον πινυτῷ ζώοντα λόγῳ βίοτον.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τίς ποτ' ἄρ' εἶ; τίνος ἆρα παρὰ τρίβον ὀστέα ταῦτα
Τλήμον' ἐν ἡμιφαεῖ λάρνακι γυμνὰ μένει;
Μνῆμα δὲ καὶ τάφος αἰὲν ἁμαξεύοντος ὁδίτεω
Ἄξονι καὶ τροχιῇ λιτὰ παραξέεται.
Ἤδη σευ καὶ πλευρὰ παρατρίψουσιν ἅμαξαι
Σχέτλιε, σοὶ δ' οὐδεὶς οὐδ' ἐπὶ δάκρυ βαλεῖ.

ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ.

Πέτρος ἐγὼ τὸ πάλαι γυρή, καὶ ἄτριπτος ἐπιβλής,
Τὴν ἡρακλείτου ἔνδον ἔχων κεφαλήν.
Αἰὼν μ' ἔτριψε κροκάλαις ἴσον. ἐν γὰρ ἁμάξῃ
Παμφόρῳ αἰζηῶν εἰνοδίῃ τέταμαι.
Ἀγγέλλω δὲ βροτοῖσι, καὶ ἄστηλος περ ἐοῦσα,
Θεῖον ὑλακτητὴν δήμου ἔχουσα κύνα.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἤδη μευ τέτριπται ὑπεκκεκαλυμμένοι ὀστεῦ,
Ἁρμονίης ὦνερ πλάξ τ' ἐπικεκλιμένη.
Ἤδη καὶ κώληκες ὑπὲκ σοροῦ αὐγάζονται
Ἡμετέρης. τί πλέον γῆν ἐπιεννύμεθα;
Ἡ γὰρ τὴν οὔπω τρίβον ἢ ὁδὸν ἐτμήξαιτο
Ἄνθρωποι, κατ' ἐμῆς νεατόμενοι κεφαλῆς.
Ἀλλὰ πρὸς ἐγχθονίων, αἰδωνέος, ἑρμείας τε,
Καὶ νυκτὸς, ταύτης ἐκτὸς ἴτ' ἀτραπιτοῦ.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ.

Βάλλεθ' ὑπὲρ τύμβου πολιὰ κρίνα, καὶ τὰ συνήθη
Τύμπαν' ἐπὶ στήλῃ ῥήσσετ' ἀναξιμβρότου.
Καὶ περιδινήσασθε μακρῆς ἀνελίγματα χαίτης,
Στρυμονίην ἄφετοι θυιάδες ἀμφὶ πόλιν.

Ἡ γλυκερὰ πνεύσαντος ἐφ' ὑμετέρῃσιν ἀοιδαῖς,
Πολλάκι πρὸς μαλακοὺς ἥδ' ἐχόρευσε νόμους.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Αὐτὰ ἐπὶ Κρήθωνος ἐγὼ λίθος, οὔνομα κείνου
Δηλοῦσα· Κρήθων δ' ἐν χθονίοις σποδιή.
Ὁ πρὶν καὶ Γύγῃ παρισεύμενος ὄλβον, ὁ πρὶν
Βουπάμμων, ὁ πρὶν πλούσιος αἰπολίοις,
Ὁ πρὶν (τί πλείω μυθεῦμ') ἐπὶ πᾶσι μακαρτός,
Φεῦ, τόσσης γαίης ὅσσον ἔχει μόριον.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον, ἡνίκα καὶ σὲ
Χάρμι τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,
Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν; οὐδὲν ἐκείνου
Εἶδε πατὴρ Διόφων χρῆμ' ἀνιηρότερον.

ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ.

Ἤειον οὐκ ἐπὶ πατρί, πολυκλαύστῳ δ' ἐπὶ παιδὶ
Λῦσις ἔχων, κενεὸν τήνδ' ἀνέχωσε κόνιν,
Οὔνομα Ταρχύσαις· ἐπεὶ οὐχ ὑπὸ χεῖρα τοκήων
Ἤλυθε δυστήνου λείψανα Μαντιθέου.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Κυλληνήϊον ὄρος Ἀρκάδων ἀκούεις,
Αὕτη σῆμ' ἐπίκειτ' Ἀπολλοδώρῳ.
Πισῆθέν μιν ἰόντα νυκτὸς ὥρῃ
Ἔκτεινεν Διόθεν πεσὼν κεραυνός.
Τηλοῦ δ' Αἰγανέης τε καὶ Βεῤῥοίης
Νικηθεὶς ὁ δρομεὺς καθεύδει.

ΕΙΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΤΙΝΑΣ,

κεφ. ζ΄

ΑΓΑΘΙΟΥ, εἰς Κανδαύλην.

Κανδαύλου τόδε σῆμα· δίκη δ' ἐμὸν οἶτον ἰδοῦσα,
Οὐδὲν ἀλιτραίνειν τὴν παράκοιτιν ἔφη.
Ἤθελε γὰρ δισσοῖσιν ὑπ' ἀνδράσι μηδὲ φανῆναι,
Ἀλλ' ἢ τὸν πρὶν ἔχειν, ἢ τὸν ἐπιστάμενον.

Ἦν δ' ἄρα καὶ δ' αὐλῶν παθέειν κακόν· οὐ γὰρ ἂν ἔτλη
Δέξαι τὴν ἰδίην ὄμμασιν ἀλλοτρίοις.

Εἰς Σαρδανάπαλον.

Εὖ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς, τὸν θυμὸν ἄεξε,
Τερπόμενος θαλίῃσι· θανόντι σοι οὔτις ὄνησις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι, Νίνου μεγάλης βασιλεύσας.
Τόσσ' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἔρωτος
Τέρπν' ἐδάην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται.
Ἥδε σοφὴ βιότοιο παραίνεσις ἀνθρώποισι.

Εἰς Νιόβην.

Ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐκ ἔχει νεκρόν·
Ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον,
Ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ νεκρός ἐστι καὶ τάφος.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, Εἰς τὴν αὐτήν.

Μούναν σὺν τέκνοις νεκυοστόλε δέξο με πορθμεῦ,
Τὰν λάλον. ἀρκεῖ σοι φόρτος ὁ Ταντάλιδος.
Πληρώσει γαστὴρ μία σὸν σκάφος· εἰσὶ δὲ κοῦροι,
Καὶ κοῦραι, Φοίβου σκῦλα καὶ Ἀρτέμιδος.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ, Εἰς τὴν αὐτήν.

Πέτρος ἔτ' ἐν Σιπύλῳ Νιόβη· θρήνοισιν ἀΐζει,
Ἑπτὰ δὶς ὠδίνων μνησαμένη θανάτων.
Λήξει δ' οὐδ' αἰῶνι γόου. τί δ' ἀλάζονα μῦθον
Φθέγξατο, τὸν ζωῆς ἅρπαγα καὶ τεκέων;

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, Εἰς Ἡρὼ καὶ Λέανδρον.

Οὗτος ὁ Λειάνδροιο διάπλοος, οὗτος ὁ πόντου
Πορθμός, ὁ μὴ μούνῳ τῷ φιλέοντι βαρύς.
Ταῦθ' Ἡροῦς τὰ πάροιθεν ἐπαύλια, τοῦτο τὸ πύργου
Λείψανον, ᾧ προδότης ὧδ' ἐπέκειτο λύχνος.
Κοινὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδ' ἔχει τάφος, εἰσέτι καὶ νῦν
Κείνῳ τῷ φθονερῷ μεμφομένους ἀνέμῳ.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ Εἰς Δάφνιν.

Οὐκ ἔθ' ὁμοῦ χιμάροισιν ἔχειν βίον, οὐκ ἔτι ναίειν
Ὁ τραγόπους ἐθέλω Πὰν ὀρέων κορυφάς.

Τί γλυκύ μου, τί ποθεινὸν ἐν οὔρεσιν; ὤλετο Δάφνις,
 Δάφνις, ὃς ἡμετέρῃ πῦρ ἔτεκε κραδίῃ.
Αὐτοῦ τόδ' οἰκήσω· θηρῶν δέ τις ἄλλος ἐπ' ἄγρην
 Στελλέσθω. τὰ πάροιθ' οὐκ ἔτι πάντα φίλα.

Ἄδηλον, εἰς τίμωνα τὸν μισάνθρωπον.

Ἐνθάδ' ἀπορρήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι.
Οὔνομα δ' οὐ πεύσεσθε· κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Τὴν ἐπ' ἐμεῦ στήλην παραμείβεο, μήτ' ἐμὲ χαίρειν
 Εἰπών, μήθ' ὅστις, μὴ τίνος ἐξετάσας.
Ἢ μὴ, τὴν αὐτὸς, τελέσαις ὁδόν. ἢν δὲ παρέλθῃς
 Σιγῇ, μηδ' οὕτως ἣν αὐτὸς τελέσαις.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Μὴ πόθεν εἰμὶ μάθῃς, μηδ' οὔνομα· πλὴν ὅτι θνήσκειν
 Τοὺς παρ' ἐμὴν στήλην ἐρχομένους ἐθέλω.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

ᵃΤίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί) τί τοι φάος, ἢ σκότος ἐχθρόν;
 ᵇΤὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Ὀξεῖαι πάντῃ περὶ τὸν τάφον εἰσὶν ἄκανθαι,
 Καὶ σκόλοπες· βλάψεις τοὺς πόδας ἢν προσίῃς.
Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω. ἀλλὰ πάρελθε,
 Οἰμώζειν εἰπὼν πολλά. πάρελθε μόνον.

Ἄδηλον, εἰς τὸν αὐτόν.

Τρηχεῖαν κατ' ἐμεῦ ψαφαρὴ κόνι ῥάμνον ἑλίσσοις
 Πάντοθεν, ἢ σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου.
Ὡς ἐπ' ἐμοὶ μηδ' ὄρνις ἐν εἴαρι κοῦφον ἐρείδοι
 Ἴχνος, ἐρημάζω δ' ἥσυχα κεκλιμένος.
Ἦ γὰρ ὁ μισάνθρωπος, ὁ μηδ' ἀστοῖσι φιληθεὶς
 Τίμων, οὐδ' ἀΐδῃ γνήσιός εἰμι νέκυς.

Ἄδηλον, εἰς τὸν αὐτόν.

Μὴ χαίρειν εἴπῃς με κακὸν κέαρ, ἀλλὰ πάρελθε.
 Ἶσον ἐμοὶ χαίρειν ἐστὶ, τὸ μὴ σὲ γελᾶν.

Ἄδηλον, εἰς τὸν αὐτόν.

Καὶ νέκυς ὢν Τίμων, ἄγριος· σὺ δὲ δὴ, πυλωρὲ
Πλούτωνος, τάρβει Κέρβερε μή σε δάκῃ.

Ἄδηλον, εἰς τὸν αὐτόν.

Ὅστις με τριόδοισι μέσαις τάρχυσε θανόντα,
Λυγρὰ παθὼν, τύμβου μηδ' ὀλίγοιο τύχοι.
Πάντες ἐπεὶ Τίμωνα νέκυν καλέουσιν ὁδῖται,
Καὶ μόρος ἄμμι μόνοις ἄμμορος ἡσυχίης.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου εἰς τὸν βασιλέα πτολεμαῖον.

Μυρία τοι, Πτολεμαῖε, πατὴρ, ἐπὶ μυρία μάτηρ
Τειρομένα θαλεροῖς ἠκίσατο πλοκάμοις.
Πολλὰ τιθηνητὴρ ὀλοφύρατο, χερσὶν ἀμήσας
Ἀνδρομάχοις δνοφερὰν κρατὸς ὕπερθε κόνιν.
Ἁ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑὰν ἐδάψατο χαίταν,
Καὶ πλατὺς Εὐρώπας ἐστονάχησε δόμος.
Καὶ δ' αὐτὰ διὰ πένθος ἀμαυρωθεῖσα σελαία
Ἄστρα καὶ οὐρανίας ἀτραπιτοὺς ἔλιπεν.
Ὤλεο γὰρ διὰ λοιμὸν ὅλας θινήτορα χέρσου,
Πρὶν πατέρων νεαρᾷ σκᾶπτρον ἑλεῖν παλάμᾳ.
Οὐδέ σε νὺξ ἐκ νυκτὸς ἐδέξατο. δὴ γὰρ ἀνάκτας
Τοίους οὐκ Ἀΐδης, Ζεὺς δ' ἐς Ὄλυμπον ἄγει.

ΟΜΗΡΟΥ.

Χαλκῆ παρθένος εἰμὶ, Μίδα δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι.
Εὖτ' ἂν ὕδωρ τε νάῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ,
Ἠέλιός τ' ἀνιὼν λάμπῃ, λαμπρά τε σελήνη,
Αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
Ἀγγελέω παριοῦσι, Μίδας ὅτι τῇδε τέθαπται.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Ἰουλιανὸς μετὰ Τίγριν ἀγάρροον ἐνθάδε κεῖται,
Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής.

ΓΑΙΤΟΥΛΙΟΥ.

Παίδων μηδεὶς ἐστὶ τάφος, οἷς ὁ πυρίπνοος
Ζῆλος τὴν Γλαύκης θῦμ' ἐποίησε γάμων.

Οἷς αἰεὶ πέμπει μειλίγματα σοῦφις ἄγα,
Μηδὲς ἀμειλίκτου θυμὸν ἱλασκομένη.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ τοῦ αὐτοῦ εἰς μῖμον.

Νηλειὴς Ἀΐδης, ὅτι σοὶ δ' ἐγέλασσε θανόντι
Τίτυρε, καὶ νεκύων θῆκέ σε μιμολόγον.

ΠΑΥΛΟΥ.

Σιγᾷς χρυσεόμαλε τὸ χάλκεον, οὐκ ἔτι δ' ἡμῖν
Εἰκόνας ἐκ χειρῶν ἐκτελέεις μερόπων,
Νεύμασιν ἀφθόγγοισι· τεὴ δ' ὄλβιστε σιωπὴ
Νῦν στυγερὴ τελέθει, τῇ πρὶν ἐθελγόμεθα.

ΕΙΣ ΑΥΛΗΤΑΣ, κεφ. ηʹ

Ἄδηλον.

Ὀρφεὺς μὲν κιθάρᾳ πλεῖστον γέρας εἵλετο θνητῶν,
Νέστωρ δὲ γλώσσης ἡδυλόγου σοφίη,
Τεκτοσύνη δ' ἐπέων πολυΐστωρ θεῖος Ὅμηρος·
Τηλεφάνης δ' αὐλοῖς, οὗ τάφος ἐστὶν ὅδε.

Ἀδέσποτον.

Ἑλλὰς μὲν Θήβας προτέρας προὔκρινεν ἐν αὐλοῖς,
Θῆβαι δὲ Πρόνομον, παῖδα τὸν Οἰνιάδου.

ΑΡΧΙΟΥ.

Αἰωρῇ θηρεῖον ἱμασσόμενος δέμας αὔραις
Τλᾶμον ἀορτηθεὶς ἐκ λασίας πίτυος,
Αἰωρῇ. Φοίβῳ γὰρ ἀνάρσιον εἰς ἔριν ἔστης,
Πρῶνα Κελαινίτην ναιετάων Σάτυρε.
Σεῦ δὲ βοὰν αὐλοῖο μελίβρομον οὐκ ἔτι νύμφαι
Ὡς πάρος ἐν Φρυγίοις οὔρεσι πευσόμεθα.

ΕΙΣ ΒΡΕΦΗ, κεφ. θʹ

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τὸν τελετῇ παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀστυάνακτα,
Εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο.
Ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἥρπασε μάτηρ,
Σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.

Νύμφας δ' οὐκ ἐμίηνεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γουνῶν
Μαζοῖς κοιμηθεὶς, τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα
Νηλειὴς ἀΐδης ἥρπασε Καλλίμαχον.
Ἀλλά με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
Παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

Ἄδηλον.

Ἆ δὴ ἀλιτάνευτε καὶ ἄτροπε, τίπτε τοιοῦτον
Κάλλαισχρον ζωᾶς νήπιον ὠρφάνισας;
Ἔσται μὲν ἔγε παῖς ἐνὶ δώμασι Φερσεφονείας
Παίγνιον, ἀλλ' οἴκοι λυγρὰ λέλοιπε πάθη.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ.

Γαῖα, καὶ Εἰλείθυια (σὺ μὲν, τέκες, ἣ δὲ, καλύπτεις)
Χαίρετον· ἀμφοτέραις ἤνυσα τὸν στάδιον.
Εἶμι δὲ μὴ νοέων πόθι νείσομαι· οὐδὲ γὰρ ὑμέας
Ἢ τίνος, ἢ τίς ἐὼν, οἶδα πόθεν μετέβην.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἄβαλε μηδ' ἐλύοντο γάμοι, μὴ νύμφια λέκτρα·
Οὐ γὰρ ἂν ὠδίνων ἐξεφάνη πρόφασις.
Νῦν δ' ἡ μὲν τριτάλαινα γυνὴ τίκτουσα κάθηται,
Γαστρὶ δὲ δυσκόλπῳ νεκρὸν ἔνεστι τέκος.
Τριτάτη δ' ἀμφιλύκη δρόμον ἤνυσεν ἐξότου μίμνει
Τὸ βρέφος, ἀπρήκτοις ἐλπίσι τικτόμενον.
Κούφη σοὶ τελέθοι γαστὴρ τέκος ἀντὶ κονίης.
Αὐτὴ γάρ σε φέρει, καὶ χθονὸς οὐ χατέεις.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τὸν μικρὸν Κλεόδημον ἔτι ζώοντα γάλακτι,
Ἴχνος ὑπὲρ τοίχων νηὸς ἐρεισάμενον,
Ὁ Θρῇξ ἐτύμως Βορέης βάλεν εἰς ἁλὸς οἶδμα,
Κῦμα δ' ἀπὸ ψυχὴν ἔσβεσε νηπιάχου.
Ἰνοῖ, ἀνοικτίρμων τις ἔφυς θεὸς, ἣ Μελικέρτεω
Ἥλικος οὐκ ἀΐδην πικρὸν ἀπηλάσας.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Κλίμακος ἐξ ὀλίγης ὀλίγον βρέφος ἐν Διοδώρου
 Κάππεσεν, ἐκ δ' ἐάγη καίριον ἀστράγαλον,
Δινηθεὶς περικάρηνος. ἐπεὶ δ' ἴδε θεῖον ἄνακτα
 Αντόμενον, παιδνὰς αὐτίκ' ἔτεινε χέρας.
Ἀλλὰ σὺ νηπιάχου δμωὸς κόνι μήποτε βρίθειν
 Ὀστέα, τοῦ διετοῦς φειδομένη Κόρακος.

ΕΙΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ, κεφ. ιζ.

Ἀδέσποτον.

Ἑξηκοντούτης Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι,
 Ταρσεὺς, μὴ γήμας· αἴθε δὲ μηδ' ὁ πατήρ.

Ἐπὶ τῷ ἑαυτὸν θάψαντι πρὸ τελευτῆς.

Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμμένος, οὐδ' ὀρέγοντος
 Οὐδενὸς ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρανον,
Τοῖς τρομεροῖς κώλοισιν ὑπήλυθον ἠρέμα τύμβον·
 Εὗρον ὀιζυροῦ τέρμα μόλις βιότου.
Ἠλλάχθη δ' ἐπ' ἐμοὶ νεκύων νόμος· οὐ γὰρ ἔθνησκον
 Πρῶτον, ἔπειτ' ἐτάφην· ἀλλὰ ταφεὶς, ἔθανον.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἡ γρηῢς Νικὼ Μηλίτης τάφον ἐστεφάνωσε
 Παρθενικῆς. αἴδη, τοῦθ' ὁσίως κέκρικας;

Ἀδέσποτον.

Ἐγὼ Φιλαινὶς ἡ 'πίβωτος ἀνθρώποις
Ἐνταῦθα γήρᾳ τῷ μακρῷ κεκοίμημαι.
Μή μ' ὦ μάταιε ναῦτα τὴν ἄκραν κάμπτων,
Χλεύην τε ποιεῦ καὶ γέλωτα καὶ λέσχην.
Οὐ γὰρ μὰ τὸν Ζῆν', οὐ μὰ τοὺς κάτω κούρους,
Οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος, οὐδὲ δημώδης·
Πολυκράτης δὲ, τὴν γενὴν Ἀθηναῖος,
Λόγων τι παιπάλημα, καὶ κακὴ γλῶσσα,
Ἔγραψεν οἷ' ἔγραψεν· αὐτὴ δ' οὐκ οἶδα.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Νεκροδόκον κλιντῆρα Φίλων ὁ πρέσβυς ἀείρων
 Ἔνδοθεν, ὄφρα λάβοι μισθὸν ἐφημέριον,
Σφάλματος ἐξ ὀλίγοιο πεσὼν θάνεν· ἦν γὰρ ἑτοῖμος
 Εἰς ἀΐδην. ἐκάλει δ' ἡ πολιὴ πρόφασιν.
Ὃν δ' ἄλλοις ἐφόρει νεκυοστόλον, αὐτὸς ἐφ' αὐτῷ
 Ἀσκαίτην ὁ γέρων ἀχθοφορῶν ἔλαθεν.

Ἀδέσποτον.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδας, τριάδας δύο, μέτρον ἔθηκαν
 Ἡμετέρης βιοτῆς μάντιες αἰθέριοι.
Ἀρκοῦμαι τούτοισιν. ὁ γὰρ χρόνος, ἄνθος ἄριστον
 Ἡλικίης. ἔθανεν χὠ τριγέρων πύλιος.

ΕΙΣ ΓΕΩΡΓΟΥΣ, κεφ. ιαʹ

Ἄδηλον.

Οὕτω πᾶς ἀπόλωλε γεωπόνε βῶλος ἀρότροις;
 Ἤδη καὶ τύμβοις νωτοβατοῦσι βόες;
Ὕννις δ' ἐν νεκύεσσι; τί δὲ πλέον; ἢ πόσος ὑμῖν
 Πυρός, ὃν ἐκ τέφρης κοὐ χθονὸς ἀρπάσετε;
Οὐκ αἰεὶ ζήσεσθε· καὶ ὑμέας ἄλλος ἀρόσει,
 Τοίης ἀρξαμένοις πᾶσι κακοσπορίης.

ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ, κεφ. ιβʹ

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

[α] Τίς, τίνος εὖσα γύναι, παρίην ὑπὸ κίονα κεῖσαι;
 [β] Πρηξώ, καλλιτέλους. [α] καὶ ποδαπή; [β] Σαμίη.
[α] Τίς δέ σε καὶ κτερέϊξε; [β] θεόκριτος, ᾧ με γονῆες
 Ἐξέδοσαν. [α] θνήσκεις δ' ἐκ τίνος; [β] ἐκ τοκετοῦ.
[α] Εὖσα πόσων ἐτέων; [β] δύο κ' εἴκοσιν. [α] ἦ ῥά γ' ἄτεκνος;
 [β] Οὐκ, ἀλλὰ τριετῆ καλλιτέλην ἔλιπον.
[α] Ζώοι σοι κεῖνός γε, καὶ ἐς βαθὺ γῆρας ἵκοιτο.
 [β] Καὶ σοὶ ξεῖνε πόροι πάντα τύχη τὰ καλά.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ, οἱ δὲ, ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Τὴν γεραρῆς πνεύσασαν ἐν ὠδίνεσσι λαμίσκην
 Ὕστατα, νικαρέτης παῖδα καὶ εὐπόλιδος,

Σὺν βρέφεσιν διδύμοις, Σαμίην γένος, αἱ παρὰ Νείλῳ
Κρύπτουσιν Λιβύης ἠόνες εἰκοσέτιν.
Ἀλλὰ κόραι τῇ παιδὶ λεχωΐα δῶρα φέρουσαι,
Θερμὰ κατὰ ψυχροῦ δάκρυα χεῖτε τάφου.

Τοῦ αὐτοῦ, οἱ δὲ ΕΚΑΤΑΙΟΥ θασίου.

Ἀρχέλεώ με δάμαρτα Πολυξείνην, Θεοδέκτου
Παῖδα καὶ αἰνοπαθοῦς ἔννεπε Δημαρέτης.
Ὅσον ἐπ' ὠδῖσιν, καὶ μητέρα παῖδά τε δαίμων
Ἔφθασεν, οὐδ' αὐτὸν εἴκοσιν ἠελίων.
Ὀκτωκαιδεκέτις δ' αὐτὴ θάνον, ἄρτι τεκοῦσα·
Ἄρτι δὲ καὶ νύμφη, πάντ' ὀλιγοχρόνιος.

Εἰς τὴν πέραν Κωνσταντινουπόλεως δάμαλιν.

Ἰναχίης οὐκ εἰμὶ βοὸς τύπος, οὐδ' ἀπ' ἐμεῖο
Κλήζεται ἀντωπὸν Βοσπόριον πέλαγος.
Κείνην γὰρ τὸ πάροιθε βαρὺς χόλος ἤλασεν Ἥρης
Ἐς Φάρον, ἥδε δ' ἐγὼ Κεκροπίς εἰμι νέκυς.
Εὐνέτις ἦν δὲ Χάρητος· ἔπλων δ' ὅτ' ἔπλωεν ἐκεῖνος
Τῇδε, Φιλιππείων ἀντίπαλος σκαφέων.
Βοΐδιον δ' ἤκουον ἐγὼ τότε, νῦν δὲ Χάρητος
Εὐνέτις, ἠπείροις τέρπομαι ἀμφοτέραις.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οὐ γάμον ἀλλ' Ἀΐδην ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστη
Δέξατο, παρθενίης ἅμματα λυομένη.
Ἄρτι γὰρ ἑσπερίοιο νύμφης ἐπὶ δικλίσιν ἤχευν
Λωτοί, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
Ἠῷοι δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον, ἐν δ' ὑμέναιος
Σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
Αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδᾳδούχουν περὶ παστῷ
Πεῦκαι, καὶ φθιμένᾳ νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἄρτι μὲν ἐν θαλάμοις Νικιππίδος ἡδὺς ἐπήχει
Λωτός, καὶ γαμικοῖς ὕμνος ἔχαιρε κρότοις·

Θρῆνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν· ἡ δὲ τάλαινα,
  Οὔπω πάντα γυνή, καὶ νέκυς ἐβλέπετο.
Δακρυόεις Ἀΐδη, τί πόσιν νύμφης διέλυσας,
  Αὐτὸς ἐφ' ἁρπαγίμοις τερπόμενος λέχεσιν;

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου εἰς λαΐδα.

Τὴν καὶ ἅμα χρυσῷ καὶ ἁλουργίδι, καὶ σὺν ἔρωτι
  Θρυπτομένην, ἁπαλῆς κύπριδος ἁβροτέραν.
Λαΐδ' ἔχω, πολιῆτιν ἁλιζώνοιο κορίνθου·
  Πειρήνης λευκῶν φαιδροτέρην λιβάδων,
Τὴν θνητὴν κυθέρειαν, ἐφ' ᾗ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
  Πλείονες ἢ νύμφης εἵνεκα τυνδαρίδος,
Δρεπτόμενοι χάριτάς τε καὶ ὠνητὴν ἀφροδίτην·
  Ἧς καὶ ὑπ' εὐώδης τύμβος ὄδωδε κρόκῳ·
Ἧς ἔτι κηώεντι μύρῳ τὸ διάβροχον ὀστεῦν,
  Καὶ λιπαραὶ θυόεν ἆσθμα πνέουσι κόμαι.
Ἧς ἔπι καλὸν ἄμυξε κατὰ ῥέθος ἀφρογένεια,
  Καὶ γοερὸν λύζων ἐστονάχησεν ἔρως.
Εἰ δ' οὐ πάγκοινον δούλην θέτο κέρδεος εὐνήν,
  Ἑλλὰς ἄν, ὡς ἑλένης, τῆσδ' ὕπερ ἔσχε πόνον.

ΓΟΜΓΗΙΟΥ νεωτέρου εἰς τὸ αὐτό.

Ἡ τὸ καλὸν καὶ πᾶσιν ἐράσμιον ἀνθήσασα,
  Ἡ μούνη χαρίτων λείρια δρεψαμένη,
Οὐκ ἔτι χρυσοχάλινον ὁρᾷ δρόμον ἠελίοιο
  Λαΐς, ἐκοιμήθη δ' ὕπνον ὀφειλόμενον,
Κώμους, καὶ τὰ νέων ζηλώματα, καὶ τὰ ποθεύντων
  Κνίσματα, καὶ μύστην λύχνον ἀπειπαμένη.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ἕρπων εἰς ἐφύρην, τάφον ἔδρακον ἀμφικέλευθον
  Λαΐδος ἀρχαίης, ὡς τὸ χάραγμα λέγει.
Δάκρυ δ' ἐπισπείσας, χαίροις γύναι· ἐκ γὰρ ἀκουῆς
  Οἰκτείρω σε ἔφην, ἣν πάρος οὐκ ἴδομεν.
Ὢ πόσον ἠϊθέων νόον ἤκαχες. ἀλλ' ἴδε, λήθην
  Ναίεις, ἀγλαΐην ἐν χθονὶ καταθεμένη.

Ἀδέσποτον.

Ἀκμαίη περὶ ἔρωτα καὶ ἡδέα κύπριδος ἔργα
Πατροφίλα, καιθοὺς τοὺς γλυκεροὺς ἔμυσας·
Ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα τὰ κωτίλα, χὼ μετ' ἀοιδᾶς
Ψαλμὸς, καὶ κυλίκων αἱ λαμυραὶ περιπόσιες.
Ἀδη δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέραστον ἑταίρην
Ἥρπασας; ἢ καὶ σὴν κύπρις ἔμηνε φρένα;

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἐνθάδε τῆς τρυφερῆς μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται
Τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα σαλμακίδων.
Ἧι καλύβη καὶ δοῦμος ἐνέπρεπεν, ᾗ φιλοπαίγμων
Στωμυλίη μήτηρ· ἣν ἐφίλησε θεῶν.
Ἡ μούνη στέρξασα τὰ κύπριδος ἀμφὶ γυναικῶν
Ὄργια καὶ φίλτρων λαΐδος ἁψαμένη,
Φῦε κατὰ στήλης ἱερὴ κόνι τῇ φιλοβάκχῳ
Μὴ βάτον, ἀλλ' ἁπαλὰς λευκοΐων κάλυκας.

ΘΥΙΛΛΟΥ.

Ἡ κροτάλοις ὀρχηστρὶς Ἀρίστιον, ἡ περὶ πεύκαις
Καὶ κυβέλῃ πλοκάμους ῥῖψαι ἐπισταμένη,
Ἡ λωτῷ κερόεντι φορευμένη, ἡ τρὶς ἐφεξῆς
Εἰδυῖ' ἀκρήτους χειλοποτεῖν κύλικας,
Ἐνθάδ' ὑπὸ πτελέαις ἀναπαύεται, οὐκ ἔτ' ἔρωτι,
Οὐκ ἔτι παννυχίδων τερπομένη καμάτοις.
Κῶμοι καὶ μανίαι μέγα χαίρετε· κεύθεται ᾅδῃ
Ἡ τὸ πρὶν στεφάνων ἄνθεσι κρυπτομένη.

Ἀδέσποτον.

Εἴκοσι καλλικράτεια καὶ ἐννέα τέκνα τεκοῦσα,
Οὐδενὸς, οὐδὲ μιῆς ἐδρακόμην θάνατον·
Ἀλλ' ἑκατὸν καὶ πέντε διῳνυσαμένη ἐνιαυτοὺς,
Σκήπωνι τρομερὰν οὐκ ἐπιθεῖσα χέρα.

Ἀδέσποτον.

Ἁ δ' ἐγὼ ἡ περίβωτος ὑπὸ πλακὶ τῇδε τέθαμμαι,
Μούνῳ ἐνὶ ζώναν ἀνέρι λυσαμένη.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ εἰς τὰς Λυκαμβίδας.

Οὐ μὰ τόδε φθιμένων σέβας ὅρκιον, αἵδε Λυκάμβεω
  Αἳ λάχομεν στυγερὴν κληδόνα θυγατέρες,
Οὔτε τι παρθενίην ᾐσχύναμεν, οὔτε τοκῆας,
  Οὔτε πάρον, νήσων αἰπυτάτην ἱεράν·
Ἀλλὰ καθ' ἡμετέρης γενεῆς ῥιγηλὰ [illegible]
  Φήμην τε στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος.

Ἀδέσποτον εἰς τὰς αὐτάς.

Ἀρχίλοχον (μὰ θεοὺς καὶ δαίμονας) οὔτ' ἐν ἀγυιαῖς
  Εἴδομεν, οὔθ' Ἥρης ἐν μεγάλῳ τεμένει·
Εἰ δ' ἦμεν μάχλοι καὶ ἀτάσθαλοι, οὐκ ἂν ἐκεῖνος
  Ἤθελεν ἐξ ἡμέων γνήσια τέκνα τεκεῖν.

Ἄδηλον εἰς τὰς αὐτάς.

Δεξιτερὴν Ἀΐδαο θεοῦ χέρα καὶ τὰ κελαινὰ
  Ὀμνύμεν ἀρρήτου δέμνια Φερσεφόνης,
Παρθένοι ὡς ἔτυμον καὶ ὑπὸ χθονί. πολλὰ δ' ὁ πικρὸς
  Αἰσχρὰ καθ' ἡμετέρης ἔφλυσε παρθενίης
Ἀρχίλοχος· ἐπέων δὲ καλὴν φάτιν οὐκ ἐπὶ καλὰ
  Ἔργα, γυναικεῖον δ' ἔτραπεν εἰς πόλεμον.
Πιερίδες, τί κόρῃσιν ἐφυβριστῆρας ἰάμβους
  Ἐτράπετ', οὐχ ὁσίῳ φωτὶ χαριζόμεναι;

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ταὶ μὲν ἀεὶ πολύμυθον ἀεὶ λάλον ὦ ξένε κίσσα
  Φάσει· τὰν δὲ μέθας σύντροφον, ἅδε κύλιξ.
Ταὶ κρῆσσαν μὲν γ', τὰ τόξα· τὰ δ' εἰρία, τὰν φιλοεργόν·
  Ἄνδεμα δ' αὖ μίτρας, τὴν πολιοκρόταφον.
Τοιάνδε σταλουργὸς ὅδ' ἔκρυφε Βιττίδα τύμβος,
  Ταὶ θυμηδ' ἀγάγεν τὸν νυμφίδιαν ἄλοχον.
Ἀλλ' ὦνερ καὶ χαῖρε, καὶ οἰχομένοισιν ἐς ᾅδην
  Ταὶ αὐτὰν μύθων αὖτις ὅπαζε χάριν.

ΑΛΚΑΙΟΥ εἰς γυναῖκα ἥτις ἐκαλεῖτο
Φιδίς.

Δίζημαι κατὰ θυμὸν ὅτου χάριν ἁ παροδῖτις
  Δισσάκι φῖ μοῦνον γράμμα λέλογχε λίθος,

Λαοτύποις σμίλαις κεκολαμμένον. ἦ ῥα γυναικὶ
 Τᾷ χθονὶ κευθομένᾳ χιλιὰς ἦν ὄνομα;
Τοῦτο γὰρ ἀγγέλλει κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμός.
 Ἢ τὸ μὲν εἰς ὀρθὰν ἀτραπὸν οὐκ ἔμολεν,
Ἡ δ' οἰκτρὸν ναίουσα τόδ' ἠρίον ἔπλετο φιδίς;
 Νῦν σφιγγὸς γρίφοις οἰδίπος ἐφρασάμην·
Αἰνετὸς, οὐ 'κ διασοῖο καμὼν αἴνιγμα τύποιο,
 Φέγγος μὲν ξυνετοῖς, ἀξυνέτοις δ' ἔρεβος.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Αὐτὰ τιμόκλει', αὐτὰ φιλώ, αὐτὰ ἀριστώ,
 Αὐτὰ τιμαιθώ, παῖδες ἀριστοδίκου,
Πᾶσαι ὑπ' ὠδῖνος πεφονευμέναι· αἷς ἔπι τοῦτο
 Σᾶμα πατὴρ στάσας κάτθαν' ἀριστόδικος.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ μητρὶ κειμένῃ ἐν βυζαντίῳ.

α Ὦ ξένε, τί κλαίεις; β διὰ σὸν μόρον. α οἶσθα τίς εἰμι;
 β Οὐ μὰ τόν, ἀλλ' ἔμπης, οἰκτρὸν ὁρῶ τὸ τέλος.
α Ἐσσὶ δὲ τίς; β περίκλεια. α γυνὴ τίνος; β ἀνδρὸς ἀρίστου
 Ῥήτορος, ἐξ ἀσίης, οὔνομα μεμνονίου.
α Πῶς δέ σε βοσπορίη κατέχει κόνις; β εἴρεο μοῖραν,
 Ἥ μοι τηλεπάτρης ξεῖνον ἔδωκε τάφον.
α Παῖδα λίπες; β τριέτηρον· ὃς ἐν μεγάροισιν ἀλύων,
 Ἐκδέχεται μαζῶν ἡμετέρων σταγόνα.
β Αἴθε καλῶς ζώοι. α ναὶ ναὶ φίλος, εὔχεο κείνῳ
 Ὄφρα μοι ἡβήσας δάκρυ φίλον σταλάοι.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Δάκρυά σοι καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς ἡλιοδώρα
 Δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς ἀίδην,
Δάκρυα δυσδάκρυτα. πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
 Σπένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις μελέα-
 Αἰάζω, κενεὰν εἰς ἀχέροντα χάριν. (γρος
Αἰαῖ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν ἅδας,
 Ἅρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις·

Ἀλλά σε γουνοῦμαι γᾶ πάντροφε, τὰν πολυόδυρτον
  Ἠρέμα σοῖς κόλποις μᾶτερ ἐναγκάλισαι.

ΤΥΜΝΕΩ.

Μή σοι τοῦτο φίλαινι λίην ἀποκαίριον ἔστω,
  Εἰ μὴ πρὸς νείλῳ γῆς μοίρης ἔτυχες,
Ἀλλά σ' ἐλευθερίης ὅδ' ἔχει τάφος. ἔστι γὰρ ἴση
  Πάντοθεν εἰς ἀΐδην ἐρχομένοισιν ὁδός.

ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τιμάδος ἅδε κόνις τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
  Δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος·
Ἇς καὶ ἀποφθιμένας, πᾶσαι νεοθηγέϊ χαλκῷ
  Ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τιμονόη, τίς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας οὔ σ' ἂν ἐπέγνων
  Εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα
Στήλῃ, καὶ μήθυμνα τεὴ πόλις. ἦ μέγα φημὶ
  Χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν εὐθυμένη.

ΙΩΑΝΝΟΥ ποιητοῦ τοῦ βαρβουκάλλου.

Εἰς πόσιν ἀθρήσασα παρ' ἐσχατίης λίνα μοίρης,
  Ἤνεσα καὶ χθονίους, ἤνεσα καὶ ζυγίους·
Τοὺς μὲν, ὅτι ζωὸν λίπον ἀνέρα· τοὺς δ' ὅτι τοῖον.
  Ἀλλὰ πατὴρ μίμνοι παισὶν ἐφ' ἡμετέροις.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Τοῦτο σαοφροσύνας ἀντάξιον εὕρεο μισθὸν,
  Δάκρυά σοι γαμέτας σπεῖσε καταφθιμένᾳ.

ΚΥΡΟΥ ποιητοῦ.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδες, μαίης χρόνος· ἐς τρία δ' ἄλλα
  Ἔτρεχεν, ἀλλ' ἀΐδης πικρὸν ἔπεμψε βέλος.
Θηλυτέρην δ' ἥρπαξε ῥόδων καλίκεσιν ὁμοίην,
  Πάντ' ἀπομαξαμένην ἔργα τὰ πηνελόπης.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ αἰγυπτίου.

Αὐτὴν θεοδότην ὁ ζωγράφος· αἴθε δὲ τέχνης
  Ἤμβροτε, καὶ λήθην δῶκεν ὀδυρομένοις.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Σῆμα ῥόδης· τυρίη δὲ γυνὴ πέλεν· ἀντὶ δὲ πάτρης,
  Ἵκετο τήνδε πόλιν, κηδομένη τεκέων.
Αὕτη ἀλμυνήσοιο λέχος κόσμησε γεμενήου,
  Ὃς πάρος εὐνομίης ἴδμονα θῆκε πόλιν.
Γρηῢς μὲν μόρον εὗρεν, ὄφελλε δὲ μυρία κύκλα
  Ζώειν. τῶν ἀγαθῶν οὐ δεχόμεσθα κόρον.

ΑΓΑΘΙΟΥ εἰς τὴν ἀδελφὴν αὑτοῦ εὐγενίαν.

Τὰν πάρος αὐχήσασαν ἐν ἀγλαΐῃ καὶ ἀοιδᾷ,
  Τὰν πολυκυδίστου μνάμονα θεσμοσύνας,
Εὐγενίαν κρύπτει χθονίη κόνις· αἱ δ' ἐπὶ τύμβῳ
  Κείραντο πλοκάμους, μοῦσα, θέμις, παφίη.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ αἰγυπτίου.

Οὔνομα μὲν, καλή, φρεσὶ δὲ πλέον ἠὲ προσώπῳ,
  Κάτθανε· φεῦ, χαρίτων ἐξαπόλωλεν ἔαρ.
Καὶ γὰρ ἔην παφίῃ πανομοίιος, ἀλλὰ συνεύνῳ
  Μούνῳ· τοῖς δ' ἑτέροις παλλὰς ἐρυμνοτάτη.
Τίς λίθος οὐκ ἐγόησεν ὅτ' ἐξήρπασεν ἐκείνην
  Εὐρυβίης ἀΐδης ἀνδρὸς ἀπ' ἀγκαλίδων;

Τοῦ αὐτοῦ ποθαστικόν.

Σοὶ θέων εὐλάιγγα ῥοδοῖ καὶ τύμβον ἐγείρει,
  Ῥύσιά τε ψυχῆς δῶρα πένησι νέμει
Ἀντ' εὐεργεσίης γλυκερὸς πόσις· ὅττι θανοῦσα
  Ὠκύμορος, κείνῳ δῶκας ἐλευθερίην.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ψύλλα πρεσβυγενὴς τοῖς κληρονόμοις φθονέσασα,
  Αὐτὴ κληρονόμος τῶν ἰδίων γέγονεν.
Ἀλλομένη δὲ τάχος κατέβη δόμον εἰς ἀΐδαο,
  Ταῖς δαπάναις τὸ ζῆν σύμμετρον εὑραμένη.
Πάντα φαγοῦσα βίον, συναπώλετο ταῖς δαπάναισιν·
  Ἥλατο δ' εἰς ἀΐδην ὡς ἀπεκερμάτισε.

ΕΥΤΟΛΜΙΟΥ.

Υἱέος ὠκυμόρου θάνατον πενθοῦσα μελίτη,
 Κωκυτῷ μεγάλῳ πνεῦμα συνεξέχεεν.
Οὐδ' ἔσχεν παλίνορσον ἀναπνεύσασα γοῆσαι,
 Ἀλλ' ἅμα καὶ θρήνου παύσατο καὶ βιότου.

Ἀδέσποτον, οἱ δὲ, ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ὕστατον ἐθρήνησε τὸν ὠκύμορον κλεαρίστη
 Παῖδα, καὶ ἀμφὶ τάφῳ πικρὸν ἔπαυσε βίον.
Κωκύσασα γὰρ ὅσον ἐχάνδανε μητέρος αὐτήν,
 Οὐκ ἔτ' ἐπιστρέψαι πνεύματος ἔσχε τόνους.
Θηλύτεραι, τί τοσοῦτον ἐμετρήσασθε τάλαιναι
 Θρήνων, ἵνα κλαίοιτ' ἄχρι καὶ εἰς ἀΐδεω;

ΓΑΛΛΑΔΑ.

Ἥρπασέ τις νύμφην, καὶ τὸν γάμον ἥρπασε δαίμων,
 Ψυχῶν συλήσας τερπομένων ἀγέλην.
Εἷς γάμος εἰκοσιπέντε τάφους ἔπλησε θανόντων,
 Πάνδημος δὲ νεκρῶν εἷς γέγονεν θάλαμος.
Νύμφη πενθεσίλεια πολύστονε, νυμφίε πενθεῦ,
 Ἀμφοτέρων ὁ γάμος πλούσιος ἐν θανάτοις.

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ.

Ἕλκε τάλαν παρὰ μητρὸς ὃν οὐκ ἔτι μαζὸν ἀμέλξεις,
 Ἕλκυσον ὑστάτιον νᾶμα καταφθιμένης.
Ἤδη γὰρ ξιφέεσσι λιπόπνοος· ἀλλὰ τὰ μητρὸς
 Φίλτρα καὶ εἰν ἀΐδῃ παιδοκομεῖν ἔμαθεν.

Ἄδηλον, οἱ δὲ, ΔΗΜΑΝΤΟΥ.

Ὑστάτιον φωνᾶια κλυτὴ πόλι τοῦτο θεανὼ
 Εἶπεν ἐς ἀτρύγετον νύκτα κατερχομένη,
Οἴμοι ἐγὼ δύστηνος, ἀπέλλιχε ποῖον ὁμευνέ,
 Ποῖον ἐπ' ὠκείῃ νηὶ περᾷς πέλαγος.
Αὐτὰρ ἐμεῦ σχεδόθεν μόρος ἵσταται· ὡς ὄφελόν γε
 Χειρὶ φίλην τὴν σὴν χεῖρα βαλοῦσα θανεῖν.

Ἄδηλον.

Τίπτε μάτην γοόωντες ἐμῷ παρὰ μίμνετε τύμβῳ;
 Οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον ἐν φθιμένοις.

Λῆγε γόων καὶ παῦε πόσις· καὶ παῖδες ἐμεῖο
  Χαίρετε, καὶ μνήμην σώζετ' ἀμαζονίης.

Ἀδέσποτον.

Ἄλκηστις νέη εἰμί, θάνον δ' ὑπὲρ ἀνέρος ἐσθλοῦ
Ζήνωνος, τὸν μοῦνον ἐνὶ στέρνοις ἐδεδέγμην,
Ὃν φωτὸς γλυκεροῦ τε τέκνων προὔκριν' ἐμὸν ἦτορ·
Οὔνομα καλλικράτεια, βροτοῖς πολύτεσιν ἀγαστή.

Ἄδηλον.

Εὐχέσθω τῖς ἔπειτα γυνὴ τόκον, εἶπε πολυξῶ
  Γαστέρ' ὑπὸ πλειστῶν ῥηγνυμένη τεκέων.
Μαίης δ' ἐν παλάμῃσι χύθη νέκυς· οἱ δ' ἐπὶ γαῖαν
  Ὤλισθον, κοίλων ἄρσενες ἐκ λαγόνων,
Μητέρος ἐκ νεκρῆς ζωὸς γόνος. εἷς ἄρα δαίμων
  Τῆς μὲν ἀπὸ ζωὴν εἵλετο, τοῖς δ' ἔπορεν.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἀρχεάνασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίραν,
  Ἃς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων ὁ γλυκὺς ἕζετ' ἔρως·
Ἣν νέον ἡβήσασαν ἀποδρέψαντες ἐρασταὶ
  Πρωτοβόλοι, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

Ἄδηλον.

Μηδὲ καταχθονίοις μετὰ δαίμοσιν ἄμμορος εἴης
  Ἡμετέρων δώρων, ὧν σ' ἐπέοικε τυχεῖν,
Ἀμμία, οὕνεκα νικόμαχος θυγάτηρ τε διώνη
  Τύμβον καὶ στήλην, στὴν ἐθέμεσθα χάριν.

Ἄδηλον.

Μή με θοῶς κύδιστε παρέρχεο τύμβον ὁδῖτα,
  Σοῖσιν ἀκοιμήτοις ποσὶ κελευθοπόρε·
Δερκόμενος δ' ἐρέεινε, τίς εἶ, πόθεν; ἁρμονίαν γὰρ
  Γνώσεαι, ἧς γενεὴ λάμπεται ἐν μερόποις.
Πάντα γὰρ ὅσσα βροτοῖσι φέρει κλέος, τῶν ἐνιδέσθαι,
  Εὐγενίην ἐρατήν, ἤθεα, σωφροσύνην.
Τοίης τύμβον ἄθρησον· ἐς οὐρανίας γὰρ ἀταρπούς
  Ψυχὴ πεπλάνηται, σῶμ' ἀποδυσαμένη.

Ἀδηλον.

Νικόπολιν μαραθῶνος ἐθήκατο τῇδ' ἐνὶ πέτρῃ
  Ὀμβρήσας δακρύοις λάρνακα μαρμαρέην.
Ἀλλ' οὐδὲν πλέον ἔσχε. τί γὰρ πλέον ἀνέρι κήδευς
  Μούνῳ ὑπὲρ γαίης, οἰχομένης ἀλόχου;

ΕΡΥΚΙΟΥ.

Ἀτθὶς ἐγώ· κείνη γὰρ ἐμὴ πόλις. ἐκ δέ μ' ἀθηνῶν
  Λυγρὸς ἄρης ἰταλῶν πρίν ποτ' ἐληΐσατο,
Καὶ θέτο ῥωμαίων πολιήτιδα, νῦν δὲ θανούσης
  Ὀστέα νησαίη κύζικος ἠμφίεσεν.
Χαίροις ἡ θρέψασα καὶ ἡ μετέπειτα λαχοῦσα
  Χθών με, καὶ ἡ κόλποις ὕστατα δεξαμένη.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ναὶ λίτομαι παροδῖτα, φίλῳ κατάλεξον ἀκοίτῃ
  Εὖτ' ἂν ἐμὴν λεύσσῃς πατρίδα θεσσαλίην,
Κάτθανε σὴ παράκοιτις, ἔχει δέ μιν ἐν χθονὶ τύμβος,
  Αἶ, αἶ, βοσπορίης ἐγγύθεν ἠϊόνος,
Ἀλλά μοι αὐτόθι τεῦχε κενήριον ἐγγύθι σεῖο,
  Ὄφρ' ἀναμιμνήσκῃ τῆς ποτὲ κουριδίης.

Ἀδηλον.

Ὁρᾷς πρόσωπον καλίνης τῆς σώφρονος;
Εἰ καὶ τέθνηκε, ταῖς ἀρεταῖς γνωρίζεται
Ψυχῆς δὲ κάλλος μᾶλλον ἢ τοῦ σώματος.

Ἀδέσποτον.

Τῇδέ ποτ' ἀκλερέισον ἐδέξατο γαῖα χανοῦσα
  Λαοδίκην, δηΐων ὕβριν ἀλευομένην.
Σῆμα δ' ἀμαλδύναντος αἰωνίοιο χρόνοιο,
  Μάξιμος ἔκδηλον θῆκ' ἀσίης ὕπατος.
Καὶ κούρης χάλκειον ἐπεὶ τύπον ἐφράσατ' ἄλλῃ
  Κείμενον ἀκλειῶς, τῷ δ' ἐπέθηκε κύκλῳ.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ὑμνίδα τὴν εὐαίδρου ἐράσμιον, αἰὲν ἄθυρμα
  Οἰκογενές, κούρην αἱμύλον ἐνναέτιν,

Ἥρπασας ὦ ἄλλης Ἀΐδη; τί προώρην ἐφιεῖς
Μοῖραν τὴν πάντως σεῖο ποτ' ἐσσομένην;

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὐχὶ βαθυζώνων Ἱππαρχία ἔργα γυναικῶν,
Τῶν δὲ κυνῶν ἑλόμαν ῥωμαλέον βίοτον.
Οὐδέ μοι ἀμπεχόναι περονήτιδες, οὐ βαθύπεπλος
Εὐμαρὶς, οὐ λιπόων εὔαδε κεκρύφαλος,
Οὖδας δὲ σκίπωνι συνέμπορος, ἅ, τε συνῳδὸς
Δίπλαξ, καὶ κοίτας βλῆμα χαμαιλεχέος.
Ἄμμι δὲ Μαιναλίας κρέσσων βίος ἦν Ἀταλάντας
Τόσσον ὅσον σοφία κρέσσον ὀρειδρομίας.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ἡδίσταν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
Ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

Ἄδηλον.

Εὐήθης Τρύτωνος οὐκ ἐπ' ἀγαθαῖς ἐλοχεύθη
Κληδόσιν· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ὤλετο δαιμονίη,
Ἀρτιτόκος. τὰ δὲ πολλὰ κατήγαγεν ἓν βρέφος ᾅδην
Σὺν κείνῃ· δεκάτην δ' οὐκ ὑπεθῆρεν ἕω.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἤ που σε χθονίας Ἀρετημιὰς ἐξ ἀκάτοιο,
Κωκυτοῦ θεμέναν ἴχνος ἐπ' ἠϊόνι,
Οἰχόμενον βρέφος ἀρτὶ νέῳ φορέουσαν ἀγοστῷ,
Ὤκτειραν θαλεραὶ Δωρίδες εἰν Ἀΐδᾳ,
Πευθόμεναι τεὸν κῆρα. σὺ δὲ ξαίνουσα παρειὰς
Δάκρυσιν, ἐξέειπες φεῦ αἰαρὸν ἔπος,
Διπλόον ὠδίνασα φίλον τέκος, ἄλλο μὲν ἀνδρὶ
Εὐφρῆνι καλλιπόμαν, ἄλλο δ' ἄγω φθιμένοις.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ.

Ἁ κόνις, ἀρτίσκαπτος, ἐπὶ στάλας δὲ μετώπῳ
Σείονται φύλλων ἡμιθαλεῖς στέφανοι.
Γράμμα διακρίναντες ὁδοιπόρε, πέτρον ἴδωμεν.
Λυγρὰ περιστέλλειν ὀστέα φατί τινος.

Ξεῖν', Ἀρετημιάς εἰμι· πάτρα Κνίδος· Εὔφρονος ἦλθον
Ἐς λέχος, ὠδίνων οὐκ ἄμμορος γενόμενα.
Δισσὰ δ' ὁμοῦ τίκτουσα, τὸ μὲν λίπον ἀνδρὶ ποδηγὸν
Γήρως· ἓν δ' ἀπάγω, μνημόσυνον πόσιος.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ.

Εὐρύσσερον περὶ σῆμα τὸ Φαιναρέτης ποτὲ κοῦραι
Κέρσαντο ξανθοὺς Θεσσαλίδες πλοκάμους,
Πρωτοτόκον καὶ ἄποτμον ἀτυζόμεναι περὶ νύμφην,
Λάεισσαν δὲ φίλην ἤκαχε καὶ Σκέας.

ΕΙΣ ΔΟΥΛΟΥΣ,

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Δοῦλος ἐγώ, καὶ δοῦλος, ἐλευθερίᾳ δέ με τύμβῳ
Δέσποτα τιμαίθη τὸν σὸν ἔθευ τροφέα.
Εὐαίων, ἀσινῆ τείνοις βίον· ἢν δ' ὑπὸ γήρως
Πρός με μόλῃς, σός ἐγώ, δέσποτα, κἢν ἀΐδῃ.

Αδέσποτον.

Σοὶ καὶ νῦν ὑπὸ γῆν καὶ δέσποτα πιστὸς ὑπάρχω
Ὡς πάρος, εὐνοίης οὐκ ἐπιληθόμενος·
Ὅς με τότ' ἐκ νούσου τρὶς ἐπ' ἀσφαλὲς ἤγαγες ἴχνος,
Καὶ νῦν ἀρκούσῃ τῇδ' ὑπέθου καλύβῃ,
Μάνην ἀγγείλας Πέρσην γένος. εὖ δέ με ῥέξας,
Ἕξεις ἐν χρείῃ δμῶας ἑτοιμοτέρους.

ΔΑΜΑΣΚΙΟΥ.

Ζωσίμη, ἡ πρὶν ἐοῦσα μόνῳ τῷ σώματι δούλη,
Καὶ τῷ σώματι νῦν εὗρεν ἐλευθερίην.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Εὐφρατίην μὴ καῖε Φιλώνυμε, μηδὲ μιήνῃς
Πῦρ ἐπ' ἐμοί· Πέρσης εἰμί, καὶ ἐκ πατέρων
Πέρσης αὐθιγενής. ναὶ δέσποτα. πῦρ δὲ μιῆναι,
Ἡμῖν τοῦ χαλεποῦ πικρότερον θανάτου.
Ἀλλὰ περιστείλας με δίδου χθονί. μηδ' ἐπὶ νεκρῷ
Λουτρὰ χέῃς· σέβομαι δέσποτα καὶ ποταμούς.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἠλάσθη θανάτοιο πρὸς μόρος, αὐτὶ δὲ σεῖο
Δέσποτα, δοῦλος ἐγὼ στυγνὸν ἔπλησα τάφον,
Ἡνίκα σεῦ δακρυτὰ κατὰ χθονὸς ἠρία τεῦχον,
Ὡς ἂν ἀποφθιμένου κεῖθι δέμας κλεείσω.
Ἀμφὶ δέ μ' ὤλισθε ξυνὴ κόνις. οὐ βαρὺς ἡμῖν
Ἔστ' Ἀΐδης· ζήσω τὸν σὸν ὑπ' ἠέλιον.

Ἄδηλον.

Μαίνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε· νῦν δὲ τεθνηκὼς,
Ἶσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

ΕΙΣ ΗΡΩΑΣ, κεφ. ιδ'.

Ἀδέσποτον, εἰς Λαέρτην.

Ψήχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, οὐδὲ σιδήρου
Φείδεται· ἀλλὰ μιῇ πάντ' ὀλέκει δρεπάνῃ·
Ὡς καὶ Λαέρταο τόδ' ἠρίον· ὃ σχεδὸν ἀκλαὺς
Βαιὸν ἄπο, ψυχρῶν λείβεται ἐξ ὑετῶν.
Οὔνομα μὲν ἥρωος ἀεὶ νέον. οὐ γὰρ ἀοιδὰς
Ἀμβλύνειν αἰὼν (κἢν ἐθέλῃ) δύναται.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ εἰς Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην.

Οἰδίποδος παίδων Θήβη τάφος· ἀλλ' ὁ πανώλης
Τύμβος ἔτι ζώντων αἰσθάνεται δοράτων.
Κείνους οὔτ' Ἀΐδης ἐδαμάσατο, κἢν Ἀχέροντι
Μάρνανται· κείνων χὠ τάφος ἀντίπαλος.
Καὶ πυρὶ πῦρ ἤλεγξαν ἐναντίον. ὦ ἐλεεινοὶ
Παῖδες, ἀκοιμήτων ἁψάμενοι δοράτων.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ εἰς Πρωτεσίλαον.

Θεσσαλὲ Πρωτεσίλαε, σὲ μὲν πολὺς ᾄσεται αἰὼν,
Τροίᾳ ὀφειλομένου πτώματος ἀρξάμενον.
Σῶμα δέ τοι πτελέῃσι συνηρεφὲς ἀμφικομεῦσι
Νύμφαι ἀπεχθομένης Ἰλίου ἀντιπέραν.
Δένδρεα δυσμίμητα, καὶ ἤν ποτε τεῖχος ἴδωσι
Τρώϊον, αὐαλέαν φυλλοχοεῦντι κόμην.

Ὅσσος ἐν ἡρώεσσι τότ' ἦν χόλος, οὗ μέρος ἀκμὴν
 Ἐχθρὸν ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρέμοσιν.

Εἰς Ἀχιλλέα.

Τύμβος Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος, ὅν ποτ' Ἀχαιοὶ
 Δώμησαν, Τρώων δεῖμα καὶ ἐσσομένων.
Αἰγιαλῷ δὲ νένευκεν, ἵνα στοναχῇσι θαλάσσης
 Κυδαίνοιτο πάϊς τῆς ἁλίας Θέτιδος.

Εἰς Ἀχιλλέα καὶ Πάτροκλον.

Ἄνδρε δύω φιλότητι καὶ ἐν τεύχεσσιν ἀρίστω
 Χαίρετον, Αἰακίδη, καὶ σὺ Μενοιτιάδη.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ εἰς Αἴαντα.

Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
 Αἴαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, οὕνεκ' Ἀχαιοῖς
 Ἁ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμοῦ κέκριται.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Σῆμα τόδ' Αἰάντειον ἐπὶ ῥοιτηΐσιν ἀκταῖς
 Θυμοβαρὴς Ἀρετὰ μύρομαι ἑζομένα,
Ἁ πλόκαμος, πινόεσσα, διὰ κρίσιν ὅττι Πελασγῶν
 Οὐκ Ἀρετὰ νικᾶν ἔλλαχεν, ἀλλὰ δόλος.
Τεύχεα δ' ἂν λέξειεν Ἀχιλλέος, Ἄρσενος ἀκμᾶς,
 Οὐ σκολιᾶν μύθων ἄμμες ἐφιέμεθα.

ΑΡΧΙΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Μοῦνος ἐναιρομένοισιν ὑπέρμαχον ἀσπίδα τείνας
 Νηυσί, βαρὺ Τρώων αἰὲν ἔμεινας ἄρη·
Οὐδέ σε χερμαδίων ὦσε κτύπος, οὐ νέφος ἰῶν,
 Οὐ πῦρ, οὐ δοράτων, οὐ ξιφέων πάταγος·
Ἀλλ' αὔτως προβλής τε, καὶ ἔμπεδος ὥς τις ἐρίπνη
 Ἱδρυνθείς, ἔτλης λαίλαπα δυσμενέων.
Εἰ δέ σε μὴ τεύχεσσιν Ἀχιλλέος ὥπλισεν Ἑλλάς,
 Ἄξιον αἴτ' ἀρετᾶς ὅπλα πορεῦσα γέρας,
Μοιράων βουλῇσι τάδ' ἤμπλακεν, ὡς ἂν ὑπ' ἐχθρῶν
 Μή τινος, ἀλλὰ τεῇ πότμον ἕλῃς παλάμῃ.

Ἀδέσποτον εἰς τὸν αὐτόν.

Σῆμα τόδ' Αἴαντος Τελαμωνίου, ὃν κλαῖε Μοῖρα,
Αὐτοῦ χρησαμένην καὶ χειρὶ καὶ ξίφει.
Οὐδὲ γὰρ ἐν θνητοῖσι δυνήσατο καὶ μεμαυῖα
Εὑρέμεναι Κλωθὼ τῷδ' ἕτερον φονέα.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ, εἰς τὸν αὐτόν.

Κεῖται ἐνὶ Τροίῃ Τελαμώνιος, οὔτινι δ' ἔμπης
Ἀντιβίων ὀπάσας εὖχος ἑοῦ θανάτου.
Τόσσης γὰρ χρόνος ἄλλον ἐπάξιον ἀνέρα τόλμης
Οὐχ εὑρὼν, παλάμῃ θῆκεν ὑπ' αὐτοφόνῳ.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν.

Αἴας ἐν Τροίῃ μετὰ μυρίον εὖχος ἀέθλων
Μέμφεται οὐκ ἐχθροῖς, κείμενος, ἀλλὰ φίλοις.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἕκτωρ Αἴαντι ξίφος ὤπασεν, Ἕκτορι δ' Αἴας
Ζωστῆρ'· ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πικρὰν ἀλλήλοις Ἕκτωρ χάριν ἠδὲ φέρασπις
Αἴας ἐκ πολέμου μνῆμ' ἔπορον φιλίης.
Ἕκτωρ γὰρ ζωστῆρα λαβὼν, ξίφος ἔμπαλι δῶκεν·
Τὴν δὲ χάριν δώρων πείρασαν ἐν θανάτῳ.
Τὸ ξίφος εἷλ' Αἴαντα μεμηνότα, καὶ πάλι ζωστὴρ
Εἵλκυσε Πριαμίδην δίφρεια συρόμενον.
Οὕτως ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκτόνα πέμπετο δῶρα,
Ἐν χάριτος προφάσει μοῖραν ἔχοντα μόρου.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς Πρίαμον.

Ἥρωος Πριάμου βαιὸς τάφος, οὐχ ὅτι τοίου
Ἄξιος, ἀλλ' ἐχθρῶν χερσὶν ἐχωνύμεθα.

ΑΚΗΡΑΤΟΥ γραμματικοῦ εἰς Ἕκτορα.

Ἕκτορ, ὁ μηρείοισιν ἀεὶ βεβοημένε βίβλοις,
Θεοδόμου τείχεος ἕρκος ἐρυμνότερον·
Ἐν σοὶ Μαιονίδης ἀνεπαύσατο, σεῦ δὲ θανόντος
Ἕκτορ, ἐσιγήθη καὶ σελὶς Ἰλιάδος.

Ἀδέσποτον, εἰς τὸν αὐτόν.

Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἕκτορα, μηδ' ἐπὶ τύμβῳ
Μέτρει τὸν πάσης Ἑλλάδος ἀντίπαλον.
Ἰλιάς, αὐτὸς Ὅμηρος ἐμοὶ τάφος, Ἑλλὰς, Ἀχαιοὶ
Φεύγοντες· τούτοις πᾶσιν ἐχωννύμεθα.

ΑΡΧΙΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Καὶ γενέταν τοῦ νέρθε καὶ οὔνομα καὶ χθόνα φώνει
Στάλα, καὶ ποίᾳ κηρὶ δαμεὶς ἔθανεν.
Γεννήτωρ, Πρίαμος· γᾶ δ', Ἴλιον· οὔνομα δ', Ἕκτωρ,
Ὦ ξεῖν'· ὑπὲρ πάτρας δ' ὤλετο μαρνάμενος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἴ τινα πώποτ' ἄκουσας ἐνυαλίου φίλον υἱόν,
Καὶ κρατερὸν δυνάμει, καὶ θαρσαλέον πολεμίζειν,
Ἕκτορα τὸν Πριάμοιο νόει μοιρῶν γεγενῆσθαι.
Ὅν ποτε μαρνάμενον Διομήδης ἔκτανεν ἀνήρ,
Αἴας πρὸ Τρώων, Δαναοῖσι μάχης προφέροντα·
Ὃν καὶ τῇδε θανόντα τάφος ὅδε ἀμφικαλύπτει.

Εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα.

Ἕκτορι μὲν Τροίη συγκάτθανεν, οὐδ' ἔτι χεῖρας
Ἀντῆρεν Δαναῶν παισὶν ἐπερχομένοις·
Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο. πατρίδες ἆρα
Ἀνδράσιν, οὐ πάτραις ἄνδρες ἀγαλλόμεθα.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ εἰς τὸν αὐτόν.

Φθίσθαι Ἀλέξανδρον ψευδὴς φάτις, εἴπερ ἀληθὴς
Φοῖβος. ἀνικήτων ἅπτεται οὐδ' Ἀΐδης.

ΓΕΜΙΝΟΥ.

Χείρ με Πολυκλείτου Θασίου κάμεν, εἰμὶ δ' ἐκεῖνος
Σαλμωνεὺς βρονταῖς ὃς Διὸς ἀντεμάχει·
Ὅς με καὶ εἰν Ἀΐδῃ τηρεῖ πάλι, καί με κεραυνοῖς
Βάλλει, μισῶν μου καὶ λαλέοντα τύπον.
Ἴσχε Ζεῦ πρηστῆρα, μέθες χόλον· εἰμὶ γὰρ ἄπνους
Ὁ σκοπός. ἀψύχοις εἰκόσι μὴ πολέμει.

ΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥΣ, κεφ. ιε.

ΘΕΟΣΕΒΙΑΣ.

Εἶδεν ἀκεστορίη τρία πένθεα· κείρατο χαίτην
Πρῶτον ἐφ' Ἱπποκράτει, καὶ δεύτερον ἀμφὶ Γαληνῷ·
Καὶ νῦν Ἀβλαβίου γεραροῦ περὶ σήματι κεῖται,
Αἰδομένη μετὰ κεῖνον ἐν ἀνθρώποισι φανῆναι.

Ἄδηλον.

Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης, Κῷος γένος, ἐνθάδε κεῖται
Φοίβου ἀπὸ ῥίζης ἀθανάτου γεγαώς,
Πλεῖστα τρόπαια νόσων στήσας ὅπλοις ὑγιείης,
Δόξαν ἑλὼν πολλὴν οὐ τύχῃ, ἀλλὰ τέχνῃ.

Ἄδηλον.

Παυσανίαν ἰητρὸν ἐπώνυμον, Ἀγχίτεω υἱόν,
Τόνδ' Ἀσκληπιάδην πατρὶς ἔθαψε κόνις·
Ὃς πλείστους κρυεραῖσι μαραινομένους ὑπὸ νούσοις
Φῶτας ἀπέστρεψεν περσεφόνας θαλάμων.

ΕΙΣ ΙΞΕΥΤΑΣ, κεφ. ις.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου.

Ὁ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρα, καὶ ἀκρεπάκιδραν ἐρύκων
Σπέρματος ὑψιπετῆ Βιστονίαν γέρανον,
Ῥινοῦ χερμαστῆρος ἐΰστροφα κῶλα τιταίνων,
Ἀλκιμένης πλανεῶν εἶργον ἄπωθε νέφος.
Καί με τις αὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ διψὰς ἔχιδνα
Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον,
Ἠελίου χήρωσεν. ἴδ' ὡς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσων,
Τὴν ποσὶν οὐκ ἐδάην κῦμα κυλινδόμενον.

ΙΣΙΔΩΡΟΥ.

Ἰξῷ καὶ καλάμοισιν ἀπ' ἠέρος αὐτὸν ἔφερβεν
Εὔμηλος, λιτῶς, ἀλλ' ἐν ἐλευθερίῃ·
Οὔποτε δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἕκητι.
Τοῦτο τρυφὴν κείνῳ, τοῦτ' ἔφερ' εὐφροσύνην.
Τρὶς δὲ τριηκοστὸν ζήσας ἔτος, ἐνθάδ' ἰαύει,
Παισὶ λιπὼν ἰξὸν, καὶ πτερά, καὶ καλάμους.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Αμπαύσεις καὶ τῇδε θοὸν πτερὸν ἱερὸς ὄρνις
 Τᾶσδ' ὑπὲρ ἀδείας ἑζόμενος πλατάνου.
Ωλετο γὰρ ποίμανδρος ὁ μάλλιος, οὐδ' ἔτι νεῖται
 Ιξὸν ἐπ' ἀγρευτῇ χευάμενος καλάμῳ.

ΕΙΣ ΙΧΘΥΑΣ, κεφ. ιζ.

Αδήλου.

Κύματα καὶ τρηχύς με κλύδων ἐπὶ χέρσον ἔσυρεν
 Δελφῖνα, ξείνης κοινὸν ὄρεσμα τύχης.
Αλλ' ἐπὶ μὲν γαίης, ἐλέῳ τόπος. (οἱ γὰρ ἰδόντες,
 Εὐθὺς ὑπὸ τύμβον μ' ἔστεψαν εὐσεβέες)
Νῦν δὲ, τεκοῦσα θάλασσα διώλεσε. τίς παρὰ πόντῳ
 Πίστις, ὃς οὐδ' ἰδίης φείσατο συντροφίης;

ΕΙΣ ΚΙΘΑΡΩΔΟΥΣ, κεφ. ιη.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Ορφέος οἰχομένου τάχα τίς ποτε λείπετο μοῦσα·
 Σεῦ δὲ πλάτων φθιμένου παύσατο καὶ κιθάρη.
Ην γὰρ ἔτι προτέρων μελέων ὀλίγη τις ἀπορρώξ,
 Εν σαῖς σωζομένη καὶ φρεσὶ καὶ παλάμαις.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου.

Η γλυκερὴν μέλψασα καὶ ἄλκιμον, ἢ θρόον αὐδῆς
 Μουσῶν θηλυτέροις στήθεσι ῥηξαμένη,
Κεῖται σιγαλέη. πόσον ἔσθενε νήματα μοίρης
 Ως λιγυρὰ κλεῖσαι χείλεα καλλιόπης.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὔτι φύσις θήλεα, καὶ οὐ πολιοῖο καρήνου
 Αδρανίη φωνῆς σῆς κατέλυσε βίην·
Αλλὰ μόλις ζωοῖσι νόμοις εἴξασα τελευτῆς,
 Φεῦ, φεῦ, καλλιόπη, σὴν κατέλυσας ὄπα.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Φεῦ, φεῦ, τὴν δεκάτην ἑλικωνίδα, τὴν λυραοιδὸν
 Ρώμης καὶ φαρίης, ἥδε κέκευθε κόνις.

Ὠ λέτο φορμίγγων τερετίσματα, λῆξαν ἀοιδαί,
Ὠ στὰρ ἰωάννα πάντα συνολλύμενα.
Καὶ τάχα θεσμὸν ἔθηκαν ἐπάξιον ἐννέα μοῦσαι,
Τύμβον ἰωάννας αἰθ' ἑλικῶνος ἔχειν.

ΕΙΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ, κεφ. ιθ.

Ἀδηλον.

Ἁ δέ τοι ἀρχίου γε περικλεὲς ἁ λιθίνα γῶ
Ἕστηκα στάλα, μνᾶμα κυνηγεσίας.
Παῖτα δέ οἱ περὶ σῆμα τετεύχαται, ἵπποι, ἄκοντες,
Αἱ κύνες, αἱ στάλικες, δίκτυ' ὑπὸ σταλίκων.
Αἴ, αἴ, λαΐνα πάντα· περὶ ἐσχάτοισι δὲ θῆρες·
Αὐτὸς δ' εἰκοσέτης νήγρετον ὕπνον ἔχει.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Τὸν κρατερὸν πανοπῆα, τὸν ἀγρευτῆρα λεόντων,
Τὸν λασιοστέρνων κέντορα παρδαλίων,
Τύμβος ἔχει. γλαφυρῆς γὰρ ἀπὸ χθονὸς ἔκτανε δεινὸς
Σκορπίος, οὐ τήσας ταρσὸν ὀρεσσιβάτην.
Αἱ γανεὴ δὲ πάλαιμνα, σίγυνά τε πὰρ χθονὶ κεῖται,
Αἴ, αἴ, θαρσαλέων παίγνια δορκαλίδων.

Ἀδηλον.

Εἶχε κορωνοβόλον πενίης λιμηρὸν ἀρίστων
Ὄργανον, ᾧ πτωκὰς ἠκροβόλιζε χένας,
Ἤ κα παραστείχων δολίην ὁδόν. οἷος ἐκεῖνος
Ψεύσατο λοξοῖς ὄμμασι φερβομένας.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἀΐδῃ· τὸ οἱ βέλος, ὀρφανὸν ἤχου
Καὶ χερὸς ἡ δ' ἄγρη τύμβον ὑπερπέτεται.

ΕΙΣ ΜΕΘΥΣΟΥΣ, κεφ. κ.

Ἀδηλον.

Μορτάδα τὴν ἱεραῖς μεδιωνύσου παρὰ λήνοις
Ἄφθονον ἀκρήτου σπασαμένην κύλικος,
Οὐ κεύθει φθιμένην βαιὴ κόνις· ἀλλὰ πίθος μοί,
Σύμβολον εὐφροσύνης, τερπνὸς ἔπεστι τάφος.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου.

Τῆς πολιῆς τόδε σῆμα μαρωνίδος, ἧς ἐπὶ τύμβῳ
  Γλυπτὴν ἐκ πέτρης αὐτὸς ὁρῇς κύλικα.
Ἡ δὲ, φιλάκρητος καὶ ἀεὶ λάλος, οὐκ ἐπὶ τέκνοις
  Μύρεται, οὐ τεκέων ἀκλεανῷ πατέρι,
Ἓν δὲ τόδ' αἰάζει καὶ ὑπ' ἠρίον, ὅτι τὸ βάκχῳ
  Ἄρμενον οὐ βάκχου πλῆρες ἔπεστι τάφῳ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Μαρωνὶς ἡ φίλοινος, ἡ πίθων σποδὸς,
Ἐνταῦθα κεῖται γρηῢς, ἧς ὑπὲρ τάφου
Γνωστὴ πρόκειται πᾶσιν ἀττικὴ κύλιξ.
Στένει δὲ καὶ γῆς νέρθεν οὐχ ὑπὲρ τέκνων,
Οὐκ ἀνδρὸς, οὓς λέλοιπεν ἐνδεεῖς βίου·
Ἓν δ' ἀντὶ πάντων, οὕνεχ' ἡ κύλιξ κενή.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἡ βρόμιον στέρξασα πολὺ πλέον ἢ τροφὸς ἰνὼ,
  Ἡ λάλος ἀμπελίνη γρηῢς ἀριστομάχη,
Ἡνίκα τὴν ἱερὴν ὑπέδυ χθόνα, τὴν δ' ἐμβαίτην
  Πιδύμα, πάρος κυλίκων πλεῖστον ἐπαιρομένη,
Εἶπε τάδε μινῶϊ πάλαι, φέρε κάλπιν ἐλαφρήν·
  Οἴσω κυάνεον τοὐξ ἀχέροντος ὕδωρ·
Κ' αὐτὴ παρθενίην γὰρ ἀπώλεσα. τοῦτο δ' ἔλεξε
  Ψευδὲς, ἵν' αὐγάζῃ κἀν φθιμένοισι πίθον.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὐκ οἶδ' εἰ διόνυσον ὀνόσσομαι, ἢ διὸς ὄμβρον
  Μέμψομ'· ὀλισθηροὶ δ' εἰς πόδας ἀμφότεροι.
Ἀγρέτε γὰρ κατιόντα πολύξενον ἔκ ποτε δαιτὸς
  Τύμβος ἔχει, γλίσσων ἐξ ἐλεῖπόντα λόφων.
Κεῖται δ' αἰγαλίδος σμύρνης ἑκάς. ἀλλά τις ὄρφνης
  Δειμαίνοι μεθύων ἀτραπὸν ὑετίην.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τὴν τίτθην ἱερῶν σιληνίδα, τὴν, ὅτε πίνοι
  Ζωρὸν, ὑπὸ στάθμης θλιβομένην κύλικας,

Ἀγχοῦ αὐτὸς ἔθηκεν, ἵν' ἡ φιλάκρητος ἐκείνη
Καὶ φθιμένη, ληνῶν γείτονα τύμβον ἔχῃ.

Ἄδηλον.

Τὴν ἱλαρὰν φωνὴν καὶ τίμιον ὦ παριόντες,
Τῷ χρηστῷ χαίρειν εἴπατε Πραξιτέλει.
Ἦν δ' ὡνὴρ μουσῶν ἱκανὴ μερὶς, ἡδὲ παρ' οἴνῳ
Κρήγυος. ὦ χαίροις ἄνδρι τε Πραξίτελες.

ΕΙΣ ΜΟΙΧΟΥΣ, κεφ. κα.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Οὐχ ὁσίοις λεχέεσσιν ἐτέρπετο λάθριος ἀνὴρ,
Λέκτρον ὑποκλέπτων ἀλλοτρίης ἀλόχου·
Ἐξαπίνης δὲ δόμων ὀροφὴ πέσε, τοὺς δὲ κακούργους
Ἔσκεπεν ἀλλήλοις εἰσέτι μισγομένους.
Ξυνὴ δ' ἀμφοτέρους κατέχει παγὶς, εἰν ἑνὶ δ' ἄμφω
Κεῖνται, συζυγίης οὐκ ἔτι παυόμενοι.

ΕΙΣ ΝΑΥΑΓΗΣΑΝΤΑΣ, κεφ. κβ.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Καί σε κλεηνορίδη πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης,
Θαρσήσαντα νότου λαίλαπι χειμερίῃ.
Ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος, ὑγρὰ δὲ τὴν σὴν
Κύματ' ἀμφ' ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἴη ποντοπόρῳ πλόος οὔριος, ὃν δ' ἄρ' ἀήτης
(Ὡς ἐμὲ) τοῖς ἀΐδεω προσαπελάσῃ λιμέσι,
Μεμφέσθω μὴ λαῖτμα κακόξενον, ἀλλ' ἕο τόλμαν,
Ὅστις ἀφ' ἡμετέρου πείσματ' ἔλυσε τάφου.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ, ὁ δ' ἀντίον, ἐστὶ γεωργοῦ·
Ὡς ἁλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' ἀΐδης.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ Διοκλέος· οἱ δ' ἀνάγονται,
(Φεῦ τόλμης) ἀπ' ἐμοῦ πείσματα λυσάμενοι.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ναυτίλοι, ἐγγὺς ἁλὸς τί με θάπτετε; πολλὸν ἄνευθεν
  Χῶσαι ναυηγοῦ τλήμονα τύμβον ἔδει.
Φρίσσω κύματος ἦχον, ἐμὸν μόρον. ἀλλὰ καὶ οὕτως
  Χαίρετε Νικήτην οἵτινες οἰκτείρετε.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ναυηγόν με δέδορκας· ὃν ἡ κλείνασα θάλαττα,
  Γυμνῶσαι πυμάτου φάρεος ᾐδέσατο,
Ἄνθρωπος παλάμῃσιν ἀταρβήτοις μ' ἀπέδυσεν,
  Τόσον ἄγος τόσου κέρδεος ἀράμενος.
Κεῖνό κεν ἐνδύσαιτο, καὶ εἰν ἀΐδαο φέροιτο,
  Καί μιν ἴδοι Μίνως τοὐμὸν ἔχοντα φάρος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πλωτῆρες σώζοισθε καὶ εἰν ἁλὶ καὶ κατὰ γαῖαν·
  Ἴστε δὲ ναυηγοῦ σῆμα παρερχόμενοι.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τούσδε ποτ' ἐκ σπάρτας ἀκροθίνια Φοίβῳ ἄγοντας
  Ἓν πέλαγος, μία νύξ, ἓν σκάφος ἐκτέρισεν.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
  Παῖδα διοκλείδου σώπολιν ἐστένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
  Οὔνομα καὶ κενεὸν σᾶμα παρερχόμεθα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
  Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
Ἔμπορος αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
  Νεκρός· ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων,
Κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε, φεῦγε θαλάττῃ
  Συμμίσγειν ἐρίφων ναυτίλε δυομένων.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εὔρου με τρηχεῖα καὶ αἰπήεσα καταιγὶς,
  Καὶ νύξ, καὶ δνοφερῆς κύματα πανδυσίης
Ἔβλαψ' ὠρίωνος· ἀπώλισθον δὲ βίοιο
  Κάλλαισχρος, λιβυκοῦ μέσσα θέων πελάγευς.

Κἀγὼ μὲν πόντῳ δινεύμενος, ἰχθύσι κύρμα
  Οἴχημαι· ψεύστης δ' οὗτος ἔπεστι λίθος.

ΓΕΤΟΥΛΛΙΚΟΥ.

Ἁ πελοπόννησος καὶ δίσπλοος ὤλεσε κρήτα,
  Καὶ μαλέου τυφλαὶ καμπτομένου σπιλάδες,
Δάμιδος ἀστυδάμαντα, κυδώνιον. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
  Ἔπλησεν θηρῶν νηδύας εἰναλίων·
Τὸν ψεύσταν δέ με τύμβον ἐπὶ χθονὶ θέντο. τί θαῦμα;
  Κρῆτες ὅπου ψεῦσται, καὶ Διὸς ἐστὶ τάφος.

Ἀδέσποτον.

Παῦσαι νηὸς ἐρετμὰ καὶ ἔμβολα τῷδ' ἐπὶ τύμβῳ
  Αἰὲν ἐπὶ ψυχρῇ ζωγραφέων σποδιῇ.
Ναυαγίου τὸ μνῆμα· τί τῆς ἐνὶ κύμασι λώβης
  Αὖθις ἀναμνῆσαι τὸν κατὰ γῆς ἐθέλεις;

ΙΣΙΔΩΡΟΥ αἰγεάτου, ἀπὸ ναυηγοῦ πρὸς γεηπόνον.

Τὸ χῶμα, τύμβος ἐστίν· ἀλλὰ τὼ βόε
Ἐπίσχες οὗτος, τὴν ὕννιν τ' ἀνάσπασον.
Κινεῖς σποδὸν γάρ· ἐς δὲ τοιαύτην κόνιν
Μὴ σπέρμα πυρῶν, ἀλλὰ χεῦε δάκρυα.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὐδετέρης ὅλος εἰμὶ θανὼν νέκυς, ἀλλὰ θάλαττα
  Καὶ χθὼν τὴν ἀπ' ἐμεῦ μοῖραν ἔχουσιν ἴσην.
Σάρκα γὰρ ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες· ὀστέα δ' αὖτε
  Βέβρασται ψυχρῇ τῇδε παρ' ἠϊόνι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀνθέα τὸν ναυηγὸν ἐπὶ στόμα πηνειοῖο
  Νυκτὸς ὑπὲρ βαιῆς νηξάμενον σανίδος,
Μουνιὸς ἐκ θάμνοιο θορὼν λύκος ἄσκεπον ἄνδρα
  Ἔκτανεν. ὦ γαίης κύματα πικρότερα.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Λαίλαπα καὶ μανίην ὀλοῆς προφυγόντα θαλάττης
  Ναυηγὸν λιβυκαῖς κείμενον ἐν ψαμάθοις,
Οὐχ ἑκὰς ἠϊόνων, πυμάτῳ βεβαρημένον ὕπνῳ,
  Γυμνὸν, ἀπὸ στυγερῆς ὡς κάμε ναυφθορίης,
Ἔκτανε λυγρὸς ἔχις. τί μάτην πρὸς κύματ' ἐμόχθει

Τὴν ἐπὶ γῆς φεύγων μοῖραν ὀφειλομένην;

ΙΣΙΔΩΡΟΥ.

Οὐ χεῖμα νικόφημον, οὐκ ἄστρων δύσις
Ἁλὸς λιβυστῆς κύματος κατέκλυσεν,
Ἀλλ' ἐν γαλήνῃ (φεῦ τάλας) ἀηνέμῳ,
Πλόῳ πεδηθεὶς, ἔφρυγη δίψης ὕπο.
Καὶ τοῦτ' ἀήτεων ἔργον. ἆ πόσην κακὴν
Ναύταισιν, ἢ πνέοντες, ἢ μεμυκότες.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ.

Γρυνέα τὸν πρέσβυν, τὸν ἁλιτρύπου ἀπὸ κύμβης
Ζῶντα, τὸν ἀγκίστροις καὶ μογέοντα λίνοις,
Ἐκ δίνου τρηχεῖα νότου κατέδυσε θάλαττα,
Ἔβρασε δ' εἰς κροκάλην τρηχίον ἠιόνα,
Χεῖρας ἀποβρωθέντα. τίς οὐ νόον ἰχθύσιν εἴποι
Ἔμμεναι, οἳ μούνας αἷς ἐλέκειτο φάγον;

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ταραντίνου.

Θῆριν τὸν τριγέροντα, τὸν εὐάγρων ἀπὸ κύρτων
Ζῶντα, τὸν αἰθυίης πλείονα νηξάμενον·
Ἰχθυσιληιστῆρα, σαγηνέα, χηραμοδύτην,
Οὐχὶ πολυσκάλμου πλώτορα ναυτιλίης,
Ἔμπης οὔτ' ἀρχίθεες ἀπώλεσεν, οὔτε καταιγὶς
Ἤλασε τὰς πολλὰς τῶν ἐτέων δεκάδας·
Ἀλλ' ἔθαν' ἐν καλύβῃ σχοινίτιδι, λύχνος ὁποῖα,
Τῷ μακρῷ σβεσθεὶς ἐν χρόνῳ αὐτόματος.
Σῆμα δὲ τῷδ' οὐ παῖδες ἐφήρμοσαν, οὐδ' ὁμόλε-
Ἀλλὰ συνεργατίνης ἰχθυβόλων θίασος. (κτρος,

ΑΔΔΑΙΟΥ μιτυληναίου.

Ὁ γριπεὺς Διότιμος, ὁ κύμασιν ὁλκάδα πιστὴν,
Κὴν χθονὶ τὴν αὐτὴν οἶκον ἔχων πενίης·
Νήγρετον ὑπνώσας, τὸν ἀμείλιχον ἵκετο πρὸς ᾅδην
Αὐτερέτης ἰδίῃ νηῒ κομιζόμενος.
Ἣν γὰρ ἔχε ζωῆς παραμύθιον, ἔσχεν ὁ πρέσβυς
Καὶ φθίμενος πύματον πυρκαϊῆς ὄφελος.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Δύσμορος ἐκρύφθη πόντῳ νέκυς, ὃν παρὰ κῦμα

Ἔκλαυσεν μήτηρ μυρία Λεωδίκη,
Ψυχὴν αὐγάζουσα κενὸν τάφον· ἀλλά με δαίμων
Ἄπνοον αἰθυίαις θῆκεν ὁμορρόθιον,
Πνυταγόρεω· ἔσχον δὲ κατ' αἰγαίῳ ἅλα πότμον,
Πρυμνούχοις στέλλων ἐκ βορέαο κάλως.
Ἀλλ' οὐδ' ὡς ναύτην ἔλιπον δρόμον, ἀλλ' ἀπὸ νηός,
Ἄλλην πρὸ φθιμένοις εἰσενέβην ἄκατον.

ΕΤΡΟΥΣΚΟΥ μεσσηνίου.

Ἡ μία καὶ βιότοιο καὶ ἄϊδος ἤγαγεν εἴσω
Ναῦς ἱεροκλείδην, κοινὰ λαχοῦσα τέλη.
Ἔτρεφεν ἰχθυβολεῦντα, κατέφλεγε τεθνεῶτα,
Σύμπλοος εἰς ἄγρην, σύμπλοος εἰς ἀΐδην.
Ὄλβιος ὁ γριπεὺς ἰδίῃ καὶ πόντον ἐπέπλει
Νηΐ, καὶ ἐξ ἰδίης ἔδραμεν εἰς ἀΐδην.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἠπείρῳ μ' ἀποδοῦσα νέκυν τρηχεῖα θάλαττα,
Σύρει καὶ τέφρης λοιπὸν ἔτι σκύβαλον.
Κἠν ἀΐδῃ ναυηγὸς ἐγὼ μόνος, οὐδ' ἐπὶ χέρσου
Εἰρήνην ἕξω φρικαλέης σπιλάδος.
Ἢ τύμβευε κρατοῦσα καθ' ὕδατος, ἢ παραδοῦσα
Γαίῃ, τὸν κείνης μηκέτι κλέπτε νέκυν.

Ἠϊόνι τόδε σῆμα βροτ. καὶ τὰ ἑξῆς, ζήτει ἐν τῷ ἕκτῳ κεφαλαίῳ τῷ εἰς ἄνδρας οὐκ ἐπισήμους.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἰχθύσι καὶ ποταμῷ κλεινώνυμον ἐχθρὸς ὅμιλος
Ὦσεν, ὅτ' εἰς ἄκρην ἦλθε τυραννοφόνος.
Ἀλλὰ δίκη μιν ἔθαψεν· ἀποσπασθεῖσα γὰρ ὄχθη
Πᾶν δέμας ἐς κορυφὴν ἐκ ποδὸς ἐκλῄισεν.
Κεῖται δ' οὐχ ὑδάτεσσι διάβροχος· αἰδομένη δὲ
Γῆ κεύθει τὸν ἑῆς ὅρμον ἐλευθερίης.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ σινωπέως.

Λαῖλαψ, καὶ πολὺ κῦμα, καὶ ἀντολαὶ ἀρκτούροιο,
Καὶ σκότος, αἰγαίου τ' οἶδμα κακὸν πελάγευς,
Ταῦθ' ἅμα πάντα κύκησεν ἐμὴν νέα· ῥιφθὰ δὲ κλα-
Ἱστός, ὁμοῦ φόρτῳ κἀμὲ κάλυψε βυθῷ. (σθεὶς

Ναυηγὸν κλαίοιτε παρ' αἰγιαλοῖσι γονῆες
 Τλησιμένη, κωφὸν στησάμενοι λίθακα.

ΕΡΥΚΙΟΥ.

Οὐχ ὅδε δειλαίου Σατύρου τάφος, οὐδ' ὑπὸ ταύτῃ
 (Ὡς λόγος) εὔνασται πυρκαϊῇ Σάτυρος,
Ἀλλ' εἴπου τινὰ πόντον ἀκούετε πικρὸν ἐκεῖνον,
 Τὸν πέλας αἰγονόμου κλυζόμενον μυκάλης,
Κείνῳ δινήεντι καὶ ἀτρυγέτῳ ἔτι κεῖμαι
 Ὕδατι μαινομένῳ, μεμφόμενος βορέην.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Ναυτίλοι ὦ πλώοντες, ὁ κυρηναῖος ἀρίστων
 Πάντας ὑπὲρ ξενίου λίσσεται ὔμμε διός,
Εἰπεῖν πατρὶ μένωνι, παρ' ἰκαρίαις ὅτι πέτραις
 Κεῖται, ἐν αἰγαίῳ θυμὸν ἀφεὶς πελάγει.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ὦ παρ' ἐμὸν στείχων κενὸν ἠρίον εἰπὸν ὁδῖτα,
 Εἰς χίον εὖτ' ἂν ἵκῃ, πατρὶ μελησαγόρῃ,
Ὡς ἐμὲ μὲν καὶ νῆα καὶ ἐμπορίην κακὸς εὖρος
 Ὤλεσεν, εὐίππου δ' αὐτὸ λέλειπτ' ὄνομα.

ΠΕΡΣΟΥ.

Εὔρου χειμέριαί σε καταιγίδες ἐξεκύλισαν
 Φίλλι πολυκλαύτῳ γυμνὸν ἐπ' ἠιόνι,
Οἰνηρῆς λέσβοιο παρὰ σφυρόν· αἰγίλιπος δὲ
 Πέτρου ἁλιβρέκτῳ κεῖσαι ὑπὸ προπόδι.

ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Ἠρίον εἰμὶ βίτωνος ὁδοιπόρε. εἰ δὲ τορώνην
 Λείπων, εἰς αὐτὴν ἔρχεαι ἀμφίπολιν,
Εἰπεῖν νικαγόρᾳ, παίδων ὅτι τὸν μόνον αὐτῷ
 Στρυμονίης ἐρίφων ὤλεσε πανδυσίη.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

*Ἀρχαίης ὦ θινὸς ἐπεστηλωμένον ἄχθος,
 Εἴποις ὅντιν' ἔχεις, ἢ τίνος, ἢ ποδαπόν.
*Φίντων', ἑρμιονῆα, βαθυκλέος, ὃν πολὺ κῦμα
 Ὤλεσεν, ἀρκτούρου λαίλαπι χρησάμενον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου ἐπάκτιος, ὃς καλαμευτὴς
　Ἄκρος, καὶ κίχλης καὶ σκάρου ἰχθυβολεύς,
Καὶ λάβρου πέρκης δελεάρπαγος, ὅσσα τε κοίλας
　Σήραγγας, πέτρας τ' ἐμβυθίους νέμεται,
Ἄγρης ἐκ πρώτης, ὅτ' ἰουλίδα πετρήεσσαν
　Δακνάζων, ὀλοὴν ἐξ ἁλὸς ἀράμενος,
Ἔφθιτ'. ὀλισθηρὴ γὰρ ὑπ' ἐκ χερὸς ἀίξασα,
　Ὤχετ' ἐπὶ στεινὴν παλλομένη φάρυγα.
Χὼ μὲν, μηρίνθων, καὶ δούνακος, ἀγκίστρων τε
　Ἐγγὺς, ἀποπνοίην ἧκε κυλινδόμενος,
Νήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοίρια· τοῦ δὲ θανόντος
　Γείτωνος γριπεὺς τοῦτον ἔχωσε τάφον.

ΦΛΑΚΚΟΥ.

Ἕβρου χειμερίοις ἀταλὸς κρυμοῖσι πεδηθεὶς
　Κοῦρος, ὀλισθηροῖς ποσσὶν ἔθραυσε πάγον.
Τοῦ δὲ περιρραγὲς αὐχέν' ἔκοψε
　Θηγαλέον ποταμοῦ Βιστονίοιο τρύφος.
Καὶ τὸ μὲν ἡρπάσθη δίναις μέρος· ἡ δὲ τεκοῦσα
　Λειφθὲν ὕπερθε τάφου μοῦνον ἔθηκε κάρα.
Μυρομένη δὲ τάλαινα, τέκος, τέκος, εἶπε, τὸ μέν σου
　Πυρκαϊή, τὸ δέ σου πικρὸν ἔθαψεν ὕδωρ.

Ἀδέσποτον.

Παύρα τίς ἀρήσαιτο φυγεῖν πλόον, ὁππότε καὶ σὺ
　Θεύγνες ἐν Λιβυκῷ τύμβον ἔθευ πελάγει,
Ἡνίκα σοι κεκμηὸς ἐπέπλατο φορτίδι νηὶ
　Οὖλον ἀνηρείθμων κεῖνο νέφος γραιῶν.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ναυηγὸς Γλαύκοιο φυγὼν τείπωνος ἀπειλὰς
　Ἀνθεὺς Φθιώτην οὐ φύγεν αἰνόλυκον.
Πιδάκου παρὰ χεῦμα γὰρ ὤλετο. φεῦ τάλαν, ὅστις
　Νηρείδων νύμφας ἔδρες ἀπιστοτέρας.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Χαῖρέ μοι ὦ ναυηγὲ καὶ εἰς ἀίδαο περήσας,
　Μέμφεο μὴ πόντου κύμασιν, ἀλλ' ἀνέμοις.

Κεῖνοι μέν σ' ἐδάμασσαν· ἁλὸς δέ σε μείλιχον ὕδωρ
 Ἐς χθόνα καὶ πατέρων ἐξεκύλισσε τάφους.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γλαῦξ, ναυηγόν με λαβὼν, καὶ σήματι χώσας·
 Γλαῦκε, μάλ' ἐάων ἄκρα φυλασσόμενος.
Αἰεὶ δ' εὐπλοΐην μεθέποις φίλος· ἢν δέ τι ῥέξῃ
 Ἄλλο τύχη, τοίων ἀντιάσαις γείτων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὔτι σε πόντος ὄλεσσε, καὶ οὐ πνείοντες ἀῆται,
 Ἀλλ' ἀκόρητος ἔρως φοιτάδος ἐμπορίης.
Εἴη μοι γαίης ὀλίγος βίος· ἐκ δὲ θαλάττης
 Ἄλλοισιν μελέτω κέρδος ἀελλομάχον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Χθών σε τέκεν, πόντος δὲ διώλεσε· δέξιο δὲ θῶκος
 Πλουτῆος· κεῖθεν δ' οὐρανὸν εἰσανέβης.
Οὐχ ὡς ναυηγὸς δὲ βυθῷ θάνες, ἀλλ' ἵνα πάντων
 Κλήροις ἀθανάτων πάμφιλε κόσμον ἄγῃς.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὑπατίου τάφος εἰμί· νέκυν δ' οὔ φημι καλύπτειν,
 Τόσσου τόσσος ἐὼν αὐσονίων προμάχου.
Γαῖα γὰρ αἰδομένη λιτῷ μέγαν ἀνέρα χῶσαι
 Σήματι, τῷ πόντῳ μᾶλλον ἔδωκεν ἔχειν.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Ἦ δή που πάτρης πελάσας σχεδὸν, αὔριον, εἶπον,
 Ἡ μακρὴ κατ' ἐμοῦ δυσπλοΐη κοπάσει.
Οὔπω χεῖλος ἔμυσε, καὶ ἦν ἴσος Ἅιδι πόντος,
 Καί με κατέτρυχεν κεῖνο τὸ κοῦφον ἔπος.
Πάντα λόγον πεφύλαξο τὸν αὔριον. οὐδὲ τὰ μικρὰ
 Λήθει τὴν γλώττης ἀντίπαλον νέμεσιν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἢν ἄρα μιλήτου φοιβήϊον ὅρμον ἵκησθε,
 Λέξατε διογένους πένθιμον ἀγγελίην,
Παῖς ὅτι οἱ ναυηγὸς ὑπὸ χθονὶ κεύθεται ἄνδρου
 Δίφιλος, αἰγαίου κῦμα πιὼν πελάγους.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Πᾶσα θάλαττα, θάλαττα. τί κυκλάδας, ἢ στενὸν Ἕλλης
Κῦμα, καὶ ὀξείας ἠλεὰ μεμφόμεθα;
Ἄλλως τοὔνομ' ἔχουσιν. ἐπεὶ, τί με τὸν προφυγόντα
Κεῖνα, σκαρφαιεὺς ἀμφεκάλυψε λιμήν;
Νόσιμον εὔπλοιαν ἀρῷτό τις· ὡς τάγε πόντου,
Πόντος. ὁ τυμβευθεὶς οἶδεν ἀρισταγόρης.

ΦΑΚΕΛΛΟΥ.

Φεῦγε θαλάττια ἔργα, βοῶν δ' ἐπιβάλλευ ἐχέτλῃ,
Εἴ τί τοι ἡδὺ μακρῆς πείρατ' ἰδεῖν βιοτῆς.
Ἠπείρῳ γὰρ ἔνεστι μακρὸς βίος· εἰν ἁλὶ δ' οὔπως
Εὐμαρὲς εἰς πολιὴν ἀνδρὸς ἰδεῖν κεφαλήν.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οὐδ' εἴ μοι γελόωσα καταστορέσειε γαλήνη
Κύματα, καὶ μαλακὴν φρῖκα φέροι ζέφυρος,
Νηοβάτην ὄψεσθε. δέδοικα γὰρ οἷς πάρος ἔτλην
Κινδύνοις, ἀνέμοις ἀντικορυσσάμενος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄτρομος ἐκ τύμβου λύε πείσματα ναυηγοῖο·
Χἠμῶν ὀλλυμένων ἄλλος ἐποντοπόρει.

Ἄδηλον.

Ἐμπορίης λήξαντα φιλόκριτον, ἄρτι δ' ἀρότρου
Γευόμενον, ξείνη μέμφις ἔκρυψε τάφῳ·
Ἔνθα δραμὼν νείλοιο πολὺς ῥόος ὕδατι λάβρῳ
Τἀνδρὸς τὴν ὀλίγην βῶλον ἀπημφίασε.
Καὶ ζωὸς μὲν ἔφευγε πικρὴν ἅλα, νῦν δὲ καλυφθεὶς
Κύμασι, ναυηγὸν σχέτλιος ἔσχε τάφον.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ.

Ἄπισχ' ἄπισχε χεῖρας ὦ γεωπόνε,
Μηδ' ἀμφίταμνε τὰν ἐν ἠρίῳ κόνιν.
Αὐτὰ κέκλαυται βῶλος· ἐκ κεκλαυμένας
Δ' οὔτοι κοματὸς ἀναθαλήσεται στάχυς.

ΓΛΑΥΚΟΥ.

Οὐ κόνις, οὐδ' ὀλίγον πέτρας βάρος, ἀλλ' ἐρασίππου,
Ἣν ἐσορᾷς αὕτη πᾶσα θάλασσα, τάφος.

Ω λετο γὰρ σὺν νηΐ· τὰ δ' ὀστέα ποῦ ποτ' ἐκείνου
  Π ύθεται, αἰθυίαις γνωστὰ μόναις ἐνέπειν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Δ ύσμορε νικᾶνορ, πολιῷ μεμορημένε πόντῳ,
  Κ εῖσαι δὴ ξείνῃ γυμνὸς ἐπ' ἠϊόνι,
Η σύ γε παρ πέτρῃσι· τὰ δ' ὄλβια κεῖνα μέλαθρα
  Φ ροῦδά τε καὶ πάσης ἐλπὶς ὄλωλε τύρου.
Ο ὐδέ τι σε κτεάνων ἐρρύσατο φεῦ ἐλεεινέ.
  Ω λεο μοχθήσας ἰχθύσι καὶ πελάγει.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Α νθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
  Ν αυτίλλευ ἴσθι ὡς οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ.

Κ ληῖδες πόντου σε, καὶ ἐσχατιαὶ Σαλαμῖνος,
  Τ ίμαρχ', ὑβριστής τ' ὤλεσε λὶψ ἄνεμος.

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Ο ὔνομα κηρύσσω Τιμοκλέος, εἰς ἅλα πικρὴν
  Π άντῃ σκεπτομένη ποῦ ποτ' ἄρ' ἐστὶ νέκυς.
Α ἶ, αἶ, τὸν δ' ἤδη φάγον ἰχθύες· ἡ δὲ περισσὴ
  Π έτρος ἐγὼ τὸ μάτην γράμμα τυπωθὲν ἔχω.

Α δηλον.

Ν αυτίλε μὴ πεύθου τίνος ἐνθάδε τύμβος ὅδ' εἰμί,
  Α λλ' αὐτὸς πόντου τύγχανε χρηστοτέρου.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ε ῤῥοις ἰονίοιο πολυπλοίητε θάλασσα,
  Ν ηλεής, ἀΐδεω πορθμὲ κελαινοτάτου,
Η τόσσους κατέδεξο. τίς ἂν τεὰ κάμμορε λέξαι
  Α ἴσυλα, δυστήνων αἶσαν ὀπιζόμενος,
Α ἰγέα, καὶ λαβέων ὅσον ὠκυμόροισιν ἑταίροις,
  Ν ηΐ τε σὺν πάσῃ βρύξας ἁλιῤῥοθίῃ.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ο ὗτος ὁ καλλαίσχρου κενεὸς τάφος, ὃν βαθὺ χεῦμα
  Ε σφηλεν λιβυκῶν δρομέοντα πόρων.

Συρμὸς ὅτ' ὠρίωνος ἀνεστρώφησε θαλάττης
 Βένθος, ὑπὸ στυγνῆς οἴδματα πλειαδυσίης.
Καὶ τὸν μὲν δαίσαντο κυκώμενον εἰν ἁλὶ θῆρες,
 Κωφὸν δὲ στήλη γράμμα λέλογχε τόδε.

ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥ.

Χαῖταί σου στάζουσιν ἔθ' ἁλμυρὰ δύσμορε κούρη,
 Ναυηγοῦ φθιμένης εἰν ἁλὶ, Λυσιδίκη.
Ἢ γὰρ ὀρινομένου πόντου δείσασα θαλάττης
 Ὕβριν, ὑπὲρ κοίλου δούρατος ἐξέπεσες.
Καὶ σὸν μὲν φωνεῖ τάφος οὔνομα, καὶ χθόνα ταρσόν.
 Ὀστέα δὲ ψυχρῷ κλύζετ' ἐπ' αἰγιαλῷ,
Πικρὸν Ἀριστομάχῳ γενέτῃ κακὸν, ὅς σε κομίζων
 Ἐς γάμον, οὔτε κόρην ἤγαγεν, οὔτε νέκυν.

ΖΑΝΟΥ.

Ψυχραί σευ κεφαλᾶς ἐπαμήσομαι αἰγιαλῖτιν
 Θῖνα κατὰ κρυεροῦ χευάμενος νέκυος.
Οὐ γάρ σευ μήτηρ ἐπιτύμβια κωκύουσα,
 Οἶδεν ἀλεξάντη σὸν μόρον εἰνάλιον,
Ἀλλά σ' ἐρημαῖοί τε καὶ ἄξενοι πλαταμῶνες
 Δέξονται γαίης, γείτονες ἠϊόνος,
Ὥστ' ἔχε μὲν ψαμάθου μόριον βραχὺ, πουλὺ δὲ δά-
 Ξεῖν' ἐπεὶ εἰς ὀλοὴν ἔδραμες ἐμπορίην. (κρυ,

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Στυγνὸς ἐπ' Ἀρκτούρῳ ναύταις πλόος· ἐκ δὲ βαρείης
 Λαίλαπος, ἀσπασίῳ πικρὸν ἔτευξε μόρον,
Οὗ στείχεις παρὰ τύμβον ὁδοιπόρε. σῶμα δὲ πόντος
 Ἔκρυψ', αἰγαίῳ ῥαινόμενον πελάγει.
Ἠϊθέων δακρυτὸς ἅπας μόρος· ἐν δὲ θαλάττῃ
 Πλεῖστα πολυκλαύτου κήδεα ναυτιλίης.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἠχήεσσα θάλαττα, τί τὸν Τιμάρεος οὕτω
 Πλώοντ' οὐ πολλῇ νηὶ Τελεσαγόρην,
Ἄγρια χειμήνασα κατεπρηνώσαο πόντῳ
 Σὺν φόρτῳ, λάβρον κῦμ' ἐπιχευαμένη;

Χὠ μὲν που καύηξιν ἢ ἰχθυβόροις λαρίδεσσι
Τεθνειὼτ᾽ ἄπνους δύρετ᾽ ἐν αἰγιαλῷ·
Τιμάρης δὲ κενὸν τέκνου κεκλαυμένον ἄθρων
Τύμβον, δακρύει παῖδα Τελεσταγόρην.

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ.

Ἐν πόντῳ Σώδαμος ὁ Κρὴς θάνεν, ὦ φίλε Νηρεῦ;
Δίκτυα, καὶ τὸ σὸν ἦν κεῖνο συνήθες ὕδωρ.
Ἰχθυβολεὺς ὁ περισσὸς ἐν ἀνδράσιν; ἀλλὰ θάλαττα
Οὔτι διακρίνει χείματος, οὐδ᾽ ἁλιεῖς.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Δᾶμις ὁ Νικαεὺς ἐλαχὺ σκάφος ἔκ ποτε πόντου
Ἰονίου ποτὶ γᾶν ναυστολέων Πέλοπος,
Φορτίδα μὲν, καὶ πάντα νεὼς ἐπίβηρα λαὸν
Κύματι καὶ συρμῷ πλαζομένους ἀνέμων,
Ἀσκηθὴς ἐσάωσε· καθιεμένης δ᾽ ἐπὶ πέτραις
Ἀγκύρης ψυχρᾶς κάτθανεν ἐκ νιφάδων
Ἠμύσας ὁ πρέσβυς. ἴδ᾽ ὡς λιμένα γλυκὺν ἄλλοις
Δοὺς ξένε, τὸν λήθης αὐτὸς ἔδυς λιμένα.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ.

Ὤλεσεν Αἰγαίου διὰ κύματος ἄγριος ἀρθεὶς
Λὶψ ἐπιπρείδην ὑάσι δυομέναις,
Αὐτῇ σὺν νηὶ καὶ ἀνδράσιν· ᾧ τόδε σῆμα
Δακρύσας κενεὸν παιδὶ πατὴρ ἔκαμεν.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Αἰεὶ λῃσταὶ, καὶ ἁλιφθόροι, οὐδὲ δίκαιοι
Κρῆτες· τίς Κρητῶν οἶδε δικαιοσύνην;
Ὡς καὶ ἐμὲ πλώοντα σὺν οὐκ ἐπίονι φόρτῳ
Κρηταίης ὦσαν Τιμόλυτον καθ᾽ ἁλὸς,
Δείλαιον. κἠγὼ μὲν ἁλιζώοις λαρίδεσσιν
Κέκλαυμαι, τύμβῳ δ᾽ οὐχ ὕπο Τιμόλυτος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Κὴν γῇ, κὴν πόντῳ κεκρύμμεθα· τοῦτο περισσὸν
Ἐκ μοιρέων Θάρσυς Χαρμίδου ἠνύσατο.

Η γὰρ ἐπ' ἀρκτούρης ἔνοχον βάρος εἰς ἅλα δύνων,
Ιόνιον θ' ὑγρὸν κῦμα κατερχόμενος,
Τὴν μὲν ἔσωσ'· αὐτὸς δὲ μετάτροπος ἐκ βυθοῦ ἔρρων
Ηδη, καὶ ναύταις χεῖρας ὀρεγνύμενος,
Εβρώθην. τοῖόν μοι ἐπάγειον ἐς μέγα κῆτος
Ηλθεν. ἀπέβρυξεν δ' ἄχρι ἐπ' ὀμφαλίου.
Χ' ἥμισυ μὲν ναῦται ψυχρὸν βάρος ἐξ ἁλὸς ἡμῶν
Ηρανθ', ἥμισυ δὲ πρίστις ἀπεκλάσατο.
Ηόνι δ' ἐν ταύτῃ κακὰ λείψανα θάρσυος ὦ 'νερ
Εκρυψαν. πάτρην δ' οὐ πάλιν ἱκόμεθα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τρηχεῖα θάλασσα, τί μ' οὐκ οἰζυρὰ παθόντα,
Τηλόσ' ἀπὸ ψιλῆς ἔπλυσας ἠιόνος;
Ως σεῦ μηδ' ἀίδαο κακὴν ἐπιειμένος ἀχλὺν
Φιλλεὺς ἀμφιμενίδης ἆσσον ἐγειτόνεεν.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Οκτώ μευ πήχεις ἄπεχε τρηχεῖα θάλασσα,
Καὶ κύμαινε, βόα θ' ἡλίκα σοι δύναμις.
Ην δὲ τὸν εὐμάρεω καθέλῃς τάφον, ἄλλο μὲν οὐδὲν
Κρήγυον· εὑρήσεις δ' ὀστέα καὶ σποδιήν.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Σῶμα μὲν ἀλλοδαπὴ κεύθει κόνις· ἐν δέ σε πόντῳ,
Κλείσθενες, εὐξείνῳ κὴρ ἔκιχεν θανάτου,
Πλαζόμενον· γλυκεροῦ δὲ μελίφρονος οἴκαδε νόστου
Ημβροτες, οὐδ' ἵκευ χῖον ἐς ἀμφιρύτην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Φῆ ποτε τίμαρχος πατρὸς περὶ χεῖρας ἔχοντος,
Ηνίκ' ἀμφ' ἱμερτὴν ἔπνεεν ἡλικίην,
Ω τιμηνορίδη, παιδὸς φίλου οὔποτε λήσῃ,
Ούτ' ἀρετὴν ποθέων, οὔτε σαοφροσύνην.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καὶ νέκυν ἀπρήϊκτος ἀνιήσει με θάλασσα
Λῦσιν ἐρημαίῃ κρυπτὸν ὑπὸ σπιλάδι,

Στρηνὲς ἀεὶ φωνεῦσα περὶ οὔατι, καὶ παρὰ κωφὸν
  Σῆμα. τί μ' ὤνθρωποι τῇδε παρῳκίσατε;
Ἡ πνοιῆς χήρωσε τὸν οὐκ ἐπὶ φορτίδι νηῒ
  Ἔμπορον, ἀλλ' ὀλίγης ναυτίλον εἰρεσίης·
Θήκαμεν ὃν ναυηγόν. ὁ δ' ἐκ πόντοιο ματεύων
  Ζωὴν, ἐκ πόντου καὶ μόρον εἱλκυσάμην.

ΑΡΧΙΟΥ.

Οὐδὲ νέκυς ναυηγὸς ἐπὶ χθόνα Θῆρις ἐλασθεὶς
  Κύμασιν, ἀγρύπνων λήσομαι ἠϊόνων.
Ἦ γὰρ ἁλιρρήκτοις ποτὶ χοιράσιν ἀγχόθι πόντου
  Δυσμενέος, ξείνων χερσὶν ἔκυρσα τάφου.
Αἰεὶ δὲ βρομέοντα καὶ ἐν νεκύεσσι θαλάσσης
  Ὁ τλήμων αἰῶ δοῦπον ἐπερχόμενον.
Μόχθων δ' οὐδ' Ἀΐδης με κατεύνασεν, ἡνίκα μοῦνος
  Οὐδὲ θανὼν λείῃ κέκλιμαι ἡσυχίῃ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε· καὶ γὰρ ὅθ' ἡμεῖς
  Ὠλλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρουν.

ΙΣΙΔΩΡΟΥ.

Ἐκ γαιωμορίης ἐπεὶ κλέα πόντιος ἐλπὶς
  Εἵλκυσεν, ὀθνείης ἔμπορον ἐργασίης.
Νῶτα δὲ Τυρσηνῆς ἐπάτευν ἁλός· ἀλλ' ἅμα νηῒ
  Πρηνιχθεὶς, κείνης ὕδασιν ἐγκατέδυν,
Ἀφθόον ἐμβείσαντο; ἀήματος. οὐκ ἄρ' ἀλωὰς
  Ωὑτὸς ἐπιπνείει κ' εἰς ὀθόνας ἄνεμος.

ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ.

Οὐ Ποσειδῶν θεότιμε κακὴν δύσιν ὑετίοιο
  Ἀρκτούρου, κρυερῆς ἥψαο ναυτιλίης.
Ἦ σε δι' Αἰγαίοιο πολυκλήιδι θέοντα
  Νηΐ, σὺν οἷς ἑτάροις ἤγαγεν εἰς Ἀΐδην.
Αἶ, αἶ, Ἀριστοδίκη δὲ καὶ Εὔπολις, οἵ σ' ἐτέκοντο,
  Μύρονται, κενεὸν σῆμα περισχόμενοι.

ΕΙΣ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΣ

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

Ἀδέσποτον.

Ἅδης μὲν σύλησεν ἐμῆς νεότητος ὀπώρην·
Κρύψε δὲ πατρῴῳ μνήματι τῷδε λίθος.
Οὔνομα Ῥουφῖνος γενόμην, παῖς Αἰθερίοιο,
Μητρὸς δ᾽ ἐξ ἀγαθῆς· ἀλλὰ μάτην γενόμην.
Ἐς γὰρ ἄκρον μούσης τε καὶ ἥβης ἄνθος ἐλάσας,
Φεῦ, σοφὸς εἰς ἀΐδην, καὶ νέος εἰς ἔρεβος.
Κώκυε καὶ σὺ βλέπων τάδε γράμματα μακρὸν ἀδίστα.
Δὴ γὰρ ἔφης ζώων, ἢ παῖς ἠὲ πατήρ.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου.

Πολλά σοι ἐκ βλεφάρων ἐχύθη περιτύμβια φωτὸς
Δάκρυα δυστλήτῳ πένθεϊ δαπτομένων.
Πᾶσι γὰρ ἦσθα λίην πεφιλημένος, οἷά τε πάντων
Ξυνὸς ἐὼν κοῦρος, ξυνὸς ἐὼν ἕταρος.
Αἶ, αἶ, λευγαλέη καὶ ἀμείλιχος ἔπλετο μοῖρα,
Μηδὲ τεῆς ἥβης δεύμορε φεισαμένη.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Θεσμοὶ μὲν μεμέληντο σοφὴν θέες Ἀγαθονίκῳ,
Μοῖρα δὲ δυσμαίνουσ᾽ οὐ δεδάηκε νόμους.
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, σοφῶν ἤμερσε θεμίστων,
Οὔπω τῆς νομίμης ἔμπλεον ἡλικίης.
Οἰκτρὰ δ᾽ ὑπὲρ τύμβοιο κατεστονάχησαν ἑταῖροι
Κείμενον, οὐ θιάσου κόσμον ὀδυρόμενοι.
Ἡ δὲ κόμην τίλλουσα γόῳ πληκτίζετο μήτηρ·
Αἶ, αἶ, τὸν λαγόνων μόχθον ἐπισταμένη.
Ἔμπης ὄλβιος οὗτος, ὃς ἐν νεότητι μαρανθεὶς
Ἔκφυγε τὴν βιότου θᾶσσον ἀλιτροσύνην.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου.

Ὡραῖος εἶχέ σε παστάς, ἀώριος εἷλέ σε τύμβος.
Εὐθαλέων χαρίτων ἄνθος Ἀναστασίη.
Σοὶ γενέτης, σοὶ πικρὰ πόσις κατὰ δάκρυα λείβει·
Σοὶ τάχα καὶ πορθμεὺς δακρυχέει νεκύων.
Οὐ γὰρ ὅλον λυκάβαντα διήνυσας ἄγχι συνεύνου,
Ἀλλ' ἑκκαιδεκέτιν (φεῦ) κατέχει σε τάφος.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ εἰς τὸ αὐτό.

Φεῦ, φεῦ, ἀμετρήτων χαρίτων ἔαρ ἡδὺ μάραινε
Ἀμφὶ σοὶ ὠμοφάγων χεῖμα τὸ νερτερίων.
Καί σε μὲν ἥρπασε τύμβος ἀπ' ἠελιώτιδος αἴγλης,
Πέμπτον ἐφ' ἑνδεκάτῳ πικρὸν ἄγουσαν ἔτος·
Σὸν δὲ πόσιν γενέτην τε κακαῖς ἀλάωσεν ἀνίαις,
Οἷς πλέον ἠελίου λάμπες Ἀναστασίη.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Εὐστάθιε, γλυκερὴ μὲν ἔχεις τύπον· ἀλλά σε κηρὸν
Δέρκομαι, οὐδ' ἔτι σοι κεῖνο τὸ λαρὸν ἔπος
Ἕζεται ἐν στομάτεσσι· τεὴ δ' εὐαίθυμος ἥβη,
(Αἲ, αἲ) μαψιδίη νῦν χθονός ἐστι κόνις.
Πέμπτου καὶ δεκάτου γὰρ ἐπιψαύσας ἐνιαυτοῦ,
Τετράκις ἐξ μούνους ἔδρακες ἠελίους.
Οὐδὲ τεοῦ πάππου θρόνος ἤρκεσεν, οὐ γενετῆρος
Ὄλβος· πᾶς δὲ τεὴν εἰκόνα δερκόμενος,
Τὴν ἄδικον μοῖραν καταμέμφεται, οὕνεκα τοίην
Ἃ μέγα νηλεὴς ἔσβεσεν ἀγλαΐην.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου.

Ἄγριός ἐστι χάρων; πλέον ἤπιος. ἥρπασεν ἤδη
Τὸν νέον; ἀλλὰ νόῳ τοῖς πολιοῖσιν ἴσον.
Τερπωλῆς ἀπέπαυσε; ἀπεσυφέλιξε δὲ μόχθων.
Οὐκ ἐνόησε γάμους; οὐδὲ γάμων ὀδύνας.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ θυγατρί.

Λέκτρα σοι ἀντὶ γάμων ἐπιτύμβια πένθιμε κούρη
Στόρεσαν παλάμαις πενθαλέαις γενέται.

Καὶ σὺ μὲν ἀμπλακίας βιότου καὶ μόχθον ἐλυθεὶς
  Ἔκφυγες· οἱ δὲ, γόων πικρὸν ἔχουσι νέφος.
Δωδεκέτιν γὰρ ἔχουσα μακηδονικὴ σε καλύπτει,
  Κάλλεσιν ἁπλοτέρην, ἤθεσι γηραλέην.

ΕΥΤΟΛΜΙΟΥ.

Παρθενικὴν Ἑλένην μετ' ἀδελφεὸν ἄρτι θανόντα,
  Δειλαίη μήτηρ κόψατο διπλασίως.
Μνηστῆρες δ' ἐγόησαν ἴσον γόον. ἦν γὰρ ἑκάστῳ
  Θρέψαι τὴν μήπω μηδενὸς, ὡς ἰδίην.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Παρθενικῆς τάφος εἰμὶ Ἑλένης, πένθει δ' ἐπ' ἀδελφοῦ
  Προφθιμένου, διπλόα μητρὸς ἔχω δάκρυα.
Μνηστῆρσι δ' ἔλιπον κοινὰ ἄλγεα. τὴν γὰρ ἔτ' οὔπω
  Οὐδενὸς, ἡ πάντων ἐλπὶς ἔκλαυσεν ἴσως.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ἐπισκόπου ἀμισοῦ.

Σοὶ τόδε δρόγλυες θαλερῆς μνημήιον ἥβης
  Πόντῳ ἐν εὐξείνῳ θήκατο Φρὺξ γλυκέτης.
Φεῦ, πάτρης ἑκὰς ὅσσον. ἀλλὰ δέ σε νεῦμα θεοῖο
  Πατρὸς ἀδελφειῷ πένθος ὀφειλόμενον·
Ὅς σε περιστείλας ἱερῇ παλάμῃ τε καὶ εὐχῇ,
  Γείτονα τῆς μακάρων θῆκε χοροστασίης.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἠρνήσαντο καὶ ἄλλαι ἑὸν πάρος οὔνομα νῆσοι
  Ἀκλεέες, ἐς δ' ἀνδρῶν ἦλθον ὁμωνυμίην·
Κληθείητε καὶ ὔμμες ἐρωτίδες· οὐ νέμεσίς τοι
  Ἐξεὶ δὴ ταύτην κλῆσιν ἀμειψαμέναις.
Παιδὶ γὰρ ὃν τύμβῳ δίης ὑπεθήκατε βώλου,
  Οὔνομα καὶ μορφὴν αὐτὸς ἔδωκεν ἔρως.
Ὦ χθὼν σηματόεσσα, καὶ ἡ παρὰ θινὶ θάλασσα,
  Παιδὶ σὺ μὲν κούφη κεῖσο, σὺ δ', ἡσυχίη.

ΣΑΜΙΟΥ.

Ὕστατα δὴ τάδ' ἔειπε φίλαν ποτὶ ματέρα Πρηγαὶ
  Δακρυόεσσα, δέρης χερσὶν ἐφαπτομένα,

Αὖθι μὲν δοιοὺς παρὰ πατρὶ, τέκνοις δ' ἐπὶ λῴονι μοίρᾳ
  Ἄλλαν, σῷ πολιῷ γήραϊ κηδομέναν.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἡ παῖς ᾤχετ' ἄωρος ἐν ἑβδόμῳ ἤδ' ἐνιαυτῷ
  Εἰς ἀΐδην, πολλῆς ἡλικίης προτέρη·
Δειλαίη, ποθέουσα τὸν εἰκοσάμηνον ἀδελφὸν
  Νήπιον, ἀστόργου γευσάμενον θανάτου.

Τοῦ αὐτοῦ.

Αἴ, αἴ, λυγρὰ παθοῦσα Περιστερὶ, ὡς ἐν ἑτοίμῳ
  Ἀνθρώποις δαίμων θῆκε τὰ δεινότατα.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Αἴ, αἴ, νοῦσε βαρεῖα, τί δὴ ψυχαῖσι μεγαίρεις
  Ἀνθρώπων, ἐρατῇ πὰρ νεότητι μένειν;
Ἣ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας
  Ἤϊθεον, πρὶν ἰδεῖν κουριδίαν ἄλοχον.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἠῷοι μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίου δὲ
  Δυομένου Βασιλὼ κάτθανε παρθενική,
Αὐτοχερί. ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
  Οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
Πατρὸς Ἀριστίπποιο· κατήφησε δὲ Κυρήνη
  Πᾶσα, τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Θεονόης ἔκλαιον ἐμῆς γάμον, ἀλλ' ἐπὶ παιδὸς
  Ἐλπίσι κουφοτέρας ἔστενον εἰς ὀδύνας·
Νῦν δέ με καὶ παιδὸς φθονερή τις ἐνόσφισε μοῖρα·
  Φεῦ, βρέφος ἐψεύσθην καὶ σὲ τὸ λειπόμενον.
Περσεφόνη, τόδε πατρὸς ἐπὶ θρήνοισιν ἄκουσον,
  Θὲς βρέφος ἐς κόλπους μητρὸς ἀποιχομένης.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ θεσσαλονικέως.

Αὐσονίη με Λίβυσσαν ἔχει κόνις, ἄγχι δὲ Ῥώμης
  Κεῖμαι παρθενικὴ τῇδε παρὰ ψαμάθῳ.
Ἡ δέ με θρεψαμένη Πομπηΐη, ἀντὶ θυγατρὸς
  Κλαυσαμένη, τύμβῳ θῆκεν ἐλευθερίῳ·

Πῦρ ἕτερον σπεύδουσα, τόδ' ἔφθασεν· οὐδὲ καὶ αὐγὴν
Ἡμετέρην ἧψεν λαμπάδα Φερσεφόνη.

Ἄδηλον.

Αἴ, αἴ, τοῦτο κάκιστον, ὅταν κλαίωσι θανόντα
Νυμφίον, ἢ νύμφην· ἡνίκα δ' ἀμφοτέρους,
Εὔπολιν ὡς, ἀγαθήν τε Γλυκέριον, ὧν ὑμέναιον
Ἔσβεσεν ἐν πρώτῃ νυκτὶ πεσὼν θάλαμος,
Οὐ καλῶς τόδε κῆδος ἰσόρροπον, ὡς σὺ μὲν υἱόν,
Νικία, σὺ κλαύσας δ' Εὔδικε θυγατέρα.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ.

Θεύδοτε, κηδεμόνες μέγα δάκρυον εἰς σὲ θανόντα
Κώκυσαν, μήλεον πυρσὸν ἀναψάμενοι,
Δεινόλινε, τρισάωρε· σὺ δ' ἀντὶ γάμου τε καὶ ἥβης
Κάλλιπες ἡδίστῃ μητρὶ γόους καὶ ἄχη.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου.

Εἰ καὶ ἐπὶ ξείνοις σε Λεόντιε γαῖα καλύπτει,
Εἰ καὶ ἐρικλαύτων τῆλ' ἔθανες γονέων,
Πολλά σοι ἐκ βλεφάρων ἐχύθη περιτύμβια φωτῶν
Δάκρυα, δυστλήτῳ πένθει δαπτομένων.
Πᾶσι γὰρ ἦσθα λίην πεφιλημένος, οἷά τε πάντων
Ξυνὸς ἐὼν κοῦρος, ξυνὸς ἐὼν ἕταρος.
Αἴ, αἴ, λευγαλέη καὶ ἀμείλιχος ἔπλεο Μοῖρα,
Μηδὲ τεῆς ἥβης δύσμορε φεισαμένη.

Ἄδηλον.

Ἑπτά με δὶς λυκάβαντας ἔχουσαν ἀφήρπασε δαίμων,
Ἣν μούνην διδύμῳ πατρὶ θάλεια τέκεν.
Ὦ Μοῖραι τί τοσοῦτον ἀπηνέες, οὐδ' ἐπὶ παστοὺς
Ἠγάγετ', οὐδ' ἐρατῆς ἔργα τεκνοσπορίης;
Οἱ μὲν γὰρ τοκέες με γαμήλιον εἰς ὑμέναιον
Μέλλον ἄγειν, στυγεροῦ δ' εἰς Ἀχέροντος ἔβην.
Ἀλλὰ θεοί, λίτομαι, μητέρος τε γόους πατέρος τε
Παύσατε, τηκομένων εἵνεκ' ἐμεῦ φθιμένης.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἡμιτελῆ θάλαμόν τε καὶ ἐγγύθι νυμφικὰ λέκτρα
Κοῦρε λιπών, ὀλοὴν οἶμον ἔβης Ἀΐδου·

Θώνιον ἀστακίῳ τε μετ' ἤκαχες, οἵ σε μάλιστα
 Οἰκτρὰ τὸν ἡβητὴν κώκυεν ἠΐθεον,
Ἱππάρχου κλαίουσα κακὸν μόρον, εἴκοσι ποίας
 Μοῦνον ἐπεὶ βιότου πλήσαο καὶ πίσυρας.

ΑΝΥΤΗΣ.

Παρθένον Ἀντιβίαν κατοδύρομαι, ἧς ἔπι πολλοὶ
 Νυμφίοι ἱέμενοι, πατρὸς ἵκοντο δόμον,
Κηδὸς καὶ πινυτῆτος ἀγακλέος· ἀλλ' ἐπὶ πάντων
 Ἐλπίδας οὐλομένη μοῖρ' ἐκύλισε προέσω.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Αἶ, αἶ, παρθενίας ὀλοόφρονος, ἇς ἀπὸ Φαιδρὰ
 Ἔκλασας ἁλικίην ἱμερόεσσα Κλεοῖ·
Κὰδ δέ σ' ἀμυξάμεναι περὶ δάκρυσιν αἵδ' ἐπὶ τύμ-
 Λᾶες, στηρίων ἔσταμες εἰδάλιμοι. (βῳ

Ἄδηλον.

Ἀντί τοι εὐλεχέος θαλάμου, σεμνῶν θ' ὑμεναίων,
 Μάτηρ στῆσε τάφῳ τῷδ' ἔπι μαρμαρέαν
Παρθενικὰν, μέτρον τε τεὸν καὶ κάλλος ἔχουσαν,
 Θερσί ποτι φθεκτὰ δ' ἔπλεο καὶ φθιμένα.

Ἄδηλον.

Ὠχόμεθ' ὦ Μίλητε, φίλη πατρὶ, τῶν ἀθεμίστων
 Τὴν ἄνομον Γαλατῶν ὕβριν ἀναινόμεναι,
Παρθενικαὶ τρισσαὶ πολιήτιδες, ἃς ὁ βιαιὸς
 Κελτῶν εἰς ταύτην μοῖραν ἔτρεψεν Ἄρης.
Οὐ γὰρ ἐμείναμεν αἷμα τὸ δυσσεβὲς, οὐδ' ὑμέναιον
 Νυμφίον, ἀλλ' Ἀΐδην κηδεμόν' εὑράμεθα.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὐ νούσῳ Ῥοδόπα τε καὶ ἁ γλυκέτειρα Βοίσκα,
 Οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα,
Ἀλλ' αὐταὶ, πάτρας ὁπότ' ἔφλεγεν ἄστυ Κορίνθου
 Γοργὸς Ἄρης, Ἀΐδην ἄλκιμον εἱλόμεθα.
Ἔκτανε γὰρ μάτηρ με διασφακτῆρι σιδάρῳ·
 Οὐδ' ἰδίου φειδὼ δύσμορος ἔσχε βίου,

Ἄψε δ' ἐναυχένιον δειρᾷ βρόχον. ἦν γὰρ ἀμείνων
Δουλοσύνας ἄμμιν πότμος ἐλευθέριος.

ΕΙΣ ΟΡΝΙΣ, κεφ. κδ'

ΑΡΧΙΟΥ εἰς κίσσαν.

Ἁ πάρος ἀντίφθογγον ἀποκλάξασα νομεῦσι
Πολλάκι καὶ δρυτόμοις κίσσα καὶ ἰχθυβόλοις,
Πολλάκι δὴ κρέξασα πολύθροον, οἷά τις ἀχώ,
Κέρτομον ἀντῳδοῖς χείλεσιν ἁρμονίαν·
Νῦν εἰς γῆν ἄγλωσσος, ἀναύδητός τε πεσοῦσα,
Κεῖμαι, μιμητὰν ζᾶλον ἀνηναμένα.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς πέρδικα.

Οὐκ ἔτι που τλῆμον σκοπέλων μετανάστρια πέρδιξ,
Πλεκτὸς λεπταλέοις οἶκος ἔχει σε λύγοις,
Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγῇ θαλερώπιδος ἠριγενείης,
Ἄκρα παραιθύσσεις θαλπομένων πτερύγων.
Σὴν κεφαλὴν αἴλουρος ἀπέθρισε· τἄλλα δὲ πάντα
Ἥρπασε, καὶ φθονερὴν οὐκ ἐκόρησε γένυν.
Νῦν δέ σε μὴ κούφη κρύπτοι κόνις, ἀλλὰ βαρεῖα,
Μήποτε σὸν κείνη λείψανον ἐξερύσῃ.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Οἰκογενὴς αἴλουρος ἐμὴν πέρδικ' ἀνελοῦσα,
Ζώειν ἡμετέροις ἔλπεται ἐν μεγάροις.
Οὔ σε φίλη πέρδιξ φθιμένην ἀγέραστον ἐάσω,
Ἀλλ' ἐπὶ σοὶ κτενέω τὴν σέθεν ἀντιβίην.
Ψυχὴ γὰρ σέο μᾶλλον ὀρίνεται, εἰσόκε ῥέξω
Ὅσσ' ἐπ' Ἀχιλλῆος Πύῤῥος ἔρεξε τάφῳ.

ΔΑΜΟΧΑΡΙΔΟΣ γραμματικοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ἀνδροβόρων ὁμότεχνε κυνῶν αἴλουρε κακίστη,
Τῶν ἀκταιονίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων.
Κτήτορος ἀγαθίοιο τεοῦ πέρδικα φαγοῦσα,
Λυπεῖς ὡς αὐτὸν κτήτορα δαισαμένη.
Καὶ σὺ μὲν ἐν πέρδιξιν ἔχεις νόον· οἱ δὲ μύες νῦν
Ὀρχεῦνται, τῆς σῆς δραξάμενοι σπατάλης.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ εἰς τέττιγα.

Ἀχήεις τέττιξ δροσεραῖς σταγόνεσσι μεθυσθεὶς,
Ἀγρονόμον μέλπεις μοῦσαν ἐρημολάλον·
Ἄκρα δ᾽ ἐφεζόμενος πετάλοις πριονώδεσι κώλοις
Αἰθίοπι κλάζεις χρωτὶ μέλισμα λύρας.
Ἀλλὰ φίλος φθέγγου τι νέον δενδρώδεσι νύμφαις
Παίγνιον, ἀντῳδὸν πανὶ κρέκων κέλαδον·
Ὄφρα φυγὼν τὸν ἔρωτα, μεσημβρινὸν ὕπνον ἀγρεύσω
Ἐνθάδ᾽ ὑπὸ σκιερῇ κεκλιμένος πλατάνῳ.

ΝΙΚΙΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Οὐκ ἔτι δὴ τανύφυλλον ὑπὸ πλάκα κλωνὸς ἑλιχθεὶς
Τέρψομ᾽, ἀπὸ ῥαδινῶν φθόγγον ἱεὶς πτερύγων.
Χεῖρα γὰρ εἰς ἀραιὰν παιδὸς πέσον, ὅς με λαθραίως
Μάρψεν, ἐπὶ χλοερῶν ἑζόμενον πετάλων.

ΑΡΧΙΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Πρὶν μὲν ἐπὶ χλοεροῖς ἐριθηλέος ἔρνεσι πεύκας
Ἥμενος, ἢ σκιερᾶς ἀκροκόμου πίτυος,
Ἔκρεκες εὐτάρσοιο δι᾽ ἰξύος ἠχέτα μολπὰν
Τέττιξ οἰονόμοις τερπνότερον χέλυος·
Νῦν δέ σε μυρμάκεσσιν ὑπ᾽ εἰνοδίοισι δαμέντα,
Ἀΐδος ἀπροϊδὴς ἀμφεκάλυψε μυχός.
Εἰ δ᾽ ἑάλως, συγγνωστόν· ἐπεὶ καὶ κοίρανος ὕμνων
Μαιονίδας γρίφοις ἰχθυβόλων ἔθανεν.

ΑΝΥΤΗΣ, οἱ δὲ, ΛΕΩΝΙΔΟΥ εἰς ἀκρίδα.

Ἀκρίδι τᾷ κατ᾽ ἄρουραν ἀηδόνι καὶ δρυοκοίτᾳ
Τέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτευξε μυρώ,
Παρθένιον στάξασα κόρα δάκρυ· δισσὰ γὰρ αὐτᾶς
Παίγνι᾽ ὁ δυσπειθὴς ᾤχετ᾽ ἔχων ἀΐδας.

ΜΝΗΣΑΛΚΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Οὐκ ἔτι δὴ πτερύγεσσι λιγυφθόγγοισιν ἀείσεις,
Ἀκρὶ, κατ᾽ εὐκάρπους αὔλακας ἑζομένα·
Οὐδέ με κεκλιμένον σκιερὴν ὑπὸ φυλλάδα τέρψεις,
Ξουθᾶν ἐκ πτερύγων ἡδὺ κρέκουσα μέλος.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἀκρὶς, ἐμῶν ἀπάτημα πόθων, παραμύθιον ὕπνου,
  Ἀκρὶς ἀρουραίη, μοῦσα λιγυπτέρυγε,
Αὐτοφυὲς μίμημα λύρας, κρέκε μοί τι ποθεινὸν,
  Ἐγκρούουσα φίλαις ποσσὶ λάλους πτέρυγας.
Ὥς με πόνων ῥύσαιο πολυαγρύπνοιο μερίμνης,
  Ἀκρὶ μιτωσαμένη φθόγγον ἐρωτοπλάνον.
Δῶρα δέ σοι, γήτειον ἀειθαλὲς, ὀρθρινὰ δώσω,
  Καὶ δροσερὰς στόμασι σχιζομένας ψακάδας.

ἈΝΥΤΗΣ εἰς ἀλέκτορα.

Οὐκ ἔτι μ' ὡς τὸ πάρος, πυκιναῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσων,
  Ὄρσεις, ἐξ εὐνῆς ὄρθριος ἐγρόμενος.
Ἦ γάρ σ' ὑπνώοντα σίνις λαθρηδὸν ἐπελθὼν
  Ἔκτεινεν, λαιμῷ ῥίμφα καθεὶς ὄνυχα.

Τῆς αὐτῆς.

Οὐκ ἔτι λιγλάσε κατ' ἀφνεὸν ἀκίδος οἶκον
  Ἀκρα μελιζομέναν ὄψεται ἠέλιος.
Ἦ δὴ γὰρ λειμῶνας ἐπὶ Κλυμένου πεπότησαι,
  Καὶ δροσερὰ χρυσέας ἄνθεα Περσεφόνας.

Ἄδηλον.

Αὐτοῦ σοι παρ' ἅλωνι δυσπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ,
  Ἠρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκλισάμην,
Ὄφρα σε καὶ φθίμενον δηοῦς σταχυηφόρος αὖλαξ
  Θέλγῃ, ἀροτραίῃ κείμενον ἐν θαλάμῃ.

Ἀδέσποτον.

Ἀρτιγόνων σε χελιδὼν οὖσαν μητέρα τέκνων,
  Ἀρτί σε θάλπουσαν παῖδας ὑπὸ πτέρυγι,
Αἴξας ἐνῶθε νεοσσοκόμοιο καλιῆς
  Νόσφισεν ὠδίνων τετραέλικτος ὄφις.
Καί σε κινυρομένην ὁπότ' ἀθρόος ἦλθε δαΐζων,
  Ἤιπεν ἐσχαρείου λάβρον ἐπ' ἄσθμα πυρός.
Καὶ θάνεν ἡ λιτοεργός. ἴδ' ὡς Ἥφαιστος ἀμύντωρ
  Ταὶ ἀπ' ἐριχθονίου παιδὸς ἔσωσε γοναί.

ΦΑΕΝΝΟΥ.

Δαμοκρίτῳ μὲν ἐγὼ λιγυρὰ ὄκα μοῦσαν ἐνίζῃ,
  Ἀκρὶς ἀπὸ πτερύγων, τὸν βαθὺν ὕπνον ἄγῃ.
Δαμόκριτος δ᾽ ἐπ᾽ ἐμοὶ τὸν ἐοικότα τύμβον, ὁδῖτα,
  Ἐγγύθεν ὠρωποῦ χεῦεν ἀποφθιμένᾳ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἰ καὶ μικρὸς ἰδεῖν καὶ ἐπ᾽ οὔδεος, ὦ παροδῖτα,
  Λᾶας ὁ τυμβίτης ἄμμιν ἐπικρέμαται,
Αἰνοίης ὤνθρωπε Φιλαινίδα· τὴν γὰρ ἀοιδὸν
  Ἀκρίδα, τὴν οὖσαν τὸ πρὶν ἀκανθοβάτιν,
Διπλοῦς ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο. καὶ με θανοῦσαν
  Κάτθετ᾽ ἐφυπνιδίων χηραμένη λαλάγων.
Καί μ᾽ οὐδὲ φθιμένην ἀπανήνατο, τοῦτο δ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν
  Τοὐλίγον ὤρθωσεν σῆμα πολυτροφίης.

ΤΥΜΝΕΩ.

Ὄρνεον ὦ χάρισιν μεμελημένον, ὦ παρόμοιον
  Ἀλκυόσιν τὸν σὸν φθόγγον ἰσασάμενον,
Ἡρπάσθης φιλέλαιε· σὰ δ᾽ ἤθεα καὶ τὸ σὸν ἡδὺ
  Πνεῦμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.

ΠΑΜΦΙΛΟΥ.

Οὐκ ἔτι δὴ χλωροῖσιν ἐφεζόμενος πετάλοισιν,
  Ἡδεῖαν μέλπων ἐκ προχέεις ἰαχήν,
Ἀλλά σε γαρύοντα κατήναρεν ἠχέτα τέττιξ,
  Παιδὸς ἀπ᾽ ἠϊθέου χεῖρε μεταπτάμενον.

ΣΙΜΜΙΟΥ.

Οὐκ ἔτ᾽ ἀν᾽ ὑλᾶεν δρυὸς εὔσκιον ἀγρέτα πέρδιξ
  Ἠχήεις ἐνιεὶς γῆρυν ἀπὸ στόματος,
Θηρεύων ἀγελαίους συνομήλικας ἐν νομῷ ὕλης.
  Ὤχεο γὰρ πυμάταν εἰς Ἀχέροντος ὁδόν.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Τὶν ταχύπουν ἔτι παῖδα συναρπασθέντα τεκούσης
  Ἄρτι μ᾽ ἀπὸ στέρνων, οὐατόεντα λαγών,
Ἐν κόλποις στέργουσα διέτρεφεν ἁ γλυκερόχρως
  Φανίον, εἰαρινοῖς ἄνθεσι βοσκόμενον·

Οὐδέ με μηδεὶς ἔτ' εἶχε πόθος. θνήσκω δ' ὑπὸ δοίνης
Ἀπλήστου πολλῇ δαιτὶ παχυνόμενος.
Καί μου πρὸς κλισίαις χρύψεν νέκυν, ὡς ἐν ὀνείροις
Αἰὲν ὁρᾷν κείτῃ γειτονόεντα τάφον.

ΜΝΗΣΑΛΚΟΥ.

Αἰθυίης ξένε τόνδε ποδηνέμου ἔννεπε τύμβον,
Τᾶς ποτ' ἐλαφρότατον χέρσος ἔθρεψε γόνυ.
Πολλαῖς γὰρ ναέεσσιν ἰσόδρομον ἤνυσε μᾶκος,
Ὄρνις ὅπως, δολιχὸν ἐκπονέουσα τρίβον.

ΕΙΣ ΠΟΙΗΤΑΣ, κεφ. κζ

ΑΛΚΑΙΟΥ μεσσηνίου εἰς ὅμηρον.

Ἡρώων τὸν ἀοιδὸν ἰῷ ἔνι παῖδες ὅμηρον
Ἤκαχον, ἐκ μουσέων γρῖφον ὑφηνάμενοι.
Νέκταρι δ' εἰνάλιαι νηρηΐδες ἐχρίσαντο,
Καὶ νέκυν ἀκταίῃ θῆκαν ὑπὸ σπιλάδι,
Ὅττι θέτιν κύδηνε καὶ υἱέα, καὶ μόθον ἄλλων
Ἡρώων, ἰθακοῦ τ' ἔργματα λαρτιάδεω.
Ὀλβίστη νῆσος πόντῳ ἴος, ὅττι κέκευθε
Βαιὴ μουσάων ἀστέρα καὶ χαρίτων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου εἰς τὸν αὐτόν.

Ταὶ μερόπων πειθώ, τὸ μέγα στόμα, τὰν ἴσα μούσαις
Φθεγξαμέναν κεφαλάν, ὦ ξένε, μαιονίδεω,
Ἁδ' ἔλαχον νασῖτις ἴου σπιλάς. οὐ γὰρ ἐν ἄλλᾳ
Ἱερὸν ἀλλ' ἐν ἐμοὶ πνεῦμα θανὼν ἔλιπεν.
Ὧ νεῦμα κρονίδαο τὸ παγκρατές, ᾧ καὶ ὄλυμπον
Καὶ τὰν αἴαντος ναύμαχον εἶπε βίαν,
Καὶ τὸν ἀχιλλείοις φαρσάλιον ἕκτορα πώλοις
Ὀστέα δαρδανικῷ δρυπτόμενον πεδίῳ.
Εἰ δ' ὀλίγα κρύπτω τὸν τηλίκον, ἴσθ' ὅτι κεύθει
Καὶ θέτιδος γαμέταν ἁ βραχύβωλος ἴκος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον ὅμηρον.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐνθάδε πιερίδων τὸ σοφὸν στόμα, θεῖον ὅμηρον,
  Κλεινὸς ἐπ' αἰγιαλῷ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.
Εἰ δ' ὀλίγη γεγαυῖα τόσον χάδεν ἀνέρα νῆσος,
  Μὴ τόδε θαμβήσῃς ὦ ξένε δερκόμενος·
Καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη ποτὲ δῆλος,
  Μητέρ' ἐπ' ὠδίνων δέξατο λητοΐδων.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐδ' εἴ με χρύσειον ἀπὸ ῥαιστῆρος ὅμηρον
  Στήσοιτε φλογέαις ἐν διὸς ἀστεροπαῖς,
Οὐκ εἰμ' οὐδ' ἔσομαι σαλαμίνιος, οὐδ' ὁ μέλητος
  Δημαγόρου· μὴ ταῦτ' ὄμμασιν ἑλλὰς ἴδοι·
Ἄλλον ποιητὴν βασανίζετε· τὰ μὰ δ' ὦ μοῦσαι
  Καὶ χίος ἑλλήνων παισὶν ἀείσετ' ἔπη.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Ἡρώων κάρυκ' ἀρετᾶς, μακάρων δὲ προφήταν,
  Ἑλλάνων βιοτᾷ δεύτερον ἀέλιον,
Μουσῶν φέγγος ὅμηρον, ἀκήρατον στόμα κόσμου
  Παντὸς, ἁλιρρόθια ξεῖνε κέκευθε κόνις.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐνθάδε θεῖος ὅμηρος, ὃς ἑλλάδα πᾶσαν ἄεισε,
  Θήβης ἐκγεγαὼς τῆς ἑκατονταπύλου.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς ὀρφέα.

Οὐκ ἔτι θελγομένας ὀρφεῦ δρύας, οὐκ ἔτι πέτρας
  Ἄξεις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας·
Οὐκ ἔτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
  Οὐ νιφετῶν συρμοὺς, οὐ παταγεῦσαν ἅλα.
Ὤλεο γὰρ· σὲ δὲ πολλὰ κατωδύραντο θύγατρες
  Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα καλλιόπα.
Τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν, ἁνίκ' ἀλαλκεῖν
  Τῶν παίδων ἀΐδαν οὐδὲ θεοῖς δύναμις;

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὀρφέα θρηϊκίησι παρὰ προμολῇσιν ὀλύμπου
  Τύμβος ἔχει, μούσης υἱέα καλλιόπης.

Ὦ δρύες οὐκ ἀπίθησαν, ὅτῳ συνάμ' ἕσπετο πέτρη
Ἄψυχος, θηρῶν θ' ὑλονόμων ἀγέλη.
Ὅς ποτε καὶ τελετὰς μυστηΐδας εὕρετο βάκχου,
Καὶ στίχον ἡρώῳ ζευκτὸν ἔτευξε ποδί.
Ὃς καὶ ἀμειλίκτοιο βαρὺ κλυμένοιο νόημα
Καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρῃ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Καλλιόπης ὀρφῆα καὶ οἰάγροιο θανόντα,
Ἔκλαυσαν ξανθαὶ μυρία βιστονίδες.
Στικτοὺς δ' ἠμάξαντο βραχίονας ἀμφὶ μελαίνῃ
Δευόμεναι σποδιῇ θρηΐκιον πλόκαμον.
Καὶ δ' αὐταὶ στοναχεῦντι σὺν εὐφόρμιγγι λυκείῳ
Ἔρρηξαν μοῦσαι δάκρυα πιερίδες,
Μυρόμεναι τὸν ἀοιδόν· ἐπωδύραντο δὲ πέτραι,
Καὶ δρύες, ἃς ἐρατῇ τὸ πρὶν ἔθελγε λύρῃ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Θρήικα χρυσολύρην τῇδ' ὀρφέα μοῦσαι ἔθαψαν,
Ὃν κτάνεν ὑψιμέδων ζεὺς ψολόεντι βέλει.

Εἰς μουσαῖον.

Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ φαληρικὸν οὖδας
Μουσαῖον, φθίμενον σῶμ' ὑπὸ τῷδε τάφῳ.

Εἰς λίνον.

Ἥδε λίνον θηβαῖον ἐδέξατο γαῖα θανόντα,
Μούσης οὐρανίης υἱὸν ἐϋστεφάνου.

Εἰς ἡσίοδον.

Ἑλλάδος εὐρυχόρου στέφανον, καὶ κόσμον ἀοιδῆς,
Ἀσκραῖον γενεὴν ἡσίοδον κατέχω.

Ἀναθηματικὸν εἰς τὸν αὐτόν.

Ἡσίοδος μούσαις ἑλικωνίσι τῇδ' ἀνέθηκα,
Ὕμνῳ νικήσας ἐν χαλκίδι θεῖον ὅμηρον.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήιος, ἀλλὰ θανόντος
Ὀστέα πληξίππων γῆ μινυῶν κατέχει.

Ἡσιόδου τοῦ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστὶν,
Ἀνδρῶν κρινομένων, ἐν βασάνῳ σοφίης.

ΑΛΚΑΙΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Λοκρίδος ἐν νέμεϊ σκιερῷ νέκυν Ἡσιόδοιο
Νύμφαι κρηνιάδων λοῦσαν ἀπὸ σφετέρων,
Καὶ τάφον ὑψώσαντο· γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
Ἔρραναν, ξανθῷ μιξάμενοι μέλιτι.
Τοίην γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνεεν, ἐννέα Μουσῶν
Ὁ πρέσβυς καθαρῶν γευσάμενος λιβάδων.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου,
εἰς Ἀρχίλοχον.

Κέρβερε, δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων,
Ἤδη φρικαλέον δείδιθι καὶ σὺ νέκυν.
Ἀρχίλοχος τέθνηκε· φυλάσσεο θυμὸν ἰάμβων
Δριμὺν, πικροχόλου τικτόμενον στόματος.
Οἶσθα βοῆς κείνοιο μέγα σθένος, εὖτε Λυκάμβεω
Νηῦς μία σοι δισσὰς ἤγαγε θυγατέρας.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Νῦν πλέον ἢ τὸ πάροιθε πύλας κρατεροῖο βερέθρου
Ὄμμασιν ἀγρύπνοις τετραπὲ φύλασσε κύον.
Εἰ γὰρ φέγγος ἔλειπον ἀλυσκάζουσαι ἰάμβων
Ἄγριον Ἀρχιλόχου φθέγμα Λυκαμβιάδες,
Πῶς οὐκ ἂν προλίποι σκοτίων πυλεῶνας ἐναύλων
Νεκρὸς ἅπας, φεύγων τάρβος ἐπεσβολίης;

Εἰς τὸν αὐτόν.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὅς ποτε πικρὴν
Μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,
Αἱμάξας Ἑλικῶνα τὸν ἥμερον· οἶδε Λυκάμβης,
Μυρόμενος τρισσῶν ἅμματα θυγατέρων.
Ἠρέμα δὴ παράμειψον ὁδοιπόρε, μήποτε τοῦδε
Κινήσῃς τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀρχιλόχου τόδε σῆμα, τὸν ἐς λυσσῶντας ἰάμβους
Ἤγαγε Μαιονίδῃ Μοῦσα χαριζομένη.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ εἰς ἱππώνακτα.

Ατρέμα τὸν τύμβον παραμείβετε, μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ
 Πικρὸν ἐγείρητε σφῆκ᾽ ἀναπαυόμενον.
Αρτὶ γὰρ ἱππώνακτος ὁ καὶ τοκέωνε βαΰξας,
 Αρτὶ κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.
Αλλὰ προμηθήσασθε. τὰ γὰρ πεπυρωμένα κείνου
 Ρήματα πημαίνειν οἶδε καὶ εἰν ἀΐδῃ.

ΑΛΚΑΙΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Ουδὲ θανὼν ὁ πρέσβυς ἑῷ ἐνιτέτροφε τύμβῳ
 Βότρυν ἀπ᾽ οἰνάνθης ἥμερον, ἀλλὰ βάτον.
Καὶ πνιγόεσσαν ἄχερδον, ἀποστύφουσαν ὁδιτῶν
 Χείλεα, καὶ δίψει καρφαλέον φάρυγγα.
Αλλά τις, ἱππώνακτος ἐπὴν παρὰ σῆμα νέηται,
 Ευχέσθω κνώσσειν εὐμενέοντα νέκυν.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Ο μουσοποιὸς ἐνθάδ᾽ ἱππώναξ κεῖται·
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ,
Εἰ δ᾽ ἐσσὶ κρήγυός τε, καὶ παρὰ χρηστῶν
Θαρσέων καθίζευ, κἢν θέλῃς, ἀπόβριξον.

Αδηλον εἰς τὸν αὐτόν.

Ω ξένε, φεῦγε τὸν χαλαζεπῆ τάφον,
Τὸν φρικτὸν, ἱππώνακτος· οὗ τε χἡ τέφρα
Ιαμβιάζει βουπάλειον εἰς στύγος.
Μήπως ἐγείρῃς σφῆκα τὸν κοιμώμενον,
Ος οὐδ᾽ ἐν ἄδῃ νεῶ κεκοίμηκεν χόλον,
Σκάζουσι μέτροις ὀρθὰ τοξεύσαι ἔπη.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς πίνδαρον.

Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρυύμνων
 Χαλκευτὰν κατέχει πίνδαρον ἅδε κόνις.
Οὗ μέλος εἰσαΐων, φθέγξαιό κεν ὡς ἀπὸ μουσῶν
 Εν κάδμου θαλάμοις σμῆνος ἀπεπλάσατο.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Ηπιος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε, καὶ φίλος ἀστοῖς,
 Πίνδαρος, εὐφώνων πιερίδων πρόπολος.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς αἰσχύλον.

Ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν
  Πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ,
Αἰσχύλος εὐφορίωνος, ἐλευσίνης ἑκὰς αἴης
  Κεῖται, κυδαίνων σήματι τρινακρίην.

Ἄδηλον εἰς τὸν αὐτόν.

Αἰσχύλον ἥδε λέγει ταφίη λίθος ἐνθάδε κεῖσθαι
  Τὸν μέγαν, οἰκείης τῆλ᾽ ἀπὸ κεκροπίης,
Λευκὰ γέλας σικελοῖο παρ᾽ ὕδατα. τίς φθόνος ἀστῶν
  Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει;

ΙΩΝΟΣ εἰς εὐριπίδην.

Χαῖρε μελαμπέπλοις εὐριπίδη ἐν γυάλοισι
  Πιερίας, τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον·
Ἴσθι δ᾽ ὑπὸ χθονὸς ὤν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται,
  Ἶσον ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισιν.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰ καὶ δακρυόεις εὐριπίδη εἷλέ σε πότμος,
  Καί σε λυκορραῖσται δεῖπνον ἔθεντο κύνες,
Τὸν σκηνῇ μελίγηρυν ἀηδόνα, κόσμον ἀθηνῶν,
  Τὸν σοφίῃ τραγικὴν μιξάμενον χάριτα,
Ἀλλ᾽ ἔμολες πελλαῖον ὑπ᾽ ἠρίον, ὡς ἂν ὁ λάτρις
  Πιερίδων ναίῃς ἀγχόθι πιερίδων.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Μνᾶμα μὲν ἑλλὰς ἅπασ᾽ εὐριπίδου, ὀστέα δ᾽ ἴσχει
  Γῆ μακεδών. ᾗ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
Πατρὶς δ᾽ ἑλλάδος ἑλλάς, ἀθῆναι. πλεῖστα δὲ μούσαις
  Τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ᾽ ἔστ᾽ εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τοῦδε.
  Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ᾽ ἀμπέχεται.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἅπασ᾽ ἀχαιῒς μνῆμα σόν γ᾽ εὐριπίδη.
Οὔκουν ἄφωνος, ἀλλὰ καὶ λαλητέος

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τὴν Εὐριπίδεω μήτ' ἔρχεο, μήτ' ἐπιβάλλου,
Δύσβατον ἀνθρώποις οἶμον, ἀοιδοθέτα.
Λείη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπίρροθος· εἰ δέ τις αὐτὴν
Εἰσβαίνοι, χαλεποῦ τρηχυτέρη σκόλοπος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀ μάκετις σε κέκευθε τάφου κόνις, ἀλλὰ πυρωθεὶς
Ζανὶ κεραυνείῳ πᾶσαν ἀπημφίασας.
Τεὶς γὰρ ἀπαστράψας Εὐριπίδη ἐκ Διὸς αἰθήρ,
Ἥγνισε τὴν θνητὴν σήματος ἱστορίην.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Οὔ σε κυνῶν γένος εἷλ' Εὐριπίδη, οὐδὲ γυναικὸς
Οἶστρος, τὸν σκοτίης Κύπριδος ἀλλότριον,
Ἀλλ' Ἀΐδης καὶ γῆρας ὑπέκβαλε. τῇ δ' Ἀρεθούσῃ
Κεῖσαι ἑταιρείῃ τίμιος Ἀρχέλεω.
Σὸν δ' οὐ τοῦτον ἐγὼ τίθεμαι τάφον, ἀλλὰ τὰ Βάκχου
Εἵματα, καὶ σκηνὰς ἔμβαλε πειθομένας.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ Εἰς Σοφοκλέα.

Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος..

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα κισσὲ
Ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους.
Καὶ πέταλον πάντῃ θάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλορρὼξ
Ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος· ἣν ὁ μελίχρους
Ἤσκησεν, μουσῶν ἄμμιγα καὶ χαρίτων.

ΕΡΚΙΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι δῖε Σοφόκλεις
Σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας.
Αἰεί τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις
Τύμβος, ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι.
Ὥς αἴ τοι ῥείη μὲν ἀέναος Ἀτθίδι δέλτῳ
Κηρός, ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχοις πλοκάμους.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Τύμβος ὅδ' ἔστ', ὦ 'νθρωπε Σοφοκλέος, ὃς παρὰ μου
Ἱρὴν παρθενίην ἱερὸς ὢν ἔλαχεν. (σῶν

Ὅς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος ἔτι τρίβολον πατέοντα
Γείνινον ἐς χρύσεον σχῆμα μεθηρμόσατο,
Καὶ λεπτὴν ἐνέδυσεν ἁλουργίδα. τοῦ δὲ θανόντος,
Εὔθετον ὄρχησιν τῇδ' αἰέ παῦσα πόδα.
Ὄλβιος, ὡς ἀγαθὴν ἔλαχε στάσιν· ἡ δ' ἐνὶ χερσὶ
Κούριμος ἐκ ποίης ἥδε διδασκαλίης;
Εἴτε σὺ Ἀντιγόνην εἰπεῖν φίλον, οὐκ ἂν ἁμάρτοις·
Εἴτε καὶ Ἠλέκτραν. ἀμφότεραι γὰρ ἄκρον.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τόν σε χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα παῖδα Σοφίλου,
Τὸν τραγικῆς μούσης ἀστέρα κεκρόπιον,
Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
Βλαισὸς ἀχαρνείτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
Τύμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσὸς
Αἰὼν ἀθανάτοις δέρκεται ἐν σελίσιν.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐνθάδ' ἐγὼ Σοφοκλῆς στυγνὸν δόμον ἄϊδος ἦλθον,
Κάμμορος. εἰ δέ τι Σαρδῴῳ σελίνοιο γελάσκων,
Ὡς μὲν ἐγών, ἑτέροισι δ' ἀνήρως· πάντες δέ τε πάντως.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ θεσσαλονικέως εἰς ἀλκμᾶνα.

Ἀνέρα μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο. λιτὸς ὁ τύμβος
Ὀφθῆναι, μεγάλου δ' ὀστέα φωτὸς ἔχει.
Εἰδήσεις ἀλκμᾶνα, λύρης ἐλατῆρα λακαίνης
Ἔξοχον, ὃν μουσῶν ἐννέ' ἀριθμὸς ἔχει.
Κεῖται δ' ἠπείροις διδύμαις ἔρις εἴθ' ὅγε λυδός,
Εἴτε λάκων. πολλαὶ πατρίδες ὑμνοπόλων.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ Εἰς τὸν αὐτόν.

Τὸν χαρίεντ' ἀλκμᾶνα, τὸν ὑμνητῆρ' ὑμεναίων
Κύκνον, τὸν μουσῶν ἄξια μελψάμενον,
Τύμβος ἔχει, σπάρτας μεγάλαν χάριν. εἴθ' ὅγε λυδός,
Ἄχθος ἀπορρίψας, οἴχεται εἰς ἀΐδην.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου εἰς ἀνακρέοντα.

Θάλλοι τετρακόρυμβος ἀνάκρεον ἀμφὶ σὲ κισσός,
Ἁβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα.
Πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος.
Εὐῶδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ.

Ὄφρά κέ τοι σποδιή τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἄρηται·
Εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνη.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὦ τὸ φίλον στέρξας φίλε βάρβιτον, ὦ σὺν ἀοιδᾷ
Πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἡμερὶ πανθέλκτειρα μεθυτρόφε μῆτερ ὀπώρης
Οὔλης, ἣ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἕλικος,
Τηΐου ἡβήσειας ἀνακρείοντος ἐπ' ἄκρῃ
Στήλῃ, καὶ λεπτῷ χώματι τοῦδε τάφου.
Ὡς ὁ φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλόκωμος,
Παννύχιος κρούοι τὴν φιλόπαιδα χέλυν·
Κἢν χθονὶ πεπτηώς, κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιτο
Ἀγλαὸν ὡραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων·
Καί μιν ἀεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἧς ὁ γεραιὸς
Λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν.

Οὗτος ἀνακρείοντα τὸν ἄφθιτον εἵνεκα μουσῶν
Ὑμνοπόλον πάτρης τύμβος ἔδεκτο τέω.
Ὃς χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' ἐρώτων,
Τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο.
Μοῦνος δ' εἰν ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
Ἠέλιον, λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων·
Ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἠϊθέοισι μεγιστέα
Καὶ τὸν σμερδίεω θρῆκα λέλοιπε πόθον.
Μολπῆς δ' οὐ λήγει μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκεῖνο
Βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν ἀΐδῃ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Εἰς τὸν αὐτόν.

Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν ἀνακρείοντος ἀμείβων,
Εἴ τί τοι ἐκ βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,
Σπεῖσον ἐμῇ σποδιῇ, σπεῖσον γάνος, ὄφρα κεν οἴνῳ
Ὀστέα γηθήσῃ τἀμὰ νοτιζόμενα.
Ὡς ὁ διωνύσου μεμελημένος οὔασι κῶμος,
Ὡς ὁ φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίης,

Μηδὲ καταφθίμενος, βάκχου δίχα τοῦτον ὑποίσω
  Τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν.

Εἴης ἐν μακάρεσσιν ἀνάκρεον, εὖχος ἰώνων,
  Μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα, μήτε λύρης·
Ὑγρὰ δὲ δερκομένοισιν ἐν ὄμμασιν οὖλον ἀείδοις,
  Αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης.
Ἠὲ πρὸς εὐρυπύλην τετραμμένος, ἠὲ μεγιστῆν,
  Ἢ κίκονα θρηϊκὸς σμερδίεω πλόκαμον,
Ἡδὺ μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἵματα βάκχῳ,
  Ἄκρητον θλίβων νέκταρ ἀπὸ στολίδων.
Τρισσοῖς γὰρ μούσαισι, διωνύσῳ, καὶ ἔρωτι,
  Πρέσβυ, κατεσπείσθη πᾶς ὁ τεὸς βίοτος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὦ ξένε, τόνδε τάφον τὸν ἀνακρείοντος ἀμείβων,
  Σπεῖσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου εἰς τὸν αὐτόν.

Εὕδεις ἐν φθιμένοισιν ἀνάκρεον, ἐσθλὰ πονήσας·
  Εὕδει δ' ἡ γλυκερὴ νυκτιλάλος κιθάρα·
Εὕδει καὶ σμέρδις, τὸ πόθων ἔαρ, ᾧ σὺ μελίσδων
  Βάρβιτ' ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον.
Ἠϊθέων γὰρ ἔρωτος ἔφυς σκοπός· εἰς σὲ δὲ μοῦνον
  Τόξα τε καὶ σκολιὰς εἶχεν ἑκηβολίας.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν.

Τύμβος ἀνακρείοντος· ὁ τήιος ἐνθάδε κύκνος
  Εὕδει, χἠ παίδων ζωροτάτη μανίη.
Ἀκμὴν οἱ λυρόεν μελίζεται ἀμφὶ βαθύλλῳ
  Ἵμερα, καὶ κισσοῦ λευκὸς ὄδωδε λίθος.
Οὐδ' ἀΐδης σοι ἔρωτας ἀπέσβεσεν, ἐν δ' ἀχέροντος
  Ὢν, ὅλος ὠδίνεις κύπριδι θερμοτέρῃ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου,

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πολλάκι μὲν τόδ' ἄεισα, καὶ ἐκ τύμβου δὲ βοήσω·
  Πίνετε, πρὶν ταύτην ἀμφιβάλησθε κόνιν.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πολλὰ πιὼν τέθνηκας Ἀνάκρεον, ἀλλὰ τρυφήσας·
Καὶ σὺ δὲ, μὴ πίνων, ἵξεαι εἰς ἀΐδην.

Ἄδηλον, εἰς Καλλίμαχον.

Ὦ μάκαρ ἀμβροσίῃσι συνέστιε φίλτατε Μοίσαις,
Χαῖρε καὶ εἰν ἀΐδεω δώμασι Καλλίμαχε.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὦ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ,
Ἦ ῥ' ἐτεὸν κεράων οὐδ' ἐλέφαντος ἔφυς.
Τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔφηνας ἅ τ' οὐ πάρος ἀνέρες ἴσμεν,
Ἀμφί τε ἀθανάτους, ἀμφί τε ἡμιθέους.
Εὖτέ μιν ἐκ Λιβύης ἀναείρας εἰς Ἑλικῶνα,
Ἤγαγες ἐν Μούσαις πιερίδεσσι φέρων·
Αἱ δέ οἱ εἰρομένῳ ἀμφ' ὠγυγίων ἡρώων
Αἴτια, καὶ μακάρων, εἶρον ἀμειβόμεναι.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
Ἴσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν· ὁ μέν ποτε πατρίδος ὅπλων
Ἦρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.
Οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας,
Ἄχρι βίου πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς Ἴβυκον.

Ἴβυκε, λῃσταί σε κατέκτανον ἔκ ποτε νήσου
Βάντες ἐρημαίην ἄστιβον ἠϊόνα·
Πόλλ' ἐπιβωσάμενον γεράνων νέφος, αἵ τοι ἵκοντο
Μάρτυρες ἄλγιστον ὀλλυμένῳ θάνατον.
Οὐδὲ μάτην ἰάχησας, ἐπεὶ ποινὴ τῆς Ἐριννὺς
Τῶνδε διὰ κλαγγὴν τίσατο σεῖο φόνον,
Σισυφίην κατὰ γαῖαν. ἰὼ φιλοκερδέα φῦλα
Ληϊστέων, τί θεῶν οὐ πεφόβησθε χόλον;
Οὐδὲ γὰρ ὁ προπάροιθε κανὼν Αἴγισθος ἀοιδὸν
Ὄμμα μελαμπέπλων ἔκφυγεν Εὐμενίδων.

Αδηλον, εἰς τὸν αὐτόν.

Ρ ήγιον ἰταλίης τεναγώδεος ἄκρον ἀείδω,
  Α ἰεὶ τεινακρίου γευομένης ὕδατος,
Ο ὕνεκα τὸν φιλέοντα λύρην, φιλέοντα δὲ παῖδας
  Ι βυκον εὐφύλλῳ θῆκεν ὑπὸ πτελέῃ,
Τῇδέ τε πολλὰ παθόντα· πολὺν δ' ὑπὸ σήματι κισσὰ
  Χ εύατο, καὶ λευκοῦ φυταλιὴν καλάμου.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς στησίχορον.

Σ τησίχορον ζαπληθὲς ἀμέτρητον στόμα μούσης.
  Ε κτέρισεν κατάνας αἰθαλόεν δάπεδον·
Ο ὗ, κατὰ πυθαγόρεω φυσικὰν φάτιν, ἁ πρὶν ὁμήρου
  Ψ υχὰ ἐν στέρνοις δεύτερον ᾠκίσατο.

ΠΙΝΥΤΟΥ εἰς σαπφώ.

Ο στέα μὲν καὶ κωφὸν ἔχει τάφος οὔνομα σαπφοῦς·
  Α ἱ δὲ σοφαὶ κείνης ῥήσιες, ἀθάνατοι.

ΤΥΛΛΙΟΥ λαυρέα εἰς τὴν αὐτήν.

Α ἰολικὸν παρὰ τύμβον ἰὼν ξένε, μή με θανοῦσαν
  Τ ὰν μιτυληναίαν ἔννεπ' ἀοιδοπόλον.
Τ όνδε γὰρ ἀνθρώπων ἔκαμον χέρες· ἔργα δὲ φωτῶν
  Ε ς ταχινὴν ἔρρει τοιάδε ληθεδόνα.
Η ν δέ με μουσέων αἰτήσῃς χάριν, ὧν ἀφ' ἑκάστης
  Δ αίμονος ἄνθος ἐμῇ θῆκα παρ' ἐννεάδι,
Γ νώσεαι ὡς ἀΐδα σκότος ἔκφυγον, οὐδέ τις ἔσται
  Τ ῆς λυρικῆς σαπφοῦς νώνυμος ἠέλιος.

Αδηλον εἰς τὴν αὐτήν.

Ο ὔνομά μευ σαπφώ· τόσον δ' ὑπερέσχον ἀοιδῶν
  Θ ηλειῶν, ἀνδρῶν ὅσον ὁ μαιονίδας.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ εἰς ἤριννα.

Ο γλυκὺς ἠρίννης οὗτος πόνος, οὐχὶ πολὺς μὲν,
  (Ω ς ἂν παρθενικᾶς ἐννεακαιδεκέτευς)
Α λλ' ἑτέρων πολλῶν δυνατώτερος· εἰ δ' ἀΐδας μοι
  Μ ὴ ταχὺς ἦλθε, τίς ἂν ταλίκον ἔσχ' ὄνομα;

Ἀδέσποτον εἰς τὴν αὐτήν.

Ἄρτι λοχευομένην σε μελισσοτόκων ἔαρ ὕμνων,
  Ἄρτι δὲ κυκνείῳ φθεγγομένην στόματι,
Ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα διὰ πλατὺ κῦμα καμόντων
  Μοῖρα, λινοκλώστου δεσπότις ἠλακάτας·
Σὸς δ᾽ ἐπέων Ἤριννα καλὸς πόνος οὔ σε γεγωνεῖ
  Φθῖσθαι, ἔχειν δὲ χοροὺς ἄμμιγα Πιερίσιν.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ εἰς τὴν αὐτήν.

Παρθενικὴν νεαοιδὸν ἐν ὑμνοπόλοισι μέλισσαν
  Ἤρινναν, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομένην,
Ἅδης εἰς ὑμέναιον ἀνήρπασεν. ἦ ῥα τόδ᾽ ἔμφρων
  Εἶπ᾽ ἐτύμως ἁ παῖς, βάσκανος ἔσσ᾽ ἀΐδη.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς τὴν αὐτήν.

Παυροεπὴς Ἤριννα, καὶ οὐ πολύμυθος ἀοιδαῖς,
  Ἀλλ᾽ ἔλαχεν Μούσας τοῦτο τὸ βαιὸν ἔπος.
Τοιγάρτοι μνήμης οὐκ ἤμβροτεν, οὐδὲ μελαίνης
  Νυκτὸς ὑπὸ σκιερῇ κωλύεται πτέρυγι.
Αἱ δ᾽ ἀναρίθμητοι νεαρῶν σωρηδὸν ἀοιδῶν
  Μυριάδες λήθῃ, ξένε, μαραινόμεθα.
Λωΐτερος κύκνου μικρὸς θρόος, ἠὲ κολοιῶν
  Κρωγμὸς ἐν εἰαριναῖς κιδνάμενος νεφέλαις.

ΕΙΣ ἐνδόξους τινὰς ποιητὰς ἀνωνύμους.

Εἰς Μελέαγρον.

Ἀτρέμας ὦ ξένε βαῖνε· παρ᾽ εὐσεβέσιν γὰρ ὁ πρέσβυς
  Εὕδει, κοιμηθεὶς ὕπνον ὀφειλόμενον,
Εὐκράτεω Μελέαγρος, ὁ τὸν γλυκύδακρυν ἔρωτα,
  Καὶ Μούσας ἱλαραῖς συστολίσας χάρισιν.
Ὃν θεόπαις ἤνδρωσε Τύρος, Γαδάρων θ᾽ ἱερὴ χθών·
  Κῶς δ᾽ ἐρατὴ μερόπων πρέσβυν ἐγηροτρόφει.
Ἀλλ᾽ εἰ μὲν Σύρος ἐσσί, σαλάμ· εἰ δ᾽ οὖν σύ γε φοῖνιξ,
  Ναίδιος· εἰ δ᾽ Ἕλλην, χαῖρε. τὸ δ᾽ αὐτὸ φράσον.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πτανέ, τί σοι σιβύνη, τί δὲ καὶ συὸς ἐνθάδε δέρμα;
  Καὶ τίς ἐών, στάλας σύμβολον ἐστὶ τίνος;
Οὐ γὰρ ἔρωτ᾽ ἐνέπω σε. τί γὰρ νεκύεσσι πάρεργος
  Ἵμερος; αἰάζειν ὁ θρασὺς οὐκ ἔμαθεν.
Οὐδὲ μὲν οὐδ᾽ αὐτὸν ταχύπουν χρόνον· ἔμπαλι γὰρ δὴ
  Κεῖνος μὲν τρίγερων, σοὶ δὲ τέθηλε μέλη.
Ἀλλ᾽ ἄρα (ναὶ δοκέω γὰρ) ὁ γῆς ὑπένερθε, σοφιστὰς
  Ἐστί. σὺ δ᾽ ὁ πτερόεις τοὔνομα τοῦδε λόγος.
Ἀελίῳ δ᾽ ἀμφῆκες ἔχεις γέρας ἔς τε γλῶσσα
  Καὶ σπουδὴν, καί που μέτρον ἐρωτογράφον.
Ναὶ μὴν δὴ μελέαγρον ὁμώνυμον οἰνέος υἱῷ
  Σύμβολα σημαίνει ταῦτα συοκτασίης.
Χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοισιν· ἐπεὶ καὶ μοῦσαν ἔρωτι
  Καὶ χάριτας σοφίαν εἰς μίαν ἡρμόσαο.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου εἰς δαμόχαριν.

Δαμόχαρις μοίρης πυμάτην ὑπεδύσατο σιγήν·
  Φεῦ, τὸ καλὸν μούσης βάρβιτον ἠρεμέει.
Ὤλετο γραμματικῆς ἱερὴ βάσις. ἀμφιρύτη κῶς,
  Καὶ πάλι πένθος ἔχεις οἷον ἐφ᾽ ἱπποκράτει.

ΑΓΑΘΙΟΥ εἰς εὐστόργιον.

Μηδὲν ἀπαγγείλας ἐς ἀντιόχειαν ὁδῖτα,
  Μὴ πάλιν οἰμώξῃ χεύματα κασταλίης.
Οὕνεκεν ἐξαπίνης εὐστόργιος ἔλλιπε μοῦσαν,
  Θεσμῶν τ᾽ αὐσονίων ἐλπίδα μαψιδίην,
Ἑβδόματον δέκατόν τε λαχὼν ἔτος. ἐς δὲ κονίην
  Ἠμείφθη κενεὴν εὔσταχυς ἡλικίη.
Καὶ τοῦ μὲν κατέχει χθόνιος τάφος, ἀντὶ δ᾽ ἐκείνου,
  Οὔνομα καὶ γραφίδων χρώματα δερκόμεθα.

Ἄδηλον εἰς θεόδωρον.

Κάτθανε μὲν θεόδωρος, ἀοιδοπόλων δὲ παλαιῶν
  Πληθὺς οἰχομένη νῦν θάνεν ἀτρεκέως.
Πᾶσα γὰρ ἐμπνείοντι συνέπνεε, πᾶσα δ᾽ ἀπέσβη
  Σβεννυμένου. κρύφθη δ᾽ εἰν ἑνὶ πάντα τάφῳ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Μνῆμα σὸν ὦ Θεόδωρε πολυτρεχὲς οὐκ ἐνὶ τύμβῳ,
Ἀλλ' ἐν βιβλιακῶν μυριάσι σελίδων,
Αἷσιν ἀνεζώγρησας ἀπολλυμένων ἀπὸ λήθης
Ἁρπάξας νοερῶν μόχθον ἀοιδοπόλων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὔτι φύσις θήλεια, καὶ τὰ ἑξῆς, ζήτει ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ἐν τῷ ιη΄ κεφ. τῷ εἰς κιθαρῳδούς.

Ἄδηλον, εἰς Λεωνίδην.

Πολλὸν ἀπ' Ἰταλίης κεῖμαι χθονός, ἔκ τε Τάραντος
Πάτρης· τοῦτο δέ μοι πικρότερον θανάτου.
Τοιοῦτος πλανίων ἄβιος βίος· ἀλλά με Μοῦσαι
Ἔστερξαν· λυγρῶν δ' ἀντὶ μελιχρὸν ἔχω.
Οὔνομα δ' οὐκ ἤμυσε Λεωνίδου· αὐτά με δῶρα
Κηρύσσει Μουσέων πάντας ἐπ' ἠελίους.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ εἰς Φαινόκριτον.

Πρώϊος, ἀλλὰ ποθεινὸς ὅσοι πόλιν Ἠλυσίοιο
Ναιόμεν, εἰς λήθης πικρὸν ἔδυς πέλαγος,
Δρεψάμενος σοφίης ὀλίγον χρόνον· ἀμφὶ δὲ τύμβῳ
Σῷ καὶ ἄκλαυτοι γλαῦκες ἔθεντο γόον,
Φαινόκριτ'. οὐδὲν ὅμοιον ἐπ' ἐσσομένοισιν ἀοιδὸς
Φθέγξεται, ἀνθρώποις ἄχρι φέρωσι πόδες.

ΑΛΚΑΙΟΥ εἰς Πυλάδην.

Πᾶσά σοι οἰχομένῳ Πυλάδη κωκύεται Ἑλλάς,
Ἄπλεκτον χαίτην ἐν χροῒ κειραμένα.
Αὐτὸς δ' ἀτμήτοιο κόμας ἀπεθήκατο δάφνας
Φοῖβος, ἑὸν τιμῶν ἦ θέμις ὑμνοπόλον.
Μοῦσαι δ' ἐκλαύσαντο· ῥόον δ' ἔστησεν ἀκούων
Ἀσωπὸς, γοερῶν ἦχον ἀπὸ στομάτων.
Ἔληξεν δὲ μέλαθρα Διωνύσοιο χορείης,
Εὖτε σιδηρείην οἶμον ἔβης Ἀΐδεω.

ΕΙΣ ΠΟΙΜΕΝΑΣ, κε΄ κς΄

ΔΙΟΤΙΜΟΥ, οἱ δὲ, ΛΕΩΝΙΔΟΥ εἰς θηρίμαχον.

Αὐτόματοι δείλαι ποτὶ ταὔλιον αἱ βόες ἦλθον
 Ἐξ ὄρεος, πολλῇ νιφόμεναι χιόνι.
Αἲ, αἲ, θηρίμαχος δὲ παρὰ δρυῒ τὸν μακρὸν εὕδει
 Ὕπνον· ἐκοιμήθη δ' ἐκ πυρὸς οὐρανίου.

ΕΡΥΚΙΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐκ ἔτι συρίζων νόμιον μέλος ἀγχόθι ταύτας
 Ἁρμόζῃ βλωθρᾶς θηρίμαχε πλατάνου.
Οὐδέ σευ ἐκ καμάτων κεραὶ βόες ἁδὺ μέλισμα
 Δέξονται, σκιερᾷ πὰρ δρυῒ κεκλιμένου.
Ὤλεσε γάρ πρηστήρ σε κεραύνιος· αἱ δ' ἐπὶ μάνδραν
 Ὀψὲ βόες νιφετῷ περχόμεναι κατέβαν.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ εἰς ἀστακίδην.

Ἀστακίδην τὸν κρῆτα τὸν αἰπόλον ἥρπασε νύμφη
 Ἐξ ὄρεος· καὶ νῦν ἱερὸς ἀστακίδης
Οἰκεῖ δικταίῃσιν ὑπὸ δρυσίν. οὐκ ἔτι δάφνιν
 Ποιμένες, ἀστακίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ποιμένες οἳ ταύτην ὄρεος ῥάχιν οἰοπολεῖτε,
 Αἶγας κ' εὐμάλους ἐμβατέοντες ὄϊς,
Κλειταγόρῃ (πρὸς γῆς) ὀλίγην χάριν, ἀλλὰ προσηνῆ
 Τίνοιτε, χθονίης εἵνεκα φερσεφόνης.
Βληχήσαιντ' οἶές μοι, ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμὴν
 Πέτρης συρίζοι πρηέα βοσκομέναις.
Εἴαρι δὲ πρώτῳ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας
 Χωρείτης στεφέτω τύμβον ἐμὸν στεφάνῳ.
Καί τις ἀπ' εὐάρνοιο καταχραίνοιτο γάλακτος,
 Οἰὸς ἀμολγαῖον μαστὸν ἀναχόμενος,
Κρηπῖδ' ὑγραίνων ἐπιτύμβιον· εἰσὶ θανόντων,
 Εἰσὶν ἀμοιβαῖαι κἂν φθιμένοις χάριτες.

ΜΥΡΙΝΟΥ.

Θύρσις ὁ κωμήτης, ὁ τὰ νυμφικὰ μῆλα νομεύων,
 Θύρσις ὁ συρίζων πᾶσιν ἴσον δόνακι,

Ἔνδιος, οἰνοπότης, σκιερὰν ὑπὸ τὴν πίτυν εὕδει.
Φρουρεῖ δ' αὐτὸς ἑλὼν ποίμνια βάκτρον ἔρως.
Ἆ, νύμφαι, νύμφαι, διεγείρατε τὸν λυκοθαρσῆ
Βοσκὸν, μὴ θηρῶν κύρμα γένηθ' ὁ ἔρως.

ΕΙΣ ΠΟΛΕΙΣ, κεφ. κζ.

Ἀδέσποτον.

Ἁ πάρος εὔδμητος καὶ ἀνέμβατος ὦ Λακεδαῖμον,
Καπνὸν ἐπ' Εὐρώτᾳ δέρκεαι ὠλένιον,
Ἄσκιος· οἰωνοὶ δὲ κατὰ χθονὸς οἰκία θέντες,
Μύρονται, μήλων δ' οὐκ ἀΐουσι λύκοι.

ΕΙΣ ΠΤΩΧΟΥΣ, κεφ. κη.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
Ῥέζων, οὔτ' ἀδικῶν οὐδένα, γαῖα φίλη,
Μίκυλος· εἴ τι πονηρὸν ἐπῄνεσα, μήτε σὺ κούφη
Γίγνεο, μήτ' ἄλλοι δαίμονες οἵ μ' ἔχετε.

ΕΙΣ ΠΟΝΗΡΟΥΣ, κεφ. κθ.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Τὴν δ' ὑπὸ δύσβωλον θλίβει χθόνα φωτὸς ἀλιτροῦ
Ὀστέα μισητῆς τύμβος ὑπὲρ κεφαλῆς,
Στέρνα τε πλευρά δόλοιο, καὶ οὐκ εὔοδμον ὀδόντων
Πρίονα, καὶ κώλων δούλιον οἰοπέδην,
Ἄτριχα καὶ κόρσην Εὐνιδίκου· ἡμιπύρωτα
Λείψαν', ἔτι χλωρῆς ἔμπλεα τηκεδόνος.
Χθὼν ὦ δυσνύμφευτε, κακοσκήνευς ἐπὶ τέφρης
Ἀνδρὸς μὴ κούφη κέκλισο, μηδ' ὀλίγη.

ΕΙΣ ΡΗΤΟΡΑΣ, κεφ. λ.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Χαιρεδίου τόδε σῆμα, τὸν ἔτρεφεν Ἀτθὶς ἄρουρα,
Εἵνεκα ῥητήρων τῆς προτέρης δεκάδος·
Ῥηιδίως πείθοντα δικασπόλον· ἀλλὰ δικάζων,
Οὔποτε τῆς ὀρθῆς οὔθ' ὅσον ἐτράπετο.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πέτρου ὁρᾷς ῥητῆρος ἀεὶ γλῶσσαν ὀπωπήν,
Ἐξόχου εἰν ἀγοραῖς, ἐξόχου ἐν φιλίῃ.
Ἐν δὲ Διωνύσου θηεύμενος ὤλετο μοῦνος,
Ὑψόθεν ἐκ τέγεος σὺν πλεόνεσσι πεσών.
Βαιὸν ἐπιζήσας, ὅσον ἤρκεσε. τοῦτον ἔγωγε
Ἄγριον οὐ καλέω, τὸν γὰρ φύσει θάνατον.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου.

Ἡ φύσις ὠδίνασα πολὺν χρόνον, ἀνέρ' ἔτικτεν
Ἄξιον εἰς ἀρετὴν τῶν προτέρων ἐτέων,
Τὸν κρατερὸν σοφίῃ τε καὶ οὔνομα, τὸν καὶ ἀγείρεις
Κινήσαντα γόῳ δάκρυον ἀντιπάλοις.
Εἰ δὲ νέος τέθνηκεν, ὑπέρτερα νήματα μοίρης
Μέμφεο, βουλομένης κόσμον ἄκοσμον ἔχειν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὦ φθέγμα κρατεροῖο, τί σοι πλέον, εἴγε καὶ αὐδῆς
Ἔπλεο καὶ σιγῆς αἴτιον ἀντιπάλοις;
Ζῶντος μὲν γὰρ, ἄπαντες ἐφώνεον· ἐκ δὲ τελευτῆς
Ὑμετέρης ἰδίην αὖθις ἔδησαν ὄπα.
Οὔτις γὰρ μετὰ σεῖο μόρον τέτληκε τανύσαι
Ὡ τὰ λόγοις· κρατερῷ δ' ἓν τέλος ἠδὲ λόγοις.

Ἄδηλον.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν σοφὸς ἥδε κέκευθεν
Ἀετίου, χρηστοῦ ῥήτορος εὐεπέος.
Ἤλθεν δ' εἰς ἀΐδαο δέμας, ψυχὴ δ' ἐς ὄλυμπον.
Ἀθάνατον ποιεῖ δ' οὐ λόγος, οὔτε θεός.

Ἄδηλον.

Ἀντιπάτρου ῥητῆρος ἐγὼ τάφος· ἡλίκα δ' ἔπνει
Ἔργα, πολυκλειῶν πεύθεο μαρτυρίης.
Κεῖται δ' ἀμφήριστος, ἀθηνόθεν, εἴτ' ἀπὸ νείλου
Ἦν γένος. ἠπείρων δ' ἄξιος ἀμφοτέρων.
Ἄστεα καὶ δ' ἄλλως ἑνὸς αἵματος, ὡς λόγος ἐστί·
Κλήρῳ δ' ἡ μὲν, ἀεὶ παλλάδος, ἡ δὲ, διός.

ΕΙΣ ΥΙΟΥΣ ΚΑΙ ΘΥΓΑτέρας, κεφ. λβ΄.

ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Τί πλέον εἰς ὠδῖνα πονεῖν; τί δὲ, τέκνα τεκέσθαι;
 Μὴ τέκοι, εἰ μέλλοι παιδὸς ὁρᾶν θάνατον.
Ἠϊθέῳ γὰρ σῆμα Βιάνορι χεύατο μήτηρ·
 Ἔπρεπε δ' ἐκ παιδὸς μητέρα τοῦδε τυχεῖν.

Ἀδέσποτον.

Υἱῒ πατὴρ τόδε σῆμα, τὸ δ' ἔμπαλιν ἦν τὸ δίκαιον·
 Ἦν δὲ δικαιοσύνης ὁ φθόνος ὀξύτερος.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ταὶ στάλαν ἐχάραξε Βιάνωρ οὐκ ἐπὶ ματρὶ,
 Οὐδ' ἐπὶ τῷ γενέτᾳ, τύμβον ὀφειλόμενον,
Παρθενικᾷ δ' ἐπὶ παιδὶ κατίστενε δ' οὐχ ὑμεναίῳ,
 Ἀλλ' ἀΐδᾳ νύμφαν δωδεκέτιν κατάγων.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Λατύπος ἀρχιτέλης ἀγαθάνορι παιδὶ θανόντι
 Χερσὶν ὀϊζυραῖς ἡρμολόγησε τάφον,
Αἶ, αἶ, πέτρον ἐκεῖνον, ὃν οὐκ ἐκόλαψε σίδηρος,
 Ἀλλ' ἐτάκη πυκινοῖς δάκρυσι τεγγόμενος.
Φεῦ, στήλη, φθιμένῳ κούφη μένε, κεῖνος ἵν' εἴπῃ,
 Οὕτως πατρῴη χεὶρ ἐπέθηκε λίθον.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἐνθάδε Πυθώνακτα κασιγνήτην τε κέκευθε
 Γᾶ, ἐρατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Μνῆμα δ' ἀποφθιμένοισι πατὴρ μέγ' ἄριστον ἔθηκεν
 Ἀθάνατον, θνητοῖς παισὶ χαριζόμενος.

Ἄδηλον.

Αἶ, αἶ, ἀριστοκράτεια, σὺ μὲν βαθὺν εἰς Ἀχέροντα
 Οἴχεαι, ὡραίου κεκλιμένα περὶ γάμου·
Ματρὶ δὲ δάκρυα σᾷ καταλείπεται, ἃς ἐπὶ τύμβῳ
 Πολλάκι κεκλιμένας κωκύει ἐκ κεφαλᾶς.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Καὶ τίς ὃς οὐκ ἔτλη κακὸν ἔσχατον, ἠέ κλαύσας;
Ἀλλ' ὁ ποσσιδίππου πάντας ἔθαψε δόμος,
Τέσσαρας, οὓς ἀΐδαο συνήριθμον ἥρπασεν ἦμαρ,
Τὴν πολλὴν παίδων ἐλπίδα κειραμένου.
Πάντες δ' ὄμματα λυγρὰ καταμβρηθέντα γόοισιν,
Ὤλετο. κοινὴ πού νὺξ μία πάντας ἔχει.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Δειλ' Ἀντίκλεις, δειλὴ δ' ἐγὼ ἡ τὸν ἐν ἥβης
Ἀκμῇ καὶ μοῦνον παῖδα πυρωσαμένη,
Ὀκτωκαιδεκέτης ὃς ἀπώλεο τέκνον· ἐγὼ δὲ,
Ὀρφανὸν κλαίω γῆρας ὀδυρομένη,
Βαίην εἰς ἀΐδος σκιερὸν δόμον. οὔτε μοι ἠὼς
Ἡδεῖ', οὔτ' ἀκτὶς ὠκέος ἠελίου.
Ἀ, δείλ' Ἀντίκλεις, μεμορημένε, πένθεος εἴης
Ἰητὴρ, ζωῆς ἐκ γε κομισσάμενος.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τοῦτό τοι Ἀρτεμίδωρε τεῷ ἐπὶ σήματι μήτηρ
Ἴαχε, δωδεκέτη σὸν γοάουσα μόρον,
Ὤλετ' ἐμᾶς ὠδῖνος ὁ πᾶς πόνος, εἰς πόνον, εἰς πῦρ·
Ὤλετο παμμένεος γειναμένου κάματος·
Ὤλετ' ἀπενθὴς μοι τέρψις σέθεν. ἐς γὰρ ἄκαμπτον,
Ἐς τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔβης ἐνέρων·
Οὐδ' ἐς ἐφηβείην ἐλθὼν τέκος. ἀντὶ δὲ σεῖο,
Στάλα καὶ κωφὰ λείπεται ἄμμι κόνις.

Ἄδηλον.

Οἰκτρότατον μάτηρ σε Χαρίξενε δῶκεν ἐς ἄδαν
Ὀκτωκαιδεκέτην ἐστόλισε χλαμύδι.
Ἦ γὰρ δὴ καὶ πέτρος ἀνέστενεν, ἁνίκ' ἀπ' οἴκων
Ἅλικες οἰμωγᾷ σὸν νέκυν ἀχθοφόρευν.
Πένθος δ' οὐχ ὑμέναιον ἀνωρύοντο γυναῖκες,
Αἶ, αἶ, ταὶ μαστῶν ψευδομένας χάριτας,
Καὶ κενεὰς ὠδῖνας. ἰὼ κακόπαρθενε μοῖρα;
Σπειρογόνας στοργὰν ἔπτυσας εἰς ἀνέμους.

ΑΝΥΤΗΣ.

Λοίσθια δὴ τάδε πατρὶ φίλῳ περὶ χεῖρε βαλοῦσα
 Εἶπ' ἐρατὼ, χλωεροῖς δάκρυσι λειβομένα,
Ω πάτερ, οὔτοι ἔτ' εἰμὶ, μέλας δ' ἐμὸν ὄμμα καλύπτει
 Η δὴ ἀποφθιμένης κυάνεος θάνατος.

Τῆς αὐτῆς.

Πολλάκι τῷδ' ὀλοφυδνὰ κόρας ἐπὶ σάματι κλεινὰ
 Μάτηρ ὠκύμορον παῖδ' ἐβόασε, φίλαν
Ψυχὰν ἀγκαλέουσα φιλαινίδος, ἃ πρὸ γάμοιο
 Χλωρὸν ὑπὲρ ποταμοῦ χεῦμ' ἀχέροντος ἔβα.

ΠΕΡΣΟΥ.

Ωλεο δὴ πρὸ γάμοιο φιλαίνιον, οὐδέ σε μάτηρ
 Πυθιὰς ὡραίους ἤγαγεν ἐς θαλάμους
Νυμφίου· ἀλλ' ἐλεεινὰ καταδρύψασα παρειὰς,
 Τεσσαρακαιδεκέτιν τῷδ' ἐκάλυψε τάφῳ.

ΕΙΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΣ,
κεφ. λγ'.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς Σωκράτην.

Η χθαμαλὴν ὑπέδυς ὁ τόσος κόνιν, εἰς σέ τις ἀνδρῶν
 Σώκρατες, ἑλλήνων μέμψεται ἀκρισίην.
Νηλέες, οἳ τὸν ἄριστον ἀπώλεσαν, οὐδὲν ἐν ᾅδου
 Δόντες. τοιοῦτοι πολλάκι κεκροπίδαι.

Εἰς πλάτωνα.

Γαῖα μὲν ἐν κόλποις κρύπτει τόδε σῶμα πλάτωνος,
 Ψυχὴ δ', ἀθανάτων τάξιν ἔχει μακάρων,
Υἱοῦ ἀρίστωνος. τόν τις καὶ τηλόθι ναίων
 Τιμᾷ ἀνὴρ ἀγαθὸς, θεῖον ἰδόντα βίον.

Εἰς τὸν αὐτόν.

[α] Αἰετὲ, τίπτε βέβηκας ὑπὲρ τάφον, ἢ τίνος, εἰπὲ,
 Ἀστερόεντα θεῶν οἶκον ἀποσκοπέεις.
[β] Ψυχῆς εἰμὶ πλάτωνος ἀποπταμένης ἐς ὄλυμπον
 Εἰκών· σῶμα δὲ γῆ γηγενὲς ἀτθὶς ἔχει.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Καὶ πῶς, εἰ μὴ Φοῖβος ἀν' ἑλλάδα φῦσε πλάτωνα,
  Ψυχὰς ἀνθρώπων γράμμασιν ἠκέσατο;
Καὶ γὰρ ὁ τοῦδε γεγὼς ἀσκληπιὸς, ἐστὶν ἰητὴρ
  Σώματος, ὡς ψυχῆς ἀθανάτοιο πλάτων.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν.

Φοῖβος ἔφυσε βροτοῖς ἀσκληπιὸν ἠδὲ πλάτωνα·
  Τὸν μὲν, ἵνα ψυχὴν, τὸν δ', ἵνα σῶμα σάοι.
Δαισάμενος δὲ γάμον, πόλιν ἤλυθεν, ἥν ποθ' ἑαυτῷ
  Ἔκλισε, καὶ δαπέδῳ ζηνὸς ἐνιδρύσατο.

ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Σῶμα μὲν ἐν κόλποις κατέχει τόδε γαῖα πλάτωνος,
  Ψυχὴ δ' ἰσοθέων τάξιν ἔχει μακάρων.

Εἰς δημόκριτον.

Ἦν ἄρα δημοκρίτοιο γέλως τόδε· καὶ τάχα λέξει,
  Οὐκ ἔλεγον γελόων, πάντα πέλουσι γέλως;
Καὶ γὰρ ἐγὼ σοφίην μετ' ἀπείρονα, καὶ στίχα βίβλων
  Τοσσατίων, κεῖμαι νέρθε τάφοιο γέλως.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Καὶ τίς ἔφυ σοφὸς ὧδε; τίς ἔργον ἔρεξε τοσοῦτον
  Ὅσσον ὁ παντοδαὴς μήνυσε δημόκριτος;
Ὃς θάνατον παρεόντα τρί' ἤματα δώμασιν ἔσχεν,
  Καὶ θερμοῖς ἄρτων ἄσθμασιν ἐξένισεν.

Ἄδηλον εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰ καὶ ἀμειδήτων νεκύων ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσεις
  Φερσεφόνη, ψυχὴν δέχνυσο δημοκρίτου,
Εὐμενέως γελόωσαν. ἐπεὶ καὶ σεῖο τεκοῦσαν,
  Ἀχνυμένην ἐπὶ σοὶ, μοῦνος ἔκαμψε γέλως.

Εἰς διογένην τὸν κύνα.

Τὸν κύνα διογένην νεκυοστόλε δέξο με πορθμεῦ,
  Γυμνώσαντα βίου παντὸς ἐπισκύνιον.

Εἰς τὸν αὐτόν.

ᵃΕἰπὲ κύον τίνος ἀνδρὸς ἐφεστὼς σῆμα φυλάσσεις.
  ᵇΤοῦ κυνός. ἀλλὰ τίς ἦν οὗτος ἀνὴρ ὁ κύων;

β Διογένης. α Γένος εἰπέ; β Σινωπεύς. α Ὃς πίθον ᾤκει;
β Καὶ μάλα. νῦν δὲ θανὼν ἀστέρας οἶκον ἔχει.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Διογένευς τόδε σῆμα σοφοῦ κυνός, ὅς ποτε θυμῷ
Ἄρσενι γυμνήτην ἐξεπόνει βίοτον.
Ὧ μία τις πήρα, μία διπλοΐς, εἷς ἅμ' ἐφοίτα
Σκίπων, αὐτάρκεις ὅπλα σαοφροσύνης.
Ἀλλὰ τάφου τοῦδ' ἐκτὸς ἴτ' ἄφρονες, ὡς ὁ Σινωπεὺς
Ἐχθαίρει φαῦλον πάντα καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Βάκτρον, καὶ πήρη, καὶ διπλόον εἷμα σοφοῖο
Διογένευς, βιότου φόρτος ὁ κουφότατος.

Ὡς ἀπὸ τοῦ Διογένους.

Πάντα φέρω πορθμῆϊ· λέλοιπα γὰρ οὐδὲν ὑπὲρ γῆς.
Ἀλλὰ κύον σαίνοις Κέρβερε τόν με κύνα.

Ὡς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Ἀΐδος ὦ νεκυηγέ, κεχαρμένε δάκρυσι πάντων,
Ὃς βαθὺ πορθμεύεις τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδωρ.
Εἰ καί σοι βέβριθεν ὑπ' εἰδώλοισι καμόντων
Ὁλκάς, μὴ προλίπῃς Διογένη με κύνα.
Ὄλπην καὶ σκίπωνα φέρω καὶ διπλόον εἷμα,
Καὶ πήρην, καὶ σοὶ ναυτίλιος ὀβολόν.
Καὶ ζωὸς τάδε μοῦνον, ἃ καὶ νέκυς ὧδε κομίζω,
Εἶχον· ὑπ' ἠελίου δ' οὔτι λέλοιπα φάει.

Ἄλλως.

Ἀΐδεω λυπηρὲ διηκόνε, τοῦτ' Ἀχέροντος
Ὕδωρ ὃς πλώεις πορθμίδι κυανέῃ,
Δέξαι μ', εἰ καί σοι μέγα βρίθεται ὀκρυόεσσα
Βάρις ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένην.
Ὄλπη μοι καὶ πήρα ἐφόλκια, καὶ τὸ παλαιὸν
Ἕσθος, χὠ φθιμένους ναυστολέων ὀβολός.
Πάνθ' ὅσα κὴν ζωοῖς ἐπεπάμμεθα, ταῦτ' ἐπ' ᾅδην
Ἔρχομ' ἔχων· λεῖπον δ' οὐδὲν ὑπ' ἠελίῳ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ κυζικηνοῦ εἰς ἐρατοσθένη.

Πρηΰτερον γῆρας σε καὶ οὐ κατὰ νοῦσος ἀμαυρὴ
Ἔσβεσεν· εὐνήθης δ᾽ ὕπνον ὀφειλόμενον,
Ἄκρα μεριμνήσας ἐρατόσθενες· οὐδὲ κυρήνη
Μαῖα σ᾽ ἐπὶ πατρώων ἐκτὸς ἔδεκτο τάφων,
Ἀλλὰ παραλίῃ. φίλος δὲ καὶ ἐν ξείνῃ κεκάλυψαι
Πὰρ τόδε προτήιος κράσπεδον αἰγιαλοῦ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς τοὺς ἑπτὰ σοφούς.

Ἑπτὰ σοφῶν κλεόβουλε, σὲ μὲν τεκνώσατο λίνδος·
Ἀμφὶ δὲ σισυφίᾳ χθὼν περίανδρον ἔχει·
Πιττακὸν, ἁ μιτυλήνα· βίαντα δὲ, δῖα πριήνη·
Μίλητος δὲ θαλῆν, ἄκρον ἔρεισμα δίκας.
Ἁ σπάρτα χίλωνα· σόλωνα δὲ κεκροπὶς αἶα·
Πάντας ἀριζάλου σωφροσύνας φύλακας.

Εἰς θαλῆν.

Τόνδε θαλῆν μίλητος ἰὰς θρέψασ᾽ ἀνέδειξεν
Ἀστρολόγων πάντων πρεσβύτατον σοφίῃ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἦ ῥ᾽ ὀλίγον γε τὸ σῆμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανόμηκες
Τοῦ πολυφροντίστου τοῦδε θάλητος ὅρη.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Γυμνικὸν αὖ ποτ᾽ ἀγῶνα θεώμενον ἠέλιε ζεῦ
Τὸν σοφὸν ἄνδρα θαλῆν ἥρπασας ἐκ σταδίου.
Αἰνέω ὅττι μιν ἐγγὺς ἀπήγαγες· ἦ γὰρ ὁ πρέσβυς
Οὐκ ἔθ᾽ ὁρᾶν ἀπὸ γῆς ἀστέρας ἠδύνατο.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ εἰς πιττακόν.

Ξεῖνος ἀταρνείτης τις ἀνείρετο πιττακὸν οὕτω
Τὸν μιτυληναῖον, παῖδα τὸν ὑῤῥαδίου.
Ἄττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος· ἡ μία μὲν δὴ
Νύμφη, καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ᾽ ἐμέ·
Ἡ δ᾽ ἑτέρη προβέβηκε. τί λώϊον; εἰ δ᾽ ἄγε μοι σὺ
Βούλευσον ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.

Εἶπεν. ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας,
  Ἠνίδε, κεῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.
Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
  Ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.
Κείνων ἔρχεο, φησὶ, μετ' ἴχνια. χὠ μὲν ἐπέστη
  Πλησίον· οἱ δ' ἔλεγον, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.
Ταῦτ' ἀΐων ὁ ξεῖνος, ἐφείσατο μείζονος οἴκου
  Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος·
Τὴν δ' ὀλίγην ὡς κεῖνος ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην.
  Οὕτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Εἰς βίαντα.

Κλεινοῖς ἐν δαπέδοισι Πριήνης φῶτα καλύπτει
  Ἥδε βίαντα πέτρη, κόσμον Ἴωσι μέγαν.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Τῇδε βίαντα κέκευθα, τὸν ἀτρέμας ἤγαγεν ἑρμῆς
  Εἰς ἀΐδην, πολιῷ γήραϊ νιφόμενον.
Εἶπε γὰρ, εἶπε δίκην ἑτάρου τινός· εἶτ' ἀποκλινθεὶς
  Παιδὸς ἐς ἀγκαλίδας, μακρὸν ἔτεινεν ὕπνον.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς ἀνάχαρσιν.

Ἐς σκυθίην ἀνάχαρσις ὅτ' ἤλυθε πολλὰ μογήσας,
  Πάντας ἔπειθε βιοῦν ἤθεσιν ἑλλαδικοῖς·
Τὸν δ' ἔτι μῦθον ἄκραντον ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντα
  Πτηνὸς ἐς ἀθανάτους ἥρπασεν ὦκα δόναξ.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ εἰς δίωνα τὸν συρακούσιον.

Δάκρυα μὲν ἑκάβῃ τε καὶ ἰλιάδεσσι γυναιξὶ
  Μοῖραι ἐπέκλωσαν δή ποτε γεινομέναις·
Σοὶ δὲ δίων ῥέξαντι καλὸν ἐπινίκιον ἔργον
  Δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν.
Κεῖσαι δ' εὐρυχόρῳ ἐνὶ πατρίδι τίμιος ἀστοῖς,
  Ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι δίων.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ εἰς θεόφραστον.

Οὐκ ἄρα τοῦτο μάταιον ἔπος μερόπων τινὶ ἐλέχθη,
  Ῥήγνυσθαι σοφίης τόξον ἀνιέμενον.

Δὴ γὰρ καὶ θεόφραστος, ἕως ἐπόνει μὲν, ἄπηρος
 Ην δέμας· εἶτ' ἀνεθεὶς, κάτθανε πηρομελής.

Τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἡρακλείδην.

Ηθελες ἀνθρώποισι λιπεῖν φάτιν ἡρακλείδη,
 Ως ῥα θανὼν, ἐγένου ζωὸς ἅπασι δράκων·
Αλλὰ διεψεύσθης σεσοφισμένε. δὴ γὰρ ὁ μὲν θὴρ,
 Ην δράκων· σὺ δὲ, θὴρ οὐ σοφὸς ὢν, ἑάλως.

Τοῦ αὐτοῦ, εἰς πυθαγόραν.

Οὐ μόνος ἐμψύχων ἀπέχες χέρας, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς·
 Τίς γὰρ ὃς ἐμψύχων ἥψατο, πυθαγόρη;
Αλλ' ὅταν ἑψηθῇ τι καὶ ὀπτηθῇ καὶ ἁλισθῇ,
 Δὴ τότε καὶ ψυχὴν μὴ ἔχον ἐσθίομεν.

Τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸν αὐτόν.

Αἲ, αἲ, πυθαγόρης τί τόσον κυάμους ἐσεβάσθη;
 Καὶ θάνε δῆτα φυτοῖς ἄμμιγα τοῖς ἰδίοις.
Χωρίον ἦν κυάμων· ἵνα μὴ τούτους δὲ πατήσῃ,
 Εξ ἀκραγαντίνων κάτθαν' ἐνὶ τριόδῳ.

Τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐμπεδοκλέα.

Καὶ σύ ποτ' ἐμπεδόκλεις, διερῇ φλογὶ σῶμα καθήρας,
 Πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθανάτων.
Οὐκ ἐρέω δ' ὅτι σαυτὸν ἑκὼν βάλες ἐς ῥόον αἴτνης·
 Αλλὰ λαθεῖν ἐθέλων, ἔμπεσες οὐκ ἐθέλων.

Τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸν αὐτόν.

Ναὶ μὴν ἐμπεδοκλῆα θανεῖν λόγος, ὥς ποθ' ἁμάξης
 Εκπεσε, καὶ μηρὸν κλάσσατο δεξιτερόν.
Εἰ δὲ πυρὸς κρητῆρας ἐσήλατο, καὶ πίε τὸ ζῆν,
 Πῶς ἂν ἔτ' ἐν μεγάροις δείκνυτο τοῦδε τάφος;

Αδηλον, εἰς ἐπίχαρμον.

Εἴ τι παραλλάσσει φαέθων μέγας ἥλιος ἄστρων,
 Καὶ πόντος ποταμῶν μείζον' ἔχει δύναμιν·
Φαμὶ τοσοῦτον ἐγὼ σοφίᾳ προέχειν ἐπίχαρμον,
 Ον πατρὶς ἐστέφανωσ' ἅδε συρακουσίων.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ εἰς φιλόλαον.

Τὴν ὑπόνοιαν πᾶσι μάλιστα λέγω θεραπεύειν.
 Εἰ γὰρ καὶ μὴ δρᾷς, ἀλλὰ δοκεῖς, ἀτυχεῖς.

Οὕτω καὶ Φιλέλαον ἀεῖλε κρότων ποτὲ πάτρῃ,
Ὡς μὲν ἔδοξε θέλειν δῶμα τύραννον ἔχειν.

Εἰς ἡράκλειτον.

Πολλάκις ἡράκλειτον ἐθαύμασα, πῶς ποτε τὸ ζῆν
Ὧδε διαντλήσας δύσμορος εἶτ' ἔθανεν.
Σῶμα γὰρ ἀρδεύουσα κακὴ νόσος ὕδασι, φέγγος
Ἔσβεσεν ἐκ βλεφάρων, καὶ σκότον ἠγάγετο.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἡράκλειτος ἐγώ· τί με ὦ κάτω ἕλκετ' ἄμουσοι;
Οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δέ μ' ἐπισταμένοις.
Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος, τρισμύριοι· οἱ δ' ἀνάριθμοι,
Οὐδείς. ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Φερσεφόνῃ.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἶπέ τις ἡράκλειτε τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
Ἤγαγεν· ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν που
Ξεῖν' ἁλικαρνησεῦ τετράπαλαι σποδιή·
Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
Ἁρπακτὴς ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ εἰς ζήνωνα τὸν ἐλεάτην.

Ἤθελες ὦ ζήνων, καλὸν ἤθελες ἄνδρα τύραννον
Κτείνας, ἐκλῦσαι δουλοσύνης ἐλέαν.
Ἀλλ' ἐδάμης. δὴ γάρ σε λαβὼν ὁ τύραννος, ἐν ὅλμῳ
Κόψε. τί τοῦτο λέγω; σῶμα γὰρ, οὐχὶ δέ σε.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς πρωταγόραν.

Καὶ σὲ πρωταγόρη, φάτιν ἔκλυον, ὥς ἄρ' ἀθηνῶν
Ἔκ ποτ' ἰὼν, καθ' ὁδὸν πρέσβυς ἐὼν ἔθανες.
Εἵλετο γάρ σε φυγεῖν κέκροπος πόλις· ἀλλὰ σὺ μέν που
Παλλάδος ἄστυ φύγες, πλουτέα δ' οὐκ ἔφυγες.

Εἰς κράτητα, ὁμοιόπτωτον τῷ εἰς σαρδανάπαλον.

Τόσσ' ἔχω ὅσσ' ἔμαθον, καὶ ἐφρόντισα, καὶ μετὰ μουσῶν
Σέμν' ἐδάην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια τύμβος ἔμαρψεν.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ εἰς πύῤῥωνα σκεπτικὸν, ἀμοιβαῖον.

α Κάτθανες ὦ πύῤῥων; β ἐπέχω. α πυμάτην μετὰ μοῖραν
Φὴς ἐπέχειν; β ἐπέχω. σκέψιν ἔπαυσε τάφος.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ εἰς ἐπίκτητον, ἰσόψηφον.

Δοῦλος ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σῶμ' ἀνάπηρος·
Καὶ πενίην ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

Εἰς δημόκριτον.

Πλούτων δέξο μάκαρ δημόκριτον, ὥς κεν ἀνάσσων
Αἰὲν ἀμειδήτων, καὶ γελάοντα λάχοις.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Νῦν ὅτε μηδὲν ἄλεξις ὅσον μόνον εἶφ' ὅτι καλὸς,
Ὦπται, καὶ πάντη πᾶσι περιβλέπεται.
Θυμὲ, τί μηνύεις κυσὶν ὀστέον; εἶτ' ἀνιήσεις
Ὕστερον. οὐχ οὕτω φαῖδρον ἀπωλέσαμεν;

Ἄδηλον.

Ἐνθάδε γοργείου κυνικοῦ κεφαλὴ κατάκειμαι,
Οὐκ ἔτι χρεμπτομένη, οὔτ' ἀπομυσσομένη.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἴπας ἥλιε χαῖρε κλεόμβροτος ὡμβρακιώτης,
Ἧλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς ἀΐδην,
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

Τέλος τοῦ τρίτου τμήματος τῆς ἀνθολογίας διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

Ἐν τῷ ἑξῆς τετάρτῳ τμήματι, ἐπιγράμματα εἰς θεῶν ἀγάλματα ἔχοντι, καὶ ἀνδρῶν στήλας, καὶ ζώων μορφάς, καὶ ἔτι εἰς τόπους, περιέχεται κεφάλαια τάδε.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ
διαφόρων ἐπιγραμμάτων, εἰς ἑπτὰ βιβλία διῃρημένης, τὸ τέταρτον.

ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΑΝΔΡΩΝ ἀγαθῶν, κεφ. α.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς εἰκόνα γαβριήλου ὑπάρχου ἐν βυζαντίῳ.

Καὶ φαέθων γραφίδεσσιν ἔχει τί ποι· ἀλλὰ χαράσσει
Ἠέλιον τέχνη, κρυπτομένων φαέων.
Καὶ σὲ σοφὲ πολίαρχε γράφει γαβριήλιε τέχνη,
Ἐκτὸς σῶν ἀρετῶν, ἐκτὸς ὅλων καμάτων.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Τοῦτον ἰουλιανὸν νομικῆς φάος, εἶπον ἰδοῦσαι
Ῥώμη καὶ βερόη, πάντα φύσις δύναται.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς εἰκόνα καλλινίκου κουβικουλλαρίου.

Κάλλει μὲν νικᾷς κραδίης πόσιν ὅσσον ὀπωπῆς·
Τῆς γὰρ ἐπωνυμίης ἄξια πάντα φέρεις.
Αἰεὶ δ᾽ ἐν θαλάμοισι κατευνάζων βασιλῆα,
Πᾶσιν ὑποσπείρεις οὔασι μειλιχίην.

ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ γραμματικοῦ εἰς εἰκόνα ἄρχοντος ἐν σμύρνῃ.

Ἐκ φιλαδελφείης ξείνια ταῦτα φιλίππῳ.
Φράζεο πῶς μνήμων ἡ πόλις εὐνομίης.

Ἀδέσποτον.

Μνήμονες οἱ κᾶρες πολέων εὐεργεσιάων,
Γραμμάτων ἰθυδίκην πᾶσαν ἀγασσάμενοι.

ΑΓΑΘΙΟΥ εἰς εἰκόνα τινὸς σοφιστοῦ ἐν περγάμῳ σταθεῖσαν ἐπὶ πρεσβείᾳ πολιτικῇ.

Ταὶς μὲν ὑπὲρ μύθων τε καὶ εὐτροχάλοιο μενοίνης
Εἰκόνας ἰλήκοις δηρὸν ὀφειλομένας·
Νῦν δ᾽ ὑπὲρ ἱδρώτων τε καὶ ἀστυόχοιο μερίμνης,
Τῇδέ σε τῇ γραφίδι στήσαμεν ἡρακλάμων.

Εἰ δ' ὀλίγον τὸ γέρας, μὴ μέμφεο. τοῖσδε γὰρ ἡμεῖς
Αἰεὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀμειβόμεθα.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ σχολαστικοῦ τοῦ μινωταύρου, Εἰς στήλην.

Τρέτρον ἔρας χρυσέοισιν ἐν εἵμασιν· αἱ δὲ παρ' αὐτὸν
Ἀρχαὶ, ἀμοιβαίων μάρτυρές εἰσι πόνων,
Ἀντολίης προτέρη, καὶ δὴ πάλιν μετὰ τήνδε
Κόλχου πορφυρέης, καὶ πάλιν ἀντολίης.

ΙΩΑΝΝΟΥ ποιητοῦ τοῦ βαρβουκάλλου, Εἰς εἰκόνα συνεσίου σχολαστικοῦ ἐπὶ νίκῃ μάχης ἀνατεθεῖσαν ἐν βηρυτῷ.

Οὐχὶ παρ' εὐρώτᾳ μόνον ἀνέρες εἰσὶ μαχηταὶ,
Οὐδὲ παρ' ἰλισσῷ μνάμονές εἰσι δίκας.
Ὡς ἀπὸ τᾶς σπάρτας, ὡς αὐτᾶς ἄστυ ἀθάνας
Συνέσιον νίκα καὶ θέμις ἠγάσατο.

ΑΡΑΒΙΟΥ σχολαστικοῦ, Εἰς εἰκόνα λογγίνου ὑπάρχου ἐν βυζαντίῳ.

Νεῖλος, πέρσις, ἴβηρ, σόλυμοι, δύσις, ἀρμένιοι, ἰνδοὶ,
Καὶ κόλχοι, σκοπέλων ἐγγύθι καυκασίων,
Καὶ πεδία ζείοντα πολυσπερέων ἀγαρηνῶν,
Λογγίνου ταχινῶν μάρτυρές εἰσι πόνων.
Ὡς δὲ ταχὺς βασιλῆι διάκτορος ἤεν ὁδεύων,
Καὶ ταχὺς εἰρήνην ὤπασε κευθομένην.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ Εἰς εἰκόνα κρίσπου.

Γείτονες οὐ τελεταὶ μοῦνον τύχαι ἔπρεπον εἶναι,
Κρίσπε, βαθυπλούτου σῆς ἕνεκεν κραδίης·
Ἀλλὰ καὶ αἱ πάντων πᾶσαι. τί γὰρ ἀνδρὶ τοσῷδε
Ἀρκέσει εἰς ἑτάρων μυρίον εὐφροσύνην;
Νῦν δέ σε καὶ τούτων κρέσσων ἐπὶ μεῖζον ἀέξοι
Καῖσαρ. τίς κείνου χωρὶς ἄρηρε τύχη;

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ, Εἰς εἰκόνα ἀνατεθεῖσαν ἐν τοῖς πλακιδίου ὑπὸ τῶν τοῦ νέου σκρινίου.

Θωμᾶν παμβασιλῆος ἀμεμφέα κηδεμονῆα,
Ἄνθεσαν οἱ δὲ νέον τάγμα μετερχόμενοι,
Θεσπεσίης ἄγχιστα συνωρίδος, ὄφρα καὶ αὐτῇ
Εἰκόνι χῶρον ἔχῃ γείτονα κοιρανίης.
Αὐτὸς γὰρ ζαθέοιο θρόνους ὕψωσε μελάθρου,
Πλοῦτον ἀεξήσας, ἀλλὰ μετ' εὐσεβίης.
Εἴγιαμον δὲ πόνημα. τί γὰρ γραφὶς οἶδεν ὀπάσσαι,
Εἰ μὴ τοῖς ἀγαθοῖς μνῆστιν ὀφελλομένην;

Εἰς εἰκόνα θεοδοσίου ἄρχοντος ἐν σμύρνῃ.

Τὸν μέγαν ἐν βουλαῖς θεοδόσιον, ἀοίδιμον ἀρχόν,
Εἰκόνι μαρμαρέῃ στήσαμεν ἀνθύπατον·
Οὕνεκα σμύρναν ἔγειρε, καὶ ἤγαγεν ἐς φάος αὖθις,
Ἔργοις θαυμασίοις πολλὸν ἀεξομένην.

Εἰς εἰκόνα δαμοχάριδος ἐν σμύρνῃ.

Δαμόχαρι κλυτόμητι, δικασπόλε, σοὶ τόδε κῦδος,
Ὅττι γε τὴν σμύρναν μετὰ λοίγια πήματα σεισμοῦ,
Ἐσσυμένως πονέων, αὖθις πόλιν ἐξετέλεσσας.

Ἄδηλον.

Πᾶσα φύσις, βασίλεια τεὸν κράτος αἰὲν ἀείδει,
Οὕνεκα δυσμενέων στίχας ὤλεσας, οὕνεκα φέγγος
Ἀνδράσι σωφρονέεσσι καλὴν μετὰ δῆριν ἀνῆψας,
παυλύτης δ' ἐκέδασσας ὁμήγυια πήματα χήρης.

Εἰς εἰκόνα θεοδώρου ἄρχοντος.

Ῥητῆρες θεόδωρον ἐμέλλομεν εἰς ἓν ἰόντες
Χρυσείαις γραφίδεσσιν ἀειμνήστοισι γράφειν,
Εἰ μὴ χρυσὸν ἔφυγε καὶ ἐν γραφίδεσσιν ἐόντα.

Εἰς τὴν ἀνατολικὴν πύλην θεσσαλονίκης.

Ἠνορέης ὀλετῆρα ὑπερφιάλου βαβυλῶνος,
Καὶ σέλας ἀκλεαίνοιο δίκης βασιλήων ὕπαρχον·

Ξεῖνε νόῳ σκίρτησον, ἰδὼν ἐφύπερθε πυλάων.
Εὐνομίης ποτὶ χῶρον ἀριστογένεθλον ὁδεύεις.
Βάρβαρον οὐ τρομέεις, οὐκ ἄρρενας ἀρρενοκοίτας.
Ὅπλα λάκων· σὺ δὲ τεῖχος, ἔχεις βασίλειον ἄγαλμα.

Ἄδηλον.

Νικήτην δδείτολμον, ἄναξ, στρατός, ἄστεα, δῆμος,
Στῆσαν ὑπὲρ μεγάλων μηδοφόνων καμάτων.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τὸν μέγαν ἐν πολέμοισι, τὸν ἄτρομον ἡγεμονῆα
Νικήτην, ἀρετῆς εἵνεκεν οἱ Πράσινοι.

Ἄδηλον.

Γέρκλος ἐγὼ Παύλου, Βυζάντιος, ὃν περὶ δῶμα
Τηλεθάοντα δίκης βασιλήιος ἥρπασεν αὐλή,
Ὄφρ' εἴην στόμα πιστὸν ἐρισθενέος βασιλῆος.
Ἀγλαΐη δ' ὅδε χαλκὸς ὅσον γέρας ἐστὶν ἀέθλων.
Καὶ τὰ μὲν εἴκελα πάντα καὶ υἱέι καὶ γενετῆρι,
Ἐν δ' ὑπάτων ῥάβδοισι παῖς νίκησε τοκῆα.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Θαύμασε τὴν κινύρην ὁ πάλαι χρόνος, ἢ Φρύγας ἄμφω·
Σὸν δὲ Λέων ἡμεῖς κάλλος ἀεισόμεθα.
Κερκαφίδη περίβωτε. μακαρτάτη ἐς ἄρα νήσων
Καὶ Ῥόδος, ἣ τοίῳ λάμπεται ἠελίῳ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰ τοιόσδε Λέων λάχεν αἴτιος Ἡρακλῆϊ,
Οὐκ ἦν Ἀλκείδεω τοῦτο τὸ δωδέκατον.

Εἰς τὴν ἀνατολικὴν πύλην Θεσσαλονίκης.

Μορφὰς ὁ γράψας, ἤθελον καὶ τοὺς τρόπους.
Ἀνεστέρησε δέ μου τὴν ὄρεξιν ἡ τέχνη.
Καλεῖ δέ μ' Ἀλέξανδρον εὔλαλον φίλος.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ.

Αὐτὸν Ἰωάννην ὁ γέρων ὅτ' ἐδέξατο θεσμός,
Εἶπεν ἀγηθήσας, αὖθις ἔχω σε Σόλων.

ΕΙΣ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΕΙ-κόνας, κεφ. β.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Τῷ ξοάνῳ τὸν παῖδα θυώνιχον, οὐχ ἵνα λεύσσῃς
Ὡς καλὸς ἐν τῇδε μνάματος ἀγλαΐᾳ·
Ἀλλ' ἵνα σοὶ τὸν ἄεθλον ὃν ἐξεπόνησε μαθόντι
Ὦ 'γαθὲ, τᾶς αὐτᾶς ζᾶλος ἔοι μανίας.
Οὗτος ὁ μὴ κλίνας καμάτῳ πόδα, πάντα δ' ἀγῶνι
Ἄλικα νικήσας, ὁπλότερον, πρότερον.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἴσως με λεύσσων ξεῖνε ταυρογάστορα,
Καὶ στερρόγυιον, ὡς ἄτλαντα δεύτερον,
Θαμβεῖς, ἀπιστῶν εἰ βρότειος ἡ φύσις.
Ἀλλ' ἴσθι μ' ἡρᾶν λαοδικῆα πάμμαχον,
Ὃν σμύρνα καὶ δρῦς περγάμου κατέστεφεν,
Δελφοὶ, κόρινθος, ἦλις, ἄργος, ἄκτιον.
Λοιπῶν δ' ἀέθλων ἢν ἐρευνήσῃς κράτος,
Καὶ τὴν λίβυσσαν ἐξαριθμήσεις κόνιν.

Ἄδηλον εἰς δρομέα.

Λάδας τὸ στάδιον εἴθ' ἥλατο, εἴτε διέπτη,
Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οἷος ἔης φεύγων τὸν ὑπήνεμον ἔμπνοε λάδα
Θυμὸν, ἐπ' ἀκροτάτῳ πνεύματι θεὶς ὄνυχα,
Τοῖον ἐχάλκευσε μύρων ἐπὶ παντὶ χαράξας
Σώματι, πισαίου προσδοκίῃ στεφάνου.
Πλήρης ἐλπίδος ἐστὶν, ἄκροις δ' ἐπὶ χείλεσιν ἆ-
Ἐμφαίνει, κοίλων ἔνδοθεν ἐκ λαγόνων. (σθμα
Πηδήσει τάχα χαλκὸς ἐπὶ στέφος, οὐδὲ καθέξει
Ἁ βάσις. ὢ τέχνη, πνεύματος ὠκυτέρα.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Οἷον ὁρῇς ὦ ξεῖνε τὸ χάλκεον εἰκόνι λῆμα
Κλειτομάχου, τοίαν ἑλλὰς ἐσεῖδε βίαν.

Ἄρτι περ αἱματόεντα χερῶν ἀπελύετο πυγμᾶς
  Ἔντεα, καὶ γοργῷ μάρνατο παγκρατίῳ.
Τὸ τρίτον οὐκ ἐκόνισεν ἐπωμίδας, ἀλλὰ παλαίσας,
  Ἀπλῶς τοὺς τρισσοὺς Ἰσθμόθεν εἷλε πόνους.
Μοῦνος δ' Ἑλλαίνων τόδ' ἔχει γέρας. ἑπτάπυλοι δὲ
  Θῆβαι, καὶ γενέτωρ ἐστέφεθ' Ἑρμοκράτης.

ΤΡΩΙΛΟΥ γραμματικοῦ.

α Εἰκών, τίς σ' ἀνέθηκε, τίνος χάριν, ἢ τίνι, λέξον.
  β Ἀντὶ παλαισμοσύνης θῆκε λύρωνι πόλις.

Ἄδηλον.

Τοῦτον εὐσεβίῳ Βυζαντιὰς εἰκόνα Ῥώμη
  Πρὸς δισσαῖς ἑτέραις, εἵνεκεν ἱπποσύνης.
Οὐ γὰρ ὅτ' ἀμφήριστον ἑλὼν ἐστέψατο νίκην,
  Ἀλλὰ πολυκρατέων ποσσὶ καὶ ἠνορέῃ.
Τοὔνεκεν ἀντιβίων ἔριν ἔσβεσεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
  Δήμου τὴν προτέρην παῦσε διχοστασίην.

ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΒΑΚΧΩΝ, κεφ. νγ'.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου εἰς βάκχην ἐν Βυζαντίῳ.

Ἔκφρονα τὴν βάκχην οὐχ ἡ φύσις, ἀλλ' ἡ τέχνη
  Θῆκεν, καὶ μανίην ἐγκατέμιξε λίθῳ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἴσχετε τὴν βάκχην, μὴ λαΐνεη περ ἐοῦσα,
  Οὐδὸν ὑπερθεμένη, νηὸν ὑπεκπροφύγῃ.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Οὔπω ἐπισταμένην τάχα κύμβαλα χερσὶ τινάξαι,
  Βάκχην αἰδομένην στήσατο λαοτύπος.
Οὕτω γὰρ προνένευκεν· ἔοικε δὲ τοῦτο βοώσῃ,
  Ἔξιτε, καὶ παταγῶ μηδενὸς ἱσταμένου.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

α Τίς ἅδε; β Βάκχα. α τίς δέ μιν ξέσε; β Σκόπας.
α Τίς δ' ἐξέμηνε, Βάκχος, ἢ Σκόπας; β Σκόπας.

ΓΛΑΥΚΟΥ ἀθηναίου.

Ἁ βάκχα, παρία μέν, ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας
Τὸν λίθον· ἀνθρώσκει δ' ὡς βρομιαζομένα.
Ὦ σκόπα, ἁ θεοποιὸς ἐμήσατο μήσατο τέχνα
Θαῦμα χιμαιροφόνον, θυάδα μαινομέναν.

ΓΛΑΥΚΟΥ.

Ἡ βάκχη κρονίδην σάτυρον θέτο· εἰς δὲ χορείαν
Θρώσκει μαινόμενος, ὡς βρομιαζόμενος.

ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ, κεφ. ιζ.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ εἰς εἰκόνα νέρωνος.

Ἀντολίαι, δύσιες, κόσμου μέτρα, καὶ τὰ νέρωνος
Ἔργα, δι' ἀμφοτέρων ἵκετο γῆς περάτων.
Ἥλιος ἀρμενίην ἀνιὼν ὑπὸ χερσὶ δαμεῖσαν
Κείνου, γερμανίην δ' εἶχε κατερχόμενος.
Δισσὸν ἀειδέσθω πολέμου κράτος· οἶδεν ἀράξης,
Καὶ ῥῆνος, δούλοις ἔθνεσι πινόμενοι.

Εἰς στήλην ἰουστινιανοῦ βασιλέως ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ.

Ταῦτά σοι ὦ βασιλεῦ μηδοκτόνε δῶρα κομίζει
Σῆς ῥώμης γενέτης καὶ παῖς εὐστάθιος,
Πῶλον ὑπὲρ νίκης, νίκην στεφανηφόρον ἄλλην,
Καὶ σὲ μετηνεμίῳ πώλῳ ἐφεζόμενον,
Ὕψος ἰουστινιανὲ τεὸν κράτος· ἐν χθονὶ δ' αἰεὶ
Δεσμὸς ἔχοι μήδων καὶ σκυθέων προμάχους.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πῶλον ὁμοῦ καὶ ἄνακτα, καὶ ὀλλυμένην βαβυλῶνα,
Χαλκὸς ἀπὸ σκύλων ἔπλασεν ἀσυρίων.
Ἔστι δ' ἰουστινιανός, ὃν ἀντολίης ζυγὸν ἕλκων
Στῆσεν ἰουλιανός, μάρτυρα μηδοφόνον.

Εἰς στήλην τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ λιμένι.

Τοῦτο πάρ' αἰγιαλοῖσιν ἐγὼ θεόδωρος ὕπαρχος
Στῆσα φαεινὸν ἄγαλμα ἰουστίνῳ βασιλῆϊ,
Ὄφρα καὶ ἐν λιμένεσσιν ἑὴν πετάσειε γαλήνην.

Εἰς εἴσοδον τῆς ἱερείας.

Τοῦτον Ἰουστινιανὸς ἀγακλέα δείματο χῶρον,
Ὕδατι καὶ γαίῃ κάλλος ἐπικρεμάσας.

Ἄδηλον.

Κοίρανοι, ὑμετέρην ἀρετὴν, κάρπος τε καὶ ἔργα
Αὐδήσει χρόνος αἰὲν, ἕως πόλος ἀστέρας ἕλκῃ.

Εἰς στήλην Θεοδοσίου βασιλέως.

Ἔκθορες ἀντολίηθε φαεσφόρος ἥλιος ἄλλος,
Θευδόσιε θνητοῖσι πόλου μέσον, ἠπιόθυμε,
Ὠκεανὸν παρὰ ποσσὶν ἔχων μετ' ἀπείρονα γαῖαν,
Πάντοθεν αἰγλήεις κεκορυθμένος, ἀγλαὸν ἵππον
Ῥηιδίως μεγάθυμε καὶ ἐσσύμενον κατερύκων.

Καλλιάδης στρατηγὸς Βυζαντίου τὸ περιβόητον τοῦ Βύζαντος ἄγαλμα, κατὰ τὴν καλουμένην βασιλικὴν ἀνέθηκεν, ἐπιγράψας οὕτω,

Τὸν κρατερὸν Βύζαντα καὶ ἱμερτὴν Φιδάλειαν
Εἰν ἑνὶ κοσμήσας αὔξετο Καλλιάδης.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἱμερτὴ Φιδάλεια δάμαρ Βύζαντος ἐτύχθην,
Εἰμὶ δὲ Βουπάλεως δῶρον ἀεθλοσύνης.

Εἰς εἰκόνα Πεισιστράτου.

Τρίς με τυραννήσαντα, τοσαυτάκις ἐξεδίωξε
Δῆμος Ἐρεχθειδῶν, καὶ τρὶς ἐπηγάγετο,
Τὸν μέγαν ἐν βουλῇ Πεισίστρατον, ὃς τὸν Ὅμηρον
Ἤθροισα, σποράδην τὸ πρὶν ἀειδόμενον.
Ἡμέτερος γὰρ ἐκεῖνος ὁ χρύσεος ἦν πολιήτης,
Εἴπερ Ἀθηναῖοι Σμύρναν ἀπῳκίσαμεν.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ, οἱ δὲ, ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ,

Εἰς εἰκόνα Βερενίκης.

Κύπριδος ἅδ' εἰκὼν· φέρ' ἰδώμεθα μὴ Βερενίκας.
Διστάζω ποτέραν φῇ τις ὁμοιοτέραν.

ΓΕΜΙΝΟΥ.

Οὗτος ὁ Κεκροπίδαισι βαρὺς λίθος, ἀντὶ κεῖμαι
Ξεῖνε, φιλιππείης σύμβολον ἠνορέης,

Ὑβρίζων μαραθῶνα, καὶ ἀγχιάλου σαλαμῖνος
Ἔργα, μακηδονίοις ἔγχεσι κεκλιμένα.
Ὀμνύει νῦν νέκυας δημόσθενες· αὐτὰρ ἔγωγε
Καὶ ζωοῖς ἔσομαι καὶ φθιμένοισι βαρύς.

Ἄδηλον.

Ζήνωνα πολίαρχος ἰουλιανὸς βασιλῆα,
Ζήνωνος παράκοιτιν ἰουλιανὸς ἀριάδνην.

Ἄδηλον.

Οἶκον ἄναξ ἑλικῶνος ἀνηβήσαντα νοήσας
Κυδαλίμοις καμάτοισιν ἰουλιανοῦ πολιάρχου,
Πιερικῶν προπάροιθε δόμων παγχρύσεος ἔστη.

Ἄδηλον.

Κῦδος ἰουλιανοῦ πολυαοίδιμον, ὃς μετὰ κόσμον
Πιερίδων χρυσέην στῆσεν ἀναστασίην.

Εἰς εἰκόνα ἰουστινιανοῦ βασιλέως.

Ἄλλον ὑπὲρ νίκας ἐναρηφόρον ἔνδοθι σούσων
Ὁ θρασὺς αἰτήσοι μῆδος ἀνακτι τύπον,
Ἄλλον ἀκειρεκόμας ἀβαρῶν στρατὸς ἔκτοθεν ἴστρου,
Κείρας ἐκ κεφαλῆς βόστρυχον αὐσταλέης.
Τόνδ' ὑπὲρ εὐνομίας ἐριθηλέος ἐνθάδε τοῦτον
Ἐξ ὑπάτου μίτρης στῆσεν ἄνασσα πόλις.
Ἔμπεδος ἄλλα μένοις βυζαντιὰς ἄμμορε ῥώμα,
Θῶον ἰουστινιανοῦ κάρτος ἀμειψαμένα.

Ἄδηλον.

Οὗτος ὁ κοσμήσας ὑπάτων θρόνον, τὸν τρισέπαρχον
Καὶ πατέρα βασιλῆες ἐὸν καλέσαντο μέγιστοι,
Χρύσεος ἕστηκεν αὐρηλιανός· τὸ δὲ ἔργον,
Τῆς βουλῆς, ἧς αὐτὸς ἑκὼν κατέπαυσεν ἀνίας.

Ἄδηλον εἰς ἄρχοντα.

Μίξον μειλιχίῃ βαιὸν φόβον, ὄφρα καὶ αὐτὴ
Βομβήεσσα μέλισσα κορύσσεται ὀξεῖ κέντρῳ.
Οὐ γὰρ ἄτερ μάστιγος ἰθύνεται ἵππος ἀγήνωρ,
Οὐδὲ σύες ἀγέλη ἐπιπείθεται ἀνδρὶ νομῆι
Ἢν καὶ ἐριγδούποιο καλαύροπος ἦχον ἀκούσῃ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ζηνὶ καὶ Ἀπόλλωνι καὶ Ἄρεϊ τέκνον ἀνάκτων
Εἴκελον, εὐκλαὴ μητέρος εὐτοκίη,
Γαίτα πι ἐκ μοιρέων βασιλήια, πάντα τέλεια
Ἦλθεν, ἐποιήθης δ' ἔργον ἀοιδοπόλων.
Ζεὺς σκῆπτρον βασίλειον, Ἄρης δόρυ, καλλοσύνην δὲ
Φοῖβος ἔχει· παρὰ σοὶ δ' ἀθρόα πάντα κότυ.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ φιλοσόφου.

Οἱ τρεῖς τυνδαρεῖδαι, κάστωρ, ἑλένη, πολυδεύκης.

Εἰς οἶκον σοφίας.

Αὐσονίων δέσποιναν ἰουλιανὸς πολιοῦχος
Ὡς σοφίης μεστὴν ἄνθετο τὴν σοφίην.

Εἰς ἰουστινιανοῦ στήλην.

Ἰουστῖνον κατὰ χρέος τὸν δεσπότην,
Ἰουλιανὸς ὕπαρχος ὡς εὐεργέτην.

ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ γυναικῶν, κεφ. ε.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου εἰς εἰκόνα θεοδωριάδος.

Ὄμματα μὲν κούρης μόλις ἡ γραφὶς, οὔτε δὲ χαίτην
Οὔτε σέλας χροιῆς ἄκρον ἀπεπλάσατο.
Εἴ τις μὲν μαρμαρυγὴν δύναται φαεθοντίδα γράψαι,
Μαρμαρυγὴν γράψει καὶ θεοδωριάδος.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Βάσκανος ἡ γραφίς ἐστι, καὶ εἰσορόωσι μεγαίρεις,
Χρύσεα κεκρυφάλοις βόστρυχα κρυψαμένη.
Εἰ δ' ὑπάτης κεφαλῆς ὑπάτην χάριν εἰκόνι κεύθεις,
Οὐδ' ἐπὶ τῶν λοιπῶν κάλλει πίστιν ἔχεις.
Πᾶσα γραφὶς μορφῇσι χαρίζεται· ἀλλὰ σὺ μούνη
Τῆς θεοδωριάδος κλέψας ἀπ' ἀγλαΐας.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ φιλοσόφου εἰς εἰκόνα τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς.

Τῆς χρυσῆς εἰκὼν ἡ κύπριδος, ἡ στρατονίκης.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Μαχλὰς ἐγὼ γενόμην βυζαντίδος ἔνδοθι ῥώμης,
Ὠνητὴν φιλίην πᾶσι χαριζομένη.
Εἰμὶ δὲ καλλιρόη πολυδαίδαλος, ἣν ὑπ' ἔρωτος
Οἰστρηθεὶς θωμᾶς τῇδ' ἔθετο γραφίδι,

Δεικνὺς ὅσσον ἔχει πόθον ἐν φρεσίν. ἶσα γὰρ αὐτῷ
  Κηρῷ τηκομένῳ, τήκεταί οἱ κραδίη.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ', Ἑλικωνιὰς· ἡ δὲ παρ' αὐτὴν,
  Ξανθίππη· Γλαύκη δ', ἡ σχεδὸν ἐρχομένη.
Ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσι
  Κισσὸν, καὶ σταφυλὴν, πίονα καὶ χίμαρον.

Ἄδηλον.

Θαῦμ' ἀρετᾶς μορφαὶ ὁ πίναξ ἔχει. εὖγε ὃ γαῦρον
  Τεῦξε, ὃ δ' ὡραῖον τῆς ἀγανοβλεφάρου.
Σαίνοι κέν σ' ἐσιδοῦσα καὶ οἰκοφύλαξ σκυλάκαινα,
  Δέσποιναν μελάθρων οἰομένη προσορῆν.

ΗΡΙΝΝΗΣ.

Ἐξ ἀπαλᾶν χειρῶν τάδε γράμματα λῷστε Προμηθεῦ
  Ἐντὶ, καὶ ἄνθρωποι τὶν ὁμαλοὶ σοφίαν.
Ταύταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
  Αἰκ' αὐδὰν ποτέθηκ', ἦς Ἀγαθαρχὶς ὅλα.

ΕΙΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥΣ, ΚΑΙ ΑΓΑΛματουργοὺς, καὶ ἁπλῶς εἰκόνας, κεφ. ςζ

Εἰς εἰκόνα ἀπελλοῦ.

Αὐτὸς ἑαυτὸν ἐν εἰκόνι γράψεν ἄριστος ἀπελλῆς.

ΚΩΜΗΤΑ σχολαστικοῦ ἐν ἀναζάρβῳ.

Νωθρὸς ἐγὼ τελέθεσκον ἀπ' ἰξύος ἐς πόδας ἄκρους,
  Τῆς πρὶν ἐνεργείης δηρὸν ἀπεμβόμενος,
Ζωῆς καὶ θανάτοιο μεταίχμιον, ἄϊδι γείτων,
  Μοῦνον ἀναπνείων, τἄλλα δὲ πάντα νέκυς·
Ἀλλὰ σοφός με Φίλιππος, ὃν ἐν γραφίδεσσι δοκεύεις,
  Ζώγρησε, χρυσέην νοῦσον ἀκεσσάμενος.
Αὖθις δ' αἰπώνινος, ἀπὸ πάρος, ἐν χθονὶ βαίνω,
  Καὶ ποσὶ πεζεύω, καὶ ὅλος ἀνθάνομαι.

Εἰς τὸ τοῦ ὀλυμπίου διὸς ἄγαλμα.

Ἢ θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν ἐξ οὐρανοῦ εἰκόνα δείξων,
  Φειδία, ἢ σύ γ' ἔβης τὸν θεὸν ὀψόμενος.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ εἰς τὸν ἐν ῥόδῳ κολοσσόν.

Τὸν ἐν ῥόδῳ κολοσσὸν ὀκτάκις δέκα
Λάχης ἐποίει πηχέων ὁ Λίνδιος.

Ἀδέσποτον.

Αἶσαν Τιμομάχου πλέον ἢ πατρὸς ἥρπασε τέχνα
Τὰν φύσιν. ὁ γράψας εἶδέ σε μαινόμενον,
Καὶ συνελυσσήθη χεὶρ ἀνέρι· καὶ τὰ κερασὰ
Δάκρυα τοῖς λύπης πάντας ἔμιξε πόνοις.

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ.

Τέχνας εἵνεκα σεῖο, καὶ ἁ λίθος ἅδε βρυάζει,
Πραξίτελες· λῦσον, καὶ πάλι κωμάσεται.
Νῦν δ' ἡμῖν οὐ γῆρας ἔτ' ἀδρανές. ἀλλ' ὁ πεδητὴς
Σειληνοῖς κώμων, βάσκανός ἐστι λίθος.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἰφίων τόδ' ἔγραψε Κορίνθιος· οὐκ ἔνι μῶμος
Χερσὶν, ἐπεὶ δόξας ἔργα πολὺ προφέρει.

Ἄδηλον.

Οὐκ ἀδαὴς ἔγραψε Κίμων τάδε· παντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ
Μῶμος, ὃν οὐδ' ἥρως Δαίδαλος ἐξέφυγεν.

Ἀδέσποτον.

Ἁ τέχνα τὸν ἔλεγχον ἀπώλεσεν· οὐδὲ γὰρ αὐτὰ
Μαῦσαι δύναται· ταῦ, πόρε τὴν κεφαλάν.

Ἄδηλον.

Μικροῦ κατέσχον τὸν βότρυν τοῖς δακτύλοις,
Ὑπαπατηθεὶς τῇ θέᾳ τοῦ χρώματος.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑΤΑ ζώων, κεφ. ζ

Εἰς τὴν μύρωνος βοῦν.

Βοίδιόν εἰμι μύρωνος, ἐπὶ στήλῃ δ' ἀνάκειμαι·
Βουκόλε, κεντήσας εἰς ἀγέλην μ' ἄπαγε.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τίπτε μύρων με τὸ βοίδιον ἐνταυθοῖ παρὰ βωμοῖς
Ἵδρυσας; οὐκ ἐθέλεις εἰσαγέμεν μέγαρον;

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ εἰς τὸ αὐτό.

Βουκόλε τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ μύρωνος
Βοίδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Βοΐδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρως
Χαλκωθὲν, σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

ΕΥΗΝΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Ἢ τὸ δέρας χάλκειον ὅλον βοῒ τᾷδ' ἐπίκειται
Ἔκτοθεν, ἢ ψυχὴν ἔνδον ὁ χαλκὸς ἔχει.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Αὐτὸς ἐρεῖ τάχα τοῦτο Μύρων, οὐκ ἔπλασα ταύτην
Τὰν δάμαλιν, ταύτας δ' εἰκόν' ἀνεπλασάμην.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Οὐκ ἔπλασέν με Μύρων, ἐψεύσατο· βοσκομένην δὲ
Ἐξ ἀγέλας ἐλάσας, δῆσε βάσει λιθίνᾳ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου εἰς τὸ αὐτό.

Εἰ μή μου ποτὶ τᾷδε Μύρων πόδας ἥρμοσε πέτρᾳ,
Ἄλλαις ἂν νεμόμαν βουσὶν ὁμοῦ δάμαλις.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Μόσχε, τί μοι λαγόνεσσι προσέρχεαι; τίπτε δὲ μυκᾷ;
Ἁ τέχνα μαζοῖς οὐκ ἐνέθηκε γάλα.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τὰν δάμαλιν βουφορβὲ παρέρχεο, μηδ' ἀπὸ μάκροθεν
Συρίσδῃς· μαστῷ πόρτιν ὑπεκδέχεται.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἁ μόλιβος κατέχει με καὶ ἁ λίθος· εἵνεκα δ' ἂν σοῦ
Πλάστα Μύρων λωτὸν καὶ θρίον ἐδρεπόμην.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἁ δάμαλις (δοκέω) μυκήσεται· ἢν δὲ βραδύνῃ,
Χαλκὸς ὁ μὴ νοέων, αἴτιος, οὐχὶ Μύρων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Ἁ δάμαλις (δοκέω) μυκήσεται. ἦ ῥ' ὁ Προμηθεὺς
Οὐχὶ μόνος, πλάττεις ἔμπνοα καὶ σὺ Μύρων.

Ἄδηλον εἰς τὸ αὐτό.

Βοῦν ἰδίαν ποτὲ βουσὶ Μύρων μιχθεῖσαν ἐρευνῶν·
Εὗρε μόλις δ' αὐτὴν, τρεῖς βόας ἐξελάσας.

Ἄδηλον εἰς τὸ αὐτό.

Ἁ βοῦς ἁ τίκτουσ', ἀπὸ γαστέρος ἔπλασε τὰν βοῦν·
Ἁ δὲ μύρωνος χεὶρ οὐ πλάσεν, ἀλλ' ἔτεκεν.

Ἄδηλον εἰς τὸ αὐτό.

Καὶ χαλκῆ περ ἐοῦσα λάλησεν ἂν ἡ κεραὴ βοῦς,
Εἴ οἱ σπλάγχνα μύρων ἔνδον ἐτεχνάσατο.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Πηκτόν μοι τὶς ἄροτρον ἐπ' αὐχένι καὶ ζυγὰ θέσθω.
Εἵνεκα γὰρ τέχνης σεῖο μύρων ἀρόσω.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ τοῦ βιθυνοῦ, εἰς τὸ αὐτό.

Ἤν μ' ἐσίδῃ μόσχος, μυκήσεται· ἢν δὲ γε ταῦρος,
Βήσεται· ἢν δὲ νομεὺς, εἰς ἀγέλην ἐλάσει.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ὧδε μύρων μ' ἔστησε τὸ βοΐδιον· οἱ δὲ νομῆες
Βάλλουσί με λίθοις ὡς ἀπολειπομένην.

ΜΑΡΚΟΥ ἀργενταρίου εἰς τὸ αὐτό.

Βουκόλον ἢν ἐσίδῃς τὸν ἐμὸν ξένε, τοῦτ' ἔπος αὐτῷ
Εἰπὸν, ὅθ' ὁ πλάστης ὧδέ μ' ἔδησε μύρων.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Τὰν βοῦν τάνδ' ὁ μύρων ξεῖν' ἔπλασεν, ἢν ὅδε μόσχος
Ὡς ζῶσαν σαίνει μητέρα δερκόμενος.

ΔΙΟΚΡΙΔΟΣ εἰς τὸ αὐτό.

Ταῦρε μάτην ἐπὶ πόρτιν ἐπείγεαι. ἔστι γὰρ ἄπνους
Ἀλλά σ' ὁ βουπλάστας ἐξαπάτησε μύρων.

Εἰς τὸ αὐτό.

Σοῖο μύρων δαμάλει παρακάτθανε μόσχος ἀγαθεὶς,
Καὶ γάλα πιστεύων χαλκὸν ἔσωθεν ἔχειν.

Εἰς τὸ αὐτό.

Φεῦ ὁ μύρων πλάσας οὐκ ἔφθασας· ἀλλά σοι χαλκὸς,
Πρὶν ψυχὴν βαλέειν, ἔφθασε πηγνύμενος.

Εἰς τὸ αὐτό.

Χαλκείην τύπτεις δάμαλιν· μέγα σ' ἤπαφε τέχνη
Βουκόλε, τὴν ψυχὴν οὐ προσέθηκε μύρων.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων εἰς τὸ αὐτό.

Πόρτιν τήνδε μύρωνος ἰδὼν, τάχα τοῦτο βοήσεις,
Ἡ φύσις ἄπνοός ἐστιν, ἢ ἔμπνοος ἔπλετο τέχνη.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Βουκόλε, ποῖ παρεθεῖν με βιάζεαι; ἴσχεο νύσσων.
Οὐ γάρ μοι τέχνη καὶ πόδ' ἔδωκεν ἔχειν.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ἡ χαλκὴν ζώωσε μύρων σοφὸς, ἢ τάχα πόρτιν
Χάλκωσε, ζωὴν ἐξ ἀγέλης ἐρύσας.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Πλάσσα μύρων, σέο πόρτιν ὁδοιπόρος ἦλθεν ἐλαύνων·
Χαλκοῦ δὲ ψαύσας, φὼρ κενεὸς ἐξεφάνη.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Εἰσορέων με λέων χαίνει στόμα· χερσὶ δ' ἀείρει
Γειοπόνος ζεύγλην, ἀγρονόμος κορύνην.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Τλῆθι μύρων, τέχνη σε βιάζεται· ἄπιστον ἔργον.
Ἐκ φύσεως τέχνη· οὐ γὰρ φύσιν εὕρετο τέχνη.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ἐν βοῒ τᾷδ' ἐμάχοντο φύσις καὶ πότνια τέχνα·
Ἀμφοτέραις δὲ μύρων ἶσον ὄπασσε γέρας.
Δερκομένοις μὲν γὰρ, φύσιος κράτος ἥρπασε τέχνα·
Αὐτὰρ ἐφαπτομένοις, ἡ φύσις ἐστὶ φύσις.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ἤπαφε καὶ σὲ μύωπα μύρων, ὅτι κέντρον ἐρείδεις
Πλευραῖς χαλκοτύποις ἀντιτύποιο βοός.
Οὐ νέμεσις δὲ μύωπι· τί γὰρ τόσον, εἴγε καὶ αὐτοὺς
Ὀφθαλμοὺς νομέων ἠπερόπευσε μύρων;

ΓΕΜΙΝΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Ἡ βάσις ἡ κατέχουσα τὸ βοΐδιον, οὐ πεπέδηται·
Ἢν ἀφεθῇ ταύτης, φεύξεται εἰς ἀγέλην.
Μυκᾶται γὰρ ὁ χαλκὸς· ἴδ' ὡς ἔμπνουν ὁ τεχνίτης
Θήκατο. κἂν ζεύξῃς ἄλλον, ἴσως ἀρόσει.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Χάλκεος ἦς, ἐπὶ σοὶ δὲ γεωτόμος εἷλκεν ἄροτρον,
Καὶ ζυγόδεσμα φέρων ψευδομένᾳ δαμάλει·
Ἀλλὰ Μύρων τέχνᾳ πανυπείροχος, ὅς σε δι᾽ ἔργων
Ἔμπνοον ὥς τινα βοῦν ἐργάτιν εἰργάσατο.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ μακεδόνος εἰς τὸ αὐτό.

Ἄπαιρέ μου τένοντος ὦ γεωπόνε
Λέπαδνα, καὶ σίδαρον αὐλακεργάτην.
Χαλκὸν γὰρ ἁμὲ μὲν οὐκ ἐσάρκωσε Μύρων,
Τέχνᾳ δ᾽ ἐξεπόνησεν ὄψιν ἔμπνοον,
Ὡς πολλάκις με κἀπομυκᾶσθαι θέλειν·
Εἰς ἔργα δ᾽ οὐκ εἴασε, προσδήσας βάσει.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς ἵππον.

Ἴδ᾽ ὡς ὁ πῶλος χαλκοδαιδάλῳ τέχνῃ
Κορωνιῶν ἕστηκε. δριμὺ γὰρ βλέπων
Ὑψαυχενίζει, καὶ διηνεμωμένας
Κορυφῆς ἐθείρας οὐρίωκεν ἐς δρόμον.
Δοκέω, χαλινοῖς εἴ τις ἡνιοστρόφος
Ἐναρμόσει γένεσι, κἀπικεντήσει,
Ὁ σὸς πόνος Λύσιππε καὶ παρ᾽ ἐλπίδας
Τάχ᾽ ἐκδραμεῖται. τῇ τέχνῃ γὰρ ἐμπνέει.

Εἰς τὸν καλυδώνιον κάπρον.

Χάλκεος ἀλλ᾽ ἄθρησον ὅσον θράσος ἤνυσε κάπρου
Ὁ πλάσας, ἔμπνουν θῆρα τυπωσάμενος,
Χαίτας αὐχενίοις πεφρικότα, θηκτὸν ὀδόντα
Βρύχοντα, γλήναις φρικτὸν ἱέντα σέλας,
Ἀφρῷ χείλεα πάντα δεδευμένα. οὐκ ἔτι θάμβος
Εἰ λογάδα στρατιὴν ὤλεσεν ἡμιθέων.

Ἄδηλον.

Τοῦ μὴ παράσιῃ φύλακος μακρὰν ἀπότηλε φύλαξαι.
Τοῖος ἐὼν οἷον ὁρᾷς ὦ παρ᾽ ἐμ᾽ ἐρχόμενε,
Σύκινος, οὐ ῥίνῃ πεπονημένος, οὐδ᾽ ἀπὸ μίλτου,
Ἀλλ᾽ ἀπὸ ποιμενικῆς αὐτομαθοῦς ξοΐδος.

Ἄγριος· γέλασον. μετὰ δ' εὐκλείοις πεφύλαξο
Σίνεσθαι, μὴ καὶ Σαρδόνιον γελάσῃς.

ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΑΡΧΑΙΩΝ καὶ ἡρώων τινῶν,

κεφ. η΄

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ εἰς Προμηθέα.

Τέχνης πυρσὸν ὄπασσα φερέσβιον, ἐκ δ' ἄρα τέχνης
Καὶ πυρὸς, ἀλλήκτου πήματος ἶφιν ἔχω.
Ἡ μερόπων ἀχάριστον ἀεὶ γένος, εἴγε Προμηθεὺς
Ἀντ' εὐεργεσίης ταῦθ' ὑπὸ χαλκοτύπων.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν.

Χαλκὸν μὲν καλέεσκεν ἀτειρέα βίβλος Ὁμήρου,
Ἀλλά μιν ὁ πλάστης δεῖξεν ἐλεγχόμενον.
Δεῦρ' ἴδε γὰρ στενάχοντα Προμηθέα, δεῦρ' ἴδε χαλκοῦ
Τειρομένου σπλάγχνων ἐκ μυχάτων ὀδύνας.
Ἡράκλες νεμέσησον ἐπεὶ μετὰ σεῖο φαρέτρης
Ἰαπετιονίδης ἄλγος ἄπαυστον ἔχει.

ΓΑΛΛΟΥ εἰς Τάνταλον.

Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέστιος, οὗτος ὁ νηδὺν
Πολλάκι νεκταρέου πλησάμενος πόματος,
Νῦν λιβάδος θνητῆς ἱμείρεται· ἡ φθονερὴ δὲ
Κρᾶσις ἀεὶ χείλους ἐστὶ ταπεινοτέρη.
Πῖνε, λέγει τὸ πρόβλημα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς.
Οἱ γλώσσῃ προπετεῖς ταῦτα κολαζόμεθα.

Εἰς ἄγαλμα Ἡρακλέους νηπίου ὄντος ἔτι, καὶ τοῖς χερσὶ θλίβοντος δράκοντας δύο.

Θλῖβε δρακοντείους περιμήκεας, ὄβριμε, χεῖρας
Ἡράκλες, δακέτων ἀγχιβαθεῖς φάρυγας.
Ἐξέτι νηπιάχοιο, χόλον ζηλήμονος Ἥρης
Ἄμπαυσον, μοχθεῖν γνῶθι καὶ ἐκ βρέφεος.
Οὐ γὰρ σοὶ κρητὴρ χαλκήλατος, οὐδὲ λέβητες,
Ἀλλ' ὁδὸς εἰς αὐλὴν Ζηνὸς, ἔπαθλον ἔφυ.

Εἰς τοὺς δώδεκα ἄθλους τοῦ ἡρακλέους.

Δέρκεο μυριόμοχθε τεοὺς ἡράκλεες ἀγῶνας,
Οἷς τλὰς, ἀθανάτων οἶκον ὄλυμπον ἔβης.
Γηρυόνην, κλυτὰ μῆλα, μέγαν πόνον αὐγείαο,
Πώλους, ἱππολύτην, πουλυκάρηνον ὄφιν,
Κάπρον θαὐκλῆεα, χάοις κύνα, θῆρα νεμείης,
Οἰωνοὺς, ταῦρον, μαιναλίην ἔλαφον.
Νῦν δὲ κατ' ἄκρα πόληος ἀπορθήτοιο βεβηκὼς
Περγάμης, μεγάλους ῥύεο τηλεφίδας.

Ἄδηλον εἰς τὸ αὐτό.

Πρῶτα μὲν, ἐν νεμέῃ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα·
Δεύτερον, ἐν λέρνῃ πολυαύχενον ὤλεσεν ὕδρην·
Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ τοῖς, ἐρυμάνθιον ἔκτανε κάπρον·
Χρυσόκερων δ' ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε, τέταρτον·
Πέμπτον δ', ὄρνιθας στυμφηλίδας ἐξεδίωξεν·
Ἕκτον, ἀμαζονίδος κόμισε ζωστῆρα φαεινόν·
Ἕβδομον, αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν·
Ὄγδοον, ἐκ κρήτης δὲ πυρίπνοον ἤλασε ταῦρον·
Εἴνατον, ἐκ θρῄκης διομήδεος ἤγαγεν ἵππους·
Γηρυόνου, δέκατον, βόας ἤγαγεν ἐξ ἐρυθείης·
Κέρβερον, ἑνδέκατον, κύν' ἀνήγαγεν ἐξ ἀΐδαο·
Δωδέκατον δ' ἐκόμισσεν ἐς ἑλλάδα χρύσεα μῆλα·
Τὸ τρισκαιδέκατον, τοῖον λυγρὸν ἔχεν ἄεθλον,
Μουνονυχὶ πεντήκοντα ξυνελέξατο κούραις.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Ὤλεσα τὸν νεμέας θῆρ' ἄπλετον, ὤλεσα δ' ὕδρην,
Καὶ ταῦρον· κάπρου δ' ἀμφετίναξα γένυν.
Ζωστῆρ' ἑλκύσας, πώλους διομήδεος εἷλον·
Χρύσεα μῆλα κλάσας, γηρυόνην ἔλαβον.
Αὐγείαν ἐδάην· κεμὰς οὐ φύγεν· ἔκτανον ὄρνις·
Κέρβερον ἠγαγόμην· αὐτὸς ὄλυμπον ἔχω.

ΑΡΧΙΟΥ εἰς τὸν αὐτὸν φονεύσαντα τὸν ἐν νεμέᾳ λέοντα.

Μηκέτι ταυροβόροιο βαρὺ βρύχημα λέοντος
Πτήξητε ἀγρονόμοι γλαφυρόται νεμέης.

Ἥγ᾽ ὑφ᾽ Ἡρακλῆος ἀριστάθλοιο δέδουπεν,
 Αὐγεία θηροφόνοις ἀγχέμαχος παλάμαις.
Ποίμνας ἐξελάσασα τε πάλιν μυκηθμὸν ἀκούει
 Ἠχὼ, ἐρημωθεῖς ἐννεαέτειρα νάπης.
Καὶ σὺ λεοντόχλαινε πάλιν θαρσήσατο ῥινῷ,
 Ἥρης τρηχείων μισονόθοιο χόλον.

ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐκ νεμέης ὁ λέων, ἀτὰρ ὁ ξένος, ἀργόθεν αἷμα·
 Πολλὸν ὁ μὲν θηρῶν μεῖζον, ὁ δ᾽ ἡμιθέων.
Ἔρχονται δ᾽ ἐς ἀγῶνα, κατ᾽ ἀντίον ὄμμα βαλόντες
 Λοξὸν, ὑπὲρ ζωᾶς καὶ βιοτᾶς σφετέρας.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλ᾽ εἴη τὸν ἀπ᾽ ἄργεος αἶψα νικᾶν,
 Ἐμβατὸς ὡς αὖ τοι καὶ νεμέα τελέθοι.

Εἰς τὸν αὐτὸν καὶ τὴν ἔλαφον.

Τί πρῶτον, τί δ᾽ ἔπειτα φρεσὶν, τί δὲ λοίσθιον ὄσσοις
 Θαυμάσω τέχνης αὐέρος, ἢ δ᾽ ἐλάφου;
Ὧν ὁ μὲν, ἰξύϊ θηρὸς ἐπεμβεβαὼς, γόνυ βρίθει,
 Εὐπλόρθαν παλάμαις δραξάμενος κεράων·
Ἡ δ᾽ ὑπὸ χάσματι πολλὰ καὶ ἄσθματι φυσιόωσα,
 Γλώσσῃ σημαίνει θλιβομένην κραδίην.
Ἡράκλεες γήθησον· ὅλῃ κεμὰς ἥδε τέθηλεν
 Οὐ κέρασιν μούνοις, ἀλλὰ τέχνῃ χρυσέῃ.

Εἰς τὸν αὐτὸν, καὶ τὸν ἀνταῖον.

Χαλκὸν ἀποιμώζοντα τίς ἔπλασε; τίς δ᾽ ὑπὸ τέχνας
 Καὶ πόνον ἐκ μορφᾶς καὶ θράσος εἰργάσατο;
Ἔμψυχον τὸ πλάσμα· καὶ οἰκτείρω μιν ἐόντα,
 Καὶ φρίττω κρατερὸν τὸν θρασὺν ἡρακλέην.
Ἀνταῖον γὰρ ἔχει πεπονημένον ἐκ παλαμάων·
 Ἰδνωθεὶς δὲ δοκεῖ καὶ στοναχὴν ἱέναι.

Εἰς τὸν αὐτὸν μεθύοντα.

Οὗτος ὁ νῦν ὕπνῳ βεβαρημένος ἠδὲ κυπέλλῳ,
 Κενταύρους ἑξῆς νήφων οἷο βαρὺς ὤλεσεν.

Εἰς τὸ αὐτό.

Οὗτος ὁ πουλυδαμάτωρ, ὁ παρ' ἀνδράσι δωδεκάεθλος
  Μελπόμενος, κρατερῆς εἵνεκεν ἠνορέης,
Οἰνοβαρὴς μετὰ δαῖτα μεθυσφαλὲς ἴχνος ἑλίσσει,
  Νικηθεὶς ἁπαλῷ λυσιμελεῖ βρομίῳ.

Εἰς ἕτερον ἀγῶνα τοῦ αὐτοῦ.

Χαίτην καὶ ῥόπαλον καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἀταρβῆ
  Θυμὸν ὁρῶν, βλοσυρόν τ' ἀνδρὸς ἐπισκύνιον,
Ζήτει δέρμα λέοντος ἐπ' εἰκόνι· κἢν μὲν ἐφεύρῃς,
  Ἡρακλέης· εἰ δ' οὔ, λυσιμάχοιο πίναξ.

Εἰς ἕτερον ἄγαλμα τοῦ αὐτοῦ.

Οἵῳ Θειοδάμας πρὶν ὑπήντεεν ἡρακλῆϊ,
  Τοῖον ὁ τεχνίτης τὸν Διὸς εἰργάσατο,
Βοῶν ἀρότην ἕλκοντα, καὶ ἀντανύοντα κορώνην·
  Ἀλλ' οὐ τὴν ὀλοὴν γράψε βοοσφαγίην.
Ναὶ τάχα Θειοδάμαντι γοήμονα χείλεσι φωνὴν
  Ἥρμοσεν, ἧς αἴων φείδεται ἡρακλέης.

Εἰς εἰκόνα ἑτέραν τοῦ αὐτοῦ.

Οἷον καὶ Κρονίδης ἔστερξέ σε τῇ τρισελήνῳ
  Νυκτὶ καὶ εὐρυαθεὶς εἶδεν ἀεθλοφόρον,
Κἠκ πυρὸς εἰς Οὔλυμπον ἐκώμασας, ὦ βαρύμοχθε
  Ἀλκείδη, τοίην εἰκόνα σου βλέπομεν.
Ἀλκμήνης δ' ὠδῖνας ἔχει λίθος. αἱ δὲ μεγαυχεῖς
  Θῆβαι νῦν μύθων εἰσὶν ἀπιστότεραι.

ΓΕΜΙΝΟΥ εἰς ἄγαλμα τοῦ αὐτοῦ.

α Ἡράκλεες, ποῦ σοι πτόρθος μέγας, ἥ τε Νεμεῖος
  Χλαῖνα, καὶ ἡ τόξων ἔμπλεος ἰοδόκη;
Ποῦ σοβαρὸν μίμημα; τίς ἔπλασεν ὧδε κατηφῆ;
  β Λύσιππος χαλκῷ δ' ἐγκατέμιξ' ὀδύνην.
α Ἄχθῃ γυμνωθεὶς ὅπλων σέο; τίς δέ σ' ἔπερσεν;
  β Ὁ πτερόεις (ὄντως εἷς βαρὺς ἆθλος) ἔρως.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Ἥρη τοῦτ' ἄρα λοιπὸν ἐβούλετο πᾶσιν ἐπ' ἄθλοις,
  Ὅπλων γυμνὸν ἰδεῖν τὸν θρασὺν ἡρακλέα.

Ποῦ χλαίνωμα λέοντος, ὅ, τ' εὐερίζητος ἐπ' ὤμοις
Ἰός, καὶ βαρύποις ὄζος ὁ θηρολέτης;
Ταῦτα σ' ἔρως ἀπέδυσε· καὶ οὐ ξένον, εἰ διὰ κύκνον
Ποιήσας, ὅπλων νοσφίσαθ' Ἡρακλέα.

Εἰς ἀνδριάντα θησέως, καὶ τοῦ μαραθωνίου ταύρου.

Θαῦμα τέχνης ταύρου τε καὶ ἀνέρος· ὧν ὁ μὲν ἀλκαῖ
Θῆρα βίῃ βρίθει, γυῖα τιταινόμενος·
Ἶνας δ' αὐχενίους γναμπτῶν, παλάμῃσιν ἔμαρπτε,
Λαιῇ μυκτῆρας, δεξιτερῇ δὲ κέρας.
Ἀστραγάλους δ' ἐλέλιξε, καὶ αὐχένα θὴρ ὑπὸ χερσὶν
Δαμνάμενος κρατεραῖς, ὤκλασεν εἰς ὀπίσω.
Ἔστι δ' ὀΐσασθαι τέχνης ὕπο, τῷ δ' ἐνὶ χαλκῷ
Θῆρα μὲν ἐμπνείειν, ἄνδρα δ' ἱδρῶτι ῥέειν.

Εἰς ἀνδριάντα καπανέως.

Εἰ τοῖος Θήβης καπανεὺς ἐπεμήνατο πύργοις,
Ἅμμασιν ἠερίην κλίμακα μησάμενος,
Εἷλεν ἂν ἄστυ βίῃ, καὶ ὑπὲρ μόρον. ἄζετο γάρ ῥα
Καὶ σκηπτὸς κρονίδου τοῖον ἑλεῖν πρόμαχον.

ΓΕΜΙΝΟΥ Εἰς ἄγαλμα σαλμωνέως.

Χείρ με πολυκλείτου θασίη κάμεν· εἰμὶ δ' ἐκεῖνος
Σαλμωνεὺς βρονταῖς ὃς Διὸς ἀντεμάχην·
Ὅς με καὶ εἰν ἀΐδῃ περθεῖ πάλι, καί με κεραυνοῖς
Βάλλει, μισῶν μου καὶ λαλέοντα τύπον.
Ἴσχε Ζεῦ πρηστῆρα, μέθες χόλον· εἰμὶ γὰρ ἄπνους
Ὁ σκοπός. ἀψύχοις εἰκόσι μὴ πολέμει.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ Εἰς ἴκαρον χαλκοῦν ἐν λουτρῷ ἱστάμενον.

Ἴκαρε, κηρὸς μέν σε διώλεσε, νῦν δέ σε κηρῷ
Ἤγαγεν εἰς μορφὴν αὖθις ὁ χαλκοτύπος·
Ἀλλ' ἄγε μὴ πτερὰ πάλλε κατ' ἠέρα, μὴ [illegible] λοετρὸν,
Ἠερόθεν πίπτων, ἰκάρειον τελέσῃς.

Τοῦ αὐτοῦ Εἰς τὸ αὐτό.

Ἴκαρε, χαλκὸς ἐὼν μιμνήσκεο, μηδέ σε τέχνη,
Μηδ' ἀπάφῃ πτερύγων ζεῦγος ἐπωμάδιον.

Εἰ γὰρ ζωὸς ἐὼν πέσες ἐν πελάγεσσι θαλάσσης,
Πῶς ἐθέλεις πλῶσαι χάλκεον εἶδος ἔχων;

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς Ἱππόλυτον διαλεγόμενον τῇ τροφῷ τῆς Φαίδρας.

Ἱππόλυτος τῆς γραὸς ἐπ' οὔατι νηλέα μῦθον
Φθέγγεται· ἀλλ' ἡμεῖς οὐ δυνάμεσθα κλύειν.
Ὅσσον δ' ἐκ βλεφάροιο μεμηνότος ἔστι νοῆσαι,
Ὅττι παρεγγυάᾳ μηκέτ' ἄθεσμα λέγειν.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ εἰς εἰκόνα Τηλέφου τετρωμένου.

Οὗτος ὁ Τευθρανίας πρόμος ἄγρετος, οὗτος ὁ τοῖσιν
Τήλεφος αἱμάξας φρικτὸν ἄρη Δαναῶν,
Μυσῶν ὅτε πλήθοντα φόνῳ ἐκέρασσε Καΐκον·
Οὗτος ὁ Πηλιακοῦ δούρατος αἰπὺ πάλος,
Νῦν ὀλοὸν μηρῷ κεύθων βάρος, οἷα λιπόπνους
Τήκεται, ἐμψύχῳ σαρκὶ συνηκόμενος.
Οὗ καὶ τειρομένοιο παραπλώσαντες Ἀχαιοί,
Φύρδην Τευθρανίας νεῦνται ἀπ' ἠϊόνος.

ΓΛΑΥΚΟΥ εἰς εἰκόνα Φιλοκτήτου.

Καὶ τὸν ἀπὸ Τρηχῖνος ἰδὼν πολυώδυνον ἥρω
Τόνδε Φιλοκτήτην ἔγραφε Παρράσιος.
Ἔν τε γὰρ ὀφθαλμοῖς ἐσκληκόσι κωφὸν ὑποικεῖ
Δάκρυ, καὶ ὁ τρύχων ἐντὸς ἔνεστι πόνος.
Ζωογράφων ὦ λῷστε, σὺ μὲν σοφός, ἀλλ' ἀναπαῦσαι
Ἄνδρα πόνων ἤδη τὸν πολύμοχθον ἔδει.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐχθρὸς ὑπὲρ Δαναοὺς πλάστης ἐμός, ἄλλος Ὀδυσσεύς,
Ὅς μ' ἔμνησε κακῆς οὐλομένης τε νόσου.
Οὐκ ἤρκει πέτρη, τρῦχος, λύθρον, ἕλκος, ἀνίη·
Ἀλλὰ καὶ ἐν χαλκῷ τὸν πόνον εἰργάσατο.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ αἰγυπτίου εἰς τὸν αὐτόν.

Οἶδα Φιλοκτήτην ὁρόων, ὅτι πᾶσι φαεινὸν
Ἄλγος ἔον καὶ τοῖς τηλόθι δερκομένοις.

Ἄγρια μὲν κομόωσαν ἔχει τρίχα. δεῦρ' ἴδε κέρσης
Χαίτην τρηχαλέοις χρώμασιν αὐσταλέην.
Δέρμα κατεσκληκὸς δὲ φέρει καὶ ῥικνὸν ἰδέσθαι,
Καὶ τάχα καρφαλέον χερσὶν ἐφαπτομέναις.
Δάκρυα δὲ ξηροῖσιν ὑπὸ βλεφάροισι παγέντα
Ἵσταται, ἀγρύπνου σῆμα δυσπαθίης.

ΚΟΣΜΑ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ Εἰς πύρρον μέλλοντα σφάξαι τὴν πολυξένην,

Πύρρος ἐγώ· σπεύδω δὲ πατρὸς χάριν. ἡ δὲ κυνῶπις
Παλλάδα κικλήσκει, γνωτὸν ἔχουσα πάριν.

Εἰς χείρωνα τὸν ἱπποκένταυρον.

Ἀνδρόθεν ἐκκέχυθ' ἵππος, ἀνέδραμε δ' ἱππόθεν ἀ-
Ἄδηλον, εἰς τὸν αὐτόν. (νήρ.
Ἀνὴρ νόσφι ποδῶν, κεφαλῆς δ' ἄτερ, αἰόλος ἵππος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἵππος ἐρεύγεται ἄνδρα, ἀνὴρ δ' ἀποπέρδεται ἵππον.

ΕΥΟΔΟΥ Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἵππον ἔχω ἀκάρηνος, ἀνὴρ δ' ἀτέλεστος ἔκειτο,
Ὅν γε φύσις παίζουσα θοῷ ἐνεκέντρισεν ἵππῳ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ Εἰς κυναιγῖρον.

Οὔ σε μάκαρ κυνέγειρε τὸν ὡς κυνέγειρον ἔγραψε
Φᾶσις, ἐπεὶ βριαραῖς αἴνυτο σεῖο παλάμαις.
Ἀλλὰ σοφός τις ἔην ὁ ζωγράφος, οὐδέ σε χειρῶν
Νόσφισε, τὸν χειρῶν οὕνεκεν ἀθάνατον.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου Εἰς τὸν αὐτόν.

Μηδοφόνους μὲν χεῖρας ὑπὸ γαμψοῖο κορύμβου
Νηὸς ἀπορνυμένης ἐξέταμον κοπίδες,
Αἴκα που κυνέγειρε φυγάς ποτε φορτὶς ἐκείνα
Ὥσπερ ἀπ' εὐναίας εἵχετο σαῖς παλάμαις.
Ἀλλὰ καὶ ὥς, ἀταρὶξ δόρυ νήϊον ἀμφιδακοῦσαι,
Ἄπνοον ὠμήστῃσι τάρβος ἀγαιομένοις.
Καὶ τὰς μὲν τις ἀνὴρ ἕλε βάρβαρος· αἱ δέ γε χειρῶν
Νίκα μορφοποιοῖς μίμνε παρ' ἐνναέταις.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ Εἰς στήλην ἀλεξάνδρου τοῦ μακεδόνος.

Λύσιππε πλάστα σικυώνιε, θαρσαλέη χεὶρ,
Δάιε τεχνῖτα, πῦρ τοι ὁ χαλκὸς ὁρῆ
Ὃν κατ᾽ ἀλεξάνδρου μορφᾶς χέες. οὐκ ἔτι μεμπτοὶ
Πέρσαι. συγγνώμη βουσὶ λέοντα φυγεῖν.

ΑΡΧΕΛΑΟΥ, οἱ δέ, ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ, Εἰς τὸν αὐτόν.

Τόλμαν ἀλεξάνδρου καὶ ὅλαν ἀπεμάξατο μορφὰν
Λύσιππος· τίν᾽ ὅδε χαλκὸς ἔχει δύναμιν;
Αὐδάσοντι δ᾽ ἔοικεν ὁ χάλκεος, ἐς δία λεύσσων,
Γᾶν ὑπ᾽ ἐμοὶ τίθεμαι ζεῦ, σὺ δ᾽ ὄλυμπον ἔχε.

Ἄδηλον, Εἰς τὸν αὐτόν.

Αὐτὸν ἀλέξανδρον τεκμαίρεο· ὧδε τὰ κείνου
Ὄμματα καὶ ζωὸν θάρσος ὁ χαλκὸς ἔχει.
Ὃς μόνος ἣν ἐφορῶσιν ἀπ᾽ αἰθέρος αἱ διὸς αὐγαὶ,
Πᾶσαν πελλαίῳ γῆν ὑπέταξε θρόνῳ.

Ἄδηλον, Εἰς τὸν αὐτόν.

Τοῦτον ἀλέξανδρον μεγαλήτορος υἷα φιλίππου
Δέρκεαι, ἀρτιλόχευτον, ὀλυμπιὰς ὅν ποτε μήτηρ
Καρτερόθυμον ἔτικτεν· ἀπ᾽ ὠδίνων δέ μιν ἄρης
Ἔργα μόθων ἐδίδασκε, τύχη δ᾽ ἐκέλευσεν ἀνάσσειν.

Ἄδηλον.

Μὰ τὸν βουθοίναν ἡρακλέα, παῖδες ἀγρόται,
Οὐκ ἔτι κερδαλέοις ἐμβατὰ ταῦτα λύκοις.
Φῶρές τε στείχειν κλοπίαν ὁδὸν ἀρνήσονται,
Εἰ καὶ κωμήτας ἄκριτος ὕπνος ἔχει.
Ἡ γάρ μ᾽ ἵδρυται διονύσιος οὐκ ἄτερ εὐχῆς·
Χαίρω τῷδ᾽ ἀγαθὸν σύμμαχον ἡρακλέα.

Ἄδηλον.

Μὴ τρέσῃς ὅτι τόξον ὁδοιπόρε καὶ νεοθηγεῖς
Ἰοὺς γυμνώσας, πρόσθε ποδῶν ἔθεμην,
Μηδ᾽ ὅτι βαστάζω ῥόπαλον χερὶ, μηδ᾽ ὅτι δέρμα
Ἀμφ᾽ ὤμοις χαροποῦ τοῦτο λέοντος ἔχω.

Γιγνώσκειν οὐ πάντας ἐπίσταμαι, ἀλλὰ κακούργους.
 Καὶ σώζειν ἀγαθοὺς ἐξ ἀχέων δύναμαι.

Ἄδηλον εἰς τὸν Ὀδυσσέα.

Αἰεὶ Λαερτιάδῃ πόντος βαρύς· εἰκόνα χεῦμα
 Ἔκλυσε, κἀκ δέλτων τὸν τύπον ἠφάνισεν.
Τί πλέον; εἰν ἐπέεσσιν Ὁμηρείοις γὰρ ἐκείνου
 Εἰκὼν ἀφθάρτοις ἐγγράφεται σελίσιν.

Ἄδηλον εἰς τὸν Μινώταυρον.

Ὁ παῖς ὁ ταῦρος, ὁ κατὰ μηδὲν ἐντελής,
Ὁ τῆς τεκούσης τοῦ πάθους κατήγορος,
Ὁ μιξόθηρ ἄνθρωπος, ἡ διπλῆ φύσις,
Ὁ ταυρόκρανος, ἡ πλάνη τῶν σωμάτων,
Ὃς οὔτε βοῦς πέφυκεν, οὔτ' ἀνὴρ ὅλως.

Ἄδηλον εἰς Λυκοῦργον.

Τίς τὸν Θρηΐκιον τόνδε μονοκρήπιδα Λυκοῦργον
 Χάλκεον Ἠδωνῶν ταγὸν ἀνεπλάσατο;
Βακχιακὸν παρὰ ἀτρέμιον ἴδ' ὡς ἀγέρωχα μεμηνὼς
 Βριθὺν ὑπὲρ κεφαλᾶς ἀντέτακεν χάλυβα.
Μαινὰς μορφὰ τὸ πάλαι θράσος· ἃ δ' ἀγέρωχος
 Λύσσα καὶ ἐν χαλκῷ κεῖνο τὸ πικρὸν ἔχει.

Ἄδηλον εἰς Ἰφιγένειαν.

Μαίνεται Ἰφιγένεια· πάλιν δέ μιν εἶδος Ὀρέστου
 Ἐς γλυκερὴν ἀνάγει μνῆσιν ὁμαιμοσύνης·
Τῆς δὲ χολωομένης, καὶ ἀδελφεὸν εἰσορόωσης,
 Οἴκτῳ καὶ μανίῃ βλέμμα συνεξάγεται.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ εἰς Ἠετίωνα.

Ἥρως Ἠετίωνος ἐπὶ σταθμὸν Ἀμφιπολίτεω
 Ἵδρυμαι, μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ,
Λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος· ἀνδρὶ δ' ἱππεῖ
 Θυμωθεὶς, πεζὸν κἀμὲ παρῳκίσατο.

ΕΙΣ ΗΡΩΙΔΑΣ, κεφ. θ.

Εἰς ἄγαλμα Νιόβης.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
 Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ αἰγυπτίου εἰς τὸ αὐτό.

Δυστήνου νιόβης ὁράας τύπα ἀληθέα μορφῆς,
Ὡς ἔτι μυρομένης πότμον ἑῶν τεκέων.
Εἰ δ' ἄρα καὶ ψυχὴν οὐκ ἔλλαχε, μὴ τόδε τέχνης
Μέμφεο· θηλυτέρην εἴκασε λαϊνέην.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Ταντταλὶς ἅδε ποχ' ἅδε, δὶς ἑπτὰ τέκνα τεκοῦσα
Γαστρὶ μιῇ, φοίβῳ θῦμα καὶ ἀρτέμιδι.
Κούρα γὰρ προὔπεμψε κούραις φόνον, ἄρσεσι δ' ἄρσην·
Δισσοὶ γὰρ δισσὰς ἔκτανον ἑβδομάδας.
Ἁ δὲ τόσας ἀγέλας μάτηρ πάρος, ἁ πάρος εὔπαις,
Οὐδ' ἐφ' ἑνὶ τλάμων λείπεται γηροκόμῳ.
Μάτηρ δ' οὐχ ὑπὸ παισίν, (ὅπερ θέμις) ἀλλ' ὑπὸ ματρὸς
Παῖδες ἐς ἀλγεινοὺς πάντες ἄγοντο τάφους.
Τάνταλε, καὶ δέ σε γλῶσσα διώλεσε, καὶ σέο κούραν·
Χἁ μὲν ἐπετρώθη, σοὶ δ' ἔπι δεῖμα λίθος.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Στᾶθι πέλας, δάκρυσον ἰδὼν ξένε μυρία πένθη
Τᾶς ἀθυρογλώσσου τανταλίδος νιόβας·
Ἇς, ἐπὶ γᾶς ἔστρωσε δυωδεκάπαιδα λοχείην
Ἄρτι, τὰ μὲν, φοίβου τόξα, τὰ δ' ἀρτέμιδος.
Ἁ δὲ, λίθῳ καὶ σαρκὶ μεμιγμένον εἶδος ἔχουσα,
Πετροῦται· στενάχει δ' ὑψίπαγης σίπυλος.
Θνατοῖς ἐν γλώσσᾳ δολία νόσος· ἁ ἀχάλινος
Ἀφροσύνα τίκτει πολλάκι δυστυχίαν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Τίπτε γύναι πρὸς ὄλυμπον ἀναιδέα χεῖρα νένευκας,
Ἔνθεον ἐξ ἀθέου κρατὸς ἀφεῖσα κόμην,
Λατοῦς παπταίνουσα πολὺν χόλον, ὦ πολύτεκνε;
Νῦν στένε τὰν πικρὰν καὶ φιλάβουλον ἔριν.
Ἁ μὲν γὰρ παίδων σπαίρει πέλας· ἁ δὲ, λιπόπνους
Κέκλιται· ᾇ δὲ βαρὺς πότμος ἐπικρέμαται.
Καὶ μόχθων οὔπω τόδε σοι τέλος, ἀλλὰ καὶ ἄρσην
Ἔστρωται τέκνων ἑσμὸς ἀποφθιμένων.

Ὦ βαρὺ δακρύσασα γενέθλιον, ἄπνοος αὐτὰ
Πέτρος ἔσῃ Νιόβα, καὶ δὴ τειρομένα.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ εἰς τὴν αὐτήν.

Ταντάλι παῖ Νιόβα, κλύ' ἐμὰν φάτιν, ἄγγελον ἄτας·
Δέξαι σῶν ἀχέων οἰκτροτάταν λαλιάν.
Λῦε κόμας ἀνάδεσμον. ἰὼ βαρυπενθέσι Φοίβου
Γειναμένα τόξοις ἀρσενόπαιδα γόνον.
Οὔ σοι παῖδες ἔτ' εἰσίν. ἀτὰρ τί τόδ' ἄλλο τι λεύσσω;
Αἰ, αἰ, πλημμυρεῖ παρθενικαῖσι φόνος.
Ἁ μὲν γὰρ, ματρὸς περὶ γούνασιν, ἁ δ' ἐνὶ κόλποις
Κέκλιται· ἁ δ' ἐπὶ γᾶς, ἁ δ' ἐπιμαστίδιος·
Ἄλλα δ' αἰτωπὸν θαμβεῖ βέλος· ἁ δ' ἐπ' οἰστοῖς
Πτώσσει· τᾶς δ' ἔμπνουν ὄμμ' ἔτι φῶς ὁρᾷ·
Ἁ δὲ λάλον στέρξασα πάλαι στόμα, νῦν ὑπὸ θάμβευς
Μάτηρ, σαρκοπαγὴς οἷα πέπηγε λίθος.

Ἄδηλον εἰς εἰκόνα Μηδείας ἐν Ῥώμῃ.

Τέχνη Τιμομάχου στοργὴν καὶ ζῆλον ἔδειξε
Μηδείης, τέκνων εἰς μόρον ἑλκομένων.
Τῇ μὲν γὰρ συνένευσεν ἐπὶ ξίφος, ἣ δ' ἀνανεύει,
Σώζειν καὶ κτείνειν βουλομένη τέκεα.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ βυζαντίου εἰς τὴν αὐτήν.

Τὰν ὀλοὰν Μήδειαν ὅτ' ἔγραφε Τιμομάχου χείρ,
Ζάλῳ καὶ τέκνοις ἀντιμεθελκομέναν,
Μυρίον ἄρατο μόχθον, ἵν' ἤθεα διπλὰ χαράξῃ,
Ὧν τὸ μὲν εἰς ὀργὴν νεῦε, τὸ δ' εἰς ἔλεον.
Ἄμφω δ' ἐπλήρωσεν. ὅρα τύπον· ἐν γὰρ ἀπειλᾷ,
Δάκρυον, ἐν δ' ἐλέῳ θυμὸς ἀναστρέφεται.
Ἀρκεῖ δ' ἁ μέλλησις, ἔφα σοφός· αἷμα δὲ τέκνων
Ἔπρεπε Μηδείῃ, κοὐ χερὶ Τιμομάχου.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ εἰς τὴν αὐτήν.

Τίς σου Κολχὶς ἄθεσμε συνέγραφεν εἰκόνι θυμόν;
Τίς καὶ ἐν εἰδώλῳ βάρβαρον εἰργάσατο;
Αἰεὶ γὰρ διψᾷς βρεφέων φόνον. ἤ τις Ἰήσων
Δεύτερος, ἢ Γλαύκη τίς πάλι σοι πρόφασις;

Ἔρρε καὶ ἐν κηρῷ παιδοκτόνε. σῶν γὰρ ἀμέτρων
 Ζήλων εἰς ἃ θέλεις, καὶ γραφὶς αἰσθάνεται.

Ἀδέσποτον εἰς τὸ αὐτό.

Δεῦρ' ἴδε παιδολέτειραν ἐν εἰκόνι, δεῦρ' ἴδ' ἄγαλμα,
 Κολχίδα Τιμομάχου χειρὶ τυπωσαμένου.
Φάσγανον ἐν παλάμᾳ, θυμὸς μέγας, ἄγριον ὄμμα·
 Παισὶν ἐπ' οἰκτίστοις δάκρυ κατερχόμενον.
Πάντα δ' ὁμοῦ συνέχευεν, ἄμικτά τε εἰς ἓν ἀγείρας·
 Αἵματι μὴ χρῶσαι φεισάμενος παλάμην.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ αἰγυπτίου εἰς τὸ αὐτό.

Τιμόμαχος Μήδειαν ὅτ' ἔγραφεν, εἰκόνι μορφᾶς
 Ἀψύχου ψυχὰς θήκατο διχθαδίας.
Ζᾶλον γὰρ λεχέων, τεκέων θ' ἅμα φίλτρα συνάψας,
 Δεῖξεν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀντιμεθελκομέναν.

Ἄδηλον εἰς τὸ αὐτό.

Δεῦρ' ἴδε, καὶ θάμβησον ὑπ' ὀφρύσι κείμενον οἶκτον,
 Καὶ θυμὸν, βλεφάρων καὶ πυρόεσσαν ἴτυν,
Καὶ μητρὸς παλάμην ἀλόχοιό τε πικρὰ παθούσης,
 Ὁρμῇ φειδομένην πρὸς φόνον ἑλκομένην.
Ζωγράφος εὖ δ' ἔκρυψε φόνου τέλος, οὐκ ἐθελήσας
 Θάμβος ἀπαμβλῶσαι πένθεϊ δερκομένων.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Κολχίδα τὴν ἐπὶ παισὶν ἀλάστορα τραυλὲ χελιδὼν
 Πῶς ἔτλης τεκέων μαῖαν ἔχειν ἰδίων;
Ἧς ἔτι κανθὸς ὕφαιμος ἐπαστράπτει φόνιον πῦρ,
 Καὶ πολιὸς γενύων ἀφρὸς ἄπο σταλάει·
Ἀρτίβρεχὴς δὲ σίδηρος ἐφ' αἵματι. φεῦγε πανώλη
 Μητέρα, κἂν κηρῷ τεκνοφονοῦσαν ἔτι.

Εἰς ἄγαλμα τῆς αὐτῆς.

Μαίνῃ καὶ λίθος οὖσα, καὶ ἐκ καρδίης σέο θυμὸς
 Ὄμματα κοιλήνας ἐς χόλον ηὐτρέπισεν.
Ἔμπης οὐδὲ βάσις σε καθέξεται, ἀλλ' ἄρα θυμῷ
 Πηδήσεις, τεκέων εἵνεκα μαινομένη.

Ω, τίς ὁ τεχνίτης τόδε γ' ἔπλασεν, ἢ τίς ὁ γλυπτὴς
Ὃς λίθον εἰς μανίην ἤγαγεν εὐτεχνίῃ;

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ μακεδόνος εἰς τὸ αὐτό.

Μηδείης τύπος οὗτος ἴδ' ὡς τὸ μὲν εἰς χόλον αἴρει
Ὄμμα, τὸ δ' εἰς παίδων ἔκλασε συμπαθίην.

Εἰς τὸ αὐτό.

Οἶκτον ὁμοῦ καὶ λύσσαν ἐτήτυμον ἔνθεος αἰὴρ
Μαρμάρῳ ἐγκατέμιξε, βιαζομένην δ' ὑπὸ τέχνης
Λαινέην· μὴ δ' αὖ ὅλης ἐμνήσατ' αὐτῆς.

ΑΡΑΒΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς ἀταλάντην
καὶ ἱππομένην.

Ἕδνα γάμων ἔρριψε, ἢ ἀμβολίην ταχυτῆτος,
Τοῦτο γέρας κούρῃ χρύσεον ἱππομένης.
Ἀμφω μῆλον ἄνυσεν· ἐπεὶ καὶ παρθένον ὁρμῆς
Εἶρξεν, καὶ ζυγίης σύμβολον ἦν παφίης.

Εἰς ἄγαλμα ἀριάδνης.

Οὐ βροτὸς ὁ γλυπτὴς, οἵαν δέ σε βάκχος ἐραστὰς
Εἶδεν, ὑπὸ πέτρας ἔξεσε κεκλιμέναν.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ξεῖνοι, λαϊνέας μὴ ψαύετε τᾶς ἀριάδνας,
Μὴ καὶ ἀναθρώσκῃ θησέα διζομένη.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ εἰς ἀνδρομέδαν.

Αἰθιόπων ἁ βῶλος· ὁ δὲ πτερόεις τὰ πέδιλα,
Περσεύς· ἁ δὲ λίθῳ προσδέτος, ἀνδρομέδα.
Ἁ προτομὰ, γοργοῦς λιθοδερκέος· ἆθλον ἔρωτος,
Κῆτος· κασσιόπας, ἁ λάλος εὐτεκνίη.
Χἁ μὲν ἀπὸ σκοπέλοιο χαλᾷ πόδας ἡδὺ ναρκᾷ,
Νωθρόν· ὁ δὲ μναστὴρ νυμφοκομεῖ τὸ γέρας.

ΑΡΑΒΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς τὴν αὐτήν.

Κηφεΐδ' ἀνδρομέδην ἡ ζωγράφος ἄνθετο πέτραις·
Καὶ γὰρ ἀπ' ὀφθαλμῶν ἡ κρίσις ἀμφίβολος.
Κῆτος δὲ σπλάγχνοισιν ἐπὶ γραμμῇσι χαράχθη,
Ἢ ἀπὸ κηρῶν γείτονος ἐξανέδυ.

Ἔγνων ταῦτα. Σοφός τις ἀνὴρ καί με δεινὸς ἀληθῶς
Τεύξατο καὶ βλεφάρων καὶ πραπίδων ἀπάτην.

Τοῦ αὐτοῦ Εἰς εἰκόνα ἑλένης.

Ἀργείης ἑλένης ἐρόεις τύπος, ἣν ποτε βούτης
Ἥρπασε, τὸν ξένιον ζῆνα παρωσάμενος.

ΡΩΜΙΑΝΟΥ Εἰς στήλην πολυξένης.

Ἅδε πολυκλείτοιο πολυξένα, οὐδέ τις ἄλλα
Χεὶρ ἔθιγεν τούτου δαιμονίου πίνακος.
Ἥρας ἔργον, ἀδελφόν. ἴδε ὡς πέπλοιο ραγέντος
Τὰν αἰδῶ γυμνὰν σώφρονι κρύπτε πέπλῳ.
Λίσσεται ἁ τλάμων ψυχᾶς ὕπερ· ἐν βλεφάροις δὲ
Παρθενικᾶς ὁ Φρυγῶν κεῖται ὅλος πόλεμος.

Ἀδέσποτον Εἰς εἰκόνα διδοῦς.

Ἀρχέτυπον διδοῦς ἐρικυδέος ὦ ξένε λεύσσεις,
Εἰκόνα θεσπεσίῳ κάλλεϊ λαμπομένην.
Τοίη καὶ γενόμην, ἀλλ' οὐ νόον οἷον ἀκούεις,
Αἰρὲν ἐπ' εὐφήμοις δόξαν ἐνεγκαμένην.
Οὐδὲ γὰρ αἰνείαν πότ' ἐσέδρακον, οὐδὲ χρόνοισι
Τροίης περθομένης ἤλυθον ἐς λιβύην·
Ἀλλὰ βίας φεύγουσα ἰαρβάων ὑμεναίων,
Πῆξα κατὰ κραδίης φάσγανον ἀμφίτομον.
Πιερίδες, τί μοι ἁγνὸν ἐφωπλίσατε μάρωνα;
Τοῖα καθ' ἡμετέρης ψεύσατο σωφροσύνης.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΗΧΟΥΣ, κεφ. ζ'

ΓΑΥΡΑΔΑ, ὡς παρὰ τοῦ πανός.

"Ἀχὼ φίλα μοι συγκατάινεσόν τι. [β] τί;
"Ἐρῶ κορείσκας, ἁ δέ μ' οὐ φιλεῖ. [β] φιλεῖ.
"Πρᾶξαι δ' ὁ καιρὸς καιρὸν οὐ φέρει. [β] φέρει.
"Τὺ τοίνυν αὐτᾷ λέξον ὡς ἐρῶ. [β] ἐρῶ.
"Καὶ πίστιν αὐτᾷ χερμάτων τὺ δός. [β] τὺ δός.
"Ἀχώ, τί λοιπὸν ἢ πόθου τυχεῖν; [β] τυχεῖν.

ΣΑΤΥΡΟΥ εἰς τὴν αὐτήν.

Ποιμενίαν ἄγλωσσον ἀν' ὀργάδα μέλπεται ἀχὼ
Ἀντίθροον πταναῖς ὑστερόφωνον ὄπα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ, οἱ δὲ, ΑΡΧΙΟΥ, εἰς τὴν αὐτήν.

Ἠχὼ πετρήεσσαν ὁρᾷς φίλε, πανὸς ἑταίρην,
Ἀντίτυπον φθογγὴν ἔμπαλιν ἀσπομένην,
Παντοίων στομάτων λάλον εἰκόνα, ποιμέσιν ἡδὺ
Παίγνιον. ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύων, ἄπιθι.

ΕΥΟΔΟΥ εἰς τὴν αὐτήν.

Ἠχὼ μιμολόγον, φωνῆς τρύγα, ῥήματος οὐρήν.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἀρκαδικὰ θεός εἰμι, παρὰ προθύροις δὲ λυαίου
Ναίω, φθεγγομένων μῦθον ἀμειβομένα.
Οὐκ ἔτι γὰρ στυγέω βάκχου φίλε τὸν θιασώτην
Τὸν τεόν. ἔρχεο πάντ' ἐξίσα λεγομένων ἔπη.

ΕΙΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΕΙΚΟΝΑ, κεφ. ιζ.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ μακεδόνος.

Ἔζευξ' ἑλλήσποντον ὁ βάρβαρος ἄφρονι τόλμᾳ,
Τοὺς δὲ τόσους καμάτους πολλάκις ἔλυσε χρόνος·
Ἀλλὰ δικαιαρχεία διηπείρωσε θάλασσαν,
Καὶ βυθὸν εἰς χέρσου σχῆμα μετεπλάσατο.
Λᾶα βαθυστήριγγα κατερρίζωσε πέλωρον,
Χερσὶ γιγαντείαις δ' ἔστασε νέρθεν ὕδωρ.
Ἦν δ' αἰεὶ πλωτή. διοδευομένη δ' ἐπὶ ναύταις
Ἄστατος, εἰς πεζοὺς ὡμολόγησε μόνους.

Εἰς σκύλλαν χαλκῆν.

Εἰ μὴ χαλκὸς ἔλαμπεν, ἐμήνυε δ' ἔργον ἄγαλμα
Ἔμμεναι ἡφαίστου δαιδαλέοιο τέχνης,
Αὐτὴν ἄν τις σκύλλαν ὀίσατο τηλόθε λαΐγγων
Ἑστάμεν, ἐκ πόντου γαῖαν ἀμειψαμένην.
Τόσον ἐπισείει, τόσον κότον αἰνὰ φαίνει,
Οἷον ἀπὸ πελάγευς συγκλονέουσα νέας.

Εἰς τὸν Καλυδώνιον κάπρον.

Χάλκεος, ἀλλ' ἄθρησον, καὶ τὰ ἑξῆς, ζήτει ἐν τῷ ἔμπροσθεν ζ΄ κεφαλαίῳ, τῷ εἰς ἀγάλματα ζώων.

ΕΙΣ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΘΕΑΙΝΩΝ ἀγάλματα, κεφ. ιβ΄

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων Εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἔνοπλον Ἀθηνᾶν.

Τίπτε τριτογένεια κορύσσεαι ἄστεϊ μέσσῳ;
Εἶξε Ποσειδάων, φείδεο Κεκροπίης.

Εἰς ἄγαλμα Ἡφαίστου, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἐρεχθέως.

Ἡ τέχνη συνάγειρεν ἃ μὴ φύσις, εἶπεν ὁ πλάστης,
Μῆτερ νόσφι τόκων, νυμφίε νόσφι γάμων.

Εἰς στήλην Ἄρεος κεκοσμημένην ἐν Θράκῃ.

Εἰσόκε θούριος οὗτος ἐπὶ χθονὶ κέκλιται Ἄρης,
Οὔποτε Θρηϊκίης ἐπιβήσεται ἔθνεα Γότθων.

Εἰς ἄγαλμα Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης.

Ἀρέα καὶ Παφίην ὁ ζωγράφος ἐς μέσον οἴκου
Ἀμφιπεριπλέγδην γέγραφεν ἀμφοτέρους·
Ἐκ θυρίδος δὲ μολὼν Φαέθων, πολυπάμφαος αἴγλη,
Ἔστη ἀμηχανόων ἀμφοτέρους σκοπέων.
Ἠέλιος βαρύμηνις ἕως τίνος; οὐδ' ἐπὶ κηροῦ
Ἤθελεν ἀψύχου τὸν χόλον ἐξελάσαι.

ΔΙΟΤΙΜΟΥ Εἰς ἄγαλμα Ἀρτέμιδος.

Ὡς πρέπει Ἄρτεμίς εἰμ'. εἰ δ' Ἄρτεμιν αὐτὸς ὁ χαλ(κεὺς
Μανύει Ζηνὸς κοὐχ ἑτέρου θυγατέρα,
Τεκμαίρου δὲ θράσος τᾶς παρθένου. ἦ ῥά κεν εἴποις,
Πᾶσα χθὼν ὀλίγον τᾷδε κυναγέσιον.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Εἰς ἄγαλμα Ἀπόλλωνος.

Βούπαις ὡ Ἀπόλλων τόδε χάλκεον ἔργον Ὀνάτα,
Ἀγλαΐης Λητοῖ καὶ Διὶ μαρτυρίη.

Οὔθ' ὅτι τῆσδε μάτην ζεὺς ἥρατο, χ' ὤπι κατ' αἶνον,
Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἀγλαὸς ὁ κρονίδης.
Οὐδ' ἤρῃ νεμεσητὸν ἐχεύατο χαλκὸν ὀπάζει,
Ὃν μετ' εἰλειθυίης τοῖον ἀπεπλάσατο.

Εἰς ἄγαλμα ἀφροδίτης τῆς ἐν
κνίδῳ.

Τίς λίθον ἐψύχωσε; τίς ἐν χθονὶ κύπριν ἐσεῖδεν;
Ἵμερον ἐν πέτρῃ τίς τόσον εἰργάσατο;
Πραξιτέλους χειρῶν ὅδε που πόνος. ἢ τάχ' ὄλυμπος
Χηρεύει, παφίης εἰς κνίδον ἐρχομένης.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ Εἰς τὸ αὐτό.

Ἡ παφίη κυθέρεια δι' οἴδματος ἐς κνίδον ἦλθε,
Βουλομένη κατιδεῖν εἰκόνα τὴν ἰδίην.
Πάντῃ δ' ἀθρήσασα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Φθέγξατο, ποῦ γυμνὴν εἶδέ με πραξιτέλης;
Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν ἃ μὴ θέμις, ἀλλ' ὁ σίδηρος
Ἔξεσ' ἄρης οἵαν ἤθελε τὴν παφίην.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Οὔτε σε πραξιτέλης τεχνάσατο, οὔθ' ὁ σίδηρος,
Ἀλλ' οὕτως ἔστης ὥς ποτε κρινομένη.

Ἄδηλον, εἰς τὸ αὐτό.

Ἁ κύπρις τὰν κύπριν ἐνὶ κνίδῳ εἶπεν ἰδοῦσα,
Φεῦ, φεῦ, ποῦ γυμνὴν εἶδέ με πραξιτέλης;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Εἰς τὸ αὐτό.

Τὴν παφίην γυμνὴν οὐδεὶς ἴδεν· Εἰ δέ τις εἶδεν,
Οὗτος ὁ τὴν γυμνὴν στησάμενος παφίην.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τεῆς περικαλλὲς ἄγαλμα,
Κύπρι, τεῆς μορφῆς φέρτερον οὐδὲν ἔχων.

ΕΥΗΝΟΥ Εἰς τὸ αὐτό.

Παλλὰς καὶ κρονίδαο συνευνέτις εἶπον ἰδοῦσαι
Τὴν κνιδίην, ἀδίκως τὸν φρύγα μεμφόμεθα.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Πρόσθε μὲν ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσιν αὐτὸς ὁ βούτας
Δέρξατο τὴν κάλλους πρῶτ' ἀπενεγκαμέναν·
Πραξιτέλης κνιδίοις δὲ τὴν μωπήεσσαν ἔθηκεν,
Μάρτυρα τῆς τέχνης ψῆφον ἔχων πάριδος.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου εἰς τὸ αὐτό.

Φαίης, τὴν μὲν κύπριν ἀνὰ κραναὰν κνίδον ἀθρῶν,
Α δέ που ὡς φλέξει καὶ θεὸς οὖσα λίθον.
Τὸν δ' ἐνὶ θεσπιάδαις γλυκὺν ἵμερον, οὐχ ὅτι πέτρον,
Αλλ' ὅτι κὴν ψυχρῷ πῦρ ἀδάμαντι βαλεῖ.
Τοίους πραξιτέλης κάμε δαίμονας, ἄλλον ἐπ' ἄλλας
Γᾶς, ἵνα μὴ διστῷ πάντα θέροιτο πυρί.

Εἰς τὸ αὐτό.

Γυμνὴν εἶδε πάρις με, καὶ ἀγχίσης, καὶ ἄδωνις·
Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους· πραξιτέλης δὲ, πόθεν;

Εἰς τὸ αὐτό, καὶ εἰς τὴν ἐν ἀθήναις
ἀθηνᾶν.

Αφρογενοῦς παφίης ζάθεον περιδέρκεο κάλλος,
Καὶ λέξεις, αἰνῶ τὸν φρύγα τῆς κρίσεως·
Αὖθις ἀθηναίην δερκόμενος πάλι παλλάδα, τοῦτο βοήσεις,
Ως βούτης ὁ πάρις τήνδε παρέδραμεν.

ΕΡΜΟΔΩΡΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Τὰν κνιδίαν κυθέρειαν ἰδὼν ξένε, τοῦτό κεν εἴποις
Αὐτὰ καὶ θνατῶν ἄρχε καὶ ἀθανάτων·
Τὰν δ' ἐνὶ κεκροπίδαις δορυθαρσέα παλλάδα λεύσσων,
Αὐδάσεις, ὄντως βουκόλος ἦν ὁ πάρις.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ εἰς τὴν αὐτὴν ἀφροδίτην
ὡπλισμένην.

Αρεος ἔντεα ταῦτα τίνος χάριν ὦ κυθέρεια
Ενδέδυσαι; κενεὸν τοῦτο φέρουσα βάρος;
Αὐτὸν ἄρη γυμνὴ γὰρ ἀφώπλισας· εἰ δὲ λέλειπται
Καὶ θεὸς, ἀνθρώποις ὅπλα μάτην ἐπάγεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ αἰτωλοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Αὐτάν που τὰν κύπριν ἀπηκριβώσατο παλλάς,
 Τᾶς ἐπ' ἀλεξάνδρου λαθομένα κρίσιος.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου, εἰς τὴν ἐν σπάρτῃ ἔνοπλον ἀφροδίτην.

Αἰεὶ μὲν κυθέρεια φέρειν δεδάηκε φαρέτρην,
 Τόξα τε καὶ δολιχῆς ἔργον ἑκηβολίης·
Αἰδομένη δ' ἄρα θεσμὰ μενεπτολέμοιο λυκούργου,
 Φίλτρα φέρει σπάρτῃ τεύχεσιν ἀγχεμάχοις.
Ὑμεῖς δ' ἐν θαλάμοισι λακωνίδες, ὅπλα κυθήρης
 Ἀζόμεναι, παῖδας τίκτετε θαρσαλέους.

Ἀδέσποτον εἰς τὴν αὐτήν.

Παλλὰς τὰν κυθέρειαν ἔνοπλον εἶπεν ἰδοῦσα,
 Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἁπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος αἴτιον αἴρειν;
 Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς τὴν αὐτήν.

Καὶ λίθος ὡς παφίη θωρήξατο· ἢ τάχα μᾶλλον
Εἶδε λίθον παφίη, καὶ ἄμοσεν ἤθελεν εἶναι.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτήν.

Καὶ κύπρις σπαρτᾶς οὐκ ἄστεσιν οἷά τ' ἐν ἄλλοις
 Ἵδρυται, μαλακὰς ἑσσαμένα στολίδας·
Ἀλλὰ κατὰ κρατὸς μὲν ἔχει κόρυν ἀντὶ καλύπτρας,
 Ἀντὶ δὲ χρυσείων ἀκρεμόνων κάμακα.
Οὐ γὰρ χρὴ τευχέων εἶναι δίχα τὰν παράκοιτιν
 Θρᾳκὸς ἐνυαλίου, καὶ λακεδαιμονίαν.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ εἰς τὴν αὐτήν.

Κύπρι φιλομμειδής, θαλαμηπόλε, τίς σε μεληδὼν
 Δαίμονα τοῖς πολέμων ἐστεφάνωσεν ὅπλοις;
Σοὶ παιὰν φίλος ἦν, καὶ ὁ χρυσοκόμης ὑμέναιος,
 Καὶ λιγυρῶν αὐλῶν ἡδυμελεῖς χάριτες.
Ἐς τί δὲ ταῦτ' ἐνέδυς ἀνδροκτόνα; μή, θρασὺν ἄρη
 Συλήσασ' αὐχεῖς; κύπρις ὅσον δύναται.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου εἰς τὴν αὐτὴν ἀνερχομένην ἀπὸ θαλάττης.

Τὰν ἀναδυομέναν ἀπὸ ματέρος ἄρτι θαλάττας
Κύπριν, ἀπελλείου μόχθον ὅρα γραφίδος,
Ὡς χερὶ συμμάρψασα διάβροχον ὕδατι χαίταν,
Ἐκθλίβει νοτερὰν ἀφρὸν ἀπὸ πλοκάμων.
Αὐταὶ νῦν ἐρέουσιν ἀθηναίη τε καὶ ἥρη,
Οὐκ ἔτι σοι μορφᾶς εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

ΑΡΧΙΟΥ εἰς τὴν αὐτήν.

Αὐτὰν ἐκ πόντοιο τιθηνητῆρος ἀπελλῆς
Τὰν κύπριν γυμνὰν εἶδε λοχευομέναν·
Καὶ τοίαν ἐτύπωσε διάβροχον ὕδατος ἀφρῷ,
Θλίβουσαν θαλεραῖς χερσὶν ἔτι πλόκαμον.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ εἰς τὴν αὐτήν.

Κύπρις, ὅτε σαλάουσα κόμας ἁλιμυρέος ἀφροῦ,
Γυμνὴ πορφυρέου κύματος ἐξανέδυ.
Οὕτω που κατὰ λευκὰ παρήϊα χερσὶν ἑλοῦσα
Βόστρυχον, αἰγαίην ἐξεπίεζεν ἅλα,
Στέρνα μόνον φαίνουσα, τὰ καὶ θέμις. εἰ δὲ τοιήδε
Κείνη, συγχείσθω θυμὸς ἐνυαλίου.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων εἰς τὴν αὐτήν.

Ἄρτι θαλασσαίης παφίης περιώκυψε λοχείης,
Μαῖαν ἀπελλαίην εὑραμένη παλάμην.
Ἀλλὰ τάχος γραφίδων ἀποχάζεο, μή σε διήνῃ
Ἀφρὸς ἀποστάζων θλιβομένων πλοκάμων.
Εἰ τοίη ποτὲ κύπρις ἐγυμνώθη διὰ μῆλον,
Τὴν τροίην ἀδίκως παλλὰς ἐληΐσατο.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ταραντίνου εἰς τὴν αὐτήν.

Τὰν ἐκφυγοῦσαν ματέρος ἐκ κόλπων ἔτι,
Ἀφρῷ τε μορμύρουσαν εὐλεχῆ κύπριν,
Εἶδως ἀπελλῆς κάλλος ἱμερώτατον,
Οὐ γραπτὸν ἀλλ' ἔμψυχον ἐξεμάξατο.
Εὖ μὲν γὰρ ἄκραις χερσὶν ἐκθλίβει κόμαν,

Εὖ δ' ὀμμάτων γαληνὸς ἐκλάμπει πόθος,
Καὶ μαζὸς ἀκμῆς ἄγγελος κυδωνιᾷ.
Αὐτὰ δ' Ἀθάνα καὶ Διὸς συνευνέτις
Φάσοισιν, ὦ Ζεῦ λειπόμεθα τῇ κρίσει.

Εἰς ἄγαλμα διονύσου πλησίον ἀθηνᾶς
ἑστώς.

[a] Εἰπέ τί σοι ξυνὸν καὶ παλλάδι· τῇ γὰρ ἄκοντες
Καὶ πόλεμοι, παρὰ σοὶ δ' εὔαδον εἰλαπίναι.
[b] Μὴ προπετῶς ὦ ξεῖνε θεῶν πέρι τοῖα μετάλλα,
Ἴσθι δ' ὅσοις εἴκελος δαίμονι τῇδε πέλω.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ πολέμων φίλιον κλέος. οἶδεν ἅπας μοι
Ἠῷος δμηθεὶς ἰνδὸς ἀπ' ὠκεανοῦ·
Καὶ μερόπων γένος ὧδ' ἐγεραίρομεν· ἡ μὲν, ἐλαίῃ,
Αὐτὰρ ἐγὼ γλυκεροῖς βότρυσιν ἡμερίδος.
Καὶ μὴν οὐδ' ἐπ' ἐμοὶ μήτηρ ὠδῖνας ὑπέτλη,
Λῦσα δ' ἐγὼ μηρὸν πατρῷον· ἡ δὲ, κάρη.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου εἰς ἕτερον
ἄγαλμα τοῦ αὐτοῦ.

Αὐσονίῳ πείσωνι συνασπιστὴς διόνυσος
Ἵδρυμαι, μεγάρων φρουρὸς ἐπ' εὐτυχίῃ.
Ἄξιον ὦ διόνυσ' ἐσέβης δόμον· ἔπρεπεν ἄμφω,
Καὶ μέγαρον βάκχῳ, καὶ βρόμιος μεγάρῳ.

Εἰς ἄγαλμα διονύσου καὶ ἡρακλέους.

Ἀμφότεροι θήβηθε, καὶ ἀμφότεροι πολεμισταὶ,
Κἠκ ζηνός. θύρσῳ δ' ὅς· ὁ δὲ, ῥοπάλῳ.
Ἀμφοῖν δὲ στῆλαι συντέρμονες, εἴκελα δ' ὅπλα.
Νεβρὶς, λεοντῆ· κύμβαλα δὲ, πλαταγή.
Ἥρη δ' ἀμφοτέροις χαλεπὴ θεός· οἱ δ' ἀπὸ γαίης
Ἦλθον ἐς ἀθανάτους, ἐκ πυρὸς ἀμφότεροι.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΟΥΣ εἰς ἄγαλμα ἑρμοῦ.

Ἑρμῆς ὠκὺς ἐγὼ κικλήσκομαι· ἀλλὰ παλαίστρῃ
Μὴ κολοβὸν χειρῶν ἵσατε, μηδ' ἄποδα.
Ἢ πῶς ὠκὺς ἐγὼ, πῶς δ' ὄρθια χειρονομήσω,
Ἐς βάσιν ἀμφοτέρων ὀρφανὸς ἱστάμενος;

Εἰς δ' αὐτ'.

Ἑρμείῃ ξυλίνῳ τις ἐπηύχετο, καὶ ξύλον ἦεν·
Εἶτά μιν ἀείρας, χαμάδις βάλε. τοῦ δ' ἄπο χρυσὸς
Ἔρρευσεν καταγλυπτος. ὕβρεις πόρε πολλάκι κέρδος.

ΝΙΚΙΟΥ Εἰς ἕτερον τοῦ αὐτοῦ.

Εἰνοσίφυλλον ὄρος κυλλήνιον αἰπὺ λελογχὼς,
Τῇδ' ἕστηκ' ἐρατοῦ γυμνασίου μεδέων
Ἑρμῆς· ᾧ ἔπι παῖδες ἀμάρατον, ἠδ' ὑάκινθον.
Πολλάκι, καὶ θαλεροὺς θῆκαν ἴων στεφάνοις.

Εἰς ἕτερον τοῦ αὐτοῦ.

Φρουρὸς ἐπὶ σμιλώεσσι τριστράτου εἵνεκα μίμνω
Ἐνθάδε, μαινάλιαν κλιτὺν ἀποπρολιπὼν,
Κλῶπα μηλιατάων δεδοκημένος. ἀλλ' ἀλέασθε
Χεῖρα, καὶ ἀγροτέρου κοῦφον ὄρεγμα ποδός.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ Εἰς ἕτερον τοῦ αὐτοῦ.

Τᾶν αἰγῶν ὁ νομεὺς μόριχος τὸν ἐπίσκοπον ἑρμᾶν
Ἕστασ' αἰπολίων εὐδόκιμον φύλακα.
Ἀλλά μοι αἵ τ' ἀν' ὄρη χλωρεᾶς κεκορεσμέναι ὕλας,
Τοῦγ' ἁρπακτῆρος μήτι μέλεσθε λύκου.

ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ Εἰς ἕτερον τοῦ αὐτοῦ.

Αὐτόθεν ὀστράκινόν με καὶ ἐν ποσὶ γήϊνον ἑρμῆν
Ἔπλασεν ἁψῖδος κύκλος ἑλισσόμενος·
Πηλὸς ἐφυράθην· οὐ ψεύσομαι. ἀλλ' ἐφίλησα,
Ὦ ξένε, ὀστρακέων δύσμορον ἐργασίην.

Ἀδέσποτον Εἰς ἕτερον τοῦ αὐτοῦ.

Ὦ λῷστε, μὴ νόμιζε τῶν πολλῶν ἕνα
Ἑρμᾶν θεωρεῖν· εἰμὶ γὰρ τέχνα Σκόπα.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ Εἰς ἕτερον τοῦ αὐτοῦ
ἐν κήπῳ.

• Κράμβης ἅψωμαι κυλλήνιε; β μή, παροδῖτα.
• Τίς φθόνος ἐκ λαχάνων; β οὐ φθόνος, ἀλλὰ νόμος
Ἀλλοτρίων ἀπέχειν κλοπίμους χέρας. • ὢ παραδόξου,
Μὴ κλέπτειν ἑρμῆς καινὸν ἔθηκε νόμον.

Εἰς ἑρμαφρόδιτον ἐν λουτρῷ ἱστάμενον.

Ἀνδράσιν Ἑρμῆς εἰμί, γυναιξὶ δὲ Κύπρις ὁρῶμαι·
Ἀμφοτέρων δὲ φέρω σύμβολά μοι τοκέων.
Τοὔνεκεν οὐκ ἀλόγως με τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἔθεντο
Ἀνδρογύνοις λουτροῖς, παῖδα τὸν ἀμφίβολον.

Εἰς ἄγαλμα ἔρωτος.

Χάλκειον τὶς Ἔρωτα μετήγαγεν ἐκ πυρὸς εἰς πῦρ,
Τήγανον ἁρμόζων τῇ κολάσει κόλασιν.

ΣΑΤΥΡΟΥ Εἰς ἄγαλμα τοῦ αὐτοῦ δεδεμένου.

Τὸν πτερόεντα τίς ὧδε, τίς ἐν δεσμοῖσι τὸν πῦρ
Ὤχμασεν; αἰθομένης ἥψατο τίς φαρέτρης;
Καὶ τὰς ὠκυβόλους περιηγέας ἐσφήκωσε
Χεῖρας, ὑπὸ στιβαρῷ κίονι δησάμενος;
Ψυχρὰ τάδ' ἀνθρώποις παραμύθια. μήποτ' ἐκείνου
Οὗτος ὁ δεσμώτης αὐτὸς ἔδησε φρένα;

ΑΛΚΑΙΟΥ Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίς σε τὸν οὐχ ὁσίως ἠγρευμένον ὧδε πεδήσας
Θήκατο; τίς πλέγδην σαῖς ἐνέδησε χέρας;
Καὶ πιναρὰν ὄψιν τεκμήνατο; ποῦ θοὰ τόξα,
Νήπιε, ποῦ πικρὴ πυρφόρος ἰοδόκη;
Ἦ ῥα μάτην ἐπόνησε λιθοξόος, ὅς σε τὸν οἴστρῳ
Κυμήναντα θεούς, τῇδ' ἐνέδησε πάγῃ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίς δισσαῖς παλάμας πρὸς κίονα δῆσεν ἀφύκτοις
Ἅμμασι; τίς πυρὶ πῦρ καὶ δόλον εἷλε δόλῳ;
Νήπιε, μηδὲ δάκρυ κατὰ γλυκεροῖο προσώπου
Βάλλε· σὺ γὰρ τέρπῃ δάκρυσιν ἠιθέων.

ΜΑΙΚΙΟΥ Εἰς τὸν αὐτόν.

Κλαῖε δυσεκφύκτως σφιγχθεὶς χέρας, ἄκριτε δαῖμον,
Κλαῖε μάλα, στάζων ψυχοτακῆ δάκρυα,
Σωφροσύνας ὑβριστά, φρενοκλόπε, ληιστὰ λογισμοῦ,
Πτηνὸν ψυχᾶς πῦρ, τραῦμ' ἀόρατον ἔρως.

Θνατοῖς μὲν λύσις ἐστὶ γόων ὁ σὸς ἄκριτε δεσμός·
  Ὢ σφίγξεις, κωφοῖς πέμπε λιτὰς ἀνέμοις.
Οὐ δὲ βροτοῖς ἀφύλακτος ἀνέφλεγες ἐν φρεσὶ πῦρ
  Ἀφθέγκτων ὑπὸ σῶν σβεννύμενον δακρύων. (σὺ,

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Καὶ κλαῖε καὶ στέναζε, συσφίγγων χεροῖν
Τένοντας· ὦ 'πίβουλε, τοῖα σοι πρέπει.
Οὐκ ἔσθ' ὁ λύσων· μὴ 'λεεῖν ὑπόβλεπε·
Αὐτὸς γὰρ ἄλλων, ἐκ μὲν ὀμμάτων, δάκρυ
Ἔθλιψας, ἐν δὲ πικρὰ καρδίᾳ βέλη
Πήξας, ἀφύκτων ἰὸν ἔσταξας πόθων
Ἔρως· τὰ θνητῶν δ' ἔστι σοι γέλως ἄχη.
Πέπονθας οἷ' ἔρεξας. ἐσθλὸν ἡ δίκη.

ΜΟΣΧΟΥ εἰς ἔρωτα ἀροτριῶντα.

Λαμπάδα θεὶς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον
  Οὖλος ἔρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην·
Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
  Ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυροφόρον·
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ, πλῆσον ἀρούρας,
  Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

ΜΑΡΙΑΝΟΥ σχολαστικοῦ εἰς ἔρωτα ἐστεφανωμένον.

Ποῦ σοι τόξον ἐκεῖνο παλίντονον, οἵ τ' ἀπὸ σεῖο
  Πηγνύμενοι μεσάτην ἐς κραδίην δόνακες;
Ποῦ πτερά; ποῦ λαμπὰς πολυώδυνος; ἐς τί δὲ τρισσὰ
  Στέμματα χερσὶν ἔχεις, κρατὶ δ' ἔπ' ἄλλο φέρεις;
Οὐκ ἀπὸ πανδήμου ξένε κύπριδος, οὐκ ἀπὸ γαίης
  Εἰμί, καὶ ὑλαίης ἔκγονος εὐφροσύνης.
Ἀλλ' ἐγὼ ἐς καθαρὴν μερόπων φρένα πυρσὸν ἀνάπτω
  Εὐμαθίης, ψυχὴν δ' οὐρανὸν εἰσανάγω.
Ἐκ δ' ἀρετῆς στεφάνους πισύρων πλέκω· ὧν ἀφ' ἑκάστης
  Τούσδε φέρων, πρώτῳ τῷ σοφίης στέφομαι.

Ἄδηλον.

Μή με τὸν ἐκ λιβαίοιο λέγε ξένε, τὸν φιλοκώμαν
Τερπόμενον νυχίοις ἠιθέων ὀάροις.
Βαιὸς ἐγὼ νύμφης ἀπὸ γείτονος ἀγριώτης,
Μοῦνον ἐποτρείων ἔργα φυτοσκαφίης.
Ἔνθεν ἀπ' εὐκάρπου με φίλης ἐστέψαν ἀλωῆς
Τέσσαρες ὡραίων ἐκ πισύρων στέφανοι.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου εἰς τὸν πραξιτέλους ἔρωτα.

Κλίνας αὐχένα γαῦρον ὑφ' ἡμετέροισι πεδίλοις
Χερσί με ληϊδίαις ἔπλασε πραξιτέλης.
Αὐτὸν γὰρ τὸν ἔρωτα τὸν ἔνδοθι κευθόμενόν με
Χαλκώσας, φρύνῃ δῶκε γέρας φιλίης.
Ἡ δέ μιν αὖθις ἔρωτι προσήγαγε. καὶ γὰρ ἐρῶσας
Δῶρον ἔρωτι φέρειν αὐτὸν ἔρωτα θέμις.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν ἔρωτα,
Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης·
Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ. φίλτρα δὲ τίκτω,
Οὐκ ἔτι τοξεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

ΤΥΛΛΙΟΥ ΓΕΜΙΝΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀντί μ' ἔρωτος ἔρωτα βροτῷ θεὸν ὤπασε φρύνῃ
Πραξιτέλης, μισθὸν καὶ θεὸν εὑρόμενος.
Ἡ δ' οὐκ ἠρνήθη τὸν τέκτονα· δεῖσε γὰρ οἱ φρὴν
Μὴ θεὸς αἰτὶ τέχνης σύμμαχα τόξα λάβῃ.
Ταρβεῖ δ' οὐκ ἔτι που τῆς κύπριδος, ἀλλὰ τῆς ἐκ σοῦ
Πραξίτελες, τέχνην μητέρ' ἐπισαμένη.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Θεσπιέες τὸν ἔρωτα μόνον θεὸν ἐκ κυθερείης
Ἄζοντ', οὐχ ἑτέρου γραπτὸν ἀπ' ἀρχετύπου,
Ἀλλ' ὃν πραξιτέλης ἔγνω θεόν. ὃν ποτὲ φρύνῃ
Δερκόμενος, σφετέρων λύτρον ἔδωκε πόθων.

ΠΑΛΛΑΔΑ Εἰς ἔρωτα γυμνόν.

Γυμνὸς ἔρως διὰ τοῦτο γελᾷ καὶ μείλιχός ἐστιν·
Οὐ γὰρ ἔχει τόξον καὶ πυρόεντα βέλη.
Οὐδὲ μάτην παλάμαις κατέχει δελφῖνα καὶ ἄνθος·
Τῇ μὲν γὰρ γαῖαν, τῇ δὲ θάλατταν ἔχει.

ΓΑΒΡΙΗΛΙΟΥ ὑπάρχου Εἰς ἔρωτα καθεύδοντα ἐν πιπεριπάτῳ.

Οὐδὲ κατακνώσσων, οὐδ' ἄπνοος, οὐδ' ἐνὶ δαιτί,
Νόσφι πυρισπάρτου δήγματός ἐστιν ἔρως.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὗτος ὁ τὸν δαλὸν φυσῶν, ἵνα λύχνον ἀνάψῃς,
Δεῦρ' ἀπ' ἐμᾶς ψυχᾶς ἅψον· ὅλος φλέγομαι.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ Εἰς ἔρωτα ἐν ἄλσει κοιμώμενον· εὑρέθη δὲ ὑπὸ ὑδάτων.

Ἄλσος δ' ὡς ἱκόμεσθα βαθύσκιον, εὕρομεν ἔνδον
Πορφυρέοις μήλοισιν ἐοικότα παῖδα Κυθήρης.
Οὐδ' ἔχεν ἰοδόκον φαρέτρην, οὐ καμπύλα τόξα·
Ἀλλὰ τὰ μὲν δένδρεσσιν ὑπ' εὐπετάλοισι κρέμαντο,
Αὐτὸς δ' ἐν καλύκεσσι ῥόδων πεπεδημένος ὕπνῳ,
Εὗδεν μειδιόων, ξουθαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι
Κηροχύτοις ἐντὸς λαγαροῖς ἐπὶ χείλεσι βαῖνον.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ Εἰς ἔρωτα κοιμώμενον.

Εὕδεις ἀγρύπνοις ἐπάγων θνητοῖσι μερίμνας,
Εὕδεις ἀτηρής, ἆ, τέκος ἀφροσύνης,
Οὐ πεύκην πυρόεσσαν ἐπηρμένος, οὐδ' ἀφύλακτον
Ἐκ κέρεος ψάλλων ἀντιτόνοιο βέλος.
Ἄλλοι θαρσείτωσαν· ἐγὼ δ' ἀγέρωχε δέδοικα
Μή μοι καὶ κνώσσων πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς.

ΑΛΦΕΙΟΥ Εἰς τὸ αὐτό.

Ἁρπάσομαι πυρόεσσαν ἔρως χερὸς ἐκ σέο πεύκην,
Συλήσω δ' ὤμων ἀμφικρεμῆ φαρέτρην,
Εἴ γ' ἔτυμος εὕδεις πυρὸς ἔγγονε, καὶ σέο φῶτες
Γηθῆ βαιὸν τόξων εὐνομίην ἄγομεν.

Αλλὰ καὶ ὥς σε δέδοικα δολοπλόκε, μή τινα κεύθῃς
Εἰς ἐμὲ, κἢν ὕπνῳ πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ, οἱ δὲ, ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ, εἰς ἔρωτα.

Εἰ καί σοι πτέρυγες ταχιναὶ περὶ νῶτα τέτανται,
Καὶ σκυθικῶν τόξων ἀκροβολεῖς ἀκίδες,
Φεύξομ' ἔρως ὑπὸ γῆν σε. τί γὰρ πλέον; οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
Σὴν ἔφυγεν ῥώμην πανδαμάτωρ ἀΐδας.

ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ εἰς ἀγάλματα ἐρώτων.

Σκυλογραφεῖς ἴδ' ἔρωτας, ἴδ' ὡς βαρυεῖσιν ἐπ' ὤμοις
Ὅπλα φέρουσι θεῶν νήπι' ἀγαλλόμενα,
Τύμπανα καὶ θύρσον βρομίου, ζηνὸς δὲ κεραυνὸν,
Ἀσπίδ' ἐνυαλίου καὶ κόρυν ἠΰκομον,
Φοίβου δ' εὔτοξον φαρέτρην, ἁλίου δὲ τρίαιναν,
Καὶ σθεναρὰν χειρῶν ἡρακλέους ῥόπαλον.
Τί πλέον ἀνθρώποισιν, ἔρως ὅτε καὶ πόλον εἷλε,
Τεύχεα δ' ἀθανάτων κύπρις ἐληΐσατο;

ΦΙΛΙΠΠΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Συλήσαντες ὄλυμπον ἴδ' ὡς ὅπλοισιν ἔρωτες
Κοσμοῦντ' ἀθανάτων σκῦλα φρυασσόμενοι.
Φοίβου τόξα φέρουσι, διὸς δὲ κεραυνὸν, ἄρηος
Ὅπλον καὶ κυνέην, ἡρακλέους ῥόπαλον,
Εἰναλίου τε θεοῦ τριβελὲς δόρυ, θύρσα τε βάκχου,
Πτηνὰ πέδιλ' ἑρμοῦ, λαμπάδα ἀρτέμιδος.
Οὐκ ἄχθος θνητοῖς εἴκειν βελέεσσιν ἐρώτων,
Δαίμονες οἷς ὅπλων κόσμον ἔδωκαν ἔχειν.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ εἰς ἄγαλμα ἥρας.

Ὡργεῖος πολύκλειτος, ὁ καὶ μόνος ὄμμασιν ἥρην
Ἀθρήσας, καὶ ὅσην εἶδε τυπωσάμενος,
Θνητοῖς κάλλος ἔδειξεν ὅσον θέμις· αἱ δ' ὑπὸ κόλποις
Ἀγνωστοι μορφαὶ ζηνὶ φυλασσόμεθα.

Εἰς ἄγαλμα ἥρας θηλαζούσης ἡρακλέα.

Αὐτὴν μητρυιὴν τεχνήσατο· τοὔνεκα μαζὸν
Εἰς νόθον ὁ πλάστης οὐ προσέθηκε γάλα.

Εἰς ἄγαλμα καλλιόπης.

Καλλιόπη μὲν ἐγὼ, κούρῳ δ' ἐμὸν ὤπασα μαζὸν,
Ὃς τρέφε θεῖον Ὅμηρον, ὅθεν πίε νήδυμος ὀρφεύς.

ΙΩΑΝΝΟΥ ποιητοῦ τοῦ βαρβουκάλλου Εἰς εἰκόνα τῆς αὐτῆς.

Ἤθελε μὲν πολυμνίην ὁ ζωγράφος εἰκόνι γράψαι·
Ἀλλ' ἀπολειπομένης, ἔγραφε καλλιόπην.

Τοῦ αὐτοῦ Εἰς εἰκόνα πολυμνίας.

Σοῦ μὲν εἰκὼν ἥδε πολύμνια, καὶ σὺ δὲ μούσης.
Ἓν γὰρ ἐπ' ἀμφοτέροις οὔνομα, καὶ τύπος εἷς.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Εἰς εἰκόνα μουσῶν.

Τρίζυγες αἱ μοῦσαι τᾷδ' ἕσταμεν· ἁ μία, λωτούς·
Ἁ δὲ φέρει παλάμαις βάρβιτον· ἁ δὲ, χέλυν.
Ἁ μὲν ἀριστοκλῆος, ἔχει χέλυν· ἁ δ' ἀγελάδα,
Βάρβιτον· ἁ κανάχα δ', ὑμνοπόλους δόνακας.
Ἀλλ' ἁ μὲν, κραίντειρα τόνου πέλει· ἁ δὲ, μελῳδοὺς
Χρώματος· ἁ δὲ, σοφᾶς εὑρέτις ἁρμονίας.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ σχολαστικοῦ Εἰς τὴν ἀθηναίων νέμεσιν.

Χιονέην με λίθον παλιναυξέος ἐκ περιωπῆς
Λαοτύπος τμήξας πετροτόμοις ἀκίσι
Μῆδος ἐποντοπόρευσεν, ὅπως ἀνδρείκελα τεύξῃ
Τῆς κατ' ἀθηναίων σύμβολα καρμονίης.
Ὡς δὲ δαϊζομένοις μαραθὼν ἀντέκτυπε περσαῖς,
Καὶ νέες ὑγροπόροισιν χεύμασιν αἱμαλέοις,
Ἔξεσαν ἀδρήστειαν ἀριστώδινες ἀθηναῖ,
Δαίμον' ὑπερφιάλοις ἀντίπαλον μερόπων.
Ἀντιταλαντεύω τὰς ἐλπίδας· εἰμὶ δὲ καὶ νῦν
Νίκη ἐρεχθείδαις, ἀσσυρίοις νέμεσις.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ Εἰς τὸ αὐτό.

Μήδοις ἐλπισθεῖσα τροπαιοφόρος λίθος εἶναι,
Ἠλλάχθην μορφὴν καίριον εἰς νέμεσιν.
Ἐνδίκως ἱδρυνθεῖσα θεὰ, ῥαμνουσιάσιν ἐπ' ὄχθαις,
Νίκης καὶ σοφίης ἀτθίσι μαρτύριον.

Εἰς στήλην νεμέσεως.

Ἡ νέμεσις προλέγει τῷ πήχεϊ τῷ τε χαλινῷ,
Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἡ νέμεσις πῆχυν κατέχω. τίνος οὕνεκα; λέξεις·
Πᾶσι παραγγέλλω, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ εἰς ἄγαλμα πανὸς συρίζον.

Σιγάτω λάσιον δρυάδων λέπας, οἵ τ' ἀπὸ πέτρας
Κρουνοί, καὶ βληχὰ πουλυμιγὴς τοκάδων,
Αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσδεται εὐκελάδῳ πάν,
Ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων.
Αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο
Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι ἁμαδρυάδες.

ΑΡΑΒΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ἦν τάχα συρίζοντος ἐναργέα πανὸς ἀκούειν·
Πνεῦμα γὰρ ὁ πλάστης ἐγκατέμιξε τύπῳ.
Ἀλλ' ὀρέων φθέγγουσαν ἀμήχανος ἄστατον ἠχώ,
Πηκτίδος ἠρνήθη φθόγγον αἰωφελέα.

ΑΛΚΑΙΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Ἔμπνει πὰν λαροῖσιν ὀρειβάτα χείλεσι μοῦσαν,
Ἔμπνει, ποιμενίῳ τερπόμενος δόνακι,
Εὐκελάδῳ σύριγγι χέων μέλος· ἐκ δὲ συνῳδοῦ
Κλάζε κατιθύνων ῥήματος ἁρμονίην.
Ἀμφὶ σοὶ ῥυθμοῖο κατὰ κρότον ἔνθεον ἴχνος
Ῥηξάσθω νύμφαις ταῖσδε μεθυδριάσιν.

Εἰς ἄγαλμα πανὸς ἱστάμενον ἐπὶ ὁλκῷ ὕδατος ἀψοφητὶ ῥέοντος.

Πανά με τὸν δυσέρωτα καὶ ἐξ ὑδάτων φύγεν ἠχώ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τᾷδε κατὰ χλοεροῖο ῥιφεὶς λειμῶνος ὁδῖτα,
Ἄμπαυσον μογεροῦ μαλθακὰ γυῖα μόθου·
Ἠχεῖ σε καὶ ζεφύροιο τινασσομένη πίτυς αὔραις
Θέλξει, τεττίγων εἰσαΐοντα μέλος·

Χὠ ποιμὴν ἐν ὄρεσσι μεσαμβρινὸν ἀγχόθι παγᾶς
Συρίσδων, λασίας θάμνῳ ὑπὸ πλατάνου,
Καύματ' ὀπωρινοῖο φυγὼν κυνός. ἄλμα δ' ἀμείψεις
Αὔριον. εὖ τόδε σοι Πανὶ λέγοντι πίθου.

ΑΝΥΤΗΣ εἰς τὸ αὐτό.

Ξεῖν', ὑπὸ τὰν πέτραν τετρυμένα γυῖ' ἀνάπαυσον
Ἁδύ τοι ἐν χλωροῖς πνεῦμα θροεῖ πετάλοις.
Πίδακά τ' ἐκ παγᾶς ψυχρὸν πίε. δὴ γὰρ ὁδίταις
Ἄμπαυμ' ἐν θερμῷ καύματι τοῦτο φίλον.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἐξ αὐτοῦ Διός ἐστιν ὁ φίλτατος ἔκχυτος οὗτος.
Μαρτυρίην δὲ φέρει τὴν ἐπάνω νεφέλην.
Ἑρμείαν γὰρ ἄνακτα τέκεν νεφεληγερέτα Ζεύς·
Αὐτὰρ ὅγ' Ἑρμείας Πᾶνα τὸν αἰγιβάτην.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ εἰς ἕτερον Πᾶνα.

Μή σύ γ' ἐπ' οἰονόμοιο παρὰ πλέον ἰλύος ὧδε
Τοῦτο χαραδραίης θερμὸν ὁδῖτα πίῃς·
Ἀλλὰ μολὼν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλίβοτιν ἄκρην,
Κεῖσέ γε πὰρ κείνᾳ ποιμενίᾳ πίτυϊ
Εὑρήσεις κελαρεῖζον ἐϋκρήνου διὰ πέτρης
Νᾶμα, Βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος.

ΑΝΥΤΗΣ εἰς ἕτερον Πᾶνα.

Τίπτε κατ' οἰόβατον Πᾶν ἀγρέτα δάσκιον ὕλαν
Ἥμενος, ἁδυβόᾳ τῷδε κρέκεις δόνακι;
Ὄφρα μοι ἑρσήεντα κατ' οὔρεα ταῦτα νέμοιντο
Πόρτιες, ἠϋκόμων δρεπτόμεναι σταχύων.

ΕΡΥΚΙΟΥ εἰς ἕτερον Πᾶνα.

Εὔσοχα θηροβολεῖτε κυναγέται, οἵ ποτὶ ταύταν
Πανὸς ὀρειβάτεω νεισόμενοι σκοπιάν,
Οἵ τε λίνοις βαίνοιτε πεποιθότες, οἵ τε σιδάρῳ,
Οἵ τε καὶ ἰξευτᾷ λαθροβόλῳ δόνακι.
Κἀμέ τις ὑμείων ἐπιβωσάτω· οἶδα ποτ' ἄγραν
Κοσμεῖν, καὶ λόγχαν, καὶ λίνα, καὶ καλάμους.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ εἰς ἕτερον Πᾶνα.

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων

Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Ὑλοβάτας, φιλόδενδρος, ὀρεσαύλου πόσις ἀχοῦς,
Γαίσκοπος, εὐκεράου μαλοφύλαξ ἀγέλας,
Πὰν ὁ δασυκνάμων, ὁ πολύσπορος, ὃς μετ' ἀμᾶς
Ἔδραμον αἰχματᾶν ἐς δάϊν ἀστυέιαν,
Μιλτιάδου στήσαντος ὁμάσπιδα προσδιώκτην·
Ἵσταμαι, ἀκλήτου ξείνια συμμαχίης.
Ἄλλοις ἀκροπόληες· ὁ μηδοφόνος δὲ δέδασται
Ξυνὸς ἐμὶν Μαραθὼν καὶ Μαραθωνομάχοις.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ εἰς ἕτερον ἄγαλμα Πανός.

Τρισσοὺς ἀθανάτους χωρεῖ λίθος. ἁ κεφαλὰ γὰρ
Μανύει τρανῶς Πανὰ τὸν αἰγόκερων·
Στέρνα δὲ καὶ νηδὺς, Ἡρακλέα· λοιπὰ δὲ μηρῶν
Καὶ κνήμης Ἑρμῆς ὁ πτερόπους ἔλαχεν.
Θύειν ἀρνήσῃ ξένε μηκέτι. τοῦ γὰρ ἑνός σοι
Θύματος οἱ τρισσοὶ δαίμονες ἁπτόμεθα.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ σμυρναίου εἰς ἕτερον ἄγαλμα Πανός.

Ἀγροτέρων θεός εἰμι· τί μοι χρυσέοις δεπάεσσι
Σπένδετε; ποῦ δ' Ἰταλοῦ χεῖτε μέθυ Βρομίου;
Καὶ γυροὺς ταύρων πέτρῃ προσδεῖτε τένοντας;
Φείσασθ'· οὐ τούτοις θύμασι τερπόμεθα.
Πὰν ὁ πετρωρείτης, αὐτόξυλος, ἀρνεοθοίνης
Εἰμὶ, καὶ ἐγχθονίου γλυκοπότης κύλικος.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ, οἱ δὲ ΓΕΡΙΤΟΥ, εἰς ἄγαλμα Πριήπου.

Αὐτοῦ ἐφ' αἱμασιαῖσι τὸν ἀγρυπνιῶντα Πρίηπον
Ἔστησεν λαχάνων δεινομένης φύλακα.
Ἀλλ' ὡς ἐντέταμαι, φὼρ ἔμβλεπε· τοῦτο δ' ἐρωτᾷς
Τῶν ὀλίγων λαχάνων εἵνεκα; τῶν ὀλίγων.

ΤΥΜΝΕΩ εἰς τὸν αὐτόν.

Ταῦτα πριηπίζω· κἂν ᾖ χρόνος, οὐ διακρίνω
Οὐδένα φὼρ οὕτω ταῖσδε περὶ πρασιαῖς.

Ἔπρεπε μὴ λαχάνων ἕνεκεν τάδε καὶ κολοκυνθῶν
(Φησί τις) με λέγειν. ἔπρεπεν· ἀλλὰ λέγω.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Εἰς ἕτερον πρίηπον.

Εἰς δὲ κενόν με τέθηκε νόμου χάριν ὧδε πρίηπον
Εὐτυχίδης, ξηρῶν κληματίδων φύλακα.
Καὶ περιβέβλημαι κρημνὸν βαθύν. ὃς δ᾽ ἂν ἐπέλθῃ,
Οὐδὲν ἔχοι κλέψαι πλὴν ἐμὲ τὸν φύλακα.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ Εἰς ἕτερον.

Ἄνθετ᾽ ἀναξαγόρης με τὸν οὐκ ἐπὶ ποσσὶ πρίηπον,
Ἐν χθονὶ δ᾽ ἀμφοτέρῳ γούνατι κεκλιμένον.
Τεῦξε δ᾽ ὁ Φυρόμαχος· γείτων δέ μοι ἀγχόθι καλὴν
Ἀθρήσας, δίζου μηκέτι πῶς ἔπεσον.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ Εἰς ἕτερον.

[α] Ὡραίας γ᾽ ἐσορῶ τὰς ἰσχάδας. εἶτα λαβεῖν μοι
Συγχωρεῖς ὀλίγας; [β] θίγγανε μηδεμιᾶς.
Ὀργίλος ὡς ὁ πρίηπος ἐρεῖς, ἔτι καὶ κενὸς ἥξεις.
[α] Ναὶ λίτομαι δός μοι· καὶ γὰρ ἐγὼ δέομαι.
[β] Χρήζεις γὰρ (λέγε μοι) παρ᾽ ἐμοῦ τινός; ἔστι νόμος που,
Δός, λάβε. [α] καὶ θεὸς ὢν ἀργυρίου σὺ γλίχῃ;
[β] Ἄλλο τι χρῆμα φιλῶ. [α] ποῖον τόδε; [β] τὰ μὰ κατέσθων
Σῦκα, δὸς εὐθύμως ἰσχάδα τὴν ὀπίσω.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ Εἰς τὸ αὐτό.

[α] Ὥριμος. [β] οἶδα καὶ αὐτός, ὁδοιπόρε. μηκέτ᾽ ἐπαίνει
Ἰσχάδα, μηδ᾽ ἐσόρα τὸν πέλας ἀκρέμονα.
Καὶ λίην ὁ πρίηπος ἐφίσταμαι ὀξὺ δεδορκώς,
Καὶ φυλακὴν σύκων τὴν ἐπέοικεν ἔχων.
Ἢν δὲ μόνον σὺ θίγῃς τῆς ἰσχάδος, ἰσχάδα δώσεις.
Ὡς ἰσότης πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.

ΕΡΥΚΙΟΥ Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὡς βαρὺ τοῦτο πρίηπε καὶ εὖ τετυλωμένον ὅπλον,
Πᾶν ἀπὸ βουβώνων ἀθρόον ἐκκέχυκας,
Εἰς γάμον οὐκ ἀνέτοιμον. ἔχει δέ σε δίψα γυναικῶν
Ὦ 'γαθέ, καὶ σπαργᾷς θυμὸν ἄπαντα πόρεις.

Ἀλλὰ καταπρήϋνε τὸν ἐξῳδηκότα φαλλὸν
Τόνδε, καὶ αἰθηρῇ κρύψον ὑπὸ χλαμύδι.
Οὐ γὰρ ἐρημαῖον ναίεις ὄρος, ἀλλὰ παρ' Ἕλλης
Ἠόνα, τὴν ἱερὴν Λαμψακηνῶν ἀμφιπολεῖς.

ΑΝΤΙΣΤΙΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀγροφύλαξ ἕστηκα πολυκτεάνοις ἐν ἀρούραις,
Φείκωνος καλύβην καὶ φυτὰ ῥυόμενος,
Τοῦτο λέγων παρ' ἕκαστον, ἐπὴν γελάσῃς ἐσιδών με
Τοῖς σκελέοις, χώρει τὴν κατὰ σαυτὸν ὁδόν.
Ἢν δὲ παρεκβαίνῃς ἐς ἃ μὴ θέμις, οὔ τι σ' ἐνίσχει
Ἡ λάχνη. τευπάν πάντας ἐπιστάμεθα.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ εἰς ἄγαλμα σατύρου ἐν κρήνῃ ἑστῶς, καὶ εἰς ἔρωτα καθεύδοντα.

Τὸν Βρομίου σάτυρον τεχνάσατο δαιδαλέα χείρ,
Μούνη θεσπεσίως πνεῦμα βαλοῦσα λίθῳ.
Εἰμὶ δὲ ταῖς νύμφαισιν ὁμέστιος· ἀντὶ δὲ τοῦ πρὶν
Πορφυρέου μέθυος, λαρὸν ὕδωρ προχέω.
Εὔκηλον δ' ἴθυνε φέρων πόδα, μὴ τάχα κοῦρον
Κινήσῃς ἁπαλῷ κώματι θελγόμενον.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Εἰμὶ μὲν εὐκεράοιο φίλος θεράπων Διονύσου,
Λείβω δ' ἀργυρέων ὕδατα ναϊάδων.
Θέλγω δ' ἠρεμέοντα νέον περὶ κώματι παῖδα.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ, εἰς εἰκόνα σατύρου πρὸς τῇ ἀκοῇ τὸν αὐλὸν ἔχοντος, καὶ ὥσπερ ἀκροωμένου.

Αὐτομάτως σατυρίσκε δόναξ πρὸς ἦχον ἰάχει.
Ἤ τί παρακλίνας οὔας ἄγεις καλάμῳ;
Ὃς δὲ γελῶν σίγησεν· ἴσως δ' ἂν φθέγξατο μῦθον,
Ἀλλ' ὑπὸ τερπωλῆς εἴχετο ληθεδόνι.
Οὐ γὰρ κηρὸς ἔρυκεν· ἑκὼν δ' ἠσπάζετο σιγήν,
Θυμὸν ὅλον τρέψας πηκτίδος ἀσχολίῃ.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς ἕτερον σάτυρον.

Τὸν σάτυρον Διόνυσος ἰδὼν πόσον ἄλγος ἔχοντα,
Καί μιν ἐποικτείρας, θήκατο λάϊνεον.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληξε βαρυτλήτων ὀδυνάων·
Εἰσέτι γὰρ μογέει καὶ λίθος ὢν ὁ τάλας.

Εἰς ἕτερον σάτυρον.

Ἢ σάτυρος τὸν χαλκὸν ὑπέδραμεν, ἢ διὰ τέχνης
Χαλκὸς ἀναγκασθεὶς ἀμφεχύθη σατύρῳ.

ΝΕΙΛΟΥ σχολαστικοῦ, εἰς εἰκόνα σατύρου ἀπὸ ψηφῖδος, ἐν Ἀντιοχείᾳ.

[α] Πάντες μὲν σάτυροι, φιλοκέρτομοι· εἰπὲ δὲ καὶ σὺ
Τί πρὸς ἕκαστον ὁρῶν τόνδε γέλωτα χέεις;
[β] Θάμβος ἔχων, γελόω, πῶς ἐκ λίθου ἄλλοθεν ἄλλης
Συμφερτὸς, γενόμην ἐξαπίνης σάτυρος.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ εἰς ἕτερον σάτυρον.

Τὸν σάτυρον Διόδωρος ἐκοίμισεν, οὐκ ἐτόρευσεν.
Ἢν νύξῃς, ἐγερεῖς· ἄργυρος ὕπνον ἔχει.

ΑΝΥΤΗΣ.

Κύπριδος οὗτος ὁ χῶρος, ἐπεὶ φίλον ἔπλετο τήνᾳ
Αἰὲν ἀπ' ἠπείρου λαμπρὸν ὁρᾶν πέλαγος,
Ὄφρα φίλον ναύτῃσι τελῇ πλόον, ἀμφὶ δὲ πόντος
Δειμαίνῃ, λιπαρὸν δερκόμενος ξόανον.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Τίπτε μόθων ἄτλητος ἐνυαλίοιο λέλογχας
Κύπρι; τίς ὁ ψεύσας συγνὰ καθᾶψε μάτην;
Ἔντεά σοι γὰρ ἔρωτες ἐφίμεροι, αἵ τε κατ' εὐνὰν
Τέρψιες, καὶ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι·
Δούρατα δ' αἱματόεντα μέθες Τριτωνίδι δίᾳ
Ταῦτα· σὺ δ' εὐχαίταν εἰς ὑμέναιον ἴθι.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Δερκόμενος ξόανον καλὸν τόδε, τὰν Ἀφροδίταν
Ὤνθρωφ' ἱλάσκευ, πλατίον ἑζόμενος.

Αἰνεῖ δὲ Γλυκέραν Διονυσίου, ἅ μ᾽ ἀνέθηκε
  Πορφυρέας ἁπαλὸν κῦμα παρ᾽ ἠιόνος.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἔλθωμεν ποτὶ ναόν, ἰδώμεθα τᾶς Ἀφροδίτας
  Τὸ βρέτας, ὡς χρυσῷ δαιδάλεον τελέθει.
Εἵσατό μιν Πολίαρχις, ἐπαυρομένα μάλα πολλὰν
  Κτῆσιν ἀπ᾽ οἰκείου σώματος ἀγλαΐας.

Εἰς τὸ αὐτό.

Στῶμεν ἁλιρράντοιο παρὰ χθαμαλαὶ χθόνα πόντου,
  Δερκόμενοι τέμενος Κύπριδος εἰναλίας.
Κρήναν τ᾽ αἰγείροισι κατάσκιον· ἇς ἄπο, νᾶμα
  Ξουθαὶ ἀφύσσονται χείλεσιν ἀλκυόνες.

Εἰς ἔρωτα.

Ὁ πλανὸς τὸν πλανὸν ἰδών, ἄγνεσι κεραυνόν,
  Δείκνυς ὡς κρέσσον πῦρ πυρός ἐστιν ἔρως.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίς τὸν πλανὸν ἔρωτα τὸν ἀντίον ἔπλασ᾽ ἔρωτι
  Ἁ Νέμεσις, τόξῳ τόξον ἀμυνομένα,
Ὡς κε πάθῃ τά κ᾽ ἔρεξεν. ὁ δ᾽ ὁ θρασύς, ὁ πρὶν ἀταρβής
  Δακρύει, πικρῶν γευσάμενος βελέων.
Ἐς δ᾽ βαθὺν τρὶς κόλπον ἀπέπτυσεν. ἆ, μέγα θαῦμα,
  Φλέξει τὶς πυρὶ πῦρ; ἥψατ᾽ ἔρωτος ἔρως.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Κἀγὼ Κύπριδός αἷμα· κασιγνήτῳ δέ με μήτηρ
  Ἤνεσε τόξα φέρειν αὐτία καὶ πτέρυγας.

Εἰς Ἄρτεμιν.

Ἄρτεμι, ποῦ σοι τόξα, παραυχενίη τε φαρέτρη,
  Ποῦ δὲ λυκαστείων ἐνδρομὶς ἀρβυλίδων;
Πόρπη τε χρυσοῖο τετυγμένη, ἠδὲ περὶ ἀκρίω
  Ἰγνύιν φοῖνιξ πέπλος ἑλισσόμενος;
Καὶ ἕνα μὲν εἰς ἄγρην ὁπλίζομαι, ἐς δὲ θυηλάς
  Εἶμ᾽ αὔτως, ἱρὰν αὐτομένη θυέων.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἄρτεμις, ἣ Γόργοιο φύλαξ κτεάνων τε καὶ ἀγροῦ,
Τόξῳ μὲν κλῶπας βάλλε, σάω δὲ φίλους·
Καί σοι ἐπιρρέξει Γόργος χιμάροιο νομαίης
Αἷμα, καὶ ὡραίους ἄρνας ἐπὶ προθύροις.

ΑΝΥΤΗΣ εἰς Ἑρμῆν.

Ἑρμᾶς τᾷδ' ἕστακα παρ' ὄρχατον ἠνεμόεντα
Ἐν τριόδοις, πολιᾶς ἐγγύθεν αἰόνος,
Ἀνδράσι κεκμηῶσιν ἔχων ἄμπαυσιν ὁδοῖο·
Ψυχρὸν δ' εὐκραὲς κράνα ὑποϊάχει.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἱερὸν Ἑρμείῃ με παραστείχοντες ἔχευαν
Ἄνθρωποι λίθινον σωρόν. ὁ δ' ἀντ' ὀλίγης
Οὐ μεγάλην αὐτῆς ἔγνων χάριν, ἀλλ' ὅτι λοιπὰ
Αἰγὸς ἐπὶ κρήνην ἑπτὰ λέγω στάδια.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὦ δῖτα, μὴ πρόσερπε πρὸς τὰ κλήματα,
Μηδ' αὖ τὰ μῆλα, μηδ' ὅπη τὰ μέσπιλα.
Τηνίδε πρὸς τὴν οἶμον ἐξαμείβεο,
Ὡς μήτι θράξῃς τῶνδε, μηδ' ἀποθρίσῃς,
Ἀσὺν πόνῳ φυτουργὸς ἔκτηται μίδων,
Ὃς κἀμὲ θῆκεν. ἢν δὲ μευ παρακλύῃς,
Γνώσῃ τὸν Ἑρμῆν, ὡς κακοῖς ἀμείβομαι.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὁ στερεὸν τὸν χῶρον ἔχω καὶ ἔρημον ὁδῖτα·
Οὐκ ἐγώ, ὁ στάσας δ' αἴτιος Ἀρχέλοχος.
Οὐ γὰρ ὀρειοχαρὴς ὦ 'ρμᾶς, οὐδ' ἀκρολοφίτας,
Τὸ πλεῦν δ' ἀτραπιτοῖς ὤνερ ἀρεσκόμενος·
Ἀρχέλοχος δ', ὡς αὐτὸς ἐρημοφίλας καὶ ἀγείτων,
Ὦ παριών, τοῖον κἀμὲ παρῳκίσατο.

Εἰς Διόνυσον.

Ἐκ πυρὸς ὦ Διόνυσε ἡδύτερον, ἡνίκα χαλκῷ
Ἐξεφάνης, χρυσέην εὗρε μύρων ἑτέρην.

Εἰς Πᾶνα.

Κρημνοβατᾶν, δίκερων, νυμφᾶν ἡγήτορα Πᾶνα
Ἀζόμεθ', ὃς πέτεινον τόνδε κέκευθε δόμον,
Ἴλαον ἔμμεναι ἄμμιν, ὅσοι λίβα τήνδε μολόντες
Ἀενάου πόματος δίψαν ἀπωσάμεθα.

ΜΑΙΚΙΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Εὐπέταλον γλαυκαῖσιν ἀναδενδράδα τάνδε παρ' ἄκραις
Ἱδρυνθεὶς λοφιαῖς πᾶν ὅδ' ἐπισκοπέω.
Εἰ δέ σε πορφύρεοιτος ἔχει πόθος, ἃ πρόσιτα,
Βότρυος, οὐ φθονέω γαστρὶ χαριζομένῳ·
Ἢν δὲ χερὶ ψαύσῃς κλοπίῃ μόνον, αὐτίκα δέξῃ
Ἀζηλείῳ βάκτρου τήνδε καρηβαρίην.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Δικτύννης θεῖόν με καθ' ἱερὸν ἔμπυρον ὁ Κρὴς
Χάλκεον ἔστησεν Πᾶνα τὸν αἰγόνυχα.
Δέρμα δ' ἔχω, διπλοῦν τε λαγωβόλον· ἐκ δέ τε πέτρας
Σπήλυγγος τείνω βλέμμα διπλοῦν πρὸς ὄρος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πέτρης ἐκ Παρίης με πόλιν κατὰ Παλλάδος ἄκρην
Στῆσαν Ἀθηναῖοι Πᾶνα τροπαιοφόρον.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἢν λαχθύων σ' ὁ Πρίηπος ἴδω σχεδὸν ἴχνια θέντα,
Αὐτῇ γυμνώσω φάρσε ποτὶ πρασιῇ.
Αἰσχρὸν ἔχειν τοῦτ' ἔργον ἐρεῖς θεόν; οἶδα καὶ αὐτός·
Αἰσχρὸν ἀφιδρυώθην δ' ἴσθ' ὅτι τοῦδε χάριν.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀμφοτέραις παρ' ὁδοῖσι φύλαξ ἕστηκα Πρίηπος,
Ἰθυτενὲς μηρῶν ὀρθιάσας ῥόπαλον.
Εἵσατο γάρ πιστόν με Θεόκριτος· ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
Φὼρ ἴθι, μὴ κλαύσῃς τὴν φλέβα δεξάμενος.

Ἄδηλον.

Ὁ τραγόπους, ὁ τὴν ἀσκὴν ἐπιμύεις, αἵ τε γλῶσσαι
Νύμφαι παραξιτέλεις, ἥ τε καλὴ Δαμάλη,

Λύσινα πάντα καὶ ἄκρα, σοφαὶ χέρες· αὐτὸς ὁ μῶμος
Φθέγξεται, ἄκριτος Ζεῦ πάτερ ἡ σοφίη.

Εἰς νέμεσιν.

Καί με λίθον πέρσαι δεῦρ' ἤγαγον, ὄφρα τρόπαιον
Στήσωνται νίκας· εἰμὶ δὲ νῦν νέμεσις.
Ἀμφοτέροις δ' ἕστηκα, καὶ Ἑλλήνεσσι τρόπαιον
Νίκας, καὶ πέρσαις τοῦ πολέμου νέμεσις.

Ἄδηλον.

Ἴσιδι καρποτόκῳ, ταχυμήπει, μυειομόρφῳ,
Λαινέῳ τ' ἀλάρῳ, μογερῶν ἀπάνευθεν ἀρότρων,
Αὐτόματοι στείχουσιν ἑῶν πρὸς μητέρα καρποί.

Εἰς ἄγαλμα νυμφῶν.

Ταῖς νύμφαις τόδ' ἄγαλμα· μένοι δ' αὐταῖσιν ὁ χῶρος
Ναιομένοι, ὡς κρίναις ἄφθιτα ῥέεθρα ῥέοι.

Εἰς τὸν μῶμον.

Τίς τὸν ἐν ἐσθλοῖσιν πάμπαν πενθέα καὶ τεισάλαστον
Μῶμον ἀμωμήτοις χερσὶν ἀπεπλάσατο;
Ὡς ὁ γέρων ἐπὶ γᾶς βεβλημένος, οἷά τις ἔμπνους,
Ἀμπαύει λύπας, γῆρα βαρυνόμενος.
Μανύει δίστοιχος ὀλέθριος ὄγμος ὀδόντων,
Πειομένων ἐπὶ ταῖς τῶν πέλας εὐτυχίαις.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίς τὸν ἐν ἐσθλοῖσιν πάμπαν πενθέα καὶ τεισάλαστον
Μῶμον ἀμωμήτοις χερσὶν ἀπεπλάσατο,
Καὶ τὸ κατεσκληκὸς κείνου βάρος; ἃ μὲν ἐρείδει
Ψιλὸν γηραιᾷ χειρὶ βαλὼν κρόταφον·
Ἃ δέ, σεσηρὼς βάκτρον ἀποστηρίζεται ἐς γαῖαν,
Κωφὰ πρὸς ἄψυχον πέτρον ἀπεχθόμενος.

Ἄδηλον.

Τάκεο δυστάνων ὀνύχων ἄπο παμφάγε μῶμε,
Τάκεο σοῦ πρίων ἰοβόλους γένυας.
Νεῦρά σε μανύει τετανυσμένα, καὶ φλέβες ἄρθρων,
Καὶ κενεὰ σαρκῶν ψυχολιπὴς δύναμις.

Καὶ ῥικνοῖς φείδουσα περὶ κροτάφοισιν ἔθειρα.

Ὥστε, τίς ἔμψυχον ἀνδρείαν ἤνυσε τέχνα,
Οὐδὲ τόπον δῆκα σεῖο λιπὼν στόματι;

ΠΕΡΣΟΥ.

Κἀμὲ τὸν ἐν σμικροῖς ὀλίγον θεὸν ἢν ἐπιβώσῃ,
Εὐκαίρως τεύξῃ· μὴ μεγάλων δὲ λίχου.
Ὡς ὅτε δημογέρων δύναται θεὸς ἀνδρὶ πένητι
Δωρεῖσθαι, τούτων κύριός εἰμι τυχών.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ὑλοφόρου τόδ' ἄγαλμα ὁδοιπόρε μικκαλίωνος·
Ἑρμῆς δ' ἀλλ' ἴδε τὸν κρήγυον ὑλοφόρον,
Ὡς ἐξ οἰζυρῆς ἠπίστατο δωροδοκῆσαι
Ἐργασίης. αἰὲν δ' ὠγαθὸς, ἐς τ' ἀγαθός.

ΕΙΣ ΙΑΤΡΩΝ ΕΙΚΟΝΑΣ, κεφ. ιγ.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς εἰκόνα ἱπποκράτους.

*Ὁππόθεν ὁ στήσας; β Βυζάντιος. * οὔνομα δὴ τίς;
β Εὐσέβιος. * σὺ δὲ, τίς; β Κῷος ἱπποκράτης.
* Τοῦ δ' ἕνεκεν γέγραφέν σε; β λέγων χάριν ἡ πόλις
Τῶν ἐς ἐμὲ γραφίδων ἀντιδέδωκε γέρας. (αὐτοῦ
* Καὶ τί μὴ αὐτὸς ἑὸν τύπον ἔγραφεν; β ὅτι γράφων
Ἡμέας αἰθ' αὐτοῦ, κρέσσονα δόξαν ἔχει.

Ἄδηλον εἰς τὸν αὐτόν.

Ἢ ἐτεὸν φωνὴν ἱπποκράτεος ἔγραφε Παιὰν,
Ἢ ἐ σὺ τῆς κείνου μάρτυς ἀκεστορίης.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὗτος ἀκεστορίης κρυφίας ᾤξε κελεύθους
Παιήων μερόπων Κῷος ἱπποκράτης.

ΜΑΓΝΟΥ ἰατροῦ εἰς εἰκόνα γαληνοῦ.

Ἦν χρόνος ἡνίκα γαῖα βροτοὺς διὰ σεῖο γαληνὲ
Δέκνυτο μὲν θνητοὺς, ἔτρεφε δ' ἀθανάτους.

Χήρευεν δὲ μέλαθρα πολυκλαύτου Ἀχέροντος,
Σῇ παιωνίῃ χειρὶ βιαζόμενα.

Ἀδέσποτον εἰς Σώσανδρον ἱππιατρόν.

Ἰητὴρ μερόπων ἱπποκράτες, ἀλλὰ καὶ ἵππων
Σώσανδρε κρυφίης ἴσορ ἀκεστορίης·
Ἢ τέχνην μετάμειψον, ἢ οὔνομα· μηδὲ καλείσθω
Ἅτερος ἐκ τέχνης ἧς ἕτερος κρατέει.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς εἰκόνα Ἰαμβλίχου ἰατροῦ.

Ὁ γλυκὺς ἐν πάντεσσιν Ἰάμβλιχος, ὅς ποτε γῆρας
Ἤλυθεν ἁγνὸς ἐὼν κυπριδίων ὀάρων·
Ἔργα δ' ἀκεστορίης ἐφέπων, σοφίην τε διδάσκων,
Κέρδεσιν οὐδ' ὁσίοις χεῖρας ὑπεστόρεσεν.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ εἰς εἰκόνα Πραξαγόρου ἰατροῦ.

Αὐτός σοι Φοίβοιο πάϊς λαθικηδέα τέχνης
Ἰδμοσύνην, πολυάκη χεῖρα λιπηνάμενος,
Πρηξαγόρη, στέρνοις ἐνεμάξατο· τοιγὰρ ἀνῖαι
Ὄρνυνται δολιχῶν ὁππόται ἐκ πυρετῶν,
Καὶ ὁπόσα τμηθέντος ἐπὶ χροὸς ἕλκεα θεῖναι
Φάρμακα, πρηείης οἶσθα τὰ ἠπιόνης.
Θνητοῖσιν δ' εἰ τοῖοι ἐπήρκεον ἰητῆρες,
Οὐκ ἂν ἐπορθμεύθη νεκροβαρὴς ἄκατος.

Εἰς Ὀριβάσιον ἰατρόν.

Ἰητὴρ μέγας οὗτος Ἰουλιανοῦ βασιλῆος
Ἄξιος εὐσεβίης δῖος Ὀριβάσιος.
Εἶχε γὰρ οἷα μέλιττα σοφὸν νόον, ἄλλοθεν ἄλλα
Ἰητρῶν προτέρων ἄνθεα δρεψάμενος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ,

κεφ. ιδ'

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ εἰς ἄγαλμα τοῦ καιροῦ.

ᵃ Τίς, πόθεν ὁ πλάστης; ᵇ Σικυώνιος. ᵃ Οὔνομα δὴ τίς;
ᵇ Λύσιππος. ᵃ Σὺ δὲ, τίς; ᵇ Καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ.

[a]Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; [b]ἀεὶ τροχάω. [a]τί δὲ ταρ-
Ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; [b]ἵπταμ' ὑπηνέμιος. (σοὺς
[a]Χειρὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις ξυρόν; [b]ἀνδράσι δεῖγμα
Ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέθω.
[a]Ἡ δὲ κόμη, τί κατ' ὄψιν; [b]ὑπαντιάσαντι λαβέσθαι.
[a]Νὴ Δία τἀξόπιθεν πρὸς τί φαλακρὰ πέλει;
Τὸν γὰρ ἅπαξ πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσσὶν,
Οὔτις ἔθ' ἱμείρων δράξεται ἐξόπιθεν.
[b]Τοῖον ὁ τεχνίτης με διέπλασεν εἵνεκεν ὑμέων
Ξεῖνε, καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

ΕΙΣ ΚΗΠΟΥΣ, κεφ. ιε΄

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου εἰς κῆπον παράλιον.

Πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἕδραν· ἄπλωτα δὲ χέρσου
Νῶτα θαλασσαίοις ἄλσεσι τηλεθάει.
Ὡς σοφὸς ὅστις ἔμιξε βυθὸν χθονὶ, φύκια κήποις,
Νηιάδων προχοαῖς χεύματα νηρεΐδων.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ἐνθάδ' ἐειδομένοισι τίνος πλέον ἔπλετο χῶρος
Νύμφαι νηιάδες, νηρεΐδες, ἁδρυάδες.
Ταῖσδε θεμιστεύει μεσάτη χάρις· οὐδὲ δικάζειν
Οἶδεν, ἐπεὶ ξυνὴν τέρψιν ὁ χῶρος ἔχει.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Εἶξον ἐμοὶ δάφνης ἱερὸν κλέος, ἐκ τόθι πόντου
Κείμενον, ἀγραύλου κάλλος ἐρημοσύνας.
Ἐνθάδε γὰρ νύμφαι δενδρίτιδες, αἵτ' ἐνὶ πόντῳ
Νηρεΐδες, ξυνὴν θέντο συνηλυσίην.
Ἀμφ' ἐμὲ γὰρ μάρναντο· δίκασε δὲ κυανοχαίτης,
Καί με παρ' ἀμφοτέραις μέσσην ἔθηκεν ὅρον.

Εἰς κῆπον ἔρωτα προσαγορευόμενον.

Οὐ μέγας οὐδ' ὁ ἔρως, ἀλλ' εὔχαρις· ὡς καὶ ἐγώ τοι
Οὐ μέγας ἐν κήποις, ἀλλὰ γέμω χαρίτων.

Εἰς κῆπον παραθαλάττιον, ἐν ᾧ ἦν καὶ λουτρὸν, ἐν ἀντιοχείᾳ.

Τὰς τρεῖς μοι λεύσσεις χάριτας ξένε. ποντομέδων γὰρ
Γείτονος ἐκ πόντου τὴν μίαν εἰργάσατο·
Τὴν δ᾽ ἑτέραν ἐτέλεσσε φυτῶν εὔκαρπος ἀλωή·
Τὴν δ᾽ ὑπολειπομένην τοῦτο δὲ λουτρὸν ἔχει.

ΕΙΣ ΚΙΘΑΡΩΔΟΥΣ,

κεφ. ιϛ.

Εἰς ἄγαλμα εὐνομίου τοῦ κιθαριστοῦ ἐρῶντος ἐν δελφοῖς.

Εὔνομον ὦ 'πολλον σὺ μὲν οἶσθά με πῶς ποτ᾽ ἐνίκων
Σπάρτιν ὁ λοκρὸς ἐγώ· πευθομένοις δ᾽ ἐρέω.
Αἰόλον ἐν κιθάρᾳ νόμον ἔκρεκον· ἐν δὲ μεσεύσᾳ
Ὠδᾷ μοι χορδὰν πλᾶκτρον ἀπεκρέμασεν·
Καί μοι φθόγγον ἑτοῖμον ὁπηνίκα καιρὸς ἀπῄτει
Εἰς ἀκοὰς ῥυθμῶν τὠντελὲς οὐκ ἔμολεν·
Καί τις ἀπ᾽ αὐτομάτω κιθάρας ἐπὶ πῆχυν ἀναστὰς
Τέττιξ ἐπλήρου τὠντελὲς ἁρμονίας.
Νεῦρα γὰρ ἐξετίνασσον· ὅθ᾽ ἑβδομάτας ᾗ μυοίμαν
Χορδᾶς, κἀν τούτῳ γῆρυν ἐκιχράμεθα.
Πρὸς γὰρ ἐμὰν μελέταν ὁ μεσαμβρινὸς οὔρεσιν ᾠδὸς
Τῆνο τὸ ποιμενικὸν φθέγμα μεθηρμόσατο.
Καὶ μὲν ὅκα φθέγγοιτο, σὺν ἀψύχοις τόκα νευραῖς,
Τῷ μεταβαλλομένῳ συμμετέπιπτε θρόῳ.
Τοὔνεκα συμφώνων μὲν ἐγὼ χάριν· ὃς δὲ τυπωθεὶς
Χάλκεος ἁμετέρας ἕζεθ᾽ ὑπὲρ κιθάρας.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ εἰς εἰκόνα ἀρίονος τοῦ κιθαρῳδοῦ.

Ἔστησεν περίανδρος ἀρίονος εἰκόνα ταύτην,
Καὶ τὸν ἀπολλυμένῳ σύνδρομα νηξάμενον
Εἰνάλιον δελφῖνα. λέγει δ᾽ ὁ π᾽ ἀρίονι μῦθος,
Κτεινόμεθ᾽ ἀνθρώποις, ἰχθύσι σωζόμεθα.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου εἰς εἰκόνα κιθαριστρίδος ἐν βυζαντίῳ.

Σὸν μὲν κάλλος ἔδειξε μόλις γραφίς· αἴθε δὲ τεύχειν
Ἔσθενε καὶ λιγυρὴν ἡδὺ μέλος στομάτων,
Ὥς κεν ἐπ' ὀφθαλμοῖσι καὶ οὔασιν, ἔκ τε προσώπου,
Ἔκ τε λυροκτυπίης, ἶσον ἐθελγόμεθα.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς εἰκόνα μαρίας τῆς κιθαρῳδοῦ.

Πλῆκτρον ἔχει φόρμιγγος, ἔχει καὶ πλῆκτρον ἔρωτος,
Κρούει δ' ἀμφοτέροις καὶ φρένα καὶ κιθάρην.
Τλήμονες οἷσιν ἄγναμπτον ἔχει νόον· ᾧ δ' ἐπινεύσει,
Ἄλλος ὅδ' Ἀγχίσης, ἄλλος Ἄδωνις ὅδε.
Εἰ δ' ἐθέλεις ὦ ξεῖνε καὶ ἀμφιβόητον ἀκοῦσαι
Οὔνομα, καὶ πάτρην, ἐκ φαρίης μαρίη.

ΕΙΣ ΚΙΟΝΑΣ,

κεφ. ιζ.

Εἰς τὸν ἐν ἱπποδρόμῳ τετράπλευρον κίονα.

Κίονα τετράπλευρον, ἀεὶ χθονὶ κείμενον ἄχθος,
Μοῦνος ἀναστῆσαι θευδόσιος βασιλεὺς
Τολμήσας, πρόκλῳ ἐπεκέκλετο· καὶ τόσος ἔστη
Κίων ἠελίοις ἐν τριακονταδύο.

Εἰς τὰς ἐν μέμφει πυραμίδας.

Ὄσσαν ἐπ' ὀλύμπῳ καὶ πήλιον ὕψι τεθέντα
Ψευδὴς ἱστορίης ῥῆσις ἀνεπλάσατο·
Πυραμίδες δ' ἔτι νῦν νειλώϊδες, ἄκρα μέτωπα,
Κυροῦσι χρυσέοις ἄστρασι πληϊάδων.

ΕΙΣ ΛΙΘΟΥΣ,

κεφ. ιη.

Εἰς λίθον ἀκοίτωνον.

Ὁρᾷς τὸ κάλλος ὅσσον ἐστὶ τῆς λίθου
Ἐν ταῖς ἀτάκτοις τῶν φλεβῶν εὐταξίαις;

ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ εἰς κρύσταλλον ἐντὸς ὕδωρ ἔχουσαν.

Χιονέη κρύσταλλος ὑπ' αἰθέρος ἀσκηθεῖσα,
Δεῖξεν ἀκηρασίοιο πολυδαίδαλον εἰκόνα κόσμου,
Οὐρανὸν ἀγκὰς ἔχοντα βαρύκλυτον ἔνδοθι πόντιν.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

[α] Εἴπ' ἄγε μοι κρύσταλλε, λίθῳ πεπυκασμένον ὕδωρ,
Τίς πῆξεν; [β] Βορέης. [α] ἢ τίς ἔλυσε; [β] νότος.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ εἰς κρύσταλλον γεγλυμμένην.

Ζευξίδος ἡ χροιή τε καὶ ἡ χάρις, ἐν δέ με μικρῇ
Κρυστάλλῳ, τὸ καλὸν δαίδαλον Ἀρσινόη
Γράψας τοῦτ' ἔπορεν Σατύρηιος· εἰμὶ δ' ἁπάσης
Εἰκὼν, καὶ μεγάλης λείπομαι οὐδ' ὀλίγον.

ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ βασιλέως εἰς ἕτερον.

Ἑπτὰ βοῶν σφρηγῖδα βραχὺς λίθος εἶχεν ἴασπις,
Ὡς μίαν, ὡς πάσας ἔμπνοα δερκομένας.
Καὶ τάχα κἂν ἀπέρεψε τὰ βοΐδια· νῦν δὲ κέκλεισται
Τῇ χρυσῇ μάνδρῃ τὸ βραχὺ βουκόλιον.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ὅμοιον.

Εἰκόνα πέντε βοῶν μικρὴ λίθος εἶχεν ἴασπις,
Ὡς ἤδη πάσας ἔμπνοα βοσκομένας.
Καὶ τάχα κἂν ἀπέφυγε τὰ βοΐδια· νῦν δὲ κρατεῖται
Τῇ χρυσῇ μάνδρῃ τὸ βραχὺ βουκόλιον.

ΑΡΧΙΟΥ ὅμοιον εἰς δακτύλιον.

Τὰς βοῦς καὶ τὸν ἴασπιν ἰδὼν περὶ χειρὶ, δοκήσεις
Τὰς μὲν ἀναπνείειν, τὸν δὲ χλοηκομέειν.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ νεωτέρου εἰς Διόνυσον γεγλυμμένον ἐν ἀμεθύστῳ.

Ἁ λίθος ἔστ' ἀμέθυστος· ἐγὼ δ' ὁ πότας Διόνυσος.
Ἢ πεισάτω νήφειν, ἢ μαθέτω μεθύειν.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Εἰμὶ Μέθη τὸ γλύμμα σοφῆς χερὸς, ἐν δ' ἀμεθύστῳ
Γέγλυμμαι· τέχνης δ' ἡ λίθος ἀλλοτρίη.

Αλλὰ κλεοπάτρης ἱερὸν κλέαρ. ἐν γὰρ ἀνάσσης
Χειρὶ θεὸν νήφειν καὶ μεθύουσαν ἔδει.

ΟΙΝΟΜΑΟΥ εἰς ἔρωτα γεγλυμμένον ἐν καυκίῳ.

Εν κυάθῳ τὸν ἔρωτα τίνος χάριν; ἀρκετὸν οἴνῳ
Αἴθεσθαι κραδίην. μὴ πυρὶ πῦρ ἔπαγε.

Εἰς τὸν ἐν μεγάροις κιθαριστὴν λίθον.

Τόν με λίθον μέμνησο τὸν ἠχήεντα, παρέρπων
Νισαίων· ὅτε γὰρ τύρσιν ἐτειχοδόμει
Αλκάθοος, τότε φοῖβος ἐπωμαδὸν ἦρε δομαῖον
Λᾶα, λυκωρείην ἐνθέμενος κιθάρην.
Ενθεν ἐγὼ λυραοιδός. ὑποκρούσας δέ με λεπτῇ
Χερμάδι, τῆς κόμπου μαρτυρίην κόμισαι.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἷς λίθος, ἅρμ', ἐλατὴρ, ἵπποι, ζυγὸν, ἡνία, μάστιξ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Α σφραγὶς, ὑάκινθος, ἀπόλλων δ' ἐστὶν ἐν αὐτῇ,
Καὶ δάφνη· ποτέρου μᾶλλον ὁ λητοΐδας;

Εἰς λουτρόν.

Ην ποτ' ἄρες φιλέεσκες ἄρες σκοπίαζε κυθήρην
Ενθάδε λουομένην νάμασι φαιδροτάτοις.
Δέρκεο νηχομένην· μὴ δείδιθι. οὐ γὰρ ἀθήνην
Παρθένον εἰσορέας, οἷάτε τειρεσίας.

Εἰς τὸ αὐτό.

Αἱ χάριτες λούσαντο, ἀμειψάμεναι δὲ λοετρὸν,
Δῶκαν ἑῶν ῥεθέων ὕδασιν ἀγλαΐην.

Εἰς τὸ αὐτό.

Η τοῖον κυθέρειαν ὕδωρ τέκεν, ἢ κυθέρεια
Τοῖον ἔτευξεν ὕδωρ, ὃν χρόα λουσαμένη.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τᾶν χαρίτων τόδε λουτρὸν ἀθύρματα. καὶ γὰρ ἐκείνας
Μουνον ἔσω παίσδεν τὰς χάριτας δέχεται.

Εἰς τὸ αὐτό.

Οντως δὴ χαρίεν λουτρὸν τόδε· οὐδὲ γὰρ ὀλίγοις
Πλείους χωρῆσαι τοῦτο τελεῖν δύναται.

Εἰς τὸ αὐτό.

Μικρὰ μὲν ἔργα τάδ' ἐστὶν, ἔχει δ' ἡδεῖαν ὀπωπὴν,
Ὡς ῥόδον ἐν κήποις, ὡς ἴον ἐν ταλάροις.

Εἰς τὸ αὐτό.

Εν μικρῷ μεγάλη λουτρῷ χάρις· ἐν δ' ἐλαχίστῳ
Νάματι λουομένοις ἡδὺς ἔπεστιν ἔρως.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ὡς δένδρον βραχύφυλλον, ἔχει δ' ἡδεῖαν ὀπωπὴν,
Οὕτως λουτρὰ τάδε σμικρὰ μὲν, ἀλλὰ φίλα.

Εἰς τὸ λουτρὸν μαρίας.

Τῆς μαρίης τὸ λοετρὸν ἰδὼν ὑπεδάκρυε μῶμος,
Εἰπὼν, ὡς μετρίων, καὶ σὲ παρερχόμεθα.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς λουτρὸν μικρὸν παρακείμενον τῷ τοῦ ζευξίππου.

Μὴ νεμέσα ζεύξιππε παραντέλλοντι λοετρῷ·
Καὶ μεγάλην παρ' ἄμαξαν ἐρωτύλος ἡδὺ φαείνει.

Εἰς ἕτερον ἐν σμύρνῃ.

Ενθάδε λυσαμένων χαρίτων ποτὲ θέσκελα πέπλα
Βαιὸς ἔρως ἔκλεψε, καὶ ᾤχετο· τὰς δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
Γυμνὰς, αἰδομένας θυρέων ἔκτοσθε φανῆναι.

Εἰς βαλανεῖον ψυχρόν.

Τὸν ποταμὸν βαλανεῦ τίς ἐτείχισε; τίς βαλανεῖον
Τὴν κρήνην ψευδῶς τήνδε μετωνόμασεν;
Αἴολος ἱπποτάδης φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ὧδε μετοικήσας, ἤγαγε τοὺς ἀνέμους.
Γρὺς τί δὲ καὶ σανίδες δύο τοῖς ποσὶν αἵδ' ὑπόκεινται;
Οὐ διὰ τὴν θέρμην, τῆς χιόνος δ' ἕνεκα.
Φείδου καὶ νάρκης οὗτος τόπος. ἀλλ' ἐπίγραψον,
Τῷ μεσοεῖ λοῦσαι. πνεῖ γὰρ ἔσω βορέας.

Εἰς ἕτερον ἐν βυζαντίῳ.

Λωτὸν ἐρεπτομένοις, προτέρων οὐ ψεύσατο μῦθος.
Πίστιν ἀληθείης τοῦτο δὲ λουτρὸν ἔχει.
Εἰ γὰρ ἅπαξ καθαροῖσι λοέσσεται ὕδασιν ἀνὴρ,
Οὐ ποθέει πάτρην, οὐκ ἐθέλει γενέτας.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς ἕτερον ἐν βυζαντίῳ ἔχον ἀφροδίτην λουομένην.

Νῦν ἔγνων κυθέρεια πόθεν νίκησας ἀγῶνα,
Τὴν πρὶν ἀλεξάνδρου ψῆφον ὑφαρπαμένη.
Ἐνθάδε γὰρ τέγγουσα τεὸν δέμας, εὗρες ἐλέγξαι
Ἥρην ἰναχίοις χεύμασι λουσαμένην.
Νίκησεν δὲ λοετρόν· ἔοικε δὲ τοῦτο βοῶσι
Πηγαῖς, ἐνικήθην ὕδασιν, οὐ παφίῃ.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου εἰς ἕτερον δίδυμον, ἐν ᾧ λούονται γυναῖκες καὶ ἄνδρες.

Ἄγχι μὲν ἐλπὶς ἔρωτος· ἑλεῖν δ᾽ οὐκ ἔστι γυναῖκας·
Εἶρξε πυλὶς παφίην τὴν μεγάλην ὀλίγη.
Ἀλλ᾽ ἔμπης γλυκὺ τοῦτο. ποθεβλήτοις γὰρ ἐπ᾽ ἔργοις
Ἐλπὶς ἀληθείης ἐστὶ μελιχροτέρη.

Ἀδέσποτον εἰς ἕτερον.

Ὅσταις θηλυτέραις ἐστὶν πόθος, (ἔστι δὲ πάσαις)
Δεῦρ᾽ ἴτε φαιδροτέρης τευξόμεναι χάριτος.
Χἡ μὲν ἔχουσα πόσιν, τέρψει πόσιν· ἡ δ᾽ ἔτι κούρη,
Ὀτρυνέει πλείστους ἕδνα πορεῖν λεχέων.
Ἡ δὲ φέρουσα πόρους ἀπὸ σώματος, ἑσμὸν ἐραστῶν
Ἕξει ἐπὶ προθύροις, ἐνθάδε λουσαμένη.

Εἰς δὲ αὐτό.

Εἴτε σε κουριδίης ἀλόχου γλυκὺς ἵμερος ἴσχει,
Λούεο, φαιδρότερος τῇδε φανησόμενος·
Εἴτε σε μισθοφόρους ἐπὶ μαχλάδας οἶστρος ἐγείρει,
Λήψῃ, κοὐ δώσεις, ἐνθάδε λουσάμενος.

ΚΥΡΟΥ ποιητοῦ εἰς ἕτερον.

Κύπρις σὺν χαρίτεσσι καὶ υἱεῖ χρυσοβελέμνῳ
Ἐνθάδε λουσαμένη, μισθὸν ἔδωκε χάριν.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς ἕτερον παρακείμενον τῷ δημοσίῳ ἐν βυζαντίῳ.

Δ είματό με ξυνοῖο παραὶ προθύροισι λοετροῦ
  Α στὸς ἀνήρ, ἀρετῆς οὕνεκεν, οὐκ εἴδεος.
Κ ἑδνομῆοι πλεόνεσσιν· ἐγὼ δ' ὀλίγοις τε φίλοις τε
  Ε ντύνω προχοάς, καὶ μύρα, καὶ χάριτας.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου εἰς ἕτερον ἐν λυκίῳ.

Π ιστότατος μερόπων τίς ἔοι πυλαωρὸς ἐμεῖο,
  Κ είνων λουομένων χαιρὸν ἐσηλεσίης;
Μ ή τινα νηϊάδων τὶς ἐμοῖς ἐπὶ χεύμασι γυμνὼ,
  Η μετὰ καλλικόμων κύπριν ἴδῃ χαρίτων,
Ο ὐκ ἐθέλων. χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.
  Τ ίς γὰρ ὁμηρείοις ἀντιφέροιτο λόγοις;

ΜΑΡΙΑΝΟΥ σχολαστικοῦ εἰς ἕτερον ὀνομαζόμενον ἔρωτα.

Μ ητέρα κύπριν ἔλουσεν ἔρως ποτὲ τῷδε λοετρῷ,
  Α ὐτὸς ὑποφλέξας λαμπάδι καλὸν ὕδωρ.
Ι δρὼς δ' ἀμβροσίοιο χυθεὶς χροός, ἄμμιγα λευκοῖς
  Υ δασι, φεῦ, πνοιῆς ὅσσον ἀνῆψεν ἔαρ.
Ε νθεν ἀεὶ ῥοδόεσσα ἀναζείουσιν ἀϋτμὴν,
  Ω ς ἔτι τῆς χρυσῆς λουομένης παφίης.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Τ ᾷδ' ὑπὸ ταῖς πλατάνοις ἁπαλῷ πεπεδημένος ὕπνῳ
  Ε ὗδεν ἔρως, νύμφαις λαμπάδα παραθέμενος.
Ν ύμφαι δ' ἀλλήλῃσι, τί μέλλομεν; αἴθε δὲ τούτῳ
  Σ βέσσαμεν (εἶπον) ὁμοῦ πῦρ κραδίης μερόπων.
Λ αμπὰς δ' ὡς ἔφλεξε καὶ ὕδατα, θερμὸν ἐκεῖθεν
  Ν ύμφαι ἐρωτιάδες λουτροχοοῦσιν ὕδωρ.

ΙΩΑΝΝΟΥ γραμματικοῦ εἰς ἕτερον ἔχον πίνδαρον.

Α ἴθε σε πίνδαρε μᾶλλον ἐμοῖς ἐκάθηρα ῥεέθροις,
  Κ αί κεν ἄριστον ὕδωρ τοὐμὸν ἔφησθα μόνον.

ΔΑΜΟΧΑΡΙΔΟΣ γραμματικοῦ
Εἰς ἕτερον.

Ἥρῃ καὶ Παφίῃ καὶ Παλλάδι τοῦτο τὸ λουτρὸν,
Ὥς ποτε τὸ χρυσοῦν ἤρεσε μῆλον ἔχειν.
Καί τάχα τῆς μορφῆς κρίσις ἔσσεται οὐ Πάρις αὐταῖς,
Εἰκὼν δ' ἀργυρέοις νάμασι δεικνυμένη.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ὤμοσαν αἱ χάριτες φερεαυγέα κοίρανον αἴγλης
Ἐνθάδε ναιετάειν, ἢ παρὰ τῇ Παφίῃ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τοῦτο ἰδὼν τὸ λοετρὸν ὁ πάνσοφος εἶπεν Ὅμηρος
Νηπενθές, ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθες ἁπάντων.

Εἰς τὸ αὐτό.

Αἱ τρεῖς ὀρχούμεναι χάριτες τὸ λοετρὸν ἔτευξαν·
Τοὔνεκα χωρῆσαι τέσσαρας οὐ δύναται.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἐνθάδε λουσαμένη δέμας ἄμβροτον αὐτίκα Κύπρις
Δεῖξεν Ἀλεξάνδρῳ, καὶ ἀέθλιον ἥρπασε μῆλον.

Εἰς τὸ αὐτό.

Κύπρις, ἔρως, χάριτες, νύμφαι, Διόνυσος, Ἀπόλλων,
Ὤμοσαν ἀλλήλοις ἐνθάδε ναιετάειν.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἀθάνατοι λούονται ἀνοιγομένου βαλανείου,
Πέμπτῃ δ' ἡμίθεοι, μετέπειτα δὲ ἤματα πάντα.

Εἰς ἕτερον λουτρὸν μικρόν.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι· χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ·
Βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κοῦρος ἔρως.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς τὰ θερμὰ
τὰ βασιλικά.

Θερμὰ τάδ' ἀτρεκέως βασιλήϊα· τῶνδε γὰρ αὐτοῖς
Οἱ πρὶν ἀγασσάμενοι θῆκαν ἐπωνυμίην.
Οὐ γὰρ ὑπὸ βροτέῳ πυρὶ θάλπεται ἀγλαὸν ὕδωρ,
Αὐτομάτη δὲ λιβὰς πίμπλεται αἰθομένη.

Οὐδὲ ῥόου ψυχροῦ ποτιδεύεται ἀμφὶ λοετρά,
Ἀλλ' οἷον ποθέεις, τοῖον ὑπεκφέρεται.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς τὰ θερμὰ τὰ ἀγαμεμνόνεια ἐν σμύρνῃ.

Χῶρος ἐγὼ δαναοῖς μεμελημένος, ἔνθα μολόντες
Τῆς ποδαλειρίης ἐξελάθοντο τέχνης.
Ἕλκεα γὰρ μετὰ δῆριν ἐμοῖς ἀκέσαντο ῥεέθροις,
Βαρβαρικῆς λόγχης ἰὸν ἀπωσάμενοι.
Ἔνθεν ἀεξήθην ὀρθοφόρος· ἀντὶ δὲ τιμῆς,
Τὴν ἀγαμεμνονέην δῶρον ἐπωνυμίην.

Ἄδηλον εἰς ἕτερα θερμά.

Χθὼν μυχάτων γυάλων κοιλώμασιν ἀέναον πῦρ
Εὖτ' ἂν ἔχῃ, φλοξὶν δὲ περιζείῃ κρυφίῃσιν,
Ἀτμὸς ἄνω βαίνων εἰς αἰθέρα θερμὸς, ἔνερθεν
Θλιβόμενος, πυριθαλπὲς ἐρεύγεται ἰκμάσιν ὕδωρ.

Ἄδηλον.

Χρήμασι τοῖς ἀγάθωνος ἐδείματο τῆδε λοετρὸν
Δῆμος ὁ τῆς τεγέης, θαῦμα καὶ ἐσσομένοις.

Εἰς λουτρὸν ἐν πραινέτῳ.

Οὐ βαλανεῖον ἔην πάροιθε τὸ νῦν βαλανεῖον,
Ἀλλὰ τόπος σκυβάλων, χῶρος ἀποκρίσιος·
Νῦν δὲ τὰ τερπνὰ τὰ πᾶσι βοώμενα καὶ χαρίεντα,
Ἀγλαΐῃ προφέρει. καὶ γὰρ ἀλέξανδρος
Νικαέων ἱερεὺς, σοφίης ἐρικυδέος ἀστὴρ,
Τεῦξέ μιν οἰκείοις χρήμασι καὶ δαπάναις.

ΕΙΣ ΝΑΟΥΣ, κεφ. κζ.

Εἰς ναὸν τοῦ διὸς κτισθέντα παρὰ κεκροπιδῶν.

Αὐτοῦ ζηνὸς ὅδ' οἶκος ἐπάξιος· οὐδέ γ' ὄλυμπος
Μέμφεται οὐρανόθεν ζῆνα κατερχόμενον.

Εἰς τὸ αὐτό.

Κεκροπίδαι διὶ τόνδ' ἔθεσαν δόμον, ὡς ἀπ' ὀλύμπου
Νισσόμενος ποτὶ γῆν, ἄλλον ὄλυμπον ἔχῃ.

Ἄδηλον.

Ἱερὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμῶν
  Χρειώ· τῆς ἀρετῆς ἥψατο οὐδὲν ἄγος.
Ὅστις δ' οὐλοὸν ἦτορ, ἀπόστιχε· οὔποτε γὰρ σὴν
  Ψυχὴν ἐκνίψει σῶμα μιαινόμενον.

Ἄδηλον.

Τίς ποτ' ἀπ' οὐλύμποιο μετήγαγε παρθενεῶνα,
  Τὸν πάρος οὐρανίοις ἐμβεβαῶτα δόμοις,
Ἐς πόλιν ἀνδρόκλοιο, θοὴν βασίλειαν ἰώνων,
  Τὰν δορὶ καὶ μούσαις αἰπυτάτην ἔφεσον;
Ἦ ῥά σὺ φιλαμένα τιτυοκτόνε μεῖζον ὀλύμπου
  Τὰν σοφόν, ἐνταυθοῖ τὸν σὸν ἔθου θάλαμον.

ΕΙΣ ΝΙΚΗΣ ἀγάλματα, κεφ. κζ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Νίκαι πάρεσμεν αἱ γελῶσαι παρθένοι,
Νίκας φέρουσαι τῇ φιλοχρίστῳ πόλει.
Ἔγραψαν ἡμᾶς οἱ φιλοῦντες τὴν πόλιν,
Πρέποντα νίκαις ἐντυποῦντες σχήματα.

ΠΟΜΠΗΙΟΥ εἰς ἄγαλμα νίκης ἄπτερον ἐν ῥώμῃ, ἧς τὰ πτερὰ κεραυνῷ κατεφλέχθη.

Ῥώμη παμβασίλεια, τεὸν κλέος οὔποτ' ὀλεῖται·
  Νίκη γάρ σε φυγεῖν ἄπτερος οὐ δύναται.

ΕΙΣ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ κεφ. κβ.

ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ πατριάρχου.

Ὁ πρὶν ἀλώμενος, καὶ ἀέστον ἴχνος ἐλαύνων,
  Εἴτ' ἀφ' ὁδοιπορίης, εἴτ' ἀπὸ ναυτιλίης,
Ἐνθάδε νῦν προσιὼν στῆσον ξένε τὸν σέο πόδα,
  Ναιετάειν ἐθέλων, οἶκον ἕτοιμον ἔχων.
Εἰ δέ με καὶ τίς ἔτευξεν ἀνακρίνεις πολιήτης,
  Εὐλόγιος, φαρίης ἀρχιερεὺς ἀγαθός.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἀστὸς ἐμοὶ, καὶ ξεῖνος, ἀεὶ φίλος. οὐ γὰρ ἐρευνᾶν
  Τίς, πόθεν, ἢ τίνων, ἔστι φιλοξενίης.

ΕΙΣ ΟΙΚΟΥΣ, κεφ́ κγ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου εἰς οἶκον ἐν κιβύρᾳ.

Εὐσεβίῃ τὸ μέλαθρον ἀπὸ προτέροιο θεμέθλου
Ἄχρι καὶ ὑψηλοὺς ἤγαγεν εἰς ὀρόφους.
Οὐ γὰρ ἀπ᾽ ἀλλοτρίων κτεάνων ληΐστορι χαλκῷ
Ὄλβον ἀολλίζων τεῦξε μακηδόνιος·
Οὐδὲ λιπερνήτης κενεῷ καὶ ἀκερδέϊ μόχθῳ
Κλαῦσε, δικαιοτάτου μισθοῦ ἀτεμβόμενος.
Ὡς δὲ πόνων ἄμπαυμα φυλάσσεται ἀνδρὶ δικαίῳ,
Ὧδε καὶ δυσσεβέων ἔργα μένουσι μερόπων.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ εἰς οἶκον κείμενον μέσον τοῦ ζευξίππου καὶ τοῦ ἱππικοῦ.

Ἐν μὲν τῇ, ζεύξιππον ἔχω πέλας, ἡδὺ λοετρόν·
Ἐκ δ᾽ ἑτέρης, ἵππων χῶρον ἀεθλοφόρων.
Τοῖς ῥα θεησάμενος, καὶ τῷδ᾽ ἔνι χρῶτα λοέσσας,
Δεῦρο καὶ ἄμπνευσον δαιτὶ παρ᾽ ἡμετέρῃ.
Καί κε πάλιν σταδίοις ποτὶ δείελον ὥριος ἔλθοις,
Ἐγγύθεν ἐγγὺς ἰὼν γείτονος ἐκ θανάτου.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου εἰς οἶκον ὑψηλὸν ἐν βυζαντίῳ.

Τειασόθεν εἰσορόω πολυτερπέα νῶτα θαλάττης,
Πάντοθεν ἠματίῳ φέγγεϊ βαλλόμενος.
Εἰς ἐμὲ γὰρ κροκόπεπλος ὅταν περικίδναται ἠὼς
Τερπομένην, στείχειν πρὸς δύσιν οὐκ ἐθέλει.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ αἰγυπτίου εἰς οἶκον ἐπίπεδον.

Ὥρῃ ἀναψύχω θέρεος, καὶ χείματι θάλπω,
Τοὐλιπὲς ὡράων ἐξ ἐμέθεν παρέχων.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς οἶκον ἐν ὕψει κείμενον ἐν βυζαντίῳ.

Τῆς ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν,
Ἔννεπεν ἀσκραῖος, δῶμα τόδε προλέγων.

Κλίμακα γὰρ τὴν μακρὴν περίων κεκαφηότι ταρσῷ,
Ἱδρῶτι πλαδαρὴν ἀμφεδίνευα κόμην·
Ὑψόθι δ' εἰσενόησα θαλασσαίην περιωπήν.
Ναὶ τάχα τῆς ἀρετῆς πιστότατος θάλαμος.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου εἰς ἀφύλακτον οἶκον τωθαστί.

Κερδαλέους δίζεσθε δόμους λῃστῆρες ἄλλους·
Τοῖσδε γὰρ ἐστι φύλαξ ἔμπεδος, ἡ πενίη.

Εἰς τὸν τρίκλινον τῆς μαγναύρας.

Ὁ τρηχέως τελέσσαν τόνδε δόμον βασιλῆες,
Αἰχμὴν ὀλβοδότειραν ἀπὸ σταυροῖο λαχόντες
Αὐτὸς ἄναξ ἡρακλῆς, σὺν κωνσταντίνῳ υἱῷ.

Εἰς οἶκον τὸν ἐπιλεγόμενον χαλκῆ ἐν τῷ παλατίῳ.

Οἶκος ἀναστασίοιο τυραννοφόνου βασιλῆος
Μοῦνος ὑπερτέλλω πανυπείροχος ἄστεσι γαίης,
Θαῦμα φέρων πάντεσσιν· ἐπεὶ κοσμήτορες ἔργων
Ὕψος ὁμοῦ μῆκός τε καὶ ἄπλετον εὖρος ἰδόντες,
Ἀσκεπὲς ἐφράσσαντο πελώριον ἔργον ἐᾶσαι.
Ἀλλὰ πολυμήτιο λαχὼν πρεσβήια τέχνης
Αἰθέριος πολύιδρις ἐμὴν τεχνήσατο μορφήν,
Ἀγζαίτῳ βασιλῆι φέρων πρωτάγρια μόχθων.
Ἔνθεν ἀπειρέσιον μέγεθος περὶ πάντη τιταίνων,
Αὐσονίων νίκησα βοώμενα θαύματα γαίης.
Εἶξον ἀμφοτέροισι χάρις καπετωλίδος αὐλῆς.
Εἰ καὶ χαλκείων ὀρόφων ἀμαρύγματα πέμπεις,
Κρύψον ἀμετρήτων μεγάρων στεινούμενον αὐλαῖς
Πέργαμε, φαιδρὸν ἄγαλμα τεοῖ ῥουφίνιον ἄλσος.
Μηδὲ τανυπλεύροισιν ἀρηρέοτα κύζικε πέτροις
Ἀδριανοῦ βασιλῆος ἀμεμφέα νηὸν ἀείσῃς.
Οὔ μοι πυραμίδων ἴκελη κρίσις, οὐδὲ κολοσσοῦ,
Οὐδὲ φάρου· μεγάλην μοῦνος δ' ὑπέδραμον αἴγλην.
Αὐτὸς ἐμὸς σκηπτοῦχος ἰσαυροφόνον μετὰ νίκην,
Χρυσοφαές μ' ἐτέλεσσεν ἐδέθλιον ἠριγενείης,

Πάντη τετραπόρων ἀνέμων πεπετασμένον αὔραις.

ΜΑΡΙΑΝΟΥ σχολαστικοῦ εἰς τὰ παλάτια Σοφιανῶν.

Ὁππόθι τερμονόεντος χθονὸς ἄνδιχα πόντον ἀνοίγει
Πλαγκτὸς ἁλικλύστων πορθμὸς ἐπ᾽ ἠιόνων,
Χρύσεα συλλέκτρῳ τάδ᾽ ἀνάκτορα θῆκεν ἀνάσσῃ
Τῇ πολυκυδίστῃ θεῖος ἄναξ Σοφίῃ.
Ἄξιον ὦ Ῥώμη μεγαλοκρατὲς ἀντία σεῖο
Κάλλος ἀπ᾽ Εὐρώπης δέρκεαι εἰς Ἀσίην.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου εἰς τὸ μέγα πραιτώριον καλλωπισθέν.

Κόσμον Ἰουστῖνος βασιλεὺς ῥυπόωντα καθήρας,
Καὶ τὰ μέγιστα δίκης ἠγλάϊσεν τεμένη·
Σοῖς δὲ πόνοις Δομνῖνε κατηφέα νύκτα διώκεις
Ἐκ θέμιδος μεγάρων, ἐκ βιοτῆς μερόπων.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ σχολαστικοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖς ἐπὶ γήραϊ. φαιδροτέρης γὰρ
Δομνῖνος θαλάμοις μητρὸς ἔτευξε δίκης.
Λάμπω ἐγὼ διὰ παιδός, ὁ παῖς δι᾽ ἐμεῖο φαείνει·
Κύδεα δ᾽ ἀλλήλοις ἀντιχαριζόμεθα.

Ἀδέσποτον εἰς τὴν βασιλικὴν τῶν παιδευτηρίων ἐν Βυζαντίῳ.

Χῶρος ἐγὼ θεσμοῖσιν ἀνειμένος· ἐνθάδε πηγὴ
Ἄφθονος αὐσονίων ἐκκέχυται νομίμων,
Ἣ πᾶσιν τέταται μὲν ἀέναος, ἠιθέοις δὲ
Ἐνθάδ᾽ ἀγειρομένοις πᾶσα δίδωσι ῥόον.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου εἰς βῆμα τοῦ Σοφιστοῦ κρατεροῦ.

Δένδρον ἐγὼ μακαριστόν, ἐπεὶ ποτὲ μεσσόθεν ὕλης
Ἱστάμενον, λιγυροῖς ἐστρεφόμην ἀνέμοις,
Ὀρνίθων ἐπίβαθρον ἐΰθροον· ἀλλὰ σιδήρῳ
Ἐτμήθην, κλήρῳ κρείσσονος εὐτυχίης.
Ἀντὶ γὰρ ὀρνίθων, κρατεροῦ κρατεροῖς ὑπὸ μύθοις
Ἀρδόμενον, εὐμούσοις χεύμασι τηλεθάον.

Εἰς οἶκον ἀγαθίου σχολαστικοῦ ἐν βυζαντίῳ.

Τεῦξέ με πολλὰ καμὼν μουσώνιος οἶκον ἀγητὸν
Τηλίκον, ἀρχαίοις ἄσθμασι βεβαρημένον.
Ἔμπης οὐκ ἀπέλειπεν ἀφεγγέα δώματα μοίρης,
Ἀλλά με καλλείψας, ἐν χθονὶ ναιετάει.
Καί ῥ' ὁ μὲν εἰς ὀλίγην κεῖται κόνιν· ἡ δὲ παλαιὴ
Τέρψις ἐπὶ ξείνοις ἀνδράσιν ἐκκέχυται.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ εἰς θύρας.

Κίμων ἔγραψε τὴν θύραν τὴν δεξιάν.
Τὴν δ' ἐξιόντων δεξιὰν διονύσιος.

ΚΥΡΟΥ ἀπὸ ὑπάτων εἰς τὴν μαξιμίνου οἰκίαν.

Δείματο μαξιμῖνος νεοπηγέος εἴδεθι ἑᾶ μήτις,
Αὐταῖς ἠϊόνεσσι θεμείλια καρτερὰ πήξας.
Ἀγλαΐη δέ μοι ἀμφὶς ἀπειρεσίη τετάνυσται
Τῇ καὶ τῇ, καὶ ὄπισθεν ἔχω πόλιν. ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
Γαῖθ' ὁρόω γαίης βιθυνίδος ἀγλαὰ ἔργα.
Ἡμετέρης δ' ὑπένερθεν ἐυσθενέεσσι θεμέθλοις
Πόντος ἁλὸς προχοῇσι κυλίνδεται εἰς ἅλα δῖαν,
Τόσσον ἐπιψαύων ὁπόσον χθονὸς ἄκρα δινεῖται.
Πολλάκι δ' ἐξ ἐμέθεν τις ἐὼν μέγα θυμὸν ἰαίνῃ
Βαιὸν ὑπερκύψας, ἐπεὶ εἴσιδεν ἄλλοθεν ἄλλα,
Δένδρεα, δώματα, νῆας, ἅλα, πόλιν, ἠέρα, γαῖαν.

Ἀδέσποτον.

Φαιδρὸν ἰουστινιανὸς ἄναξ ἐμὲ χῶρον ἐγείρει,
Ἠελίῳ προφέρων θάμβος ἀερχομένῳ.
Οὔποτε γὰρ τοιοῦτον ἐπὶ χθονὸς ἔδρακε κάλλος,
Ὑψόθεν οὐρανίην οἶμον ἐπερχόμενος.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Χῶρος ἐγὼ τὸ πρὶν μὲν ἔην στυγνωπὶς ἰδέσθαι,
Πηλοδόμοις τοίχοις ἀμφιμεμιγμένος·
Ἐνθάδε ξείνων τε καὶ ἐνδαπίων καὶ ἀγροίκων
Νηδὺς ἐπεγδούπει λύματα χευομένη:

Ἀλλὰ πατὴρ με πόληος ἐνδηγάξας ἀγαθίας,
Θῆκεν ἀρίζηλον, τὸν πρὶν ἀτιμότατον.

ΕΙΣ ΟΠΛΑ, κεφ. κδ.

Εἰς ἀσπίδα ἔχουσαν τοῦ χείστου τινὰ γλύναι.

Ὢ πόσον εὐήθης ὁ ζωγράφος, ὅστι χαράσσει
Κοίρανον εἰρήνης ἀσπίδι τικτόμενον.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς κράνος.

Ἡ κόρες ἀμφοτέρην ἔλαχον χάριν· εἰμὶ δ᾽ ὁρᾶσθαι
Καὶ τερπνὴ φιλίοις, καὶ φόβος ἀντιπάλοις.
Ἐκ δὲ πυλαιμένεος πείσων μ᾽ ἔχει. ἔπρεπε δ᾽ ὄψεις
Οὔτε κόρυς χαίταις, οὔτε κόμη κόρυθι.

ΕΙΣ ΟΡΧΗΣΤΡΙΔΑΣ, κεφ. κε.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς εἰκόνα ὀρχηστρίδος.

Μουσάων δεκάτη, χαρίτων χαράμα τετάρτη,
Τερπωλὴ μερόπων, ἄστεος ἀγλαΐη,
Ὄμματά σοι, καὶ ταρσά, ποδήνεμα, καὶ σφαῖρα χεροῖν
Δάκτυλα, καὶ μουσῶν κρείσσονα καὶ χαρίτων.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς εἰκόνα ἑτέρας ὀρχηστρίδος ἱσταμένης ἐν τῷ σωαθενίῳ.

Εἰμὶ μὲν ἐλλάδι τῇ βυζαντιάς, ἐνθάδε δ᾽ ἔστην
Ἧχι χοροστασίην εἴαρι δῆμος ἄγει,
Ὃ πόθι πορθμῷ γαῖα μερίζεται. ἀμφότεραι γὰρ
Ἀντυγες ὀρχηθμοὺς ἤνεσαν ἡμετέρους.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς εἰκόνα ὀρχηστρίδος διαχρύσου ἐν βυζαντίῳ.

Οὔτις ἐπ᾽ αἰθούσῃ χρυσὸν βάλεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ
Ἀμφεχύθη κρονίδης, ὡς πάρος εἰς δανάῃ.
Σώματι δ᾽ οὐκ ἐπέλασσεν, ἐπεὶ νόον ἔλλαβεν αἰδὼς
Μή τινι μουσάων μίσγεται οὐκ ἐθέλων.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Θήλεις ἐν ὀρχηθμοῖς κρατέει φύσις. εἴξατε κοῦροι·
Μοῦσα καὶ ἑλλάδι ἣν τοῦτον ἔθεντο νόμον.
Ἡ μὲν, ὅτι πρώτη κινήσιος εὕρετο ῥυθμούς·
Ἡ δ', ὅτι τῆς τέχνης ἦλθεν ἐς ἀκρότατον.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ἔκλασε μέν τις ἄρσε νέον μῖμος· ἑλλάδι δὲ
Ἑσσαμένη χλαῖναν, πρὸς μῖμος ἠντίασεν.
Ἦν δὲ πόθος καὶ δεῖμα παρ' ὀρχηθμοῖσιν ἐν ὑμοῖς.
Ἄρσενι γὰρ ῥώμῃ θῆλυν ἔμιξε χάριν.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Οὔνομ' ἔχεις λιβανίου, χαρίτων δέμας, ἤθεα πειθοῦς,
Παρθένε, καὶ παφίης κεστὸν ἀπ' ἐκ λαγόνων.
Αὐτὰρ ἐν ὀρχηθμοῖσιν, ἔρως ἅτε κοῦφος ἀθύρεις,
Κάλλει καὶ τέχνῃ πάντας ἐφελκομένη.

Εἰς ξενοφῶντος σμυρναίου εἰκόνα.

Αὐτὸν ὁρᾶν ἰόβακχον ἐδόξαμεν, ἡνίκα λήνοις
Ὁ πρέσβυς νεαρῆς ἦρχε χοροιμανίης·
Καὶ κάδμου τὰ πρῆνα χορεύματα, καὶ τὸν ἀφ' ὕλης
Ἄγγελον, εὐιακῶν ἰχνελάτην θιάσων,
Καὶ τὴν εὐάζουσαν ἐν αἵματι παιδὸς ἀγαυὴν
Λυσσάδα. φεῦ θείης ἀνδρὸς ὑποκρισίης.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς στήλην πυλάδου ὀρχηστοῦ.

Αὐτὸν βακχευτὴν ἐνέδυ θεὸν, ἡνίκα βάκχας
Ἐκ θηβῶν ἰταλὴν ἤγαγε πρὸς θυμέλην
Ἀνθρώποις πυλάδης τερπνὸν δέος, οἷα χορεύων
Δαίμονος ἀκρήτου πᾶσαν ἔπλησε πόλιν.
Θῆβαι γιγνώσκουσι τὸν ἐκ πυρός· οὐράνιος δὲ
Οὗτος ὁ παμφώνοις χερσὶ λοχευόμενος.

ΕΙΣ ΠΗΓΑΣ, κεφ. κζ'.

Ἀδέσποτον εἰς πηγὴν ἐν τῷ ὀλύμπῳ ὄρει.

Ταῖς προρεούσης νύμφαις ὑποείκομεν· ἀλλὰ καὶ αὐταὶ
Κρείσσονες ἡμείων χαίρετε πυθιάδες.

Αἱ δ᾽ ἄλλαι πᾶσαι μετὰ πύθια, καὶ μετὰ παρεῦσαν·
Ἡμετέραις νύμφαις εἴξατε νηϊάδες.

Εἰς καμάριναν ἐν σικελίᾳ
προοιμιῶδες.

Μὴ κίνει καμάριναν· ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.
Μήποτε κινήσας τὴν μείονα, μείζονα θείης.

Ἀδέσποτον.

Ἀέναον καθαρήν τε παρερχομένοισιν ὁδίταις
Πηγὴν ἀμβλύζει γειτονέουσα νάπη.
Πάντη δ᾽ αὖ πλατάνοισι καὶ ἡμεροθαλέσι δάφναις
Ἐστέμμαι, σκιερὴ ψυχομένη κλισίη.
Τοὔνεκα μή με θέρευς παραμείβεο· δίψαν ἀλαλκὼν
Ἄμπαυσον παρ᾽ ἐμοὶ καὶ πόνον ἡσυχίῃ.

ΑΝΥΤΗΣ.

Φειξοκόμα τόδε πανὶ καὶ αὐλιάσιν θέτο νύμφαις
Δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς θεύδοτος οἰονόμος.
Οὕνεχ᾽ ὑπ᾽ ἀζαλέου θέρεος μέγα κεκμηῶτα
Παῦσαν, ὀρέξασαι χερσὶ μελιχρὸν ὕδωρ.

ΝΙΚΙΟΥ.

Ἵζευ ὑπ᾽ αἰγείροισιν (ἐπεὶ κάμες) ἐνθάδ᾽ ὁδῖτα,
Καὶ πίε θᾶσσον ἰὼν πίδακος ἁμετέρας.
Μνᾶσαι δὲ κρανᾶν καὶ ἀπόπροθεν, ἃν ἐπὶ γίλλῳ
Σιμὸς ἀποφθιμένῳ παιδὶ περιδρύεται.

Ἄδηλον.

Ὠκεανοῦ θυγάτηρ καὶ τηθύος εἰμὶ νύχεια
Κρήνη. τηλεβόαι γάρ με τόδ᾽ ὠνόμασαν.
Νύμφαις μὲν προχέω λουτρὸν, θνητοῖσι δ᾽ ὑγείην.
Θῆκε δέ με πτερέλας υἱὸς ἐνυαλίου.

Ἀδέσποτον.

Ἔνθεν ἀλέξανδρος μακεδὼν πίεν ἀγλαὸν ὕδωρ,
Μηθὸς δ᾽ εἶπε γάλακτι πανείκελα ῥεύματα πηγῆς,
Ἢ καὶ ὀλυμπιάδος πόρεν οὔνομα μητέρος ἐσθλῆς.

ΕΙΣ ΠΟΙΗΤΑΣ,

Εἰς εἰκόνα ὁμήρου.

Υἱὲ μέλητος ὅμηρε, σὺ γὰρ κλέος ἑλλάδι πάσῃ
  Καὶ κολοφῶνι πάτρῃ θῆκας ἐς ἀΐδιον.
Καὶ τάσδ' ἀντιθέῳ ψυχῇ γεινήσαο κούρας,
  Δισσὰς ἐκ στηθέων γραψάμενος σελίδας·
Ὑμνεῖ δ' ἡ μὲν νόστον ὀδυσσῆος πολύπλαγκτον,
  Ἡ δὲ τὸν ἰλιακὸν δαρδανίων πόλεμον.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίς ποθ' ὁ τὸν τροίης πόλεμον σελίδεσσι χαράξας,
  Ἢ τίς ὁ τὴν δολιχὴν λαρτιάδαο πλάνην;
Οὐχ ὄνομ' εὑρίσκω σαφὲς, οὐ πόλιν. οὐράνιε ζεῦ,
  Μή ποτε σῶν ἐπέων δόξαν ὅμηρος ἔχει;

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὁπποίας τὸν ὅμηρον ἀναγραψαίμεθα πάτρης,
  Κεῖνον ἐφ' ᾧ πᾶσαι χεῖρ' ὀρέγουσι πόλεις;
Ἢ τὸ μὲν ἐστὶν ἄγνωστον· ὁ δ' ἀθανάτοις ἴσος ἥρως
  Ταῖς μούσαις ἔλιπεν πατρίδα καὶ γενεήν;

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐχὶ πέδον σμύρνης ἐλοχεύσατο θεῖον ὅμηρον,
  Οὐ κολοφὼν τρυφερῆς ἄστρον ἰωνίης,
Οὐ χίος, οὐκ αἴγυπτος ἐΰσπορος, οὐ κύπρος ἁγνὴ,
  Οὐ νῆσος κραναὴ λαρτιάδαο πάτρη,
Οὐκ ἄργος δαναοῖο, κυκλωπείη τε μυκήνη,
  Οὐδὲ τὸ κεκροπιδῶν ἄστυ παλαιογόνων.
Οὐ γὰρ ἔφυ χθονὸς ἔργον· ἀπ' αἰθέρος ἀλλά ἑ μοῦσαι
  Πέμψαν, ἵν' ἡμερίοις δῶρα ποθητὰ φέρῃ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Οἱ μὲν σεῦ κολοφῶνα τιθηνήτειραν ὅμηρε,
  Οἱ δὲ καλὰν σμύρναν, οἱ δ' ἐνέπουσι χίον.
Οἱ δ' ἴον, οἱ δ' ἐβόασαν εὔκλαρον σαλαμῖνα,
  Οἱ δέ νυ τὴν λαπιθῶν μητέρα θεσσαλίην.

Ἄλλοι δ' ἄλλην γαῖαν ἀΰαχον· εἰ δέ με Φοίβου
Χρὴ λέξαι πινυτὰς ἄνδιχα μαντοσύνας,
Πάτρα σοι τελέθει μέγας οὐρανὸς, ἐκ δὲ τεκούσης
Οὐ θνατᾶς, ματρὸς δ' ἔπλεο Καλλιόπας.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἑπτὰ ἐριδμαίνουσι πόλεις διὰ ῥίζαν Ὁμήρου,
Κύμη, σμύρνα, χίος, κολοφὼν, πύλος, ἄργος, ἀθῆναι.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἑπτὰ πόλεις μάρναντο σοφὴν διὰ ῥίζαν Ὁμήρου,
Σμύρνα, χίος, κολοφὼν, ἰθάκη, πύλος, ἄργος, ἀθῆναι.

Εἰς τὸν αὐτόν.

α Χῖος ἔφυς; β οὔ φημι. α τί δαὶ, σμυρναῖος; β ἀπαυδῶ.
α Κύμη δ' ἢ κολοφὼν πατρὶς Ὅμηρε σέθεν;
β Οὐδετέρη. α σαλαμὶς δὲ τεὴ πόλις; β οὐδ' ἀπὸ ταύτης
Ἐξέφυν. α ἀλλ' αὐτὸς λέξον ὅπη γέγονας.
β Οὐκ ἐρέω. α τίνος ἦρα; β πέπεισμ' ὅτι τὰ τρεκὲς εἰπὼν,
Ἕξω τὰς ἄλλας ἄμμιν ἀπεχθομένας.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰς αἰῶνας Ὅμηρε καὶ ἐξ αἰῶνος ἀείδῃ,
Οὐρανίης μούσης δόξαν ἀειράμενος.
Μῆνιν μὲν γὰρ ἄεισας ἀχιλλέος· αὐτὰρ ἀχαιῶν
Στρομβηδὸν πάντων σύγχυσιν ἐν πελάγει·
Τειρόμενόν τε πλάνῃσιν ὀδυσσέα ποικιλόβουλον,
Τοῦ λέχος ἀσπασίως εἴσιδε πηνελόπη.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰ θεός ἐστιν Ὅμηρος, ἐν ἀθανάτοισι σεβέσθω·
Εἰ δ' αὖ μὴ θεός ἐστι, νομιζέσθω θεὸς εἶναι.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εὗρε φύσις, μόλις εὗρε· τεκοῦσα δ' ἐπαύσατο μόχθων,
Εἰς ἕνα μοῦνον Ὅμηρον ὅλην τρέψασα μενοινήν.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίς ποθ' ὁμηρείης μεγάλης ὀπὸς ἐστὶν ἀπειθής;
Τίς χθὼν, τίς δὲ θάλασσα μάχην οὐκ οἶδεν ἀχαιῶν,
Δῆμος ὁ κιμμερίων πολυδερκέος ἄμμορος αἴγλης

Ἠελίου, ζωῆς ὄνομ' ἔκλυεν, ἔκλυεν Ἄτλας,
Οὐρανὸν εὐρύστερνον ἔχων ἐπικείμενον ὤμοις.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Διεξιὼν Ὅμηρε τὴν κεκαυμένην,
Φθονεῖν ἀφῆκας ταῖς ἀπορθήτοις πόλεις.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς εἰκόνα Πινδάρου.

Νεβρείων ὁπόσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν,
Τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σεῖο χέλυς.
Οὐδὲ μάτην ἁπαλὸς ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἑσμὸς
Ἔπλασε κηρόδετον Πίνδαρε σεῖο μέλι.
Μάρτυς ὁ Μαινάλιος κερόεις θεός, ὕμνον ἀείσας
Τὸν σέο, καὶ νομίων λησάμενος δονάκων.

ΚΥΡΟΥ ἀπὸ ὑπάτων εἰς τὸν αὐτόν.

Πίνδαρον ἱμερόεντα παρ' ὕδασι Κίρρης ἐγείρει
Οὕνεκα φορμίζων εἶπεν ἄριστον ὕδωρ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ Ταραντίνου εἰς Ἀνακρέοντα.

Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ
Θάεο, δινωτοῦ στρεπτὸν ὕπερθε λίθου,
Ὡς ὁ γέρων λίχνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκὼς,
Ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἕλκεται ἀμπεχόναν.
Διὰ τᾶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλήξ,
Ὤλεσεν· ἐν δ' ἑτέρᾳ ῥικνὸν ἄραρε πόδα.
Μέλπει δ' ἠὲ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἠὲ Μεγιστᾶν,
Αἰωρῶν παλάμᾳ τὰν δυσέρωτα χέλυν.
Ἀλλὰ πάτερ Διόνυσε φύλασσέ μιν· οὐ γὰρ ἔοικεν
Ἐκ Βάκχου πίπτειν Βακχιακὸν θέραπα.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἴδ' ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθης Ἀνακρέων
Ὑπεσκέλισται, καὶ τὸ λῶπος ἕλκεται
Ἐς ἄχρι γυίων. τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μὲν
Ὅμως φυλάσσει, θάτερον δ' ἀπώλεσεν.
Μελίσδεται δὲ τὰν χέλυν διακρέκων
Ἤπι Βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστέα.
Φύλασσε Βάκχε τὸν γέροντα μὴ πέσῃ.

ΕΥΓΕΝΟΥΣ.

Τὸν τοῖς μελιχροῖς ἱμέροισι σύντροφον
Λυαῖος Ἀνακρέοντα, Τήιον κύκνον,
Ἔσφηλας ὑγρῇ νέκταρος μεληδόνι.
Λοξὸν γὰρ αὐτοῦ βλέμμα, καὶ περισφύροις
Ῥιφθεῖσα λώπεις πέζα, καὶ μονοζυγὲς
Μέθην ἐλέγχει σάνδαλον· χέλυς δ' ὅμως
Τὸν εἰς ἔρωτας ὕμνον ἀθροΐζεται.
Ἄπλωτα τήρει τὸν γεραιὸν εὔιε.

Ἀδέσποτον εἰς τὸν αὐτόν.

Τήϊον ἀμφοτέρων με βλέπεις ἀκόρεστον ἐρώτων
Πρέσβυν, ἴσον κούροις, ἶσον ἄδοντα κόραις.
Ὄμμα δέ μευ βρομίῳ βεβαρημένον, ἠδ' ἀπὸ κώμων
Τερπνὰ φιλαγρύπνων σήματα παννυχίδων.

ΔΗΜΟΧΑΡΙΔΟΣ εἰς εἰκόνα Σαπφοῦς.

Αὐτή σοι πλάστειρα φύσις παρέδωκε τυπῶσαι
Τὴν Μιτυληναίαν ζωγράφε Πιερίδα.
Γηγάζει δὲ διαυγὲς ἐν ὄμμασι· τοῦτο δ' ἐναργῶς
Δηλοῖ φαντασίην ἔμπλεον εὐστοχίης·
Αὐτομάτως δ' ὁμαλή τε καὶ οὐ περίεργα κολῶσα
Σὰρξ ὑποδεικνυμένην τὴν ἀφέλειαν ἔχει.
Ἄμμιγα δ' ἐξ ἱλαρεῖο καὶ ἐκ νοτερεῖο προσώπου
Μοῦσαν ἀπαγγέλλει Κύπριδι μιγνυμένην.

ΖΗΝΟΒΙΟΥ γραμματικοῦ εἰς εἰκόνα
γραμματικοῦ.

Αὐτὴν γραμματικὴν ὁ ζωγράφος ἤθελε γράψαι·
Βίκτορα δὲ γράψας, τὸν σκοπόν, εἶπεν, ἔχω.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ εἰς εἰκόνα Ἡσιόδου.

Αὐταί ποιμαίνοντα μεσημβρινὰ μῆλά σε Μοῦσαι
Ἔδρακον ἐν κραναοῖς οὔρεσιν Ἡσίοδε·
Καί σοι καλλιπέτηλον ἐρυσάμεναι περὶ πᾶσαι
Ὤρεξαν δάφνης ἱερὸν ἀκρέμονα·
Δῶκαν δὲ κρήνης Ἑλικωνίδος ἔνθεον ὕδωρ,
Τὸ πλανοῦ πώλου πρόσθεν ἔκοψεν ὄνυξ.

Οὐ σὺ κρεαττάμενος, μακάρων γένος, ἔργα τε μολπαῖς
Καὶ γένος ἀρχαίων ἔγραφες ἡμιθέων.

Ἄδηλον ὡς ἀπὸ τῆς βίβλου
λυκόφρονος.

Οὐκ αὖ ἐν ἡμετέροισι, τὰ ἑξῆς ζήτει ἐν τῷ ō κεφαλαίῳ τῆς πρώτης βίβλου.

Εἰς ὀππιανόν.

Ὀππιανὸς σελίδεσσιν ἁλίπλοα φῦλα συνάψας,
Θήκατο πᾶσι νέοις ὄψον ἀπειρέσιον.

Ἄδηλον.

Καλλιόπη βασιλῆα γεώργιον εἶπεν ἰδοῦσα,
Οὗτος ἐμὸς γενέτης γνήσιος, οὐ κρονίδης.

Ἄδηλον.

Ἔλθετε πρὸς τέμενος γλαυκώπιδος ἀγλαὸν ἥρης
Λεσβίδες ἁβρὰ ποδῶν βήματ' ἑλισσόμεναι,
Ἔνθα χορὸν καλὸν στήσασθ', ὔμμιν δ' ἀπάρξει
Σαπφὼ χρυσείην χερσὶν ἔχουσα λύρην.
Ὄλβιαι ὀρχηθμοῦ πολυγηθέος· ἦ γλυκὺν ὕμνον
Εἰσαΐειν αὐτῆς δόξετε καλλιόπης.

ΕΙΣ ΠΟΛΕΙΣ,
κεφ. κη.

Ἀδέσποτον εἰς ἡράκλειαν τὴν πόντου.

Εἰ πόλιν ἡρακλῆος ὁμώνυμον οἶσθα καὶ ἄλλην,
Ἴσθι με τὴν πόντου μηδὲν ἀτιμοτέρην.

Ἀδέσποτον εἰς μῶλον ἐν σμύρνῃ τῇ θαλάττῃ
ἐπικείμενον, ἐν ᾧ καὶ ὕδρευον.

Τίς βυθὸν ἠπείρωσε; τίς ἐν ῥοθίοισιν ἔτευξεν
Ἀκτὴν ἀμφιρύτην λάεσι μαρμαρέοις;
Τίς δ' ἐπὶ κύμασι τεῦξε ποτὸν πλωτῆρας ἀφύσσειν
Αὐτὴν ἐκ νηῶν χερσὶν ἀρυομένους;
Οὗτος ὁ ποικιλόμητις ἀνὴρ βενέτος ἀμύμων,
Κτίσμασι νικήσας θησέα καὶ πέλοπα.

Εἰς φάρον ἐν τῇ αὐτῇ.

Τίς τόσον ἔργον ἔτευξε; τίς ἡ πόλις; ἡ δὲ χάρις τί;
Ἀμβρόσιος, μυλασεὺς, τὸν φάρον, ἀνθύπατος.

Ἀδέσποτον εἰς φάρον ἀλεξανδρείας.

Πύργος ἐγὼ ναύτῃσιν ἀλωομένοισιν ἀρήγων
Εἰμὶ, ποσειδάωνος ἀπενθέα πυρσὸν ἀνάπτων.
Καί με πεσεῖν μέλλοντα βαρυγδούποισιν ἀήταις,
Στῆσεν ἑοῖς καμάτοις ἀμμώνιος, ὃς βασιλῆος
Ἐστὶ πατήρ. κείνῳ δὲ μετ' ἄγρια κύματα ναῦται
Χεῖρας ἀερτάζουσιν, ἅτε κλυτῷ ἐννοσιγαίῳ.

Εἰς τὸν αὐτὸν, ἐν σμύρνῃ.

Μηκέτι δειμαίνοντες ἀμεμφέα νυκτὸς ὁμίχλην,
Εἰς ἐμὲ θαρσαλέως πλώετε ποντοπόροι.
Πᾶσιν ἀλωομένοις τηλαυγέα δαλὸν ἀνάπτω,
Τὴν ἀσκληπιαδῶν μνημοσύνην καμάτων.

Ἀδέσποτον ἐν ἀσσῷ.

Πᾶσα μὲν ἀξιόχῳ πόλις εὔχεται (ἄλλο γὰρ ἄλλης
Γῆμα περιστείχων, ὡς θεὸς, ἠκέσατο)
Ἔξοχα δὲ κραναῇ ῥόον ὕδατος ὤπασεν ἀσσῷ,
Πολλὴν πετράων σκληρὰ μέτωπα τεμών.
Μηκέτι φεύγετε πάντες ἀποπροθέοντες ὁδῖται,
Πλημμύρω ψυχροῖς ὕδασιν ἀξιόχου.

Εἰς τὴν εὐβουλίου πύλην ἐν βυζαντίῳ.

Οὗτος ἰουλιανὸς λαοσσόα τείχεα πήξας,
Στῆσε τρόπαιον, ἑῆς σύμβολον ἀγρυπνίης,
Σφάζειν ἀντιβίους ἐχθροὺς ἀπόλυθε μενοινῶν,
Ἢ περιπάρθε κροτεῖν τῆς πόλεως πολέμους.

Εἰς τὴν ἀψῖδα ἐν τῇ βασιλικῇ,
ἐν βυζαντίῳ.

Τετραπόροις ἀψῖσι πόλιν θεόδωρος ἐγείρας,
Ἄξιός ἐστι πόλιν καὶ τέτρατον ἡνιοχεύειν.

Εἰς δ' ἕτερον μέρος τῆς αὐτῆς ἀψῖδος.

Ἔπρεπέ σοι θεόδωρε τύχης εὐκίονα νηὸν
Ἔργου κοσμῆσαι θαύματι τοσσατίου.

Δῶρά τε κυδήεντα πόρεν χρυσάσπιδι ῥώμῃ,
Ἥ σ' ὕπατον τεῦξεν, καὶ τρισέπαρχον ὁρᾷ.

Εἰς τὴν μόψου ἑστίαν.

Μόψου τήνδ' ἐσορᾷς κλεινὴν πόλιν, ἥν ποτε μάντις
Δείματο τῷ ποταμῷ κάλλος ὑπερκρεμάσας.

Ἄδηλον.

Τήκει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος· ἀλλ' ἀρετάων
Ἀσκληπιοδότου τὸ κλέος, ἀθάνατον.
Ὅσσα καὶ οἷα πόρεν γέρα πατρίδι· τοῖς ἐπὶ πᾶσι
Καὶ τόδε μετρείσθω κοῖλον ἔρεισμα θόλου.

Εἰς τὴν πύλην ξυλοκρίκου ἐν βυζαντίῳ.

Θευδόσιος τόδε τεῖχος ἄναξ καὶ ὕπαρχος ἑῴας
Κωνσταντῖνος ἔτευξαν ἐν ἤμασιν ἑξήκοντα.

Εἰς τὴν πύλην τοῦ ῥηγίου ἐν βυζαντίῳ.

Ἤμασιν ἑξήκοντα φιλοσκήπτρῳ βασιλῆϊ
Κωνσταντῖνος ὕπαρχος ἐδείματο τείχεϊ τεῖχος.

Εἰς τὴν πύλην τοῦ ἄργους.

Τήνδε πύλην λάεσιν ἐϋξέστοις ἀραρυῖαν,
Ἀμφότερον, κόσμον τε πάτρῃ καὶ θάμβος ὁδίταις,
Τεῦξε κλέης, κλεάδης ἀγανῆς πόσις εὐπατερείης,
Λερναίων ἀδύτων ὁσιώτατος ἀρχεοφαίτης,
Τερπόμενος δώροισιν ἀγαθειέων βασιλήων.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς σωτήρια
ἐν σμύρνῃ.

Πᾶν τὸ βροτῶν σπατάλημα, καὶ ἡ πολύολβος ἐδωδὴ,
Ἐνθάδε κρινομένη, τὴν πρὶν ὄλεσσε χάριν.
Οἱ γὰρ φασιανοί τε καὶ ἰχθύες, αἵ θ' ὑπὲρ ἴγδιν
Τρίψιες, ἥ τε τόση βρώματος ἐξαπάτη,
Γίνεται ἐνθάδε κόπρος. ἀποπτύει δ' ἄρα γαστὴρ
Ὁππόσα περ λιχνὴ δέξατο λαυκανίη.
Ὀψὲ δ' γιγνώσκει τις ὅτ' ἄφρονα μῆτιν ἀείρων,
Χρυσοῦ τοσσατίου τὴν κόνιν ἐπρίατο.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Τί στενάχεις κεφαλὴν κεκακωμένος; ἐς τί δὲ πικρὰ
Οἰμώζεις, μελέων πάγχυ βαρυνομένων;

Ἐς τί δὲ γαστέρα σεῖο ῥαπίσμασιν ἀμφιπατάσσεις,
 Ἐκθλίψαι δοκέων μάστακος ἐργασίην;
Μόχθων ζωστηρίων οὔ σοι χρέος, εἰ παρὰ δαιτὶ
 Μὴ ἢ τοῦ ἀναγκαίου πουλὺ παρεξεπάθης.
Ἀλλ' ἐπὶ μὲν στιβάδος φρένας μέγα, καὶ στόμα τέρπεις
 Βρώμασιν, εὐτυχίην κεῖνα λογιζόμενος·
Ἐνθάδε δ' ἀσχάλλεις. μούνη δ' ἀλιτήματα λαιμοῦ
 Ἡ γαστὴρ τίνει πολλάκι τυπτομένη.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Εὖγε μάκαρ πλήθυμε γεωπόνε, σοὶ βίος αἰεὶ
 Μίμνειν, καὶ σκαπάνης ἄλγεα καὶ πενίης.
Λιτὰ δέ σοι καὶ δεῖπνα, καὶ ἐν ξυλόχοισι καθεύδεις,
 Ὕδατος ἐμπλήσας λαιμὸν ἀμετροπότην·
Ἔμπης δ' ἀρτίπος ἐσσὶ, καὶ ἐνθάδε βαιὰ καθεσθεὶς,
 Αὐτίκα γαστέρα σὴν θῆκας ἐλαφροτάτην.
Οὐδὲ καταψήχεις ἱερὴν ῥάχιν, οὐδέ τι μηρούς
 Τύπτεις, ἀσθμάτως φόρτον ἀπωσάμενος
Τλήμονες οἱ πλουτοῦσι, καὶ οἱ κείνοισι συνόντες,
 Οἷς πλέον ἀρτεμίης εὔαδεν εἰλαπίνη.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τίς τόδε μουνόγληνος ἄπειρον δωμήσατο κύκλωψ
 Λάϊνον ἀστυφελίης χῶμα σεμιράμιος;
Ἢ ποῖοι χθονὸς υἷες ἀνυψώσαντο γίγαντες
 Κείμενον ἑπταπόρων ἀγχόθι πληϊάδων;
Ἄκλινες, ἀστυφέλικτον, ἀθώεος ἶσον ἐρίπνᾳ
 Φυρηθὲν γαίης εὐρυπέδοιο βάρος.

Εἰς σωτήρεια ἐν σμύρνῃ.

Εἰ τραφερῆς πάσης ἀλιτέρμονα κύκλον ὁδεύσεις,
Οὔποτέ μοι τινὰ χῶρον ἀρείονα τοῦδε νοήσεις,
Θέσκελον ὃν ἔτευξεν ἀγακλειτὸς ἰωάννης,
Κυδαίνων βασίλειαν ὅλης χθονός. ἐκ ῥοθίων γὰρ
Τερπωλὴν ἀκόρητον ἐν ἄστεϊ θῆκεν ὁμήρου.

ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ.

Τμώλῳ ὑπ' ἠνεμόεντι ῥοὴν παρὰ γείτονος Ἕρμου
Σάρδιες ἡ Λυδῶν ἔξοχός εἰμι πόλις.
Μάρτυς ἐγὼ πρώτη γινομένου Διός· οὐ γὰρ ἐλέγχειν
Λάθριον υἷα Ῥέης ἤθελεν ἡμετέρης.
Αὐτὴ καὶ Βρομίῳ γινόμην τροφός· ἐν δὲ κεραυνῷ
Ἔδρακον εὐρυτέρῳ φωτὶ φαεινόμενον.
Πρώταις δ' ἡμετέρῃσιν ἐν ὀργάσιν οἰνάδ' ὀπώρην
Οὔθατος ἐκ βοτρύων ξανθὸν ἄμελξε γόνος.
Πάντα με κοσμήσαιτο· πολεῖς δέ με πολλάκις αἰὼν
Ἄστεσιν ὀλβίστοις εὗρε μεγαιρομένην.

Ἐν τῷ πορφυρῷ κίονι εἰς τὸ
φιλαδέλφιον.

Εὐνοίας μὲν βασιλεῖ Μουσήλιος, ἔργα βοῶσι
Δημόσια· σθεναρὴν πράγματα πίστιν ἔχει.
Μουσεῖον Ῥώμῃ δ' ἐγείρατο, καὶ βασιλῆος
Εἰκόνα θεσπεσίην ἐντὸς ἔγραψε δόμων.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τιμὴν μουσοπόλοις, πόλεως χάριν, ἐλπίδα κούροις,
Ὅπλα δὲ ταῖς ἀρεταῖς, χρήματα τοῖς ἀγαθοῖς.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ταῦτα λόγοις ἀνέθηκεν ἑκὼν Μουσήλιος ἔργα,
Πιστεύων καθαροῖς ὡς θεός ἐστι λόγοις.

ΕΙΣ ΠΟΤΑΜΟΥΣ,

κεφ. κθ΄

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ὦ ἴτε Δήμητρος πρὸς ἀνάκτορον, ὦ ἴτε μύσται·
Μηδ' ὕδατος προχοὰς δείδετε χειμερίους.
Τοῖον Ξενοκλῆς γὰρ ὁ Λίνδιος ἀσφαλὲς ὕμμιν
Ζεῦγμα διὰ πλατέος τοῦδ' ἔβαλεν ποταμοῦ.

Εἰς Ἀλφειὸν καὶ Ἀρέθουσαν.

Ἀλφειὸς ἄρρεν ὕδωρ, Ἀρέθουσα δ' ἐστὶ τὸ θῆλυ·
Καί ποτὶ εὗρεν ἔρως, κιρναμένων ὑδάτων.

ΤΥΛΛΙΟΥ ΓΕΜΙΝΟΥ εἰς Στρυμόνα.

Εἰμὶ μὲν ἐν ποταμοῖς, πελάγη δ' ἴσα μέτρα διώκω,
  Στρυμών, ἡμαθίης ὁ γλυκερὸν πέλαγος·
Βένθος ὁμοῦ καὶ θέρους ἅμα δι' ὕδατος. ἢ γὰρ ἐγείρω
  Ὀμπνιακὴν σπείρων ἡδύτερον τρίβολον.
Ἔστι καὶ ἡμαθίης γόνιμος βυθός· ἄμμι δὲ Νεῖλε,
  Κρείσσων ἔσθ' ὁ φέρων τὸν στάχυν, οὐχ ὁ τρέφων.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς γέφυραν τοῦ Σαγγαρίου.

Καὶ σὺ μεθ' ἑσπερίην ὑψαύχενα, καὶ μετὰ Μήδων
  Ἔθνεα, καὶ πᾶσαν βαρβαρικὴν ἀγέλην,
Σαγγάριε, κρατερῇσι ῥοὰς ἀψῖσι πεδηθείς,
  Αὐτὸς ἐδουλώθης κοιρανικῇ παλάμῃ.
Ὁ πρὶν ἢ σκαφέεσσιν ἀνέμβατος, ὁ πρὶν ἀτειρής,
  Κεῖσαι λαϊνέῃ σφιγκτὸς ἀλυκτοπέδῃ.

ΕΙΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΑ, κεφ. λζ

ΚΩΜΗΤΑ χαρτουλαρείου.

[α]Εἰπὲ νομεῦ, τίνος εἰσὶ φυτῶν στίχες; [β]αἱ μὲν ἐλαῖαι,
  Παλλάδος· αἱ δὲ πέριξ ἡμερίδες, Βρομίου.
[α]Καὶ τίνος οἱ στάχυες; [β]Δημήτερος. [α]ἄνθεα ποίων
  Εἰσὶ θεῶν; [β]Ἥρης, καὶ ῥοδέης Παφίης.
[α]Πᾶν φίλε, πηκτίδα μίμνε τεοῖς ἐπὶ χείλεσι σύρων.
  Ἠχὼ γὰρ δήεις τοῖσδ' ἐνὶ ψιλοπέδοις.

ΑΡΑΒΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Ὕδασι καὶ κήποισι καὶ ἄλσεσι καὶ Διονύσῳ,
  Καὶ πόντου πλήθω γείτονος εὐφροσύνῃ.
Τερπνὰ δέ μοι γαίης τε καὶ ἐξ ἁλὸς ἀλλόθεν ἄλλος,
  Καὶ γριπεὺς ὀρέγει δῶρα καὶ ἀγρονόμος.
Τοὺς δ' ἐν ἐμοὶ μίμνοντας, ἢ ὀρνίθων τις ἀείδων,
  Ἢ γλυκὺ πορθμήων φθέγμα παρηγορέει.

ΜΑΡΙΑΝΟΥ σχολαστικοῦ εἰς ἕτερον προάστειον ὀνομαζόμενον ἔρωτα ἐν Ἀμασείᾳ.

Ἢ καλὸν ἄλσος ἔρωτος, ὅπου καλὰ δένδρεα ταῦτα
  Πρηῢς ἐπιπνείων ἀμφιδονεῖ ζέφυρος.

Ἠχὶ καὶ ἑρσήεις ἀμβρύεται ἄνθεσι λειμὼν,
 Ποικίλον ἰοστεφάνων κόσμον ἀνεὶς καλύκων·
Καὶ γλυκερῆς τείσοιχος ἐπεμβαδὸν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
 Μαστὸς ἀναθλίβει χεύματα νηϊάδος,
Ὁππόθι δενδρήεντα γέρων περιαινήχεται ἶρις
 Χῶρον ἁμαδρυάδων ἔνδιον ἀβροκόμων.
Καὶ λιπαρῆς εὐβότρυον ἀν' ὀργάδα καρπὸς ἐλαίης
 Θηλεῖ, ἐειςαφύλων πάντοθι φυλλοπέδων.
Αἱ δὲ πέριξ λαλαγεῦσιν ἀηδόνες· ὃς δὲ μινύριζει
 Ἀντῳδὸν πέτιξ φθέγματος ἁρμονίαν.
Ἀλλὰ τὸν ἀκλήϊστον ὅπως ξένε μή με παρέλθῃς
 Τόνδε δόμον, λιτῆς δ' ἀντίασον ξενίης.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Δεῦρ' ἴθι, βαιὸν ὁδῖτα πεσὼν ὑπὸ δάσκιον ἄλσος,
 Ἄμπαυσον καμάτου γυῖα πολυπλανέος,
Χῶρον ὅπου πλατάνων αὐτόρρυτον ἐς μέσον ὕδωρ
 Κλαγγὰ πολυκρουνῶν ἐκ προρέει στομάτων.
Ὁππόθι πορφυρέης ὑπὲρ αὔλακος εἴαρι θάλλει
 Ὑγρὸν ἴον, ῥοδέῃ κιρνάμενον κάλυκι.
Ἧι δὲ πῶς δροσεροῖο πέδον λειμῶνος ἐρέψειν,
 Ἔκχυτον εὐχαίτης κισσὸς ἔπλεξε κόμην.
Ἐνθάδε καὶ ποταμὸς λασίων παραμείβεται ὄχθων,
 Πέζαν ὑποξύων αὐτοφύτοιο νάπης.
Οὗτος ἔρως. τί γὰρ ἄλλο καὶ ἔπρεπεν οὔνομα χώρῳ
 Πάντοθεν ἱμερτῶν πληθομένῳ χαρίτων;

ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΡΗΤΟΡΩΝ, κεφ. λα΄

Ἀδέσποτον εἰς εἰκόνα Πτολεμαίου ἐν διαλογίᾳ.

[α] Εἰκών, τίς σ' ἀνέθηκε; [β] λόγοι. [α] τίνος εἶ; [β] Πτολεμαίου.
 [α] Ποίου; [β] τοῦ κρητός. [α] τεῦ χάριν; [β] ἀντ' ἀρετῆς.
[α] Τῆς ποδαπῆς; [β] πάσης. [α] τῆς ἐς τίνας; [β] ἐς δικολέκτας.
 [α] Καὶ ξύλον ἀρκεῖ; [β] ναί. χρύσεον οὐ δέχεται.

ΑΡΑΒΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Εἰκόνα Λογγίνῳ χρυσέην πόλις εἶχεν ὀπάσσαι,
Εἰ μὴ πότνια δίκη χρυσὸν ἀπεστρέφετο.

ΘΩΜΑ σχολαστικοῦ.

Ῥητορικῆς φιλέω τρεῖς ἀστέρας, οὕνεκα μοῦνοι
Πάντων ῥητήρων εἰσὶν ἀρειότεροι.
Σεῖο πόνους φιλέω δημόσθενες· εἰμὶ δὲ λίην
Καὶ φιλαριστείδης καὶ φιλοθουκυδίδης.

ΜΙΧΑΗΛΙΟΥ γραμματικοῦ.

Ἡ πόλις ἀγαθίαν τὸν ῥήτορα τὸν στιχαοιδόν,
Δίζυγος εὐεπίης ῥυθμὸν ἀγασσαμένη,
Ὡς μήτηρ ἐτέλεσσεν ἐφ' υἱέϊ, καὶ πόρε τήνδε
Εἰκόνα καὶ στοργῆς μάρτυρα καὶ σοφίης.
Μεμνόνιον δ' ἅμα τοκῆα, κασίγνητόν τε σὺν αὐτῷ
Ἔστησεν, γενεῆς σύμβολα σεμνοτάτης.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Κωφὸν ἄναυδον ὁρῶν τὸν γέσσιον, εἰ λίθος ἐστὶ
Δήλιε μάνθανέ μου, τίς τίνος ἐστὶ λίθος.

Εἰς εἰκόνα ῥήτορος ἀφυοῦς.

Τίς σε τὸν οὐ λαλέοντα τύπῳ ῥητῆρος ἔγραψε;
Σιγᾷς; οὐ λαλέεις; οὐδὲν ὁμοιότερον.

Εἰς τὸ αὐτό.

Εἰκόνες ἀνθρώποισι φίλον γέρας· ἀλλὰ μαρίνῳ
Ὕβρεις, ἐλεγχομένης εἴδεος ἀπρεπίης.

Εἰς ἄγαλμα ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος.

Νεῖκος ἀριστείδης ἰάδων κατέπαυσε πολήων,
Τὸ πρὶν ὁμηρείης εἶχον ὑπὲρ γενεῆς.
Φασὶ γὰρ πᾶσαι, σμύρνη τέκε θεῖον ὅμηρον,
Ἣ καὶ ἀριστείδην ῥήτορα γειναμένη.

Ἄδηλον.

Εἰκὼν καλλίστου τοῦ ῥήτορος· οἱ δὲ παρ' αὐτὴν
Ἐρχόμενοι, ἑρμῇ σπένδετε τῷ λογίῳ.

Ἄδηλον.

Φύρμος με φύρμον, πυρφόρος τὸν πυρφόρον,
Ὁ παῖς ὁ ῥήτωρ, τὸν πατέρα τὸν ῥήτορα.

ΕΙΣ ΣΚΕΥΗ, κεφ. λβ΄.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου εἰς κωνωπεῶνα.

Οὐ βελαρόν τινα θῆρα, καὶ οὔτινα πόντιον ἰχθὺν,
Οὐ πτερὸν ἀγρεύω πλέγμασιν ἡμετέροις,
Ἀλλὰ βροτοὺς ἐθέλοντας. ἀλεξήτειρα δὲ τέχνη
Ἀνέρα μυιάων κέντρον ἀλευόμενον,
Ἐκ θαλίης ἀβρῶτα μεσημβριάοντα φυλάσσει,
Οὐδὲν ἀφαυροτέρη τείχεος ἀστυόχου.
Ὕπνου δ' ἀστυφέλικτον ἄγω χάριν. ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς
Δμῶας μυοσόβου ῥύομαι ἀτμενίης.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Κουριγάμοις λέκτροισι περισχίδναμαι· εἰμὶ δὲ κεδνῆς
Δίκτυον οὐ Φοίβης, ἀλλ' ἁπαλῆς Παφίης.
Ἀνέρα δ' ὑπνώοντα μίτῳ πολυώπι καλύπτω,
Ζωοφόρων ἀνέμων οὐδὲν ἀτεμβόμενον.

Ἄλλον.

Πλέγμασι μὲν σκοπός ἐστι περισφίγξαι πετεεινὰ
Ἔθνεα, καὶ ζαχινοὺς ἔνδοθεν ὀρταλίχους·
Αὐτὰρ ἐγὼ σεύειν ἐπιτέρπομαι, οὐδὲ καλύπτω
Ἔνδοθεν, ἀλλ' εἴργω μᾶλλον ἐπειγομένους.
Οὐδέ με τις λήσειε (καὶ εἰ βραχὺς ἔπλετο) κώνωψ,
Ἡμετέρης διαδὺς πλέγμα λινοστασίης.
Ὄρνεά που σώζω· μερόπεσσι δὲ λέκτρα φυλάσσω·
Ἦ ῥά τις ἡμείων ἐστὶ δικαιότερος;

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τάβλαν.

Ἑζόμενος μὲν τῇδε παρ' εὐλάιγγι τραπέζῃ,
Παίγνια κινήσεις τερπνὰ βολοκλυπίης.
Μήτε δὲ νικήσας μεγαλίζεο, μήτ' ἀπολειφθεὶς
Ἄχνυσο, τὴν ὀλίγην μεμφόμενος βολίδα.
Καὶ γὰρ ἐπὶ σμικροῖσι νόος διαφαίνεται ἀνδρός·
Καὶ κύβος ἀγγέλλει βένθος ἐχεφροσύνης.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Παίγνια μὲν τάδε πάντα τύχης δ' ἑτερόῤῥοπος ὁρμὴ
Ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσιν.
Καὶ βροτέου βιότου σφαιρηδὸν μίμημα νοήσεις,
Νῦν μὲν ὑπερβαίνων, νῦν δ' ἀποπιπτόμενος.
Αἰνέομεν δὴ κεῖνον ὃς ἐν βιότῳ τε κύβῳ τε,
Χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Τοῖς μὲν πρηϋνόμοις τάδε παίγνια· τοῖς δ' ἀκολάστοις,
Λύσσα καὶ ἀμπλακίη καὶ πόνος αὐτόματος.
Ἀλλὰ σὺ μὴ λέξῃς τι θεημάχον ὕστατος ἕρπων.
Μηδ' ἀναρριβδήσῃς ῥινοβόλῳ πατάγῳ.
Δεῖ γὰρ μήτε πονεῖν ἐν ἀθύρμασι, μήτε τι παίζειν
Ἐν σπουδῇ· καιρῷ δ' ἴσθι νέμειν τὸ πρέπον.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων εἰς φιάλην ἔχουσαν κινουμένους ἰχθύας.

Οὕτω βάκχον ἔδεκτο Θέτις· νῦν μῦθος Ὁμήρου
Ὀψὲ μὲν ἀλλ' εὗρεν πίστιν ἐτητυμίης.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς ἀρχοντικὸν πέλεκυν.

Ἢν μὲν ἀλιτραίνῃς, πέλεκυν βλεφάροισι δοκεύεις·
Ἢν δὲ σαοφρονέῃς, ἄργυρός εἰμι μόνον.

Εἰς κάγκελον οἰκίας.

Ἢν κλείσῃς μ', ἀνέῳγα· καὶ ἢν οἴξῃς, κλείσεις με·
Τοῖος ἐών, τηρεῖν σὸν δόμον οὐ δύναμαι.

Εἰς μινσώριον ἔχον τὰ δώδεκα ζώδια, καὶ ἕτερα.

Ἀργύρεος πόλος οὗτος, ὅπῃ φαέθοντα σελήνη
Δέρκεται, ἀντιτύπων πιμπλαμένη φαέων.
Ἀπλανέες δ' ἑκάτερθε, καὶ ἀντιθέοντες ἀλῆται
Ἀνδρομένης γενεῆς πᾶσαν ἄγουσι τύχην.

ΜΕΣΟΜΗΔΟΥ.

Ταὶ ὕελον ἐκόμιζε κόψας ἐργάτας ἀνήρ,
Ἐς δὲ πῦρ ἔθηκε βῶλον, ὡς σίδηρον εὐσθενῆ·
Ἁ δ' ὕελος οἷα κηρὸς ἐξεχεῖτο παμφάγοισι

Φλοξὶν ἐκπυρουμένοισι θαῦμα δ' ἦν ἰδεῖν βροτοῖς
Ὁλκὸν ἐκ πυρὸς ῥέοντα, καὶ τὸν ἐργάτην
Τρέμοντα, μὴ πεσὼν διαρραγῇ.
Ἐς δὲ διπτύχων ἀκμὰς χαλκέων ἔθηκε βῶλον.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ εἰς δίσκον.

Ἥφαιστός μ' ἐτέλεσσε καμὼν χερίν· ἀλλὰ κυθήρη
Ἀνδρὸς ἑοῦ θαλάμων εἵλετο λαθριδίως·
Ἀγχίσῃ δ' ἔπορε κρυφίης μνημήιον εὐνῆς.
Καί μ' ἀσκληπιάδης εὗρε παρ' αἰνεάδαις.

Ἄδηλον.

Ἡ σκαφὶς, ἀργυρέη μὲν ὅτ' ἐκ πυρὸς ἦλθεν, ἐτύχθην·
Σαῖσι δὲ καὶ χρυσέη γίνομαι ἐν παλάμαις.
Ὦ δέ σοι ὦ χαρίεσσα λεόντιον, οὗ μὲν ἀθήνη
Τέχνης, οὗ δ' εἴδους ἄκρα δέδωκε κύπρις.

ΣΑΜΜΙΟΥ.

Πρόσθε μὲν ἀγραύλοιο διὰ τειχὸς ἰξάλου αἰγὸς
Δοιὼ 'πὶ χλωροῖς ἐστεφόμην πετάλοις·
Νῦν δέ με νικομάχῳ κεραοξόος ἥρμοσε τέκτων
Ἐντανύσας ἕλικος καρτερὰ νεῦρα βοός.

Εἰς μυσώειον ἔχον ἀφροδίτην καὶ
ἔρωτας.

Τέσσαρές εἰσιν ἔρωτες· ὁ μὲν, στέφος ἀμφικαλύπτει
Μηδὸς ἑῆς· ὁ δὲ, χεῖλος ἔχει ποτὶ πίδακι μαζοῦ·
Οἱ δὲ δύω παίζουσι παρ' ἴχνεσιν. εἷμα δὲ κρύπτει
Μηρῶν γείτονα χῶρον ὅλης γυμνῆς ἀφροδίτης.

Ἀδέσποτον.

Βάκχῳ καὶ νύμφαις μέσος ἵσταμαι· ἐν δὲ κυπέλλοις
Αἰεὶ τόνδε χέω τὸν παραλειπόμενον.

Ἀδέσποτον.

Χαλκοτύπος τὸν ἔρωτα μεταλλάξας, ἐποίησε
Τήγανον· οὐκ ἀλόγως, ὅτι καὶ αὐτὸ φλέγει.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἀδριανοῖο κύπεις λαιμὸς τὸ πάλαι μελίτηρες,
Ἀνίκ' ἐγαστροφόρευν βακχιακὰς χάριτας,

Νῦν κλασθεὶς, κεῖμαι νεοθηλέϊ καρτερὸν ἕρκος
Κλήματι, πρὸς τρυφερὴν τεινομένῳ καλύβην.
Αἰεί τι βρομίῳ λατρεύομεν. ἢ γραὸν γὰρ
Φρουροῦμεν πιστῶς, ἢ νέον ἐκτρέφομεν.

ΕΙΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΣ

κεφ. λγ΄

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων εἰς ἀνδριάντα πυθαγόρου.

Οὐ τὸν ἀναπλύοντα φύσιν πολύμητιν ἀριθμῶν
Ἤθελεν ὁ πλάστης πυθαγόρην τελέσαι,
Ἀλλὰ τὸν ἐν σιγῇ πινυτόφρονα. καὶ τάχα φωνὴν
Ἔνδον ἀποκρύπτει, καὶ τόδ' ἔχων ὁπάσαι.

Εἰς τὸ αὐτό.

Αὐτὸν πυθαγόρην ὁ ζωγράφος ὃν μετὰ φωνῆς
Εἶδες ἄν, εἴγε λαλεῖν ἤθελε πυθαγόρης.

ΙΩΑΝΝΟΥ ποιητοῦ τοῦ βαρβουκάλλου εἰς εἰκόνα σωκράτους.

Ὡς σοφὸς ὁ γράψας, ζωὰν οὐκ ἔμβαλε κηρῷ,
Σωκράτεος ψυχᾷ τοῦτο χαριζόμενος.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς εἰκόνα.

Ζωγράφε, τὰν μορφὰν ἀπομάξας, αἴθ' ἐνὶ κηρῷ
Καὶ ψυχὴν ἐδάης σωκρατικὴν βαλέειν.

Εἰς εἰκόνα πλάτωνος.

Τὸν νοῦν διδάσκων αἰθερεμβατεῖν πλάτων,
Τοῖς τῶν ὑπὲρ νοῦν ἐξερεύγεται λόγοις.

Εἰς εἰκόνα ἀριστοτέλους.

Οὗτος ἀριστοτέλης, μετρῶν χθόνα καὶ πόλον ἄστρων.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Νοῦς καὶ ἀριστοτέλους ψυχὴ, τύπος ἀμφοτέρων εἷς.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς εἰκόνα πλουτάρχου.

Σεῖο πολυκλήεντα τύπον στήσαντο χερωνεῦ
Πλούταρχε, κρατερῶν υἷες αὐσονίων.

Ὅττι παραλλήλοισι βίοις ἕλληνας ἀρίστους
Ῥώμης εὐπολέμοις ἥρμοσας ἐνναέταις.
Ἀλλὰ τεοῦ βιότοιο παράλληλον βίον ἄλλον
Οὐδὲ σύ γ' ἂν γράψαις· οὐ γὰρ ὅμοιον ἔχεις.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς εἰκόνα αἰσώπου.

Εὖγε ποιῶν λύσιππε γέρων σικυώνιε πλάστα,
Δείκελον αἰσώπου στήσαο τοῦ σαμίου,
Ἑπτὰ σοφῶν ἔμπροσθεν. ἐπεὶ κεῖνοι μὲν ἀνάγκην
Ἔμβαλον οὐ πειθὼ φθέγμασι τοῖς σφετέροις·
Ὃς δὲ, σοφοῖς μύθοις καὶ πλάσμασι καίρια λέξας,
Παίζων, ἐν σπουδῇ πείθει ἐχεφρονέειν.
Φευκτὸν δ' ἡ τρηχεῖα παραίνεσις. ἡ σαμίου δὲ
Τὸ γλυκὺ τοῦ μύθου καλὸν ἔχει δέλεαρ.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίου εἰς διογένην.

Ἡ πήρη καὶ χλαῖνα, καὶ ὕδατι πληθεῖσα
Μᾶζα, καὶ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,
Καὶ δέπας ἐκ κεράμοιο, σοφῷ κυνὶ μέτρα βίοιο
Ἄρκια. καὶ ἐν τούτοις ἦν τι περισσότερον·
Κοίλαις γὰρ πόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην,
Εἶπε, τί καὶ σὲ μάτην ὄστρακον ἠχθοφόρειν;

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν.

Γηράσκει καὶ χαλκὸς ὑπὸ χρόνου· ἀλλὰ σὸν οὔτι
Κῦδος ὁ πᾶς αἰὼν διόγενες καθελεῖ.
Μοῦνος γὰρ βιοτῆς αὐταρκέα δόξαν ἔδειξας
Θνητοῖς, καὶ ζωῆς οἶμον ἐλαφροτάτην.

ΕΙΣ ΩΡΟΛΟΓΙΑ,

κεφ. λδ.

Εἰς τὴν βάσιν τοῦ ὡρολογίου τοῦ εἰς τὴν ἀψίδα τὴν εἰς τὴν βασιλικήν.

Δῶρον ἰουστίνοιο τυραννοφόνου βασιλῆος,
Καὶ σοφίης ἀλόχου, φέγγος ἐλευθερίης,
Ὡράων σκοπίαζε σοφὸν σημάντορα χαλκόν,
Αὐτῆς ἐκ μονάδος μέχρι δυωδεκάδος.

Ὅντινα συληθέντα, δίκης θρόνον ἡνιοχεύων
Εὗρεν Ἰουλιανὸς χερσὶν ἀδωροδόκοις.

Ἀδέσποτον εἰς ἕτερον.

Ὡρανὸν ἁ χωρεῦσα σοφὰ λίθος, ἁ διὰ τυτθοῦ
Γνώμονος ἀελίῳ πάντη μεριζομένα.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου εἰς ἕτερον δι' ὕδατος.

Ἐνθάδε μιστύλλουσι δρόμον φαεθοντίδος αἴγλης
Ἀνέρες, ὡράων ἀμφὶ δυωδεκάδι.
Ὕδασι δ' ἠελίοιο ταλαντεύουσι κελεύθους,
Ἐς πόλον ἐκ γαίης μῆτιν ἐρεισάμενοι.

Ἀδέσποτον εἰς ἕτερον.

Κῆπος ἔην ὅδε χῶρος· ἀπὸ σκιερῶν δὲ πετήλων
Νυκτοφανὴς τελέθων ἔσκεπεν ἠέλιον·
Νῦν δὲ πέτρας γλήεντα καὶ εὔδιον εὗρε τελέσσας
Σέργιος αὐτόπτης μυστοπόλος τριάδος,
Ἔνθα λίθος στατὸς ἐστὶ ἀδίνητον ἀνάγκην
Ἑπτάκις ἀγγέλλει ἄντυγος οὐρανίης.

Ἄδηλον.

Μηχανικὴ φαέθοντα βιάζεται ἁρμονίῃσι
Γνώμοσιν ἀγρεύειν τὸν δρόμον ἠελίου.
Βαιὸς δ' ἀμφιέπει λίθος ἄντυγας ἠελιγμείης,
Ὡρονόμῳ σοφίῃ καὶ σκιόεντι τύπῳ.
Σεργίου ἀρχιερῆος ἐπουρανίῃσιν ἐφετμαῖς
Τοῦτο συνειργάσθη ἔργον ἐπιχθονίων.

Ἄδηλον.

Σῆμα δυωδεκάμοιρον ἀφεγγέος ἠελίοιο
Τετράκις ἀγλώσσῳ φθεγγόμενον στόματι,
Εὖτ' ἂν θλιβομένοιο ποτὶ στενὸν ὕδατος ἀὴρ
Αὐλὸν ἀποστείλῃ πνεῦμα διωλύγιον,
Θῆκεν Ἀθηναῖος δήμῳ χάριν, ὡς ἂν ἐναργὴς
Εἴη κὴν φθονεραῖς ἠέλιος νεφέλαις.

ΤΑ ΕΝ ΤΩ ΠΕΜΠΤΩ τμήματι περιεχόμενα.

Εν τῷδε τῷ πέμπτῳ τμήματι περιέχεται ἔκφρασις χριστοδώρου ποιητοῦ θηβαίου κοπίτου, τῶν ἀγαλμάτων τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον, τὸ ἐπικαλούμενον τοῦ ζευξίππου· ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐπιγράμματα τῶν ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ κωνσταντινουπόλεως ἡνιόχων.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ διαφόρων ἐπιγραμμάτων, εἰς ἑπτὰ βιβλία διῃρημένης, τὸ πέμπτον.

Εἰς δηίφοβον.

Δηίφοβος μὲν πρῶτος ἐϋγλύπτῳ ἐπὶ βωμῷ
Ἵστατο τολμήεις, κεκορυθμένος, ὄβριμος ἥρως,
Τοῖος ἐὼν οἷός περ ἐπ' ἐρνυμένῳ μενελάῳ
Περθομένων ἤντησεν ἑῶν προπάροιθε μελάθρων.
Ἵστατο δὲ προβιβῶντι πανείκελος· ἦν δ' ἐπὶ κόσμῳ
Δόχμιος ἦν, μανίῃ δὲ κεκυφότα νῶτα συνέλκων,
Δριμὺ μένος ξυνάγειρεν. ἕλισσε δὲ φέγγος ὀπωπῆς
Οἷά τε δυσμενέων μοθέων πεφυλαγμένος ὁρμήν.
Λαιῇ μὲν σάκος εὐρὺ προΐσχετο· δεξιτερῇ δὲ
Φάσγανον ὑψόσ' ἄειρεν. ἔμελλε δὲ μαινομένη χεὶρ
Ἀνέρος ἀντιβίου κατὰ χροὸς ἄορ ἐλάσσειν·
Ἀλλ' οὐ χαλκὸν ἔθηκε φύσις πειθήμονα λύσσῃ.

Εἰς αἰσχίνην ῥήτορα καὶ εἰς ἀριστοτέλην.

Κεκροπίδης δ' ἤστραπτε νοήμονος αἴθρα πειθοῦς
Αἰσχίνης· λασίης δὲ συνείρυε κύκλα παρειῆς,
Οἷα πολυστροφάλοισιν ἀεθλεύων ἀγορῇσι.
Στείνετο γὰρ πυκινῇσι μενηθόσιν. ἄγχι δ' ἐκείνου
Ἦεν ἀριστοτέλης, σοφίης πρόμος. ἱστάμενος δὲ,
Χεῖρε περιπλέγδην συνεέργαθεν. οὐδ' ἐνὶ χαλκῷ

Ἀφθόγγῳ φρένας εἶχεν ἀεργέας, ἀλλ' ἔτι βουλὴν
Σκεπτομένῳ μὲν ἔϊκτο· συνεσταμέναι δὲ παρειαὶ
Ἀνέρος ἀμφιέλικτον ἐμαντεύοντο μενοινήν,
Καὶ τάχα λαῷ σήμαινον ἀολλέα μῆτιν ὀπωπαί.

Εἰς Δημοσθένην.

Καὶ Παιανιέων δημηγόρος ἔπρεπε σάλπιγξ,
Ῥήτρης εὐκελάδοιο πατὴρ σοφός, ὃ πρὶν Ἀθήναις
Πειθοῦς θελξινόοιο νοήμονα πυρσὸν ἀνάψας,
Ἀλλ' οὐκ ἠρεμέων διεφαίνετο, πυκνὰ δὲ βουλὴν
Ἐστρώφα· πυκινὴν γὰρ ἐείδετο μῆτιν ἑλίσσειν,
Οἷα κατ' εὐόπλων τεθοωμένος Ἠμαθιήων.
Ἦ τάχα κεν κοτέων ταχαλὴν ἐφθέγγετο φωνήν,
Ἄπνοον αὐδήεντα λιθεὶς τύπον· ἀλλά ἑ τέχνη
Χαλκείης ἐπέδησεν ὑπὸ σφρηγῖδι σιωπῆς.

Εἰς Εὐριπίδην.

Ἵστατο δ' Εὐριπίδαο φερώνυμος· ὡς δὲ δοκεύω,
Λάθρη ὑπὸ κραδίην τραγικαῖς ὡμίλεε Μούσαις,
Ἔργα σαοφροσύνης διανεύμενος· ἦν γὰρ ἰδέσθαι
Οἷά τε που θυμέλῃσιν ἐν Ἀτθίσι θύρσα τινάσσων.

Εἰς Παλαίφατον.

Δάφνῃ μὲν πλοκαμῖδα Παλαίφατος ἔπρεπε μάντις
Στεψάμενος· δόκεεν δὲ χέειν μαντώδεα φωνήν.

Εἰς Ἡσίοδον, καὶ εἰς Πολύειδον μάντιν, καὶ
εἰς Σιμωνίδην.

Ἡσίοδος δ' Ἀσκραῖος ὀρειάσιν εἴδετο Μούσαις
Φθεγγόμενος, χαλκὸν δ' ἐβιάζετο θυάδι λύσσῃ
Ἔνθεον ἱμείρων ἀνάγειν μέλος. ἐγγύθι δ' αὐτοῦ
Μαντιπόλος πάλιν ἄλλος ἔην Φοιβηΐδι δάφνῃ
Κοσμηθεὶς Πολύειδος. ἀπὸ στομάτων δὲ τινάξαι
Ἤθελε μὲν κελάδημα θεοτρόπον· ἀλλά ἑ τέχνη
Δεσμῷ ἀφωνήτῳ κατερήτυεν. οὐδὲ σὺ μολπῆς
Εὔνασας ἀβρὸν ἔρωτα, Σιμωνίδη, ἀλλ' ἔτι χορδῆς
Ἱμείρεις, ἱερὴν δὲ λύρην οὐ χερσὶν ἀράσσεις.
Ὤφελεν ὁ πλάσσας σε, Σιμωνίδη, ὤφελε χαλκῷ

Συγκεράσαι μῦθον ἡδύ. σὲ δ' αὖ καὶ χαλκὸς ἀναυδὴς
Αἰδόμενος ῥυθμοῖσι λύρης ἀνέχεε μολπήν.

Εἰς ἀναξιμένην.

Ἦν μὲν ἀναξιμένης νοερὸς σοφός, ἐν δὲ μενοινῇ
Δαιμονίης ἐλέλιζε νοήματα ποικίλα βουλῆς.

Εἰς κάλχαντα.

Θεοειδὴς δ' ἄρα μάντις εὔσκοπος ἵστατο κάλχας,
Οἷά τε θεσπίζων. ἐδόκει δέ τε θέσφατα κεύθειν,
Ἢ στρατὸν οἰκτείρων ἑλλήνιον, ἢ ἔτι θυμῷ
Δειμαίνων βασιλῆα πολυχρύσοιο μυκήνης.

Εἰς πύρρον, τὸν καὶ νεοπτόλεμον.

Δέρκεό μοι σκύμνον πτολιπόρθιον αἰακιδάων
Πύρρον ἀχιλλείδην, ὅσον ἤθελε χερσὶν ἑλίσσειν
Τεύχεα χαλκήεντα, τὰ μή οἱ ὤπασε τέχνη·
Γυμνὸν γάρ μιν ἔτευξεν. ὁ δ' ὑψόσε φαίνετο λεύσσων,
Οἷά περ ἠνεμόεσσαν ἐς ἴλιον ὄμμα τιταίνων.

Εἰς ἀμυμώνην τὴν δαναοῦ θυγατέρα.

Ἧστο δ' ἀμυμώνη ῥοδοδάκτυλος· εἰσοπίσω μὲν
Βόστρυχον ἀκρήδεμνον ἑῆς συνέεργεν ἐθείρης.
Γυμνὸν δ' εἶχε μέτωπον· ἀναστέλλουσα δ' ὀπωπὰς
Εἰνάλιον σκοπίαζε μελαγχαίτην παρακοίτην.

Εἰς ποσειδῶνα.

Ἐγγύθι δ' εὐρύστερνος ἐφαίνετο κυανοχαίτης,
Γυμνὸς ἐών· πλόκαμον δὲ καθειμένον εἶχεν ἐθείρης·
Καὶ διερὸν δελφῖνα παρ' ἴχνεσι, χειρὶ κομίζων
Δῶρα πολυζήλοιο γάμων μνηστήια κούρης.

Εἰς σαπφώ.

Πιερικὴ δὲ μέλισσα λιγύθροος ἕζετο σαπφὼ
Λεσβιὰς ἠρεμέουσα· μέλος δ' ἔνυμνον ὑφαίνειν
Σιγαλέαις δοκέεσκεν ἀναψαμένη φρένα μούσαις.

Εἰς ἀπόλλωνα.

Φοῖβος δ' εἱστήκει τριποδηλάλος, ἦν δ' ἄρα χαίτης
Εἰσοπίσω σφίγξας ἄδετον πλόκον· ἀλλ' ἐνὶ χαλκῷ

Γυμνὸς ἔην, ὅτι πᾶσιν ἀνερχομένοισιν Ἀπόλλων
Γυμνῶσαι δεδάηκεν ἀληθέα δήνεα μοίρης.
Ἢ ὅτι πᾶσιν ὁμῶς ἀναφαίνεται. ἠέλιος γὰρ
Φοῖβος ἄναξ, καθαρὴν δὲ φέρει τηλεσκόπον αἴγλην.

Εἰς Ἀφροδίτην.

Ἀγχι δὲ Κύπρις ἔλαμπεν· ἔλειβε δὲ νώροπι χαλκῷ
Ἀγλαΐης ῥαθάμιγγας. ἀπὸ στέρνοιο δὲ γυμνὴ
Φαίνετο μέν, φᾶρος δὲ συνήγαγεν ἄντυγι μηρῶν,
Χρυσείῃ πλοκαμῖδας ὑποσφίγξασα καλύπτρῃ.

Εἰς Κλεινιάδην.

Κλεινιάδην δὲ τέθηπα, περιστίλβοντα νοήσας
Ἀγλαΐῃ· χαλκῷ γὰρ ἀνέπλεκε κάλλεος αἴγλην,
Τοῖος ἐὼν οἷός περ ἐν Ἀτθίδι μητέει μύθων
Ἀνδράσι Κεκροπίδῃσι πολύφρονα μῆτιν ἀγείρων.

Εἰς Χρύσην.

Χρύσης δ᾽ αὖ ἱερεὺς πέλας ἵστατο, δεξιτερῇ μὲν
Σκῆπτρον ἀνασχόμενος Φοιβήϊον· ἐν δὲ καρήνῳ
Στέμμα φέρων. μεγέθει δὲ κεκασμένος ἔπρεπε μορφῆς,
Οἷά περ ἡρώων ἱερὸν γένος. ὡς δοκέω δέ,
Ἀτρείδην ἱκέτευε· βαθὺς δέ οἱ ἤνθεε πώγων,
Καὶ τολμαῆς ἄπλατος ἐσύρετο βότρυς ἐθείρης.

Εἰς Ἰούλιον Καίσαρα.

Καῖσαρ δ᾽ ἐγγὺς ἔλαμπεν Ἰούλιος, ὅς ποτε Ῥώμην
Ἀντιβίων ἔστεψεν ἀμετρήτοισι βοείαις.
Αἰγίδα μὲν βλοσυρῶπιν ἐπωμαδὸν ἦεν ἀείρων,
Δεξιτερῇ δὲ κεραυνὸν ἀγάλλετο χειρὶ κομίζων,
Οἷα Ζεὺς νέος ἄλλος ἐν Αὐσονίοισιν ἀκούων.

Εἰς Πλάτωνα.

Εἱστήκει δὲ Πλάτων θεοείκελος, ὃς πρὶν Ἀθήναις
Δείξας κρυπτὰ κέλευθα θεοκράντων ἀρετάων.

Εἰς Ἀφροδίτην.

Ἄλλην δ᾽ εὐπατέρειαν ἴδον χρυσῆν Ἀφροδίτην,
Γυμνὴν παμφανόωσαν· ἐπὶ στέρνων δὲ θεαίνης,
Αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο χυθεὶς ἐλελίζετο κεστός.

Εἰς ἑρμαφρόδιτον.

Ἵστατο δ' ἑρμαφρόδιτος ἐπήρατος, οὐθ' ὅλος ἀνήρ,
Οὔτε γυνή. μικτὸν γὰρ ἔην βρέτας. ἦ τάχα κοῦρον
Κύπριδος εὐκόλποιο καὶ ἑρμάωνος ἐνίψεις.
Μαζοὺς μὲν σφριγόωντας ἐδείκνυεν οἷά τε κούρη·
Σχῆμα δὲ πᾶσιν ἔφαινε φυτοσπόρον ἄρσενος αἰδοῦς,
Ξυνῆς ἀγλαΐης κεκερασμένα σήματα φαίνων.

Εἰς ἤρινναν.

Παρθενικὴ δ' ἤριννα λιγύθροος ἕζετο κούρη,
Οὐ μίτον ἀμφαφόωσα πολύπλοκον, ἀλλ' ἐνὶ σιγῇ
Πιερικῆς ῥαθάμιγγας ἀποσταλάουσα μελίσσης.

Εἰς τέρπανδρον.

Μήτε λίπῃς τέρπανδρον ἐΰθροον· ὃν τάχα φαίης
Ἔμπνοον, οὐκ ἄφθογγον ἰδεῖν βρέτας. ὡς γὰρ ὀΐω,
Κινυμέναις πραπίδεσσιν ἀνέπλεκε μύστιδα μολπήν,
Ὥς ποτε δινήεντος ἐπ' εὐρώταο ῥοάων
Μυστιπόλῳ φόρμιγγι κατεπρήϋνεν ἀείδων
Ἀγχεμάχων κακότητας ἀμυκλαίων ἰαετήρων.

Εἰς περικλῆ.

Ἠγασάμην δ' ὁρόων σε περίκλεες, ὅττι καὶ αὐτῷ
Χαλκῷ ἀναυδήτῳ δημηγόρον ἦθος ἀνάπτεις,
Ὡς ἔτι κεκροπίδῃσι θεμιστεύων πολιήταις,
Οὐ μόθον ἐντύνων πελοπήϊον, ἰσάμενος δέ.

Εἰς πυθαγόραν.

Ἔπρεπε πυθαγόρης σάμιος σοφὸς· ἀλλ' ἐν ὀλύμπῳ
Ἐνδιάειν ἐδόκευε, (φύσις δ' ἐβιάζετο χαλκοῦ)
Πλημμύρων νοερῇσι μεληδόσιν. ὡς γὰρ ὀΐω,
Οὐρανὸν ἀχράντοισιν ἐμέτρεε μοῦνον ὀπωπαῖς.

Εἰς στησίχορον.

Στησίχορον δ' ἐνόησα λιγύθροον, ὅν ποτε γαῖα
Σικελίη μὲν ἔφερβε, λύρης δ' ἐδίδαξεν ἀπόλλων
Ἁρμονίην, ἔτι μητρὸς ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἐόντα.
Τοῦ γὰρ τικτομένοιο, καὶ ἐς φάος ἄρτι μολόντος,
Ἔκποθεν ἠερόφοιτος ἐπὶ στομάτεσσιν ἀηδὼν

Λάθρῃ ἐφεζομένη λιγυρὴν ἀνεβάλλετο μολπήν.

Εἰς Δημόκριτον.

Χαῖρέ μοι Ἀβδήρων Δημόκριτε κῦδος ἀρούρης,
Ὅττι σὺ καλλιτόκοιο φυῆς ἐφράσσαο θεσμούς,
Λεπτὰ διακρίνων πολυΐδμονος ὄργια μούσης.
Αἰεὶ δὲ σφαλερὰς ἐλέγχας βιότοιο κελεύθους·
Εὖ εἰδὼς ὅτι πάντα χρόνων παραμείβεται αἰών.

Εἰς Ἡρακλῆν, καὶ εἰς Αὔγην, καὶ εἰς Αἰνείαν.

Ἡρακλέης δ᾽ ἀέθλων ἐδείκνυε κύκλον ὑπ᾽ ἀλωῆς,
Μῆλα λεοντοφόνῳ παλάμῃ χρύσεια κομίζων,
Γαίης ὄλβια δῶρα Λιβυστίδος. ἐγγύθι δ᾽ αὐτοῦ
Παλλάδος ἀρήτειρα παρίστατο παρθένος Αὔγη,
Φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδόν· οὐ γὰρ ἐθείρας
Κρηδέμνῳ συνέεργεν· ἑὰς δ᾽ ἀνετείνετο χεῖρας,
Οἷά τε κικλήσκουσα Διὸς γλαυκώπιδα κούρην
Ἀρκαδικῆς τε γένης ὑπὸ δειράδας. ἵλαθι γαίης
Τρωϊάδος βλάστημα σακεσπάλον, ἵλαθι λάμπων
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε. σαῖς γὰρ ὀπωπαῖς
Ἀγλαΐης πνείουσα σοφὴ περιλείβεται αἰδώς,
Θέσκελον ἀγγέλλουσα γένος χρυσῆς Ἀφροδίτης.

Εἰς Κρέουσαν.

Ἠγασάμην δὲ Κρέουσαν ἰδὼν πενθήμονι κόσμῳ,
Σύγγαμον Αἰνείαο κατάσκιον. ἀμφὶ γὰρ αὐταῖς
Ἀμφοτέραις κρήδεμνον ἐφελκύσασα παρειαῖς,
Πάντα πέριξ ἐκάλυψε ποδηνεκεῖ χρόα πέπλῳ,
Οἷά τε μυρομένη. τὰ δὲ χάλκεα δάκρυα νύμφης
Ἀρεϊ δουρίκτητον ἐμαντεύοντο τιθήνην,
Ἴλιον Ἀργείοισιν ἑλώμενον ἀσπιδιώταις.

Εἰς Ἕλενον.

Οὐθ᾽ Ἕλενος κοτέων ἀπεπαύετο· πατρίδι νηλὴς
Φαίνετο, δινεύων ἔτι που χόλον. ἣν μὲν ἀείρων
Δεξιτερῇ φιάλην ἐπιλοίβιον· ὡς δοκέω δέ,

Ἐσθλὰ μὲν ἀργείοις μαντεύετο· καδδὲ τιθώνης
Ἀθανάτοις ἠρᾶτο πανύστατα σήματα φαίνειν.

Εἰς ἀνδρομάχην.

Ἀνδρομάχη δ᾽ ἕστηκε ῥοδόσφυρος ἠετιώνη,
Οὔτι γόον στάζουσα πολύστονον. ὡς γὰρ ὀΐω,
Οὔπω ἐνὶ πτολέμῳ κορυθαίολος ἤριπεν ἕκτωρ,
Οὐδὲ φερεσσακέων ὑπερήνορες υἷες ἀχαιῶν
Δαρδανίην ξύμπασαν ἐληΐσαντο τιθήνην.

Εἰς μενέλαον.

Ἦν δ᾽ ἐσιδεῖν μενέλαον ἀρήϊον, ἀλλ᾽ ἐπὶ νίκῃ
Γηθόσυνον. σχεδόθεν γὰρ ἐθάλπετο χάρματι πολλῷ,
Δερκόμενος ῥοδόπηχυν ὁμόφρονα τυνδαρεώνην.

Εἰς ἑλένην.

Ἠγασάμην δ᾽ ἑλένης ἐρατὸν τύπον, ὅττι καὶ αὐτῷ
Χαλκῷ κόσμον ἔδωκε πολυίμερον· ἀγλαΐη γὰρ
Ἔπνεε θερμὸν ἔρωτα καὶ ἀψύχῳ ἐνὶ τέχνῃ.

Εἰς ὀδυσσέα, καὶ εἰς ἑκάβην.

Πυκνῇς δὲ πραπίδεσσιν ἀγάλλετο δῖος ὀδυσσεύς.
Οὐ γὰρ ἔην ἀπάνευθε πολυστρέπτοιο μενοινῆς,
Ἀλλ᾽ ἔτι κόσμον ἔφαινε σοφῆς φρενός. ἣν δ᾽ ἐνὶ θυμῷ
Καγχαλόων. τροίην γὰρ ἐγήθεε πᾶσαν ὀλέσσας
Ἧσι δολοφροσύνῃσι. σὺ δ᾽ ἕκτορος ἔννεπε μῆτερ,
Τίς σε πολυτλήμων ἑκάβη τόσα δάκρυα λείβειν
Ἀθανάτων ἐδίδαξεν ἀφωνήτῳ ἐνὶ κόσμῳ;
Οὐδέ σε χαλκὸς ἔπαυσεν ὀϊζύος, οὐδέ σε τέχνη
Ἄπνοος οἰκτείρασα δυσαλγέος ἔσχεθε λύπης·
Ἀλλ᾽ ἔτι δακρυχέουσα παρίστασαι· ὡς δὲ δοκεύω,
Οὐκ ἔτι δυστήνου μόρον ἕκτορος, οὐδὲ ταλαίνης
Ἀνδρομάχης βαρὺ πένθος ὀδύρεαι, ἀλλὰ πεσοῦσαν
Πατρίδα σήν. φᾶρος γὰρ ἐπικρεμὲς ἀμφὶ προσώπῳ
Πήματα μὲν δείκνυσιν· ἀπαγγέλλουσι δὲ πέπλοι
Πένθος ὑποβρύχιον, κεχαλασμένοι ἄχρι πεδίλων.
Ἄλγεϊ γὰρ πυμάτῳ δέδεσαι φρένα· καδδὲ παρειῆς

Δάκρυα μὲν σταλάεις· ὃ δὲ δάκρυον ἔσβεσε τέχνη,
Ἄπλετον ἀγγέλλουσα δυσαλθέος αὐχμὸν ἀνίης.

Εἰς κασσάνδραν.

Κασάνδρην δ' ἐνόησα θεοπρόπον· ἀλλ' ἐνὶ σιγῇ
Μεμφομένη γενετῆρα, σοφῆς ἀνεπίμπλατο λύσσης,
Οἷά τε θεσπίζουσα πανύστατα πήματα πάτρης.

Εἰς πύῤῥον.

Πύῤῥος δ' ἄλλος ἔην πτολιπόρθιος, οὐκ ἐπὶ χαίτης
Ἱπποκόμον τρυφάλειαν ἔχων, οὐκ ἔγχος ἑλίσσων·
Ἀλλ' ἄρα γυμνὸς ἔλαμπε, καὶ ἄγνοον εἶχεν ὑπήνην.
Δεξιτερὴν δ' ἀνέτεινεν ἑὴν ἐπιμάρτυρα νίκης,
Λοξὰ πολυξείνην βαρυδάκρυον ὄμμασι λεύσσων.

Εἰς πολυξένην.

Εἰπὲ πολυξείνη δύσπαρθενε, τίς τοι ἀνάγκη
Χαλκῷ ἐν ἀφθόγγῳ κεκρυμμένα δάκρυα λείβειν;
Πῶς δὲ τεῷ κρήδεμνον ἐπειρύσασα προσώπῳ,
Ἵστασαι αἰδομένῃ μὲν ἀλίγκιος, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Πένθος ἔχεις; μὴ δή σε τεὸν πτολίεθρον ὀλέσσας
Ληΐδα πύῤῥος ἔχει φθιώτιος; οὐδέ σε μορφὴ
Ῥύσατο, θέλξουσα τὰ νεοπτολέμοιο μενοινήν,
Ἥ ποτε θηρεύσασα τεοῦ γενετῆρα φονῆος,
Εἰς λίνον αὐτοκέλευστον ἀελπέος ἤλυθ' ὀλέθρου;
Ναὶ μὰ τὸν ἐν χαλκῷ νοερὸν τύπον, εἴ νύ σε τοίην
Ἔδρακε πύῤῥος ἄναξ, τάχα κεν ξυνήονα λέκτρων
Ἤγετο, πατρῴης προλιπὼν μνημήια μοίρης.

Εἰς αἴαντα τὸν λοκρόν.

Ἠγασάμην δ' αἴαντα, τὸν ὀβριμόθυμος εἰλεὺς
Λοκρίδος ἐσπέρμηνε πελώριος ἕρκος ἀρούρης.
Φαίνετο μὲν νεότητι κεκασμένος. οὐδὲ γὰρ ἦεν
Ἄνθεϊ λαχνήεντι γενειάδος ἄκρα χαράξας.
Γυμνὸν δ' εἶχεν ἅπαν στιβαρὸν δέμας· ἠνορέῃ δὲ
Βεβριθὼς, ἐλέλιζε μαχήμονος οἶστρον ἐνυοῦς.

Εἰς πάριν.

Αἰδομένῳ μὲν ἔοικεν ὁ βουκόλος· εἶχε δ' ὀπωπὴν

Πλαζομένην ἑτέρωσε δυσίμερος. ᾄδετο γάρ που
Οἰνώνην βαρύδακρυν ἰδεῖν κεβρηνίδα νύμφην.

Εἰς Οἰνώνην.

Οἰνώνη δὲ χόλῳ φρένας ἔζεε, ἔζεε πικρῷ
Ζήλῳ θυμὸν ἔδουσα· πάριν δ' ἐκέλευε λαθοῦσα
Ὄμματι μαινομένῳ. κρυφίην δ' ἤγγελλεν ἀπειλήν,
Δεξιτερῇ βαρύποτμον ἀναινομένη παρακοίτην.

Εἰς Μίλωνα.

Ἡ δὲ παλαισμοσύνην δεδαημένος ὄβριμος ἀνήρ.
Εἰ δὲ Φίλων ἤκουε, Πελώριος· εἴτε Φιλάμμων,
Εἴτε Μίλων Σικελῆς ἔρυμα χθονός, οἶδεν Ἀπόλλων.
Οὐ γὰρ ἐγὼ δεδάηκα διακρῖναι, καὶ ἄξαι
Οἶδμα θαρσαλέου κλυτὸν ἀέθλους· δῆλα καὶ ἔμπης
Ἔπνεεν ἠνορέην. λάσιος δέ οἱ εἵλκετο πώγων,
Καὶ φόβον ἠκόντιζον ἀεθλητῆρα παρειαί,
Καὶ κεφαλῆς ἔφριξαν ἐθειάδες. ἀμφὶ δὲ πυκνοῖς
Μυῶνες μελέεσσιν ἀνοιδαίνοντο ζαθέντες
Τρηχαλέοι· δοιοὶ δὲ συνισταμένων παλαμάων
Εὐρέες ἐσφήκωντο βραχίονες, ἠΰτε πέτραι,
Καὶ παχὺς ἀλκήεντι τένων ἐπεμήσατο νώτῳ,
Αὐχένος εὐγνάμπτοιο περὶ πλατὺν αὐλὸν ἀείρων.

Εἰς Δάρητα.

Αὐχένι δὲ Δάρης ἐζώννυτο χεῖρας ἱμᾶσι,
Πυγμαχίης κήρυκα φέρων χόλον· ἠνορέης δὲ
Ἔπνεε θερμὸν ἄημα πολυστρέπτοισιν ὀπωπαῖς.

Εἰς Ἔντελλον.

Ἔντελλος δὲ Δάρητος ἐναντίον ὄμμα τιταίνων,
Γυιοτόρους μύρμηκας ἐμαίνετο χερσὶν ἑλίσσειν·
Πυγμαχίης δ' ὤδινε φόνου διψῶσαν ἀπειλήν.

Εἰς Ἀρείδημον.

Δέρκεό μοι Ἀρείδημον, ὃς Ἀτθίδος ἡγεμονεύων
Κεκροπίδην στρατὸν εἶχεν ἑῆς πειθήμονα βουλῆς.

Εἰς Μελάμποδα.

Ἦ κεν ἰδὼν ἀγάσαιο Μελάμποδα μαντιπόλον μὲν

Ἱερὸν εἶδος ἔφαινεν· ἔοικε δὲ θέσπιδος ὀμφῆς
Σιγηλοῖς στομάτεσσι θεοπρόπον ἆσθμα τιταίνειν.

Εἰς πάνθουν.

Πάνθοος ἦν Τρώων βουληφόρος, ἀλλ' ἔτι δεινὴν
Οὔπω μῆτιν ἔπαυσε κατ' Ἀργείων στρατιάων.

Εἰς θυμοίτην.

Δημογέρων δὲ νόημα πολύπλοκον εἶχε Θυμοίτης,
Ἀμφασίης πελάγεσσιν ἐλκόμενος· ἦ γὰρ ἐῴκει
Σκεπτομένῳ τινὰ μῆτιν ἔτι Τρώεσσιν ὑφαίνειν.

Εἰς λάμπωνα.

Λάμπων δ' ἀχνυμένῳ ἐναλίγκιος ἦεν ἰδέσθαι.
Οὐ γὰρ ἔτι φρεσὶν εἶχε κυλινδομένοιο κυδοιμοῦ
Τειρομένοις Τρώεσσι τεκεῖν παιήονα βουλήν.

Εἰς κλυτίον.

Εἱστήκει Κλυτίος μὲν ἀμήχανος· εἶχε δὲ δοιὰς
Χεῖρας ἐμπλεκέας, κρυφίης κήρυκας ἀνίης.

Εἰς ἰσοκράτην τὸν ῥήτορα.

Χαῖρε φάος ῥητῆρος Ἰσόκρατες, ὅττι σὺ χαλκῷ
Κόσμον ἄγεις· δοκέεις γὰρ ἐπίφρονα μήδεα φαίνειν,
Εἰ καὶ ἀφωνήτῳ σε πόνῳ χαλκεύσατο τέχνη.

Εἰς ἀμφιάραον.

Ἔστενε δ' Ἀμφιάρηος ἔχων περιλαμπέα χαίτην
Στέμματι δαφναίῳ· κρυφίην δ' ἐλέλιζεν ἀνίην,
Θεσπίζων ὅτι πᾶσι λυερόκλιτος ἀνδράσι Θήβη
Ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ὑπότροπον ἦμαρ ὀλέσσει.

Εἰς ἀγλαόν.

Ἀγλαὸς ἑστήκει χρησμολόγος, ὅντινα φασὶ
Μαντιπόλου γενετῆρα θεοφραδέος Πολυΐδου.
Εὐπετάλῳ δὲ κόμας ἐστεμμένος ἔπρεπε δάφνῃ.

Εἰς ἀπόλλωνα.

Εἶδον ἀκειρεκόμην ἕκατον θεόν, εἶδον ἀοιδῆς
Κοίρανον, ἀτμήτοισι κεκασμένον ἄνθεσι χαίτην.
Εἶχε γὰρ ἀμφοτέροισι κόμης μεμερισμένον ὤμοις
Βόστρυχον αὐτοέλικτον· ἔλιασε δὲ μάντιν ὀπωπήν,

Οἷά τε μαντοσύνῃ μεροπήϊα πήματα λύων.

Εἰς αἴαντα τὸν μέγαν.

Γυμνὸς δ' ὀβριμόθυμος ἔην τελαμώνιος αἴας,
Μήπω πρῶτον ἴουλον ἔχων. ἐκέκαστο δὲ μορφῆς
Ἄνθεσι πατρῴης· πλοκάμους δ' ἐσφίγγετο μίτρῃ.
Οὐ γὰρ ἔην τρυφάλειαν ἔχων, οὐκ ἔγχος ἑλίσσων,
Οὐ σάκος ἑπταβόειον ἐπωμαδόν· ἀλλὰ τοκῆος
Θαρσαλέην ἀνέφαινεν ἀγηνορίην τελαμῶνος.

Εἰς σαρπηδόνα.

Ἵστατο σαρπηδὼν λυκίων πρόμος· ἦν ὁρέειν μὲν,
Φρικτὸς ἔην· ἁπαλοῖς δὲ νεοστρεφέεσσιν ἰούλοις
Οἴνοπος ἄκρα χάρασσε γενειάδος· ἀμφὶ δὲ χαίταις
Εἶχε κόρυν. γυμνὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλ' ἐνὶ μορφῇ
Σπέρμα διὸς σήμαινεν. ἀπ' ἀμφοτέρης γὰρ ὀπωπῆς
Μαρμαρυγὴν ἀνέπεμπεν ἐλευθερίου γενετῆρος.

Εἰς ἀπόλλωνα.

Καὶ τρίτος εὐχαίτης τριποδηλάλος ἦεν ἀπόλλων,
Καλὸς ἰδεῖν. πλόκαμος γὰρ ἕλιξ ἐπιδέδρομεν ὤμοις
Ἀμφοτέροις· ἐρατὴ δὲ θεοῦ διεφαίνετο μορφή,
Χαλκῷ κόσμον ἄγουσα· θεὸς δ' ἐτίταινεν ὀπωπήν,
Οἷά τε μαντιπόλοισιν ἐπὶ τριπόδεσσι δοκεύων.

Εἰς κύπριν.

Καὶ βιπάτην θάμβησα πάλιν χρυσῆν ἀφροδίτην,
Φαρεϊ κόλπον ἔχουσαν ἐπίσκιον· ἀμφὶ δὲ μαζοῖς
Κεστὸς ἕλιξ κεχάλαστο, χάρις δ' ἐνενήχετο κεστῷ.

Εἰς ἀχιλλέα.

Αἰχμητὴς δ' ἀΐουλος ἐλάμπετο δῖος ἀχιλλεύς,
Γυμνὸς ἐὼν σακέων. ἐδόκευε μὲν ἔγχος ἑλίσσειν
Δεξιτερῇ, σκαιῇ δὲ σάκος χάλκειον ἀείρειν
Σχήματι τεχνήεντι. μόθου δ' ἀπέπεμπεν ἀπειλήν,
Θάρσεϊ τολμήεντι τεθηγμένος. αἱ γὰρ ὀπωπαὶ
Γνήσιον ἦθος ἔφαινον ἀρήϊον αἰακιδάων.

Εἰς ἑρμῆν.

Ἦν δὲ καὶ ἑρμείης χρυσόρραπις· ἱστάμενος δὲ,

Δεξιτερῇ πλεχθέντος ἀνείρυε δεσμὰ πεδίλου,
Εἰς ὁδὸν ἀΐξαι λελιημένος. εἶχε γὰρ ἤδη
Δεξιὸν ὀκλάζοντα θοὸν πόδα. τῷ δ᾽ ἐπὶ λαιῷ
Χεῖρα ταθεὶς, ἔπεμπεν ἐς αἰθέρα κύκλον ὀπωπῆς,
Οἷά τε πατρὸς ἄνακτος ἐπιτρέποντος ἀκούων.

Εἰς ἀπουλήιον τὸν μάγον.

Καὶ νοερῆς ἄφθεγκτα λατινίδος ὄργια μούσης
Ἄζετο παπταίνων ἀπουλήιος, ὅντινα μύστην
Αὐσονὶς ἀρρήτου σοφίης ἀνεθρέψατο σειρήν.

Εἰς ἄρτεμιν.

Φοίβου δ᾽ οὐρεσίφοιτος ὁμόγνιος ἵστατο κούρη
Ἄρτεμις, ἀλλ᾽ οὐ τόξον ἑκηβόλον, οὐδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον κατέχουσα κατωμαδόν. ἦν δ᾽ ἐπὶ γυίων
Παρθένιον λεγνωτὸν ἀναζωσθεῖσα χιτῶνα,
Καὶ τρίχας ἀκρήδεμνον ἀνειμένη πλόκον αὔραις.

Εἰς ὅμηρον.

Ἔμφρονα χαλκὸν ὅμηρος ἐδείκνυεν, οὔτε μενοινῆς
Ἄμμορον, οὔτε νόου κεχρημένον, ἀλλ᾽ ἄρα μούνης
Φωνῆς ἀμβροσίης. ἀνέφαινε δὲ θυάδα τέχνην,
Ἢ καὶ χαλκὸν ἔχευεν ὁμοῦ θεὸς εἴδεϊ μορφῆς.
Οὐ γὰρ ἐγὼ κατὰ θυμὸν ὀΐομαι ὅττι μιν ἀνὴρ
Ἐργοπόνος χάλκευσε παρ᾽ ἐσχαρεῶνι θαάσσων,
Ἀλλ᾽ αὐτὴ πολύμητις ἀνέπλασε χερσὶν ἀθήνη,
Εἶδος ἐπισταμένη τό, τ᾽ ἐφώκεεν. ἐν γὰρ ὁμήρῳ
Αὐτὴ ναιετάουσα σοφὴν ἐφθέγγετο μολπήν,
Σύννομος ἀπόλλωνι. πατὴρ δ᾽ ἐμὸς, ἰσόθεος φὼς,
Ἵστατο θεῖος ὅμηρος. ἔικτο μὲν ἀνδρὶ νοῆσαι
Γηραλέῳ, τὸ δὲ γῆρας ἔην γλυκύ. τοῦτο γὰρ αὐτῷ
Πλειοτέρην ἔσταξε χάριν· κεκέραστο δὲ κόσμῳ
Αἰδοίῳ τε φίλῳ τε· σέβας δ᾽ ἀπελάμπετο μορφῆς.
Αὐχένι μὲν κύπτοντι γέρων ἐπεσύρετο βόστρυς,
Χαίτης εἰσοπίσω πεφορημένος· ἀμφὶ δ᾽ ἀκουὰς
Πλαζόμενος κεχάλαστο. κάτω δ᾽ εὐρύνετο πώγων
Ἀμφιταθεὶς, μαλακὸς δὲ καὶ εὔτροχος. οὐδὲ γὰρ ἦεν

Ὀξυτενής, ἀλλ' εὖρος ἐπαύετο, κάλλος ὑφαίνων
Στήθεϊ γυμνωθέντι, καὶ ἱμερόεντι προσώπῳ.
Γυμνὸν δ' εἶχε μέτωπον· ἐπ' ἀπλοκάμῳ δὲ μετώπῳ
Ἧστο σαοφροσύνη κουροτρόφος. ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφρῦς
Ἀμφοτέρας προβλῆτας εὔσκοπος ἔπλασε τέχνη.
Οὔτι μάτην· φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί.
Ἀλλ' οὐκ ἦν ἀλαῷ ἐναλίγκιος ἀνδρὶ νοῆσαι.
Ἕζετο γὰρ κενεοῖς χάρις ὄμμασιν· ὡς δὲ δοκεύω,
Τέχνη τοῦτο τέλεσσεν, ὅπως πάντεσσι φανείη
Φέγγος ἀπὸ κραδίης σοφίης ἄσβεστον ἀείρων.
Δοιαὶ μὲν ποτὶ βαιὸν ἐκοιλαίνοντο παρειαί,
Γήραϊ ῥικνήεντι κατάοχετοι· ἀλλ' ἐν ἐκείναις
Αὐτογενὴς χαρίτεσσι συνέστιος ἵζανεν αἰδώς.
Πιερικὴ δὲ μάλιστα περὶ στόμα θεῖον ἀλᾶτο,
Κρεῖον ὠδίνουσα μελισταγές. ἀμφοτέρας δὲ
Χεῖρας ἐπ' ἀλλήλῃσι τιθεὶς ἐπερείδετο ῥάβδῳ,
Οἷά περ ἐν ζωοῖσιν. ἑὴν δ' ἔκλινεν ἀκουὴν
Δεξιτερήν· δοκέεν δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἀκούειν,
Ἢ καὶ Πιερίδων τινὸς ἐγγύθεν. ἐν δ' ἄρα θυμῷ,
Σκεπτομένῳ μὲν ἔικτο· νόος δέ οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα
Ἐξ ἀδύτων πεφόρητο πολυστρέπτοιο μενοινῆς,
Πιερικῆς στρατιῆς ἀρήιον ἔργον ὑφαίνων.

Εἰς Φερεκύδην.

Καὶ σύριος σελάγιζε σαοφροσύνῃ Φερεκύδης
Ἱστάμενος· σοφίης δὲ θεουδέα κέντρα νομεύων,
Οὐρανὸν ἐσκοπίαζε, μετάρσιον ὄμμα τιταίνων.

Εἰς Ἡράκλειτον.

Καὶ σοφὸς Ἡράκλειτος ἔην, θεοείκελος ἀνήρ,
Ἔνθεον ἀρχαίης Ἐφέσου κλέος· ὅς ποτε μοῦνος
Αἰδομένης ἔκλαιεν ἀνάλκιδος ἔργα γενέθλης.

Εἰς Κρατῖνον.

Καὶ τύπος ἀβρὸς ἔλαμπεν ἀριστονόοιο Κρατίνου,
Ὅς ποτε δημοβόροισι πολισσούχοισιν Ἰώνων
Θυμοδακεῖς ἐθόωσεν ἀκοντιστῆρας ἰάμβους,

Κῶμον ἀέξήσας φιλοπαίγμονος ἔργον ἀοιδῆς.

Εἰς μένανδρον.

Ἑστήκει δὲ μένανδρος, ὃς ἐν πύργοισιν ἀθηνῶν
Ὁπλοτέρου κώμοιο σελασφόρος ἔπρεπεν ἀστήρ.
Πολλάων γὰρ ἔρωτας ἀνέπλασε παρθενικάων,
Καὶ χαρίτων θεράποντας ἐγείνατο παῖδας ἰάμβους
Ἅρπαγας οἳ στρέψαντας ἀεδνώτοιο κορείης,
Μίξας σεμνὸν ἔρωτι μελίφρονος ἄνθος ἀοιδῆς.

Εἰς ἀμφιτρύωνα.

Ἀμφιτρύων δ' ἤστραπτεν, ἀπειρογάμῳ τεῖχα δάφνῃ
Στεψάμενος. πᾶσιν μὲν ἐΰσκοπος εἴδετο μάντις·
Ἀλλ' οὐ μάντις ἔην. ταφίης δ' ἐπὶ σήματι νίκης,
Στέμμα πολυστρέπτοισιν ἐπερμένον εἶχεν ἐθείραις
Ἀλκμήνης μενέχαρμος ἀριστοτόκου παρακοίτης.

Εἰς θουκυδίδην.

Θουκυδίδης δ' ἑλέλιζεν ἑὸν νόον· ἦν δὲ νοῆσαι,
Οἷά περ ἱστορίης δημηγόρον ἦθος ὑφαίνων.
Δεξιτερὴν γὰρ ἀνέσχε μετάρσιον, ὡς πρὶν ἀείδων
Σπαρτῆς πικρὸν ἄρηα καὶ αὐτῶν κεκροπιδάων,
Ἑλλάδος ἀμητῆρα πολυθρέπτοιο γενέθλης.

Εἰς ἡρόδοτον.

Οὐδ' ἁλικαρνασσοῦ με παρέδραμε θέσπις ἀοιδὸς
Ἡρόδοτος πολύϊδρις, ὃς ὠγυγίων κλέα φωτῶν
Ὅσσά περ ἠπείρων δυὰς ἤγαγεν, ὅσσά περ αἰὼν
Ἔδρακεν ἑρπύζων, ἐννάταις ἀνεθήκατο μούσαις,
Μίξας εὐεπίῃσιν ἰωνίδος ἄνθεα φωνῆς.

Εἰς πίνδαρον.

Θήβης δ' ὠγύγιης ἑλικώνιος ἵστατο κύκνος,
Πίνδαρος ἱμερόφωνος· ὃν ἀργυρότοξος ἀπόλλων
Ἔτρεφε βοιωτοῖο παρὰ σκοπιὴν ἑλικῶνος,
Καὶ μέλος ἁρμονίης ἐδιδάξατο. κυϊσκομένου γὰρ
Ἑζόμεναι λιγυρῇσιν ἐπὶ στομάτεσσι μέλισσαι
Κηρὸν ἀνεπλάσσαντο σοφῆς ἐπιμάρτυρα μολπῆς.

Εἰς ξενοφῶντα.

Ξενοφόων δ' ἤστραπτε φερασπίδος ἀστὸς ἀθήνης,
Ὃς πρὶν ἀχαιμενίδαο μεμνημένος κύροιο λιγαίνων,
Εἵπετο φωνήεντι πλατωνίδος ἤθεϊ μούσης,
Ἱστορίης φιλάεθλον ἀριστώδινος ὀπώρην
Συγκεράσας ῥαθάμιγξι φιλαγρύπνοιο μελίσσης.

Εἰς ἀλκμαίωνα.

Ἵστατο δ' ἀλκμαίων κεκλημένος οὔνομα μάντις.
Ἀλλ' οὐ μάντις ἔην ὁ βοώμενος, οὐδ' ἐπὶ χαίτης
Δάφνης εἶχε κόρυμβον. ἐγὼ δ' ἀλκμᾶνα δοκεύω
Ὃς πρὶν εὐφθόγγοιο λύρης ἠσκήσατο τέχνην,
Δώριον εὐκελάδοισι μέλος χορδῇσιν ὑφαίνων.

Εἰς πομπήιον.

Καὶ πρόμος εὐκαμάτων πομπήιος αὐσονιήων,
Φαιδρὸν ἰσαυροφόνων κειμήλιον ἠνορεάων,
Στειβομένας ὑπὸ ποσσὶν ἰσαυρίδας εἶχε μαχαίρας·
Σημαίνων ὅτι δοῦλον ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρου
Εἴρυσεν, ἀρρήκτῳ πεπεδημένον ἅμματι νίκης.
Κεῖνος ἀνήρ, ὃς πᾶσιν ἔην φάος, ὃς βασιλῆος
Ἠγαθέην ἐφύτευσεν ἀναστασίοιο γενέθλην.
Τοῦτο δὲ πᾶσιν ἔδειξεν ἐμὸς σκηπτοῦχος ἀμύμων,
Δῃώσας ἐγχέεσιν ἰσαυρίδος ἔθνεα γαίης.

Εἰς ὅμηρον.

Ἵστατο δ' ἄλλος ὅμηρος, ὃν οὐ πρόμον εὐεπιάων
Θέσκελον υἷα μέλητος ἐϋρρείοντος ὀΐω,
Ἀλλ' ὃν θρηικίῃσι παρ' ἠόσι γείνατο μήτηρ
Μυρὼ κυδαλίμη, βυζαντίη ἣν ἔτι παιδνὴν
Ἔτρεφον εὐεπίης ἡρωΐδος ἴδμονα μοῦσαι.
Κεῖνος γὰρ τραγικῆς πινυτὴν ἠσκήσατο τέχνην,
Κοσμήσας ἐπέεσσιν ἑὴν βυζαντίδα πάτρην.

Εἰς βιργίλλιον.

Καὶ φίλος αὐσονίοισι λιγύθροος ἔπρεπε κύκνος,
Πνείων εὐεπίης βιργίλλιος, ὅν ποτε ῥώμης
Θυμβριὰς ἄλλον ὅμηρον ἀνέτρεφε πάτριος ἠχώ.

Εἰς τὰς ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ κωνσταντινουπόλεως στήλας τῶν ἀθλητῶν, ἐπιγράμματα.

Εἰς πορφύριον.

Πορφύριον κάλχαντος ἄναξ καὶ δῆμος ἐγείρει,
Πολλοῖς δυκαμάτοις βριθόμενον στεφάνοις,
Πᾶσι μεθ' ἡνιόχοισι νεώτατον, ὅσσον ἄριστον,
Ἀλλὰ πόσον νίκης κάρτος ἐνεγκάμενον.
Ἔπρεπέ μιν χρυσέῳ ἐν ἀγάλματι, μηδ' ἐνὶ χαλκῷ
Τοῦτον τοῖς ἄλλοις εἴκελον ἑστάμεναι.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τέτρακα μὲν τὸ πρόσθε διακριδὸν ἴαχε δῆμος,
Τὸν καλχαντιάδην πορφύριον ποθέων·
Αὐτὰρ ὁ δεξιτερῇσιν ἀνακτορέοιο θοώκου
Ἡνία καὶ ζώνην ἱππότιν αὖ θέμενος,
Κεῖθεν ἐπισπέρχων ἐλάᾳ· μεσσηγὺ δ' ἀέθλων
Χάλκεος ἱδρύνθη, πρῶτον ἴουλον ἔχων.
Εἰ δ' ἐτέων γῆρας ἦλθε θοώτερον, ἀλλ' ἐπὶ νίκαις
Ὄψιμον, ἀλλὰ μόλις, πολλὰ μετὰ στέφεα.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀγχίσην κυθέρεια καὶ ἐνδυμίωνα σελήνη
Φίλατο· καὶ νίκη νῦν τάχα πορφύριον.
Ὃς καὶ ἑοῖς ἵπποις καὶ ὁμόφρονος ἡνιοχῆος
Ἐξ ἑτέρων ἑτέροις αἰὲν ἀμειβόμενος,
Πολλάκι κρᾶτα πύκασε πολυηχείοισιν ἀέθλοις,
Οὐ μογέων, ἑτάρου μούνου ἐφεσπομένου.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τοῦτό σοι ἠϊθέῳ νίκη γέρας, ὃ χρόνος ἄλλοις
Ὀψὲ μόλις πολιοῖς ὤπασε πορφύριε.
Καὶ γὰρ ἀριθμήσασα πολυστεφέας σέο μόχθους,
Εὗρε γηραλέων κρέσσονας ἡνιόχων.
Τί πλέον; ὅττι καὶ αὐτὸς ἐπευφήμησεν ἀΰσας
Σὸν κλέος ἀντιπάλων δῆμος ἀγασσάμενος;
Ὀλβίη ἡ βενετῶν πολυγηθέος ἐστὶ γενέθλη,
Ἥ σε μέγας βασιλεὺς δῶρον ἔνευσεν ἔχειν.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἄλκιμοι ἀλκήεντα, σοφοὶ σοφὸν, ἶσα νίκης,
  Οἱ νίκης παῖδες πορφύρειον βένετοι
Ἄνθεσαν. ἀμφοτέραις γὰρ ἀμειβομένοις ἐπὶ πώλοις
  Κυδαλέῃ νίκαις, οἷς πόρεν, οἷς ἔλαβεν.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἄλλοις παυσαμένοισιν, ἀεθλεύοντι δὲ μούνῳ
  Πορφυρείῳ βασιλεὺς τοῦτο δέδωκε γέρας.
Πολλάκι νικήσας γὰρ, ἑοὺς πόρεν ὠκέας ἵππους.
  Λάζετο δ' ἀντιπάλων, καὶ πάλιν ἐστέφετο.
Ἔνθεν ἔην πρασίνοις ἔρις ἄσπετος, ἔνθεν ἀϋτή·
  Ὃς βενέτοις τέρψιν κοίρανε καὶ πρασίνοις.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Αἱ πολύτων ψῆφοί με καὶ εἰσέτι διφρεύοντα
  Ἔστησαν νίκης ἐγγύθι πορφύρειον.
Δῆμος μὲν γὰρ ἐμὸν γέρας ᾔτεεν· οἱ δ' ἕτεροί με
  Δίζοντ' αὖθις ἔχειν, νίκης ἀπειράμενοι.
Μήτι δ' ἡνιόχων περιγίγνομαι, οἷσι καὶ ἵππους
  Κρείσσονας ἀντιπορῶν, δεῖξα χερειοτέρους.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Αὐτὸν πορφύρειον μὲν ἀπηκριβώσατο χαλκῷ
  Ὁ πλάστης, ἔμπνουν οἷα τυπωσάμενος.
Τίς δὲ χάριν, τίς ἄεθλα, τίς ἔνθεα δήνεα τέχνης
  Τεύξει, καὶ νίκην οὔποτ' ἀμειβομένην;

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰκόνι χαλκείῃ τὸν χάλκεον ἡνιοχῆα
  Ἄνθετο νικητὴς κοίρανος αὐσονίων,
Ὡς σοφὸν, ὡς βενέτοις πεφιλημένον. ἀλλ' ἐπὶ νίκαις
  Πορφυρείου πολλὰς εἰκόνας ὀψόμεθα.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πορφύρειος λίβυς ἐστὶν, ἀεθλοφόροις δ' ἐπὶ νίκαις
  Μοῦνος παντοδαποῖς ἀμφέθετο στεφάνοις.
Νίκη γὰρ βασίλεια μεριζομένη κατὰ δῆμον,
  Χρώμασι καὶ πέπλοις συμμετέβαινε τύχας·

Ἥρμοσε δ' αὐτὸν ἔχειν Βενέτοις πλέον, ἔνθεν ἀνέστη
  Χρύσεος ἀντ' ἀρετῆς, χάλκεος ἀντὶ πόνων.

Εἰς τὸν αὐτόν.

[α] Τίς τελέθεις φίλε κοῦρε, γενειάδος ἄκρα χαράσσων;
  [β] Ὦ ξένε, Πορφύριος. [α] τίς πατρίς; [β] ἡ Λιβύη.
[α] Τίς δέ σε νῦν τίμησεν; [β] ἄναξ, χάριν ἱπποσυνάων.
  [α] Τίς μάρτυς τελέθει; δῆμος ὁ τῶν Βενέτων.
[α] Ἔπρεπέ σοι Λύσιππον ἔχειν ἐπιμάρτυρα νίκης
  Τοσσατίης, πλάστην ἴδμονα, Πορφύριε.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τοῦτον Πορφύριον Λιβύη τέκε, θρέψε δὲ Ῥώμη,
Νίκη δ' ἐστεφάνωσεν ἀμοιβαδὸν, ἄλλοτ' ἀπ' ἄλλου
Χρώματος, ἄκρα φέροντα καρήατι σύμβολα νίκης.
Πολλάκι γὰρ δήμους ἠλλάξατο, πολλάκι πώλους.
Καὶ νῦν μὲν πρῶτος, ποτὲ δ' ὕστατος, ἄλλοτε μέσσος,
Πάντας ὁμοῦ νίκησε καὶ ἀντιπάλους καὶ ἑταίρους.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐγγύθι τῆς νίκης καὶ ἀλεξάνδρου βασιλῆος
  Ἕστης, ἀμφοτέρων κύδεα δρεψάμενος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πάντα τύχης ὀφθαλμὸς ἐπέρχεται· ἀλλ' ἐπὶ μούνοις
  Πορφυρίου καμάτοις ἕλκεται ὄμμα τύχης.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πορφύριον λήξαντα πόνων, λύσαντά τε μίτρην,
  Καὶ πάρος ἀντ' ἀρετῆς χάλκεον ἑσταότα,
Τῇδε πάλιν χαλκοῦ τε καὶ ἀργύρου ἱδρύσαντο.
  Πρέσβυ, σὺ δὲ ξείνων ἀντιάσας γεράων,
Δήμου μὲν βοόωντος ἕλες παλίνορσον ἱμάσθλην,
  Ὡς δὲ δὶς ἡβήσας, μαίνεαι ἐν σταδίοις.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Σὴν τριχάλην μάστιγα καὶ ἀσπίδα δῆμος ἀγασθεὶς,
  Ἤθελέ σε στῆσαι διπλόον, ὥσπερ ἔδει,
Ἡνίοχον κρατερόν, καὶ ἀριστέα· διχθὰ δὲ χαλκὸς
  Οὐκ ἐχύθη, ψυχὴν σεῖο τυπωσάμενος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πορφύριον σταδίοισι τίνος χάριν εἰκόνι χαλκῷ
 Δῆμος ὁ πρῶτα φέρων αἴθετο τῶν πρασίνων;
Αὐτὸς ἄναξ κήρυξε. τί γὰρ πλέον; ἔτι γράφῃ
 Εἵνεκεν εὐνοίης, εἵνεκεν ἱπποσύνης.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πορφυρίῳ μετ' ἄεθλα γέρας πόρεν ἄξιον ἔργων
 Κοίρανος ὁ πρασίνοις τοῦτο χαριζόμενος.
Πολλάκι γὰρ δῆμος προφερέστατα ἔργα κομίζων,
 Ἤνεσε Καλλιόπην, καὶ πάλι Πορφύριον.
Διπλόον οὔνομα τοῦτο, πατὴρ λάχε χάλκεος ἥρως
 Οὗτος, ὁ τεθρίπποις κῦδος ἑλὼν ἀρετῆς.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὤφελες ὅπλα φέρειν, οὐ φάρεα ταῦτα κομίζειν,
 Ὡς ἐλατὴρ τελέθων, καὶ πολέμων πρόμαχος.
Εὖτε γὰρ ἦλθεν ἀνάκτιος ὁ λεαπτίραννος ἀκωκὴ,
 Καὶ σὺ συναιχμάζων ἥψαο ναυμαχίης.
Καὶ διδύμης πολυμήτι σοφῆς ἐδράξαο νίκης,
 Τῆς μὲν, πολεμάχου, τῆς δὲ, τυραννοφόνου.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐ μόνον ἐν σταδίοις σε κατέστεφε πότνια νίκη,
 Ἀλλὰ καὶ ἐν πολέμοις δεῖξεν ἀεθλοφόρον.
Εὖτ' ἀνάναξ πολέμιζεν ἔχων πρασίνους ὑποεργοὺς
 Ἄγρια μηνομένῳ ἐχθρῷ ἀνακτορέῳ,
Καὶ πέσεν αἰνοτύραννος ἐπιφθιμένης τότε ῥώμης,
 Ἦ μὲν δὴ αὐσονίης ἦλθεν ἐλευθερίης.
Τοὔνεκα τοῖς μὲν ἔδωκεν ἄναξ γέρας, ὡς πάρος εἶχον·
 Σὸν δὲ τύπον τέχνη ἔξεσε Πορφύριε.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὑμετέρων κήρυκες ἀμεμφέες εἰσὶν ἀγώνων,
 Οἱ καὶ ἀπ' ἀντιβίων Πορφύριε στέφανοι.
Παίσας γὰρ σταδίοισιν ἀμοιβαδὶν αἰὲν ἐλέγχεις
 Ἀντιτέχνους, τῆς σῆς παίγνιον ἱπποσύνης.

Τοὔνεκα καὶ ξεῖνον πρεσβήιον εὕρετο μοῦνος,
Εἰκόνα χαλκείην δήμῳ ἐν ἀμφοτέρῳ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πλάστης χαλκὸν ἔτευξεν ὁμοίιον ἡνιοχῆι.
Εἴθε δὲ καὶ τέχνης εἶκον ἀπειργάσατο,
Ὄγκον ὁμοῦ καὶ κάλλος· ὅπερ φύσις ὀψὲ τεκοῦσα,
Ὤμοσεν, ὠδίνειν δεύτερον οὐ δύναμαι.
Ὤμοσεν εὐόρκοις ἀπὸ χείλεσι· Πορφυρίῳ γὰρ
Πρώτῳ καὶ μούνῳ πᾶσαν ἔδωκε χάριν.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰ φθόνος ἠρεμέοι, κρίνειν δ' ἐθέλοιεν ἀέθλους,
Πάντες Πορφυρίου μάρτυρές εἰσι πόνων.
Ναὶ τάχα καὶ φήσαιεν ἀριθμήσαντες ἀγῶνας,
Βαιὸν τοῦτο γέρας τοσσατίων καμάτων.
Ὅσσα γὰρ ἡνιόχοις ἀεὶ μεμερισμένα κόσμου,
Εἰς ἓν ἀολλίσας, τηλίκος ἐξεφάνη.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Αἰδομένη χαλκῷ σε πόλις τριπόθητε γεραίρει.
Ἤθελε γὰρ χρυσῷ· ἀλλ' ἴδεν ἐς νέμεσιν.
Εἰ δὲ τεῶν μόχθων οὐ παύεται ἠθάδα νίκην
Εὐγνώμων δῆμος Πορφύριε πρασίνων,
Ἔμπνοά σοι ξύμπαντες ἀγάλματα· πᾶς δὲ παλαιὸς
Καὶ χρυσὸς τούτοις εἰς ἔριν ἐρχόμενος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὔπω σοι μογέοντι τύχη πόρεν ἄξια νίκης.
Νῖκαι γὰρ τῆς σῆς μείζονες εὐτυχίης·
Ἀλλὰ μένει προόπτῳ σαθερῷ καὶ ἀρείονι μίμνοις,
Τὴν φθονερὴν τήκων δυσμενέων κραδίην·
Οἳ σέθεν εἰσορόωντες ἀεὶ νικῶσαν ἱμάσθλην,
Μέμφονται σφετέρην αἰὲν ἀπαθαλίην.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἄλλοις μὲν γεράων πρόφασις χρόνος· οἱ δ' ἐπὶ νίκαις
Κρινόμενοι, πολιῆς οὐ χατέουσι κόμης,

Ἀλλ' ἀρετῆς, ὅθεν εὖχος αἰάπτεται. εἷς ἀπὸ ζείων
  Πορφύριος δώρων δὶς λάχεν ἀγλαΐην,
Οὐκ ἐτέων δεκάδας, νίκης δ' ἑκατοντάδας αὐχῶν
  Πολλάς, καὶ πάσας συγγενέας χαρίτων.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ σχολαστικοῦ Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀγχίσην Κυθέρεια, καὶ Ἐνδυμίωνα Σελήνη
  Φίλατο· μυθεῦνται τοῖα παλαιγενέες·
Νῦν δὲ νέος τις μῦθος ἀείσεται, ὡς τάχα νίκη
  Ὄμματα καὶ δίφρους φίλατο Πορφυρίου.

Εἰς Καλλιόπην.

Πρεσβυτέροις κούροις μὲν ἐών, προτέροις δέ τε κούροις
  Νικᾷς, τεθρίππων κέντορας ἀθλοφόρων.
Ἐξ δ' ἐτέων αἰνύσας δεκάδας, στήλην ἐπὶ νίκαις
  Εἷλες Καλλιόπα νεύματι κοιρανίης,
Ὄφρα μὲν οἱ καὶ ἔπειτα τεὸν κλέος. αἴθε τοι εἴη
  Ὡς κλέος ἀθάνατον, καὶ δέμας ἀθάνατον.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Σῆς τόδε διφρελάτειρα ὃ χάλκεον ἄνθετο νίκα
  Δείκηλον μορφᾶς Καλλιόπα ζαθέας,
Πρέσβυς ὅτι σφριγόωντας ἐν ἱπποδάμῳ πλέον ἀγκᾷ
  Νίκησας, γηραιοὺς δ' ὢν νέος, ἐν σοφίῃ.
Ἔνθεν ὑπ' εὐτρέπταις Βενέτων σέο πήξατο δῆμος
  Δοιά, τὰ μὲν, τέχνας ἆθλα, τὰ δέ, σθένεος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Σὸν γῆρας νεότητα τεὴν ὑπέδραμε νίκαις,
  Καὶ πάντων κρατέεις πάντοτε Καλλιόπα.
Ἔνθεν ἄναξ καὶ δῆμος ὁ Οὐένετος αὖθις ἐγείρει
  Τοῦτο γέρας, σοφίης μνῆμα καὶ ἠνορέης.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὗτος ἐχρυσοθέατρε τεὸς τύπος, ὅν τοι ἐγείρει
  Ἑσμὸς ἀριζήλων Καλλιόπα στεφάνων.
Οὔτε γὰρ ἡνίοχός σε παρήπαφεν, οὔτε χαλινοῖς
  Δίσομος ἱππείη σοῖς ἀπίθησε γένυς.

Μοῦνος δὴ νίκης γέρας ἤνυσαι· ἢ παρὰ πᾶσι
Δόξαν ἔχεις ἀέθλων ἆθλα λιπεῖν ἑτέροις.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Καλλιόπα κλυτόμοχθε, τί σοι πλέον ἔστι γεραίρειν
Εἰκόνι χαλκοτύπῳ σοῖς βασιλῆες καμάτοις;
Δῆμος ὁ μυριόφωνος; ὅλη πόλις; οὔτε καὶ αὐτὴ
Δεσμηνέων παλάμη σοῖς ἐπένευσε πόνοις.

Εἰς Φαυστῖνον.

Μητέρες εὐάθλων γεράων, φρένες, οὐ κράτος ἥβης,
Οὐ τάχος ἱπποσύνης, οὐ χρόνος εὐτυχίης.
Ἰλήκοι Φαυστῖνε τεὸς νόος, ᾧ τάδε πάντα
Ἕσπεται, ᾧ νίκη σύντροφος ἀθάνατος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πρίν σε νέον Φαυστῖνε νόος πεφόβητο γερόντων·
Νῦν δέ σε πρεσβυγενῆ κάρτος ἔφριξε νέων.
Δεύτερα δ' εὕρετο πάντα τεὸς πόνος· ὅς σε γεραίρει
Πρέσβυν ἐν ἠϊθέοις, ἐν δὲ γέρουσι νέον.

Εἰς Κωνσταντῖνον.

Ἐξότε Κωνσταντῖνος ἔδυ δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Ὤχετο σὺν κείνῳ πᾶν κλέος ἡνιόχων.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Χάλκεος οὐκ ἔστης βιέων ἔτι Κωνσταντῖνε·
(Ἀντὶ γὰρ εὐκλείης ἤρκεσε βασκανίη)
Ὡς δ' ἔθανες, τότε δή σε πόλις ξύμπασα γεραίρει
Οἷς δύναται. τί δὲ σῆς ἄξιον ἱπποσύνης;

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐξότε Κωνσταντῖνος ἔδυ δόμεν Ἄϊδος εἴσω,
Πλῆτο κατηφείης ἱπποσύνης στάδιον.
Τερπωλὴ δ' ἀπέλειπε θεήμονας· οὐδ' ἐν ἀγυιαῖς
Κείνας τὰς φιλίας ἐστὶν ἰδεῖν ἔριδας.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Χρύσεον αἶτ' ἀρετῆς γέρας ἔπρεπε Κωνσταντίνῳ,
Οὐδένα τῆς τέχνης τοῖον ἐνεγκαμένης.

Κουείζων νίκησεν ἀεθλοφόρους ἐλατῆρας·
Γηραλέος δὲ νέους δεῖξεν ἀφαυροτέρους.
Ὅντινα καὶ μετὰ πότμον ἀειμνήστῳ τινὶ θεσμῷ
Δῆμος καὶ βασιλεὺς ἵδρυσαν ἀζόμενοι.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰκόνα Κωνσταντῖνε τεὴν ἀνέθεντο πολῖται,
Μυρόμενοι ψυχῆς τέρψιν ἀποιχομένης·
Σοὶ κλέος ἱππότε δῆμος ἐπεσφρήγιζε θανόντι,
Μνήσατο σῶν καμάτων καὶ μετὰ πότμον ἄναξ.
Οὕνεκεν ἱπποσύνης φιλοκέρτομος ὤλετο τέχνη,
Ἐν σοὶ παυσαμένη πᾶσα καὶ ἀρξαμένη.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰσέτι μὲν ζώοντι πόλις ποτὲ Κωνσταντίνῳ
Εἰκόνα χαλκείην βαιὸν ἔκρινε γέρας·
Ἤδεε γὰρ πᾶς δῆμος ὅσοις ἐπὶ κύδεϊ νίκης
Αἰὲν ἀεθλεύων ἀμφέθετο στεφάνοις·
Ὡς δ' ἔθανεν, ποθέουσα, φίλον τύπον αἴθετο τῷδε,
Ὄφρα καὶ ἐσσομένοις μνῆστιν ἔχῃ καμάτων.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οἱ Βένετοι Πρασίνοισιν ἐναντίοι αἰὲν ἐόντες,
Εἰς ἓν ὁμοφροσύνης ἐξεβόησαν ὄρον,
Ὥστε σε Κωνσταντῖνε λαβεῖν ἐπιτύμβιον εὖχος,
Πᾶσιν ἀεθλοφόρον, πᾶσιν ἀρεσκόμενον.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀντολίης, δύσιός τε, μεσημβρίης τε καὶ ἄρκτου
Σὸς δρόμος ὑψιφαὴς ἀμφιβέβηκεν ὅρους,
Ἄφθιτε Κωνσταντῖνε. θανεῖν δέ σε μή τις ἐνίσπῃ·
Τῶν γὰρ ἀνικήτων ἅπτεται οὐδ' Ἀΐδης.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐγγύθι τῆς σφετέρης γενεῆς λάχεν εἰκόνα τήνδε.
Ἔπρεπε γὰρ πελασοῖς εἰν ἑνὶ χώρῳ ἔχειν,
Οἳ καὶ ἐνὶ σταδίοις ἀρετῆς κλέος εἴκελον εὗρον,
Νηρίθμων στεφάνων ἑσμὸν ἑλόντες ἴσον.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τὸν Φαυστινιάδην πόλις ἄνθετο Κωνσταντῖνον,
　Γείτονα μὲν γενεῆς, κρέσσονα δ' ἡνιόχων.
Δὴν γὰρ ἀεθλεύσας, οὐκ ἤμβροτεν· ἀλλ' ἐπὶ νίκῃ
　Παύσατο, σὺν νίκῃ καὶ πάρος ἀρξάμενος.
Ὃν καὶ κοῦρον ἐόντα παλαίτεροι ἡνιοχῆες
　Στεψάμενοι σταδίοις, εἷσαν ἀγωνοθέτην.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Σοὶ τόδε Κωνσταντῖνε τεὴ γέρας ὤπασε νίκη,
　Παιδόθεν ἑσπομένη πᾶσαν ἐφ' ἡλικίην.
Πέντε γὰρ ἐν σταδίοις δεκάδας τελέσας ἐνιαυτῶν,
　Οὐδ' ἴσον οὐδ' ὀλίγον εὕρεο λειπόμενον.
Ἀλλ' ἔτι κουρίζων τε καὶ ἄχνοος ἄνδρας ἐνίκας·
　Ἥλικας, ἡβήσας· γηραλέος δὲ, νέους.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἤθελε Κωνσταντῖνον ἀεὶ πτόλις ἡνιοχεύειν,
　Ἤθελεν, ἀλλὰ πόθῳ οὐκ ἐπένευσε φύσις.
Ἔνθεν ἑῶν τόδ' ἄγαλμα παραίφασιν εὗρεν ἐρώτων,
　Ὄφρα ἑ μὴ λήθη καὶ χρόνος ἀμφιβάλῃ.
Ἀλλὰ μένοι ποθέουσιν ἔρως, ζῆλος δ' ἐλατῆρσι,
　Κόσμος δὲ σταδίοις, ἑσπομένοις δὲ φάτις·
Καί τις ἰδὼν μετόπισθε χερείονας ἡνιοχῆας,
　Ὀλβίσῃ προτέρην ἥ μιν ἴδεν γενεήν.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Πέντε καὶ εἴκοσι μοῦνος ἄεθλα Κωνσταντῖνος
Εἰς μίαν ἠειγλύψαν ἑλὼν, ἤμειψε μὲν ἵπποις
Ἀντιπάλοις· κείνους δὲ λαβὼν, οὓς πρόσθεν ἐνίκα,
Τοῖς αὖθις πάλιν εἷλε μίαν τε καὶ εἴκοσι νίκας.
Πολλάκι δ' ἀμφοτέρων μερέων ἔρις ἔμπεσε δήμῳ,
Τίς μιν ἔχοι. κείνῳ δ' ἔδοσαν κρίσιν ἐκ δύο πέπλων.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἔγρεο Κωνσταντῖνε· τί χάλκεον ὕπνον ἰαύεις;
　Σεῖο δίφρους ποθέει δῆμος ἐνὶ σταδίοις.

Σῆς τε διδασκαλίης ἐπιδευέες ἡνιοχῆες
Εἴαται ὀρφανικοῖς παισὶν ὁμοιότατοι.

Εἰς οὐράνιον.

Σοὶ καὶ ἀεθλεύοντι μόνῳ, λήξαντί τ' ἀέθλων,
Τοῦτο γέρας νίκη δὶς πόρεν οὐράνιε,
Δήμου ἀπ' ἀμφοτέροιο. σὺ γὰρ πάρος ἐν βενέτοις μὲν
Εἴκοσι κυδίστων στέμμα φέρες ἐτέων·
Παύσαο δ' ἱπποσύνης· πρασίνων δέ σε δίζετο δῆμος.
Τοῖς δὲ σὺ μὲν, νίκην· οἱ δ' ἄρα, σοὶ τὸ γέρας.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀμφοτέροις εἷς μοῦνος ἀριστεύσας παρὰ δήμοις,
Κῦδος ἀπ' ἀμφοτέρων ἔλλαχεν οὐράνιος,
Εἰσέτι διφρεύων. τὸ δέ οἱ γέρας ἤλυθε πρῶτον
Ἐκ πρασίνων, οἷς δὴ γείτονα χῶρον ἔχει.
Αὐτοὶ καὶ σταδίοιο πεπαυμένον ἤγαγον αὖθις
Ἐς δίφρους, νίκης μνωόμενοι προτέρης.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Παυσάμενον σταδίων βασιλεὺς ἐπ' ἀγακλέϊ νίκῃ
Αὖθις ὑπὲρ δίφρων βῆσεν ἀεθλοφόρων
Οὐράνιον, δήμοισι φέρων χάριν. οὐ ποθέει γὰρ
Ἡ πόλις οὐρανίου νόσφιν ἀεθλοσύνας.
Τοὔνεκα διφρεύοντα τὸ δεύτερον, ὑστατίης τε
Νίκης καὶ προτέρης στῆσεν ἀγασσαμένη.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἶσον κυδαλίμοις φαυστινιάδῃ τε καὶ αὐτῷ
Φαυστίνῳ βασιλεὺς στῆσε παρ' ἀμφοτέροις
Οὐράνιον· τὸν δῆμος ἀμετρήτους διὰ νίκας,
Ἠγαθέου πέλοπος θῆκεν ἐπωνυμίην.
Ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον,
Τοῖσδέ τις εἰσορόων, φθέγξεται ἀτρεκέως.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐράνιος νίκαισιν ἔχει πέλας, ὁπλοτέρην τε
Ῥώμην· τῆς μὲν, ἐών· τῇ δ' ἔνι, κῦδος ἑλών.

Νικᾷ δ' ἀμφοτέρωθεν, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν
Τῇ καὶ τῇ προθέειν, ἠὲ παρεξελάαν.
Τοὔνεκα καὶ χρυσῷ μιν ἀνεγράψαντο μετάλλῳ,
Κυδίστῳ κλεανῷ κύδιμον ἡνίοχον.

Εἰς Ἰουλιανόν.

Τοῦτον Ἰουλιανὸν Τυρίης βλάστημα τιθήνης
Ἡνίοχον, πολλοὺς δεξάμενον στεφάνους,
Αὐτὸς ἄναξ καὶ δῆμος ἅπας καὶ πότνια βουλὴ
Ἔστησαν, κοινὴν ψῆφον ἐνεγκάμενοι.
Γήραϊ γὰρ σταδίων ἀπεπαύσατο· πᾶσι δὲ φίλτρον
Κάλλιπεν οἷσιν ἔρως ἔνθεεν ἀντιπάλων.

Εἰς Ἀναστάσιον, θωμᾶ πατρικίου, καὶ λογοθέτου τοῦ δρόμου.

Τὸν θρασὺν ἡνιοχῆα, λελασμένον ἅρματος ἄθλων,
Ἐνθάδ' Ἀναστάσιον κείμενον οὖδας ἔχει.
Ὃς πόσους ἀνεδήσατο πρὶν στεφάνους ὅσα δῆοι
Ἔδρακεν ἡνιόχων ἤματα ἱππασίης.

Εἰς Πορφύριον, μέρους Βενέτων.

Ἐν γῇ κρατήσας παντὸς ἁρματηλάτου,
Καλῶς ἐπήρθη καὶ πρὸς αἰθέρα τρέχειν,
Πορφύριος ὁ θαῦμα δήμου Βενέτων.
Νικῶν γὰρ οὗτος πάντα γῆς διφρηλάτην,
Ἀνῆσιν ὡς ἂν καὶ σὺν ἡλίῳ δράμοι.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἰοῦλον αἰθῶν πρῶτος οὗτος ἡνίας
Πορφύριος κάλχαντος εἷλκε Βενέτου.
Ἐκπλήττομαι δὲ πῶς γραφῇ χεὶρ ἐμπνόους
Τούτου τὶς ἵππους. καὶ γὰρ ἂν πλήξῃ πάλιν,
Οἶμαι, δραμεῖται νῖκος ἄρξιν καὶ πάλιν.

Εἰς Φαυστῖνον, μέρους Πρασίνων.

Σκόπει τὸ δρᾶμα μηχανουργοῦ τοῦ δόμου.
Εἰ μὴ γὰρ ἐστέγαστο καρτερᾷ σκέπῃ,
Πρὸς οὐρανοὺς ἂν ὦρτο Φαυστῖνος τρέχων,
Ὡς ζῶν σὺν ἵπποις τὸ κλέος πρὶν Πρασίνων,

Ἄρον στέφος γὰρ, καὶ φθάνει πρὸς αἰθέρα.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Φαυστῖνος οὗτός ἐστιν, ὁ πρὶν ἁρματηλάτης,
Ὃν δῆμος εὑρὼν τοῦ μέρους τῶν πρασίνων,
Τὴν ἧτταν ἠγνόησε παντελῶς δρόμῳ.
Γέρων μὲν ἦν γὰρ, ὡς βλέπεις· τὸ δὲ σθένος,
Ἦν τις νεάζων οὐδ' ὅλως ἡττώμενος.

Εἰς κωνσταντῖνον ἡνίοχον λευκῶν.

Λευκοῖς μεθέλκων ἡνίας κωνσταντῖνος,
Ἂν μὴ καθεῖρκτο στερρότητι τοῦ δήμου,
Τοὺς τρεῖς ἐνίκα πρῶτος αἰθέρα φθάνων.
Πνοῆς ἄνευθεν εἶδες αἰθεροδρόμον.
Τέχνη με πείθει τοῦτον ἔμπνοον βλέπειν.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Κωνσταντῖνος ἦν, ἀλλὰ τοῖς πάλαι χρόνοις
Λευκῆς χρόας τέθριππον ἕλκων εὐστρόφως.
Ἀφ' οὗ δὲ τοῦτον ἥρπασε δράκων, ἔδυ
Τὸ φῶς ἁμίλλης ἱππικῆς δρομημάτων,
Καὶ πᾶσα τέρψις τοῦ θεάτρου καὶ τέχνη.

Εἰς ἰουλιανὸν ἡνίοχον ῥουσίων.

Χεὶρ οἶδε ζωγρᾶν τοὺς πάλαι τεθνηκότας.
Ἰουλιανὸς καὶ γὰρ ὡς πάλαι σθένει,
Ἕλκων, μεθέλκων ῥουσίου τὰς ἡνίας.
Καὶ νῦν γραφεὶς ἕστηκεν ὑψοῦ σὺν δίφρῳ.
Τὸ νεῦμα χεὶρ μένει δέ· τὴν νύσσαν δότε.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἰουλιανός ἐστιν ἅρμα ῥουσίου
Ἔχων, ἐνίκα τοὺς ἐναντίους δρόμῳ.
Ἀλλ' εἰ γραφεὺς παρέσχε καὶ πνοῆς χάριν,
Ἕτοιμός ἐστι καὶ πάλιν διφρηλάτης
Καὶ πρόσθεν ἐλθεῖν, καὶ λαβεῖν καὶ τὸ στέφος.

Τέλος τοῦ πέμπτου τμήματος τῆς ἀνθολογίας
διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

Ἐν τῷ ἑξῆς ἕκτῳ τμήματι ἀναθηματικὰ ἐπιγράμματα ἔχοντι, τάδε τὰ κεφάλαια περιέχεται.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

διαφόρων ἐπιγραμμάτων, εἰς ἑπτὰ βιβλία διῃρημένης, τὸ ἕκτον.

ΕΙΣ ΑΝΑΘΗΜΑΤΑ ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ, κεφ. α.

Εἰς ἄγαλμα τοῦ ἡλίου παρὰ τῶν ῥοδίων.

Αὐτῷ σοὶ πρὸς ὄλυμπον ἐμακύναντο κολοσσὸν
  Τόνδε ῥόδου ναέται δωρίδος ἀέλιε,
Χάλκεον, ἁνίκα κῦμα κατευνάσαντες ἐνυοῦς,
  Ἔστεψαν πάτραν δυσμενέων ἐνάροις.
Οὐ γὰρ ὑπὲρ πελάγεις μόνον ἄνθεσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν γᾷ
  Ἁβρὸν ἀδουλώτου φέγγος ἐλευθερίης.
Τοῖς γὰρ ἀφ' ἡρακλῆος ἀεξηθεῖσι γενέθλης,
  Πάτριος ἐν πόντῳ κἠν χθονὶ κοιρανίη.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Τὸν κύνα, τὸν πάσης κρατερῆς ὀπιδώμονα θήρης,
  Ἔξεσε μὲν λεύκων, ἄνθετο δ' ἀλκιμένης.
Ἀλκιμένης δ' οὐχ εὗρε τί μέμψεται· ὡς δ' ἴδ' ὁμοίην
  Εἰκόνα, πνευστιόω σχήματι φαινομένην,
Κλοιὸν ἔχων, πέλας ἦλθε, λέγων λεύκωνα κελεύειν
  Τῷ κυνὶ καὶ βαίνειν· πεῖθε γὰρ ὡς ὑλάων.

ΜΥΡΟΥΣ.

Νύμφαι ἀμαδρυάδες, ποταμοῦ κόραι, αἳ τάδε βένθη
  Ἀμβρόσιαι ῥοδέοις στείβετε ποσσὶν ἀεί,
Χαίρετε, καὶ σώζοιτε κλεώνυμον, ὃς τάδε καλὰ
  Εἵσαθ' ὑπαὶ πιτύων ὔμμι θεαὶ ξόανα.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἡ τὰ πέδιλα φέρουσα, μενεκράτις· ἡ δὲ τὸ φᾶρος,
  Φημονόη. πραξὼ δ' ἡ τὸ κύπελλον ἔχει.
Τῆς παφίης δ' ὁ νεὼς καὶ τὸ βρέτας· ἄνθεμα δ' αὐτῶν
  Ξυνόν. στρυμονίου δ' ἔργον ἀριστομάχου.
Πᾶσαι δ' ἀσταὶ ἔσαν καὶ ἑταιρίδες· ἀλλὰ τυχοῦσαι
  Κύπριδος εὐκρίτου, νῦν ἑνός εἰσι μία.

ΑΠΟ ΑΘΛΗΤΩΝ, κεφ. β.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Κέντρα διωξικέλευθα, φιλορρώθωνά τε κημόν,
Τόν τε περὶ στέρνοις κόσμον ὀδοντοφόρον,
Καὶ συΐνην ῥάβδον ἐπὶ προθύροισι, Πόσειδον,
Ἄνθετό σοι νίκης χάρμος ἀπ' Ἰσθμιάδος,
Καὶ ψήκτρην ἵππων ἐρισίτειχα, τήν τ' ἐπὶ νώτων
Μάστιγα, ῥοίζου μητέρα θαρσαλέην.
Ἀλλὰ σὺ κυανοχαῖτα δέχευ τάδε· τὸν δὲ Λυκίνου
Υἱα καὶ εἰς μεγάλην στέψον Ὀλυμπιάδα.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Τίς τὸν ἄχειρον Ἑρμῆν σε παρ' ὑσπλήγεσιν ἔθηκεν;
Ἑρμογένης. τίνος ὤν; Δαϊμένους. ποδαπός;
Ἀντιοχεύς. τιμῶν σε χάριν τίνος; ὡς συναρωγόν
Ἐν σταδίοις. ποίοις; Ἰσθμοῖ, κἠν Νεμέᾳ.
Ἔτρεχε γάρ; καὶ πρῶτος. ἑλὼν τίνας; ἐννέα παῖδας.
Ἔπτη δ' ὡς ἂν ἔχων τοὺς πόδας ἠερίους.

ΑΠΟ ΑΛΙΕΩΝ, κεφ. γ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εὐκαμπὲς ἄγκιστρον καὶ δούρατα δουλιχόεντα,
Χώρμιήν, καὶ τὰς ἰχθυδόκους σπυρίδας,
Καὶ τοῦτον νηκτοῖσιν ἐπ' ἰχθύσι τεχνηθέντα
Κύρτον, ἁλιπλάγκτων εὕρεμα δικτυβόλων,
Τρηχύν τε τριόδοντα, ποσειδαώνιον ἔγχος,
Καὶ τοὺς ἐξ ἀκάτων διχθαδίους ἐρέτας,
Ὁ γριπεὺς Διόφαντος ἀνάκτορι θήκατο τέχνης,
Ὡς θέμις, ἀρχαίης λείψανα τεχνοσύνης.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Δωνάκας ἀκροδέτους, καὶ τὴν ἁλινηχέα κώπην,
Γυρῶν τ' ἀγκίστρων λαιμοδακεῖς ἀκίδας,
Καὶ λίνον ἀκρομόλιβδον, ἀπαγγελτῆρά τε κύρτου
Φελλόν, καὶ δισσὰς σχοινοτενεῖς σπυρίδας,

Καὶ τὰν ἐγρεσιφαῆ πυρὸς ἔγγονον ἔμφλεγα πέτρον,
  Ἀγκυραί τε νεῶν πλαζομένων παγίδα,
Γείσων ὁ γριπεὺς ἑρμῇ πόρεν, ἔντρομος ἤδη
  Δεξιτερὴν πολλοῖς αἰνόμενος καμάτοις.

Ἄδηλον.

Ἑρμείη, σπήραγγος ἁλίκτυπον ὃς τόδε ναίεις
  Εὐσεβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας,
Δέξο σαγηναίοιο λίνου πεπερημένον ἅλμῃ,
  Λείψανον αὐχμηρῶν ξανθὲν ὑπ' ἠιόνων,
Γρίπους τε, πλωτῶν τε πάγην περιδινέα κύρτον,
  Καὶ φελλὸν κρυφίων σῆμα λαχόντα βόλων,
Καὶ βαθὺν ἱππείης πεπεδημένον ἅμματι χαίτης,
  Οὐκ ἄτερ ἀγκίστρων λιμνοφυῆ δόνακα.

Ἄδηλον.

Δαίμονι τῷ σὺ εἴη τὸ μάτην τριβὲν ἡλιάδεσσι
  Δίκτυον ἐν νηοῦ τοῦδ' ἔθετο προθύροις.
Ἀγρόν ἀπ' ἰχθυβόλου θήρης τόδε. πολλὰ δ' ἐν αὐτῷ
  Φυκί' ἀπ' εὐόρμων εἵλκυσεν αἰγιαλῶν.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου.

Κεκμηκὼς χρονίης πεπονηκότα δίκτυα θήρης
  Ἄνθετο ταῖς νύμφαις τοῦτο γέρων κινύρης.
Οὐ γὰρ ἔτι τρομερῇ παλάμῃ περιηγέα κόλπον
  Εἶχεν ἀκοντίζειν οἰγομένοιο λίνου.
Εἰ δ' ὀλίγου δώρου τελέθει δόσις, οὐ τόδε νύμφαι
  Μέμψις, ἐπεὶ κινύρου ταῦθ' ὅλος ἔσκε βίος.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ταῖς νύμφαις κινύρης τόδε δίκτυον. οὐ γὰρ ἀείρει
  Γῆρας ἀκοντιστὴν μόχθον ἐκηβολίης.
Ἰχθύες ἀλλὰ νέμοισθε γεγηθότες, ὅτι θαλάσσῃ
  Δῶκεν ἔχειν κινύρου γῆρας ἐλευθερίην.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ σχολαστικοῦ.

Ἰχθυβόλον πολυωπὸν ἀπ' εὐθήρου λίνον ἄγρης,
  Τάν τ' ἀγκιστροδέτων συζυγίην δονάκων,

Καὶ πιστὸν βυθίων παγίδων σημάντορα φελλόν,
  Καὶ λίθον ἀντιτύπῳ κρούματι πυρσοτόκον,
Ἄγκυράν τ' ἐπὶ τοῖς, ἐχενηΐδα, δεσμὸν ἀήτης,
  Στρεπτῶν τ' ἀγκίστρων ἰχθυπαγῆ στόματα,
Δαίμοσιν ἀγχεβάτησι θαλασσοπόρος πόρε Βαίτων
  Γήραϊ νουσοφόρῳ βεβριθυίης παλάμης.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Καμπτομένους δόνακας, καὶ κώπην, τήν θ' ἅμα νηὸς ἱμάσθλην,
  Γυρῶν τ' ἀγκίστρων καμπυλόεσσαν ἴτυν,
Εὐκόλπου τε λίνοιο περίπλεα κύκλα μολίβδῳ,
  Καὶ φελλοὺς κύρτων μάρτυρας εἰναλίων,
Ζεῦγός τ' εὐπλεκέων σπυρίδων, καὶ μητέρα πυρσῶν
  Τόνδε λίθον, νηῶν θ' ἕδρανον ἀστατέων
Ἄγκυραν, γριπεὺς Ἑρμώνιε σοὶ τάδε Βαίτων
  Δῶρα φέρει, τρομερῷ γήραος ἀντιάσας.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Δίκτυον ἀκρομόλιβδον Ἀμύντιχος ἀμφὶ τριαίνῃ
  Δῆσε γέρων, ἁλίων παυσάμενος καμάτων.
Ἐς δὲ Ποσειδάωνα καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης
  Εἶπεν, ἀποσπένδων δάκρυον ἐκ βλεφάρων,
Οἶσθα μάκαρ, κέκμηκα· κακοῦ δ' ἐπὶ γήραος ἡμῖν
  Ἄλλυτος ἡβάσκει γυιοτακὴς πενίη.
Θρέψον ἔτι σπαῖρον τὸ γερόντιον· ἀλλ' ἀπὸ γαίης
  Ὡς ἐθέλεις, μεδέων καὶ χθονὶ καὶ πελάγει.

ΜΑΙΚΙΟΥ.

Αἰγιαλῖτα Πρίηπε, σαγηνευτῆρες ἔθηκαν
  Δῶρα παρ' ἀκταίης σοὶ τάσδ' ἀπ' ὀφρύης
Θύννων, εὐκλώστοιο λίνου βυσσώμασι ῥέμβον
  Φράξαντες γλαυκαῖς ἐν παρόδοις πελάγευς,
Φηγίνεον κρητῆρα, καὶ αὐτούργητον ἐρείκης
  Βάθρον, ἰδ' ὑαλέην οἰνοδόκον κύλικα,
Ὡς ἂν ὑπ' ὀρχηθμῷ λελιγυσμένον ἔκκοπον ἴχνος
  Ἀμπαύσῃς, ξηρὴν δίψαν ἐλαυνόμενος.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Δίκτυά σοι μολίβῳ στεφανούμενα δυσθάλασσα,
Καὶ κώπην ἅλμης τὴν μεθύουσαν ἔτι,
Κητοφόνον τε τρίαιναν, ἐν ὕδασι καρτερὸν ἔγχος,
Καὶ τὸν ἀεὶ φύκοις κύρτον ἐλεγχόμενον,
Ἀγκυραί τε, νεῶν στιβαρὴν χέρα, καὶ φιλοναύτην
Σπέρμα πυρὸς σῴζειν πέτρον ἐπιστάμενον,
Ἀρχιθάλασσε πόσειδον, ἀμύντιχος ὕστατα δῶρα
Θῆκατ', ἐπεὶ μογερῆς παύσαθ' ἁλιπλανίης.

ΜΑΙΚΙΟΥ ΚΟΙΝΤΟΥ.

Ἀκταίης νησῖδος ἀλεξαίτοισι παρ' ἠϊόνι
Χοιράσι καὶ τρηχεῖ τερπόμενος σκοπέλῳ,
Σοὶ πᾶν εἷς ὀστρακόδερμον ὑπ' αἰθύῃσι δαμέντα
Ὀξυπεῖς καλάμοις κάραβον ἐκρέμασεν.
Σάρκα μὲν ἔμπυρον αὐτὸς ὑφ' ἡμίβρωτον ὀδόντα
Θεὶς μάκαρ, αὐτὸ δέ σοι τοῦτο πόρε σκύβαλον.
Τῷ σὺ δίδου μὴ πολλὰ, δι' εὐάγρου γε λίνοιο,
Δαῖμον, ὑλακτούσης νηδύος ἡσυχίην.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς καὶ φυκίδα σοὶ λιμενῖτι
Ἄρτεμι δωρεῖται μῆνις ὁ δικτυβόλος·
Καὶ ζωρὴν κεράσας ἰσοχειλέα, καὶ τρύφος ἄρτου
Αὖον ἐπιθραύσας, τὴν πενιχρὴν θυσίην.
Ἀνθ' ἧς μοι πλησθέντα δίδου θηράμασιν αἰὲν
Δίκτυα. σοὶ δέδοται πάντα μάκαιρα λίνα.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Ῥαιβοσκελῆ, δίχηλον, ἀμμοδυόταν,
Ὀπισθοβάμον', ἀτράχηλον, ὀκτάπουν,
Νηκτάν τ' ἐρυμνόνωτον, ὀστρακόχροα,
Τῷ πανὶ τὸν πάγουρον ὁρμινβόλος
Ἄγρας ἀπαρχὰν ἀντίθησι κώπασος.

ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑ, κεφ. λζ.

Νικοδήμου ἡρακλεώτου πάντα.

Π ηνελόπη, τόδε σοι φᾶρος καὶ χλαῖναν ὀδυσσεὺς
Ἤ νεγκεν, δολιχὴν ἐξανύσας ἀτραπόν.

Ἄλλο.

Τ ὸν τραγόπουν ἐμὲ πᾶνα φίλον βρομίοιο, καὶ υἱὸν
Α ρκάδος, ἀντ' ἀλκᾶς ἔγραφεν ὠφελίων.

Ἄλλο.

Α ερόπης δάκρυον ἱερῆς, καὶ λείψανα δείπνων
Δ ύσνομα, καὶ ποινὴν ἔγραφεν ὠφελίων.

Ἄλλο.

Π ραξιτέλης ἔπλασε δανάην, καὶ φάρεα νυμφῶν
Λ ύγδινα, καὶ πέτρης πᾶνά με πεντελικῆς.

Ἄλλο.

Κ ύπριδι χρυσοφόρῳ δάμαλιν ῥέξαντες ἔφηβοι,
Χ αίροντες, νύμφας ἐκ θαλάμων ἄγομεν.

Ἄλλο.

Α ἰθομέναις ὑπὸ δᾳσὶν ἐν εὐρυχόρῳ πατρὸς οἴκῳ,
Π αρθένον ἐκ χηρῶν ἠγαγόμην κύπριδος.

Ἄλλο.

Α σκανίη μέγα χαῖρε καλή, καὶ χρύσεα βάκχου
Ὄ ργια, καὶ μύσται προέκριτοι εὐίεω.

Ἄλλο.

Ο ἰδιπόδης κάσις ἦν τεκέων, καὶ μητέρι πόσις
Γ ίγνετο, καὶ παλάμης ἦν τυφλὸς ἐκ σφετέρης.

Ὅπως ἀντιστρέφονται ταῦτα παράδειγμα.

Ε ὐίεω προέκριτοι μύσται, καὶ ὄργια βάκχου
Χ ρύσεα, καὶ καλὴ χαῖρε μέγ' ἀσκανίη.

ΑΠΟ ΒΑΚΧΕΥΟΜΕΝΩΝ, κεφ. ε.

ΑΛΕΞΙΔΟΣ.

Μ ῆτερ ἐμὴ γαίη, φρυγίων θρέπτειρα λεόντων,
* * μύνης μύσταις οὐκ ἀπάτητον ὄρος,
Σ οὶ τόδε θῆλυς ἄλεξις ἑῆς οἰστρήματα λύσσης
Α νθετο, χαλκοτύπου παυσάμενος μανίης.

Κύμβαλά τ' ὀξύφθογγα, βαρυφθόγγων τ' ἀλαλητὸν
Αὐλῶν, οἷς μόσχου λοξὸν ἔκαμψε κέρας.
Τύμπανά τ' ἠχήεντα, καὶ αἵματι φοινιχθέντα
Φάσγανα, καὶ ξανθὰς τὰς πρὶν ἔσεισε κόμας·
Ἵλαος ὦ δέσποινα, τὸν ἐν νεότητι μανέντα,
Γηραλέον προτέρης παῦσον ἀγριοσύνης.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Κισσοκόμα Βρομίῳ Σατύροις σεσαλαγμένον οἴνῳ
Ἀμπελοεργὸς ἀνὴρ ἄνθετο ληναγόρας.
Τῷ δὲ καρηβαρέοντι δορήν, πέλλα, κισσόν, ὀπώρην,
Πάντα λέγοις μεθύειν· πάντα συνεκλέλυται.
Καὶ φύσιν ἀφθόγγοισι τύποις μιμήσατο τέχνη,
Ὕλης ἀντιλέγειν μηδὲν ἀνασχομένης

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Βασσαρὶς Εὐρυνόμη σκοπελοδρόμος, ἥ ποτε ταύρων
Πολλὰ τανυκραίρων στέρνα χαραξαμένη,
Ἡ μέγα καγχάζουσα λεοντοφόνοις ἐπὶ νίκαις,
Παίγνιον ἀτλήτου θηρὸς ἔχουσα κάρη,
Ἱλήκοις Διόνυσε, τεῆς ἀμελήσασα χορείης,
Κύπριδι βακχεύειν μᾶλλον ἐπειγομένη.
Θῆκα δέ σοι τάδε ῥόπτρα· παραρρίψασα δὲ κισσόν,
Χεῖρα περισφίγξω χρυσοδέτῳ σπατάλῃ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γορφυεὶς ἡ Κνιδίη τὰ στέμματα, καὶ τὸ δίθυρσον
Τοῦτο τὸ λογχωτὸν, καὶ τὸ περισφύριον,
Οἷς αἰὲν βάκχευεν ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα,
Κισσῷ τὴν στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτομένη,
Ἀβροκόμη Διόνυσε, περὶ παστάδος ἠώρησεν
Ταῦτα τὰ τοῦ κάλλους κόσμια καὶ μανίης.

ΑΠΟ ΓΕΡΟΝΤΩΝ,

κεφ. ϛ'.

ΙΣΙΔΩΡΟΥ σχολαστικοῦ.

Λέκτρα μάτην μίμνοντα, καὶ ἀπρήκτου σκέπας εὐνῆς
Ἄνθετό σοι Μήνη σοὶ φίλος Ἐνδυμίων,

Αἰδέμονος· πολιὴ γὰρ ὅλου κρατέουσα καρήνου,
Οὐ σώζει προτέρης ἴχνιον ἀγλαΐης.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Σὸς πόσις ἀγχίσης, τοῦ εἵνεκα πολλάκι Κύπρι
Τὸ πρὶν ἐς Ἰδαίην ἔτρεχες ἠϊόνα,
Νῦν μόλις εὗρε μέλαιναν ἀπὸ κροτάφων τρίχα κό-
Θῆκε δέ σοι προτέρης λείψανον ἡλικίης. ψαι.
Ἀλλὰ θεὰ (δύνασαι γὰρ) ἢ ἡβητῆρά με τεῦξον,
Ἢ καὶ τὴν πολιὴν ὡς νεότητα δέχου.

ΑΠΟ ΓΕΩΡΓΩΝ,

ΦΙΛΛΙΓΓΟΥ.

Δράγματά σοι χώρου μικραύλακος ὦ φιλόπυρε
Δηοῖ Σωσικλέης θῆκεν ἀρουροπόνος,
Εὔσταχυν ἀμήσας τὸν νῦν σπόρον. ἀλλὰ καὶ αὖθις
Ἐκ καλαμητομίης ἀμβλὺ φέροι δρέπανον.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Χαλκὸν ἀροτρητὴν, κλασιβώλακα νειοτομῆα,
Καὶ τὴν ταυροδέτην βύρσαν ἐπαυχενίην,
Καὶ βουπλῆκτρον ἄκαιναν, ἐχετλήεντά τε γόμφον
Δηοῖ καλλιμάχης ἄνθετο γειοπόνος,
Τμήξας εὐαρότου ῥάχιν ὀργάδος. εἰ δ' ἐπινεύσεις
Τὸν στάχυν κομίσαι, καὶ δρεπάνην κομίσω.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Γλευκοπόταις σατύροισι καὶ ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ
Ἡρῶναξ, πρώτης δράγματα φυταλιῆς,
Τρισσῶν οἰνοπέδων τρισσοὺς ἱερώσατο, τούσδε
Ἐμπλήσας οἴνου πρωτοχύτοιο κάδους.
Ὧν ἡμεῖς σπείσαντες ὅσον θέμις οἴνοπι Βάκχῳ
Καὶ σατύροις, σατύρων πλείονα πιόμεθα.

Ἀδήλου.

Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κέντροισιν ἐχῖνον
Ῥαγολόγον, γλυκερῶν σίντορα θηλοπέδων,

Σφαιρηδὸν σταφυλῇ σὺν ἐπιστάζοντα δοκεύσας
  Κώμαυλος, Βρομίῳ ζωὸν ἀνεκρέμασεν.

Ἀδέσποτον.

Κώμαυλος τὸν ἐχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα
  Ῥᾶγας, ἀπέκτανεν τῷδ' ἐπὶ θηλοπέδῳ·
Αὐήνας δ' ἀνέθηκε φιλακρήτῳ Διονύσῳ
  Τὸν τὰ Διονύσου δῶρα λειζόμενον.

ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

Εὔδημος τὸν νηὸν ἐπ' ἀγροῦ τόνδ' ἀνέθηκε
  Τῷ πάντων ἀνέμων πιοτάτῳ ζεφύρῳ.
Εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοηθόος, ὄφρα τάχιστα
  Λικμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Εἶδον ἐγὼ τὸν πτῶκα καθήμενον ἐγγὺς ὀπώρης
  Βακχιάδος, πουλὺν βότρυν ἀμεργόμενον,
Ἀγρονόμῳ δ' ἀγόρευσα, καὶ ἔδρακεν· ἀπροϊδὴς δὲ
  Ἐγκέφαλον πλήξας ἐξεκύλισε λίθῳ.
Εἶπε δὲ καὶ χαίρων ὁ γεωπόνος, ἆ τάχα Βάκχῳ
  Λοιβῆς καὶ θυέων μικτὸν ἔδωκα γέρας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄσπορα πὰν λοφιῆντα τάδε Στρατόνικος ἀροτρεὺς
  Ἀντ' εὐεργεσίης ἄνθετό σοι τεμένη.
Βόσκε δ' ἔφη χαίρων τὰ σὰ ποίμνια, καὶ σέο χώρην
  Δέρκεο τὴν χαλκῷ μηκέτι τεμνομένην.
Αἴσιον εὑρήσεις τὸ ἐπαύλιον. ἐνθάδε γάρ σοι
  Ἠχὼ τερπομένη καὶ γάμον ἐκτελέσει.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Σπερμοφόρον πήρην ὠμαλγέα, κωλεσίβωλον
  Σφῦραν, καὶ γαμψὰς πυρολόγοις δρεπάνας,
Καὶ τριβόλους ὀξεῖς ἀχυρότριβας, ἱστοβοήν τε
  Σύζυγον ἀρότροις, καὶ φιλόγαιον ὕνιν,
Κέντρα τ' ὀπισθονυγῆ, καὶ βούστροφα δεσμὰ τενόντων,
  Καὶ τρίνακας ξυλίνας χεῖρας ἀρουροπόνων,

Γῦα πεπηρωθεὶς λισίξενος αὔλακι πολλῇ
Εκρέμασεν δηοῖ τῇ σαχυοστεφάνῳ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἀγρονόμῳ τάδε πανὶ καὶ εὐασῆρι λυαίῳ
Πρέσβυς καὶ νύμφαις τρεῖς ἀρχὰς ἔθηκε βίτων·
Πανὶ μὲν, ἀρτίτοκον χίμαρον συμπαίστορα μητρὸς,
Κισσοῦ δὲ βρομίῳ κλῶνα πολυπλανέος·
Νύμφαις δὲ, σκιερῆς εὐποίκιλον ἄνθος ὀπώρης,
Φύλλα τε πετταμένων αἱματόεντα ῥόδων.
Ἀνθ᾽ ὧν εὔυδρον νύμφαι τόδε δῶμα γέροντος
Αὔξετε, πὰν, γλαγερὸν· βάκχε, πολυςάφυλον.

ΣΑΒΙΝΟΥ.

Πανὶ βίτων χίμαρον, νύμφαις ῥόδα, θύρσα λυαίῳ,
Τειαπὸν ὑπ᾽ εὐπετάλοις δῶρον ἔθηκε φόβαις.
Δαίμονες ἀλλὰ δέχοισθε κεχαρμένοι. αὔξετε δ᾽ αἰεὶ,
Πάν, ἀγέλην· νύμφαι, πίδακα· βάκχε, γάνος.

ΓΕΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Λάζεο λιμνήεσσα κυθηρείας ὑμνοπόλοιο
Αἶψα τάδε κλειτοῦ δῶρα λεωνίδεω,
Πεντάδα τὴν σαφυλῆς εὐρώγεα, καὶ μελιηδὲς
Πρώϊον εὐφύλλων σῦκον ἀπ᾽ ἀκρεμόνων,
Καὶ ταύτην ἀπέτηλον ἀλινήκτειραν ἐλαίην,
Καὶ ψαισῶν ὀλίγων δράγμα πενιχραλέον,
Καὶ σαγόνα σπονδῖτιν ἀεὶ θυέεσσιν ὀπηδὸν,
Τῆς κύλικος βωμῷ πυθμένι κευθομένην.
Εἰ δ᾽ ὥς μευ βαρύγυιον ἀπώσαο νοῦσον, ἐλάσσεις
Καὶ πενίην, δώσω πιαλέον χίμαρον.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ.

Εκ πενίης (ὡς οἶσθα) ἀκραιφνέος, ἀλλὰ δικαίης,
Κύπρι, τάυτα δέχου δῶρα λεωνίδεω,
Πορφυρέην ταύτην ἐπιφυλλίδα, τήν θ᾽ ἁλίπαστον
Δρύπεπτα, καὶ ψαισῶν τὴν νομίμην θυσίην,
Σπονδὴν τὴν ἀσάλευτον ἄφυλιστα, καὶ τὰ μελιχρὰ
Σῦκα. σὺ δ᾽ ὡς νόσου, ῥύεο καὶ πενίης·

Καί ποτε βουθυτέοντά μ' ἐσόψεαι. ἀλλὰ σὺ δαῖμον
Σπονδαῖς ἀντιλαβεῖν τὴν ἀπ' ἐμεῦ χάριτα.

ΑΔΔΑΙΟΥ μακεδόνος.

Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετριμμένον ἐργατίνην βοῦν
Ἄλκων, οὐ φονίην ἤγαγε πρὸς κοπίδα,
Αἰδεσθεὶς ἔργων· ὁ δέ που βαθέῃ ἐνὶ ποίῃ
Μυκηθμοῖς ἀρότου τέρπετ' ἐλευθερίῃ.

ΑΠΟ ΓΥΝΑΙΚΩΝ,

κεφ. ηʹ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τὸν ἐραστῶν
Ἑσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον. ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος, οὐ δύναμαι.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου,
Εἰς τὴν αὐτήν.

Λαῒς ἀμαλδυνθεῖσα χρόνῳ περικαλλέα μορφὴν,
Γηραλέων στυγέει μαρτυρίην ῥυτίδων.
Ἔνθεν πικρὸν ἔλεγχον ἀπεχθήρασα κατόπτρου,
Ἄνθετο δεσποίνῃ τῆς πάρος ἀγλαΐης.
Ἀλλά σύ μοι Κυθέρεια δέχου νεότητος ἑταῖρον
Δίσκον, ἐπεὶ μορφὴ σὴ χρόνον οὐ τρομέει.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Κάλλος μὲν Κυθέρεια χαρίζεαι· ἀλλὰ μαραίνει
Ὁ χρόνος ἑρπύζων σὴν βασίλεια χάριν.
Δῶρον δ' ὑμετέροιο παραπλαμένου με, Κυθήρη,
Δέχνυσο καὶ δώρου πότνια μαρτυρίην.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Εἰς τὸ αὐτό.

Ἑλλάδα νικήσασαν ὑπέρβιον ἀσπίδα Μήδων,
Λαῒς θῆκεν ἑῷ κάλλεϊ ληϊδίην.
Μούνῳ ἐνικήθη ὑπὸ γήραϊ, καὶ τὸν ἔλεγχον
Ἄνθετό σοι Παφίη τὸν νεότητι φίλον.
Ἧς γὰρ ἰδεῖν στυγέει πολιῆς πολυδηνθέα μορφὴν,
Τῆσδε συνεχθαίρει καὶ σκιόεντα τύπον.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου.

Κερκίδα τὴν φιλαοιδὸν ἀθηναίῃ θέτο βιττὼ
  Ἄνθεμα, λιμηρῆς ἄρμενον ἐργασίης.
Εἶπε δέ, χαῖρε θεά, καὶ τήνδ' ἔχε. χήρη ἐγὼ γὰρ,
  Τέσσαρας εἰς ἐτέων ἐρχομένη δεκάδας.
Ἀρνεῦμαι τὰ σὰ δῶρα· τὰ δ' ἔμπαλι, κύπριδος ἔργων
  Ἅπτομαι. ὥρης γὰρ κρέσσον ὁρῶ τὸ θέλειν.

Ἀδέσποτον εἰς τὸ αὐτό.

Κερκίδα τὴν φιλεργὸν ἀθηναίῃ θέτο βιττὼ
  Ἄνθεμα, λιμηρῆς ἄρμενον ἐργασίης,
Πάντας ἀποστύξασα γυνὴ τότε τοὺς ἐν ἐρίθοις
  Μόχθους, καὶ στυγερὰς φροντίδας ἱστοπόνων.
Εἶπε δ' ἀθηναίῃ, τῶν κύπριδος ἅψομαι ἔργων,
  Τὴν πάριδος κατὰ σοῦ ψῆφον ἐνεγκαμένη.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου.

Σοὶ τὰ λιποστεφάνων διατίλματα μυρία φύλλων,
  Σοὶ τὰ νοοπλήκτου πλαστὰ κύπελλα μέθης,
Βόστρυχα σοὶ τὰ μύροισι δεδευμένα, τῇδε κονίῃ
  Σκῦλα ποθοβλήτου κεῖται ἀναξαγόρεω.
Σοὶ τάδε λαῒς ἄπαντα. παρὰ προθύροις γὰρ ὁ δειλὸς
  Τοῖσδε σὺν ἀκρήβαις πολλάκι παννυχίσας,
Οὐκ ἔπος, οὐ χαρίεσσαν ὑπόσχεσιν, οὐδὲ μελιχρῆς
  Ἐλπίδος ὑβριστὴν μῦθον ἐπεσπάσατο·
(Φεῦ, φεῦ) γυιοτακὴς δὲ λιπὼν τάδε σύμβολα κώμων,
  Μέμφεται ἀστρέπτῳ κάλλεϊ θηλυτεράων.

Ἀδέσποτον.

Ἡ τὸ πρὶν αὐχήσασα πολυχρύσοις ἐπ' ἐρασταῖς,
  Ἡ νέμεσιν δεινὴν οὐχὶ κύσασα θεόν,
Μίσθια νῦν σπαθίοις πενιχροῖς πηνίσματα κρούει.
  Ὀψέ γ' ἀθηναίη κύπριν ἐληΐσατο.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἡ πρὶν ἀθηναίης ὑπὸ κερκίσι καὶ τὰ καθ' ἱστῶν
  Νήματα νικαρέτη πολλὰ μιτωσαμένη,

Κύπριδι τὸν κάλαθόν τε, τὰ πηνία, καὶ τὰ σὺν αὐτοῖς
  Ἄρμεν', ἐπὶ προδόμου πάντα πυρῆς ἔθετο,
Ἔρρετε (φωνήσασα) κακῶν λιμηρὰ γυναικῶν
  Ἔργα, νέων τήκειν ἄνθος ἐπιστάμενα.
Εἵλετο δὲ στεφάνους καὶ πηκτίδα, καὶ μετὰ κώμων
  Ἡ παῖς τερπνὸν ἔχειν ἐν θαλίαις βίοτον.
Εἶπε δέ, πάντως σοι δεκάτην ἀπὸ λήμματος οἴσω
  Κύπρι· σὺ δ' ἐργασίην καὶ λάβε καὶ μετάδος.

ΑΡΧΙΟΥ.

Αἱ τρισσαί, Σατύρη τε καὶ Ἡρακλεία καὶ Εὐφρώ,
  Θυγατέρες Ξούθου καὶ Μελίτης, Σάμιαι·
Ἁ μὲν, ἀραχναίοιο μίτου πολυδίνεα λάτριν
  Ἄτρακτον δολιχᾶς οὐκ ἄτερ ἀλακάτας·
Ἁ δὲ, πολυσπαθέων μελεδήμονα κερκίδα πέπλων,
  Εὔθροον· ἁ τριτάτα δ' εἰροχαρῆ τάλαρον,
Οἷς ἔσχον χερνῆτα βίον δῆν αἰὸν ἀθάνα
  Πότνια, ταῦθ' αἱ σαὶ θέσαν ἐργάτιδες.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Τῇ Παφίῃ στεφάνους, τῇ Παλλάδι τὴν πλοκαμῖδα,
  Ἀρτέμιδι ζώνην ἄνθετο Καλλιρόη.
Εὕρετο γὰρ μνηστῆρα τὸν ἤθελε, καὶ λάχεν ἥβην
  Σώφρονα, καὶ τεκέων ἄρσεν ἔτικτε γένος.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἀντὶ βοὸς χρυσέου τ' ἀναθήματος Ἴσιδι τούσδε
  Θήκατο τοὺς λιπαροὺς Παμφίλιον πλοκάμους.
Ἡ δὲ θεὸς τούτοις γάνυται πλέον ἤπερ Ἀπόλλων
  Χρυσῷ, τὸν Λυδὸς Κροῖσος ἔπεμπε θεῷ.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ὦ ξυρὸν οὐράνιον, ξυρὸν ὄλβιον, ᾧ πλοκαμῖδας
  Κειραμένη πλεκτὰς ἄνθετο Παμφίλιον,
Οὔ σέ τις ἀνθρώπων χαλκεύσατο· πὰρ δὲ καμίνῳ
  Ἡφαίστου, χρυσέην σφῦραν ἀειραμένη,
Ἡ λιπαροκρήδεμνος (ἵν' εἴπωμεν καθ' Ὅμηρον)
  Χερσί σε ταῖς ἰδίαις ἐξεπόνησε Χάρις.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου.

Κερκίδα τὴν ὀρθρινὰ χελιδόνων ἅμα φωνᾷ
Μελπομέναν, ἱστῶν Παλλάδος ἀλκυόνα,
Τόν τε καρηβαρέοντα πολύρροίβητον ἄτρακτον,
Κλωστῆρα στρεπταῖς εὔδρομον ἀμφὶ πέδαις,
Καὶ πήνας, καὶ τόνδε φιληλάκατον καλαθίσκον,
Στάμονος ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλακα,
Παῖς ἀγαθοῦ Τελέσιλλα Διοκλέος, ἁ φιλοεργὸς,
Εἰροκόμων κούρα θήκατο δεσπότιδι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Παλλάδι ταὶ τελεταὶ θέσαν ἅλικες, ἶσον ἀράχνᾳ
Τεῦξαι λεπταλέον στήμον' ἐπιστάμεναι.
Δημὼ μὲν ταλαρίσκον εὔπλοκον· Ἀρσινόα δὲ,
Ἐργάτιν εὐκλώστου νήματος ἠλακάτην·
Κερκίδα δ' εὐποίητον ἀηδόνα τὰν ἐν ἐρίθοις,
Βακχυλὶς, εὐκρίτους ᾇ διέκρινε μίτους.
Ζώειν γὰρ δίχα παντὸς ὀνείδεος εἵλεθ' ἑκάστη,
Ξεῖνε, τὸν ἐκ χειρῶν ἀρνυμένα βίοτον.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Κερκίδας ὀρθρολάλοισι χελιδόσιν εἰκελοφώνους,
Παλλάδος ἱστοπόνου λεπτομίτους κάμακας,
Καὶ κτένα κοσμοκόμην, καὶ δακτυλότριπτον ἄτρακτον
Σφονδυλοδινήτῳ νήματι νηχόμενον,
Καὶ τάλαρον σχοίνοισιν ὑφασμένον, ὅν ποτ' ὀδόντων
Ἐπλήρου τολύπη πᾶσα καθαιρομένη,
Σοὶ φιλέριθε κόρη Παλλάντιας, ἡ βαθύγηρως
Αἰσινόη πενίης δῶρον ἀνεκρέμασεν.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιὰ μέχρι παλαιστῆς,
Καὶ σπιθαμῆς οὔλης, Βίττιον εἰργάσατο·
Θάτερα δ' Ἀντιάκλεα προσήρμοσε. τὸν δὲ μεταξὺ
Μαίανδρον, καὶ τὰς παρθενικὰς, Βιττὴ.
Κούρη καλλίστη Διὸς Ἄρτεμι, τοῦτο τὸ νῆμα
Πρὸς ψυχῆς θείης τὴν τριπόνητον ἔχειν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἄρτεμι, σοὶ ταύτην ὦ πάρθενε, πότνα γυναικῶν,
Ταὶ μίαν αἱ τελοταὶ πέζαν ὑφηνάμεθα·
Καὶ Βιττὼ μὲν τάνδε χοροιθαλέας κάμε κούρας,
Λοξά τε μαιάνδρου ῥεῖθρα πολυπλανέος·
Ξανθὰ δ' Ἀντίκλεια τὸν ἀγχόθι μήσατο κόσμον
Πρὸς λαιᾷ ποταμοῦ κεκλιμένον λαγόνι.
Τὸν δέ νυ δεξιτερῶν νασμῶν πέλας ἰσοπάλαιστον
Τοῦτον ἐπὶ σπιθαμῇ, Βιτίον ἠνύσατο.

ΗΔΥΛΟΥ.

Ἁ μίτρα, τό θ' ἁλουργὲς ὑπένδυμα, τοί τε λάκωνες
Πέπλοι, καὶ ληρῶν οἱ χρύσεοι κάλαμοι
Πάνθ' ἅμα Νικονόη συνεπέκπιεν. ἐκ γὰρ ἐρώτων
Καὶ χαρίτων ἡ παῖς ἀμβρόσιόν τι θάλος.
Τοιγάρ, τῷ κρίναντι τὰ καλλιστεῖα Πριήπῳ
Νεβρίδα καὶ χρυσέην τήνδ' ἔθετο προχόην.

ΕΡΩΤΙΚΩΝ, κεφ. θ.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθίου ἐννεάς εἰμι·
Ἀλλά μ' ὁ τεκνήνας ἄνθετο σοὶ Παφίη.
Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω ὅσσον Ἔρωτι,
Ὄργια τοσσατίων ἀμφιέπουσα πόθων.
Αἰτεῖ δ' ἀντὶ πόνων, ἵνα οἱ διὰ σεῖο παρείη
Ἤ τινα μὴ φιλέειν, ἢ ταχὺ πειθομένην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄνθετό σοι κρωβύλην καὶ νεβρίδας ἡμέτερος πὰν
Εὔιε, καλλείψας σὸν χορὸν ἐκ Παφίης.
Ἡ γὰρ φιλέει, καὶ πλάζεται. ἀλλὰ σὺ Βάκχε
Ἵλαθι τῷ ξυνὴν ἀμφιέποντι τέχνην.

ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Αὐτή σοι Κυθέρεια τὸν ἱμερόεντ' ἀπὸ μαστῶν
Ἰνῶ λυσαμένη κεστὸν ἔδωκεν ἔχειν;

Ὡς αἰθελξινόοισιν ἀεὶ φίλτροισι δαμάζῃς
  Ἀνέρας. ἐγγήσω δ᾽ εἰς ἐμὲ πᾶσι μόνον.

Ἄδηλον.

Φρυνὴ τὸν πτερόεντα, τὸν εὔτεχνον ἔρωτα,
  Μισθὸν ὑπὲρ τέκνων αὐθέτο Θεσπιάσι.
Κύπριδος ἡ τέχνη ζηλούμενον, οὐκ ἐπιμεμφὲς
  Δῶρον. ἐς ἀμφοτέρους δ᾽ ἔπρεπε μισθὸς ἔρως.
Δοιῆς ἐκ τέχνης αἰνέω βροτὸν, ὅς γε καὶ ἄλλοις
  Δοὺς, θεὸν ἐν σπλάγχνοις εἶχε τελειότερον.

ΕΥΧΩΝ, κεφ. ιζ.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ζηνὸς καὶ Λητοῦς θηροσκόπε τοξότι κούρη
  Ἄρτεμις, ἣ θαλάμους τοὺς ὀρέων ἔλαχες,
Νοῦσον τὴν στυγερὴν αὐθημερὸν ἐκ βασιλῆος
  Ἐσθλοτάτου πέμψαις ἄχρις ὑπερβορέων.
Σοὶ γὰρ ὑπὲρ βωμῶν, ἀτμὸν λιβάνοιο Φίλιππος
  Ῥέξει καλλιθύτων ταῦρον ὀρειονόμον.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἥ τε Σάμου μεδέουσα καὶ ἣ λάχες Ἴμβρασον Ἥρη,
  Δέξο γενεθλιδίους πότνα θυηπολίας.
Μόσχων ἱερὰ ταῦτα, τά σοι πολὺ φίλτατα πάντων
  Ἴσμεν ὅσοι μακάρων θεσμὸν ἐπιστάμεθα.
Εὔχετ᾽ ἐπισπένδων τάδε Μάξιμος· ἡ δ᾽ ἐπένευσεν
  Ἔμπεδα. μοιράων δ᾽ οὐκ ἐμέγηρε λίνα.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Λαμπάδα κηροχίτωνα, χρόνου τυφήρεα λύχνον,
  Σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγόμενον παπύρῳ,
Ἀντίπατρος Πείσωνι φέρει γέρας. ἢν δέ μ᾽ ἀνάψας
  Εὔξηται, λάμψω φέγγος ἀκουσόθεον.

ΘΗΡΩΝ, κεφ. ια.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἔκ ποτε τῆς φρικτοῖο θεῆς σεσοβημένος οἴστρῳ,
  Ῥομβητὴς δονίων λυσσομένους πλοκάμους,

Θηλυχίτων, ἀσκητὸς ἐϋσπείρεσι κορύμβοις,
  Ἁβρόν τε στρεπτῷ ἅμματι κεκρυφάλων,
Ἴδρις ἀνήρ, κοιλῶπιν ὀρειάδα δύσατο πέτρην,
  Ζωὸς ἐλαστρηθεὶς ψυχοπαγεῖ νιφάδι.
Τῷ δέ κεν ἀρρίγητος ἐπένθορε ζαμενοφόνος θήρ,
  Ἐς τὸν ἑὸν προμολὼν φωλεὸν ἑσπέριος.
Ἀθρήσας δ᾽ ἐς φῶτα, καὶ ἐν τρήτοισιν ἀϋτμὴν
  Μυκτῆρσι βροτέας σαρκὸς ἐρυσσάμενος,
Ἔστα μὲν βελαροῖσιν ἐπ᾽ ἴχνεσιν· ὄμμα δ᾽ ἑλίξας,
  Βρυχᾶτο σφεδανὸν ὄβριμον ἐκ γενύων.
Ἀμφὶ δέ οἱ σμαράγει μὲν ἐναυλιστήριον ἄντρον,
  Ἄχει δ᾽ ὑλάεις ἀγχινεφὴς σκόπελος.
Αὐτὰρ ὁ θαμβήσας φθόγγον βαρύν, ἐν μὲν ἅπαντα
  Ἐν στέρνοις ἐάγη θυμὸν ὀρινόμενον·
Ἀλλ᾽ ἔμπας ἐρίμυκον ἀπὸ στομάτων ὀλολυγὴν
  Ἧκεν, ἐδίνησεν δ᾽ ἀστροφάλιγγα κόμην·
Χειρὶ δ᾽ ἀνασχόμενος μέγα τύμπανον, ἐπλατάγησεν,
  Δινωτὸν ῥείας ὅπλον ὀλυμπιάδος,
Τὸ ζωᾶς ἐπαρωγόν. ἀήθεα γὰρ τότε βύρσης
  Ταυρείου κενεὸν δοῦπον ἔδεισε λέων·
Ἐκ δὲ φυγὼν ὤρουσεν. ἴδ᾽ ὡς ἐδίδαξεν ἀνάγκα
  Πάνσοφος ἐξευρεῖν ἔκλυσιν ἀΐδεω.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πυρσοῦ τοῦτο λέοντος ἀπεφλοιώσατο δέρμα
  Σῶσος, ὁ βουπαλίων δουρὶ φονευσάμενος.
Ἄρτι καταβρύχοντα τὸν *
  Οὐδ᾽ ἵκετ᾽ ἐκ μάνδρας αὖθις ἐπὶ ξυλόχους.
Μοσχείου δ᾽ ἀπέτισεν ὁ θὴρ αἶθ᾽ αἵματος αἷμα,
  Βληθεὶς· ἀσθεναὶ δ᾽ εἶχε βοοκτασίαν.

ΓΑΙΤΟΥ.

Παῖδα πατὴρ ἀλκῶν ὀλοῷ σφιγχθέντα δράκοντι
  Ἀθρήσας, δειλῇ τόξον ἔκαμψε χερί.
Θηρὸς δ᾽ οὐκ ἀφάμαρτε· διὰ στόματος γὰρ ὀϊστὸς
  Ἤιξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὕπερθε βρέφους.

Παυσάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δρυῒ τῇδε φαρέτρην
 Σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

ΙΣΟΨΗΦΑ, κεφ. ιβ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ἀλεξανδρέως πάντα.

Θύει σοι τόδε γράμμα γενεθλιακοῖσιν ἐν ὥραις,
 Καῖσαρ, νειλαίη μοῦσα λεωνίδεω.
Καλλιόπης γὰρ ἄκαπνον ἀεὶ θύος· εἰς δὲ νέωτα,
 Ἢν ἐθέλῃς, θύσει τοῦδε περισσότερα.

Ἄλλο.

Τῶνδε λεωνίδεω θαλερὴν πάλι δέρκεο μοῦσαν
 Δίστιχον, εὐθίκτου παίγνιον εὐεπίης.
Ἔσται δ' ἐν χρονίοις μήκει περικαλλὲς ἄθυρμα
 Τοῦτο καὶ ἐν δείπνοις καὶ παρὰ μουσοπόλοις.

Ἄλλο.

Οἰδιπόδης κρίσις ἐστί, καὶ τὰ ἑξῆς, ζήτει ἐν τῷ δ' κεφαλαίῳ, ἐν ᾧ τὰ ἀντιστρέφοντά ἐστι.

Ἄλλο.

Γέμματα τίς λιπόωντα, τίς ἄρει τῷ πτολιπόρθῳ
 Βότρυς, τίς δὲ ῥόδων θῆκεν ἐμοὶ κάλυκας;
Νύμφαις ταῦτα φέροι τις· ἀναιμάκτους δὲ θυηλὰς
 Οὐ δέχομαι βωμοῖς ὁ θρασύμητις ἄρης.

Ἄλλο.

Ἄλλος ἀπὸ σταλίκων, ὁ δ' ἀπ' ἠέρος, ὃς δ' ἀπὸ πόντου
 Εὔπολι σοὶ πέμπει δῶρα γενεθλίδια·
Ἀλλ' ἐμέθεν δέξαι μουσῶν στίχον, ὅστις ἐς αἰεὶ
 Μίμνοι καὶ φιλίης σῆμα καὶ εὐμαθίης.

Ἄλλο.

Αὔλιον ἰοδόκην καὶ καμπύλον ἄρτεμι τόξον
 Νίκις ὁ λυσιμάχου παῖς ἀνέθηκε λίβυς.
Ἰοὺς γὰρ πληθοῦσαν ἀεὶ λαγόνεσσι φαρέτρης,
 Δορκάσι καὶ βαλίαις ἐξεκένωσ' ἐλάφοις.

Ἄλλο.

Εἷς πρὸς ἕνα ψήφοισιν ἰσάζεται, οὐ δύο δοιοῖς.
 Οὐ γὰρ ἔτι στέργω τὴν δολιχογραφίην.

Ἄλλο.

Τὴν βιστάτην χαρίτων ἀπ' ἐμεῦ πάλι λάμβανε βί(βλον
  Καῖσαρ, ἰσηρίθμου σύμβολον εὐεπίης,
Νείλου ὅπως καὶ τήνδε δι' Ἑλλάδος ἰθύνουσαν
  Τῇ χθονίῃ πέμψῃ δῶρον ἀοιδότατον.

Ἄλλο.

Ἄλλος μὲν κρύσταλλον, ὁ δ' ἄργυρον, οἳ δὲ, τοπάζους,
  Πέμψουσι, πλούτου δῶρα γενεθλίδια·
Ἀλλ' ἴδ' Ἀγριππίνη δύο δίστιχα μοῦνον ἰσώσας,
  Ἀρκοῦμαι δώροις ἃ φθόνος οὐ δαμάσει.

ΚΑΡΚΙΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΕΜΜΕΤΡΟΙ, κατ' ἀναποδισμόν.

κεφ. ιγ.

Ἀθλήσας ἤδη πόλῳ πηδήσας ἦλθα.
Ἀμήσας ἄρδην, ὀρφηφόρον ἥδρασα σῆμα.
Ἀλύξας ὥρην ἣν ἐμῷ μόθην, ἤρωσα ξύλα.

Εἰς Διομήδους τάφον.

Ἤδη μοι Δίος ἄρα πηγὴ παρὰ σοὶ Διομήδη.
Νοσῶ· σὺ ὃς εἶ ἴαμα Ἰησοῦ, σῶσον.
Νῷ ἐλατά, μὴ ὀντά, σοφὸς ἄτη, νοήματα λέων.
Ἱερὰ σὰ παρὰ χείλη ἥλιε γλαφρὰ πᾶσα ῥεῖ.
Νίψον ἀνομήματα, μὴ μόναν ὄψιν.
Νόμον ὁ κοινὸς ἔχε σὸν οἰκονόμον.
Σοφὸς ἔγωγε ἤδη ὢν ἄνω, χαρὰ τῶν ἄνω· γλωττὰ
Κάτω, λέγων αἱ ὢ ταραχῶν ἄνω, ἤδη ἔγωγε σοφός.

ΑΠΟ ΚΗΠΩΡΩΝ,

κεφ. ιδ.

Σκάπτειραν κήποιο φιλυδρήλοιο δίκελλαν,
  Καὶ δρεπάνην καυλῶν ἄσκυλον ἐκτομίδα,
Τήν τ' ἐπινωτίδιον βροχετῶν ῥακόεσσαν ἀρωγὸν,
  Καὶ τὰς ἀρρήκτους ἐμβάδας ὠμοβοεῖς,
Τόν τε δι' εὐτρήτοιο πέδου δύνοντα κατ' ἰθὺ,
  Ἀρτιφυοῖς κράμβης πάσσαλον ἐμβολέα.

Καὶ σκάφος ἐξ ὀχετῶν πρασιὴν διψῶσαν ἐγείρειν,
Αὐχμηροῖο θέρους οὔποτε παυσάμενον,
Σοί τοι κηπωρὸς ποταμῶν ἀνέθηκε Πρίηπε,
Κτησάμενος ταύτης ὄλβον ἀπ' ἐργασίης.

ΖΩΝΑ.

Ἀρτιχανῆ ῥοιάν τε, καὶ ἀρτίχνουν τόδε μῆλον,
Καὶ ῥυτιδόφλοιον σῦκον ἐπομφάλιον,
Πορφύρεόν τε βότρυν μεθυπίδακα, πυκνόρρωγον,
Καὶ κάρυον λεπτῆς ἀρτίδορον λεπίδος,
Ἀγροιώτῃ τῷδε μονοστόρθυγγι Πριήπῳ
Θῆκεν ὁ καρποφύλαξ δενδριακὴν θυσίην.

Ἀδέσποτον.

Ἀλκιμένης ὁ πενιχρὸς ἐπὶ σμικρῷ τινι κήπῳ
Τοῦ φιλοκαρποφόρου κτησάμενος θέρεος,
Ἰσχάδα καὶ μῆλον καὶ ὕδωρ, γέρα Πανὶ κομίζω,
Ὅττι σύ μοι βιότου τῶν ἀγαθῶν ταμίας.
Ὧν τὰ μὲν ἐκ κήποιο, τὰ δ' ὑμετέρης ἀπὸ πέτρης
Δέξο· καὶ ἀντιδιδοὺς, δὸς πλέον ὧν ἔλαβες.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ῥοιὴν ξανθοχίτωνα, γεραιόφλοιά τε σῦκα,
Καὶ ῥοδέας σταφυλῆς ὠμὸν ἀποσπάδιον,
Μῆλόν θ' ἡδύπνουν λεπτῇ πεποκωμένον ἄχνῃ,
Καὶ κάρυα χλωρῶν ἐκφανὲ' ἐκ λεπίδων,
Καὶ σίκυον χνοάοντα τὸν ἐν φύλλοις πεδοκοίτην,
Καὶ περκὴν ἤδη χρυσοχίτων' ἐλάην,
Σοὶ φιλοδῖτα Πρίηπε φυτοσκάφος ἄνθετο Λάμων,
Δένδρεσι καὶ γυίοις εὐξάμενος θαλέθειν.

ΑΠΟ ΚΥΝΗΓΩΝ, κεφ. ιε.

ΣΑΤΥΡΙΟΥ εἰς τρεῖς ἀδελφούς.

Θηρευτὴς δολιχὸν τόδε δίκτυον ἄνθετο Δᾶμις,
Πίγρης δ' ὀρνίθων λεπτόμιτον νεφέλην,
Τριγλοφόρους δὲ χιτῶνας ὁ νυκτερέτης θέτο Κλείτωρ
Τῷ Πανὶ, τρισσῶν ἐργασίης καμάτων.

Ἵλαος εὐσεβέεσσιν ἀδελφεοῖς ἐπίνευσον
Πτηνὰ καὶ ἀγροτέρων κέρδεα καὶ νεπόδων.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων
Εἰς τὸ αὐτό.

Γνωτῶν τριστατίων ἐκ τριστατίης λίνα θήρης
Δέχνυσο πάν. πίγρης σοὶ γὰρ ἀπὸ πτερύγων
Ταῦτα φέρει· θηρῶν, δᾶμις· κλείτωρ δὲ, θαλάσσης.
Καί σφι δὸς εὐαγρεῖν ἠέρα, γαῖαν, ὕδωρ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ Εἰς τὸ αὐτό.

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι
Ἀγρότα πάν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης.
Ὧν ἀπὸ μὲν πτηνῶν, πίγρης τάδε· ταῦτα δὲ δᾶμις,
Τετραπόδων· κλείτωρ δ' ὁ τρίτος, εἰναλίων.
Ἀνθ' ὧν τῷ μὲν πέμπε δι' ἠέρος εὔστοχον ἄγρην·
Τῷ δὲ, διὰ δρυμῶν· τῷ δὲ, δι' ἠϊόνων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου Εἰς τὸ αὐτό.

Πανὶ τάδ' αὔθαιμοι τρισσοὶ θέσαν ἄρμενα τέχνης·
Δᾶμις μὲν, θηρῶν ἄρκυν ὀρειονόμων·
Κλείτωρ δὲ, πλωτῶν τάδε δίκτυα· τῶν δὲ πετεινῶν
Ἄρρηκτον πίγρης τήνδε δεραιοπέδην.
Τὸν μὲν γὰρ ξυλόχων, τὸν δ' ἠέρος, ὃν δ' ἀπὸ λίμνης
Οὔποτε σὺν κενεοῖς οἶκος ἔδεκτο λίνοις.

ΖΩΣΙΜΟΥ Εἰς τὸ αὐτό.

Εἰναλίων κλείτωρ τάδε δίκτυα, τετραπόδων δὲ,
Δᾶμις, καὶ πίγρης θῆκεν ὑπηνεμίων
Πανὶ, κασιγνήτων ἱερὴ τριάς. ἀλλὰ σὺ θήρην
Ἠερίην πόντῳ κἢν χθονὶ τοῖσδε νέμε.

ΑΡΧΙΟΥ Εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ τάδε πὰν σκοπιῆτα πολυαίολα δῶρα συναίμοι
Τρίζυγες ἐκ τρισσῆς θέντο λινοστασίης.
Δίκτυα μὲν δᾶμις θηρῶν· πίγρης δὲ, πετεινῶν
Λαιμοπέδας· κλείτωρ δ' εἰναλίφοιτα λίνα.
Ὧν τὸν μὲν καὶ ἐσαῦθις ἐν ἠέρι, τὸν δ' ἔτι θείης
Εὔστοχον ἐν πόντῳ· τὸν δὲ, κατὰ δρυόχους.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ἀγραύλῳ τάδε Πανὶ βιαρκέος ἄλλος ἀπ' ἄλλης
  Αὔθαιμοι τρισσοὶ δῶρα λινοστασίης·
Πίγρης μὲν, δειραχθὲς εὔβροχον ἅμμα πετεινῶν·
  Δᾶμις δ' ὑλονόμων δίκτυα τετραπόδων,
Ἄρκων δ' εἰναλίων κλειτῶρ πόρεν· οἷς σὺ δι' αἴθρης
  Καὶ γαίης καὶ πελάγευς εὔστοχα πέμπε λίνα.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Ταῦτά σοι ἔκ τ' ὀρέων, ἔκ τ' αἰθέρος, ἔκ τε θαλάσσης,
  Τρεῖς γνωτοὶ τέχνης σύμβολα Πὰν ἔθεσαν.
Ταῦτα μὲν εἰναλίων κλειτῶρ λίνα· κεῖνα δὲ πίγρης,
  Οἰωνῶν· Δᾶμις τὰ τρίτα τετραπόδων.
Οἷς ἅμα χερσαίῃσιν, ἅμ' ἠερίῃσιν ἐν ἄγραις,
  Ἀγρεῦ, ἅμ' ἐν πλωτοῖς, ὡς πρὶν, ἀρωγὸς ἴθι.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Τρίζυγες οὐρεσίοικε κασίγνητοι τάδε τέχνας
  Ἄλλος ἀπ' ἀλλοίας σοὶ τάδε Πὰν ἔθεσαν.
Καὶ τὰ μὲν ὀρνίθων, πίγρης· τὰ δὲ δίκτυα θηρῶν,
  Δᾶμις· ὁ δὲ κλειτῶρ, εἰναλίων ἔπορεν.
Τῶν, ὁ μὲν, ἐν ξυλόχοισιν· ὁ δ' ἠερίῃσιν ἐν ἄγραις
  Αἰέν· ὁ δ' ἐν πελάγει εὔστοχον ἄγραν ἔχοι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Πίγρης ὀρνίθων ἀπὸ δίκτυα, Δᾶμις ὀρείων,
  Κλειτῶρ δ' ἐκ βυθίων, σοὶ τάδε Πὰν ἔθεσαν,
Ξυνὸν ἀδελφεοὶ θήρης γέρας· ἄλλος ἀπ' ἄλλης
  Ἱδρυτὰ κἀκ γαίης, ἱδρυτὰ καὶ πελάγευς.
Ἀνθ' ὧν τῷ μὲν, ἁλός· τῷ δ' ἠέρος· ᾧ δ' ἀπὸ δρυμῶν
  Πέμπε κράτος ταύτῃ δαῖμον ἐπ' εὐσεβίῃ.

ΖΩΣΙΜΟΥ Θασίου εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ τάδε Πὰν θηρευτὰ ἀνηρτήσαντο σύναιμοι
  Δίκτυα, τριχθαδίης δῶρα κυνηγεσίης.
Πίγρης μὲν, πτηνῶν· κλειτῶρ, ἁλός· ὃς δ' ἀπὸ χέρσου,
  Δᾶμις, τετραπόδων ἀσκύλος ἰχνελάτης.

Ἀλλὰ σὺ κὴν δρυμοῖσι καὶ εἰν ἁλὶ καὶ διὰ μέσσης
Ἠέρος εὐάγρει τοῖσδε δίδου κάματον.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Τρισσά τάδε τρισσοὶ θηραγρέται, ἄλλος ἀπ' ἄλλης
Τέχνης, πρὸς ἱκνῶ Πανὸς ἔθεντο λίνα.
Πίγρης μὲν, πτηνοῖσιν ἐφεὶς βόλον· ἐν δ' ἁλίοισι
Κλείτωρ· ἐν θηρσὶ, Δᾶμις ἐρημονόμοις.
Τοὔνεκα Πὰν, τὸν μέν τι δι' αἰθέρος, ὃν δ' ἀπὸ λό-
Τὸν δ', δι' αἰγιαλῶν θὲς πολυαγρότερον. (χμης,

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Βριθὺ μὲν ἀγραύλων τόδε δίκτυον αἴθετο θηρῶν
Δᾶμις, καὶ Πίγρης πτηνολέτιν νεφέλην,
Ἀπλόταταν δ' ἁλὶ τοῦτο μιτορραφὲς ἀμφίβληστρον
Κλείτωρ· εὐθήρῳ Πανὶ προσευξάμενοι.
Τοὔνεκα Πὰν κρατερῷ πόρε Δάμιδι λήϊδα θηρῶν,
Πίγρῃ δ' οἰωνῶν, Κλείτορι δ' εἰναλίων.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ Διοκλέους εἰς τὸ αὐτό.

Δίκτυά σοι τάδε Πὰν αἰεθήκαμεν οἶκος ἀδελφῶν,
Οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἠέρος, ἐκ πελάγευς.

* * *

Δικτυβόλου. τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.
Τὸν τρίτον ἐν πτηνοῖσιν ἐπίβλεπε· τῆς γὰρ ἁπάντων
Δᾶμον ἔχεις ἡμέων δῶρα λινοστασίης.

ΑΛΦΕΙΟΥ μιτυληναίου εἰς τὸ αὐτό.

Πανὶ κασιγνήτων ἱερὴ τριάς, ἄλλος ἀπ' ἄλλης
Αἴθετ' ἀπ' οἰκείης σύμβολον ἐργασίης.
Πίγρης ὀρνίθων, ἁλίων ἀπομοίρια Κλείτωρ,
Ἔμπαλιν ἰθυτενῶν Δᾶμις ἀπὸ σταλίκων.
Ἀνθ' ὧν εὐάγρειν, ᾧ μὲν χθονός, ᾧ δὲ διδοίης
Ἐξ ἁλός· ᾧ δὲ νέμοις ἠέρος ὠφελίην.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ταραντίνου.

Ὁ Κρὴς θηρίμαχος τὰ λαγωβόλα Πανὶ Λυκαίῳ
Ταῦτα πρὸς Ἀρκαδικοῖς ἐκρέμασε σκοπέλοις.

Ἀλλὰ σὺ Θειμάχου δώρων χάριν ἀγρέτα δαῖμον
  Χεῖρα κατιθύνοις τοξότιν ἐν πολέμῳ·
Ἔν τε συναγκείαισι παρίστασο δεξιτερῇσι,
  Πρῶτα διδοὺς ἄγρης δῶρα κατ' ἀντιπάλων.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου.

Σοὶ τόδε πενταίχμοισι ποδῶν ὡπλισμένον ἀκμαῖς
  Ἀκροχανὲς φονίῃ χειρὶ συνεξερύσας,
Ἄνθετο δέρμα λέοντος ὑπὸ πίτυν αἰγιπόδη Πὰν
  Τεῦκρος Ἄραψ, καὐτὴν ἀγρέτιν αἰγανέην.
Αἰχμῇ δ' ἡμιβρῶτι τύποι μίμνουσιν ὀδόντων,
  Ἣ ἔπι βρυχητὴν θὴρ ἐκένωσε χόλον.
Ὑδριάδες νύμφαι δὲ σὺν ὑλονόμοισι χορείην
  Στῆσαν, ἐπεὶ καὐτὰς πολλάκις ἐξεφόβει.

ΖΩΝΑ.

Τοῦτό σοι ὑλαβῶτα κατ' ἀγριάδος πλατάνοιο
  Δέρμα λυκορραίστης ἐκρέμασεν Τελέσων,
Καὶ τὴν ἐκ κοτίνοιο καλαύροπα, τὴν ποκα τῆνος
  Πολλάκι ῥομβητὴν ἐκ χερὸς ἠκροβόλει.
Ἀλλὰ τὺ Πὰν βοσῶτα τὰ μὴ πολύολβά τε δέξαι
  Δῶρα, καὶ εὐαγρεῖν τῷδ' ἐπίνευσον ὄρει.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Γηραλέον νεφέλας τεῦχος τόδε, καὶ τριέλικτον
  Ἰχνοπέδην, καὶ τὰς νευροτενεῖς πάγιδας,
Κλωβούς τ' ἀμφιρρῶγας, ἀνασπαστούς δέ τε ῥάγχας,
  Καὶ πυριθηγαλέους ὀξυπαγεῖς σάλικας,
Καὶ τὰν εὔκολλον δρυὸς ἰκμάδα, τόν τε πετεινῶν
  Ἀγρευτὰν ἰξῷ μυδαλέον δόνακα,
Καὶ κρυφίου τρίκλωστον ἐπισπαστῆρα βόλοιο,
  Ἀρκύν τε κλαγγᾶν λαιμοπέδην γεράνων,
Σοὶ Πὰν ὦ σκοπιῆτα γέρας θέτο παῖς Νεολαΐδα,
  Κράμβις ὁ θηρευτής, Ἀρκὰς ἀπ' Ὀρχομενοῦ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ, οἱ δὲ ΜΝΗΣΑΛΚΟΥ.

Τὰν ἔλαφον Κλεόλαος ὑπὸ κναμοῖσι λοχήσας,
  Ἔκτανε Μαιάνδρου πὰρ τριέλικτον ὕδωρ

Θηκτῷ σαυρωτῆρι. τὰ δ' ὀκτάρριζα μετώπων
　Φράγμαθ' ὑπὲρ κραναὰν ἄλλος ἔταξε πίτυν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ταὶ ἔλαφον λάδωνα καὶ ἀμφ' ἐρυμάνθιον ὕδωρ,
　Νῶτά τε θηρονόμου φερβομέναν φολόης,
Παῖς ὁ θεαρίδεω λασιώνιος εἷλε λυκόρμας,
　Πλήξας ῥομβωτῷ δούρατος οὐριάχῳ·
Δέρμα δὲ καὶ δικέραιον ἀπὸ στέρθυγγα μετώπων
　Σπασάμενος κούρᾳ θῆκε παρ' ἀγρότιδι.

ΣΙΜΜΙΟΥ.

Δέρμα καὶ ὀργυιαῖα κέρα βοὸς ἐκ βασιλῆος
　Ἀμφιτρυωνιάδα κείμεθ' ἀνὰ πρόπυλον,
Τεσσαρακαιδεκάδωρα τὸν αὐχήεντα φιλίππῳ
　Ἀντόμενον, κατὰ γᾶς ἤλασε δουρὸς ἄκων,
Βούβοτον ὀρβήλοιο παρὰ σφυρόν. ἁ πολύολβος
　Ἠμαθία τοίῳ κραίνεται ἁγεμόνι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Τὸν παρ' ὀρβήλοιο μεμυκότα δειράσι ταῦρον,
　Τὸν πρὶν ἐρημωτὰν θῆρα μακηδονίας,
Δαρδανέων ὀλετήρ, ὁ κεραύνιος εἷλε φίλιππος,
　Πλήξας αἰγανέᾳ βρέγμα κυναγέτιδι.
Καί τάδε σοι βεύρας ἡράκλεες οὐ δίχα βύρσας
　Θῆκεν ἀμφιμακέτου κρατὸς ἔρεισμα κέρα.
Σᾶς τοι ὅδ' ἐκ ῥίζας ἀναδέδρομεν. οὔτι ἀεικὲς
　Πατρῴας ζαλοῦν ἔργα βοοκτασίας.

ΣΙΜΜΙΟΥ εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ γέρας ἀλκείδα μινυαμάχε τοῦτο φίλιππος
　Δέρμα τελμαιμύκου λευρὸν ἔθηκε βοὸς,
Αὐτοῖς σὺν κεράεσσι· τὸν βρεγμῷ κυδιόωντα
　Ἔσβεσεν ὀρβηλοῦ τρηχὺν ὑπὸ πρόποδα.
Ὁ φθόνος αὐαίνοιτο· τεὸν δ' ἔτι κῦδος ἀέξοι
　Ῥίζα βεροιαίου κραίντορος ἠμαθίας.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἁ φόρμιγξ, τά τε τόξα, καὶ ἀγκύλα δίκτυα Φοίβῳ,
 Σώσιδος, ἔκ τε Φίλας, ἔκ τε πολυκράτεος.
Χὠ μὲν ὀϊστευτὴρ, κεραὸν βιόν· ἁ δὲ λυρῳδὸς,
 Τὰν χέλυν· ὡγρευτὴρ ὤπασε πλεκτὰ λίνα.
Ἀλλ' ὁ μὲν, ὠκυβόλων ἰῶν κράτος, ἁ δὲ φέροιτο
 Ἄκρα λύρας, ὁ δ' ἔχοι πρῶτα κυναγεσίας.

Ἄδηλον.

Κνωσσίδες θαρσεῖτε. τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα
 Κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
Οἷς ὑμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα. νῦν δὲ πέπαυται
 Αἶγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο.

ΑΙΓΙΔΟΣ.

Καὶ σάλικας, καὶ πτηνὰ λαγωβόλα, Βιτάδε μήδων
 Φοῖβε σοὶ ἰξευταῖς ἐκρέμασεν καλάμοις·
Ἔργων ἐξ ὀλίγων ὀλίγην δόσιν· ἢν δέ τι μεῖζον
 Δωρήσῃ, τίσει τῶνδε πολυπλάσια.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Σοὶ μάκαρ αἰγίκνημε, παράκτιον ἐς περιωπὴν
 Τὸν τράγον ἐκ δισσᾶς ἄγετο θηρεσύνας.
Σοὶ γὰρ καπροείδων ὑλακὰ καὶ τρίστομος αἰχμὰ
 Εὔαδε, καὶ ταχινῆς ἔργα λαγοσφαγίης·
Δίκτυά τ' ἐν ῥοθίοις ἁπλοΐμηνα. καὶ καλαμευτὰς
 Κάμνων, καὶ μογερῶν πεῖσμα σαγηνοβόλων.
Ἄνθετο δὲ Κλεόνικος, ἐπεὶ καὶ πόντιον ἄγραν
 Ἄνυε, καὶ πτῶκας πολλάκις ἐξεφόβει.

ΑΠΟ ΚΙΘΑΡΩΔΩΝ,

κεφ. ιϛ'.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου.

Τὸν χαλκοῦν τέττιγα Λυκωρέϊ Λοκρὸς ἀνάπτει
 Εὔνομος ἀθλοσύνας μνᾶμα Φιλοστεφάνου.
Ἦν γὰρ ἀγὼν φόρμιγγος, ὁ δ' ἀντίος ἵστατο Πάρθυς·
 Ἀλλ' ὅκα δὴ πλήκτρῳ Λοκρὶς ἔκρεξε χέλυς,

Βραγχὸν τετρηγυῖα λύρας ἀπεκόμπασε χορδά.
Πρὶν δὲ μέλος σκάζειν εὔποδος ἁρμονίης,
Ἀβρὸν ἐπιτρύζων κιθάρας ὑπερέζετο τέττιξ,
Καὶ τὸν ἀποιχομένου φθόγγον ὑπῆλθε μίτου·
Τὰν δὲ πάρος λαλαγεῦσαν ἐν ἄλσεσιν ἀγρότιν ἠχὼ
Πρὸς νόμον ἁμετέρας τρέψε λυροκτυπίης.
Τῷ σε μάκαρ Λητῷε τεῷ τέττιγι γεραίρω,
Χάλκεον ἱδρύσας ᾠδὸν ὑπὲρ κιθάρας.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Τὴν κιθάρην Εὔμολπος ἐπὶ τριπόδων ποτὲ Φοίβῳ
Ἄνθετο, γηραλέην χεῖρ᾽ ἐπιμεμφόμενος.
Εἶπε δ᾽, μὴ ψαύσαιμι λύρης ἔτι, μηδ᾽ ἐθελήσω
Τῆς πάρος ἁρμονίης ἐμμελέτημα φέρειν.
Ἠϊθέοις μελέτω κιθάρης μίτος· ἀντὶ δὲ πλήκτρου
Σκηπανίῳ ἡμετέρας χεῖρας ἐρεισόμεθα.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οὐ μόνον ὑψηλοῖς ὑπὸ δένδρεσιν οἶδα καθίζων
Ἀείδειν, ζαθερεῖ καύματι θαλπόμενος,
Προίκιος ἀνθρώποισι κελευθίτῃσιν ἀοιδός,
Θηλείης ἔρσης ἰκμάδα γευόμενος·
Ἀλλὰ καὶ εὐπήληκος Ἀθηναίης ἐπὶ δουρὶ
Τὸν τέττιγ᾽ ὄψεσθέ μ᾽ ὦνερ ἐφεζόμενον.
Ὅσσον γὰρ Μούσαις ἐστέργμεθα, τόσσον Ἀθήνη
Ἐξ ἡμείων. ἡ γὰρ παρθένος αὐλοθετεῖ.

Ἀδήλου.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, φιλόμβριον, ὑγρὸν ἀοιδόν,
Τὸν σταγόσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον,
Χαλκῷ στηλώσας τὶς ὁδοιπόρος, εὖχος ἔθηκεν,
Καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀκεσσάμενον.
Πλαζομένῳ γὰρ ἔδειξεν ὕδωρ εὔκαιρον, ἀείσας
Κοιλάδος ἐκ δροσερῆς ἀμφιβίῳ στόματι.
Φωνὴν δ᾽ ἡγήτειραν ὁδοιπόρος οὐκ ἀπολείπων,

* * *

ΑΠΟ ΜΑΓΕΙΡΩΝ, κεφ. ιζ.

ΦΙΛΛΑΙΓΡΟΥ.

Ξίφη τὰ πολλῶν κνωδάλων λαιμητόμα,
Πνειξόφοις τε ῥιπίδας πυρηνέμοις,
Ἰθμόν τε πουλύτρητον, ἠδὲ τετράπουν
Γυρὸς γέφυραν ἐσχάρας κρεηδόκον,
Ζωμήρυσίν τε τὴν λίποις ἀφρηλόγον,
Ὁμοῦ κρεάγρῃ τῇ σιδηροδακτύλῳ,
Βραδισκελὴς Ἥφαιστε, σοὶ Τιμασίων
Ἔθηκεν, ἀκμῆς γυίων ὠρφανισμένος.

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Χύτρον τοι, Σαώτην τε κρεαγρίδα, καὶ βαθυκαμπῆ
Κλεῖδα συῶν, καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν,
Καὶ πλατεῖαν ῥιπῖδα, τὸν εὔχαλκόν τε λέβητα
Σὺν πελέκει, καὶ τὰν λαιμοτόμον σφαγίδα,
Ζωμοῦ τ' ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἀρυστρίδα, τόν τε μαγειρικ
Σπόγγον ὑπὸ στιβαρᾷ κεκλιμένον κοπίδι,
Καὶ τοῦτον δικάρανον ἀλοτρίβα, σοὶ δὲ, θυείαν
Εὔπετρον, καὶ τὰν κρεοδόκον σκαφίδα,
Ὀψοπόνος Ἀπινθὴρ Ἑρμῇ τάδε σύμβολα τέχνας
Θήκατο, δουλοσύνας ἄχθος ἀποσάμενος.

ΑΠΟ ΜΕΘΥΣΩΝ, κεφ. ιη.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Οἰνοπότας Ξενοφῶν κενεὸν πίθον ἄνθετο Βάκχῳ.
Δέχνυσο δ' εὐμενέως· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχει.

ΕΙΣ ΝΑΟΥΣ, κεφ. ιθ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τόνδε ποθ' Ἕλληνες ῥώμῃ χερὸς, ἔργον Ἄρηος,
Εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες, ἐλεύθερον Ἑλλάδι κόσμον,
Ἱδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

ΑΠΟ ΝΑΥΤΩΝ, κεφ. κ.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Νῆα Ποσειδάωνι πολύπλανος ἄνθετο Κραίπες,
Ἔμπεδον ἐς νηοῦ πέζαν ἐρεισάμενος,
Αὔρης οὐκ ἀλέγουσαν ἐπὶ χθονός. ἧς ἔπι Κραίπες
Εὕρεος ἀνακλινθεὶς ἄτρομον ὕπνον ἔχει.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό.

Νῆά σοι ὦ πόντου βασιλεῦ, καὶ κοίρανε γαίης,
Ἀντίθεμαι Κραίπος μηκέτι τεγγομένην·
Νῆα, πολυπλανέων ἀνέμων πλέον· ἧς ἔπι δειλὸς
Πολλάκις ὠισάμην εἰσελάαν Ἀίδην.
Πάντα δ' ἀπειπάμενος, φόβον, ἐλπίδα, πόντον, ἀήτας,
Γισὸν ὑπὲρ γαίης ἴχνιον ἡδρασάμην.

ΑΠΟ ΝΑΥΗΓΩΝ, κεφ. κα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμόθρᾳξι θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ πελάγους Λουκίλλιος ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς. ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἰκόνα τῆς κήλης Διονύσιος ὧδ' ἀνέθηκε,
Σωθεὶς ἐκ ναυτῶν τεσσαράκοντα μόνος.
Τοῖς μηροῖς αὐτὴν γὰρ ὑπερδήσας ἐκολύμβα.
Ἔστω καὶ κήλης ἔν τισιν εὐτυχίη.

ΑΓΟ ΝΕΩΝ, κεφ. κβ.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ.

Ἅλικες αἵ τε κόμαι καὶ ὁ κρώβυλος, ἃς ἀπὸ Φοίβῳ
Πέξατο μολπαστᾷ κῶμος ὁ τετραέτης.
Αἰχμητὴν δ' ἀπέθυσεν ἀλέκτορα καὶ πλακόεντα
Παῖς ἡ ἠπιδίκου πίονα τυροφόρον.
Ὦ Ἄπολλον, θείης τὸν κρώβυλον εἰς τέλος ἄνδρα
Οἴκου καὶ κτεάνων χεῖρας ὕπερθεν ἔχειν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Καλῷ σὺν τέττιγι Χαριξένεος τρίχα τήνδε
Κουρόσυνον, κούραις θῆκ' Ἀμαρυνθιάσι,
Σὺν βοῒ χερνιφθέντα. παῖς δ' ἴσον ἀστέρι λάμπει,
Πωλικὸν ὡς ἵππος χνοῦν ἀποσεισάμενος.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἑσπερίου Μάρκελλος ἀνερχόμενος πολέμοιο
Σκυλοφόρος κραναῆς τέρμα παρ' Ἰταλίης,
Ξανθὴν πρῶτον ἔκειρε γενειάδα. βούλετο πατρὶς
Οὕτω καὶ πέμψαι παῖδα, καὶ ἄνδρα λαβεῖν.

Ἄδηλον.

Ὥριον αὐθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
Κειράμενος, γενύων ἄρσενας ἀγγελίας,
Φοίβῳ θῆκε Λύκων πρῶτον γέρας. εὔξατο δ' οὕτως
Καὶ πολιὴν λευκῶν κεῖραι ἀπὸ κροτάφων.

ΑΠΟ ΠΑΙΖΟΝΤΩΝ,

κεφ. κγ.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εὔφημόν τοι σφαῖραν, εὐκρόταλόν τε Φιλοκλῆς
Ἑρμείῃ ταύτην πυξινέην πλατάγην,
Ἀστραγάλους θ' οἷς πόλλ' ἐπεμήνατο, καὶ τὸν ἑλικτὸν
Ῥόμβον, κουροσύνης παίγνι' ἀνεκρέμασεν.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νικήσας τοὺς παῖδας, ἐπεὶ καλὰ γράμματ' ἔγραψε,
Κώναρος, ὀγδώκοντ' ἀστραγάλους ἔλαβεν.
Κἀμὲ χάριν μούσης τὸν κωμικὸν ὧδε Χάρητα
Πρεσβύτην θορύβῳ θῆκέ με παιδαρίων.

ΑΠΟ ΠΟΙΜΕΝΩΝ,

κεφ. κδ.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Δικραίρῳ δικέρωτα, δασυκνάμῳ δασυχαίταν
Ἴξαλον, εὐσκάρθμῳ λόχμιον, ὑλοβάτᾳ
Πανὶ φιλοσκοπέλῳ, λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς
Κνακὸν ὑπηνήτην τόνδ' ἀνέθηκε τράγον.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τοῦτο χιμαιροβάτᾳ Τελέσων αἰγώνυχι Πανὶ
Τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου,
Καὶ τὰν ῥαιβόκρανον ἐϋστόρθυγγα κορύναν,
Ἃ πάρος αἱμωποὺς ἐστυφέλιξε λύκους,
Γαυλούς τε γλαγοπῆγας, ἀγαγαῖόν τε κυνάγχαν,
Καὶ τὰν εὐρίνων λαιμοπέδαν σκυλάκων.

ΙΩΑΝΝΟΥ ποιητοῦ τοῦ βαρβουκάλλου.

Πιθοὶ καὶ ταφία, πακταὶ καὶ χηλεία σίμβλων
Τῆς καλυκοστεφάνου νυμφίος εὐρυνόμης,
Ἑρμόφιλας ἀνέθηκεν ὁ βουκόλος. ἀλλὰ δέχεσθε
Αἵτ' αὐτὰς, πακτὰν αἵτ' ἐμέθην, ὃ μέλι.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Δάφνις ὁ συρικτὰς τρομερῷ περὶ γήραϊ κάμνων,
Χειρὸς ἀεργηλᾶς τάνδε βαρυνομέναν
Πανὶ φιλαγραύλῳ νομίαν ἀνέθηκε κορύναν,
Γήραϊ ποιμνίων παυσάμενος καμάτων.
Εἰσέτι γὰρ σύριγγι μελίσδεται, εἰσέτι φωνὰ
Ἄτρομος ἐν τρομερῷ σώματι ναιετάει.
Ἀλλὰ λύκοις σίντῃσιν ἀν' οὔρεα μήτις ἐμεῖο
Αἰπόλος ἀγγείλῃ γήραος ἀδρανίην.

Ἀδέσποτον.

Αὐλοὺς Πανὶ μελίσκος. ὁ δ' ἔννεπε μή γ' ἔρας ἄρσεν
Τούτοις ἐκ καλάμων οἶστρον ἐπεσπασάμην.

ΑΝΥΤΗΣ.

Φειξοκόμα τόδε Πανὶ καὶ αὐλιάσιν θέτο νύμφαις
Δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς Θεύδοτος οἰονόμος,
Αἵ μιν ὑπὸ ζαθέοιο θέρους μέγα κεκμηῶτα
Παῦσαν, ὀρέξασαι χερσὶ μελιχρὸν ὕδωρ.

ΑΠΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ,

κεφ. κε΄

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τόξα τάδε πτολέμοιο πεπαυμένα δακρυόεντος,
Νηῷ ὑπ' Ἀθηναίης κεῖται ὑπορόφια,

Πολλάκι δὴ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαῒ φωτῶν
　Περσῶν ἱππομάχων αἵματι λουσάμενα.

ΜΝΗΣΑΡΧΟΥ.

Σοὶ μὲν καμπύλα τόξα, καὶ ἰοχέαιρα φαρέτρα,
　Δῶρα παρὰ προμάχου Φοῖβε τάδε κρέμαται·
Ἰοὺς δὲ πτερόεντας ἀνὰ κλόνον ἄνδρες ἔχουσι
　Ἐν κραδίαις, ὀλοὰ ξείνια δυσμενέων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ σιδωνίου.

Τὰν πρὶν ἐνυαλίοιο καὶ εἰράνας ὑποφῆτιν,
　Μέλπουσαν κλαγγὰν βάρβαρον ἐκ στομάτων,
Χαλκοπαγῆ σάλπιγγα, γέρας φερένικος Ἀθάνᾳ
　Λήξας καὶ πολέμου καὶ θυμέλας, ἔθετο.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οὕτω τοι μελίη ταναὴ ποτὶ κίονα μακρὸν
　Ἧσο, πανομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ᾽ ἱερά.
Ἤδη γὰρ χαλκός τε γέρων, αὐτή τε τέτρυσαι,
　Πυκνὰ κραδαινομένη δηΐῳ ἐν πολέμῳ.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου.

Ἀσπίδα ταυρείην ἔρυμα χροός, ἀντιβίων τε
　Πολλάκις ἐγχείην γευσαμένην χολάδων,
Καὶ τὸν ἀλεξιβέλεμνον ἀπὸ στέρνοιο χιτῶνα,
　Καὶ κόρυν, ἱππείαις θριξὶ δασυνομένην,
Ἄνθετο λυσίμαχος γέρας Ἄρεϊ, γηραλέον νῦν
　Ἀντὶ πανοπλίης βάκτρον ἀμειψάμενος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ζηνὶ τόδ᾽ ὀμφάλιον σάκεος τρύφος, ᾧ ἔπι λαιὴν
　Ἦρεν ἀριστεύων, ἄνθετο νικαγόρας.
Πᾶν δὲ τὸ λοιπὸν, ἄκοντες, ἰσήριθμός τε χαλάζῃ
　Χερμάς, καὶ ξιφέων ἐξεκόλαψε γένυς.
Ἀλλὰ καὶ ἀμφίδρυπτον ἐὸν τόδε, χερὶ μεναίχμα
　Σῴζετο νικαγόρᾳ, σῶζε δὲ νικαγόραν.
Θεσμὸν τὸν σπάρτας μενεφύλοπιν ἀμφὶ βοείᾳ
　Τῇδέ τις ἀθρήσει πάντα φυλασσόμενον.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τὸν θώρ, καὶ τὰς κνη, τάν τ' ἀσπίδα, καὶ δόρυ, καὶ κρᾶ,
Γορδιοπατριλάειος ἄνθετο Τιμοθέου.

ΕΥΤΟΛΜΙΟΥ ἰλλουστρίου εἰς τὸ αὐτό.

Κνημῖδας, θώρηκα, σάκος, κόρυν, ἔγχος, ἀθήνῃ
Ῥοῦφος μεμβιάδης γήραος ἐκρέμασεν.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Δοῦρας ἀλεξάνδροιο· λέγει δέ σε γράμματ' ἐκεῖνον
Ἐκ πολέμου θέσθαι σύμβολον ἀρτέμιδι,
Ὅπλον ἀνικήτοιο βραχίονος. ἆ καλὸν ἔγχος,
Ὧ πόντος καὶ χθὼν εἶκε κραδαινομένῳ.
Ἵλαθι δοῦρας ἀταρβές· ἀεὶ δέ σε πᾶς τις ἀθρήσας,
Ταρβήσει, μεγάλης μνησάμενος παλάμης.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων τιμάνορος ἧμαι
Ναῷ ὑπωροφίας παλλάδος ἀλκιμάχας,
Πολλὰ σιδαρείου κεκονιμένα ἐκ πολέμοιο,
Τόν με φέροντ' ἀεὶ ῥυομένα θανάτου.

Ἄδηλον.

Ἤδη τῇδε μένω πολέμου δίχα, καλὸν ἄνακτος
Στέρνον ἐμῷ νώτῳ πολλάκι ῥυσαμένα.
Καίπερ τηλεβόλους ἰούς, καὶ χερμάδι' αἰνὰ
Μυρία, καὶ δολιχὰς δεξαμένα κάμακας,
Οὐδέποτε κλεινοῖο λιπεῖν περιμάκεα πῆχυν
Φημὶ κατὰ βλοσυρὸν φλοῖσβον ἐνυαλίου.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ὀκτώ τοι θυρεούς, ὀκτὼ κράνη, ὀκτὼ ὑφαντοὺς
Θώρηκας, τόσσας δ' αἱμαλέας κοπίδας,
Τᾶτ' ἀπὸ λευκανῶν κορυφάσια ἔντε' ἀθάνᾳ
Ἀγνὼν εὐαλκείδης θῆχ' ὁ βιαιομάχας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τοὺς θυρεοὺς ὁ μολοσσὸς ἰτωνίδι δῶρον ἀθάνᾳ
Πύρρος ἀπὸ θρασέων ἐκρέμασεν γαλατᾶν,

Γαῖα τὸν ἀντιγόνου καθελὼν στρατόν. οὐ μέγα θαῦμα·
  Αἰχμηταὶ καὶ νῦν καὶ πάρος αἰακίδαι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οἵδ' ἀπὸ λευκανῶν θυρεάσπιδες, οἵδε χαλινοὶ
  Στοιχηδὸν, ξεστοί τ' ἀμφίβολοι κάμακες,
Δέδμηνται, ποθέουσαι ὁμῶς ἵππους τε καὶ ἄνδρας
  Τοὺς ἀγαθούς· τοὺς δὴ ὁ μέλας ἀμφέχανεν θάνατος.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Τίς τάδε μοι θνητῶν περὶ θριγκοῖσιν ἀνῆψε
  Σκῦλα, παναισχίστην τέρψιν ἐνυαλίου;
Οὔτε γὰρ αἰγανέαι περιαγέες, οὔτε τι πήληξ
  Εὔλοφος, οὔτε φόνῳ χρανθὲν ἄνηρε σάκος·
Ἀλλ' αὐτῶς γανόωντα καὶ ἀστυφέλικτα σιδήρῳ,
  Οἷά περ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα.
Οἷς θάλαμον κοσμεῖτε γαμήλιον· ὅπλα δὲ λύθρῳ
  Λειβόμενα βροτέῳ, σηκὸς Ἄρηος ἔχοι.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἔμβολα χαλκογένεια, φιλόπλοα τεύχεα νηῶν,
  Ἀκτιακοῦ πολέμου κείμεθα μαρτύρια.
Ἠνὶ δὲ σιμβλεύει κηρότροφα δῶρα μελισσῶν,
  Ἑσμῷ βομβητῇ κυκλόσε βριθόμενα.
Καίσαρος εὐνομίης χρηστὴ χάρις· ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν
  Καρποὺς εἰρήνης ἀντεδίδαξε τρέφειν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἡ κόρυς ἀμφοτέρην ἔλαχον χάριν· εἰμὶ δ' ὁρᾶσθαι
  Καὶ τερπνὴ φιλίοις, καὶ φόβος ἀντιπάλοις.
Ἐκ δὲ Πυλαιμένεος, Πείσων μ' ἔχει· ἔπρεπεν ἄλλαις
  Οὔτε κόρυς χαίταις, οὔτε κόμη κόρυθι.

ΑΠΟ ΤΑΧΥΓΡΑΦΩΝ,

κεφ. κς.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Κυκλοτερῆ μόλιβον, σελίδων σημάντορα πλευρῆς,
  Καὶ σμίλην δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα,

Καὶ κανονῖδ᾽ ὑπάτην, καὶ τὴν παρὰ θῖνα κίσηριν,
Αὐχμηρὴν πόντου τρηματόεντα λίθον,
Καλλιμένης μούσαις ἀποπαυσάμενος καμάτοιο
Θῆκεν, ἐπεὶ γήρᾳ κανθὸς ἐπεσκέπετο.

Ἄδηλον.

Γραμματόκῳ πλήθοντα μελάσματι κυκλομόλιβδον
Καὶ κανόνα γραφίδων ἰθυτάτων φύλακα,
Καὶ γραφικοῖο δοχεῖα κελαινοτάτοιο ῥεέθρου,
Ἄκρα τε μεσοτόμους εὐγλυφέας καλάμους,
Τρηχαλέην τε λίθον, δονάκων εὐθηγέα κόσμον,
Ἔνθα παρατειβέων ὀξὺ χάραγμα πέλει,
Καὶ γλυφανοῦ καλάμου πλατέος γλωχῖνα σιδήρου,
Ὅπλα σοι ἐμπορίης αἴθετο τῆς ἰδίης
Κεκμηκὼς Μενέδημος ὑπ᾽ ἀχλύος ὄμμα παλαιὸν,
Ἑρμεία· σὺ δ᾽ ἀεὶ φέρβε τὸν ἐργατίνην.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου.

Γυρὸν κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς,
Καὶ σκληρῶν ἀκόνην τρηχαλέην καλάμων,
Καὶ πλατὺν ὀξυντῆρα μεσοσχιδέων δονάκων,
Καὶ κανόνα γραμμῆς ἰθυπόρου ταμίην,
Καὶ χρόνιον γλυπτοῖσι μέλαν πεφυλαγμένον ἄντροις,
Καὶ γλυφίδας καλάμων ἄκρα μελαινομένων,
Ἑρμείῃ Φιλόδημος, ἐπεὶ χρόνου ἐκκρεμὲς ἤδη
Ἦλθε κατ᾽ ὀφθαλμῶν ῥυσὸν ἐπισκύνιον.

Ἄδηλον.

Τὸν τροχόεντα μόλιβδον, ὃς ἀτραπὸν οἶδε χαράσσειν,
Ὀρθὰ παραξύων ἰθυτενῆ κανόνα,
Καὶ χάλυβα σκληρὸν καλαμηφάγον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν
Ἡγεμόνα γραμμῆς ἀπλατέος κανόνα,
Καὶ λίθον ὀκριόεντα, δόναξ ὅθι διπλόον ὀδόντα
Θήγεται, ἀμβλυνθεὶς ἐκ δολιχογραφίης,
Καὶ βυθίην τρίπυνος ἁλιπλάγκτοιο χαμεύνην
Σπόγγον, ἀκεστείην πλαζομένης γραφίδος,

Καὶ κίστην πολύωπα μελανδόκον, εἶν ἑνὶ πάντα
  Εὐγραφέος τέχνης ὄργανα ῥυομένην,
Ἑρμῇ Καλλιμένης, τρομερῷ ὑπὸ γήραος ὄκνῳ
  Χεῖρα καθαρμόζων ἐκ δολιχῶν καμάτων.

Ἄδηλον.

Ἄβροχον ἀπλανέος μόλιβον γραπτῆρα κελεύθου,
  Ἧς ἔπι ῥιζοῦται γράμματος ἁρμονίη,
Καὶ κανόνα τροχαλοῖο κυβερνητῆρα μολίβδου,
  Καὶ λίθακα τρητὴν ἀσόγγῳ ἐζδομένην,
Καὶ μέλανος σταθεροῖο δοχήϊον, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν
  Εὐγραφέων καλάμων ἀκροβαφεῖς ἀκίδας,
Σπόγγον ἁλὸς βλάστημα, χυτῆς λειμῶνα θαλάσσης,
  Καὶ χαλκὸν δονάκων τέκτονα λεπταλέων,
Ἐνθάδε Καλλιμένης φιλομειδέσιν ἄνθετο Μούσαις,
  Γήραϊ κεκμηκὼς ὄμματα καὶ παλάμην.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου.

Ἀκλινέας γραφίδεσσιν ἀπιθύνοντα πορείας
  Τόνδε μόλιβδον ἄγων, καὶ μολίβου κανόνα,
Σύνδρομον ἡνιοχῆα, πολυτρήτου τ' ἀπὸ πέτρης
  Λᾶαν, ὃς ἀμβλεῖαν θῆγε γλυφὴν καλάμου,
Σὺν δ' αὖθις καλάμοισι μέλαν, μυστήρια φωνῆς
  Ἀνδρομέης, σμίλης τ' ὀξυτόμον κοπίδα,
Ἑρμείῃ Φιλόδημος· ἐπεὶ χρόνος ὄμματος αὐγὴν
  Ἀμβλυώσας, παλάμῃ δῶκεν ἐλευθερίην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Αὔλακας ἰθυπόρων γραφίδων κύκλοισι χαράσσειν
  Ἄνθεμά σοι τρωχηθεὶς οὗτος ἐμὸς μόλιβος,
Καὶ μολίβῳ χρωστῆρι κανὼν τύπον ὀρθὸν ὀπάζων,
  Καὶ λίθος ὀξυδέων θηγαλέος καλάμων,
Σὺν καλάμοις ἄγγος τε μελανδόκον, οἷσι φυλάσσει
  Αἰὼν ἐσσομένοις γῆρυν ἀποιχομένων,
Δέχνυσο, καὶ γλυπτῆρα σιδήρεον, ᾧ θρασὺς Ἄρης
  Σὺν Μούσαις ἰδίην δῶκε διακλοσίην,

Ἑρμείη, σὰ γὰρ ὅπλα· σὺ δ' ἀδρανέος Φιλοδήμου
Ἴθυνε ζωὴν, λειπομένοιο βίου.

ΑΠΟ ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΩΝ,
κεϛ' κζ'

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Αὐλὸν καμινευτῆρα τὸν φιλήνεμον,
Ῥίνην τε πρισίχρυσον ὠκυδήκτορα,
Καὶ τὸν δίχηλον καρκίνον πυραγρέτην,
Πτωκὰς πόδας τε τούσδε λειψαμμηλόγους,
Ὁ χρυσοτέκτων Δημοφῶν Κυλληνίῳ
Ἔθηκε, γήρᾳ κανθὸν ἐζοφωμένος.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ.

Ἐκ πυρὸς ὁ ῥαιστὴρ καὶ ὁ καρκίνος, ἥ τε πυράγρη,
Ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ δῶρα Πολυκράτεος·
Ὧ πυκνὸν κροτέων ὑπὲρ ἄκμονος, εὕρετο παισὶν
Ὄλβον, ὀιζυρὴν ὠσάμενος πενίην.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Στάθμην ἰθυτενῆ μολιβαρθέα, δουριτυπῆ τε
Σφῦραν, καὶ γυρὰς ἀμφιδέτους ἀρίδας,
Καὶ στιβαρὸν πέλεκυν στελεχητόμον, ἰθύδρομόν τε
Πρίονα μιλτείῳ στάγματι πειθόμενον,
Τρύπανά θ' ἑλκεσίχειρα, τέρετρά τε, μιλτοθυρῆ τε
Σχοῖνον ὑπ' ἀκρονύχῳ ψαλλομένην κανόνι,
Σοὶ κούρη γλαυκῶπι Λεόντιχος ὤπασε δῶρον,
Ἄνθος ἐπεὶ γυίων πᾶν ἀπέδυσε χρόνος.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Θῆρις ὁ δαιδαλόχειρ τᾷ Παλλάδι πῆχυν ἀκαμπῆ,
Καὶ τετορὸν νώτῳ καμπτόμενον πρίονα,
Καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιαγὲς
Τρύπανον, ἐκ τέχνας ἄνθετο παυσάμενος.

Τέλος τοῦ ἕκτου τμήματος τῆς ἀνθολογίας
διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

ΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΒΔΟΜΩ τμήματι περιεχόμενα.

Εν τῷδε τῷ ἑβδόμῳ τμήματι περιέχεται ἐπιεικῶς τινα ἀποφθέγματα· τὰ μὲν, ὡς ἐγκώμια· τὰ δὲ ὡς ἐπιστολαί· τὰ δ' ὡς ἂν ἕκαστον ἔτυχεν, ὅσα μὴ πρὸς τὸ ἀσεμνότερον καὶ αἰσχρότερον ἀποκλίνει. τὰ γὰρ τοιαῦτα, πολλὰ ἐν τῷ αὐτογράφῳ ὄντα, παρέλιπε, φησὶν, ὁ πλανούδης.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ διαφόρων ἐπιγραμμάτων, εἰς ἑπτὰ βιβλία διῃρημένης, τὸ ἕβδομον.

ΜΕΛΕΑΓΟΥ.

Ηδὺ μέλος νὴ πᾶνα τὸν ἀρκάδα πηκτίδι μέλπεις
 Ζηνοφίλα λίγ', ἁδὺ κρέκεις τι μέλος.
Ποῖ σε φύγω; πάντη με περιστείχουσιν ἔρωτες,
 Οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον.
Η γάρ μοι μορφὴ βάλλει πόθον, ἢ πάλι μοῦσα,
 Η χάρις, ἢ τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομαι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Νὴ τὸν ἔρωτα, θέλω τὸ παρ' οὔασιν ἡλιοδώρας
 Φθέγμα κλύειν ἢ τᾶς λητοΐδεω κιθάρας.

Αδηλον.

Τίς, ῥόδον ὁ στέφανος διονυσίου, ἢ ῥόδον αὐτὸς
 Τοῦ στεφάνου; δοκέω, λείπεται ὁ στέφανος.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ο στέφανος περὶ κρατὶ μαραίνεται ἡλιοδώρας,
 Αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τοῦ στεφάνου στέφανος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ηδη λευκόϊον θάλλει, θάλλει δὲ φίλομβρος
 Νάρκισσος, θάλλει δ' οὐρεσίφοιτα κρίνα.
Ηδη δ' ἡ φιλέραστος ἐν ἄνθεσιν ὥριμον ἄνθος
 Ζηνοφίλα πειθοῦς ἡδὺ τέθηλε ῥόδον.

Λειμῶνες, τί μάταια κόμης ἔπι φαιδρὰ γελᾶτε;
  Ἡ γὰρ παῖς κρείσσων ἡδυπνόων στεφάνων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πλέξω λευκόϊον, πλέξω δ' ἁπαλαῖς ἅμα μύρτοις
  Νάρκισσον, πλέξω καὶ τὰ γελῶντα κρίνα,
Πλέξω καὶ κρόκον ἡδύν· ἐπιπλέξω δ' ὑάκινθον
  Πορφυρέην, πλέξω καὶ φιλέραστα ῥόδα,
Ὡς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυροβοστρύχου Ἡλιοδώρας
  Εὐπλόκαμον χαίτην ἀνθοβολῇ στέφανος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Φαμί ποτ' ἐν μύθοις τὰν εὔλαλον Ἡλιοδώραν
  Νικάσειν αὐτὰς τὰς χάριτας χάρισιν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὀξυβόαι κώνωπες, ἀναιδέες, αἵματος ἀνδρῶν
  Σίφωνες, ἀνδρῶν κνώδαλα διπτέρυγα,
Βαιὸν Ζηνοφίλαν (λίτομαι) πάρεθ' ἥσυχον ὕπνον
  Εὕδειν· τἀμὰ δ' ἰδοὺ σαρκοφαγεῖτε μέλη.
Καὶ τί πρὸς ἀσκάτην αὐδῶ; καὶ θῆρες ἄτεγκτοι
  Τέρπονται τρυφερῷ χρωτὶ χλιαινόμενοι.
Ἀλλ' ἔτι νῦν προλέγω κακὰ θρέμματα, λήγετε τόλμης,
  Ἢ γνώσεσθε χερῶν ζηλοτύπων δύναμιν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πταίης μοι κώνωψ ταχὺς ἄγγελος, οὔασι δ' ἄκροις
  Ζηνοφίλας ψαύσας προσψιθύριζε τάδε,
Ἄγρυπνος μίμνει σε· σὺ δ' ὦ λήθαργε φιλούντων
  Εὕδεις. εἶα, πέτευ· ναὶ φιλόμουσε πέτευ.
Ἥσυχα δὲ φθέγξαι, μὴ καὶ σύγκοιτον ἐγείρας,
  Κινήσῃς ἐπ' ἐμοὶ ζηλοτύπους ὀδύνας.
Ἢν δ' ἀγάγῃς τὴν παῖδα, δορᾷς στέψω σε λέοντος
  Κώνωψ, καὶ δώσω χειρὶ φέρειν ῥόπαλον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Νὴ τὴν νηξαμένην χαροποῖς ἐνὶ κύμασι Κύπριν,
  Ἐστὶ καὶ ἐκ μορφᾶς ἁ τρυφερὰ τρυφερά.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐντὸς ἐμῆς κραδίης τὴν εὔλαλον Ἡλιοδώραν
 Ψυχὴν τῆς ψυχῆς ἔπλασεν αὐτὸς ἔρως.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Βοίδιον αὐλητρὶς, καὶ πυθιάς, αἵ ποτ' ἐρασταί,
 Σοὶ κύπρι τὰς ζώνας τάς τε γραφὰς ἔθεσαν.
Ἔμπορε, καὶ φορτηγέ, τὸ σὸν βαλάντιον οἶδεν
 Καὶ πόθεν αἱ ζῶναι, καὶ πόθεν οἱ πίνακες.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἀνθοδίαιτε μέλισσα τί μοι χροὸς ἡλιοδώρας
 Ψαύεις, ἐκπρολιποῦσ' εἰαρινὰς κάλυκας;
Ἦ σύγε μηνύεις ὅτι καὶ γλυκὺ καὶ δύσπιστον
 Πικρὸν ἀεὶ κραδίᾳ κέντρον ἔρωτος ἔχει;
Ναὶ δοκέω, τοῦτ' ἰὼ, τοῦτ' ὦ φιλέραστε. παλίμπους
 Στεῖχε· πάλαι τὴν σὴν οἴδαμεν ἀγγελίην.

Ἄδηλον.

Καὶ πνεῖ καὶ νίφε τῷ με, καί, εἰ βούλοιο, κεραυνῷ
 Βάλλε, καὶ εἰς κρημνοὺς ἕλκε καὶ εἰς πελάγη.
Τὸν γὰρ ἀπαυδήσαντα, πόθοις καὶ ἔρωτι δαμέντα,
 Οὐδὲ Διὸς τρύχει πῦρ ἐπιβαλλόμενον.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Τὸ σκύφος ἡδὺ γέγηθε. λέγει δ' ὅτι τᾶς φιλέρωτος
 Ζηνοφίλας ψαύει τοῦ λαλίου στόματος.
Ὄλβιον εἴθ' ὑπ' ἐμοῖς χείλεσι χείλεα θεῖσα,
 Ἀπνευστὶ ψυχὰν τὰν ἐν ἐμοὶ προπίοι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Κηρύσσω τὸν ἔρωτα τὸν ἄγριον· ἄρτι γὰρ ἄρτι
 Ὀρθρινὸς ἐκ κοίτας ᾤχετ' ἀποπτάμενος.
Ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, ἀείλαλος, ὠκὺς, ἀθαμ-
 Σιμὰ γελῶν, πτερόεις, νῶτα φαρετροφόρος. (βής·
Πατρὸς δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος· οὔτε γὰρ αἰθήρ,
 Οὐ χθών φησι τεκεῖν τὸν θρασὺν, οὐ πέλαγος.
Πάντῃ γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται. ἀλλ' ἐσορᾶτε
 Μή που νῦν ψυχαῖς ἄλλα τίθησι λίνα.

Καί τοι κεῖνος ἰδοὺ περὶ φωλεόν. οὔ με λέληθας
  Τοξότα Ζηνοφίλας ὄμμασι κρυπτόμενος·

Τοῦ αὐτοῦ.

Πωλείσθω καὶ ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισι καθεύδων·
  Πωλείσθω. τί δέ μοι τὸ θρασὺ τοῦτο τρέφειν;
Καὶ γὰρ σιμὸν ἔφυ, καὶ ὑπόπτερον· ἄκρα δ' ὄνυξι
  Κνίζει· καὶ κλαῖον πολλά, μεταξὺ γελᾷ.
Πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν, ἄτρεστον, ἀείλαλον, ὀξὺ δεδορκὸς,
  Ἄγριον· οὐδ' αὐτᾷ ματρὶ φίλᾳ τιθασόν.
Πάντα τέρας. τοιγὰρ πεπράσεται. εἴ τις ἀπόπλους
  Ἔμπορος ὠνεῖσθαι παῖδα θέλει, προσίτω.
Καί τοι λίσσετ' ἰδοὺ δεδακρυμένος. οὔ τι σε πωλῶ·
  Θάρσει, Ζηνοφίλᾳ σύντροφος ὧδε μένε.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἶπε Λυκαινίδι Δορκάς, ἴδ' ὡς ἐπίκλητα φιλοῦσα
  Ἥλως. οὐ κρύψει πλαστὸν ἔρωτα χρόνος.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οὐκ ἀδικῶ τὸν ἔρωτα. γλυκύς· μαρτύρομαι αὐτὴν
  Κύπριν· βέβλημαι δ' ἐκ δολίου κέραος.
Καὶ πᾶς τεφροῦμαι. θερμῷ δ' ἐπὶ θερμὸν ἰάλλει
  Ἄτρακτον. λωφᾷ δ' οὐδ' ὅσον ἰοβόλος.
Χὠ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν ἐσώκει· θνητὸς ὁ δαίμων;
  Τίσομαι· ἐγκλήμων δ' ἔσομ' ἀλεξάμενος.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Νὺξ μακρὴ, καὶ χεῖμα, μέσην δ' ἐπὶ Πλειάδα δύνει·
  Κἀγὼ πὰρ προθύροις νείσσομαι ὑόμενος,
Τρωθεὶς τῆς δολίης ἐλείνης πόθῳ. οὐ γὰρ ἔρωτα
  Κύπρις, ἀνιηρὸν δ' ἐκ πυρὸς ἧκε βέλος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γυμνὴν ἢν ἐσίδῃς Καλλίστιον ὦ ξένε, φήσεις,
  Ἤλλακται διπλοῦν γράμμα Συρηκοσίων.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ, ἢ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Αὐτοὶ τὴν ἁπαλὴν εἰρήνιον εἶδον ἔρωτες,
  Κύπριδος ἐκ χρυσέων ἐρχόμενοι θαλάμων,

Ἐκ τειχὸς ἄγει ποδῶν ἱερὸν θάλος, οἷά τε λύγδου
 Γλυπτὴν, παρθενίων βριθομένην χαρίτων.
Καὶ πολλοὺς τότε χερσὶν ἐπ' ἠϊθέοισιν ὀϊστοὺς
 Τόξου πορφυρέης ἧκαν ἀφ' ἀρπεδόνης.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ζηνοφίλα κάλλος μὲν ἔρως, σύγκοιτα δὲ φίλτρα
 Κύπρις ἔδωκεν ἔχειν· αἱ χάριτες δὲ, χάριν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέρωτα κίκιννον,
 Καὶ μυρόπνοιο δημοῦς χρῶτα τὸν ὑπναπάτην,
Ναὶ πάλιν Ἰλιάδος φίλα παίγνια, ναὶ φιλάγρυπνον
 Λύχνον, ἐμῶν κώμων πολλὰ πιόντα μέλη,
Βαιὸν ἔχω τόγε λειφθὲν ἔρως ἐπὶ χείλεσι τραῦμα·
 Εἴγ' ἐθέλεις, καὶ τοῦτ' εἰπὲ, καὶ ἐκπτύσομαι.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Αἱ σάμιαι βιττὼ καὶ νάννιον εἰς ἀφροδίτης
 Φοιτᾶν τοῖς αὐτῆς οὐκ ἐθέλουσι νόμοις·
Εἰς δ' ἕτερ' αὐτομολοῦσιν ἃ μὴ καλά. δέσποτι κύπρι
 Μίσει τὰς κοίτας τὰς παρὰ σοὶ φυγάδας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τῷ θαλλῷ διδύμη με συνήρπασεν· ὤμοι ἐγὼ δὲ
 Τήκομαι ὡς κηρὸς πὰρ πυρὶ, κάλλος ὁρῶν.
Εἰ δὲ μέλαινα, τί τοῦτο; καὶ ἄνθρακες· ἀλλ' ἂν ἐκείνους
 Θάλψαιμεν, λάμπουσ' ὡς ῥόδεαι κάλυκες.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Λίσσομ' ἔρως, τὸν ἄγρυπνον ἐμοὶ πόθον ἡλιοδώρας
 Κοίμισον, αἰδεσθεὶς μοῦσαν ἐμὴν ἱκέτιν.
Ναὶ γὰρ δὴ τὰ σὰ τόξα, τὰ μὴ δεδιδαγμένα βάλλειν
 Ἄλλον, ἀεὶ δ' ἐπ' ἐμοὶ πτηνὰ χέοντα βέλη,
Εἰ καί με κτείνῃς, λείψω φωνὴν προϊέντα
 Γράμματ', ἔρωτος ὅρα ξεῖνε μιαιφονίην.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Εἰ φιλέεις, μὴ πάμπαν ὑποκλασθέντα χαλάσσῃς
 Θυμὸν ὀλισθηρῆς ἔμπλεον ἱκεσίης·

Ἀλλά τι καὶ Φρενέοις στεγανώτερον, ὅσσον ἐρύαται
  Ὀφρύας, ὅσσον ἰδεῖν βλέμματι φειδομένα.
Ἔργον γάρ τι γυναιξὶν ὑπερφιάλους ἀθερίζειν,
  Καὶ κατακαγχάζειν τῶν ἄγαν οἰκτροτάτων.
Κεῖνος δ' ἐστὶν ἄριστος ἐρωτικὸς ὃς τάδε μίξει,
  Οἶκτον ἔχων ὀλίγῃ ξυνὸν ἀγηνορίῃ.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου.

Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείας
  Ζεύς, διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.
Φαμὶ λέγειν τὸν μῦθον ἐγὼ τάδε, χάλκεα νικᾷ
  Δάπεδα καὶ δεσμοὺς χρυσὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλέγχει.
  Χρυσὸς ἐπιγνάμπτει τὰς σοβαροβλεφάρους.
Καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ὅδε φρένα. μή τις ἐραστὴς
  Λισσέσθω Παφίαν, ἀργύριον παρέχων.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμέλῃσι Μενάνδρου
  Κείραντα γλυκερῆς τῆς ἀλόχου πλοκάμους,
Ὁπλότερος Πολέμων μιμήσατο, καὶ τὰ Ῥοδάνθης
  Βόστρυχα πανατόλμοις χερσὶν ἐληΐσατο.
Καὶ τραγικοῖς ἀχέεσσι τὸ κωμικὸν ἔργον ἀμείψας,
  Μάστιξεν ῥαδινῆς ἅψεα θηλυτέρης.
Ζηλομανὲς τὸ κόλασμα· τί γὰρ τόσον ἤλιτε κούρη·
  Εἴ με κατοικτείρειν ἤθελε τειρόμενον;
Σχέτλιος ἀμφοτέρους δὲ διέτμαγε, μέχρι καὶ αὐτοῦ
  Βλέμματος ἐνστήσας αἴθοπα βασκανίην.
Ἀλλ' ἔμπης τελέθει μισούμενος· αὐτὰρ ἔγωγε
  Δύσκολος, οὐχ ὁρόων τὴν παρεικειρομένην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ καὶ νῦν πολιή σε κατεύνασε, καὶ τὸ θαλυκρὸν
  Κεῖνο κατημβλώθη κέντρον ἐρωμανίης,
Ὤφελες, ὦ Κλεόβουλε, πόθους νεότητος ἐπιγνούς,
  Νῦν καὶ ἐποικτείρειν ὁπλοτέρων ὀδύνας,

Μηδ' ἐπὶ τοῖς ξυνοῖς κοτέειν μέγα, μηδὲ κομάων
  Τὴν ῥαδινὴν κούρην πάμπαν ἀπαγλαΐσαι.
Ἀντὶ πάθους τῇ παιδὶ πάρος μεμάθησο ταλαίνῃ·
  Καὶ νῦν ἐξαπίνης ἀντίπαλος γέγονας.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου.

Μέχρι τίνος φλογόεσσαν ὑποκλέπτοντες ὀπωπήν,
  Φώριον ἀλλήλων βλέμμα τιτυσκόμεθα;
Λεκτέον ἀμφαδίην μελεδήματα· κἤν τις ἐρύξῃ
  Δείσας ἢ λέξας ἐχθρὸς ἔρωτος ἀνήρ,
Φάρμακον ἀμφοτέροις ξίφος ἔσσεται· ἥδιον ἡμῖν
  Ξυνὸν ἀεὶ μεθέπειν ἢ βίον ἢ θάνατον.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ εἰς Ἀριάδνην κιθαριστρίδα.

Εἴποτε μὲν κιθάρης ἐπαφήσατο πλῆκτρον ἔχουσα
  Κούρη, τερψιχόρης ἀντεμέλιξε μίτοις·
Εἴποτε δὲ τραγικῷ ῥοιζήματι ῥήξατο φωνήν,
  Αὐτῆς Μελπομένης βόμβον ἀπεπλάσατο·
Εἰ δὲ καὶ ἀγλαΐης κρίσις ἵσταται, μᾶλλον ἂν αὐτῇ
  Κύπρις ἐνικήθη, κἂν ἐδίκαζε Πάρις.
Σιγῇ ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Διόνυσος ἀκούσας,
  Τῶν Ἀριαδνείων ζῆλον ἔχοι λεχέων.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Φωσφόρε, μὴ τὸν ἔρωτα βιάζεο, μηδὲ διδάσκου
  Ἄρεϊ γειτονέων νηλεὲς ἦτορ ἔχειν.
Ὡς δὲ πάρος Κλυμένης ὁρόων Φαέθοντα μελάθρῳ,
  Οὐ δρόμον ὠκυπόδην εἶχες ἀπ' ἀντολίης·
Οὕτω μοι περὶ νύκτα μόγις ποθέοντι φανεῖσαν,
  Ἔρχεο δηθύνων, ὡς παρὰ Κιμμερίοις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Λῆξον ἐρῶς κραδίης τε καὶ ἥπατος· εἰ δ' ἐπιθυμεῖς
  Βάλλειν, ἄλλο τι μου τῶν μελέων μετάβα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἕλκος ἔχω τὸν ἔρωτα· ῥέει δέ μοι ἕλκεος ἰχὼρ
  Δάκρυον, ὠτειλῆς οὔποτε τερσομένης.

Εἰμὶ καὶ ἐκ κακότητος ἀμήχανος· οὐδὲ μαχάων
Ἤπιά μοι πάσσει φάρμακα δευομένῳ·
Τήλεφός εἰμι κόρη, σὺ δὲ γίνεο πιστὸς Ἀχιλλεύς·
Κάλλεϊ σῷ παῦσον τὸν πόθον, ὡς ἔβαλες.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου.

Εἰπέ τίνι πλέξεις ἔτι βόστρυχον, ἢ τίνι χεῖρας
Φαιδρυνέεις, ὀνύχων ἀμφιτεμὼν ἀκίδα.
Ἐς τί δὲ κοσμήσεις ἁλιανθέϊ φάρεα κόχλῳ,
Μηκέτι τῆς καλῆς ἐγγὺς ἰὼν Ῥοδόπης.
Ὄμμασιν εἰς Ῥοδόπην οὐ δέρκομαι, οὐδὲ φαεινῆς
Φέγγος ἰδεῖν ἐθέλω χρύσεον ἠριπόλης.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Τὴν Νιόβην κλαίουσαν ἰδών ποτε βουκόλος ἀνὴρ,
Θάμβεεν εἰ λείβειν δάκρυον οἶδε λίθος.
Αὐτὰρ ἐμὲ στενάχοντα τόσης κατὰ νυκτὸς ὀμίχλην
Ἔμπνοος Εὐίππης οὐκ ἐλέαιρε λίθος.
Αἴτιος ἀμφοτέροισιν ἔρως, ὀχετηγὸς ἀνίης,
Τῇ Νιόβῃ τεκέων, αὐτὰρ ἐμοὶ παθέων.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου.

Χρυσῆς εἰρύσασα μίαν τρίχα Δωρὶς ἐθείρης,
Οἷα δορυκτήτους δῆσεν ἐμὰς παλάμας.
Αὐτὰρ ἐγὼ τοπρὶν μὲν ἐκάγχασα, δεσμὰ τινάξαι
Δωρίδος ἱμερτῆς εὐμαρὲς οἰόμενος·
Ὡς δὲ διαρρῆξαι σθένος οὐκ ἔχον, ἔστενον ἤδη,
Οἷά τε χαλκείῃ σφιγκτὸς ἀλυκτοπέδῃ.
Καὶ νῦν ὁ τρισάποτμος ἀπὸ τριχὸς ἠέρτημαι,
Δεσπότις ἔνθ' ἐρύσῃ, πυκνὰ μεθελκόμενος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὁ πρὶν ἀμαλθάκτοισιν ἐνὶ φρεσὶν ἡδὺν ἐν ἥβῃ
Οἰστροφόρου Παφίης θεσμὸν ἀπειπάμενος,
Γυιοβόροις βελέεσσιν ἀνέμβατος ὁ πρὶν ἐρώτων,
Αὐχένα σοὶ κλίνω, Κύπρι, μεσαιπόλιος.
Δέξο με καγχαλόωσα, σοφὴν ὅτι Παλλάδα νικᾷς
Νῦν πλέον ἢ τὸ πάρος μήλῳ ἐφ' ἑσπερίδων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ναὶ τάχα τανταλέης ἀχερόντια πήματα ποινῆς
 Ἡμετέρων ἀχέων ἐστὶν ἐλαφρότερα.
Οὐ γὰρ ἰδὼν σέο κάλλος ἀπείργετο χείλεα μίξαι
 Χείλεϊ σῷ ῥοδέων ἁβροτέρῳ καλύκων.
Τάνταλος, ἀκριτόδακρυς. ὑπερτέλλοντα δὲ πέτρον
 Δείδιεν· ἀλλὰ θανεῖν δεύτερον οὐ δύναται.
Αὐτὰρ ἐγὼ, ζωὸς μὲν ἐὼν κατατήκομαι οἴστρῳ·
 Ἐκ δ᾽ ὀλιγοδρανίης, καὶ μόρον ἐγγὺς ἔχω.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐσβέσθη φλογεροῖο πυρὸς μένος· οὐκ ἔτι κάμνω,
 Ἀλλὰ καταφθινύθω, ψυχόμενος Παφίῃ.
Ἤδη γὰρ μετὰ σάρκα, δι᾽ ὀστέα καὶ φρένας ἕρπει
 Παμφάγον ἀσθμαίνων οὗτος ὁ πικρὸς ἔρως.
Καὶ φλὸξ ἐν τελεταῖς ὅτε θύματα πάντα λαφύξῃ,
 Φορβῆς ἡ μενίη ψύχεται αὐτόματος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὤμοσα μιμνάζειν σέο τηλόθεν ἀργέτι κούρη
 Ἄχρι δυωδεκάτης, ὢ πόποι, ἠειπόλης·
Οὐδ᾽ ἔτλην ὁ τάλας. τὸ γὰρ αὔριον ἄμμι φαάνθη
 Τηλοτέρω μήνης, ναὶ μὰ σὲ, δωδεκάτης.
Ἀλλὰ θεοῖς ἱκέτευε φίλη μὴ ταῦτα χαράξαι
 Ὅρκια ποιναίης νῶτον ὑπὲρ σελίδος.
Θέλγε δὲ σαῖς χαρίτεσσιν ἐμὴν φρένα· μηδέ με μάστιξ
 Πότνια κατασμίξῃ καὶ σέο καὶ μακάρων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς γαλάτεια προσώποις
 Ἕσπερος, ὑβριστὴν μῦθον ἐπιπλεξαμένη.
Ὕβρεις ἔρωτας ἔλυσε, μάτην ὅδε μῦθος ἀλᾶται·
 Ὕβρεις ἐμὴν ἐρέθει μᾶλλον ἐρωμανίην.
Ὤμοσα καὶ λυκάβαντα μένειν ἀπονόσφιθεν ἐκείνης·
 Ὢ πόποι, ἀλλ᾽ ἱκέτης πρώϊος εὐθὺς ἔβην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἡ σὴ ἔτι φθινόπωρον ὑπέρτερον εἴαρος ἀκμῆς,
Χεῖμα σὸν ἀλλοτρίου θερμότερον θέρεος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὴν τρίχα; τήκομαι οἴστρῳ,
Ῥείης πυργοφόρου δείκελον εἰσορόων.
Ἀσκεπές ἐστι κάρηνον; ἐγὼ ξανθίσματι χαίτης
Ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησα νόον.
Ἀργενναῖς ὀθόνῃσι κατήορα βόστρυχα κεύθεις;
Οὐδὲν ἐλαφροτέρη φλὸξ κατέχει κραδίην.
Μορφὴν τριχθαδίην χαρίτων τριὰς ἀμφιπολεύει·
Πᾶσα δέ μοι μορφὴ πῦρ ἴδιον προχέει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Φεῦ, φεῦ, καὶ τὸ λάλημα τὸ μείλιχον ὁ φθόνος εἴργει,
Βλέμμα τε λαθριδίως φθεγγομένων βλεφάρων.
Ἱστάμενοι δ' ἄγχιστα, τεθήπαμεν ὄμμα γραίης,
Οἷα πολυγλήνου βουκόλου Ἰναχίης.
Ἵστασο καὶ σκοπίαζε· μάτην δὲ σὸν ἦτορ ἀμύσσου·
Οὐ γὰρ ἐπὶ ψυχὴν ὄμμα τεὸν τανύσεις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀνέρα λυσσητῆρι κυνὸς βεβολημένον ἰῷ,
Ὕδασι θηρείην εἰκόνα φασὶ βλέπειν.
Λυσσώων τάχα πικρὸν ἔρως ἐνέπηξεν ὀδόντα
Εἰς ἐμέ, καὶ μανίαις θυμὸν ἐληίσατο.
Σὴν γὰρ ἐμοὶ καὶ πόντος ἐπήρατον εἰκόνα φαίνει,
Καὶ ποταμῶν δῖναι, καὶ δέπας οἰνοχόον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μηκέτι τις πλήξειε πόθου βέλος· ἰοδόκην γὰρ
Εἰς ἐμὲ λάβρος ἔρως ἐξεκένωσεν ὅλην.
Μὴ πτερύγων τρομέοι τις ἐπήλυσιν· ἐξότε γάρ μοι
Λὰξ ἐπιβὰς, στέρνοις πικρὸν ἔπηξε πόδα,
Ἀστεμφὴς, ἀδόνητος ἐνέζεται· οὐδὲ μετέστη,
Εἰς ἐμὲ συζυγίην κειράμενος πτέρυγας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὔτε ῥόδον στεφάνων ἐπιδεύεται, οὔτε σὺ πέπλων,
  Οὔτε λιθοβλήτων πότνια κεκρυφάλων.
Μάργαρα σῆς χροιῆς ἀπολείπεται, οὐδὲ κομίζει
  Χρυσὸς ἀπεκτήτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην.
Ἰνδώη δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἴθοπος αἴγλης,
  Ἀλλὰ τεῶν λογάδων πολλὸν ἀφαυροτέρην.
Χείλεα δὲ δροσόεντα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
  Ἔνθεος ἁρμονίη, κεστὸς ἔφυ παφίης.
Τούτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι· ὄμμασι μούνοις
  Θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὴν πρὶν ἐνεσφρήγισσεν ἔρως θρασὺς εἰκόνα μορφῆς
  Ἡμετέρης θερμῷ βένθεϊ σῆς κραδίης,
Φεῦ, φεῦ, νῦν ἀδίκητος ἀπέπλυσας. αὐτὰρ ἐγώ τοι
  Γραπτὸν ἔχω ψυχῇ σῆς τύπον ἀγλαΐης.
Τοῦτον καὶ φαέθοντι καὶ ἀΐδῃ βάρβαρε δείξω,
  Κρῆσσαν ἐπισπέρχων εἰς σὲ δικασπολίην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Δηθύνει κλεοφαντὶς· ὁ δὲ τρίτος ἔρχεται ἤδη
  Λύχνος ὑποκλάζειν, ἦκα μαραινόμενος.
Αἴθε δὲ καὶ κραδίης πυρσὸς συναπέσβετο λύχνῳ,
  Μηδέ μ' ὑπ' ἀγρύπνοις δηρὸν ἔκαιε πόθοις.
Ἆ, πόσα τὴν κυθέρειαν ἐπώμοσεν ἕσπερος ἐλθεῖν·
  Ἀλλ' οὔτ' ἀνθρώπων φείδεται οὔτε θεῶν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Χθιζά μοι ἑρμώνασσα φιλακρήτοις μετὰ κώμοις
  Στέμμασιν αὐλείας ἀμφιπλέκοντι θύρας,
Ἐκ κυλίκων ἐπέχευεν ὕδωρ. ἀμάθυνε δὲ χαίτην,
  Ἣν μόλις ἐς τρισσὴν πλέξαμην ἀμφιλύκην.
Ἐφλέχθην δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ὕδατος. ἐκ γὰρ ἐκείνης
  Λάθριον εἶχε κύλιξ πῦρ γλυκερῶν στομάτων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Φράζεό μοι Κλεόφαντις, ὅση χάρις ὁππότε δοιοὺς
  Λαμπρὸν ἐπαιγίζων ἶσος ἔρως κλονέει.
Ποῖος ἄρης, ἢ τάρβος ἀπείριτον, ἠέ τις αἰδὼς
  Τούσδε διακρῖναι πλέγματα βαλλομένους;
Εἴη μοι μελέεσσι τὰ λήμνιος ἥρμοσεν ἄκμων
  Δεσμά, καὶ ἡφαίστου πᾶσα δολοῤῥαφίη·
Μοῦνον ἐγὼ, χαρίεσσα, τεὸν δέμας ἀγκὰς ἑλίξας,
  Θελγοίμην ἐπὶ σοῖς ἅψεσι βουλόμενος,
Δὴ τότε καὶ ξεῖνός με καὶ ἐνδάπιος καὶ ὁδίτης,
  Πότνα, καὶ ἀρητὴρ, χἠ παράκοιτις ἴδοι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐξότε μοι πίνοντι συνεστιάουσα χαρικλὼ,
  Λάθρη τοὺς ἰδίους ἀμφέβαλε στεφάνους,
Πῦρ ὀλοὸν δάπτει με· τὸ γὰρ στέφος, ὡς δοκέω, τι
  Εἶχεν ὃ καὶ γλαύκην φλέξε κρεοντιάδα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὁ θρασὺς, ὑψαύχην τε, καὶ ὀφρύας εἰς ἓν ἀγείρων,
  Κεῖται παρθενικῆς παίγνιον ἀδρανέος.
Ὁ πρὶν ὑπερβασίῃ δοκέων τὴν παῖδα χαλέπτειν,
  Αὐτὸς ὑποδμηθεὶς ἐλπίδος ἐκτὸς ἔβη.
Καί ῥ᾽ ὁ μὲν ἱκεσίοισι πεσὼν θηλύνεται οἴκτοις,
  Ἡ δὲ κατ᾽ ὀφθαλμῶν ἄρσενα μῆνιν ἔχει.
Παρθένε θυμολέαινα, καὶ εἰ χόλον ἔνδικον ἔσχες,
  Σβέσον ἀγηνορίην· ἐγγὺς ἴδ᾽ ἐς νέμεσιν.

Τοῦ αὐτοῦ, πέμψαντος ἰχθὺν κόρῃ.

Εἰ καὶ τηλοτέρω μερόης τεὸν ἴχνος ἐρείσεις,
  Πτηνὸς ἔρως πτηνῷ κεῖσε τάχει με φέρει.
Εἰ καὶ ἐς ἀντολίην πρὸς ὁμόχροον ἵξεαι ἠὼ,
  Πεζὸς ἀμετρήτοις ἕψομαι ἐν σταδίοις.
Εἰ δέ τι σοὶ στέλλω βύθιον γέρας, ἵλαθι κούρη,
  Εἰς σὲ θαλασσαίη τοῦτο φέρει παφίη,
Κάλλεϊ νικηθεῖσα τεοῦ χροὸς ἱμερόεντι,
  Τὸ πρὶν ἐπ᾽ ἀγλαΐῃ θάρσος ἀπωσαμένη.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὀφθαλμοί, τέο μέχρις ἀφύσσετε νέκταρ ἐρώτων,
Κάλλεος ἀκρήτου ζωροπόται θρασέες;
Τῆλε διαθρέξωμεν ὅποι σθένος· ἐν δὲ γαλήνῃ
Νηφάλια σπείσω Κύπριδι μειλιχίῃ,
Εἰ δ' ἄρα που καὶ κεῖθι κατάσχετος ἔσσομαι οἴστρῳ,
Γίνεσθε κρυεροῖς δάκρυσι μυδαλέοι,
Ἔνδικον ὀτλήσοντες ἀεὶ πόνον. ἐξ ὑμέων γὰρ
(Φεῦ) πυρὸς ἐς τόσσην ἤλθομεν ἐργασίην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἱππομένην φιλέουσα, νόον προσέρεισα Λεάνδρῳ·
Ἐν δὲ Λεανδρείοις χείλεσι πηγνυμένη,
Εἰκόνα τὴν Ξάνθοιο φέρω φρεσί· πλεξαμένη δὲ
Ξάνθον, ἐς Ἱππομένην νόστιμον ἦτορ ἄγω.
Πάντα τὸν ἐν παλάμῃσιν ἀναίνομαι· ἄλλοτε δ' ἄλλον
Αἰὲν ἀμοιβαίοις πήχεσι δεχνυμένη,
Ἀφνειὴν Κυθέρειαν ὑπέρχομαι. εἰ δέ τις ἡμῖν
Μέμφεται, ἐν πενίῃ μιμνέτω οἰογάμῳ.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ὑπάτου.

Τὸ στόμα τῇ χαρίτεσσι, προσώπατα δ' ἄνθεσι βάλλεις,
Ὄμματα τῇ Παφίῃ, τὴν χέρα τῇ κιθάρῃ·
Σκυλεύεις βλεφάρων φάος ὄμμασιν, οὔας ἀοιδῇ·
Πάντοθεν ἀγρεύεις τλήμονας ἠιθέους.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸ ξίφος ἐκ κολεοῖο τί σύρεται; οὐ μὰ σὲ κούρη,
Οὐχ ἵνα τι πρήξω Κύπριδος ἀλλότριον,
Ἀλλ' ἵνα σοὶ τὸν Ἄρηα, καὶ ἀζαλέον περ ἐόντα,
Δείξω τῇ μαλακῇ Κύπριδι πειθόμενον.
Οὗτος ἐμοὶ ποθέοντι συνέμπορος· οὐδὲ κατόπτρου
Δεύομαι, ἐν δ' αὐτῷ δέρκομαι αὐτὸν ἐγώ.
Καὶ καλὸς ὡς ἐν ἔρωτι. σὺ δ' ἢν ἀπ' ἐμεῖο λυθείης,
Τὸ ξίφος ἡμετέρην δύσεται ἐς λαγόνα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τῷ χρυσῷ τὸν ἔρωτα μετέρχομαι. οὐ γὰρ ἀρότρῳ
  Ἔργα μελισσάων γίγνεται ἢ σκαπάνῃ,
Ἀλλ' ἔαρι δροσερῷ· μέλιτος γε μὲν ἀφρογενείης
  Ὁ χρυσὸς τελέθει ποικίλος ἐργατίνης.

Τοῦ αὐτοῦ.

Κιχλίζεις, χρεμέτισμα γάμου προκέλευθον ἱεῖσα·
  Ἢ σιγᾷ μοι νεύεις· πάντα μάτην ἐρέθεις.
Ὤμοσα τὴν δυσέρωτα κόρην, τρισὶν ὤμοσα πέτραις,
  Μήποτε μειλιχίοις ὄμμασιν εἰσιδέειν.
Παῖζε μόνη τὸ φίλημα· μάτην ποππυζε σεαυτῇ,
  Χείλεσι γυμνοτάτοις οὔτινι μιγνυμένοις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γαρμενὶς οὐκ ἐθέλω· τὸ μὲν οὔνομα καλὸν ἀκοῦσαι,
  Ὠϊσάμην· σὺ δέ μοι πικροτέρη θανάτου.
Καὶ φεύγεις φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκεις,
  Ὄφρα πάλιν κεῖνον καὶ φιλέοντα φύγῃς.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα κινύρομαι· εὖτε δ' ἐπέλθῃ
  Ὄρθρος, ἐλινῦσαι μικρὰ χαριζόμενος,
Ἀμφιπεριτρύζουσι χελιδόνες, ἐς δέ με δάκρυ
  Βάλλουσι, γλυκερὸν κῶμα παρωσάμεναι.
Ὦ φθονεραὶ παύσασθε λαλητρίδες· οὐ γὰρ ἔγωγε
  Τὴν φιλομηλείην γλῶσσαν ἀπεθρισάμην.
Ἀλλ' Ἴτυλον κλαίοιτε κατ' οὔρεα, καὶ γοάοιτε
  Εἰς αἶπος, κραναὴν αὖλιν ἐφεζόμεναι·
Βαιὸν ἵνα κνώσσοιμεν. ἴσως δέ τις ἥξει ὄνειρος
  Ὅς με Ῥοδανθείοις πήχεσιν ἀμφιβάλοι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Σώζεο, σοὶ μέλλων ἐνέπειν, παλίνορσον ἰωὴν
  Ἂψ ἀνασειράζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω.
Σὴν γὰρ ἐγὼ δασπλῆτα διάστασιν, οἷά τε πικρὴν
  Νύκτα καταπλήσσω τὴν Ἀχεροντιάδα.

Ἤματι γὰρ σέο φέγγος ὁμοίιον· ἀλλὰ τὸ μέν που,
Ἄφθογγον· σὺ δέ μοι καὶ τὸ λάλημα φέρεις·
Κεῖνο, τὸ Σειρήνων γλυκερώτερον, ᾧ ἔπι πᾶσαι
Εἰσὶν ἐμῆς ψυχῆς ἐλπίδες ἐκκρεμέες.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰμὶ μὲν οὐ φιλόοινος· ὅταν δ' ἐθέλῃς με μεθύσαι,
Πρῶτα σὺ γευομένη πρόσφερε, καὶ δέχομαι.
Εἰ γὰρ ἐπιψαύσεις τοῖς χείλεσιν, οὐκέτι νήφειν
Εὐμαρές, οὐδὲ φυγεῖν τὸν γλυκὺν οἰνοχόον.
Πορθμεύει γὰρ ἔμοιγε κύλιξ παρὰ σοῦ τὸ φίλημα,
Καί μοι ἀπαγγέλλει τὴν χάριν ἣν ἔλαβεν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μήποτε λύχνε μύκητα φέροις, μηδ' ὄμβρον ἐγείροις,
Μὴ τὸν ἐμὸν παύσῃς νυμφίον ἐρχόμενον.
Αἰεὶ σὺ φθονέεις τῇ Κύπριδι· καὶ γὰρ ὅτ' Ἡρὼ
Ἥρμοσε Λειάνδρῳ· θυμὲ τὸ λοιπὸν ἔα.
Ἡφαίστου τελέθεις, καὶ πείθομαι, ὅττι χαλέπτων
Κύπριδι, θωπεύεις δεσποτικὴν ὀδύνην.

Τοῦ αὐτοῦ.

[α] Τί στενάχεις; [β] φιλέω. [α] τίνα; [β] παρθένον. [α] ἦ ῥά γε καλήν;
[β] Καλὴν ἡμετέροις ὄμμασι φαινομένην.
[α] Ποῦ δέ μιν εἰσενόησας; [β] ἐκεῖ ποτὶ δεῖπνον ἐπελθὼν,
Ξυνῇ κεκλιμένην ἔδρακον ἐν στιβάδι.
[α] Ἐλπίζεις δὲ τυχεῖν; [β] ναὶ, ναὶ, φίλος. ἀμφαδίην δὲ
Οὐ ζητῶ φιλίην, ἀλλ' ὑποκλεπτομένην.
[α] Τὸν νόμιμον μᾶλλον φεύγεις γάμον; [β] ἀτρεκὲς ἔγνων
Ὅττι γε τῶν κτεάνων πουλὺ τὸ λειπόμενον.
[α] Ἔγνως. οὐ φιλέεις. ἐψεύσαο. πῶς δύναται γὰρ
Ψυχὴ ἐρωμανέειν ὀρθὰ λογιζομένη;

Τοῦ αὐτοῦ.

Δοιάων θηλυτέρων μοῦνος ποτὲ μέσσα καθήμην,
Τῆς μὲν ἐφιμείρων, τῇ δὲ χαριζόμενος.
Εἷλκε δέ μ' ἡ φιλέουσα· πάλιν δ' ἐγὼ οἷά τε τὶς φὼρ,
Χείλεϊ φειδομένῳ τὴν ἑτέρην ἐφίλουν.

Ζῆλον ὑποκλέπτων τῆς γείτονος, ἧς τὸν ἔλεγχον
Καὶ τὰς λεπτοπόθους ἔτρεμον ἀγγελίας.
Ὀρθώσας δ' ἄρα εἶπον, ἐμοὶ τάχα καὶ τὸ φιλῆσαι,
Ὡς τὸ φιλεῖν, χαλεπὸν δίαιτα κολαζομένῳ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἡ πάρος ἀγλαΐῃσι μετάρσιος, ἡ πλοκαμῖδας
Σειομένη πλεκτὰς, καὶ σοβαρυνομένη,
Ἡ μεγαλαυχήσασα καθ' ἡμετέρης μελεδώνης,
Χεῖρας ἐρικνώθη, τὴν πρὶν ἀφῆκε χάριν.
Μαζὸς ὑπεκλίνθη, πέσον ὀφρύες, ὄμμα τέτηκται,
Χείλεα βαμβαίνει φθέγματι γηραλέῳ.
Τὴν πολιὴν καλέω νέμεσιν πόθου, ὅτι δικάζει
Ἔννομα, ταῖς σοβαραῖς θᾶσσον ἐπερχομένη.

Τοῦ αὐτοῦ.

Αὐτή μοι Κυθέρεια καὶ ἱμερόεντες ἔρωτες
Τήξουσιν κενεὴν ἀνθέμενοι κραδίην,
Ἄρσενας εἰ σπεύσω φιλέειν ποτέ· μήτε τυχήσω,
Μήτ' ἐπολισθήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις.
Ἄρκια θηλυτέρων ἀλιτήματα, κεῖνα κομίσσω·
Κάλλειψω δὲ νέοις ἄφρονι Πιτταλάκῳ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἦ ῥά γε καὶ σὺ Φίλιννα φέρεις πόθον; ἦ ῥά καὶ αὐτή
Κάμνεις αὐαλέοις ὄμμασι τηκομένη;
Ἢ σὺ μὲν ὕπνον ἔχεις γλυκερώτατον, ἡμετέρης δὲ
Φροντίδος οὔτε λόγος γίγνεται οὔτ' ἀριθμός;
Εὑρήσεις τὰ ὅμοια, τεὴν δ' ἀμέγαρτε παρειὴν
Ἀθρήσω θαμινοῖς δάκρυσι τεγγομένην.
Κύπρις γὰρ τὰ μὲν ἄλλα, παλίγκοτος· ἓν δέ τι καλὸν
Ἔλλαχεν, ἐχθαίρει τὰς σοβαρυνομένας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἡ ῥαδινὴ Μελίτη, τὸ μὲν ἀσσοῦ ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Τὴν ἀπὸ τῆς ἥβης οὐκ ἀπέθηκε χάριν,
Ἀλλ' ἔτι μὲν μαρμαίρουσι παρηΐδες, ὄμμα δὲ θέλγον
Οὐ λάθε· τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη.

Μίμνει καὶ τὸ φρύαγμα τὸ παιδικόν· ἐνθάδε δ' ἔγνων
Ὅττι φύσιν νικᾶν ὁ χρόνος οὐ δύναται.

Τοῦ αὐτοῦ.

Σπεύδων εἰ φιλέει με μαθεῖν εὐῶπις Ἐρευθὼ,
Πείραζον κραδίην πλάσματι κερδαλέῳ.
Βήσομαι ἐς ξείνην τινά που χθόνα· μίμνε δὲ κούρη,
Λέξω, ἡμετέρου μνῆστιν ἔχουσα πόθου.
Ἡ δὲ μέγα στονάχησε, καὶ ἥλατο, καὶ τὸ πρόσωπον
Πλῆξε, καὶ εὐπλέκτου βότρυν ἔρηξε κόμης.
Καί με μένειν ἱκέτευεν. ἐγὼ δέ τις ὡς βραδυπειθὴς,
Ὄμματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μένειν.
Ὄλβιος ἐς πόθον εἰμί. τὸ γὰρ μενέαινον ἀνύσσαι,
Πάντων εἰς μεγάλην τοῦτο δέδωκα χάριν.

Τοῦ αὐτοῦ πέραν τῆς πόλεως διάγοντος διὰ τὰ λύσιμα τῶν νόμων, ὑπομνησικὸν πρὸς παῦλον σιλεντιάριον.

Ἐνθάδε μὲν χλοάουσα τεθηλότι βῶλος ὀράμνῳ,
Φυλλάδος εὐκάρπου πᾶσαν ἔδειξε χάριν·
Ἐνθάδε δὲ κλάζουσιν ὑπὸ σκιεραῖς κυπαρίσσοις
Ὄρνιθες, δροσερῶν μητέρες ὀρταλίχων,
Καὶ λιγυρὸν βομβεῦσιν ἀκανθίδες. ἡ δ' ὀλολυγὼν
Τρύζει, τρηχαλέαις ἐνδιάγουσα βάτοις.
Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος; ἐπεὶ σέο μῦθον ἀκούειν
Ἤθελον ἢ κιθάρης κρούματα Δηλιάδος.
Καί μοι δισσὸς ἔρως περικίδναται. εἰσορέαν γὰρ
Καὶ σὲ μάκαρ ποθέω, καὶ γλυκερὴν δάμαλιν,
Ἧς με περισμύχουσι μεληδόνες· ἀλλά με θεσμοὶ,
Εἴργουσιν ῥαδινῆς τηλόθι δορκαλίδος.

ΠΑΥΛΟΥ σιλεντιαρίου ἀντίγραφα εἰς αὐτόν.

Θεσμὸν ἔρως οὐκ οἶδε βιημάχος, οὐδέ τις ἄλλη
Ἀνέρα νοσφίζει πρῆξις ἐρωμανίης.
Εἰ δέ σε θεσμοπόλοιο μεληδόνος ἔργον ἐρύκει,
Οὐκ ἄρα σοῖς στέρνοις λάβρος ἔνεστιν ἔρως.

Ποῖος ἔρως, ὅτε βαιὸς ἁλὸς πόρος οἶδε μερίζειν
Σὸν χρόα, παρθενικῆς τηλόθι ὑμετέρης;
Νηχόμενος Λείανδρος, ὅσον κράτος ἐστὶν ἐρώτων,
Δείκνυεν, ἐννυχίου κύματος οὐκ ἀλέγων.
Σοὶ δὲ φίλαι περάασι καὶ ὁλκάδες· ἀλλὰ θαμίζεις
Μᾶλλον Ἀθηναίῃ, Κύπριν ἀπωσάμενος.
Θεσμοὺς Πάλλας ἔχει, Παφίη πόθον· εἰπὲ τίς αὐτῷ
Εἰν ἑνὶ θητεύσει Παλλάδι καὶ Παφίῃ.

ΑΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Ἠιθέοις οὐκ ἔστι τόσος πόνος ὁππόσος ἡμῖν
Ταῖς ἀπαλοψύχοις ἔχραε θηλυτέραις.
Τοῖς μὲν γὰρ παρέασιν ὁμήλικες, οἷς τὰ μερίμνης
Ἄλγεα μυθεῦνται φθέγματι θαρσαλέῳ·
Παίγνιά τ' ἀμφιέπουσι παρήγορα, καὶ κατ' ἀγυιὰς
Πλάζονται, γραφίδων χρώμασι ῥεμβόμενοι.
Ἡμῖν δ' οὐδὲ φάος λεύσσειν θέμις, ἀλλὰ μελάθροις
Κρυπτόμεθα, ζοφεραῖς φροντίσι τηκόμεναι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μηδὲν ἄγαν, σοφὸς εἶπεν· ἐγὼ δέ τις ὡς ἐπέραστος,
Ὡς καλὸς, ἠέρθην ταῖς μεγαλοφροσύναις.
Καὶ ψυχὴν δοκέεσκον ὅλην ἐπὶ χερσὶν ἐμεῖο
Κεῖσθαι τῆς κούρης τῆς τάχα κερδαλέης.
Ἡ δ' ὑπερηέρθη· σοβαρὴν δ' ὑπερέσχεθεν ὀφρὺν,
Ὥσπερ τοῖς προτέροις ἤθεσι μεμφομένη.
Καὶ νῦν ὁ βλοσυρωπὸς, ὁ χάλκεος, ὁ βραδυπειθὴς,
Ὁ πρὶν ἀερσιπότης, ἤριπον ἐξαπίνης.
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο· πεσὼν δ' ἐπὶ γούνασι κού-
Ἴαχον· ἱλήκοις, ἤλιτεν ἡ νεότης. (ρης,

Τοῦ αὐτοῦ.

Ποίην τις πρὸς ἔρωτας ἴοι τρίβον; ἐν μὲν ἀγυιαῖς
Μαχλάδος οἰμώξεις χρυσομανῆ σπατάλην·
Εἰ δ' ἐπὶ παρθενικῆς πελάσεις λέχος, ἐς γάμον ἥξεις
Ἔννομον, ἢ ποινὰς τὰς περὶ τῶν φθορέων.

Κουριδίαις δὲ γυναιξὶν ἀτερπέα κύπριν ἐγείρειν
  Τίς κεν ὑποτλαίη, πρὸς χρέος ἑλκόμενος;
Μοίχια λέκτρα κάκιστα καὶ ἔκτοθεν εἰσὶν ἐρώτων·
  Ὧν μέτα παιδομανὴς κείσθω ἀλιτροσύνη.
Χήρη δ' ἡ μὲν ἄκοσμος ἔχει πολύδημον ἐραστήν,
  Καὶ πάντα φρονέει δήνεα μαχλοσύνης·
Ἡ δὲ σαοφρονέουσα, μόλις φιλότητι μιγεῖσα,
  Δέχνυται ἀστόργου κέντρα παλιμβολίης,
Καὶ στυγέει τὸ τελεσθέν· ἔχουσα δὲ λείψανον αἰδοῦς,
  Ἄψ ἐπὶ λεσιγάμους χάζεται ἀμβολίας.
Ἢν δὲ μιγῇς ἰδίῃ θεραπαινίδι, τλῆθι καὶ αὐτὸς
  Δοῦλος ἐναλλάγδην δμωίδι γιγνόμενος.
Εἰ δὲ καὶ ὀθνείῃ, τότε σοι νόμος αἶσχος ἀνάψει,
  Ὕβριν ἀνιχνεύων σώματος ἀλλοτρίου.
Πάντ' ἄρα Διογένης ἔφυγεν τάδε· τὸν δ' ὑμέναιον
  Ἤειδεν παλάμῃ, λαΐδος οὐ χατέων.

ΑΡΗΝΑΙΟΥ ῥαιφερενδαρίου.

Ὄμματα δινεύεις κρυφίων ἰνδάλματα πυρσῶν,
  Χείλεα δ' ἀκροβαφῆ λοξὰ παρεκτανύεις·
Καὶ πολὺ κιχλίζουσα, σοβεῖς εὐβόστρυχον αἴγλην.
  Ἐκχυμένας δ' ὁρόω τὰς σοβαρὰς παλάμας.
Ἀλλ' οὐ σῆς κραδίης ὑψαύχενος ὤκλασεν ὄγκος·
  Οὔπω ἐθηλύνθης, οὐδὲ μαραινομένη.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Νῦν καταγιγνώσκω καὶ τοῦ Διὸς ὡς ἀνεράστου,
  Μὴ μεταβαλλομένου τῆς σοβαρᾶς ἕνεκεν.
Οὔτε γὰρ εὐρώπης, οὐ τῆς δανάης περὶ κάλλος,
  Οὔθ' ἁπαλῆς λήδης ἐστ' ἀπολειπομένη·
Εἰ μὴ τὰς πόρνας παραπέμπεται. οἶδα γὰρ αὐτὸν
  Τῶν βασιλευουσῶν παρθενικῶν φθορέα.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ σχολαστικοῦ.

Ἄρσενας ἄλλος ἔχοι· φιλέειν δ' ἐγὼ οἶδα γυναῖκας,
  Ἐς χρονίην φιλίην οἷα φυλασσομένας.

Οὐ καλὸν ἡβητῆρες. ἀπεχθαίρω γὰρ ἐκείνην
Τὴν τρίχα τὴν φθονερὴν τὴν ταχὺ φυομένην.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ.

Ψαῦε μὲν ἠγισαγέων στομάτων δέπας. εὗρες· ἄμελγε.
Οὐ φθονέω· τὴν σὴν δ' ἤθελον αἶσαν ἔχειν.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου.

Ἱερτὴ μὲν ἴη μεγαλίζεται· ἀλλὰ μετέλθοις
Κείνης πότνα δίκη κόμπον ἀγλωοείης.
Μὴ θανάτῳ, βασίλεια· τὸ δ' ἔμπαλιν, ἐς τρίχας ἥξοι
Γῆρας, ἐς ῥυτίδων σκληρὸν ἵκοιτο ῥέθος.
Τίσειαν πολιαὶ τάδε δάκρυα. κάλλος ὑπόσχοι
Ψυχῆς ἀμπλακίην, αἴτιον ἀμπλακίης.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Δακρύεις, ἐλεεινὰ λαλεῖς, περίεργα θεωρεῖς,
Ζηλοτυπεῖς, ἅπτῃ πολλάκι, πυκνὰ φιλεῖς.
Ταῦτα μέν ἐστιν ἐρῶντος· ὅταν δ' εἴπω, παράκειμαι,
Καὶ σὺ μένεις ἁπλῶς, οὐδὲν ἐρῶντος ἔχεις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μῆλον ἐγώ· βάλλει με φιλῶν σέ τις· ἀλλ' ἐπίνευσον
Ξανθίππη. κἀγὼ καὶ σὺ μαραινόμεθα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸν σιγῶντα Φιλαινὶ συνίστορα τῶν ἀλαλήτων
Λύχνον, ἐλαιηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου,
Ἔξιθι· μαρτυρίην γὰρ ἔρως μόνος οὐκ ἐφίλησεν
Ἔμπνουν. καὶ τυκτὴν κλεῖε Φιλαινὶ θύραν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Νὺξ ἱερή, καὶ λύχνε, συνίστορας οὔτινας ἄλλους
Ὅρκοις, ἀλλ' ὑμέας εἱλόμεθ' ἀμφότεροι.
Χὠ μὲν ἐμὲ στέρξειν, κεῖνον δ' ἐγὼ οὔποτε λείψειν,
Ὠμόσαμεν· κοινὴν δ' εἴχετε μαρτυρίην.
Νῦν δ' ὁ μὲν ὅρκια φησὶν ἐν ὕδατι κεῖνα φέρεσθαι·
Λύχνε σὺ δ' ἐν κόλποις αὐτὸν ὁρᾷς ἑτέρων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὔπω σοι καλύκων γυμνὸν θέρος, οὐδὲ μελαίνει
  Βότρυς ὁ παρθενίοις πρωτοβολῶν χάρισιν,
Ἀλλ' ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγουσιν ἔρωτες
  Λυσιδίκη, καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον.
Φεύγωμεν δυσέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ·
  Μάντις ἐγὼ πολλῆς αὐτίκα πυρκαϊῆς.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ψυχή μοι προλέγει φεύγειν πόθον ἡλιοδώρας,
  Δάκρυα καὶ ζήλους τοὺς πρὶν ἐπισταμένη.
Φησὶ μέν· ἀλλὰ φυγεῖν οὔ μοι σθένος. ἡ γὰρ ἀναιδὴς
  Αὕτη καὶ προλέγει, καὶ προλέγουσα φιλεῖ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὁσάκι κυδίλλης ὑποκόλπιος, εἴτε κατ' ἦμαρ,
  Εἴτ' ἀποτολμήσας ἤλυθον ἑσπέριος,
Οἶδ' ὅτι πὰρ κρημνὸν τέμνω πόρον, οἶδ' ὅτι ῥιπτῶ
  Πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὕπερθεν ἐμῆς.
Ἀλλὰ τί μοι πλέον; ἐστὶ γὰρ ὢν θρασὺς· ἠδ' ὅταν ἕλκῃ
  Πάντοτ' ἔρως, ἀρχὴν οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβου.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἑξήκοντα τελεῖ χαρίτω λυκάβαντος ἐς ὥρας·
  Ἀλλ' ἔτι κυανέων σύρμα μένει πλοκάμων,
Καὶ χρὼς ἀρρυτίδωτος ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πειθὼ,
  Πᾶσιν ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἠράσθην. τίς δ' οὐχὶ κεκώμακε; τίς δ' ἀμύητος
  Κώμων; ἀλλ' ἐμάνην. ἐκ τίνος; οὐχὶ θεοῦ;
Ἐρρίφθω· πολιὴ γὰρ ἐπείγεται ἀντὶ μελαίνης
  Θρὶξ, ἤδη συνετῆς ἄγγελος ἡλικίης.
Καὶ παίζειν ὅτε καιρὸς, ἐπαίξαμεν· ἡνίκα καὶ νῦν
  Οὐκ ἔτι, λῳοτέρης φροντίδος ἁψόμεθα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἠράσθης πλουτῶν Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν,
  Οὐκ ἔτ' ἐρᾷς. λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει.

Ἡ δὲ πάρος σε καλοῦσα μύρον καὶ τερπνὸν ἄδωνιν
Μηνοφίλα, νῦν τοι τοὔνομα πυνθάνεται.
Τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις; ἦ μόλις ἔγνως
Τοῦτ' ἔπος, ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἡ χαλεπὴ κατὰ πάντα Φιλήσιον, ἡ τὸν ἐραστὴν
Μηδέποτ' ἀργυρίου χωρὶς ἀνασχομένη,
Φαίνετ' ἀνεκτοτέρη νῦν ἢ πάρος. οὐ μέγα θαῦμα
Φαίνεσθ'· ἠλλάχθαι τὴν φύσιν οὐ δοκέω.
Καὶ γὰρ πρηϋτέρη ποτὲ γίγνεται ἀσπὶς ἀναιδής,
Δάκνει δ' οὐκ ἄλλως ἢ θανατηφορίῃ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἠράσθην Δημοῦς Παφίης γένος· οὐ μέγα θαῦμα.
Καὶ Σαμίης Δημοῦς, δεύτερον· οὐχὶ μέγα.
Καὶ πάλιν Ἀσιακῆς Δημοῦς, τρίτον· οὐκέτι ταῦτα
Παίγνια. καὶ Δημοῦς τέτρατον Ἀργολίδος.
Αὐταί που μοῖραί με κατωνόμασαν Φιλόδημον,
Ὡς αἰεὶ Δημοῦς θερμὸς ἔχει με πόθος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μικκὴ καὶ μελανεῦσα Φιλαίνιον, ἀλλὰ σελίνων
Οὐλοτέρη, καὶ μνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη,
Καὶ κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα, καὶ παρέχουσα
Πάντα, καὶ αἰτῆσαι πολλάκι φειδομένη.
Τοιαύτην στέργοιμι Φιλαίνιον, ἄχρις ἂν εὕρω
Ἄλλην, ὦ χρυσέη Κύπρι, τελειοτέρην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ψαλμός, καὶ λαλιή, καὶ κωτίλον ὄμμα, καὶ ᾠδὴ
Ξανθίππης, καὶ πῦρ ἄρτι καταρχόμενον,
Ὦ ψυχή, φλέξει σε· τὸ δ' ἐκ τίνος, ἢ πότε, καὶ πῶς,
Οὐκ οἶδα· γνώσῃ δύσμορε τυφομένη.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὢ ποδός, ὢ κνήμης, ὢ τῶν ἀπόλωλα δικαίως
Μηρῶν, ὢ γλουτῶν, ὢ κτενός, ὢ λαγόνων,

Ω ὤμων, ὢ μαστῶν, ὢ τοῦ ῥαδινοῖο τραχήλου,
  Ω χειρῶν, ὢ τῶν μαίνομαι ὀμματίων,
Ω κακοτεχνοτάτου κινήματος, ὢ περιειδήων
  Γλωττισμῶν, ὢ τῶν κλώμεθα φωναρίων.
Εἰ δ' Ὀπική, καὶ Φλωρά, καὶ οὐκ ᾄδουσα τὰ Σαπφοῦς,
  Καὶ Περσεὺς Ἰνδῆς ἠράσατ' Ἀνδρομέδης.

Τοῦ αὐτοῦ.

Η κομψή, μεῖνόν με. τί σοι καλὸν οὔνομα; ποῦ σε
  Ἔστιν ἰδεῖν; ὃ θέλεις δώσομεν. οὐδὲ λαλεῖς;
Ποῦ γίνῃ; πέμψω μετὰ σοῦ τινά; μή τις ἔχει σε;
  Ὦ σοβαρή, ὑγίαιν'. οὐδ' ὑγίαινε λέγεις;
Καὶ πάλι καὶ πάλι σοὶ προσελεύσομαι. οἶδα μαλάσ
  Καὶ σοῦ σκληροτέρας. νῦν δ' ὑγίαινε γύναι. (σειν

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Χεῦμα μὲν Εὐρώταο Λακωνικόν· ἁ δ' ἀκάλυπτος,
  Λήδα· χὠ κύκνῳ κρυπτόμενος, Κρονίδας.
Οἵδε με τὸν δυσέρωτα καταίθετε. καὶ τί γένωμαι
  Ὄρνεον. εἰ γὰρ Ζεὺς κύκνος, ἐγὼ κόρυδος.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ηδυμελεῖς μοῦσαι σὺν πηκτίδι, καὶ λόγος ἔμφρων
  Σὺν πειθοῖ, καὶ ἔρως καλὸς ἐφ' ἡνιόχῳ,
Ζηνοφίλα σοι σκῆπτρα πόθων ἀπένειμεν, ἐπεί σοι
  Αἱ τρισσαὶ χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τίς μοι Ζηνοφίλαν λαλιὴν παρέδειξεν ἑταίρην;
  Τίς μίαν ἐκ τρισσῶν ἤγαγέ μοι χάριτα;
Ἦ ῥ' ἐτύμως ἀνὴρ κεχαρισμένον ἤνυσεν ἔργον,
  Δῶρα διδοὺς, καὐτὴν τὴν χάριν ἐν χάριτι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Η φίλερως χαροποῖς Ἀσκληπιὰς, οἷα γαλήνοις
  Ὄμμασι συμπείθει πάντας ἐρωτοπλοεῖν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Δεινὸς ἔρως, δεινός. τί δὲ τὸ πλέον, ἢν πάλιν εἴπω
  Καὶ πάλιν οἰμώζων πολλάκι δεινὸς ἔρως;

Ἤ γὰρ ὁ παῖς τούτοισι γελᾷ, καὶ πυκνὰ κακισθείς,
Ἥδεται· ἢν δ' εἴπω λοίδορα, καὶ τρέφεται.
Θαῦμα δέ μοι, πῶς ἆρα διὰ γλαυκοῖο φανεῖσα
Κύματος, ἐξ ὑγροῦ Κύπρι σὺ πῦρ τέτοκας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ναὶ τὰν Κύπριν, ἔρως, φλέξω τὰ σὰ πάντα πυρώσας
Τόξα τε καὶ σκυθικὴν ἰοδόκον φαρέτρην.
Φλέξω ναί. τί μάταια γελᾷς, καὶ σιμὰ σεσηρώς,
Μυχθίζεις; τάχα που σαρδόνιον γελάσεις.
Εἰ γάρ σευ τὰ ποδηγὰ πόθων ὠκύπτερα κόψας,
Χαλκόδετον σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην,
Καί τοι καδμεῖον κράτος οἴσομεν, εἴ σε πάροικον
Ψυχῇ συζεύξω λυγκὰ παρ' αἰπολίοις.
Ἀλλ' ἴθι δυσκίνητε· λαβὼν δ' ἐπὶ κοῦφα πέδιλα,
Ἐκπέτασον ταχινὰς εἰς ἑτέρους πτέρυγας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τί ξένον εἰ βροτολοιγὸς ἔρως τὰ πυρίπνοα τόξα
Βάλλει, καὶ λαμυροῖς ὄμμασι πυκνὰ γελᾷ;
Οὐ μήτηρ στέργει μὲν Ἄρη, γαμέτις δὲ τέτυκται
Ἡφαίστου, κοινὴ καὶ πυρὶ καὶ ξίφεσιν;
Μητρὸς δ' οὐ μήτηρ ἀνέμων μάστιξι θάλασσα
Τρηχὺ βοᾷ; γενέτης δ' οὔτε τις, οὔτε τινός.
Τοὔνεκεν Ἡφαίστου μὲν ἔχει φλόγα, κύμασι δ' ὀργὴν
Στέρξεν ἴσην, Ἄρεος δ' αἱματόφυρτα βέλη.

Τοῦ αὐτοῦ.

Κῦμα τὸ πικρὸν ἔρωτος, ἀκοίμητοί τε πνέοντες
Ζῆλοι, καὶ κώμων χειμέριον πέλαγος,
Ποῖ φερόμεσθα; πάντη δὲ φρενῶν οἴακες ἀφεῖνται.
Ἢ πάλι τὴν τρυφερὴν Σκύλλαν ἀποψόμεθα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Αἰεί μοι δονεῖ μὲν ἐν οὔασιν ἦχος ἔρωτος,
Ὄμμα δὲ σῖγα πόθοις τὸ γλυκὺ δάκρυ φέρει.
Οὐδ' ἡ νύξ, οὐ φέγγος ἐκοίμισεν, ἀλλ' ὑπὸ φίλτρων
Ἤδη που κραδίῃ γνωστὸς ἔνεστι τύπος.

Ὦ πλάνοι, μή καί ποτ᾽ ἐφίπτασθαι μὲν ἔρωτες
Οἴδατ᾽, ἀποπτῆναι δ᾽ οὐδ᾽ ὅσον ἰσχύετε;

Τοῦ αὐτοῦ.

Καὐτὸς ἔρως ὁ πλάνος ἐν αἰθέρι δέσμιος ἥλω,
Τοῖς σοῖς ἀγρευθεὶς ὄμμασι, Τιμάριον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὦ σοβαρὴ βαλάνισσα τί δήποτέ μ᾽ ἔκπυρα λούεις;
Πρὶν δ᾽ ἀποδύσασθαι, τοῦ πυρὸς αἰσθάνομαι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ κάλλει καυχᾷ, γίγνωσχ᾽ ὅτι καὶ ῥόδον ἀνθεῖ·
Ἀλλὰ μαρανθὲν ἄφνω, σὺν κοπρίοις ἐρρίφη.
Ἄνθος γὰρ καὶ κάλλος ἴσον χρόνον ἐστὶ λαχόντα·
Ταῦτα δ᾽ ὁμοῦ φθονέων ἐξεμάραν᾽ ὁ χρόνος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ μὲν γηράσκει τὸ καλὸν, μετάδος πρὶν ἀπέλθῃ·
Εἰ δὲ μένει, τί φοβῇ τοῦθ᾽ ὃ μένει διδόναι;

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὴν καταφλεξίπολιν σθενῃαίδα, τὴν πολύμαθον,
Τὴν τοῖς βουλομένοις χρυσὸν ἐρευγομένην,
Γυμνήν μοι διὰ νυκτὸς ὅλης παρέκλινεν ὄνειρος,
Ἄχρι φίλης ἠοῦς, προῖκα χαριζόμενος.
Οὐκέτι γουνάσομαι τὴν βάρβαρον, οὐδ᾽ ἐπ᾽ ἐμαυτῷ
Κλαύσομαι, ὕπνον ἔχων κεῖνο χαριζόμενον.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Αὐτοῦ μοι στέφανοι παρὰ δικλίσι ταῖσδε κρεμαστοὶ
Μίμνετε, μὴ προπετῶς φύλλα τινασσόμενοι,
Οὓς δακρύοις κατέβρεξα· (κάτομβρα γὰρ ὄμματ᾽ ἐρώντων)
Ἀλλ᾽ ὅτ᾽ ἀνοιγομένης αὐτὸν ἴδητε θύρης,
Στάξαθ᾽ ὑπὲρ κεφαλῆς ἐμὸν ὑετὸν, ὡς ἂν ἄμεινον
Ἡ ξανθή γε κόμη τἀμὰ δάκρυα πίῃ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Λύχνε, σὲ γὰρ παρεοῦσα τρὶς ὤμοσεν Ἡρακλεία
Ἥξειν· κοὐχ ἥκει. λύχνε, σὺ δ᾽ εἰ θεὸς εἶ,

Τὴν δολίην ἐπάμειψον· ὅταν φίλον ἔνδον ἔχουσα
 Παίζῃ, ἀποσβεσθεὶς μηκέτι φῶς πάρεχε.

Τοῦ αὐτοῦ.

Νεῖφε, χαλαζοβόλει, ποίει σκότος, αἶθε, κεραύνου·
 Πάντα τὰ πορφύροντ' ἐν χθονὶ σεῖε νέφη.
Ἢν γάρ με κτείνῃς, τότε παύσομαι· ἢν δέ μ' ἀφείης,
 Καὶ διαθῇς τούτων χείρονα, κωμάσομαι.
Ἕλκει γάρ μ' ὁ κρατῶν καὶ σοῦ θεός· ᾧ ποτε πεισθεὶς,
 Ζεῦ, διὰ χαλκείων χρυσὸς ἔδυς θαλάμων.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ἐν Πάφῳ ἡ Κυθέρεια παρ' ἠίον εἶδε Κλέανδρος
 Νικοῦς ἐν χαροποῖς κύμασι νηχομένης·
Καιομένους δ' ὑπ' ἔρωτος ἐνὶ φρεσὶν ἄνθρακας ἀνὴρ
 Ξηροὺς ἐκ νοτερῆς παιδὸς ἐπεσπάσατο.
Χὠ μὲν ἐναυάγει γαίης ἔπι· τὴν δὲ θαλάσσης
 Ψαύουσαν, πρηεῖς εἴχοσαν αἰγιαλοί.
Νῦν δ' ἴσος ἀμφοτέροις φιλίης πόθος. οὐκ ἀτελεῖς
 Εὐχαὶ τὰς κείνης εὔξατ' ἐπ' ἠιόνος. (γὰρ

Τοῦ αὐτοῦ.

Δάκρυα καὶ κῶμοι, τί μ' ἐγείρετε, πρὶν πόδας ἄρω
 Ἐκ πυρὸς εἰς ἑτέρην Κύπριδος ἀνθρακιήν;
Λήγω δ' οὔποτ' ἔρωτος. ἀεὶ δέ μοι ἐξ Ἀφροδίτης
 Ἄλγος, ὁ μὴ κρίνων κοινὸν ἄγοντι πόθος.

ΡΟΥΦΟΥ δομεστίκου.

Πάντα σέθεν φιλέω· μοῦνον δὲ σὸν ἄκριτον ὄμμα
 Ἐχθαίρω, στυγνοῖς ἀνδράσι τερπόμενον.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Εἶπον ἐγὼ καὶ πρόσθεν, ὅτ' ἦν ἔτι φίλτρα Τερείνης
 Νήπια, συμφλέξει πάντας ἀεξομένη.
Οἱ δ' ἐγέλων τὸν μάντιν. ἴδ', ὁ χρόνος ὅν ποτ' ἐφώνουν,
 Οὗτος. ἐγὼ δὲ πάλαι τραύματος ᾐσθανόμην.
Καὶ τί πάθω; λεύσσειν μὲν, ὅλαι φλόγες· ἢν δ' ἀπονεύσω,
 Φροντίδες· ἢν δ' αἰτῶ, παρθένος. οἰχόμεθα.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἢ τὸ φιλεῖν περίγραψον ἔρως ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι
  Πρόσθες· ἵν᾽ ἢ λύσῃς τὸν πόθον ἢ κεράσῃς.

ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Παλλὰς ἐσαθρήσασα καὶ ἥρη χρυσοπέδιλος
  Μαιονὶν, ἐκ κραδίης ἴαχον ἀμφότεραι,
Οὐκέτι γυμνούμεσθα· κρίσις μία ποιμένος ἀρκεῖ·
  Οὐ καλὸν ἡττᾶσθαι δὶς περὶ καλλοσύνης.

Τοῦ αὐτοῦ.

Κάλλος ἔχεις κύπριδος, πειθοῦς στόμα, σῶμα καὶ ἀκμὴν
  Εἰαρινῶν ὡρῶν, φθέγμα δὲ καλλιόπης,
Νοῦν καὶ σωφροσύνην θέμιδος, καὶ χεῖρας ἀθήνης·
  Σὺν σοὶ δ᾽ αἱ χάριτες τέσσαρές εἰσι, φίλη.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πέμπω σοὶ ῥοδόκλεια τόδε στέφος, ἄνθεσι πλέξας,
  Αὐτὸς ὑφ᾽ ἡμετέραις δρεψάμενος παλάμαις.
Ἔστι κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερή τ᾽ ἀνεμώνη,
  Καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυαναυγὲς ἴον.
Ταῦτα στεψαμένη, λῆξον μεγάλαυχος ἐοῦσα.
  Ἀνθεῖς, καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γείτονα παρθένον εἶχον ἀμυμώνην ἀφροδίτην,
  Ἥ μου τὴν ψυχὴν ἔφλεγεν οὐκ ὀλίγον.
Αὕτη μοι προσέπαιζε· καὶ εἴποτε καιρὸς, ἐτόλμα.
  Ἠρυθρία. τί πλέον τὸν πόνον ἠσθάνετο.
Ἤνυσα πολλὰ καμών· παρακήκοα νῦν ὅτι κύει.
  Ὥστε τί ποιοῦμεν; φεύγομεν, ἢ μένομεν;

Τοῦ αὐτοῦ.

Αὕτη πρόσθεν ἔην ἐρατόχροος, εἰαρόμασθος,
  Εὔσφυρος, εὐμήκης, εὔοφρυς, εὐπλόκαμος·
Ἠλλάχθη δὲ χρόνῳ καὶ γήραϊ καὶ πολιῇσι,
  Καὶ νῦν τῶν προτέρων οὐδ᾽ ὄναρ οὐδὲν ἔχει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀρνεῖται τὸν ἔρωτα Μεγιστιάς· ἀλλὰ τὸ σῶμα
Κέκραγεν ὡς βελέων δεξάμενον φαρέτρην·
Καὶ βάσις ἀστατέουσα, καὶ ἄστατος ἄσθματος ὁρμή,
Καὶ κοῖλαι βλεφάρων ἰοτυπεῖς βάσιες.
Ἀλλὰ πόθοι, πρὸς μητρὸς ἐϋστεφάνου Κυθερείης,
Φλέξατε τὴν ἀπιθῆ, μέχρις ἐρεῖ· φλέγομαι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ δυσὶν οὐκ ἴσχυσας ἴσην φλόγα πυρφόρε καῦσαι,
Τὴν ἑνὶ καιομένην ἢ σβέσον, ἢ μετάθες.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐκ ἔστ' οὗτος ἔρως, εἴ τις καλὸν εἶδος ἔχουσαν
Βούλετ' ἔχειν, φρονίμοις ὄμμασι πειθόμενος,
Ἀλλ' ὅστις κακόμορφον ἰδών, πεφορημένος οἴστρῳ,
Στέργει, μαινομένης ἐκ φρενὸς αἰθόμενος,
Οὗτος ἔρως, πῦρ τοῦτο. τὰ γὰρ καλὰ πάντας ὁμοίως
Τέρπει τοὺς κρίνειν εἶδος ἐπισταμένους.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πέμπω σοι μύρον ἡδύ, μύρῳ τὸ μύρον θεραπεύων,
Ὡς Βρομίῳ σπένδων νᾶμα τὸ τοῦ Βρομίου.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὑψοῦται Ῥοδόπη τῷ κάλλεϊ· κἤν ποτε χαῖρε
Εἴπω, ταῖς σοβαραῖς ὀφρύσιν ἠσπάσατο.
Ἤν ποτε καὶ στεφάνους πρὸ θυρῶν ὑπερεκκρεμάσωμαι,
Ὀργισθεῖσα πατεῖ τοῖς σοβαροῖς ἴχνεσιν.
Ὦ ῥυτίδες, καὶ γῆρας ἀνηλεές, ἔλθετε θᾶσσον,
Σπεύσατε· κἂν ὑμεῖς πείσατε τὴν Ῥοδόπην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὥπλισμαι πρὸς ἔρωτα περὶ στέρνοισι λογισμόν,
Οὐδέ με νικήσει, μοῦνος ἐὼν πρὸς ἕνα.
Θνατὸς δ' ἀθανάτῳ συνελεύσομαι. ἢν δὲ βοηθὸν
Βάκχον ἔχῃ, τί μόνος πρὸς δύ' ἐγὼ δύναμαι;

Τοῦ αὐτοῦ.

Τέσσαρες αἱ χάριτες, παφίαι δύο, καὶ δέκα μοῦσαι.
  Δερκυλὶς ἐν πάσαις, μοῦσα, χάρις, παφίη.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὄμματ᾽ ἔχεις ἥρης μελίτη, τὰς χεῖρας ἀθήνης,
  Τοὺς μαζοὺς παφίης, τὰ σφυρὰ τῆς θέτιδος.
Εὐδαίμων ὁ βλέπων σε· τρισόλβιος ὅστις ἀκούει·
  Ἡμίθεος δ᾽ ὁ φιλῶν· ἀθάνατος δ᾽ ὁ συνών.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ῥουφῖνος τῇ 'μῇ γλυκερωτάτῃ ἐλπίδι πολλὰ
  Χαίρειν. εἰ χαίρειν χωρὶς ἐμοῦ δύναται.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐκ ἔτι παιδομανής, ὡς πρίν ποτε, νῦν δὲ καλοῦμαι
  Θηλυμανής· καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.
Ἀντὶ δέ μοι παίδων ἀδόλου χροός, ἤρεσε γύψου
  Χρίσματα, καὶ φύκους ἄνθος ἐπεισόδιον.
Βοσκήσει δελφῖνας ὁ δενδροκόμης ἐρύμανθος,
  Καὶ πολιὸν πόντου κῦμα θοὰς ἐλάφους.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ μὲν ἐπ᾽ ἀμφοτέροισιν ἔρως ἴσα τόξα τιταίνεις,
  Εἶ θεός· εἰ δὲ ῥέπεις πρὸς μέρος, οὐ θεὸς εἶ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὕτως ὑπνώσαις κωνώπιον, ὡς ἐμὲ ποιεῖς
  Κοιμᾶσθαι ψυχροῖς τοῖσδε παρὰ προθύροις·
Οὕτως ὑπνώσαις ἀδικωτάτη, ὡς τὸν ἐραστὴν
  Κοιμίζεις· ἐλέου δ᾽ οὐδ᾽ ὄναρ ἠντίασας.
Γείτονες οἰκτείρουσι· σὺ δ᾽ οὐδ᾽ ὄναρ. ἡ πολιὴ δὲ
  Αὐτίκ᾽ ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ ταύτας ὁ κριτὴς ὁ θεῶν ἐθεάσατο κούρας,
  Οὐκ ἔτ᾽ ἂν οὐδ᾽ ἐσιδεῖν ἤθελε τὰς προτέρας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἤρισαν ἀλλήλαις, ῥοδόπη, μελίτη, ῥοδόκλεια,
  Τῶν τρισσῶν τίς ἔχει κάλλος ἀρειότερον.

Καί με κριτὴν εἵλοντο· καὶ ὡς θεαὶ αἱ περίβλεπτοι,
 Ἔστησαν μούνῳ νέκταρι λειπόμεναι.
Ἀλλὰ σαφῶς ἃ πέπονθε Πάρις διὰ τὴν κρίσιν εἰδὼς,
 Τὰς τρεῖς ἀθανάτους εὐθὺ συνεστεφάνουν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Λουσάμενοι, Προδίκη, πυκασώμεθα, καὶ τὸν ἄκρατον
 Ἕλκωμεν, κύλικας μείζονας αἰράμενοι.
Βαιὸς ὁ χαιρόντων ἐστὶ βίος· εἶτα τὰ λοιπὰ
 Γῆρας κωλύσει· καὶ τὸ τέλος, θάνατος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εὐρώπης τὸ φίλημα, καὶ ἢν ἄχρι χείλεος ἔλθῃ,
 Ἡδὺ, κἂν ψαύῃ μοῦνον ἄχρι στόματος.
Ψαύει δ' οὐκ ἄκροις τοῖς χείλεσιν· ἀλλ' ἐρύσασα
 Τὸ στόμα, τὴν ψυχὴν ἐξ ὀνύχων ἀνάγει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ποῦ νῦν Πραξιτέλης; ποῦ δ' αἱ χέρες αἱ Πολυκλείτου,
 Αἳ τοῖς πρόσθε τέχναις πνεῦμα χαριζόμεναι;
Τίς πλοκάμους Μελίτης εὐώδεας, ἢ πυρόεντα
 Ὄμματα καὶ δειρῆς φέγγος ἀποπλάσεται;
Ποῦ πλάσται; ποῦ δ' εἰσὶ λιθοξόοι; ἔπρεπε τῇδε
 Μορφῇ νηὸν ἔχειν, ὡς μακάρων ξόανον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐκ ἔλεγον, Προδίκη, γηράσκομεν; οὐ προεφώνουν,
 Ἥξουσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι;
Νῦν ῥυτίδες, καὶ θρὶξ πολιὴ, καὶ σῶμα ῥακῶδες,
 Καὶ στόμα τὰς προτέρας οὐκ ἔτ' ἔχον χάριτας.
Μή τίς σοι μετέωρε προσέρχεται, ἢ κολακεύων
 Λίσσεται; ὡς δὲ τάφον, νῦν σε παρερχόμεθα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Σοί με λάτριν γλυκύδωρος Ἔρως παρέδωκε Βοῶπι,
 Ταῦρον ὑποζεύξας εἰς πόθον αὐτόμολον,
Αὐτοθελῆ, πανύδουλον, ἑκούσιον, αὐτοκέλευστον,
 Αἰτήσοντα πικρὴν μήποτ' ἐλευθερίην,

Ἄγρει φίλης πολιῆς καὶ γήραος. ὄμμα βάλοι δὲ
Μήποτ' ἐφ' ἡμετέραις ἐλπίσι βασκανίη.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τίς γυμνὴν οὕτω σε καὶ ἐξέβαλεν καὶ ἔδειρεν;
Τίς ψυχὴν λιθίνην εἶχε, καὶ οὐκ ἔβλεπεν;
Μοιχὸν ἴσως εὕρηκεν ἀκαίρως κεῖνος ἐσελθών.
Γιγνόμενον· πᾶσαι τοῦτο ποιοῦσι, τέκνον.
Πλὴν ἀπὸ νῦν, ὅταν ἐστὶν ἔσω, κεῖνος δ' ὅταν ἔξω,
Τὸ πρόθυρον σφήνου, μὴ πάλι ταὐτὸ πάθῃς.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐκβάλλει γυμνήν τις, ἐπὴν εὕρῃ ποτὲ μοιχόν;
Ὡς μὴ μοιχεύσας; ὡς ἀπὸ πυθαγόρου;
Εἶτα τέκνον κλαίουσα καταδρύψεις τὸ πρόσωπον,
Καὶ παραριγώσεις μαινομένου προθύροις.
Ἔκμαξαι, μὴ κλαῖε τέκνον· χ' εὑρήσομεν ἄλλον,
Μηκέτι τὸν τὸ βλέπειν εἰδότα καὶ τὸ δέρειν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μέχρι τίνος προδίκῃ παρακλαύσομαι; ἄχρι τίνος σε
Γουνάσομαι στερεή, μηδὲν ἀκουόμενος;
Ἤδη καὶ λευκαί σοι ἐπισκιρτῶσιν ἔθειραι,
Καὶ τάχα μοι δώσεις ὡς ἑκάβη πριάμῳ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εὐκαίρως μονάσασαν ἰδὼν προδίκην, ἱκέτευον·
Καὶ τῶν ἀμβροσίων ἁψάμενος γονάτων,
Σῶσον, ἔφην, ἄνθρωπον ἀπολλύμενον παρὰ μικρόν,
Καὶ φεῦγον ζωῆς πνεῦμα σύ μοι χάρισαι.
Ταῦτα λέγοντος ἔκλαυσεν· ἀποψήσασα δὲ δάκρυ,
Ταῖς τρυφεραῖς ἡμᾶς χερσὶν ὑπεξέβαλεν.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ σοφιστοῦ.

Ἡ τὰ ῥόδα, ῥοδόεσσαν ἔχεις χάριν. ἀλλὰ τί πωλεῖς
Σαυτήν, ἢ τὰ ῥόδα, ἠὲ συναμφότερα;

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἴθ' ἄνεμος γενόμην, σὺ δέ γε στείχουσα παρ' αὐγάς,
Στήθεα γυμνώσαις, καί με πνέοντα λάβοις.

Εἴθε ῥόδον γενόμην ὑποπόρφυρον, ὄφρα με χερσὶν
Ἀραμένη, κόμισαις στήθεσι χιονέοις.
Εἴθε κρίνον γενόμην λευκόχροον, ὄφρα με χερσὶν
Ἀραμένη, μᾶλλον σῆς χροτιῆς κορέσῃς.

ΜΑΚΚΙΟΥ.

Ὤμοσ' ἐγὼ δύο νύκτας ἀφ' ἡδυλίου Κυθερείας
Σὸν κράτος ἡσυχάσειν, ὡς δοκέω δέ, γελᾷς,
Τοὐμὸν ἐπίστα μόγον πάντως κακόν. οὐ γὰρ ὑποίσω
Τὴν ἑτέρην. ὅρκους δ' εἰς ἀνέμους τίθεμαι.
Αἱρεῦμαι δ' ἀσεβεῖν κείνης χάριν, ἢ τὰ σὰ τηρῶν
Ὅρκι', ἀποθνήσκειν πότνια τῶν εὐσεβίης.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τί στυγνή; τί δὲ ταῦτα κόμης εἰκαῖα Φιλαινὶ
Σκύλματα, καὶ νοτερῶν σύγχυσις ὀμματίων;
Μή τιν' ἐραστὴν εἶδες ἔχοιθ' ὑποκόλπιον ἄλλον;
Εἶπον ἐμοί· λύπης φάρμακ' ἐπιστάμεθα.
Δακρύεις; οὐ φὴς δέ; μάτην ἀρνεῖσθ' ἐπιβάλλῃ·
Ὀφθαλμοὶ γλώσσης ἀξιοπιστότεροι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Θερμαίνει μ' ὁ καλὸς Κορνήλιος· ἀλλὰ φοβοῦμαι
Τοῦτο τὸ φῶς, ἤδη πῦρ μέγα γινόμενον.

ΜΑΡΚΟΥ ἀργενταρίου.

Μήνη χρυσόκερως δέρκῃ τάδε, καὶ πυριλαμπεῖς
Ἀστέρες, οὓς κόλποις ὠκεανὸς δέχεται;
Ὥς με μόνον προλιποῦσα μυρίπνοος ᾤχετ' Ἀρίστη·
Ἑκταίην δ' εὑρεῖν τὴν μάγον οὐ δύναμαι.
Ἀλλ' ἔμπης αὐτὴν ζητήσομεν, ἢν ἐπιπέμψω
Κύπριδος ἰχνευτὰς ἀργυρέους σκύλακας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὴν ἰσχνὴν Διόκλειαν, ἀσαρκοτέρην Ἀφροδίτης
Ὄψεαι, ἀλλὰ καλοῖς ἤθεσι τερπομένην.
Οὐ πολύ μοι τὸ μεταξὺ γενήσεται· ἐς δὲ πόθεινὰ
Στέρνα πεσών, ψυχῆς κείσομαι ἐγγυτάτω.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἔγχει Λυσιδίκης κυάθους δέκα, τῆς δὲ ποθεινῆς
 Εὐφράντης ἕνα μοι λάτρι δίδου κύαθον.
Φήσεις Λυσιδίκην με φιλεῖν πλέον. οὐ μὰ τὸν ἡδὺν
 Βάκχον, ὃν ἐν ταύτῃ λαβροποτῶ κύλικι·
Ἀλλά μοι Εὐφράντη, μία πρὸς δέκα. καὶ γὰρ ἀπείρους
 Ἀστέρας ἓν μήνης φέγγος ὑπερτίθεται.

Τοῦ αὐτοῦ.

Παρθένον Ἀλκίππην ἐφίλευν μέγα· καί ποτε πείσας
 Αὐτὴν, λαθριδίως εἶχον ἐπὶ κλισίῃ·
Ἀμφοτέρων δὲ στέρνον ἐπάλλετο, μή τις ἐπέλθῃ,
 Μή τις ἴδῃ τὰ πόθων κρυπτὰ περισσότερον.
Μητέρα δ᾽ οὐκ ἔλαθον κείνης λάλον· ἀλλ᾽ ἐσιδοῦσα
 Ἐξαπίνης, Ἑρμῆς κοινὸς, ἔφη, θύγατερ.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ θεσσαλονικέως.

Πάντα καλῶς, τὸ δὲ μὴν χρυσῆν ἔτι τὴν Ἀφροδίτην,
 Ἔξοχα καὶ πάντων εἶπεν ὁ Μαιονίδης.
Ἢν μὲν γὰρ τὸ χάραγμα φέρῃς φίλος, οὔτε θυρωρὸς
 Ἐν ποσὶν, οὔτε κύων ἐν προθύροις δέδεται·
Ἢν δ᾽ ἑτέρως ἔλθῃς, καὶ ὁ Κέρβερος. ὦ πλεονέκται
 Οἱ πλούτου, πενίην ὡς ἀδικεῖτε μόνοι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὄρθρος ἔβη Χρύσιλλα, πάλαι δ᾽ ἠῷος ἀλέκτωρ
 Κηρύσσων, φθονερὴν ἠριγένειαν ἄγει.
Ὀρνίθων ἔρροις φθονερώτατε, ὅς με διώκεις
 Οἴκοθεν εἰς πολλοὺς ἠϊθέων ὀάρους.
Γηράσκεις Τιθωνέ. τί γὰρ σὴν εὐνέτιν Ἠῶ
 Οὕτως ὀρθριδίην ἤλασας ἐκ λεχέων;

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Εἰς Δανάην ἐρρύσας Ὀλύμπιε χρυσὸς, ἵν᾽ ἡ παῖς
 Ὡς δώρῳ πεισθῇ, μὴ τρέσῃ ὡς Κρονίδην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὁ Ζεὺς τὴν Δανάην χρυσοῦ, κἀγὼ δέ σε, χρυσοῦ.
 Πλείονα γὰρ δοῦναι τοῦ Διὸς οὐ δύναμαι.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι μή ποτ' ἐκείνης
Ἕξειν μήτε φίλον κρείσσονα μήτε φίλην.
Ὤμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρί· τῆς δὲ ταλαίνης
Νύμφης (ὡς Μεγαρέων) οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός.

ΣΗΚΑΙΟΥ.

Ἐχθαίρω τὸν ἔρωτα. τί γὰρ βαρὺς οὐκ ἐπὶ θῆρας
Ὄρνυται, ἀλλ' ἐπ' ἐμὴν ἰοβολεῖ κραδίην;
Τί πλέον, εἰ θεὸς ἄνδρα καταφλέγει; ἢ τί τὸ σεμνόν,
Δηώσας, ἀπ' ἐμῆς ἆθλον ἔχει κεφαλῆς;

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Οὔτε με παρθενικῆς τέρπει γάμος, οὔτε γεραιῆς·
Τὴν μὲν ἐποικτείρω, τὴν δὲ καταιδέομαι.
Εἴη μήτ' ὄμφαξ, μήτ' ἀσταφίς· ἡ δὲ πέπειρος
Ἐς Κύπριδος θαλάμους ὥρια καλλοσύνη.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Οὐκ ἀποθνήσκειν δεῖ με; τί μοι μέλει ἤν τε ποδαγρὸς
Ἦν τε δρομεὺς γεγονώς, εἰς ἀΐδην ὑπάγω;
Πολλοὶ γάρ μ' ἐρέουσιν, ἔα, χωλόν με γενέσθαι.
Τῶν δ' ἕνεκεν γὰρ ἴσως οὔποτ' ἐκθιάσοις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πάντα λίθον κίνει σαυτὴν τρέφε καὶ γράφε πρός με
Εἰς ποίην ἀκτὴν εὐφρόσυνον γέροντας.
Εὐτακτεῖν πειρῶ. τὸ ἐνοίκιον αἴ τι περισσὸν
Γίγνηται, καὶ ἐμοὶ φρόντισον ἱμάτιον.
Ἢν ἐν γαστρὶ λάβῃς, λάβε, καὶ τέκε. μὴ θρυβηθῇς·
Εὑρήσει πόθεν ἐστ' ἐλθὸν ἐς ἡλικίην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων, τέρπει μόνον· οὐ κατέχει δέ,
Ὡς ἅτερ ἀγκίστρου νηχόμενον δέλεαρ.
Ὁπλίζου κύπρι τόξα, καὶ εἰς σκοπὸν ἥσυχος ἐλθέ.
Ἄλλον ἐγὼ γὰρ ἔχω τραύματος ὧδε τύπον.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἴσιας ἡδύπνοε, καὶ εἰ δεκάκις μύρον ὄζεις,
  Ἔγρεο, καὶ δέξαι χερσὶ φίλαις στέφανον·
Ὃν νῦν μὲν θάλλοντα, μαραινόμενον δὲ πρὸς ἠῶ
  Ὄψεαι, ἡμετέρης σύμβολον ἡλικίης.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Κἢν ῥίψῃς ἐπὶ λαιά, καὶ ἢν ἐπὶ δεξιὰ ῥίψῃς,
  Κριναγόρη, κενεοῦ σαυτὸν ὕπερθε λέχους·
Εἰ μή σοι χαρίεσσα παρακλίνοιτο Γέμελλα,
  Γνώσῃ κοιμηθεὶς οὐχ ὕπνον ἀλλὰ κόπον.

ΒΑΣΣΟΥ.

Οὐ μέλλω ῥεύσειν χρυσός ποτε· βοῦς δὲ γένοιτο
  Ἄλλος, χὠ μελιθροῦς κύκνος ἐπ' ἠιόνος.
Ζηνὶ φυλασσέσθω τάδε παίγνια· τῇ δὲ Κορίννῃ
  Τοὺς ὀβολοὺς δώσω τοὺς δύο, κοὐ πέτομαι.

Ἄδηλον.

Οὐκέτι βαστάζω μὰ τὰ σ' ὄμματα, τὴν φιλέρημον
  Καὶ τὴν μουνολεχῆ στεῖρ' Ἀμαζονίων,
Ἀλλ' αἰεὶ δακρύοισι πεφυρμένος, ἢ ἐπιορκῶ,
  Ἔρχομαι, ἢ μεγάλης νηὸν ἐς Ἀρτέμιδος
Αὔριον· ἀλλὰ πάτρη με δεδέξεται· ἐς δὲ σὸν ὄμμα
  Πτήσομαι, ἐρρῶσθαι μυρία σ' εὐχόμενος.

Ἄδηλον.

Εἴτε σε κυανέῃσιν ἀποστίλβουσαν ἐθείραις,
  Εἴτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον ἄνασσα κόμαις,
Ἴση ἀπ' ἀμφοτέρων λάμπει χάρις. ἦ ῥά γε ταύταις
  Θριξὶ συνοικήσει καὶ πολιῇσιν ἔρως.

Ἄδηλον.

Ποῦ σοι κεῖνα Μέλισσα τὰ χρύσεα καὶ περίοπτα
  Τῆς πολυθρυλήτου κάλλεα φαντασίης;
Ποῦ δ' ὀφρύες, καὶ γαῦρα φρονήματα, καὶ μέγας αὐχήν,
  Καὶ σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη;
Νῦν πενιχρὴ ψαφαρή τε, κόμη δ' ἐπὶ πᾶσι βραχεῖα.
  Ταῦτα τὰ τῶν ἀπαλῶν τέρματα παλλακίδων.

Ἄδηλον.

Νῦν μοι χαῖρε λέγεις, ὅτε σου τὸ πρόσωπον ἀπῆλθεν
Κεῖνο τὸ τῆς λύγδου βάσκανε λειότερον.
Νῦν μοι προσπαίζεις, ὅτε τὰς τρίχας ἠφάνικας σὺ,
Τὰς ἐπὶ τοῖς γαύροις αὐχέσι πλαζομένας.
Μηκέτι μοι μετέωρε προσέρχεο, μηδὲ συναίνει·
Ἀντὶ ῥόδου γὰρ ἐγὼ τὴν βάτον οὐ δέχομαι.

Ἄδηλον.

Ἡ δὴ φίλτατε λύχνε τρὶς ἔπταρες· ἦ τάχα τερπνὴν
Ἐς θαλάμους ἥξειν αὐτίκα ἐμὴν προλέγεις.
Εἰ γὰρ ἄναξ, εἴη τόδ' ἐτήτυμον, οἷος Ἀπόλλων
Θνητοῖς μάντις ἔσῃ καὶ σὺ παρὰ τρίποδι.

Ἄδηλον.

Γραῖα, φίλη θρέπτειρα, τί μου προσιόντος ὑλακτεῖς,
Καὶ χαλεπὰς βάλλεις δὶς τόσον εἰς ὀδύνας;
Παρθενικὴν γὰρ ἄγεις περικαλλέα, τῆς ἐπιβαίνων
Ἴχνεσι, τὴν ἰδίην οἶμον ἴδ' ὡς φέρομαι,
Εἶδος ἐσαυγάζων μοῦνον γλυκύ. τίς φθόνος ὄσσων
Δύσμορε; καὶ μορφὰς ἀθανάτων βλέπομεν.

Ἄδηλον.

Αἰετὸς ὁ Ζεὺς ἦλθεν ἐπ' ἀντίθεον Γανυμήδην,
Κύκνος ἐπὶ ξανθὴν μητέρα τῆς Ἑλένης.
Οὕτως ἀμφότερ' ἐστὶν ἀσύγκριτα· τῶν δύο δ' αὐτῶν
Ἄλλοις ἄλλο δοκεῖ κρέσσον, ἐμοὶ τὰ δύο.

Ἄδηλον.

Εἴ μοι τίς μέμψοιτο, δαεὶς ὅτι λάτρις ἔρωτος
Φοιτῶ, θηροβόλον ὄμμασιν ἰξὸν ἔχων,
Εἰδείη καὶ Ζῆνα, καὶ Ἀΐδα, τόν τε θαλάσσης
Σκηπτοῦχον, μαλερῶν δοῦλον ἐόντα πόθων.
Εἰ δὲ θεοὶ τοιοίδε, θεοῖς δ' ἐνέπουσιν ἕπεσθαι
Ἀνθρώπους, τί θεῶν ἔργα μαθὼν ἀδικῶ;

Ἄδηλον.

ᵃΧαῖρε κόρη. ᵇκαὶ δὴ σύ. ᵃτίς ἡ προϊοῦσα; ᵇτί πρὸς σέ;
ᵃΟὐκ ἀλόγως ζητῶ. δεσπότις ἡμετέρη.

Ἐλπίζειν ἔξεστι; ζητεῖς δὲ τί; νύκτα. φέρεις τί;
Χρυσίον. εὐθύμει. καὶ πόσον; οὐ δύναμαι.

Ἄδηλον.

Ἄλλος ὁ μηνοφίλας λέγεται παρὰ μαχλάσι κόσμος,
Ἄλλος, ἐπεὶ πάσης γίνεται ἀκρασίης·
Ἀλλ' ὅτε χαλδαῖοι κείνης πέλας. ἦ γὰρ ὁ ταύτης
Οὐρανὸς ἐντὸς ἔχει καὶ κύνα καὶ διδύμους.

Ἄδηλον.

Γιγνώσκω χαρίεσσα φιλεῖν πάνυ τὸν φιλέοντα,
Καὶ πάλι γιγνώσκω τόν με δακόντα δακεῖν.
Μή λύπει με, λίην στέργοντά σε, μηδ' ἐρέθιζε·
Τὰς βαρυοργήτους μὴ θέλε πιερίδας.
Ταῦτ' ἐβόων αἰεί, καὶ προὔλεγον· ἀλλ' ἴσα πόντῳ
Ἰονίῳ μύθων ἔκλυες ἡμετέρων.
Τοιγὰρ νῦν σὺ μὲν ὧδε μέγα κλαίουσα βαΰζεις,
Ἡμεῖς δ' ἐν κόλποις ἥμεθα νηιάδος.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου.

Στέφος πλέκων ποθ', εὗρον
Ἐν τοῖς ῥόδοις ἔρωτα·
Καὶ τῶν πτερῶν κατασχών,
Ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον.
Λαβὼν δ' ἔπιον αὐτόν·
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

Ἄλλο.

Οὐ δύναμαί σ' ἐθέλων θέσθαι φίλον. οὔτε γὰρ αἰτεῖς,
Οὔτ' αἰτοῦντι δίδως, οὔθ' ἃ δίδωμι δέχῃ.

Ἄλλο.

Κῦρος, κύριός ἐστι. τί μοι μέλει εἰ παρὰ γράμμα;
Οὐκ ἀναγιγνώσκω τὸν καλόν, ἀλλὰ βλέπω.

Ἄλλο.

Μάρκος ἔτ' ἐν κόλποισιν ὁ νήπιος ὀρφνινὰ παίζων
Ἀστραγάλοις, τὸ μὸν πνεῦμ' ἐκύβευσεν ἔρως.

Ἄλλο.

Πῖν' ἀσκληπιάδη. τί τὰ δάκρυα ταῦτα; τί πάσχεις;
Οὐ σὲ μόνον χαλεπὴ κύπρις ἐληΐσατο,
Οὐδ' ἐπὶ σοὶ μούνῳ κατεθήκατο τόξα καὶ ἰοὺς
Πικρὸς ἔρως. τί ζῶν, ἐν σποδιῇ τίθεσαι;
Πίνωμεν βάκχου ζωρὸν πόμα· δάκτυλος ἀώς.
Ἢ πάλι κοιμιστὴν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;

Ἄλλο.

Καλὸς ὁ παῖς, ἀχελῶε, λίην καλός· εἰ δέ τις οὐχὶ
Φησίν, ἐπισταίμην μοῦνος ἐγὼ τὰ καλά.

Ἄλλο.

Ἢν ἐσίδω θήρωνα, τὰ πάνθ' ὁρῶ· ἢν δὲ τὰ πάντα
Βλέψω, τόνδε γε μή, τοὔμπαλιν οὐδὲν ὁρῶ.

Ἄλλο.

Ἔσπευδον τὸν ἔρωτα φυγεῖν· ὁ δέ, βαιὸν ἀνάψας
Φανίον ἐκ τέφρης, εὗρέ με κρυπτόμενον.
Κυκλώσας δ' οὐ τόξα, χερὸς δ' ἀκρώνυχα δισσά,
Κνίσμα πυρὸς θραύσας, τῷδε λαθὼν ἔβαλεν.
Ἐκ δὲ φλογὸς πάντη μοι ἐπέδραμεν. ὦ βαρὺ φέγγος
Λάμψαν ἐμοί, μέγα πῦρ φανίον ἐν κραδίῃ.

Ἄλλο.

Κύπρι, τί μοι τρισσοὺς ἐφ' ἕνα σκοπὸν ἤλασας ἰούς,
Ἐν δὲ μιῇ ψυχῇ τρισσὰ πέπηγε βέλη;
Καὶ τῇ μὲν φλέγομαι, τῇ δ' ἕλκομαι· ἢν δ' ἀπονεύσω,
Διστάζω. λάβρῳ δ' ἐν πυρὶ πᾶς φλέγομαι.

Ἄλλο.

Οἶδα φιλεῖν φιλέοντας· ἐπίσταμαι, ἤν μ' ἀδικῇ τις,
Μισεῖν. ἀμφοτέρων εἰμὶ γὰρ οὐκ ἀδαής.

Ἄλλο.

Οὑμὸς ἔρως παρ' ἐμοὶ μενέτω μόνος· ἢν δὲ πρὸς ἄλλους
Φοιτήσῃ, μισῶ κοινὸν ἔρωτα κύπρι.

Ἄλλο.

Ὄρνιθες ψίθυροι, τί κεκράγατε; τί μ' ἀνιᾶτε,
Τὸν τρυφερῆς παρθένου σαρκὶ χλιαινόμενον,

Ἑζόμεναι πετάλοισιν ἀηδόνες. Εἰ δὲ λάληθρον
Θῆλυ γένος, δέομαι μείνατ' ἐφ' ἡσυχίης.

Ἄλλο.

Εἰ μισεῖν πόνος ἐστί, φιλεῖν πόνος, ἐκ δύο λοιπὸν
Αἱρεῦμαι χρηστῆς ἕλκος ἔχειν ὀδύνης.

Ἄλλος.

Πέντ' αἰτεῖς, δέκα δώσω, καὶ εἴκοσι δή, αὐτίκα ἕξεις.
Ἀρκεῖ σοι χρυσός; ἤρκεσε καὶ Δανάῃ.

Ἄλλο.

Εἰ τοὺς ἐν πελάγει σώζεις Κύπρι, κἀμὲ τὸν ἐν γᾷ
Ναυηγὸν φιλίης σῶσον ἀπολλύμενον.

Ἄλλο.

Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν·
Ἡ μὲν γάρ, βραδέως· ἡ δέ, θέλει ταχέως.

Ἄλλο.

Ὄμματα μὲν χρύσεια, καὶ ὑαλόεσσα παρειή,
Καὶ στόμα, πορφυρέης τερπνότερον κάλυκος·
Δειρὴ λυγδινέη, καὶ στήθεα μαρμαίροντα,
Καὶ πόδες, ἀργυρέης λευκότεροι Θέτιδος.
Εἰ δέ τι καὶ πλοκάμοισι διαστίλβουσιν ἄκανθαι,
Τῆς λευκῆς καλάμης οὐδὲν ἐπιστρέφομαι.

Ἄλλο.

Φεύγειν δὴ τὸν ἔρωτα κενὸς πόνος· οὐ γὰρ ἀλύξω
Πεζὸς ὑπὸ πτηνοῦ πυκνὰ διωκόμενος.

Ἄλλο.

Τῷ μήλῳ βάλλω σε· σὺ δ', εἰ μὲν ἑκοῦσα φιλεῖς με,
Δεξαμένη, τῆς σῆς παρθενίης μετάδος·
Εἰ δ' ἄρ' ὃ μὴ γίγνοιτο νοεῖς, τοῦτ' αὐτὸ λαβοῦσα,
Σκέψαι τὴν ὥρην ὡς ὀλιγοχρόνιος.

Ἄλλο.

Φείδῃ παρθενίης; καὶ τί πλέον; οὐ γὰρ ἐς ᾅδην
Ἐλθοῦσ' εὑρήσεις τὸν φιλέοντα κόρη.
Ἐν ζωοῖσι τὰ τερπνὰ τὰ Κύπριδος· ἐν δ' Ἀχέροντι
Ὀστέα καὶ σποδιή, παρθένε, κεισόμεθα.

Ἄλλο.

Πέμπω σοι μύρον ἡδύ, μύρῳ παρέχων χάριν, οὐ σοί.
　Αὐτὴ γὰρ μυρεῖσαι καὶ τὸ μύρον δύνασαι.

Ἄλλο.

Ἡδὺ θέρους διψῶντι χιὼν ποτόν· ἡδὺ δὲ ναύταις
　Ἐκ χειμῶνος ἰδεῖν εἰαρινὸν στέφανον·
Ἡδὺ δὲ καὶ ὁπόταν κρύψῃ μία τοὺς φιλέοντας
　Χλαῖνα, καὶ αἰνῆται κύπρις ὑπ' ἀμφοτέρων.

Ἄλλο.

Ὄμφαξ οὐκ ἐπένευσας ὅ τῇ σταφυλῇ παρεπέμψω·
　Μὴ φθονέσῃς δοῦναι κἂν βραχὺ τῆς σταφίδος.

Ἄλλο.

Κούρη τίς μ' ἐφίλησεν ὑφέσπερα χείλεσιν ὑγροῖς·
Νέκταρ ἔην τὸ φίλημα· τὸ γὰρ στόμα, νέκταρος ἔπνει.
Καὶ μεθύω τὸ φίλημα, πολὺν τὸν ἔρωτα πεπωκώς.

Ἄλλο.

Ἠράσθην, ἐφίλουν, ἔτυχον, κατέπραξ', ἀγαπῶμαι·
　Τίς δέ, καὶ ἧς, καὶ πῶς, ἡ θεὸς οἶδε μόνη.

Ἄλλο.

Ἐκμαίνει χείλη με ῥοδόχροα, ποικιλόμυθα,
　Ψυχοτακῆ, στόματος νεκταρέου πρόθυρα,
Καὶ γλῆναι λασίῃσιν ὑπ' ὀφρύσιν ἀστράπτουσαι,
　Σπλάγχνων ἡμετέρων δίκτυα καὶ παγίδες,
Καὶ μαζοὶ γλαγόεντες, ἔυζυγες, ἱμερόεντες,
　Εὐφυέες, πάσης τερπνότεροι κάλυκος.
Ἀλλὰ τί μηνύω κυσὶν ὀστέα; μάρτυρές εἰσι
　Τῆς ἀθυροστομίης οἱ μίδεοι κάλαμοι.

Τέλος τοῦ ἑβδόμου τμήματος τῆς ἀνθολογίας
διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ

Εἰς τὰ ἐν πυθίοις θερμά, ἰαμβεῖα δίμετρα καταληκτικά.

ΒΟΥΛΕΙ μαθεῖν ἄνθρωπε
Πῶς καὶ πόθεν νοοῦσι,
Ἀνάργυρον δώρημα;
Ἔγωγε τοῦτο δείξω,
Ὅσον σοφοὶ νοοῦσιν,
Καὶ πεῖρα συνδικάζει.
Ἔνερθε γῆς σπήλαιας,
Ὕδωρ ἐκεῖθεν ἔνθεν,
Πιλούμενον τε, θέρμην.
Ἄλλοι λέγουσι τοῦτο
Γῆς ἐν μυχοῖς ὑπάρχειν,
Θέρμης τυχὸν βιαίας
Ἄνω τρέχει τὰ πλήθη.
Ἀλλ' οὐ δέδεγμαι τοῦτο.
Ὁ δὴ μὴ γὰρ ἐστιν οἶδας,
Τερανόν τε μαρτυροῦσα
Τὸ θερμόβλυστρον ῥεῖθρον·
Τέχνης ἄνευ, γαληνῶς.
Τὸ πῦρ ἄνω φυσῶσα,
Πολλῇ τε σὺν κινήσει.
Τιτανία μηδείας,
Καὶ λυδία, πλουτοῦσα,
Ἡρακλέων στηλῶν δέ
Ἐν δ' αὖγε πιθηκούσαις
Ἀφεγγές ἐστιν ἆσθμα,
Πέμπει λίθοις θειώδεις,
Θερμῶν ἄτεχνον ῥεῦμα,
Φαεὶν προσκεῖται πᾶσιν,
Καὶ προσφιλὲς γάνυσμα;
Ἐγὼ φέρων διδάξω,

Ο σὸν φύσις παιδεύει.
Π ερᾶχες· φρεάσων γὰρ ἥκω.
Ε ἶναι στενὰς νοοῦσιν
Α ντϊπερέχον πέλεσθαι.
Ο ὐ τὴν τυχοῦσαν πάσχειν
Μ έταλλά που θειώδη,
Τ ὸ γειτονοῦν ἔσω νᾶμα,
Κ άτω μένειν οὐκ ἴσχον,
Π οῖον δέχῃ, τὸ πρῶτον;
Τ ῷ δευτέρῳ σύμφημι.
Μ υδῶσα, δυσπνοοῦσα,
Ο ὕτω περιῆλθε πᾶσι
Ι πποκράτης, ἄψυχος.
Π ίστις δὲ τούτου, νῆσος
Π ολλῷ βρέμον σὺν ἤχῳ,
Ο ἶδεν φέρειν τοιαῦτα,
Κ αὶ περσικὴ πιττάκη
Μ εταλλόχρυσον γαῖαν.
Π όῤῥω πέφυκε πλεῖστα.
Κ αὶ λιπαρὰ τῇ νήσῳ,
Ο νυκτὶ περ παμφαῖνον,
Π ολυψόφοις βροντώδεις
Ο ψει τὸ πολὺ δηλοῦντας.
Π ρὸς ἄλλα κρείττω μείζω
Α λλη μέθην ποιεῖ δέ·
Α λλη γάλα περιτείνει,
Π τωχῶν ἄκος νοσούντων.
Μ ισητὸν ἐστὶν ὕδωρ.
Π ίδαξ ἀναῤῥοιβδεῖται.
Π ελεκτικὸν που πνεῦμα
Π ῶς ἐξάγει, τί τοῦτο;
Π ηγὴ ψόφῳ δουλοῦται.
Α λλοι λέγουσιν ἄλλην,
Α λλην καθαρτικὴν δέ,

Υδωρ πικρὸν τελεῖ δὲ,
Ο νὺξ γλυκαίνειν οἶδεν.
Ο λίθος δὲ πηγῆς ἐστιν,
Ολκὴν δὲ τὴν βαρεῖαν.
Αλλος δὲ ῥοῦς μικρός σοι
Οστῶν τε ταῖς καταίξεις.
Θέλεις περισσοίσω πλείω;
Ο τῶν βοηγῶν εἰς ἄλγος,
Κρυσταλλόπηκτον εὕρεις.
Εξ οὗ πιεῖν περικύψας,
Γῆς μητρὸς ὡς ἐν κόλποις.
Ος εἰ δεδέξεταί τι,
Εν ἡμέραις οὐ πλείσταις,
Βραχὺ βρύουσαν ὕδωρ,
Πλείω δίδωσι ῥεῖθρα.
Η χείματος παρόντος,
Περχεῖ θέρεις δὲ νᾶμα.
Υδωρ φέρειν νιτρῶδες.
Εστι δὲ μικρὰ ταῦτα.
Πηγὴ τελεῖ γὰρ λήθην,
Αλλη δ' ἔλαιον βλύζει.
Καί που καχάζει νᾶμα,
Καί που ποθοῦσιν οἶνον,
Καί που μέσον θαλάσσης
Καὶ χασμάτων ἐκπνεῖται.
Ασφαλτον ἄλλη γῆ δὲ,
Ω θαυμάτων τὸ θαῦμα,
Αἰνυμθὸν δὲ, λάμπει.
Κρυπτοὺς δὲ λόεις ἐλέγχειν
Χυμῶν μόνων θρυλλοῦσιν
Φῶς ἡλίου καυσῶδες
Εἰς ἡδύληπτον ἕλξειν.
Φύσιν κάτω τὴν κούφην,
Ανω φέρων τὴν ἄχην.

Ὅς σωμάτων τὰς θλάσεις
Σφίγγει, τρέφει, πιαίνει.
Ἔστιν λέγουσι νᾶμα,
Εἰ νυξὶν αἰθριάζοις,
Ἔστιν λέγουσιν ἄλλο,
Διῶον βλέπει σε φθόγγον.
Ἔστιν δὲ ῥοῦς, ὦ θαῦμα,
Λίθον τελεῖ τὸ πρᾶγμα.
Ἄλλην λέγουσι κρήνην,
Ἣ τῆς παρόντος ὄχλου.
Ἄλλην δέ που πιστοῦνται,
Ἀνικμὸς ἔστι πᾶσα.
Ἄλλην ἀκούεις πάντως,
Ὡς ῥυμμάτων μὴ δεῖσθαι
Λελουμένοις ἐκεῖθι.
Ὡς μὴ πίνεσθαι ζώοις.
Ἢ σῆψις ἄλλης ὕλης.
Πολλὰς φυτῶν αἰγείρους
Τὸ χρυσόμορφον εἶδος,
Ὡς δάκρυον γλοιῶδες.
Ὢ τοῦ ξένου μετάλλου.
Φέρει τόπος τις λίμνην,
Πρὸς τὴν θέλων λουθῆναι,
Ἕως δὲ πεντήκοντα·
Εἰ δ' αὖ τις αὐτῇ πλείους,
Ἔξω τρέχουσα ῥίπτει.
Πέτρας καπνὸς δ' ἐξέρπει,
Ὅταν σαφῶς ἀνάψῃς.
Ἄλλη δέ τις βραχεῖα,
Εἰς τὴν ἔλαιον ῥαίνων.
Δέλτοι φέρουσιν ἄλλην
Πῦρ ἐξ ὀπῆς ἀνίσχειν,
Λίθοις ἔχει τε ῥεῖθρον,
Οἷς ῥιπίσει ψυχάζων,

Εἰ δ᾽ αἷμα ῥαίνων ἀπείσεις,
Ἄλλης ὀπῆς ὠθεῖται,
Καὶ τὴν φίλεχθρον μίξιν.
Οὕτω φύσεις ἀπείρους
Κτίζων, ἄγων, ἰθύνων,
Πρὸς θαῦμα καὶ λατρείαν.
Τοῦτον κάλει θεόν σου,
Μηδὲν τυπῶν πρὸς εἶδας.
Ἄγνωστόν ἐστι πνεῦμα,
Ἄληκτόν ἐστι θαῦμα.
Θερμὰ παρέχει δὲ λίμνη·
Ὄζει γὰρ ὥς τι πῦον.
Ἐκεῖ λέγουσιν εἶναι
Ἠλεκτρὸν ἐξαγρούσας,
Τίκτει δὲ τοῦτο πρῶτον,
Ἔπειτα δὴ πετροῦται.
Δεῦρο φράσω καὶ τἄλλα.
Μικραὶ λίαν κυκλώδη
Πεπληρωμένην εὑρήσεις·
Λελουμένους καθαίρει.
Ἄνδρας φέρει λουθῆναι
Τοὺς ἀκρίτως τρυφῶντας,
Κρυπτὸν ἔχων τὸ καῖον.
Ἔλαιον εἴπερ στάξεις,
Πῦρ ἐξέθαλψε πέτρα.
Πάντως σβέσεις τὸ φαῖνον
Ὥρα θέρους βαθεία,
Χειμῶνος ὕδωρ ῥεῖν δέ,
Ἀπλοίτας ὡσεὶ δᾷδας.
Τὸν φλογμὸν ἐκπραΰνεις,
Τὸ πῦρ πλέον τυφοῦται,
Ὕδωρ τε καὶ πῦρ σμίγδην
Τετρακτύος πιστοῦται.
Ὁ δεσπότης ἁπάντων,

Κίρναδε, πλέκων ὡς οἶδε,
Φύσεις σαφῶς ἐγείρει.
Τοῦτον φρεσὶ φαντάζου,
Εἰ μὴ θέλεις γε πλάζειν.
Ἀρρητόν ἐστι πρᾶγμα,
Ἀναρχοφωτόμυστον,
Ἀρρητολεπτόπνευστον,
Ἐν πολυσόφῳ χωρείῳ.
Οὕτω τὰ μὲν κατεῖδον,
Τὰ δ' αὖ συνῆξε πεῖρα,
Τὰ δῆλα, τῶν ἀδήλων.
Τούτων σκοπῶν δὲ θαῦμα,
Τοῦ τελεσόφωτον φαῦσιν,
Ζητεῖν δὲ, καὶ θεώσεις
Κόσμοις φέρειν καὶ βίοις,
Ἐν ἐνδίκῳ προνοίᾳ.
Τὰ δ' αὖ βίβλοι βοῶσιν.
Καὶ πίστις ἐστὶ πάντως
Τὰ μικρὰ τῶν μεγίστων.
Οἶδα, πλέον ποθήσεις,
Ποθῶν δὲ, καὶ ζητήσεις
Μετουσίᾳ δὲ κρεῖττον.

ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ ΓΕΩ-
μετρικόν.

Ἡμίονος καὶ ὄνος φορέουσαι οἶνον ἔβαινον,
Αὐτὰρ ὄνος στενάχιζεν ἐπ' ἄχθει φόρτου ἑοῖο·
Τὴν δὲ βαρυστενάχουσαν ἰδοῦσ' ἐρέεινεν ἐκείνη,
Μῆτερ, τί κλαίουσ' ὀλοφύρεαι ἠύτε κούρη;
Εἰ μέτρον ἕν μοι δοίης, διπλάσιον σέθεν ἦρα·
Εἰ δ' ἓν ἀντιλάβοις, πάντως ἰσότητα φυλάξεις.
Εἰπὲ δὲ μέτρον ἄριστε γεωμετρίης ἐπιίστορ.

Ἀνὰ γ' μέτρων δοκοῦσι φέρειν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΠΤΑ ΠΛΑΝΗΤΑΣ, καὶ τὰς ἐν ἡμῖν δυνάμεις, καὶ πάθη.

Ἑπτὰ πολυπλανέες κατ' ὀλύμπιον ἀστέρες οὐδὸν
Εἱλεῦνται, καὶ τοῖσιν ἀεὶ κανονίζεται αἰών,
Νυκτιφαὴς μήνη, στυγνὸς κρόνος, ἥλιος ἡδύς,
Παστοφόρος παφίη, θρασὺς ἄρης, εὔπτερος ἑρμῆς,
Καὶ ζεὺς ἀρχιγένεθλος, ἀφ' οὗ φύσις ἐβλάστησεν.
Οἱ δ' αὐτοὶ μερόπων ἐλάχοντο γένος. ἔστι δ' ἐν ἡμῖν,
Μήνη, ζεύς, ἄρης, παφίη, κρόνος, ἥλιος, ἑρμῆς.
Οὕνεκ' ἀπ' αἰθερίου μεμερίσμεθα πνεύματος ἕλκειν
Δάκρυ, γέλωτα, χόλον, γένεσιν, λόγον, ὕπνον, ὄρεξιν.
Δάκρυ μέν ἐστι κρόνος· ζεὺς δή, γένεσις· λόγος, ἑρμῆς.
Θυμός, ἄρης· μήνη δ' ἄρ' ὕπνος· κυθέρεια δ' ὄρεξις·
Ἠέλιος δέ, γέλως. τούτῳ γὰρ ἅπασα δικαίως
Καὶ θνητὴ διάνοια γελᾷ, καὶ κόσμος ἀπείρων.

Εἰς τὸν πτολεμαῖον.

Γαίης ἐν νώτοισιν ὀχούμενος ὦ πτολεμαῖε,
Καὶ βροτέης φύσιος δεσμούμενος ἔνδοθι τεθμῷ,
Οὐκ ἄστρων δὴ μοῦνον ἀειδίνητον ἀνάγκην,
Οὐδὲ πόλοιο φορὰν σὺ διέγνως ἀστατέουσαν,
Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ πρὸ ὅ, τι τελεῖ σημήια φαίνεις.
Τοὔνεκα δὴ χρειὼ καλέειν σέ τιν' οὐρανιώνων.
Αἰθέριόν τε νόον φορέειν, οὐ γήϊον ἔμπης.
Εἰ γὰρ καὶ μερόπεσσι χαμερπέσι συμβιότευσας,
Καὶ φύσιος θνητῆς περ ἀλυκτοπέδησιν ἐδέσμου,
Ἀλλὰ νόον παθέων ἐν τοῖσι πόνοισι καθῆρας.
Ἔξω σαρκὸς ἔβης δὲ καὶ ἀχλύος ἰλυοέσσης,
Καὶ τελέσας προέειπας ἐσύστερα τέρμα λαχούσας.

ΕΡΜΟΥ ΤΟΥ ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΟΥ, περὶ σεισμῶν. ἐν ἄλλῳ, ὀρφέως.

Φράζεο δὴ καὶ τόνδε λόγον τέκος, ὁππότε κεν δὴ
Γαῖαν κινήσῃ σεισίχθων κυανοχαίτης,

Ὅ τε βροτοῖς ἐπί τ' εὐτυχίην κακότητά τε φράζει.

Ὁππότε μὲν εἰαρινὴν ἐπ' ἰσημερίην ἀφίκηται
Ἠέλιος, κριὸν δὲ διεκπερέχῃ, ἐν δ' ἄρα τῷδε
Γαῖαν νυκτερινὸς γαιήοχος ἀμφιελίξῃ,
Σῆμα τόδ' ἐστὶ πόληος ἀπόστασις οὐκ ἀλαπαδνή·
Εἰ δέ κεν ἠμερινός, φράζει τόδε λυγρὰ καὶ ἄτας
Γήματος ὁρμήσαντος ἐπ' ἀλλοδαποὺς ἀνθρώπους
Ἔσσεσθαι, σφετέραις ἐπὶ πημοσύναις ἰδὲ λύπαις.

Ἥλιος ἐν κριῷ.

Εἰ δ' ἀνὰ ταύρου ἰόντος ἐφορμήσει διὰ νύκτα
Σεισμός, πήματα μέν τε καταφθινύθουσιν ὀπίσσω,
Εὐφροσύνη δ' ἀνὰ ἄστυ καὶ εἰρήνη τεθαλυῖα·
Ἠμερινὸς δὲ φέρει πολέμου μεγάλοιο πόληϊ
Ἔργον ἐπερχομένου τοῖς κρείττοσιν. ἀλλὰ φυλάσσου.

Ἥλιος ἐν ταύρῳ.

Εἰ δέ κεν ἐν διδύμοις στρωφωμένου ἠελίοιο,
Νυκτερινὴ μὲν ἴσως ἐλελίζηται κατὰ γαῖαν,
Δειμαίνεες βροτοὶ ἐγχεσίχειρες *
Ἡμετέρην πελάσουσιν ὑπ' ἄλγεα γαῖαν ἅπασαν·
Εἰ δέ κεν ἠμερινή, τότε κεν βασιλῆες ἄτιμοι
Ἔσσονθ' ἡγεμόνες τε, θεῶν διομηνίῃ ἐχθρῶν.

Ἥλιος ἐν διδύμοις.

Εἰ δ' αὖ ἐπὶ τὴν μοίρην τοῦ καρκίνου ἠελίοιο
Στείχοντος, τότε δὴ θερινὴ ῥοπὴ ἔννυχος ἔσται
Γῆς ἔνοσις, τοῦτο φράζει κακότητα βαρεῖαν
Ἀργαλέην πενίην ἀλλαξέμεν· ἠμερινὸς δὲ
Φράζει πῆμ' αὖθις καὶ ἀπόστασιν ὠλεσίοικον.

Ἥλιος ἐν καρκίνῳ.

Εἰ δέ κεν ἠελίοιο λέοντος μοῖραν ἰόντος
Νύκτερος ὁρμηθῇ γαίης σάλος, αὐτίκα πένθη
Κλαυθμοί τε στοναχαί τε πόλιν καὶ λαὸν ἅπαντα
Ἕξουσ'· ἠμερινὸς δὲ φανεὶς καὶ ταῦτα πιφαύσκει.

Ἥλιος ἐν λέοντι.

Εἰ δέ κεν ἠελίου σὺν παρθένῳ ἐρχομένοιο
Ἑσπερινὸς σεισμός, λαοῖς τότε λιμὸς ἅπασιν
Ἔσεται· ἠμερινὸς δὲ φανεὶς καρποὺς καταβλάψει.

Ἥλιος ἐν παρθένῳ.

Εἰ δ' αὖ ἐπὶ φθινόπωρον ἰσημερινὴν ἀφίκηται
Ἠέλιος, χηλαῖς διαφαίνων, νυκτερινὸς δὲ

Ἥλιος ἐν ζυγῷ.

Κινήσῃ, καρπῶν δηλοῖ φθόρον ἐξαναφύντων
Γαίης· ὥραις δ' ἠμεριναῖς, χαλεπῆς τόδε φράζει
Ἔργα μάχης· πολλοὺς δ' αὐτὴν κατὰ γαῖα καλύψει.

Ἥλιος ἐν σκορπίῳ.

Εἰ δέ κεν ἠελίου τὸν σκορπίον ἀμφιθέοντος,
Νύκτερος ὁρμηθῇ γαίης σάλος, ἔργα μάταια
Ἀνδράσιν ἔσσονται, κακοφραδμοσύνῃσι νόοιο·
Ἠμερινὸς δὲ φανείς, τότε δὴ τότε ἄλγεα φράζει
Ἔσσεσθαι πολέεσσιν ἀπὸ πτολέμου κρυεροῖο,
Ἔργα ματαιότατα, ζωὸς μεγάλου διὰ βουλάς.

Ἥλιος ἐν τοξότῃ.

Εἰ δέ κεν ἐν μοίρῃ τοῦ τοξότου ἠελίοιο
Στρωφῶντος, γαῖαν κινήσῃ κυανοχαίτης
Νυκτερινός, σημεῖον ὀλέθριον ἔμμεναι ἀνδρῶν
Πολλῶν· ἠμερινὸς δὲ φανείς, πόλεων βασιλῆϊ
Σημαίνει μεγάλην τιμὴν καὶ σκῆπτρα λιπόντα,
Ἄλλῃ ἐποίχεσθαι φεύγοντ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.

Ἥλιος ἐν αἰγοκέρωτι.

Εἰ δέ κεν αἰγοκέρωτι, ὅτι τρόπαι ἠελίοιο
Χειμεριναὶ στείχοντος ἕδος χθονός, ἔννυχος ἐλθὼν
Σεισίχθων γαῖαν κινήσῃ πνεύματι λάβρῳ,
Φράζεο δὴ πόλεμον καὶ δάκρυα τοῖσι φύεσθαι,
Καὶ στάσιν· ἠμερινὸς δὲ φανείς, καρποφθόρος ἔσται.

Ἥλιος ἐν ὑδροχόῳ.

Εἰ δέ κεν ὑδροχόῳ διανείσεται ἠελίοιο
Φέγγος, νυκτερείῃ δ' ἐλελιχθῇ γαῖα περιχθών,
Ἁρπαγαὶ ὠλεσίοικοι ἀνὰ πτόλιν εὐρυάγυιαν
Ἔσσονται, δήμου τε κακοφροσύναι τε καὶ ὕβρεις·
Εἰ δέ κεν ἠμερινή, δήμου κράτος ἔμπεδον ἔσται.

Ἥλιος ἐν ἰχθύσιν.

Εἰ δ' ἀνὰ τοὺς ἰχθῦς στρωφωμένου ἠελίοιο
Γῆς ἔνοσις γίνοιτο θεοῦ διὰ νύκτα, τότ' ἔσται
Πάσαις ἐν πολίεσσι περίστασις· εἰ δέ κεν ἠῶ
Γῆς κινηθείη πέδον ἱερόν, αὐτίκα πάσαις
Εὐφόρβοισι βοῶν ἀγέλαις, οἰῶν τε καὶ ἄλλων
Τετραπόδων, φθόρος ἔσται ἀν' ἄστεα καὶ κατὰ χώρας.

HENR. STEPH. LECTORI.

HACTENVS ea epigrammata habuiſti quæ & in aliis editionibus extant: habebis deinceps ea quæ variis è libris partim in lucem editis, partim nondum luce donatis, tanquam aliud agẽs collegi. Quorũ vnumquodque vnde petitũ ſit, in calce mearum annotationum indicabo. Primum autem locum ſuo quodam iure ſibi vẽdicare exiſtimaui iſta veterum heroum epitaphia, ex vetere quodam Mediceæ bibliothecæ codice à me olim Florẽtiæ deſcripta: è quibus Auſonium multa diſſimulanter tranſtuliſſe, poſtea comperi.

ΠΟΥ ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛλήνων ἡρώων τέθαπται, καὶ τί ἐπιγέγραπται τῷ τάφῳ.

Ἐπὶ ἀγαμέμνονος κειμένου ἐν μυκήναις.

Λεύσσεις ἀτρείδεω ἀγαμέμνονος, ὦ ξένε, τύμβον,
Ὃς θάνʼ ὑπʼ αἰγίσθου κʼ οὐλομένης ἀλόχου.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἕτερον.

Μνῆμα τόδʼ ἀτρείδεω ἀγαμέμνονος, ὅν ῥα κατέκτα
Δῖα κλυταιμνήστρη τυνδαρὶς οὐχ ὁσίως.

Ἐπὶ μενελάου.

Ὄλβιος ὦ μενέλαε, σύ τʼ ἀθάνατος καὶ ἀγήρως
Ἐν μακάρων νήσοις, γαμβρὲ διὸς μεγάλου.

Ἐπὶ ἀχιλλέως κειμένου ἐν τροίῃ, τιμωμένου δὲ καὶ ἐν λευκῇ τῇ νήσῳ.

Παῖδα θεᾶς θέτιδος πηληϊάδην ἀχιλῆα
Ἡ δʼ ἱερὰ περιπόντιος ἀμφὶς ἔχει πεδίῳ.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἕτερον.

Θεσσαλὸς ἐστὶν ἀνὴρ ἀχιλλεὺς ἐν τῷ δε τέθαπται
Τύμβῳ· ἐθρήνησαν δʼ ἐννέα πιερίδες.

Ἐπὶ πατρόκλου κειμένου μετ᾽ ἀχιλλέως.

Π ατρόκλου τάφος οὗτος, (ὁμοῦ δ᾽ ἀχιλλῆϊ τέθαπται)
 Ο ν κλαῖεν ὠκὺς ἄρης ἕκτορος ἐν παλάμαις.

Ἐπὶ αἴαντος τοῦ τελαμωνίου.

Α δ᾽ ἐγὼ ἁ τλάμων ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
 Α ἴαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους.
Θ υμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα· ὡς παρ᾽ ἀχαιοῖς
 Α δολόφρων ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ κέκριται.

Ἐπὶ τεύκρου κειμένου ἐν σαλαμῖνι
τῆς κύπρου.

Ι δὲν ὠκυμόρων ταμίην τελαμώνιον ἥδε
 Τ εῦκρον ἀποφθίμενον γῆ σαλαμὶς κατέχει.

Ἐπὶ νέστορος κειμένου ἐν πύλῳ.

Τ ὸν βαθύνουν ψυχήν τε νόημά τε θεῖον ἔχοντα
 Α νδρ᾽ ἀγαθὸν κατέχω νέστορα τὸν πύλιον.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἕτερον.

Ν έστορα τὸν πυλίων ἡγήτορα ἥδε θανόντα
 Γ ῆ κατέχει, βουλῇ φέρτατον ἡμιθέων.

Ἐπὶ ἀντιλόχου κειμένου ἐν τροίῃ.

Μ νῆμ᾽ ἀρετῆς υἱοῦ τοῦ νέστορος ἀντιλόχοιο,
 Ο ς θάνεν ἐν τροίῃ ῥυσάμενος πατέρα.

Ἐπὶ ὀδυσσέως κειμένου ἐν τυῤῥηνίᾳ.

Α νέρα τὸν πολύμητιν ἐπὶ χθονὶ τῇδε θανόντα
 Κ λεινότατον θνητῶν τύμβος ἐπεσκίασεν.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἕτερον.

Ο ὗτος ὀδυσσῆος κείνου τάφος, ὃν διὰ πολλὰ
 Ε λλήνες πολέμῳ τρωϊκῷ εὐτύχησαν.

Ἐπὶ διομήδους κειμένου ἐν τῇ ὁμωνυμίῃ
νήσῳ.

Α ἰνητὸν πολύτεχνον ἐπιχθονίοις διομήδην
 Η δ᾽ ἱερὰ κατέχει νῆσος ὁμωνυμίη.

Ἐπὶ ἰδομενέως καὶ μηριόνου κειμένων ἐν κνωσσῷ.

Κνωσσίου ἰδομενῆος ὁρᾷς τάφον· αὐτὰρ ἐγὼ τοῦ
Πλησίον ἵδρυμαι μηριόνης ὁ μόλου.

Ἐπ' αἴαντος τοῦ οἰλέως κειμένου ἐν μυκόνῳ τῇ νήσῳ.

Ἐνθάδε τὸν λοκρῶν ἡγήτορα γαῖα κατέχει
Αἴαντ' οἰλιάδην, ἐν πελάγει φθίμενον.

Ἐπὶ νιρέως κειμένου ἐν τροίᾳ.

Ἐνθάδε τὸν κάλλιστον ἐπιχθονίων ἔχει γαῖα
Νιρέα, τὸν χαρόποιο παῖδα καὶ ἀγλαΐης.

Ἐπὶ τληπολέμου κειμένου ἐν ῥόδῳ.

Ἀδ' ἡρακλείδην ῥηξήνορα θυμολέοντα
Τληπόλεμον κατέχει κυματόεσσα ῥόδος.

Ἐπὶ ἀσκαλάφου καὶ ἰαλμένου.

Ἀσκαλάφου τροίῃ φθιμένου καὶ ἰαλμένου ἥδε
Ὀστέα πληξίππων γῆ μινύας κατέχει.

Ἐν τρίκκῃ ἐπὶ κενοτάφου ποδαλειρίου καὶ μαχάονος.

Οἵδ' ἀσκληπιάδαι ποδαλείριος ἠδὲ μαχάων,
Πρόσθεν μὲν θνητοί, νῦν δὲ θεῶν μέτοχοι.

Ἐπὶ πηνελέω κειμένου ἐν βοιωτίᾳ.

Τὸν δ' ἐπὶ κηφισσῷ ποταμῷ θέσαν ὠκὺ ῥέοντι
Παῖδες βοιωτῶν σώφρονα πηνέλεων.

Ἐπὶ εὐρυπύλου κειμένου ἐν ὀρχομενῷ.

Πάτρη ἐν ὀρχομενῷ εὐαίμονος ἀγλαὸν υἱὸν
Εὐρύπυλον κρύπτει δακρυόεσσα κόνις.

Ἐπὶ θόαντος.

Υἱὸν ὑπερθύμου εὐαίμονος ἠδὲ θυγατρὸς
Γόργης τῆς οἰνέως ἥδε κόνις κατέχει.

Ἐπὶ φιλοκτήτου.

Τόξων ἡρακλέους ταμίην ποιάντιον υἱὸν
Ἡ δὲ φιλοκτήτην γῆ μινύας κατέχει.

Ἐπὶ μέγητος ἀπολομένου ἐν θαλάσσῃ, ἔχοντος δὲ τάφον ἐν δουλιχίῳ.

Μνῆμα μέγητι θοῷ, μεγαθύμου φυλέος υἱῷ
Δουλίχιοι τεῦξαν. σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

Ἐπὶ πρωτεσιλάου ἀδελφῷ ποδάρκει κειμένῳ ἐν σικυῶνι.

Γῆ μὲν ἀχαιῒς ἔθρεψε ποδάρκην ἄκτορος υἱόν,
Ὀστέα δ' αὖ σικυὼν γῆ κατέχει φθιμένου.

Ἐπὶ πολυποίτου καὶ λεοντέως.

Ἄρχοντες λαπιθῶν πολυποίτης ἠδὲ λεοντεὺς
Ἐν γαίῃ μήδων τέρμ' ἀφίκοντο βίου.

Ἐπὶ προθόου κενοταφίῳ.

Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ προθόου τενθρηδόνος υἱοῦ
Κεῖται, ἀνοίκτιστον δ' οὔνομα τύμβος ἔχει.

Ἐπὶ εὐμήλου.

Υἱὸς ὅδ' ἀδμήτοιο φερητιάδης εὔμηλος
Νέρθ' ὑπ' ἐμοὶ, κεῖται μοῖραν ἔχων θανάτου.

Ἐπὶ ἀγαπήνορος.

Ἀρχὸς ὅδ' ἐκ τεγέης ἀγαπήνωρ ἀγκαίου υἱὸς
Κεῖθ' ὑπ' ἐμοὶ ταφίων πελτοφόρων βασιλεύς.

Ἐπὶ ἀμφιμάχου καὶ διώρου.

Ἀρχός τ' ἀμφίμαχος κτεάτου παῖς ἠδὲ διώρης
Ἐνθάδ' ἐνὶ τροίῃ μοῖραν ἔχουσι βίου.

Ἐπὶ γουνέως.

Σῆμα τὸ μὲν γουνῆος ὁρᾷς· ψυχὴ δὲ θανόντος
Ἀέρ' ἐς ὑγρὸν ἔβη, σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

Ἐπὶ ἐλεφήνορος κειμένου ἐν τροίῃ.

Νήσου ἀπ' εὐβοίης ἐλεφήνορα ἀρχὸν ἀβάντων
Ἐνθάδ' ἐνὶ τροίῃ μοῖρα κατέσχε βίου.

Ἐπὶ μενεσθέως κειμένου ἐν ἀθήναις.

Ταξίλοχος λαῶν, υἱὸς πετεῶο μενεσθεὺς
Ἐνθάδ' ἐνὶ κλεινῇ πατρίδι μοῖραν ἔχει.

Ἐπὶ σθενέλου καὶ εὐρυάλου κειμένων
ἐν ἄργει.

Ἀργεῖος σθένελος καπανήιος ὧδε τέθαπται
Τύμβῳ, καὶ τούτου πλησίον εὐρύαλος.

Ἐπὶ θαλπίου καὶ πολυξένου κειμένων
ἐν ἤλιδι.

Οἵδε πολύξεινος καὶ θάλπιος ἤλιδι δίῃ
Δμηθέντες κρυεροῦ δῶμ' ἀΐδαο ἔβαν.

Ἐπὶ ταλθυβίου κειμένου ἐν μυκήναις.

Ταλθύβιον θεράποντα θεῶν κήρυκα καὶ ἀνδρῶν
Ὧδε μυκηναίων δῆμος ἔθαψεν ἅπας.

Ἐπὶ αὐτομέδοντος ἐν τροίᾳ.

Αὐτομέδοντ' ἀχιλῆϊ ἑκὼν καὶ πιστὸν ἑταῖρον
Ἥδε κατεσκίασε τρῳὰς ἄρουρα τάφῳ.

Ἐπὶ φειδίππου καὶ ἀντίφου.

Φείδιππον τροίην πέρσαντ', ἠδ' ἄντιφον ἥρω,
Γαῖα πατρὶς κώμη ἥδ' ἐφύρα κατέχει.

Ἐπὶ δηιπύλου.

Δηιπύλου κόρσης εὐειδέος ἁρμονίοιο
Μνῆμα τόδ' εὐκλεινέν. γείνατο τληπόλεμος.

Ἐπὶ ζήθου ἐν θήβαις.

Ἑπταπύλων θηβῶν βασιλεὺς ὅδε κεῖται ὑπὸ χθὼν
Ζῆθος, ὃν ἀντιόπη γείνατο παῖδ' ἀγαθόν.

Ἐπὶ πυλάδου ἐν φωκίδι.

Υἱὸς ὅδε στροφίου πυλάδης ἐν φωκίδι γαίῃ
Κεῖται, ἐπεὶ πολυτὸς μοῖραν ἔπλησε βίου.

Ἐπὶ αἰήτου ἐν κολχίδι.

Αἰήτην κόλχοισι πολυχρύσοισιν ἄνακτα
Ἐνθάδε πανδαμάτωρ μοῖρα θεῶν κτέρισεν.

Ἐπὶ ἀταλάντης ἐν ἀρκαδίᾳ.

Κούρης ἰασίοιο πολυκλείτης ἀταλάντης
Σῆμα πέλας τείχων ἀτρεκές ἐστι τόδε.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΤΡΩΩΝ.

Ἐπὶ Λαομέδοντος.

Ἐνθάδε Περγαμίδην κεύθει χθὼν Λαομέδοντα,
Ἵππων ὠκυπόδων εἵνεκ' ἀποφθίμενον.

Ἐπὶ Ἕκτορος κειμένου ἐν Θήβαις.

Ἕκτορι τόνδε μέγαν Βοιώτιοι ἄνδρες ἔτευξαν
Τύμβον ὑπὲρ γαίης, σῆμ' ἐπιγιγνομένοις.

Ἐπὶ Πυραίχμου ἐν Εὐβοίῃ.

Ἐλθὼν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξίου ὧδε Πυραίχμης
Ὠκύμορος πάντων νόσφι φίλων ἔθανεν.

Ἐπὶ Ὀρφέως κειμένου ἐν Κικονίᾳ.

Θρήϊκα χρυσολύραν Οἰάγρου παῖδα θανόντα
Ὀρφέα ἐν χώρῳ τῷδε θέσαν Κίκονες.

ΕΙΣ ΤΙΝΑΣ ΑΝΔΡΕΙΟΥΣ.

Ἐπιγράμματα τρία τὰ ἐπὶ τῶν τριῶν ἑρμῶν
ἐπιγεγραμμένα, ὧν μέμνηται Αἰσχίνης
ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Τὸ ἐπὶ τῷ πρώτῳ τῶν ἑρμῶν ἐπίγραμμα.

Ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι, οἵ ποτε Μήδων
Παισὶν ἐπ' Ἠϊόνι Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς
Λιμόν τ' αἴθωνα κρατερόν τ' ἐπάγοντες ἄρηα,
Πρῶτοι δυσμενέων εὗρον ἀμηχανίην.

Τὸ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ τῶν ἑρμῶν
ἐπίγραμμα.

Ἡγεμόνεσσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τάδε δῶκαν
Ἀντ' εὐεργεσίης καὶ μεγάλης ἀρετῆς.
Μᾶλλόν τις τάδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθελήσει
Ἀμφὶ ξυνοῖσι πράγμασι μόχθον ἔχειν.

Τὸ ἐπὶ τρίτῳ τῶν ἑρμῶν
ἐπίγραμμα.

Ἔκ ποτε τῆσδε πόληος ἅμ' Ἀτρείδῃσι Μενεσθεὺς
Ἡγεῖτο ζάθεον Τρωϊκὸν ἂμ πεδίον.

Ον ποθ' ὅμηρος ἔφη δαναῶν πύκα χαλκοχιτώνων
Κοσμήτορα μάχης ἔξοχον ἄνδρα μολεῖν.
Οὕτως οὐδὲν ἀεικὲς ἀθηναίοισι καλεῖσθαι
Κοσμητὰς πολέμου τ' ἀμφὶ καὶ ἠνορέης.

Παρὰ τῷ αὐτῷ αἰσχίνῃ, ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ.

Τούσδ' ἀρετῆς ἕνεκα στεφάνοις ἐγέραιρε παλαίχθων
Δῆμος ἀθηναίων· οἵ ποτε τοὺς ἀδίκοις
Θεσμοῖς ἄρξαντας πρῶτοι πόλεως καταπαύειν·
Ἦρξαν, κίνδυνον σώμασιν ἀράμενοι.

Παρὰ δημοσθένει ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου.

Οἵδε πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο
Ὅπλα, καὶ ἀντιπάλων ὕβριν ἀπεσκέδασαν.
Μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ δείματος, οὐκ ἐσάωσαν
Ψυχάς, ἀλλ' ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βραβῆν,
Οὕνεκεν ἑλλήνων, ὡς μὴ ζυγὸν αὐχένι θέντες,
Δουλοσύνης στυγερὰν ἀμφὶς ἔχωσιν ὕβριν.
Γαῖα δὲ πατρὶς ἔχει κόλποις τῶν πλεῖστα καμόντων
Σώματ'· ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ διὸς ἥδε κρίσις.
Μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν
Ἐν βιοτῇ. μοῖραν δ' οὔτι φυγεῖν ἔπορεν.

Τὸ ἐπὶ τῷ ἀνδριάντι ἐπαμινώνδου ἐπίγραμμα.

Ἡμετέραις βουλαῖς σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν,
Μεσσήνη δ' ἱερὰ τέκνα χρόνῳ δέχεται,
Θῆβαι δ' ὅπλοισιν μεγάλη πόλις ἐστεφάνωται,
Αὐτόνομος δ' ἑλλὰς πᾶσ' ἐν ἐλευθερίῃ.

Τὸ ἐπὶ τῷ φιλοποίμενος ἀνδριάντι ἐν τεγέᾳ.

Τοῦδ' ἀρετὰ καὶ δόξα καθ' ἑλλάδα πολλὰ μὲν αἰχμαῖς
Πολλὰ δὲ καὶ βουλαῖς ἔργα ποιησαμένου,
Ἀρκάδος αἰχμητᾶ φιλοποίμενος, ᾧ μέγα κῦδος
Ἕσπετ' ἐνὶ πολέμῳ δούρατος ἁγεμόνι.

Μανύει δ' ἔμπαια τετυγμένα διὰ τὰ τυράννων
Σπάρτας, αὐξομένας δ' ἄρατο δουλοσύναν.
Ὧν ἕνεκεν τέχνα μεγαλόφρονα κραύγιδος υἱὸν
Σπᾶσεν ἀμωμήτου κράντορ' ἐλευθερίας.

Τὸ ἐπὶ τῷ ἀνδριάντι χίλωνος ἀχαιοῦ ἐν ὀλυμπίᾳ.

Μοῦνος πάλῃ νικῶ δὶς ὀλύμπια πύθιά τ' ἄνδρας,
Τρεῖς νεμέᾳ, τετράκις δ' ἰσθμῷ ἐν ἀγχιάλῳ,
Χίλων ὃς πατρὸς ὤν· αὐτὰρ ὁ λαὸς ἀχαιῶν
Ἐν πολέμῳ φθίμενον θάψ' ἀρετῆς ἕνεκεν.

Τὸ ἐπὶ τῷ ἀνδριάντι λυσάνδρου τοῦ ἀριστοκρίτου.

Ἀθάνατον πάτρᾳ καὶ ἀριστοκρίτῳ κλέος ἔργων
Λύσανδρ' ἐκτελέσας, δόξαν ἔχεις ἀρετᾶς.

Τὸ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι κυδίου τῷ ἐλευθερίῳ διῒ ἀνατεθείσῃ.

Ἦ μάλα δὴ ποθέουσα νέαν ἔτι κυδίου ἥβην
Ἀσπὶς ἀριζήλου φωτὸς, ἄγαλμα διΐ·
Ἃς διὰ δὴ προφάτας λαιὸν ποτε πῆχυν ἔτεινεν
Εὖτ' ἐπὶ τὴν γαλάταν ἤκμασε θοῦρος ἄρης.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΝΑΘΗμασιν ἐπιγραφέντα, ὥσπερ καί τινα τῶν περὶ τούτων.

Ἐπίγραμμα ταῖς μακεδόνων ἀσπίσι, ταῖς ἐν δωδώνῃ διῒ ὑπὸ πύρρου ἀνατεθείσαις, ἐπιγραφέν.

Αἵδε ποτ' ἀσίδα γαῖαν ἐπόρθησαν πολύχρυσον,
Αἵδε καὶ ἑλλάδι τὴν δουλοσύναν ἔπορον·
Νῦν δὲ διὸς ναῷ ποτὶ κίονας ὀρφανὰ κεῖται
Τᾶς μεγαλαυχήτου σκῦλα μακηδονίας.

Ἐπίγραμμα ἀσπίδι τινὶ ἐπιγραφὲν ἐπειργασμένην ἐχούσῃ μέδουσαν τὴν γοργόνα.

Ναὸς μὲν φιάλαν χρυσέαν ἔχει· ἐκ δὲ τὴν ἀγρᾶς
Τῆς λακεδαιμόνιοι συμμαχίδος γε τεθέν.

Δῶρον ἀπ' ἀργείων καὶ ἀθηναίων καὶ ἰώνων
Τὰν δεκάτην, νίκας εἵνεκα τοῦ πολέμου.

Ἐπίγραμμα βάθρῳ τινὶ λιθίνῳ ἐπιγραφὲν
ὑπὸ τῶν ἀπολλωνιατῶν ἀνατεθέντι, ἐφ'
ᾧ θεῶν τινῶν ἀγάλματα.

Μνάματ' ἀπολλωνίας ἀνακείμεθα, τὴν ἐνὶ πόντῳ
Ἰονίῳ φοῖβος ᾤκισ' ἀκερσεκόμας.
Οἳ γᾶς τέρματ' ἑλόντες ἀβαντίδος, ἐνθάδε ταῦτα
Ἔστασαν, σὺν τοῖς ἐκ θρονίου δεκάτην.

Ἐπίγραμμα βάθρῳ τινὶ χαλκῷ, ἐφ' ᾧ ζεύς ἐστιν,
ἐπιγεγραμμένον ὑπὸ κλειτορείων.

Κλειτόριοι τόδ' ἄγαλμα θεῷ δεκάτην ἀνέθηκαν,
Πολλὰς ἐκ πολίων χερσὶ βιασάμενοι.
Καὶ μετά τ' ἀρίστων ἠδὲ τελευτᾶς αὐτοκασίγνητοι. *

Τὸ ἐπί τινι τῶν λακεδαιμονίων ἀναθήματι
ἐπίγραμμα.

Δέξο ἄναξ κρονίδα ζεῦ ὀλύμπιε καλὸν ἄγαλμα
Ἱλάῳ θυμῷ τοῖς λακεδαιμονίοις.

Τὸ ἐπί τινι τῶν ἀχαιῶν ἀναθήματι.

Τῷ δίῳ τ' ἀχαιοὶ τὰ ἀγάλματα ταῦτ' ἀνέθηκαν
Ἔκγονοι ἀντιθέου τῶν ταλίδου πέλοπος.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀναθήματι.

Πολλὰ μὲν ἄλλα σόφου ποιήματα, καὶ τόδ' ὀνάτου
Ἔργον, ἐν αἰγίνῃ τὸν τέκε παῖδα μίκων.

Τὸ ἐπί τινι τῶν θασίων ἐς ὀλυμπίαν
ἀναθήματι.

Υἱὸς μὲν γε μίκωνος ὀνάτας ἐξετέλεσσεν,
Νάσῳ ἐν αἰγίνῃ δώματα ναιετάων.

Τὸ ἐπί τινι τῶν μενδαίων ἀναθήματι.

Ζηνὶ θεῶν βασιλεῖ μ' ἀκροθίνιον ἐνθάδ' ἔθηκαν
Μενδαῖοι, σίπτην χερσὶ βιασάμενοι.

Τὸ ἐπὶ τῇ δαμάρχου εἰκόνι τῇ ἐν
ὀλυμπίᾳ.

Υἱὸς δινύττα δάμαρχος τήνδ' ἀνέθηκεν
Εἰκόν' ἀπ' ἀρκαδίας παῤῥάσιος γενεάν.

Τὸ ἐπὶ τῇ εἰκόνι θεοπόμπου, οὗ παῖς ἦν θεό-
πομπος ὁ παλαιστής.

Εὐτελίδας καὶ χρυσόθεμις τάδε ἔργα τέλεσσαν
Ἀργεῖοι, τέχναν εἰδότες ἐκ προτέρων.

Τὸ ἐπὶ τῷ κλεοσθένους ἀναθήματι.

Κλεοσθένης μ' ἀνέθηκεν ὁ πόντιος ἐξ ἐπιδάμνου,
Νικήσας ἵπποις καλὸν ἀγῶνα διός.

Τὸ ἐπὶ τοῦ λύκου τοῦ φειδώλα ἀναθήματι.

Ὠκυδρόμας λύκος ἴσθμι' ἅπαξ, δύο δ' ἐνθάδε νί-
Φειδώλα παίδων ἐστεφάνωσε δόμους. (καις

Τὸ ἐπὶ τῷ ἀθήνησιν ἀνδριάντι κλεοίτου.

Ὃς τὴν ἱππάφεσιν ἐν ὀλυμπίᾳ εὕρατο πρῶτος,
Τεῦξέ με κλεοίτας υἱὸς ἀριστοκλέους.

Τὸ ἐπὶ τῇ οἰβώτου εἰκόνι.

Οἰνία οἰβώτας στάδιον νικῶν· ὁ δ' ἀχαιὸς
Πατρίδα πάλειαν θῆκ' ὀνομαστοτέραν.

Τὸ ἐπὶ τινι λαοδίκης ἀναθήματι.

Λαοδίκης ὅδε πέπλος, ἑᾷ δ' ἀνέθηκεν ἀθηνᾷ
Πατρίδ' ἐς εὐρύχορον κύπρου ἀπὸ ζαθέας.

Τὸ ἐπὶ τινι δεινομένους τοῦ ἱέρωνος
ἀναθήματι.

Σόν ποτε νικήσας ζεῦ ὀλύμπιε σεμνὸν ἀγῶνα
Τεθρίππῳ μὲν ἅπαξ, μουνοκέλητι δὲ δίς,
Δῶρ' ἱέρων τάδε σοι ἐχαρίσατο· παῖς δ' ἀνέθηκε
Δεινομένης, πατρὸς μνῆμα συρακοσίου.

Τὸ ἐπὶ τοῖς βύζου ἀγάλμασιν, ἐν νάξῳ.

Νάξιος εὐεργός με γένει λητοῦς πόρε βύζεω
Παῖς, ὃς πρώτιστος τεῦξε λίθου κέραμον.

Τὸ ἐπὶ τῷ ἀνδριάντι λυσάνδρου τοῦ ἀριστοκρίτου.

Ἐν πολυθαήτῳ τεμένει διὸς ὑψιμέδοντος
  Ἕστηκε δ' ἀναθέντων δημοσίᾳ σαμίων. *

Τὸ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς αἰτωλοῦ τοῦ ἐνδυμίωνος εἰκόνος.

Χώρης οἰκιστῆρα παρ' ἀλφειοῦ ποτε δίναις
  Τρεφθέντα σταδίων γείτον' ὀλυμπιάδος,
Ἐνδυμίωνος παῖδ' αἰτωλὸν τόνδ' ἀνέθηκαν
  Αἰτωλοί, σφετέρας μνῆμ' ἀρετῆς ἐσορᾶν.

Τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν ἠλείων ἐπὶ τῷ ὀξύλου ἀνδριάντι.

Αἰτωλός ποτε τόνδε λιπὼν αὐτόχθονα δῆμον,
  Κτήσατο κουρῆτιν γῆν δορὶ πολλὰ καμών·
Τῆς δ' αὐτῆς γενεᾶς δεκατόσπορος αἵμονος υἱὸς
  Ὄξυλος ἀρχαίαν ἔκτισε τήνδε πόλιν.

Τὸ ἐπὶ τῇ κλέωνος ᾠδοῦ θηβαίου εἰκόνι.

Πυθέα υἱὸς ὅδ' ἐστὶ κλέων, θηβαῖος ἀοιδὸς,
  Ὃς πλείστους θνητῶν ἀμφέθετο στεφάνους
Κρατὸς ἐπὶ σφετέρης· καί οἱ κλέος οὐρανόμηκες.
  Χαῖρε κλέων θήβας πατρίδ' ἐπευκλείσας.

Τὸ ἐν πυθοῖ ἐπὶ τινος ἔργου ἐπιγεγραμμένον.

Τεῦξ' ἑλικὼν ἀκεσᾶ σαλαμίνιος, ᾧ ἐνὶ χερσὶ
  Πότνια θεσπεσίην παλλὰς ἔπευξε χάριν.

Τὸ ἐπὶ τῷ ἔρωτι ἐπιγραφὲν τῷ πρὸς ἀκαδημίᾳ ἱδρυθέντι.

Ποικιλομήχαν' ἔρως σοὶ τόνδ' ἱδρύσατο βωμὸν
  Χάρμος ἐπὶ σκιεροῖς τέρμασι γυμνασίου.

Τὸ ἐπὶ τῷ βωμῷ τοῦ πλάτωνος.

Βωμὸν ἀριστοτέλης ἱδρύσατο τόνδε πλάτωνος,
  Ἀνδρὸς ὃν οὐδ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις.

Τὸ ἐπὶ τῇ γραφῇ τὴν τοῦ Βοσπόρου ζεῦξιν ἐχούσῃ ἐς τὸ ἡραῖον ἀνατεθείσῃ.

Βόσπορον ἰχθυόεντα γεφυρώσας ἀνέθηκε
Μανδροκλέης ἥρῃ μνημόσυνον σχεδίης·
Αὑτῷ μὲν στέφανον περιθεὶς, σαμίοισι δὲ κῦδος,
Δαρείου βασιλέως ἐκτελέσας κατὰ νοῦν.

Τὸ ἐπὶ τῷ χαλκέῳ τεθρίππῳ τῇ ἀθηνᾷ ὑπὸ ἀθηναίων ἀνατεθέντι.

Ἔθνεα βοιωτῶν καὶ χαλκιδέων δαμάσαντες
Παῖδες ἀθηναίων ἔργμασιν ἐν πολέμου,
Δεσμῷ ἐν ἀχλυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν.
Τῶν ἵππους δεκάτην παλλάδι ταῦτ' ἔθεσαν.

Τὸ ἐπί τινι μιλτιάδου ἀναθήματι.

Ζηνί μ' ἄγαλμ' ἀνέθηκαν ὀλυμπίῳ ἐκ χερρονήσου
Τεῖχος ἑλόντες ἀράτου· ἐπῆρχε δὲ μιλτιάδης σφίν.

Τὸ ἐπὶ τῷ ἀλκμήνης θαλάμῳ.

Ἀμφιτρύων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγέσθαι δεῦρο γυναῖκα
Ἀλκμήνην, θάλαμόν γ' ἐκλέξατο τοῦτον ἑαυτῷ·
Ἀγχάσιος δ' ἐποίησε, τροφώνιος, ἠδ' ἀγαμήδης.

Τὸ ἐπὶ τῷ ἀγάλματι ἑρμοῦ τετρακεφάλου τοῦ ἐν κεραμεικῷ.

Ἑρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν τελεσαρχίδου ἔργον,
Πάνθ' ὁρᾷς.

Ἐκ τοῦ εἰς ἐπίεραστόν τινα μάντιν ἐπιγράμματος.

Τῶν δ' ἱερογλώσσων κλυτιδῶν γένος εὔχομαι εἶναι
Μάντις, ἀπ' ἰσοθέων αἷμα μελαμποδιδῶν.

Alia ad hunc titulum pertinentia epigrammata habes infrá.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΠΙΤΑ-

φια, ὧν ἐστι καὶ τὰ προσταχθέντα εἰς ἀνδρείους,
καί τινα τοῖς ἀναθήμασιν ἐπιγραφέντων.
ἔστι δ' ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ ὁμηρικὸν ἕν,
καὶ δύο σιμωνίδειον.

Ἄδηλον εἰς ἡροφίλην τὴν σίβυλλαν.

Ἁδ' ἐγὼ ἁ φοίβοιο σαφηγορίς εἰμι σίβυλλα
Τῷδ' ὑπὸ λαϊνέῳ σάματι πυθομένα·
Παρθένος αὐδάεσσα τὸ πρὶν, νῦν δ' αἰὲν ἄναυδος,
Μοίρᾳ ὑπὸ στιβαρῇ τήνδε λαχοῦσα πέδην.
Ἀλλὰ πέλας νύμφαισι καὶ ἑρμῇ τῷδ' ὑπόκειμαι
Μοῖραν ἔχουσ' ἐκάτω τῆς τότ' ἀνακτορίης.

Ἄδηλον εἰς ἡρόδοτον.

Ἡρόδοτον λυξέω κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα
Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανιν,
Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἄπο. τῶν γὰρ ἄπλητον
Μῶμον ὑπεκπροφυγὼν, θούριον ἔσχε πάτρην.

Ἄδηλον εἰς θρασύμαχον τὸν σοφιστήν.

Τοὔνομα, θῆτα, ῥῶ, ἄλφα, σὰν, ῦ, μῦ, ἄλφα, χῖ, οῦ, σάν.
Πατρὶς, χαλκηδών· ἡ δὲ τέχνη, σοφίη.

Ἄδηλον εἰς τινας τῶν ἐν θερμοπύλαις
πεσόντων.

Τούσδε ποτὲ φθιμένους ὑπὲρ ἑλλάδος ἀντία μήδων
Μητρόπολις λοκρῶν κεύθει ὁμοῦ ὀπόεις.

Ἀργείων εἰς ὅμηρον.

Θεῖος ὅμηρος ὅδ' ἐστὶν, ὃς ἑλλάδα τὴν μεγάλαυχον
Πᾶσαν ἐκόσμησεν καλλιεπεῖ σοφίῃ·
Ἔξοχα δ' ἀργείους, οἳ τὴν θεοτείχεα τροίην
Ἤρειψαν, ποινὴν ἠϋκόμου ἑλένης.
Οὗ χάριν ἔστησεν δῆμος μεγαλόπτολις αὐτὸν
Ἐνθάδε, καὶ τιμαῖς ἀμφέπει ἀθανάτων.

Αδηλον, εἰς τινα πολυπότην Ἀρκαδίωνα καλούμενον.

Τοῦ πολυκώθωνος τοῦτ᾽ ἠρίον Ἀρκαδίωνος
Αστεος ὤρθωσαν τᾷδε παρ᾽ ἀτραπιτῷ
Υἷες Δόρκων καὶ Χαρμύλος. ἔσβη ὅδ᾽ ὠνὴρ
Ανθρωπ᾽ ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον ἡ δὶς ἐφεξῆς
Ακρήτου φανερῶς ᾤχετ᾽ ἔχουσα κύλιξ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΛΛΑ

διαφόρων ποιητῶν, πρῶτον μὲν τῶν ἀρχαίων, ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων.

ΟΜΗΡΟΥ.

Παρὰ τῷ ἡροδότῳ, καὶ ἄλλοις.

Χαλκῆ παρθένος εἰμί, μίδου δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι·
Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε νάῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ,
Καὶ ποταμοὶ πλήθωσι, περικλύζῃ δὲ θάλασσα,
Ἠέλιός τ' ἀνιὼν φαίνῃ, λαμπρά τε σελήνη,
Αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ
Ἀγγελέω παριοῦσι, μίδης ὅτι τῇδε τέθαπται.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Παρὰ τῷ ἡροδότῳ ἐν πολυμνίᾳ.

Μνῆμα τόδε κλεινοῖο μεγιστία, ὅν ποτε μῆδοι
Σπερχειὸν ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι·
Μάντιος, ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδώς,
Οὐκ ἔτλη σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

Τοῦ αὐτοῦ παρὰ τῷ θουκυδίδῃ, ἱστορ. βιβλίῳ ς.

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἱππίου ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις.
Ἣ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων,
Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

Τοῦ αὐτοῦ παρὰ τῷ στοβαίῳ, ἐν τῷ περὶ τοῦ βίου, ὅτι βραχύς.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί.
Ἓν δὲ τὸ κάλλιστον χῖος ἔειπεν ἀνήρ,

Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
Παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
Στέρνοις ἐγκατέθεντο. πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
Ἀνδρῶν ἥτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχει πολυήρατον ἥβης,
Κοῦφον ἔχων θυμόν, πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν, οὔτε θανεῖσθαι·
Οὐδ' ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι οἷς ταύτῃ κεῖται νόος· οὐδὲ τ' ἴσασιν
Ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
Θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθών, βιότου ποτὶ τέρμα
Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος,

Τοῦ αὐτοῦ περὶ χιόνος, παρὰ τῷ ἀθηναίῳ, δειπνοσοφ. βιβλ. γῳ

Τώρα ποτ' οὐλύμποιο περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν
Ὠκὺς ἀπὸ θρήκης ὀρνύμενος βορέας·
Ἀνδρῶν δ' ἀχλαίνων ἔδακε φρένας, αὐτὰρ ἐκάμ- (φθη
Ζωὴ πιερίην γῆν ἐπιεσαμένη·
Ἐν τις ἐμοί τ' αὐτῆς χεέτω μέρος. οὐ γὰρ ἔοικε
Θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσιν.

Τοῦ αὐτοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιγῳ

Αἵδ' ὑπὲρ ἑλλαίων τε καὶ εὐθυμάχων πολιητᾶν
Ἔσταθεν εὔχεσθαι κύπριδι δαιμονίᾳ.
Οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐμήσατο δῖ' ἀφροδίτα
Πέρσαις ἑλλαίων ἀκρόπολιν προδόμεν.

Παρὰ τῷ πολυδεύκει ὀνομαστικοῦ βιβλ. εῳ

Ἧς αὖ καὶ φθιμένας λευκοστεάτῳ ἐνὶ τύμβῳ
Ἴσκω ἔτι τρομέειν θῆρας, ἄγρωσσα λυκάς.
Τὰν δ' ἀρετὰν οἶδεν μέγα πήλιον, ἅ τ' ἀρίδηλος
Ὄσσα, κιθαιρῶνός τ' οἰονόμοι σκοπιαί.

Τοῦ αὐτοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιῳ

Μιξονόμου τε πατὴρ ἐρίφου καὶ σχέτλιος ἰχθὺς
Πλησίον ἠρείσαντο κάρηατα· παῖδα δὲ νυκτὸς

Δεξάμενοι βλεφάροισι, διωνύσοιο ἄνακτος
Βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι λιθεύξασθαι θεράποντα.

Τοῦ αὐτοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ.

Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον
Τῷ πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον ἐπειῷ.

Τοῦ αὐτοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. αῳ'

Ἦ γὰρ ἔπος τόδ' ἀληθές, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν
Ἀλλά τι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει.
Οὐ γὰρ ἀπόβλητον διονύσιον οὐδὲ γίγαρτον.

Τοῦ αὐτοῦ παρὰ τῷ ἡφαιστίωνι, καὶ ἄλλοις.

Ἦ μέγ' ἀθηναίοισι φόως γένεθ' ἡνίκ' ἀριστο-
γείτων ἵππαρχον κτεῖνε καὶ ἁρμόδιος.

Τοῦ αὐτοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἴσθμια, δὶς νέμεα, δὶς ὀλύμπια ἐστεφανώθην,
Οὐ πλάτει νικηθεὶς σώματος ἀλλὰ τέχνᾳ,
Ἀριστοδάμας θρασὺς ἀλεῖος πάλα.

Τοῦ αὐτοῦ παρὰ τῷ ἀριστείδῃ ἐκ τοῦ περὶ
τοῦ παραφθέγματος.

Μνήμῃ δ' οὔτινα φημὶ σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν
Ὀγδωκονταέτει, παιδὶ λεωπρεπέος.

Τοῦ αὐτοῦ παρὰ τῷ παυσανίᾳ
ἠλιακῶν βῳ'

Πατρὶς μὲν κόρκυρα, φίλων δ' ὄνομ'. εἰμὶ δὲ γλαύ-
Υἱός, καὶ νικῶ πὺξ δύ' ὀλυμπιάδας. (κου

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Οὐ φίλος ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
Ἀλλ' ὅστις μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἀφροδίτης
Συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ.

Παρὰ τῷ ἀθηναίῳ δειπνοσοφ. ιγῳ.

Ηλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλιαίνων
Γυμνὸν ἐποίησεν. σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἑτέραν
Βορρᾶς ὡμίλησε. σὺ δ' οὐ σοφὸς, ὃς τὸν ἔρωτα
Αλλοτρίαν σπείρων, λωποδύτην ἀπάγεις.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ.

Παρὰ τῷ ἀθηναίῳ δειπνοσοφ. βῳ.

Ω τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος ἥλιε τέμνων
Αρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμματι πρόσθε πάθος;
Μητέρα παρθενικήν τε κόρην διασούς τε συναίμους
Εν ταὐτῷ φέγγει μοιριδίῳ φθιμένους;

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἰς ναυτίλον τὸν ἰχθύν, παρὰ τῷ ἀθηναίῳ δειπνοσοφ. ζῳ.

Κόγχος ἐγὼ Ζεφυρεῖτι παλαίτερος, ἀλλὰ σὺ νῦν με
Κύπρι σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις,
Ναυτίλον, ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον· εἰ μὲν ἄηται,
Τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων·
Εἰ δὲ γαληναίη λιπαρὴ θεός, οὖλος ἐρέσσων
Ποσσὶν, ἵν' ὥσπερ καὶ τοὔνομα συμφέρεται.
Ες τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας ἰουλίδας, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον ἀρσινόης.

Μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ' ὡς πάρος· εἰμὶ γὰρ ἄπνους·
Τίκτε τ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης.
Κληνίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν. οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
Ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον
Δεξαμένου· κλαίω δ' Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθεν,
Καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι
Γράμμα Κρεωφύλῳ. Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

Τοῦ αὐτοῦ, ἔκ τινος ἐπιγράμματος ἴσως.

Κλήζεται ἣ πάτρις, ἣ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη,
Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν Πύθιε παιάν,
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος. οὗτος ὁ μαλὸς,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

Ἄλλο.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βουκολικοὺς ὕμνους, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τοὺς τετρατοὺς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὴν πήραν ᾇ πόκ' ἐμαλοφόρει.

Ἄλλο.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

Ἄλλο.

Τὴν αὐτὴν λαύραν τὰς αἱ δρύες αἰπόλε κάμψας,
Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, αἰούατον. ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακκὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν, ἀέναον δὲ
Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος· εἰαρινῷ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη.
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἕζεο δὴ τηνεῖ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εἶπ' ἀποτρέψαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους.

Κ' εὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
 Οὐδὲ τυχὼν ἐθέλω τρισσοθυΐην τελέσαι.
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω
 Σακίταν· αὔοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

Ἄλλο.

Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
 Ἁδύ τί μοι; κἠγὼν πακτίδ' ἀειρόμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βουκόλος ἅμμιγα θελξεῖ
 Δάφνις, κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν,
 Πᾶνα τὸν αἰγιβότην ὀρφανίσωμεν ὕπνου.

Ἄλλο.

Ἀ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον εἰ καταταξεῖς
 Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ἅδην·
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι. τί τὸ πλέον αἰίκα τήνας
 Ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

Ἄλλο.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς
 Εὐρύμεδον τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
 Τιμασεῦντι πατρὸς, μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

Ἄλλο.

Ἦλθε καὶ εἰς Μίλητον ὁ τοῦ παιήονος υἱὸς,
 Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
 Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποσχὼν
 Μισθόν. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

Ἄλλο.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,
 Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον. ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος, ὀθνείαν κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

Ἄλλο.

Ὑμῖν τοῦτο θεαὶ κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρεινον
Μουσικός· οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ· σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

Ἄλλο.

Εὐσθενέος τὸ μνᾶμα· φισιγνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα,
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν.
Πάντων ὧν ἐπέηκεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστής,
Καίπερ ἄκικυς ἐών, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Ἄλλο.

Δαμομήδης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ' ὦ διόνυσε,
Καὶ σὲ τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθείς,
Μέτριος ἦν ἐν παισί. χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

Ἄλλο.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον ὁδοιπόρ' ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

Ἄλλος ὁ χῖος· ἐγὼ δὲ θεόκριτος ὃς τάδε γράψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ συρηκοσίων,
Υἱὸς πραξαγόραο περικλειτῆς τε φιλίνης.
Μοῦσαν δ' ὀθνείαν οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

ΑΡΧΙΜΗΛΟΥ

Εἰς τὴν ἱέρωνος ναῦν.

Τίς τόδε σέλμα πέλωρον ἐπὶ χθονὸς εἵσατο; ποῖος
Κοίρανος ἀκαμάτοις πείσμασιν ἤγαγε πῆ;
Πῶς δὲ κατὰ δρυόχων ἐπάγη σανίς; ἢ τίνι γόμφοι
Τμηθέντες πελέκει τοῦτ' ἔκαμον τὸ κύτος;
Ἢ κορυφαῖς αἴτνας παρισούμενον, ἤ τινι νάσων
Ἃς αἰγαῖον ὕδωρ κυκλάδας ἐνδέχεται·
Τοίχοις ἀμφοτέρωθεν ἰσοπλατές. ἦ ῥα γίγαντες
Τοῦτο πρὸς οὐρανίας ἔξεσαν ἀτραπιτούς;
Ἄστρων γὰρ ψαύει καρχήσια, καὶ τριελίκτοις
Θώρακας μεγάλων ἐντὸς ἔχει νεφέων.
Πείσμασιν ἀγκύρας ἀπερείδεται οἷσιν ἀβύδου
Ξέρξης καὶ σηστοῦ δισσὸν ἔδησε πόρον.
Μανύει στιβαρᾶς κατ' ἐπωμίδος ἀρτιχάρακτον
Γράμμα, τίς ἐκ χέρσου τήνδ' ἐκύλισε τρόπιν.
Φασὶ γὰρ ὡς ἱέρων ἱεροκλέος ἑλλάδι πάσῃ
Καὶ νάσοις καρπῶν πίονα δωροφόρον,
Σικελίας σκαπτοῦχος ὁ δωρικός. ἀλλὰ πόσειδον
Σῶζε κατὰ γλαυκῶν σέλμα τόδε ῥοθίων.

ΔΩΡΙΕΩΣ

Εἰς τὸν μίλωνα τὸν ἀθλητήν.

Τοῖος ἔην μίλων ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βρῖθος
Τετραέτη δάμαλιν ἐν διὸς εἰλαπίναις,
Ὤμοις δὲ κτῆνος τὸ πελώριον ὡς νέον ἄρνα
Ἤνεγκεν δι' ὅλης κοῦφα πανηγύρεως.

Καὶ θάμβος μὲν· ἀτὰρ τοῦδε πλέον ἤνυσε θαῦμα·
Πρόσθεν πισαίου ξεῖνε θυηπολίου.
Ὃν γὰρ ἐπόμπευσεν βοῦν ἄζυγον, εἰς κρέα τόνδε
Κόψας, πάντα κατ' οἶον μοῦνος ἐδαίσατό νιν.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ

Εἰς θεαγένην τὸν θάσιον ἀθλητήν.

Καὶ ταῦρον σὺν θεσίης ἔφαγόν ποτε μηόνιον βοῦν·
Πάτρη γὰρ βρώμην οὐκ ἂν ἐπέσχε θάσος.
Θευγένεος ἅσσα φαγὼν ἔτ' ἐπῄτεον· εἵνεκεν οὕτω
Χάλκεος ἕστηκα χεῖρα προϊσχόμενος.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς φυλόμαχόν τινα πολυφάγον.

Φυλόμαχον τὸν πάντα φαγεῖν βόρον, οἷα κορώνην
Παννυχικὴν αὐτῇ ῥῶγας ἔχει κάπετος *
Χλαίνης οὐ τρύχει πελλωνίδος. ἀλλὰ σὺ τούτου
Καὶ χρεία ἐς τύμβον ἀπλικὲ καὶ στεφάνου.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν τῷ ζεφυρίῳ τιμωμένην ἀφροδίτην.

Τοῦτο καὶ ἐν ποταμῷ καὶ ἐπὶ χθονὶ τῆς φιλαδέλφου
Κύπριδος ἱλάσκεσθ' ἱερὸν ἀρσινόης,
Ἣν ἀνακοιρανέουσαν ἐπὶ ζεφυρηΐδος ἀκτῆς
Πρῶτος ὁ ναύαρχος θήκατο καλλικράτης.
Ἡ δὲ καὶ εὐπλοΐην δώσει, καὶ χείματι μέσσῳ
Τὸ πλατὺ λισσομένοις ἐκλιπανεῖ πέλαγος.

Πίνωμεν. καὶ γάρ τι νέον, καὶ γάρ τι παρ' οἶνον
  Εὕροιμεν λεπτόν καί τι μελιχρὸν ἔπος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τοῦτο θέων ὁ μόναυλος ὑπ' ἠρίον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ
  Αὐλητής, μίμῳ κἠν θυμέλῃσι χάρις.
Τυφλὸς ὑπαὶ γήρως, εἶχε καὶ σκίρπαλον υἱόν,
  Νήπιόν τ' ἐκάλει σκίρπαλον εὐπαλάμου
Ἀείδειν αὐτοῦ τὰ γενέθλια. τοῦτο γὰρ εἶχε
  Πᾶν μετὰ πολὺ ἥδυμα σημαινέων. *
Ηὔλει δ' ἢ γλαύκης μεμεθυσμένα παίγνια μουσέων,
  Καὶ τὸν ἐν ἀκρήτοις βάτταλον ἡδυπότην.
Ἢ καὶ κώταλον, ἢ καὶ πάκαλον· ἀλλὰ θέωνα
  Τὸν καλαμαυλήτην εἴπατε. χαῖρε θέων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἡ διαπινομένη καλλίστον ἀνδράσι θαῦμα,
  Κ' οὐ ψευδές, νῆστις πρὸς χέρας ἐξέπιεν.
Ἧστο δέ οἱ παφίη ζωρὴν μεθῦσα· θυωθὲν
  Κεῖται πορφυρέης λέσβιον ἐξ ὑέλου.
Ἦν σάου πάντως, ὡς καὶ πάντων ἀπ' ἐκείνης
  Σοὶ στίχοι γλυκερῶν σκῦλα φέρωσι πόθων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ζωροπόται καὶ τοῦτο φίλον ζεφύρου κατιδεῖν
  Ὃς λιγὺν ἦχον σαλπίζει κρουνοῦ πρὸς ῥύσιν ἠπλωμένου *
    — καὶ πολέμου σύνθημα καὶ θαλίης. *
Νεῖλος ὁ κύριος ἄναξ, μύσταις φίλον ἱεραγωγοῖς
  Εὗρε μέλος θείων πάτριον ἐξ ὑδάτων.
Ἀλλὰ κτησιβίου σοφὸν εὕρεμα τίετε τοῦτο,
  Δεῦτε νέοι νηῷ τῷδε παρ' ἀρσινόης.

ΦΑΛΑΙΚΟΥ

Εἰς γυναῖκά τινα πολυπότιν.

Χρυσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα
  Τῷδε διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε κλεώ,
Οὕνεκα συμποσίοισι μετέπρεπεν· ἶσα δὲ πίνειν
  Οὔτις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν οὐδ' ἅμα πω.

ΡΙΑΝΟΥ Εἰς λάγυνον.

Ἥμισυ μὲν πίσσης κωνίτιδος, ἥμισυ δ' οἴνου
  Ἀρχῖνε ἀτρεκέως ἥδε λάγυνος ἔχει.
Λεπτοτέρης δ' οὐκ οἶδ' ἐρίφου κρέας· πλὼ ὅτε πέμ
  Αἰνεῖσθαι πάντων ἄξιος ἱπποκράτης. (ψας

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ.

Ερμείου εὐνούχου ἠδ' εὐβούλου ἅμα δούλου
Σῆμα κενὸν κενόφρων τεῦξεν Ἀριστοτέλης.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ τοῦ σιδωνίου
Εἰς ζήνωνα τὸν κιτιέα.

Τῆνος ὅδε ζήνων κιτίῳ φίλος, ὅς ποτ' ὄλυμπον
Ἔδραμεν, οὐκ ὄσσῃ πήλιον αἰθέμενος,
Οὐδὲ τάγ' ἡρακλῆος ἀέθλια· τὴν δὲ ποτ' ἄστρα
Ἀτραπὸν μούνος εὗρε σαοφροσύνας.

ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Οὐκ ἐθέλω φιλόθηρε κατὰ πτόλιν ἀλλ' ἐπ' ἀρούρης
Δαίνυσθαι, ζεφύρου πνεύμασι τερπόμενος.
Ἀρκεῖ μοι κοίτη μὲν ὑπὸ πλευρῇσι χαμεύνα.
Ἐγγὺς γὰρ προμόλου δέμνιον ἐνδαπίης,
Καὶ λύγος, ἀρχαῖον καρῶν στέφος. ἀλλὰ φερέσθω
Οἶνος, καὶ μουσῶν ἡ χαρίεσσα λύρη.
Θυμήρες πίνοντες ὅπως διὸς εὐκλέα νύμφην
Μέλπωμεν, νήσου δέσποτιν ἡμετέρης.

ΗΡΟΔΙΚΟΥ ΤΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΥ.

Εἰς γραμματικούς.

Φεύγετ' ἀριστάρχειοι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάττης
Ἑλλάδα, τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος,
Γωνιοβόμβυκες, μονοσύλλαβοι, οἷσι μέμηλε
Τὸ σφὶν καὶ σφῶϊν, καὶ τὸ μὶν, ἠδὲ τὸ νίν·
Τοῦθ' ὑμῖν εἴη δυσπέμφελοι· ἡροδίκῳ δὲ
Ἑλλὰς ἀεὶ μίμνοι καὶ θεόπαις βαβυλών.

ΑΣΤΥΔΑΜΑΝΤΟΣ Εἰς ἑαυτόν.

Εἴθ' ἐγὼ ἐν κείνοις γενόμην, ἢ κεῖνοι ἅμ' ἡμῖν
Οἳ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν·
Ὡς ἐπ' ἀληθείης ἐκρίθην ἀφεθεὶς παράμιλλος·
Νῦν δὲ χρόνῳ προέχουσ' οἷς φθόνος οὐχ ἕπεται.

ΔΑΦΙΤΟΥ γραμματικοῦ.

Πορφύρεοι μώλωπες, ἀπορρινήματα γάζης
Λυσιμάχου, λυδῶν ἄρχετε καὶ φρυγίης.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ ΤΟΥ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

Α δ' ἐγὼ ἁ τλάμων ἀρετὰ παρὰ τῇδε κάθημαι
 Ηδονῇ, αἴσχιστως κειραμένη πλοκάμους·
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ ἅπασιν
 Α κακόφρων τέρψις κρέσσον ἐμοῦ κέκριται.

ΑΘΗΝΑΙΟΥ εἰς ἐπίκουρον.

Ανθρωποι μοχθεῖτε τί χείρονα, καὶ διὰ κέρδος
 Απληστον, νεικέων ἄρχετε καὶ πολέμων;
Τῆς φύσιος δ' ὁ πλοῦτος ὅρον τινὰ βαιὸν ἐπίσχει,
 Αἱ δὲ κεναὶ κρίσιες τὰν ἀπέραντον ὁδόν.
Τοῦτο νεοκλῆος πινυτὸν τέκος ἢ παρὰ μουσῶν
 Εκλυεν, ἢ πυθοῦς ἐξ ἱερῶν τριπόδων.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ εἰς κράντορα.

Ηνδανεν ἀνθρώποις, ὁ δ' ἐπὶ πλέον ἥνδανε μούσαις
 Κράντωρ, καὶ γήρως ἤλυθεν οὔτι πρόσω.
Γῆ, σὺ δὲ τεθνειῶτα τὸν ἱερὸν ἄνδρ' ὑποδέξαι.
 Ηρ' ὅγε καὶ ζώει κεῖθι ἐν εὐθυμίῃ.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς πυθαγόραν τινὰ τὸν περάτως
ἐντέχνως πυκτεύσαντα.

Πυθαγόρην, τινὰ πυθαγόρην ὦ ξεῖνε κομήτην
 Αδόμενον πύκτην εἰ κατέχεις σάμιον,
Πυθαγόρης ἐγώ εἰμι. τὰ δ' ἔργα μου εἴ τιν' ἔροιο
 Ηλείων, φήσεις αὐτὸν ἄπιστα λέγειν.

ΑΝΤΑΓΟΡΟΥ εἰς Κράτητα καὶ Πολέμωνα.

Μνήματι τῷδε Κράτητα θεουδέα καὶ Πολέμωνα
  Ἔννεπε κρύπτεσθαι ξεῖνε παρερχόμενος,
Ἄνδρας ὁμοφροσύνῃ μεγαλήτορας, ὧν ἄπο μῦθος
  Ἱερὸς ἤϊσσεν δαιμονίου στόματος·
Καὶ βίοτος καθαρὸς σοφίας ἐπὶ θεῖον ἐκόσμει
  Αἰῶνα, στρεπτοῖς δόγμασι πειθόμενος.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ εἰς Ἀγάθωνα.

Τὴν ψυχὴν, Ἀγάθωνα φιλῶν, ἐπὶ χείλεσιν εἶχον.
  Ἦλθε γὰρ ἡ τλήμων ὡς διαβησομένη.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ.

Τόνδε ποτ' οὐχ ὁσίως, παραβὰς μακάρων θέμιν ἁγνὴν,
  Ἔκτεινεν Περσῶν τοξοφόρων βασιλεὺς,
Οὐ φανερῶς λόγχῃ φονίοις ἐν ἀγῶσι κρατήσας,
  Ἀλλ' ἀνδρὸς πίστει χρησάμενος δολίου.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΥ εἰς Ἄτταλον.

Πέργαμος οὐχ ὅπλοις κλεινὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵπποις
Πολλάκις αὐδᾶται Πίσαν ἀνὰ ζαθέην.
Εἰ δὲ τὸν ἐκ Διόθεν θεμιτὸν θνητῷ νόον εἰπεῖν,
Ἔσσεται εἰσαῦθις πολλὸν ἀοιδοτέρη.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς Μηνόδωρον.

Τηλοῦ μὲν Φρυγίη, τηλοῦ δ' ἱερὴ Θυάτειρα,
Ὦ Μηνόδωρε, σὴ πατρὶς Καδδυάδη.
Ἀλλὰ γὰρ εἰς Ἀχέροντα τὸν οὐ φατὸν ἶσα κέλευθα,
Ὡς δηνὸς ἀνδρῶν πάντοθεν μετρεύμενα.
Σῆμα δέ τοι τόδ' ἔρεξεν ἀριφραδὲς Εὔδαμος, ᾧ σὺ
Πολλῶν πενεστέων ἦσθα προσφιλέστερος.

ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ τοῦ στωϊκοῦ εἰς Ζήνωνα τὸν Κιτιέα.

Ἔκτισας αὐτάρκειαν, ἀφεὶς κενεαυχέα πλοῦτον,
Ζήνων σὺν πολιῷ σεμνὸς ἐπισκυνίῳ.
Ἄρσενα γὰρ λόγον εὗρες, ἀεθλήσω τε προνοίᾳ
Αἵρεσιν ἀτρέστου ματέρ' ἐλευθερίας.
Εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν καὶ ὁ Κάδμος
Κεῖνος ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα.

ΦΙΛΙΑΔΟΥ Μεγαρέως εἰς τοὺς ἀναιρεθέντας ὑπὸ Περσῶν Θεσπιεῖς.

Ἄνδρες τοί ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος,
Λήματι τῶν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.

Εἰς σόλωνα.

Σῶμα μὲν ἦρε σόλωνος ἐν ἀλλοδαπῇ κύπριον πῦρ,
Ὀστᾶ δ' ἔχει σαλαμὶς, ὧν κόνις ἀστάχυες.
Ψυχὴν δ' ἄξονες εὐθὺς ἐς οὐρανὸν ἤγαγον. εὖ γὰρ
Θῆκε νόμοις αὐτοῖς ἄχθεα κουφότατα.

Εἰς χείλωνα.

Φωσφόρε σοι πολύδευκες ἔχω χάριν οὕνεκεν υἱὸς
Χείλωνος πυγμῇ χλωρὸν ἕλεν κότινον.
Εἰ δ' ὁ πατὴρ στεφανοῦχον ἰδὼν τέκνον ἤμυσεν ἡσθεὶς,
Οὐ νεμεσητόν. ἐμοὶ τοῖος ἴτω θάνατος.

Εἰς φερεκύδην.

Τὸν κλεινὸν φερεκύδην
Ὃν τίκτει ποτὲ σύρος,
Ἐς φθεῖρας λόγος ἐστὶν
Ἀλλάξαι τὸ πρὶν εἶδος,
Θεῖναί τ' εὐθὺ κελεύειν
Μαγνήτων, ἵνα νίκην
Δοίη τοῖς ἐφεσίου
Γενναίοις πολιήταις.
Ἦν γὰρ χρησμὸς, ὃν ᾔδει
Μοῦνος, τοῦτο κελεύων·
Καὶ θνήσκει παρ' ἐκείνοις.
Ἄρ' οὖν τοῦτ' ἄρ' ἀληθὲς
Ἦν, εἴ τις σοφὸς, ὄντως
Καὶ ζῶν ἐστιν ὄνησις,
Χὤτην μηδὲν ὑπάρχῃ.

Εἰς ἀναξαγόραν.

Ἠέλιον, πυρόεντα μύδρον ποτὲ φάσκεν ὑπάρχειν,
Καὶ διὰ τοῦτο θανεῖν μέλλεν ἀναξαγόρας.
Ἀλλ' ὁ φίλος περικλῆς μὲν ἐρύσατο τοῦτον· ὁ δ' αὐτὸν
Ἐξάγαγεν βιότου μαλθακίῃ σοφίης.

Εἰς Σωκράτην.

Πῖνέ νυν ἐν Διὸς ὤν, ὦ Σώκρατες. ἦ σε γὰρ ὄντως
Καὶ σοφὸν εἶπε θεός, καὶ θεὸς ἡ σοφίη.
Πρὸς γὰρ Ἀθηναίων κώνειον ἁπλῶς μὲν ἐδέξω,
Αὐτοὶ δ' ἐξέπιον τοῦτο τεῷ στόματι.

Εἰς Ξενοφῶντα.

Οὐ μόνον ἐς Πέρσας ἀνέβη Ξενοφῶν διὰ Κῦρον,
Ἀλλ' ἄνοδον ζητῶν ἐς Διὸς ἥτις ἄγει.
Παιδείης γὰρ ἑῆς Ἑλληνικὰ πράγματα δείξας,
Ὡς καλὸν ἡ σοφίη μνήσατο Σωκράτεος.

Ἄλλο εἰς τὸν αὐτόν, ὡς ἐτελεύτα.

Εἰ καί σε Ξενοφῶν Κραναοῦ Κέκροπός τε πολῖται
Φεύγειν κατέγνων τοῦ φίλου χάριν Κύρου,
Ἀλλὰ Κόρινθος ἔδεκτο φιλόξενος, ᾗ σὺ φιληδῶν
Οὕτως ἀρέσκῃ, κεῖθι καὶ μένειν ἔγνως.

Εἰς Ἀλεξῖνον.

Οὐκ ἄρα μῦθος ἦν ἐκεῖνος εἰκαῖος,
Ὡς ἀτυχής τις ἐὼν πόδα κολυμβῶν περιεπείρετο
Ἥλῳ. καὶ γὰρ ὁ σεμνὸς ἀνὴρ πρὶν Ἀλφεὸν
Ποτ' ἐκπερᾶν Ἀλεξῖνος θνῆσκε νυχθεὶς καλάμῳ.

Εἰς Στίλπωνα.

Τὸν Μεγαρέα τὸν Στίλπωνα (γινώσκεις δ' ἴσως)
Γῆρας, ἔπειτα νόσος καθεῖλε, δύσμαχον ζυγόν.
Ἀλλ' οἶνον εὗρε τῆς κακῆς συνωρίδος
Φέρτερον ἡνίοχον. πιὼν γὰρ ἤλασε.

Εἰς Ξενοκράτην.

Χαλκῇ προσπταίσας λεκάνῃ ποτέ, καὶ τὸ μέτωπον
Πλήξας, ἴαχεν ὦ σύντονον, εἶτ' ἔθανεν
Ὁ πάντα πάντη Ξενοκράτης ἀνὴρ γεγονώς.

Εἰς Πολέμωνα.

Οὐκ ἀΐεις; Πολέμωνα κεκεύθαμεν, ὃν θέτο τῇδε
Ἀρρωστία, τὸ δεινὸν ἀνθρώπων πάθος.
Οὐ μᾶλλον Πολέμωνα, τὸ σῶμα δέ. τοῦτο γὰρ αὐτὸς
Μέλλων ἐς ἄστρα διαβαίνειν θῆκε χαμαί.

Εἰς κράντορα.

Ε πέκλυσε καὶ σε κράντωρ ἡ νόσων κακίςη,
Χ' οὕτω κατῆλθες εἰς μέλαιναν πλουτέως ἄβυσσον.
Κ αὶ σὺ μὲν ἐκεῖθι νῦν χαίρεις, σῶν λόγων δὲ
Χ ήρη ἕςηκεν ἀκαδημία καὶ σόλοι πατρὶς σεῦ.

Εἰς ἀρκεσίλαον.

Α ρκεσίλαε τί μοι, τί τόσον ἄκρητον ἀφειδῶς
Ε σπασας, ὥςτε φρενῶν ἐκτὸς ὄλισθες ἑῶν;
Ο ἰκτείρω σ' οὐ τόσον ἐπεὶ θάνες, ἀλλ' ὅτι μούσας
Υ βρισας, οὐ μετρίῃ χρησάμενος κύλικι.

Εἰς λακύδην.

Κ αὶ σέο λακύδη φάτιν ἔκλυον, ὡς ἄρα καὶ σὺ
Β άκχον ἑλὼν, ἀΐδην ποσσὶν ἔσυρες ἄκροις.
Η σαφὲς ἦν, διόνυσος, ὅταν πολὺς ἐς δέμας ἔλθοι,
Λ ῦσε μέλη· διὸ δὴ μήτι λυαῖος ἔφυ.

Εἰς καρνεάδην.

Τ ί με καρνεάδην, τί με μοῦσα θέλεις ἐλέγχειν,
Α μαθὴς ὃς οὔτι κάτοιδεν ὅπως δεδοίκει
Τ ὸ θανεῖν. ὅτε καὶ φθισικὴν ποτ' ἔχων κακίςην
Ν όσον, οὐκ ἔθελε λύσιν ἰσχέμεν· ἀλλ' ἀκούσας
Ο τι φάρμακον ἀντίπατρος πιὼν ἀπέσβη,
Δ ότε τοίνυν, ἔφησε, τί κἀμοὶ πιεῖν. τί μέντοι; τί;
Δ ότ' οἰνόμελι. σφόδρα τ' εἶχε πρόχειρα ταυτί,
Φ ύσις ἡ συνέχουσά με καὶ διαλύσεται δή.
Κ αὶ ὁ μὲν οὐδὲν ἔλασσον ἔβη κατὰ γῆς· ἐνῆν δὲ
Τ ὰ πλέω κακὰ κέρδε' ἔχοντα μολεῖν εἰς ᾅδην.

Εἰς ἀριστοτέλην.

Ε ὐρυμέδων ποτὲ μέλλεν ἀριστοτέλην ἀσεβείας
Γ ράψασθαι δηοῦς μύστιδος ὢν πρόπολος·
Α λλὰ πιὼν ἀκόνιτον, ὑπέκφυγε τοῦτ' ἀκονιτί.
Η ν ἄρα νικῆσαι συκοφάσεις ἀδίκους.

Εἰς στράτωνα.

Λεπτὸς ἀνὴρ δέμας ἦν, εἰ μὴ προσεχρήσατο χρησμοῖς·
Σ τράτωνα τοῦτον φημί σοι λαμψακηνόν.

Λάμψακος ὅν ποτ' ἔφυσεν. ἀεὶ δὲ νόσοισι παλαίων,
Θνήσκει λαθὼν, οὐδ' ἤσθετο θανάτου.

Εἰς δημήτριον.

Παρ' ἡμῶν ἀνεῖλεν ἀσπὶς τὸν σοφὸν δημήτριον,
Ἰὸν ἔχουσα πολὺν ἄσμηκτον,
Οὐ στίλβουσα φῶς ἀπ' ὀμμάτων, ἀλλ' ἀΐδην μέλανα.

Εἰς ἀντισθένην.

Τὸν βίον οἶσθα κύων ἀντίσθενες, ὧδε πεφυκὼς,
Ὥστε δακεῖν κραδίην ῥήμασιν, οὐ στόμασιν.
Ἀλλ' ἔθανες φθισικὸς. τάχ' ἐρεῖ τις, ἴσως, τί δὲ τοῦτο;
Πάντως εἰς ἀΐδην δεῖ τὸν ὁδηγὸν ἔχειν.

Εἰς διογένην.

Α Διόγενες, ἄγε, λέγε τίς ἔλαβέ σε μόρος
Εἰς ἀΐδος; Β ἔλαβέ με κυνὸς ἄγριον ὀδάξ.

Εἰς ζήνωνα τὸν κιτιέα.

Τὸν κιτιᾶ ζήνωνα θανεῖν λόγος, ὡς ὑπὸ γήρως
Πολλὰ καμὼν ἐλύθη· οἱ δὲ, μένων ἄσιτος.
Οἱ δ' ὅτι προσκόψας ποτὲ φῆ, χερὶ γαῖαν ἀλοίσας,
Ἔρχομαι αὐτόματος δή. τί με, τί με καλεῖς;

Εἰς ἀρίστωνα.

Τί δὴ γέρων ὢν καὶ φάλανθος, ἀρίστων,
Τὸ βρέγμα δῶκας ἡλίῳ κατοπτῆσαι;
Τοῦ γὰρ τὸ θερμὸν πλεῖον ἢ δέον ζητῶν,
Τὸν ψυχρὸν ὄντως εὗρες οὐ θέλων ᾄδην.

Εἰς κλεάνθην.

Αἰνῶ κλεάνθην, ἀλλὰ μᾶλλον ἀΐδην.
Ἰδὼν γὰρ αὐτὸν πρέσβυν, οὐκ ἠνέσχετο
Μὴ οὐ τὸ λοιπὸν ἄνεσιν ἐν φθιτοῖς ἔχειν,
Τοσοῦτον ἀντλήσαντα τοῦ βίου χρόνον.

Εἰς πυθαγόραν.

Ἦν ἄρα πυθαγόρης τοῖος σοφὸς, ὥστε μὲν αὐτὸς
Μὴ ψαύειν κρεῶν, καὶ λέγεν ὡς ἄδικον·
Σιτίζειν δ' ἄλλους. ἄγαμαι σοφόν· αὐτὸς μὲν γὰρ
Οὐκ ἀδικεῖν, ἄλλους δ' αὐτὸς ἔτ' εἶχ' ἀδικεῖν.

Ἄλλο εἰς τὸν αὐτόν.

Τὰς φρένας ἢν ἐθέλῃς τὰς Πυθαγόραο νοῆσαι,
  Ἀσπίδος Εὐφόρβου βλέψον ἐς ὀμφαλόεν.
Φησὶ γὰρ, οὗτος ἐγὼν ἤμην πρόσθεν βροτός, ὃς δὲ
  Ὅτε οὐκ ἦν φάσκεν, ὅστις ἔην ὅτε ἦν.

Εἰς Ἀνάξαρχον.

Πίνετε μᾶλλον ἔτι καὶ μᾶλλον· φύλακός ἐστι·
  Πίνετ'. Ἀνάξαρχος δ' ἐν Διός ἐστι πάλαι.
Καί σε διαστείλας ὀλίγον τὰ διηνεφῆ τάδε λέξει
  Ῥήματα Περσεφόνη, ἔρρε μυλωθρὲ κακή.

Εἰς Ἐπίκουρον.

Χαίρετε καὶ μέμνησθε τὰ δόγματα· τοῦτ' Ἐπίκουρος
  Ὕστατον εἶπε φίλοις οἷσιν ἀποφθίμενος.
Θερμὴν εἰς πύελον γὰρ ἐσήλυθε, καὶ τὸν ἄκρατον
  Ἔσπασεν, εἶτ' Ἀΐδην ψυχρὸν ἐπεσπάσατο.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ εἰς ὄργανόν τι ἀστρονομικόν.

Ἡ σοφίη στίβον εὗρεν ἐς οὐρανόν, ὦ μέγα θαῦμα,
  Καὶ νόος ἐξ αὐτῶν ἦλθεν ἐπουρανίων.
Ἠνὶ δὲ καὶ γυρᾶς σφαίρας ἐπετάσσατο νῶτα,
  Ἴσα γὰρ κύκλα τομαῖς οὐχ ὁμαλέασι τέμνειν.
Σκέπτεο τείρεα πάντα πρὸς ἄντυγα, τῆς ἔπι πᾶσαν
  Νύκτα ταλαντεύει καὶ φάος ἐρχόμενος.
Δέξο ζωοφόρου λοξώσιας· οὐδέ σε λήσει
  Κλινὰ μεσημβρινῆς κέντρα σεληνίσιος.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΛΛΑ

ἀνωνύμων τινῶν διαφόρους ὑποθέσεις ἔχοντα.

Παρὰ στράβωνι γεωγραφ. β.

Εἴ τις ἄρ᾽ ἀνθρώπων μὴ πείθεται οἷα παρ᾽ ἡμῖν
Γίνεται, εἰς τήνδε γνώτω ἰδὼν ὑδρίαν·
Ἣν οὐχ ὡς ἀνάθημα θεοῦ καλὸν, ἀλλ᾽ ἐπίδειγμα
Χειμῶνος μεγάλου θῆχ᾽ ἱερεὺς στράτιος.

Εἰς τοὺς ἠλείους.

Ἦλις καὶ μεθύει καὶ ψεύδεται. οἷος ἑκάστου
Οἶκος, τοίη δὴ καὶ ξυνάπασα πόλις.

Εἰς αὐλητάς.

Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν,
Ἀλλ᾽ ἅμα τῷ φυσᾶν χὠ νόος ἐκπέταται.

Εἰς γραμματικούς.

Ὀφρυανασπασίδαι, ῥινεγκαταπηξιγένειοι,
Σακκογενειοτρόφοι, καὶ λοπαδαρπαγίδαι,
Ἱματανωπερίβαλλοι, ἀνηλιποχαιβλεπέλαιοι,
Νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπάται πλάγιοι,
Μειρακιεξαπάται, καὶ συλλαβοπευσιλαβηταί,
Δοξοματαιόσοφοι, ζηταρετησιάδαι.

Εἴς τινα βάκχην.

Γηραιὴ κυβέλης ὀλολύγματι πολλάκι δοῦσα
Τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἦχον ἀπὸ στομάτων,
Τάσδε τεῇ χαίτας περὶ δικλίδι θῆκεν ὀρείᾳ,
Θερμὸν ἐπεὶ λύσσης ὧδ᾽ ἀνέπαυσε πόδα.

Εἰς χάρακα τινὰ περγαμηνόν.

Εἰμὶ χάραξ ἱερὸς γραφῆς ἀπὸ περγάμου ἄκρης,
Ἔνθα ποτὲ πτολέμιζεν ἀχιλλῆι πτολιπόρθῳ
Τήλεφος ἡρακλῆος ἀμύμονος υἱὸς ἀμύμων.

Εἰς ἀριστοτέλην.

Φαιστίδος ἦν μήτηρ καὶ νικομάχου γενετῆρος
Τῶν ἀσκληπιαδῶν δῖος ἀριστοτέλης.

Εἰς τὴν ἀπολλοδώρου βιβλιοθήκην.

Αἰῶνος σπείρημα ἀφυσσάμενος ἀπ' ἐμεῖο
  Παιδείης, μύθους γνῶθι παλαιγενέας.
Μηδ' ἐς ὁμηρείην σελίδ' ἔμβλεπε, μηδ' ἐλεγείην,
  Μὴ τραγικὴν μοῦσαν, μηδὲ μελογραφίην,
Μὴ κυκλίων ζήτει πολύθρουν στίχον· εἰς ἐμὲ δ' ἀθρῶν,
  Εὑρήσεις ἐν ἐμοὶ πάνθ' ὅσα κόσμος ἔχει.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ πηγάς.

Παρὰ τῶν στεφάνου.

Νᾶμα τὸ δινῶον, γλυκερὸν ποτόν· ἢν δέ γε πίῃς,
  Παύσῃ μὲν δίψης, εὐθὺ δὲ καὶ βιότου.

Παρὰ τῶν σωπίανι.

Αγρέτα σὺν ποίμναις τὸ μεσημβρινὸν ἤν σε βαρύνῃ
  Δίψος ἀν' ἐσχατιὰς κλειτορέους ἐρχόμενον,
Τῆς μὲν ἀπὸ κρήνης ἄρυσαι πόμα, καὶ παρὰ νύμφαις
  Ὑδριάσι στῆσον πᾶν τὸ σὸν αἰπόλιον·
Ἀλλὰ σὺ μήτ' ἐπὶ λουτρὰ βάλῃς χροΐ, μή σε καὶ αὔρη
  Πημήνῃ, τερπνῆς ἐντὸς ἐόντα μέθης.
Φεῦγε δ' ἐμὴν πηγὴν μισάμπελον, ἔνθα μελάμπους
  Λουσάμενος λύσσης προιτίδας ἀργαλέης,
Πάντα καθαρμὸν ἔκρυψεν ἀπόκρυφον. ἀ γὰρ ἀπ' ἄρ-
  Οὔρεα τρηχείης ἤλυθεν ἀρκαδίης. (γους

Παρὰ τῶν αὐτῶν.

Ἡδεῖα ψυχροῖο ποτοῦ λιβὰς ἣν ἀναβλύζει
  Πηγή· ἀλλὰ νόῳ πέτρος ὁ τῆσδε πιών.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ.

Ὕδατα ταῦτα βλέπεις φοβερά, ξένε, τὴν ἄπο, χερσὶ
Λυτρὰ μὲν ἀνθρώποις ἀβλαβὲς ἐστὶν ἔχειν·
Ἢν δὲ βάλῃς κοίλης ποτὶ νηδύος ἀγλαὸν ὕδωρ,
Ἄκρα μόνον δολιχοῦ χείλεος ἁψάμενος,
Αὐτῆμαρ πριστῆρες ἐπὶ χθονὶ δαιτὸς ὀδόντες
Πίπτουσιν, γενύων ὀρφανὰ θέντες ἕδη.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ
γριφώδη.

Εἰς οἶνον.

Ἦν ὅτε σὺν λαπίθῃσι καὶ ἀλκμήνης ἡρακλῆι
Κενταύρεις διφυεῖς ὤλεσα μαρνάμενος·
Ἦν ὅτε μουνογλῶσσα κόρη θαίεν ἐν τρισὶ πληγαῖς
Ἢ μετέραις, κρονίδην δ' ἤλακον εἰνάλιον·
Νῦν δὲ νέμουσα τρίτη πυριναίου νύμφαισι μιγεῖσα
Δέρκετο ὑγίνῳ κείμενον ἐν δαπέδῳ.

Εἰς ἔσοπτρον.

Ἂν μ' ἐσίδῃς, καὶ ἐγώ σε. τί με βλεφάροισι δέδορκας;
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ βλεφάροις. οὐ γὰρ ἔχω βλέφαρα.
Ἂν δ' ἐθέλῃς, λαλέω φωνῆς δίχα. σοὶ γὰρ ὑπάρχει
Φωνή, ἐμοὶ δὲ μάτην χείλε' ἀνοιγόμενα.

Εἰς φοινικοβάλανον.

Οὔνομα μηδὲν ἔχω. γλυκερώτερος εἰμὶ τεκούσης·
Ἀλλ' ἡ μὲν δολιχή, τυτθὸς ἐγὼ γὰρ πέλω.
Ἄβρωτος κείνη, πλὴν κράατος· εἰμὶ δ' ἔγωγε
Τρωκτὸς ἅπας, μοῦνα δ' ἔντερ' ἄβρωτα φέρω.

Εἰς κινάραν.

Ἐσκέπασμον φορέω κεφαλῆς ἄτερ. Εἰμὶ δὲ χλωρὴ
Αὐχένος ἐκ δολιχοῦ γῆθεν ἀειρομένη.
Σφαίρῃ δ' ὡς ὑπέραυλον ἐείδομαι. ἰὼν δὲ ματεύσῃς
Ἔνδον ἐμῶν λαγόνων, μητρὸς ἔχω πατέρα.

Δέλτος.

Ὕλη μέν με τέκεν, ἐκαινούργησε δὲ σίδηρος·
Εἰμὶ δὲ μουσάων μυστικὸν ἐκδοχίον.
Κλειομένη σιγῶ, λαλέω δ' ὅταν ἐκπετάσῃς με·
Κοινωνὸν τὸν Ἄρη μοῦνον ἔχουσα λόγων.

Εἰς σφαῖραν.

Λίαν ἔντειχος εἰμί, τὰ φύλλα δέ μου κατακρύπτει
Τὰς τρίχας· ἡ δὲ ῥύπη φαίνεται οὐδαμόθεν.
Πολλοῖς παιδαρίοις ἐμπαίζομαι· εἰ δέ τις ἐστὶν
Εἰς τὸ βαλεῖν ἀφυής, ἵσταται ὥσπερ ὄνος.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΛΛΑ

ἃ δεῖ τοῖς ἔμπροσθεν συνάπτειν, τοῖς τε εἰς ἀναθήματα καὶ τοῖς εἰς τάφους γραφεῖσι.

Τὸ ἐπὶ τοῦ ἀθηνᾶς ἱεροῦ, ὃ κάδμος αὐτῇ ἱδρύσατο.

Ὄγκας νηὸς, ὅν ποτε κάδμος
Εἴσατο, βοῦν θ' ἱέρευσεν, ὅτ' ἔκτισεν ἄστυ τὸ θήβας.

Τὰ ἐπὶ τρισὶ τρίποσιν ἐπιγράμματα ἐν θήβαις ἐν τῷ τοῦ ἰσμηνίου ἀπόλλωνος ἱερῷ οὖσιν.

Τὸ ἐπὶ τῷ πρώτῳ τρίποδι.

Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν ἑὼν ἀπὸ τηλεβοάων.

Τὸ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ,

Σκαιὸς πυγμαχέων με ἑκηβόλῳ ἀπόλλωνι
Νικήσας ἀνέθηκε τεῒν περικαλλὲς ἄγαλμα.

Τὸ ἐπὶ τῷ τρίτῳ.

Λαοδάμας τρίποδ' αὐτὸν ἐϋσκόπῳ ἀπόλλωνι
Μουναρχέων ἀνέθηκε τεῒν περικαλλὲς ἄγαλμα.

Τὸ ἐπὶ τῇ στήλῃ τοῦ λυκαίου διὸς περὶ ἀριστοκράτους.

Πάντως ὁ χρόνος εὗρε δίκην ἀδίκῳ βασιλῆϊ,
  Εὗρε δὲ μεσσήνη σὺν διῒ τὸν προδότην
Ῥηϊδίως. χαλεπὸν δὲ λαθεῖν θεὸν ἄνδρ' ἐπίορκον.
  Χαῖρε ζεῦ βασιλεῦ, καὶ σάου ἀρκαδίαν.

Τὸ ἐπὶ τινι πινακίῳ, περὶ τοῦ ἐκ τῆς οἰνομάου οἰκίας ὑπολειφθέντος κίονος.

Καὶ γὰρ ἐγὼ κείνων εἰμ' ὦ ξένε λείψανον οἴκων
  Στῦλος ἐν οἰνομάου πρίν ποτ' ἐνοῦσα δόμοις·
Νῦν δὲ παρὰ κρονίδην κεῖμαι τάδ' ἔχουσα τὰ δεσμά,
  Τίμιος· οὐδ' ὀλοὴ δέξατο φλόξ με πυρός.

Παρὰ τοῦ πλουτάρχου.

Σθεννώτας ποτὲ τοῖσδε τυραννίδα χάλκεος ἀρὴς
  Εἷλε, σελινουντος δ' ἀμφὶ πύλαις ἔπεσεν.

Τὸ ἐπὶ τῷ λαΐδος τάφῳ παρὰ τῷ πηνειῷ.

Τῆσδέ ποθ' ἡ μεγάλαυχος ἀνίκητός τε πρὸς ἀλκὴν
Ἑλλὰς ἐδουλώθη κάλλεος ἰσοθέου
Λαΐδος, ἣν τέκνωσεν ἔρως, θρέψεν δὲ κόρινθος·
Κεῖται δ' ἐν κλεινοῖς θετταλικοῖς πεδίοις.

Τὸ ἐν πέτρᾳ ἐπίγραμμα.

Ταῦτ' ἔλεγεν σώδαμος ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν,
Μηδὲν ἄγαν· καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά.

Ἄλλοι δὲ οὕτως, εἰς χείλωνα.

Ἦν λακεδαιμόνιος χείλων σοφὸς, ὃς τάδ' ἔλεξε,
Μηδὲν ἄγαν· καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά.

Τὸ ἐπὶ τῆς εἰκόνος τοῦ αὐτοῦ χείλωνος.

Τόνδε δορυστέφανος σπάρτα χείλων' ἐφύτευσεν,
Ὃς τῶν ἑπτὰ σοφῶν πρῶτος ἔφυ σοφίῃ.

Τὸ ἐπὶ τῆς σόλωνος εἰκόνος.

Ἡ μήδων ἄδικον παύσασ' ὕβριν ἥδε σόλωνα
Τόνδε τεκνοῖ σαλαμὶς θεσμοθέτην ἱερόν.

Τὸ ἐπὶ τοῦ μνήματος τοῦ πιττακοῦ.

Οἰκείοις δακρύοις ἁ γειναμένα καταθάπτει
Ἐνθάδε πιττακὸν ἥδ' ἱερὰ λέσβος.

Τὸ ἐπὶ τοῦ μνήματος τοῦ κλεοβούλου.

Ἄνδρα σοφὸν κλεόβουλον ἀποφθίμενον καταπενθεῖ
Ἥδε πάτρα λίνδος πόντῳ ἀγαλλομένη.

Εἰς φερεκύδην.

Τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος· ἢν δέ τι πλεῖον,
Πυθαγόρῃ τὠμῷ λέγε ταῦθ', ὅτι πρῶτος ἁπάντων
Ἐστὶν ἀν' ἑλλάδα γῆν. οὐ ψεύδομαι ὧδ' ἀγορεύων.

Εἰς ἀναξαγόραν.

Ἐνθάδε πλεῖστον ἀληθείας ἐπὶ τέρμα περήσας
Οὐρανίου κόσμου κεῖται ἀναξαγόρας.

Εἰς ἰατρόν τινα καλούμενον Ἄκρωνα.

Ἄκρον ἰητρὸν Ἄκρων᾽ Ἀκραγαντῖνον πατρὸς ἄκρου
Κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης.
Τινὲς δὲ τὸν δεύτερον στίχον οὕτω προφέρουσι,
Ἀκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει.

Τὰ ἑξῆς ἐπιγράμματα, ἐστὶ τὰ ἐπὶ τοῖς τῇ
κυψέλου λάρνακι ἐπιτεχνηθεῖσι.

Ἴδας Μάρπησσαν καλλίσφυρον, ἣν οἱ Ἀπόλλων
Ἅρπασε, τὰν ἐκ ναοῦ ἄγει πάλιν οὐκ ἀέκουσαν.

Ἄλλο.

Μήδειαν Ἰάσων γαμέει, κέλεται δ᾽ Ἀφροδίτα.

Ἄλλο.

Λατοΐδας οὗτός γε τάχ᾽ ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Μοῦσαι δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτόν, χαρίεις χορός, αἷσι κατάρχει.

Ἄλλο.

Ἄτλας οὐρανὸν οὗτος ἔχει, τὰ δὲ μᾶλα μεθήσει.

Ἄλλο.

Τυνδαρείδα Ἑλέναν φέρετον, Αἴθραν δ᾽ Ἀθάναθεν
Ἕλκετον.

Ἄλλο.

Ἰφιδάμας, οὗτός τε Κόων περιμάρναται αὐτοῦ.

Ἄλλο.

Οὗτος μὲν Φόβος ἐστὶ βροτῶν· ὁ δ᾽ ἔχων, Ἀγαμέμνων.

Ἄλλο.

Ἑρμείας ὅδ᾽ Ἀλεξάνδρῳ δείκνυσι διαιτῆν
Τοῦ εἴδους Ἥραν καὶ Ἀθηναίαν καὶ Ἀφροδίτην.

Ἄλλο.

Αἴας Κασσάνδραν ἀπ᾽ Ἀθηναίας Λοκρὸς ἕλκει.

INDEX EORVM A QVIBVS SCRIpta sunt huius voluminis epigrammata, & vbi singula habeantur.

INDEX EORVM DE QVIBVS SCRIpta sunt quæ continentur hoc volumine epigrammata.

B.

Z

H

Θ

pp.ii.

Ξ

Ο

Π

Ρ

Libro primo, titulo Εἰς ἀνδρείους insere hoc epigramma.

ΠΑΝΤΕΛΕΙΟΥ Εἰς καλλίμαχον καὶ κυναίγειρον.

Ω κενεοῦ καμάτοιο καὶ ἀπρήκτου πολέμοιο.
Ημετέρῳ βασιλῆϊ τί λέξομεν αἰτιάσαντες;
Ω βασιλεῦ, τί μ' ἔπεμπες ἐπ' ἀθανάτους πολεμίζειν;
Βαλλόμεν, οὐ πίπτουσι· τιτρώσκομεν, οὐ φοβέονται.
Μοῦνος ἀνὴρ σύλησεν ὅλον στρατὸν, ἐν δ' ἄρα μέσσῳ
Δένδρεον ὡς, ἕστηκε σιδηρείαις ὑπὸ ῥίζαις·
Κ' οὐκ ἐθέλει πεσέειν· τάχα νείσεται εἰσέτι νηῶν.
Λῦε κυβερνῆτα. νέκυος δὲ φύγωμεν ἀπειλάς.

ΣΧΟΛΙΑ ΜΑΞΙΜΟΥ ΩΝ

μνείαν ἐποιησάμην σελίδι ξζ'.

Ιστέον δὲ ὅτι τοῦ ἐπιγράμματος οὗ ἀρχὴ, Παλλὰς ἐγὼ πλ. καὶ τοῦ, Αὐγείου ἐρ. καὶ τοῦ, Χάλκεός εἰμι λέων, κρ. περιγέγραπται τὸ πρότερον τούτων τῶν σχολίων μέρος, μετὰ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς,

Λῆμμα εἰς τὰ προκείμενα προβλήματα.

Εὑρεῖν ἀριθμόν τινα, ἀπὸ μονάδος ἔχοντα τὰ διδόμενα μέρη, προκείσθω εὑρεῖν τὸν ἔχοντα τὰ ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῶν αὐγείου βοῶν μέρη, ἥμισυ, ὄγδοον, δωδέκατον, εἰκοστὸν, τριακοστόν. ἐκτίθημι αὐτὶ τῶν μορίων τούτων τοῖς παρωνύμοις αὐτοῖς ἀριθμοῖς, β, η, ιβ, κ, λ. λαμβάνω τῶν προτέρων δύο ἀριθμὸν τὸ μέγιστον κοινὸν μέτρον. εἰ μὲν πρῶτοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀσύνθετοί εἰσι, τὴν μονάδα· εἰ δὲ δεύτεροι καὶ σύνθετοι, τὸν εὑρισκόμενον. καὶ ὁσάκις εἴτε ἡ μονὰς, εἴτε ὁ εὑρεθεὶς δηλος ἀριθμὸς μετρεῖ τὸν πρότερον, τοσαυτάκις ποιῶ τὸν δεύτερον· καὶ τὸν γινόμενον ἤδη πρῶτον ἀπὸ μονάδος ἔχοντα τὰ προληφθέντα δύο μέρη, θεωρῶ πρὸς τὸν γ. καὶ πάλιν λαμβάνω τὸ κοινὸν μέγιστον μέτρον αὐτῶν, καὶ ποιῶ ὁμοίως ἄχρις οὗ διὰ πάντων ἐξέλθω καὶ τὸ τέλος ἀποβαίνοντα, ἐκεῖνον εἶναί φημι τὸν α, ἀπὸ μονάδος ἔχοντα τὰ διδόμενα μόρια. οἷον, λαμβάνω πρῶτον, τὸ κοινὸν μέγιστον μέτρον τῶν β καὶ η, καὶ ἔστιν αὐτὸς ὁ β. καὶ ἐπεὶ ἅπαξ ὁ β ἑαυτὸν μετρεῖ, λέγω ἅπαξ τὰ η, πάλιν η ὃς πρῶτος ἀπὸ μονάδος ἔχει ἥμισυ, καὶ ὄγδοον. πάλιν λαμβάνω τὸ μέγιστον κοινὸν μέτρον τῶν η, ιβ. καὶ ἔστιν ὁ δ. καὶ ἐπεὶ ὁ δ δὶς μετρεῖ τὸν η, λέγω δὶς τὰ ιβ, κδ, ὃς πρῶτος ἀπὸ μονάδος ἔχει ἥμισυ, ὄγδοον, δωδέκατον. εἰ μέντοι τοῦτο καὶ ἕτερα ἔχει μέρη, οὐ παρὰ τοῦτο ὁ λόγος ψεύδεται. οὐ γὰρ περὶ πάντων τῶν μερῶν αὐτοῦ ζητοῦμεν. πάλιν λαμβάνω τὸ κοινὸν μέγιστον μέτρων τῶν κδ καὶ τῶν κ· καὶ ἔστιν ὁ δ. ἐπεὶ δὲ αὐτὸς ὁ δ ἑξάκις μετρεῖ τὸν κδ, λέγω ἑξάκις τὰ κ, ρκ. ὃς ἀπὸ μονάδος ἔχει ἥμισυ η, ιβ, κ. πάλιν λαμβάνω τὸ μέγιστον κοινὸν μέτρον τῶν ρκ καὶ ἔστιν ὁ λ. καὶ ἐπεὶ αὐτὸς ὁ λ τετράκις μετρεῖ τὸν ρκ, λέγω τετράκις τὰ λ· πάλιν ρκ. αὐτὸς ἄρα ὁ ρκ πρῶτος ἀπὸ μονάδος ἔχει τὰ δοθέντα μέρη.

Τοῦτο δὲ τὸ δεύτερον μέρος τοῖς προειρημένοις ἐπιγράμμασιν ὑπογέγραπται.

Τὸ καθόλου πρόβλημα τοιοῦτόν ἐστιν. εὑρεῖν ἀριθμὸν ἴσον τοῖς δοθεῖσιν αὐτοῦ μέρεσι, καὶ ἔτι μονάσι ταῖς δοθείσαις. δεῖ δὴ τὰ διδόμενα μέρη, μήτε ἴσα, μήτε μείζονα εἶναι τοῦ ὅλου. εἰ μὲν γὰρ τὰ διδόμενα μέρη ἴσα ἐστὶ τῷ ὅλῳ, πῶς καὶ αἱ μονάδες σὺν αὐτοῖς ἴσαι ἔσονται τῷ ὅλῳ; εἰ δὲ καὶ μείζονα, πολλῷ πλέον οὐκ ἔσονται. ἰστέον γε μὴν ὅτι οὐδὲ πάντα τοῦ ζητουμένου ἀριθμοῦ τὰ μέρη δίδονται, ἀλλὰ τινά. εὑρήσθω ὁ ἀριθμὸς ὁ α, ἀπὸ μονάδος ἔχων τὰ διδόμενα μέρη· τοῦτο οὖν, ἐπειδὴ τὰ δοθέντα μέρη αὐτοῦ ἐλάττονά ἐστι τοῦ ὅλου, ἕξει καὶ μονάδας ὁσασδήποτε ἐπιλοίπους. κἂν μὲν αὗται ἴσαι ὦσι ταῖς ἐξ ἀρχῆς δοθείσαις μονάσιν, ἔχομεν τὸ ζητούμενον. εὕρηται γὰρ ἀριθμὸς ἴσος ὢν τοῖς δοθεῖσιν αὐτοῦ μέρεσι, καὶ ἔτι μονάσι ταῖς δοθείσαις. εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' αἱ ὑπολιμπανόμεναι μετὰ τὰ μέρη μονάδες, ἐλάττονές εἰσιν τῶν δοθεισῶν ἐξ ἀρχῆς μονάδων, σκοπεῖν τινα λόγον ἔχουσιν ἐκεῖναι πρὸς ταύτας τὰς ἐλάττονας, καὶ λαμβάνειν ἕτερον ἀριθμὸν τὸν λόγον ἔχοντα πρὸς τὸν εὑρεθέντα ἀριθμὸν, ὃν λόγον ἔχουσιν αἱ μονάδες πρὸς τὰς μονάδας, κἀκεῖνον εἶναι λέγειν τὸν ζητούμενον ἀριθμόν. οἷον, ἐπὶ μὲν τοῦ τῆς παλλάδος παραδείγματος, ζητεῖται τίς ἀριθμὸς α ἀπὸ μονάδος ἔχει μέρος ἥμισυ, ὄγδοον, δέκατον, καὶ εἰκοστόν. καὶ εὕρηται ὁ τεσσαράκοντα. τούτου γὰρ μέρος ἥμισυ μὲν ὁ κ· ὄγδοον δὲ, ὁ ε· δέκατον, ὁ δ· καὶ εἰκοστὸν, ὁ β. ταῦτα δὲ πάντα ὁμοῦ, καὶ μονάδες ἐννέα, γίνονται μ. καὶ ἔχομεν τὸ ζητούμενον. ἐπὶ δὲ τοῦ τῶν βοῶν παραδείγματος, ζητεῖται ὡσαύτως ὁ ἔχων α ἀπὸ μονάδος ἥμισυ, ὄγδοον, δωδέκατον, εἰκοστὸν, καὶ τριακοστόν. καὶ εὕρηται ὁ ρκ. τούτου γὰρ ἥμισυ μὲν, τὰ ξ· ὄγδοον δὲ, τὰ ιε· δωδέκατον, τὰ ι· κ· τὰ ς· καὶ τριακοστὸν, τὰ δ. ταῦτα δὲ πάντα ὁμοῦ γίνονται ἐννενηκονταπέντε. λοιπαὶ καὶ μέχρι τῶν ρκ μονάδες κε. ἀλλ' ἡμεῖς μονάδας ν ἐζητοῦμεν. ἐπεὶ τοίνυν ὁ ν πρὸς τὸν κε, τὸν διπλάσιον ἔχει λόγον, ληφθήτω ὁ διπλάσιος

τοῦ ρκ, ὅσπερ ἐστὶν ὁ σμ. τούτου γοῦν ἥμισυ μέν, τὰ ρκ· ὄγδοον δέ, τὰ λ· δωδέκατον, τὰ κ, εἰκοστὸν τὰ ιβ, καὶ τριακοστὸν τὰ η. ταῦτα δὲ πάντα ὁμοῦ, ἑκατὸν ἐνενήκοντα. οἷς προστεθεῖμεναι καὶ πεντήκοντα μονάδες ποιοῦσι τὸν σμ. καὶ δέδεικται τὸ προκείμενον. ἦν γὰρ ἐν μὲν τῷ α, λήξαντα μ· ἐν δὲ τῷ β, ἄρξασθαι σμ. τὸ δὲ περὶ τῶν κρουνῶν πρόβλημα μεθοδεύεται οὕτως. ὁ μὲν δεξιὸς ὀφθαλμός, διὰ β ἡμερῶν, ἤτοι ὡρῶν κδ, πληροῖ τὸν κρατῆρα. οὐ γὰρ εἶπε νυχθημέρων. ὁ δ' ἀριστερός, διὰ τριῶν ἡμερῶν, ἤτοι ὡρῶν τριακονταέξ. τὸ δὲ θέναρ, ἐν τέτταρσιν ἡμέραις, ἤτοι ὥραις μη. τὸ δὲ στόμα, δι' ὡρῶν ἕξ. ἐπεὶ τοίνυν ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς διὰ κδ ὡρῶν πληροῖ τὸν κρατῆρα, διὰ μιᾶς ἄρα ὥρας τὸ εἰκοστοτέταρτον μέρος τοῦ κρατῆρος πληρώσει, ὡσαύτως καὶ ὁ ἀριστερὸς διὰ μιᾶς ὥρας τὸ τριακοστοέκτον αὐτοῦ. εὑρήσθω κἀνταῦθα ἀριθμὸς ὁ α, ἔχων ἀπὸ μονάδος μέρη ταῦτα, εἰκοστοτέταρτον, τριακοστοέκτον καὶ τὸ θέναρ, τὸ τεσσαρακοστόγδοον, καὶ τὸ στόμα, τὸ ἕκτον. εὕρηται τοίνυν ὁ ρμη. τούτου γὰρ εἰκοστοτέταρτον μέν, τὰ ἕξ· τριακοστοέκτον δέ, τὰ δ· τεσσαρακοστόγδοον, τὰ γ· καὶ ἕκτον, τὰ κδ. ὁμοῦ δὲ πάντα, λζ, ἑκατοστοτεσσαρακοστοτέταρτα. διὰ μιᾶς ὥρας ἄρα πάντες ὁμοῦ οἱ κρουνοὶ λζ, ἑκατοστοτεσσαρακοστοτέταρτα μέρη πληρώσουσι τοῦ κρατῆρος. ταῦτα τὰ λζ πολλαπλασιαστέον ἄχρις οὗ δυνάμεθα ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν ρμη, δυνάμεθα δὲ τρίς. τρὶς γὰρ τὰ λζ, ρια. λοιπὰ καὶ ἄχρι τῶν ρμη, λγ. ἀλλ' ἐπειδὴ τῇ μιᾷ ὥρᾳ λζ ἐπιβάλλουσιν, ἔσονται λγ, τριακοστοέβδομα μιᾶς ὥρας. πληρωθήσεται ἄρα ὁ κρατήρ, ὁμοῦ πάντων τῶν κρουνῶν ῥεόντων, ἐν ὥραις τρισί, διὰ τὸ τρὶς τὰ λζ, καὶ ἔτι λ, καὶ τρισὶ τριακοστοεβδόμοις μιᾶς ὥρας. οὕτω δὲ χρὴ ποιεῖν καὶ ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων προβλημάτων.

Τῷ δὲ ἐχομένῳ τούτων ἐπιγράμματι, οὗ ἀρχή, Ἄμφω μὲν ἡμεῖς, ὑπογέγραπται ταῦτα.

Ἑρμηνεία τοῦ αὐτοῦ.

Δώδεκα μναῖ, ὧν τὸ τρίτον τέσσαρες· ὀκτὼ μναῖ, ὧν τὸ τέταρτον, δύο. δώδεκα δὲ καὶ ὀκτώ, εἴκοσι· τέσσαρα δὲ καὶ δύο, ἕξ.

Ἔτι δὲ τούτῳ τῷ ἐπιγράμματι, οὗ ἀρχή Ἓξ ὧραι μοχθ. ὃ ἔχεις σελίδι ρκβ, ταῦτα ὑπογέγραπται.

Φησὶ δεῖν μέχρι τῆς ἕκτης ὥρας τῆς ἡμέρας ἐργάζεσθαι, μετὰ δὲ ταύτην, εἰς ἄριστον ἔρχεσθαι. τοῦτο δέ φησι δηλοῦν καὶ τὸ ὡρολόγιον. τὰ γὰρ μετὰ τὴν ἕκτην σημεῖα, τουτέστι τὸ τῆς ἑβδόμης, τὸ ζ, καὶ τῆς ὀγδόης τὸ η, καὶ τῆς ἐνάτης, τὸ θ, καὶ τῆς δεκάτης τὸ ι, κατὰ συλλαβὰς συναπτόμενα, ζῆθι δίδωσιν ἀναγινώσκειν. τουτέστι, προτρέπεται, φάγε, ἵνα ζῆν ἔχῃς.

Καὶ ὁ Εὐστάθιος δὲ εἰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ αὐτοῦ ἐπιγράμματος τάδε γράφει, ἐν ταῖς εἰς τὴν Η ῥαψῳδίαν τῆς Ἰλιάδος παρεκβολαῖς.

Ἰστέον δὲ ὡς οὐ νυκτὶ μόνον τίθεταί τις εἰς τὸ σχολάζειν ἀπ' ἔργου, ἀλλὰ καὶ ταῖς μετὰ σταθερὰν μεσημβρίαν ὥραις, ἔτι προσεκτέον τῷ ἀποφηναμένῳ ὡς αἱ μὲν ἓξ πρῶται τῆς ἡμέρας ὧραι ἔργων εἰσίν, αἱ δὲ ἄλλαι ζῆθι λέγουσι βροτοῖς. ὡς τοῦ μὲν ἄχρι μεσημβρίας κόπου δηλαδὴ διαιτῶντος, τῆς δὲ ἐφεξῆς ἀνέσεως ζωογονούσης. τοῦτο δὲ ἐσοφίσατο ἐκεῖνος ἐκ τοῦ τὰ ἀριθμητικὰ σημεῖα τῆς ἑβδόμης, ὀγδόης, ἐνάτης καὶ δεκάτης ὥρας, ὁμοῦ παρακείμενα, δοκεῖν ἐπιτάσσειν τοῖς ἐργάταις ἑκάστῳ τῷ ζῆθι. ὅπερ δίχα τῆς θι συλλαβῆς ζῆ λέγει ἡ τραγῳδία, δηλαδή, πλούτει κατ' οἶκον καὶ ζῆ. ὥσπερ καὶ τὸ δρᾶ μονοσυλλάβως καὶ αὐτὸ ἀντὶ τοῦ πρᾶττε, δηλαδή, Ἄνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς.

HENRICI STEPHANI ANNOTA-tiones in quosdam Anthologiæ epigrammatum locos, & potissimùm eos qui secus quàm in hac eius editione aut scripti aut interpuncti inueniuntur.

Pagina 1. Versu Τέως.] Alia est interpunctio huius versus in cæteris editionibus, quæ erroris ansam præbuisse interpretibus videri potest. nam quũ post nomen ἱροὶ positam πλείαν στιγμὴν cernerent, id cũ θνητῶν & ἀθανάτων iungi non considerauerunt. Quidam enim ita interpretatus est,

Bis geminos celebrat diuinos Græcia agones:
Sunt hominum gemini, sunt superũ gemini.

Alius ita,

Græcia concelebrat duo bis certamina sacra:
Quorũ, hominũ duo sunt, cætera cælicolûm.

At ego vel hoc vel simili modo debuisse interpretari contendo,

Quattuor Hellas habet certamina: quattuor ho(rũ,
Sunt duo sacra uiris, sunt duo sacra deis.

Vel,

Sũt duo sacra hominũ, sunt duo sacra deûm.

Cicero enim Insula sacra eorum deorũ dixit, genitiuo vtẽs more Græcorum. quos ita solere loqui nescio an interpretes illi animaduerterint: Laurẽtius Valla certè in vertendo quodam Herodoti loco si id animaduertisset, montẽ excogitare cui nomen imponeret Hirus, necesse non habuisset. Sed & hoc impo suisse interpretibus illis videri potest quòd ἱερὸν θεοῦ vel θεῶν, non etiam ἀνθρώπου aut ἀνθρώπων, dici soleat.

V. Απ] Legitur & ἄδε, quod accipiẽdum erit δεικτικῶς, tanquam hæc in tabula quapiam aut signo ostendantur.

P. 2. V. Κεῖνοι πεχνάεντες] Simonides infrà, pag. 513, Οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ.

V. Παῖδα] Quidam παλαισμοσυνας cum παῖδα iungunt.

V. Δίζημαι Λυκόεργε] Sic infrà, -- δίζημαι δεύτερον Ηρακλέα.

V. Τίς ποτ'] Scribendum fuit τὶς ob sequentem particulam, quum alioqui τὶς scribi debuisset, id est Aliquis. Miror autem non animaduersum fuisse, hoc epigramma respondere proximè præcedenti, festiuè culpam pariter & imprecationem retorquendo.

P. 3. V. Χείλεα] γρ. ἀπό μιν βάλει pro χαμάδις βάλεν.

V. Ημιδαὲς] Sunt qui hanc vocem suspectam habeant: ego, vt credo Ianũ Lascarin eam exposuisse Semesum, & huic expositioni lubenter subscribo: ita, eam ab ἔδω illum deduxisse, nec credo nec credibile esse iudico.

V. Οφθι] Quidam malè μὴν ἀφροσύναν pro ἐκείνην.

V. ΕΙΣ ΑΝΑΘ.] Ad hunc titulum pertinere crediderim epigramma vltimum tituli ς, qui est εἰς ἀνδρίαν, cuius initium, Κοίρανος ἀρώπας.

V. ΑΝΤ.] Habes εἰς τὸ αὐτὸ etiam epigramma Μελεάγρου, Τίς τάδε μοι θνητῶν περὶ θριγκοῖσιν ἀνῆψε Σκῦλα, &c. lib. 6. titulo ἀπὸ στρατιωτῶν. id est, εἰς τὰ ἀπὸ στρατιωτῶν ἀναθήματα, p. 444. vbi animaduerte, primum versum iisdem etiam verbis claudi quibus & primum Leonidæ hîc: sed & sequentes versus mutatis duntaxat verbis (nisi quòd γανόωντα retinuit) sensum eundem exprimere. Verùm omisit ibi Meleager illud χριέσατον Leonidæ, ταὶ ἄχρις χρίστα. quod Antipater feliciſſimè imitatus esse videtur, dicens κόσμεν ἄκοσμον. Vide & pag. 428 epigrãma cuius initium, Πέμματα τίς λιπόωντα.

P. 5. V. Σῶσον] Ineptè quidam ineptam lectionem annotauit ἡμίπονον pro ἡμίπονον. sed ineptius alius μουσικὸν ad personã retulit, quasi legeretur σῶσόν με. quod nec sensus, nec versus admittit. Cæterùm Politiani distichum quo regis disticho respondet, non indignum quod hîc à me poneretur cẽsui.

Οὐδ᾽ ἑτέροις ἀδικῶ. τὸ γὰρ ἄπνοον οὐκέτι λύσεται
Ηλιον, ἡμιπόνου γ᾽ αὖ πλουτεῖ κ᾽ οὐδὲ μέγα.

V. Γυμνὸν] Alia eiusdem argumenti epigrammata vide pag. 199, & 201. 202.

P. 6. V. Μήτηρ] Tutius fuerit post ἑταίρων hypodiastolen ponere, nequis dicat ἔκτανεν μετὰ πότμον ἑταίρων. Quam ambiguitatem quidam in sua interpretatione retinuit. Alius ne in eam incideret sibi cauit, hæc verba omittendo, μετὰ πότμον ἑταίρων. qui maiore etiam in

sequenti versu libertate vsus est, omittēdo quidē & hæc verba ὠδίνων μνῆσιν αἰνγαμβήη, sed in eorum locum sua hæc sufficiendo,

-- patriæ dedecus ulta suæ.

quū potuisset, verbū verbo reddēs, authoris sensum (cuius longè maior & emphasis & energia est) exprimere hoc quo ego modo,

-- & partus noluit esse memor.

Hìc certè verbū verbo redditū est, nisi quòd ὠδίνων propriè Dolorū partus significat.

V.Καὶ] Hoc in duos hosce versus scholium inueni, Οὐ γινώσκονται οἱ λακεδαιμόνιοι τῷ εἶναι ἐπιχώριοι ἐκ λακώνων, ἀλλὰ τῇ ἀνδρείας καὶ σπαρτιάτως ἐμάχοντο τοῖς πολεμίοις.

P.7.V.Ον] Vide pag.199.

P.8.V.Τίνας] Ald. ἔχθωρ pro ξεῖνος.

V.Ωνησα] Istos pertinentes huc versus ex libro veteri sumptos inueni,

Ἀλλ᾽ εἰ τὸ δοῦρας κεῖνο πάλλειν ἔσθιοι,
Οὐδ᾽ αὖ πάλι ἕκτωρ ἔσχεν, ἀλλ᾽ ἡμῖν δαμεὶς
Πάντ᾽ αὖ πάγ᾽ αὐτοῦ σκῦλ᾽ ἀφῆκεν ἐλλιπῆ.

Deinde scriptum est, ἄλλη ἀπόκρισις, Ωνησα, &c. quæ altera respōsio in editione Badii & aliis quibusdam extat: Aldina neutram habet.

V.Κλεῖτ] Hoc epigramma proximè sequi debuit illud Μακύνου, &c.

P.9.V.Κὰχ] γῆ πολὺς pro μέγας.

V.Ανθαίης] Cōfer cum illis pag.204, & 205, Διοσσὰ τελμκ. & Οἶδε τελμκ. & Τοῖς ἔργ.

V.Φρὺξ] Sic potius interpungendus fuit hic locus, & verba Homeri maiusculis literis à cæteris distinguenda,

Φρὺξ ἐπίων κακῆς ἦρχεν ἐπεσβολίης,
ΑΙΑΣ Δ'ΟΥΚ ΕΤΙ ΜΙΜΝΕΝ.
ὁ δ᾽ ἀντηχήσεν ἔνερθε,
Μίμνειν δ᾽ οὐκ ἔτλη ζωὸς ἀποφθίμενος.

Illa enim ἐπεσβολίη statim sequitur in his verbis ex Homero petitis, Αἴας δ᾽ οὐκ ἔτι μίμνεν. vel (vt etiā legitur) οὐκέτ᾽ ἔμιμνεν. Cui dum ab ipsis vsque inferis reclamaret Aiax vociferans, Phryx qui illi exprobrabat quòd non ausus fuisset μίμνειν, ipsemet οὐκ ἔτλη μίμνειν illū respondentē, sed viuus solo mortui clamore territus fugit. At Bellicarius hāc in verbis μίμνεν & μίμνειν allusionē nō animaduertēs, ita vertit hoc epigrāma,

Magnanimo fortè Aiaci conuicia iactat
Phryx tumulo insultās: uix benè et orsus erat:
Quū iam non tolerans heros reclamat ab imo.
Vmbram nec uiuus sustinet ille: fugit.

Ego verò illum sensum exprimere conatus sum hac interpretatione,

Aiacis tumulo Phryx astans ora resoluit
In maledicta, sonis protinus orsus ab his,
ΓΕΣΣΙΤ ΤΑΝΔΕΜ ΑΙΑΧ. *altū hic reclamat ab orco:*
Extincto cedit uiuus at ille uiro.

Sed nec aduerbiū ἔνερθε satis aptè reddidit Ab imo. Est enim ἔνερθε, Ab inferis. Sic κάτω pro Apud inferos alicubi me legere memini: cui respōdet apud Tibullum Infrà, vbi scribit,

Non seges est infrà, non uinea culta, &c.

Potest tamen ἔνερθε commodè exponi etiam E sepulchro. Philippus in suo de Leonida epigrāmate (quē itidem post mortem reclamantem Xerxi inducit) eodem sensu dixit ἐκ νεκύων, initio huius pag. Cæterū κακῆς hic suspectū est.

V.Εγὼ ὡς] Possunt etiam hic & sequēs versus sine interrogatione legi: atque adeo γὰρ hanc potius lectionem postulare videtur.

P.10.V.ΠΑΡΜ.] In Ald. ΠΑΡΜΕΝΙΔΟΥ.

P.11.V.Τλῆθι] Priorem hunc versum, qui deerat, Herodotus subministrauit.

V.Αδηλον] Imò authorem eius esse Athenæum quēdam ἐπιγραμματοποιὸν cōstat ex Diogene Laertio in Antisthene & in Zenone. Magis autem conueniebat hoc epigrāma titulo εἰς φιλοσόφους

V.Ω στωϊκ.] Hic, meo iudicio, vel συνί ζησιν esse voluit in στωϊκῶν, (quæ tamen duriuscula fuerit) vel scripturam vocis στοᾶ, vnde Stoici nomē acceperunt, sequutus est. Diogenes certè vtrobique nostram hanc lectionem habet.

V.Μουσα] Diogenes vtrobique βιοτεῦ.

P.12.V.Πολλοὶ] Falsò & sine vllo iudicio in quibusdā edit. hic versus Palladæ adscribitur: vt & ille pag.85, Ἵπποι μὲν σφ. &c. necnon pag.50, Πολλὰ μεταξὺ &c. atque alii alibi. Sic pag.21, hæc Ωμοι ἐγὼν, &c. quæ Theognidis sunt, Bisantio cuidam adscribuntur.

P.13.V.vlt.] Interpungere malit quispiā fortasse post βάκχον quàm post Σεμέλη, vt ἐψεύσω accipiatur μεταβατικῶς, & mentita dicatur Iuno Bacchū, id est Bacchi partum. Videtur certè cum hac interpunctione melius fluere versus: ego tamen quam in cæteris omni-

bus edit. inueni, retinendā censui. Ad hanc porro fabulā pertinent hæc proximè sequentis pag. verba, καὶ Σεμέλας ὠδῖνα κεραύνιον. nam Iunonis zelotypia Semelæ hoc exitium inuexit.

P.14. Σύμφωνον] Huic epigrāmati potius inter ἀναθηματικὰ libri sexti deberi locus videtur.

V. Ἑρμᾶτ'] Crediderim ἕρματ' esse veram lectionem.

V. Κροῦμα] Pro διὰ τρητῶν legitur etiam δι' ἐντυπητῶν.

P.15. V. Συγκλ.] Malim σὺν γελῶντι, vt sit κλαίων σὺν κλαίοντι, & γελῶν σὺν γελῶντι.

P.17. V. Ἔστησ] Si hîc ἐρημότερος legas (vt quædam editiones habent) itidem in sequente epigrammate legendum ἐλαφρότερος, quum tamen habeant ἐλαφρότερον. Item si cum quibusdam Stobæi exemplaribus hîc scribas ζήσῃ pro ζῇς ἔτ', sic & in sequente scribito.

V. Ἦν ἄρα τοῖν δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις] Stobæus pro his verbis habet, Ἦν ἄρα τῶν πάντων τόδε λώϊον. quam lectionem nostræ antepono, non solùm quòd cum Theognidis versibus conueniat, vnde sententia hæc sumpta est, & quòd multi alii passim eam sequantur, (ex quibus est Sophocles in Œdipo Coloneo, pag. 311. meæ editionis) verumetiam quòd absurdū videri possit, ei qui nondum sit natus, hanc optionē dare: nato autem dari nō possit. Locum porro & in epigrammate sequēte hæc lectio habebit, mutato itidem ἢν in particulam negatiuam οὐκ. Hoc quoque (etsi leuius) obserua, legi apud eundem Stobæum ἢ ἐ γενέσθαι & ἢ ἐ θανεῖν.

P.18. V. Εἰ] Ex his Sophoclis, vt opinor, τὸ φέρον ἐκ θεοῦ, καλῶς χρὴ φέρειν, pag. 326. meæ editionis.

P.21. V. Ἀλλὰ] Hæc interrogatiuè legi possunt.

V. Γῆρας] Vide apud Stobæum in vituperio senectutis versus aliorum in hunc sensum.

V. Τοῦ] Pro ἀπονειστομένης, siue ἀπονειστομένης (quam scripturam falsò quidam reprehendit) legitur etiam ἀπανισταμένης.

V. Καὶ σταφυλὴ] Ex hoc Theocriti versu sumptū hoc crediderim, Ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστι.

V. Αἰτείχες] Hoc distichum à præcedente separandum censeo.

P.24. V. Οὔσης] Ex Menādro sumptum est hoc loquendi genus, χρὴ μύσαντα φέρειν.

P.26. V. ΕΡΜΟΚ.] τοῦ ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ.

P.29. V. Βαιὸν] Pro κορύπτων legitur & κορύπτης, id est cornupeta. Ridiculam enim esse illorum expositionem iudico qui Coryptes filium intelligi putant.

P.30. V. Ἐν ποτε] Pro ναυτῶν habet Erasmus ναίων, quem ita scripsisse puto respiciētem ad sententiā potius quàm ad verba. Apud Herodotum certè ναυτῶν eodem quo hîc sensu legisse mihi videor. At quomodo pro volans accipi possit (vt quidam interpretantur) nescio.

V. Καὶ] ἵνα ὅπον ἔπυχεν, &c. Iuxta illud Hesiodi, Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων.

P.41. V. Ἀμμι] Pro ἀχορδύων ἀπηρύκοις legitur etiā ἀχορδύοις ἀπαλέξοις, vt apud Platonem in Alcibiade posteriore: τὰ δὲ δεινὰ (inquit) καὶ ἀχορδύοις ἀπαλέξειν κελεύει.

V. Κύπρι τὸν ἡσ.] Pro κωφὰ fortasse reponendum κοῦφα.

P.45. V. Λάμπωνι] Longè commodior videtur lectio χιμαιρῶν.

V. Ὁ πρὶν] Huc pertinet epigramma quod habes initio p.48.

P.38. V. Οἴχω] Inter epigrammata Theocriti reliquis eius poematibus adiecta hoc quoque extat, sed præfixis duobus versibus, sine quibus imperfectum esse videtur, & velut ἀκέφαλον. Sūt autem hi,

Ἡ κύπρις οὐ πάνδημος, ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας.

P.46. V. Ἀνφθὶς] Pro πότμον legitur & τύμβον.

P.47. V. Τὴν] Rectius legetur τὸν quàm τὴν, vt sit per appositionem dictum, pro ἐμὲ τὸν ὄντα ἀηδόνα παροδίτην. & cum præcedentibus ac sequentibus aptius cohærebit.

P.48. V. Βησσήεντας] In Ald. edit. legitur ἐβοσυοπάτι, non ex errore typographico fortasse, sed ex authoritate veteris codicis. ferri enim & hæc lectio potest: sed nostram censeo debere præferri.

V. Τεὶς] Pro θετταλοῦ legitur & θεσσαλονικέως, quæ lectionis diuersitas & alibi passim in hoc nomine occurrit.

P.52.V.Εἴρυσαν] In aliis editionibus legitur δυσθανέα. quod si admitteretur, significaret ægrè vel difficilè morientem: sed δυσθανέα melius quadrat, quòd eius cadauer è sepulchro extractū supplicio affecerint, tanquam viui corpus.

P.53.V.Καὶ μαίνη] Pro ζαγλαγεῦσα legitur etiam λαγλαγεῦσα & ζαγλαγεῦσα, quod postremum à γλάγος deduci possit, præfixa epitatica particula ζα, vt sit γάλα ῥέουσα, & μαίνη herbæ sit nomen. Ex ζαγλαγεῦσα certè deprauatum videtur ζαλαγεῦσα, quod in Ald.edit. habetur.

P.54.V.Τ Ρ Υ Φ.] Sunt qui hîc pro Τέρπην malint Τέρπανδρον, sed initiū primi versus quomodo Τέρπανδρος pro Τέρπης ingredi poterit?

P.55.V.Κρηναῖαι] Infrà, titulo εἰς πηγὰς, repetitum habent hoc epigrāma (vt alia quædā) cæteræ editiones: quod repetendum non censui, sed ibi remittendos ad hunc locū lectores. Sed quū hic ἀενάου & ἁγίου habeāt, illic ἀενάοις & ἁγίοις siue ἡγίοις, ex duabus hisce malis lectionibus bonā vnā feci ἀενάοις & ἁγίοις. vt sit, τῆς φλὸξ ἁγίοις ἔσβεσεν ἀενάοις, videlicet οὔσαις ὕδασιν. Pro πτελέμμεθα autē ibi habent quædā editiones πτύμμεθα, at veteres codices πτήμεθα.

P.56.V.Καὶ] Ver.cod.habent ἀλλά γε τῷ τί. quod mihi magis placet.

V.Ἑρμᾶ] Malim λύοι, vt sit pro λυέτω, quod respondeat τῷ λεγέτω. Potest etiā legi (& melius fortasse) λύοι.

P.57.V. Σὸν] Post σὸν consultò posita est interpunctio, quæ & post ἐμὸν δ' itidem ponenda fuit. Subauditur enim ex præcedētibus δῶρον cum σὸν, & cum ἐμόν.

P.61.V Γούλυπι] Hoc epigrāma proximū esse debuit illi Πὄλυπος εἶναλ.

P.62.V.Εὐαγ.] In aliis edit. perperam legitur χαλκὸς pro καλός.

P.67.V.Γ Τ Ο Λ.] Fortasse legendum potius Εἰς Πτολεμαῖον, ita quidem vt epigrammatis author loquentem illum introducat. Talem certè errorem alibi animaduerti. Synesius in libello περὶ δώρου, huius epigrammatis mētionem faciens, τὸ μῦ ὕστερον, τὸ πετράσιχον, ἀρχαῖόν ἐστιν, ἁπλούστερον ἔχον ἀστρονομίας εἰς κόσμιον, Οἶδ' ὅτι, &c. Idē pro μαστεύω habet ἰχνεύω, & προτεραίος pro διοβερέος.

P.71.V.Κεῖται] Rectius fortasse κ' εὕδει.

V.Σαῖο] Legēdum puto κατ' ἄορσφον.

V.Οὐρανὸν] Sunt qui alterā lectionem γάϊε retineant, & per συνίζησιν excusari posse putent.

V.Τῷ] Post hunc versum habent quædam editiones hæc verba, χθαμαλὸς, ὁμαλὸς, κοῖλος, ταπεινὸς, ἴσος. quæ quid sibi velint, aut quem hic locum habeant, nescio.

P.73.V.Δυομένη] Pro δυσομένη legitur & λυσομένην, sed perperam. Quid mihi prodest, inquit, portum tenuisse, si desint qui funes religent? At quidam legens λυσομέναν, & iuxta hanc lectionem locum istum interpretans, miror quem sensum sibi finxerit, quum ista sint contraria, appellere in portum, & funes siue rudentes soluere. Sed & illud νεκύων φόρτον ἀμειψαμένη (hoc enim obiter dicam, licet talia tractare nequaquam mei sit instituti) non video cur cum viro alioqui doctissimo exponere debeamus, Quæ traieci mortuos quibus onusta erā. Inueniemus enim in vulgata significatione participii ἀμειψαμένη, hūc multo cōmodiorē sensum, Quæ onus meū cadaueribus permutaui. Id est, quæ quos viuos vehebā, nunc veho mortuos. Neque enim mari absorpti erant, sed in ipsa naui perierant, siti fortassis aut fame, aut cæli tēpestate. Ideóque illud ναυηγοὶ non est in propria significatione accipiendum, sed pro iis qui salua naui & quidem intra ipsam nauim, mortem quæ ex naufragio timebatur, subierant.

P.74.V.Οὐ 'π.] Vnum est hoc epigramma ex illis quæ Latino carmine reddidi. dum autem verterem, mendū deprehendi (mihi certè videor deprehendisse) quod oculos meos antea fugerat. nemo enim, vt opinor, qui mecū sensum expendet, negauerit ita legendum esse, -- τὸν κασιγνήτη τικοῦσα Βάκχον ἐπὶ Σεμέλη, &c.

V.Χήρα] Nec mihi satis placet hæc lectio, nec χείρων, nec κείρων, nec κηρῶν. Quia tamen suspicor authorē epigrammatis hîc nomen eius posuisse quem hisce suis versibus compellat, (vt fieri in aliis nonnullis epigrammatis videmus) magis inclinat animus vt lectionem Aldini exemplaris (quæ est χείρων) sequar.

V.Εἴπε] Vt stet versus, ἑοῖς in locum

τῷ ὧ reponēdum existimo,& ita legendum, Εἶπε πάλ ὴ ὑγιέεσσι ἑοῖς, φίλα, &c.

P.78.V. Η σκαφον] In huiusmodi locis poni solet potius παραί.

P.79.V.Ολλαὶ] Legitur etiam ἀμετρήτου πολέμου.

P.80.V.Γνέρος] Pro πενθόμενον legitur & πενθομένη. Est & tertia lectio hæc πονηταμένη, σὺ θανόντα Εκπέλασεν. hanc autem sequendo, post ἔδοσκε interpūgendum fortassis esset.

P.81.V. ΑΠΟΛΛ.] Si Alpheo Mitylenæo in sequenti epigrammate credamus (vt certè credere debemus) quin istud sit Antipatri, minimè dubitabimus. Est enim proximè sequens Alphei epigramma huius ἀντιρρητικὸν, in quo etiam meminit ipsius Antipatri nominatim.

P.83.V. Υδωρ] Athenæus habet, χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις.

V.Κρατῆνος] Idē habet ὀδωδὼς, quod malo.

V.Τοιαῦτα] Apud eūdem legitur, Τοιαῦτα πισσεφάνων δόμος ἔβρυεν.

P.85.V.Φλέγξ.] Pro ἕξεις quædā editiones habent ἕξει. quæ lectio admitti posset si βωμὸς legeretur, hoc sensu, ἀλλὰ βωμὸς ἕξει σε. Sed alteri lectioni acquiescendum censeo.

P.88.V.Εἶπεν] Pro πνιγόπας reponendum puto πνιγόπαις. nam οἰμώζειν σε λέγω, non dicunt Græci, (quod sciam) sed οἰμώζειν σοι λέγω.

V.ΕΙΣ ΠΗΓΑΣ] In aliis editionibus legitur Εἰς πηγὴν, quum debeat esse generalis titulus. In iisdē perperam post secundum huius tituli epigrāma legitur Εἰς τὴν Σαλμακίδα, quasi omnia quæ sequūtur epigrammata, de ea scripta sint.

P.90.V.Εἰς κλέπτας] Hæc verba occasionem dederant aliis hic ponendi titulum generalem Εἰς κλέπτας, cuius nec suprà in catalogo titulorum huius libri fit mentio.

P.97.V.Κεῖνο] In aliis edit. inter hunc versum & principium sequentis epigrāmatis interiecti habentur quatuor versus, quorum primi initiū est, Εὐνέκα μ᾽ ἐγέλασε. qui quòd sint principium idyllii Theocriti, & huc nō pertineant, à me fuerunt omissi.

P.98.V.Μυρμ.] Quædam editiones (quarum est Aldina) pro Μυρμιδόνες δ᾽ ἀπόλοντο, habent, Θεσσαλίη δ᾽ οὐκ ἔστι.

P.101.V.Πεδ] Stephanus in ἔφεσος afferens hoc epigramma, legit ἄστρα τὸν ὄμμα. quam lectionem nostræ antepono.

P.119.V.Μὴ] Pro εἶλυς legitur apud Diogenem Laertium εἴλεε, quod malo.

V.Αδηλον] Imò epigrammatis huius author est Apollodorus arithmeticus, si Athenæo & Diogeni Laertio credimus.

V.Ηνίκα] Pro ἡνίκα habet idem Diogenes ἤνυκε, sed Athenæus ἡνίκα legit, cui potius assentior. licet initio mihi magis arriserit ἤνυκε, quasi diceret Apollodorus Pythagoram assequutam esse quod volebat. Atque hanc sequendo lectionem, suspensa non relinqueretur sententia. Sed hoc esse in ea incōmodi animaduerti postea, quòd qui ita loquitur, ista eo ipso tempore pronuntiare videtur quo à Pythagora quod diu quæsierat inuenitur: at quæ sequuntur κεῖν᾽ ἐφ᾽ ὅτῳ, &c. sunt eius qui non rem quæ geratur exponat, sed quæ olim gesta sit commemoret.

V.Κεῖν] Idem Athenæus habet Κλεινὸς ἐφ᾽ ᾧ κλεινὴν. At Diogenes κλεινὴν, (in quo illi & Athenæo assentior) cætera vt habentur hìc, legit.

V.Δή ποτε] Centaurum non immeritò aliquis hoc epigramma vocauerit, vtpote cuius διφυὲς sit argumētū, sicut διφυὲς corpus centauris fuisse perhibēt poetæ. Dubium autem mihi non est quin error inde manarit quòd aliquis istud ἡνίκα truncum esse relictum, vicissim autem illi δή ποτε caput esse ablatū cernens, vnum ex illis corpus cōficiendum putauerit. Hic porro locus cuius errorem nobis aliorum authorum loci patefaciunt, ad odorādum tales qui latent alibi errores, sagaciores reddere nos debet. Cæterùm hos quatuor versus, Xenophanis esse, idem Diogenes testatur.

P.120.V.Ζῆλος] Malim φονεύει.

P.121.V.Αργ.] Vide num scribendum sit ἁρπαλέας.

P.122.V.Καὶ] Repono ἐν γίγνεται pro ἐγγίγνεται.

P.124.V.Καὶ φ.] Reponendum puto ἐκάμμυσε pro ἐκόμισε.

P.126.V.Ουπς] Pro βέβηλος legitur etiam παράσιτος. At quidā, vsus exēplari in quo neutra vocum harum ex-

tabat, ad cõplendũ versum reposuit μὲν πυρός. cui fidem adhibendã non cẽseo, quum ipse contra fidem omnium editionũ hanc lectionẽ sequutus sit. Adde quòd πυρὸς nõ sufficeret ad id exprimẽdũ quod describit Lucillius. At ex illis duabus scripturis nostrã præfero, quòd ironicè poni soleat βέλτιστος potius quã ἄριστος aut παντέλειος.

V. Ὥστ'] Pro τὸ μέρος legitur & τὶ μέρος. Si τὸ μέρος, significabit τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ μέρος: si τὶ μέρος, erit pro μικρόν τι ὁποῖον μέρος.

V. Εἰκ.] Ex vet. cod. annotatum reperio παρῆλθεν pro προσιώνηχεν, nihil immutato sensu.

P. 127. V. Τὸ στάδ.] γρ. εἶπε καὶ pro εἶτ' ἐκάθητο. Sed nostram hanc lectionẽ malim, vt hæc duo εἶτ' ἔδραμεν, εἶτ' ἐκάθητο, respondeant duobus illis pag. 195, εἶτ' ἤλατο, εἶτα διέπλει, in disticho ex cuius imitatione scriptum esse hoc videtur.

P. 128. V. Ἀνστάς] γρ. ἴσων pro ἔστιν. & scholiastes illam lectionem in huius locum reponit, exponens, Stant & firma sunt, duæ manus & alter pes. Sed ἴσιν nõ ἔσων scribendum esset. Audiui autẽ qui ἔστιν retinentes ita exponerent, Nũquid tres sunt luctandi vices? Vel, Nónne tribus repetitis vicibus luctari mihi conceditur? Quasi dicat sibi eousque luctari ius esse dum ter deiiciatur. Quòd si etiã illã explicationem scholiastæ potius sequẽdam quis existimet, non video cur ἔστιν mutare necesse sit.

P. 132. V. Εἰς ῥόδ.] Consultò posita est interpunctio post πλεῦσαι, vt dicamus ἦλθέ τις ἐρωτῶν εἰ πλεῦσαι. Quod τὶς ita collocatum obseruatione dignũ est.

P. 133. V. Μηδέ τιν'] Pro αἴθοπι ὕλῃ legitur etiã ἀχθοπλώων, quæ lectio mihi summopere placet.

P. 135. V. Τὴν χῦρ.] Ex cæterarũ editionum interpunctione nullum sensum elicio.

V. Τὴν κεφ.] Aliæ editiones hunc versum imperfectũ habẽt, hoc modo, τὸ δὲ γῆρας οὔποτε βάψεις. ego ex vet. codicum authoritate expleui.

V. Οὐδὲ παρ.] Lege potius ἐκ παιδὸς ῥυτίδας, ne producas primam nominis huius syllabam quæ corripi solet.

P. 136. V. Ἀλλ'] γρ. περόντως pro περόντης. aduerbium malo.

P. 137. V. Τοῦ αὐτοῦ] Alius titulus ex vet. cod. affertur, nimirum hic, Ἀδηλον. οἱ δὲ Παλλαδᾶ. Certè nihil Lucillianũ habere hoc epigramma videtur.

P. 138. V. Καὶ λιμ.] In aliis edit. legitur λέκτεια pro δέκτεια, posito λ pro δ. quem errorem freqũeter occurrere, in meis in Xenophontẽ annot. docui.

P. 141. Οὐ λαλ.] Ita legẽdum, vt stet versus, non, vt in aliis edit. ἐγὼ δέ σε πάλιν ἐλέγξω.

P. 143. V. Πηλῷ] Vide num scribẽdum sit, ᾗ γὰρ, id est, qua enim parte.

P. 144. V. Πᾶσιν ἐπ'] Ex vet. cod. reposui αὔελον pro ἀργύρειον, quod in aliis edit. licet repugnante versus lege, habetur. Sed debui fortasse & interpũctionẽ mutare, vt ita legeretur, κόμισαι τὸ σόν, deinde αὔελον ἔρχου καὶ λάβε.

P. 145. V. Εὑρ.] Interpũgẽdũ puto potius post λύσαι, vt sit, ὁ πῶς λύσαι εὗρεν φυγ.

V. Ὁ πλ.] In aliis edit. legitur πυπτηνηχόπηρος vna voce. quod erroris ansam præbuit cum aliis, tum ei qui doctissima alioqui in hoc volumen scholia edidit. Nec solùm errãdi occasionẽ, sed & rectam lectionem deprauandi hinc sumpserunt. nam quum nihil viderent quod cum παλαιστῆς iungi posset, ex παλαιστῆς, alius παλαιστῆς, alius παλαιστάς Doricè, fecerunt.

P. 149. V. Οὐ γλ.] Literulã α nomini Δᾶμις præfixã præfige potius articulo οἱ, & πλείαν στιγμὴν post τύμβοις colloca, vt ab οἱ incipiat responsio.

V. Εἰς πιλ.] Scribẽtibus εἰς ἐπιδεσμεύειν & εἰς ἐπιταφιάζειν non assentior.

V. Οὐκ ἔτ'] γρ. καὶ περίαμμα pro καὶ περίαμμα. ego nostrã lectionẽ retinẽdã cẽseo, & pro καί περ accipiens.

P. 150. V. Καὶ πυρ.] Pro θαρσυνόμενοι annotatur ex vet. cod. θρασυνόμενοι, quod huic loco optimè conuenire videtur.

V. Νικ.] Pro ὠτῶν legitur etiã ὤτων, in vet. cod. quos ego hic sequendos existimo. Fortasse autẽ Ἀπόλλων lineola notari nõ debuit, quũ author epigrãmatis ludat ex ambiguo, partim tanquam nomine proprio, partim tanquã appellatiuo vtens τῷ ἀπόλλων.

P. 153. V. Καὶ τί] Hæc verba καὶ τί γὰρ addita interrogationis nota separaui à sequentibus, quum antea illis iuncta, nullũ sensũ haberẽt. Videntur autẽ id sonare quod vulgò dicimus, *Et bie, qu'en fut il?* Vel, *Et qu'en aduint il?* Sic in quodã epigrãmate Lucillii, pag. 156, Καὶ τί γάρ; οὐχὶ κάτω βέλτιον, &c.

V. Τὸν] Primum hoc epigramma melius ad titulum εἰς δαιτῖς quàm εἰς κουρέας referretur.

P. 154. V. Μηδὲν] Legitur etiã Μηδὲν ἑλὼν αὐτὸς, ſed quæ habetur hîc lectio magis mihi placuit.

P. 158. V. Κεῖται] γρ. πάλι καμωτὴ pro παλικάμωτη, q. ſiquis retinere vellet, pro alicuius nomine acciperetur, cuius, itidem vt Tityi, gigantea eſſet eſſet corporis proceritas.

P. 159. V. Οὐ σὺ] Malim θεμένης. vt ſit οὐ θεμένης pro μὴ θεμένης.

P. 161. V. Καὶ νῦν] Legitur etiam ἐν δ' ἐνιαυτῷ. quæ lectio fortaſſe nõ omnino reiicienda eſt: vt dicat, huic pigro vix tandẽ poſt annum perſuaderi potuiſſe vt ſurgeret. At illa lectio ἐν δὲ ἰαυτῷ, non minus authore ſuo inepta eſt.

P. 163. V. Τέθν.] Repono κατὰ γαίας. vt pag. 167, Εἴη σοὶ κατὰ γῆς κούφη κόνις οἰκτρὲ Νέαρχε.

V. Ἀρχόμ.] Deleui interpunctionem quam aliæ editiones habent poſt οὕτω, vt ſit θέλεις ὀρχόμεθα & παίζομεν pro ὀρχώμεθα & παίζωμεν.

P. 164. V. Αἰάζω] Huic epigrãmati locus erat potius in tit. εἰς γραμματικούς.

P. 165. V. Καὶ τρία] Quidam θρία legendum cenſent, ſed quomodo cum κεράσας conuenire poſſit, viderint.

V. Μ Α Κ.] Verſus Arabii pag. 376.

P. 170. V. Κἀγὼ] Ita legitur in omnibus edit. nec vlla ex vet. cod. annotatur alia lectio. Nec certè aliter legendum eſſe exiſtimo, ſed Lucillium de induſtria hîc ſolœciſmũ cõmiſiſſe in mẽtione eius, & dicentẽ ſe, quoties eũ cõſpiciat, os habere ſolœciſmis adſtrictũ, ſimul etiã ſolœciſmo vſum eſſe: vt oſtendat, non ſolùm eum intuẽdo, ſed vel ſolùm eius recordãdo, ſe in ſolœciſmos incidere. Ita autẽ eſſe intelligendum τὸ σῶμα μου δέδεται, (nõ, cum ſcholiaſte, hoc ſenſu, Os meũ vinctũ eſt, ne barbarè loquar) ex ipſo Lucillio probare poſſũ, cuiꝰ hic verſus pagina 136 claudit, Εὐθὺ σολοικίζειν τὸ σῶμα μου δέδε[ται]. Scio tamen ἀνακόλουθα huic ſolœciſmo nõ abſimilia apud poetas præſertĩ extare.

V. Εἰ βού.] Fortaſſe melius interpunctio quæ eſt poſt Παῦλε, poſt παίπης collocabitur, vt ſit διδάξαι ὡς ὅτι παίπης. q. d. Si vis ita inſtituere filium tuum vt iſtis omnibus rhetoribus ſimilis euadat, caue literas diſcat. Atque ita innuet tam ruſticos eſſe rhetores illos vt ἀναλφάβητοι eſſe videantur.

P. 171. V. Σκάψ.] Crediderim potiꝰ κἄπειτα ἄλλα eſſe ſeparandum.

P. 172. V. Μηδὲ] Pro φλέξης γρ. βρέξης. quod videtur bellè cum πύρρων μεθύσκων conuenire, ſi modò πῦρ pro calidis cineribus accipiamus.

P. 174. V. Λάθριον] γρ. πορδύσας pro χορδύσας.

P. 175. V. Τὸν ὀργ.] Ita hæc à præcedentibus ſeparanda eſſe (quæ alii typographi præcedẽtibus iunxerãt) iam pridem in mea editione Anacreontis docui.

V. Γηραλέον] Vnũ hoc eſt ex multis Palladæ furtis quod detexi in priore mea (& quidẽ omniũ prima) Anacreontis editione: à quo hoc epigramma, cõmutato tantùm verſuum genere ſumpſit, vt ex Hipponacte illud pag. 139, Πᾶσα γυνὴ, &c.

P. 175. V. Ρηγν.] Quædã editiones pro hoc verſu iſtum habent, Αἶψα δ' ἀναθερμαίνων ψυχομένην κραδίην. Qui verſus non ſtat, ſed ſtabit ſi legamus, Αἶψ' ἀναθερμαίνων. Cui ſic emendato antepo nendus alter fortaſſe non fuerit.

P. 177. V. Παισὶ] Tolerabilius eſt μωραίνεσθαι pro μωραίνεσθαι, quàm μωραινόμενον, vt habent quidam libri.

V. Οἶσιν] Melius fortaſſe πότον, id eſt potationem.

P. 178. V. Αδηλ.] Idem titulus pag. ſequente epigrammatis cuius initium Πῶς γενόμην, &c. in quo duo verſus huius repetuntur. Vtrũq; epigrãma certè non alio quàm Pallada dignũ iudico.

V. Οὐδὲν] Hi ſũt illi duo verſus quos dixi, repeti ſine vlla mutatione, niſi quòd in fine verſus prioris legitur ἦα pro οὐδὲν, quod malo.

P. 179. V. Ἀλλὰ] Malo ἔντυε, quod libri quidam habent.

V. Ἐν δ'] Vacuum locum vel poſt ἀγρανόμων vel poſt παντὶ interpũgere volentibus reliqui.

P. 181. V. Τῶν] Vel ὅρκοις iungẽs cũ ὑποχόμενοι, diſtingue poſt ὤλεσαν.

P. 182. V. Ἥλιος] Aldina editio habet αὖθις θεός, quæ lectio omnino reiicienda eſt.

V. Αἰν.] In aliis edit. perperã iunctũ eſt hoc diſtichon cum proximè præcedente, quaſi ad idem epigrãma pertinẽs. Quinetiã nõnullæ illud diſtichõ

quod proximo proximum est, cuius initium, Οὐκ ἐμὶ, &c. epigrãmati præfigunt. In Aldino autẽ codice totũ etiam sequens, quod incipit, Τῷ πλισαίῳ, his annectitur.

V. Τὸν π.] Sunt qui ἀπόκρουσον ἐμοῦ legere malint, sed de χόλον quod seorsim positum erit, nihil dicunt.

P.183. V. Χρῆσις] In aliis edit. ita interpungitur hic versus, Χρῆσις γὰρ πλούτου, μάρτυς Ἀπολλόφανες. quam interpunctionem falsam esse non animaduertens Morus, ita vertit,

Te ditem appellant omnes, ego planè inopé te.
Nam facit usus opes: testis Apollophanes.

Tanti est bene interpungere. Quanquã & hoc debuit animaduertisse Morus, non esse Ἀπολλοφάνης, sed Ἀπολλόφανες: nisi fortè secundam verbi substantiui personam subaudiendã censuit, & aduerbium ὦ.

P.188. V. Εἴπερ] γράφεται ψυχὴ pro ψυχῆς.

P.197. V. Δουρ.] Legitur & ita, Δούρακας ἐξ αἱμίης ἐκ τείχεος ἠκομένη. In qua lectione sunt etiam qui ἐντείχεος pro ἐκ τείχεος reponant.

V. Αγνυμ.] γράφεται ὑπ᾽ ὀδόντα pro ὑποδυῶντα.

P.199. V. Αἴλ.] Pro ὀψὲ διώσαις legitur etiã ὑπ᾽ ὀπὸν δήσαις, quod nihilo magis probo, sed ὁ ψιλιώσαις reponendum suspicor.

P.200. V. Κείμεθα] Legitur etiam τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι. Sed νομίμοις malo, vt pag. 202, πατρίων ἀζόμενος νόμιμα. Herodotus tamen habet ῥήμασι.

P.201. V. Χαίρετ᾽] Rectius fortasse πολέμου sequentibus iungeretur.

P.202. V. Δακρ.] Est & alia lectio, εἶπε, Σοὶ μόνον ὦ σπάρτα.

P.203. V. Ανδρὶ] Iulius Pollux afferens hoc epigramma libro 4, Ιππάμων habet, non Ιππαίμων, & λήθαργος pro θήρεαγος.

P.204. V. Ην δ᾽ ἐς] Scholiastes pro βόστρυχον suspicatur reponẽdum πυροβόστρυχον vel δαπυβόστρυχον, sed non staret versus retinendo ἐπ᾽ ἐμεῖο, vt ipse retinet. Adde quòd πυροβόστρυχον vel δαπυβόστρυχον non satis aptè cũ εἰκότα iungi videtur. At pro θήρης non dubito quin θηρὸς reponi debeat. quare ita legendum (si & meæ cõiecturæ post tantũ virum locus relictus est) cẽsuerim, -- ἐπ᾽ ἐμεῦ τὸν βόστρυχον, εἰκότα θήρης.

P.206. V. Αδηλ.] Repone Διοζώοις λαβπίου. is enim in ipsius Lyconis vita hoc epigramma vt suum profert.

V. Τλῶ] Malim ἂν πρίν. Apud Diogenem autẽ (haud scio an ex errore) legitur ἄν. quod nisi duriusculum esset indicatiuo iũctum, pro εἰ, sensũ efficeret aptissimum, hunc videlicet, ἂν ὁ πρὶν δὴ λοπεῖοις ποσὶ βαδίσαις, ἔδραμε νυκτὶ μιᾷ τὴν οὕτω μακρὴν ὁδὸν αἴδαο. At scholiastes ἆ legit, & admirãdi aduerbiũ esse dicit.

P.208. V. Πρῶτα] Debui vel absque exemplariũ cõsensu reponere Μυνιππίαις.

V. Κεῖσθ᾽] Sunt qui lacunam huius versus implẽtes, ita scribant, ἐπὶ οὐκ ᾠδαῖς, οὐ χορὸν οἶδ᾽ ἀχέρων. quam lectionem qui primus sibi adscripsit, nõ primus excogitauit. Doctissimus enarrator huius operis, Fortè, inquit, ἐπὶ οὐ καλάμοις (vel ᾠδαῖς) οὐδ᾽ ἔρον, neque amorem. dixit enim αὐλοὶ, καὶ μετ᾽ ἐρώτων. Hæc est illius quoque cõiectura: at ego partim hanc, partim illam priorem sequens, ita legere malim, ἐπὶ οὐκ ᾠδαῖς, οὐκ ἔρον οἶδ᾽ ἀχέρων. Quid si verò ipsa authoris verba retinentes, οὐκ αὐλοὺς, οὐκ ἔρον legamus?

P.209. V. Μνήμης] Malim μνήμη: Scholiastes autem μνήμης retinens, ἕνεκα subaudit.

P.210. V. Αστέρας] Malim εἰσαθρεῖς cum Diogene Laertio legere.

V. Αστὴρ] Distichõ hoc rectius apud eũdẽ Diogenem à præcedenti separatur, & pro alio epigrammate habetur.

V. Αδέσπ.] Neroni malè adscribitur quod alioqui multo est eo antiquius: licet id aliquando vsurpauerit, & quidẽ θανόντος mutans in ζῶντος.

P.212. V. Ηόνιον] Repetitur infrà hoc epigramma titulo εἰς ναυαγήσαντας. quod tamen hæc editio repetitum nõ habet, sed ibi ad hunc locum lectorem remittit. Legitur autẽ ibi Ηιόνι pro Ηόνιον, & ὀκχύμενον pro ψυχόμενον.

P.213. V. Τίς] Vel, ὑπολέιπεται ἢ πόσον, &c.

V. Αἶσαν] Rectius ἢ ῥ᾽ ἐπὶ, &c.

V. Ην δρα] Repono Χρὴν ἄρα, ex illo ipso Herodoti loco, & aliis quibus eodem loquendi genere vtitur.

P.218. V. Τί γλ.] Malim τί γλυκύ μοι.

V. Τίμων] Vt illa verba οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἐστὶ inclusi parenthesi, ita etiam debui fortasse post τί τοι interpungere, hoc sensu, τί τοι ἐχθρόν; φάος ἢ σκότος;

P.219.V.Τειρ.] Apud Suidam pro πλοκάμοις legitur μαστοῖς, sed repugnante versus mensura.

P.220.V.Σιγ.] An χρυσοκόμαλλε.

P.223.V.Οὕτω.] Malim πᾶσ' ἣ πᾶς.

P.224.V.Αρπ.] Stare non potest ἑσπερίοιο (licet ita legat & scholiastes) sed an in ἑσπερίας, an in ἑσπέριοι mutari debeat, dubium est.

V.Η ῷον.] Legi possit & ἠῷοι.

P.225. V.Ερπων.] Pro ἀμφικέλαδον legitur & ἀγχικέλαδον.

V.Ω πόσον.] γρ' ἄ πόσοι.

P.226.V.Τρυγ.] Hanc vocem ἄνθημα suspicione mendi liberat versus secũdus pag. 422. q ab hac ipsa incipit.

P.229.V.Τιμονόη] Non malè fortasse post Τιμονόη collocabitur πλεία στήμη, vt iste lecto nomine illo, cogitabũdus apud se dicat quæ sequuntur.

P.232.V.Ας] γρ' ἧς. & apud Laertium, ἔζιστο δριμὺς ἔρως. Apud Athenæũ autem πικρὸς ἐπεσιν ἔρως.

V.Ην νέον] Athenæus pro versũ isto & principio sequentis habet, Α δηλοὶ νεότητος ἀπαντήσαντος ἐκείνης Πρωτοπόρου. Eadem & apud Diogenẽ verba reperiuntur, nisi quod προτοπλόου habet pro προτοπόρου.

V.Πρωτοϐ.] Athenæus habet ἥκεται pro ἤλθετο.

V.Μηδὲ] In vulg. edit. legitur καταχθονίοις μετ' δαίμονες, quod ferri non potest: sed, aut retinendo καταχθονίοις, mutandum est δαίμονος in δαίμοσιν: aut si seruare quis malit δαίμονος, ex καταχθονίοις, vel καταχθονίης vel καταχθονίου faciat necesse est.

P.234.V.Ηρω.] Pro δήνησι, vel ἄπνησι, vel potius ἄλλισι (ea forma qua dicitur πολύλλιστος ab Homero, eóque sensu quo alibi idem ἅδης ἀλιτάνευτος vocatur) reponendum crediderim. Nam quomodo ἄλλισι pro ἄλασι accipi possit non video.

P.236.V.Φειδίται] In quibusdam editionibus legitur δαπάνη pro δρεπάνη: sed hanc lectionem nõ solùm pictores & poetæ, (qui τὸν χρόνον δρεπανηφόρον fingunt) sed & Suidas, ita legens in verbo ψήχω, comprobat.

V.Δένδρ.] Pro διμάμματα putaui aliquãdo reponendũ esse διμμίλικτα: sed postea doctissimi scholiastæ coniecturã meæ anteposui, qui διμμήνιτα scribẽdum suspicatur. Dicetur autẽ διμμήνιτος pro διζύγοις, eadẽ forma qua ἀμύμονες.

P.237.V. ΑΣΚΛ.] Vetustiorem hoc esse authorem huius epigrãmatis ex multis coniecturis colligo.

V.Θυμὸν] Legitur etiam ὡς παρ' ἀχαιοῖς, pro οὕνεκ' ἀχαιοῖς. & illã lectionẽ habes infrà 498, vbi hoc epigrãma inter cætera, vt eorũ cõtinua series qualis in veteri codice erat, seruaretur, relinquendum esse censui.

V.Α δολοφ.] Pro κρεῖσσον siue κρέσσον apud Eustathiũ κρέσσων, nulla mẽsuræ versus habita ratione, legitur: eadémq; in parodico Mnasalcæ carmine, quod huic respõdet, nõ apud Eustathiũ solùm sed & apud Athenæum lectio inuenitur. ita enim scriptus est apud vtrũq; ille versus, Α κακόφρων τέρψις κρέσσων ἐμοῦ κέκριται. Hãc tamẽ lectionẽ miror potius quàm probo. nã vt hìc κρεῖσσον, ita μεῖζον pro μείζων positũ habes infrà p. 309, in hoc versu, Πολλὸν ὁ μὲν θηρῶν μεῖζον, ὁ δ' ἡμιθέων. At ἐμοῦ (vt habes pag. 498) magis placet, quum cætera Doricè sint scripta.

P.238.V.Οὕτως] In aliis edit. legitur πέμπτ' δῶρα, eadẽ licentia, vel eodẽ potius errore quo κρέσσων pro κρεῖσσον apud Athenæũ & Eustathiũ scriptũ esse nulla metri habita ratione, in proximè præcedente annotatione docui. Sed & de priore versu epigrãmatis, quod est ante proximè præcedens, idem dicendũ est. ita enim in aliis editionibus is scriptus est, Αἴας ἐν Τροίῃ μετ' μυελὸν εὔχος ἄεθλον.

P.239.V.Αἴας] Non videtur ferri posse μάχης, sed in μάχῃ aut μάχῃ mutandum esse.

P.240.V.Αδηλ.] Imò non est ἄδηλον, sed eius authorẽ esse Empedoclem indicat Diogenes Laertius in eius vita, hũc Pausaniã ei⁹ ἐρώμενον fuisse tradẽs. Legitur autẽ apud eũ, Παυσανίαν, & Ασκληπιάδην πατρὶς ἔθρεψε γέλα. Et Ος πολλοὺς μογεροῖσι μαραινομένους καμάτοισι, & Περσεφόνης.

P.241.V.Αλλ'] Mirus est cæterarũ editionũ in hac lectione cõsensus ἐλεω πόπος, nisi q in quibusdã ω legitur, subscripto videlicet ἰῶτα. At ego nec ἔλεω, nec ἥλεω admitti posse existimo, quẽcũque q s declinationis metaplasmũ imaginetur. In ea verò quam sequutus sum lectione apertissimũ quidẽ habemus sensum, sed ita tamẽ vt magis Latinũ q

Græcū id loquēdi genus esse videatur.

P.245.V.Χαίρετε] Legitur in quibusdā edit. οἰκλύρετε quæ lectio ex eadē hæresi manasse videtur ex qua illæ de quibus modò dictum fuit.

P.246.V.Τόν] Quædam editiones perperam hæc coniuncta habent, δύντε τι θαῦμα.

V.Γυμνὸν] Repone ὡς κάμε.

P.247.V.Δύμ.] Legendum puto ἐκρύφθην.

P.253.V.Οὐδέ τι] Possunt etiā connecti cum sequentibus hæc verba, φυσ ἔλεεινέ.

V.Αλγ.] Pro λαβέων vide nū legendum sit κωβέων. Sed & βρύξας in sequente versu suspectum habeo. neque enim βρύξαι pro βλώσαι dici posse videtur.

P.255.V.Ασκηθὴς] In vulg. edit. legitur ἀσκηθὶς, accentu numeri singularis, scriptura autē numeri pluralis. Scholiastes quoque ἀσκηθὶς scribit, exponēs tamen illæsus. At ego quin vel ἀσκηθὴς vel ἀσκηθεῖς scribendum sit, ne dubitādum quidē putaui. Non minus autem cōmodè, imò cōmodius legetur ἀσκηθεῖς.

V.Ημυσας] Quid si ἤμυσας legamus? vt sit ἤμυσας σὺ ὁ ἄριστος. vt hinc incipiat apostrophe.

P.256.V.Κλεισθ.] Legitur etiam μοῖρ' ἔκιχεν.

V.Ηνίκ'] Suspicor, vel potius persuasum habeo, pro ἀμφ' esse reponendum ἀφ', vt sit ἀφ' ἱμερτῶν ἔπεσεν pro ἀπέπεσεν ἱμερτῶν.

P.257.V.Εκ γαμωμ.] Inuenio & hāc lectionem, Εκ μι γεωμοείης.

P.261. V.Γάστα] Fortasse scripsit Callimachus εὔπνοον, vt sit, χῆροι δόμον τ᾽ ἀρὶν εὔπνοον.

P.261.V.Νυμφίον] Post ἀμφοτέρους ponenda videtur interrogationis nota. q. d. Quid quū vtrunq; simul? Alioqui accipiendū hoc esset tanquā per aposiopesin dictū. Sed quæ sequūtur, melius cohærere videntur cum illis, si interrogatiuè pronuntientur.

V.Οὐ καλῶς] Post οὐ καλῶς (quod perinde esse videtur acsi dicas, Indigna morte) collocādam puto πλείαν στιγμὴν, & pro τόδε reponendum τὸ δέ.

V.Παρθ.] Malim ἐπὶ, vt iūgatur per tmesin cū ἱέμενοι: sitq; ἐφιέμενοι pro ἐπιθυμοῦσαι. Sic in sequenti disticho ἐπὶ cum ἔκλασεν connectitur.

V.Αἴ] vt in proximè præcedēte epigrāmate ἐπὶ non ἔτι lego, & cum participio ἱέμενοι iungo, ita hic ἀπὸ nō ἀπὸ legendum cēseo, & cum ἔκλασε coniungendum, vt sit ἀπέκλασε.

P.263.V.Θαλλιον] Lege ἦπ, vt quædam edit. habēt, & cōuenit cum ἐκώκυεν. At in nōnullis legitur ἐκώκυον, quod cōuenit quidē cum οἷσι, sed cum κλαίουσα conuenire non potest.

V.Εκλασαι] Pro ἄλικην quædam ex vulg. edit. ἀλίκην, quædā ἀλιαίην habēt. Lectio illa ἀλίκην refutatione non indiget: ἀλιαίην autē etiamsi in ἀλιαίαν mutari liceret, haud scio an versum ingredi posset: significatio certè loco huic cōuenire non videtur. At ne de ἀλικίην aut ἡλικίην dubitemus facit etiā ille versus p.256, Ηνίκ' ἀμφ' ἱμερτῶν ἔπεσεν ἡλικίην. vbi reponendum dixi ἀφ' ἱμερτῶν.

P.265. V.Τίτιξ] Aptius esset fortasse πρωτοπέραν, vt iungeretur cum μολπαῖ. sed & πρωτόπρον ferri potest, vt sit aduerbialiter positum.

P.266.V.Αχεῖς] Malim ἀγραίην iūgere cum μοῦσα, eo sensu quo pag. præcedente dixit Archias οἰονόμοις πρωτόπρον χέλυος.

V.Εκκρ.] Scholiastès legit φίλοις pro φίλας.

V.Αχεα] Scholiastæ assentior reponenti ἀχεῖ: sed in eo dissentio quòd πέπτηοας legit.

P.267.V.Γαιδὸς] Aut ἐπ' ἠϊθέου χῖρι μεταπλάμενον, aut ἀπ' ἠϊθέου χερὸς ἀποπλάμενον legendum puto. Sed & quū desit nominatiuus verbi κατηύαρεν, mallem κατηύαρον legere, quàm extrinsecus μόρος aut θάνατος cum κατηύαρεν subaudire.

P.268.V.Αἰὲν] Repono χήτεύοντα. Sic pag.364, χήτεύοντα γάπη.

P.271.V.Αρτι γὰρ] Non puto mendosum esse hunc versum, sed ἰο per συνίζησιν pro vna syllaba esse habendum. Quod autem ad sensum attinet, nō dubito quin κατ' extrinsecus subaudiri debeat, vt sit κατ' σκιάν.

V.Εἰ δ'] Longè aptius esset (meo iudicio) χρηστῶν; separando hæc à sequentibus, hoc sensu, Quòd si probus es, & probis ortus.

V.Ηπιος ὢν] Legitur & Αμφίος ὤν. sed magis est recepta illa lectio.

P.273.V.Γῆ] Malo ἡ γὰρ δέξατο. i. αὐτὴ γὰρ ἡ μακεδὼν γῆ δέξατο. At schol. ἡ γὰρ

legit,& exponit qua,quo loco.quum tamen γὰρ obstet huic interpretationi. Legendo enim ἣ γὰρ nominatiuus verbi δέξατο est Εὐελπίδης.

P.275.V.Κάμμορ.] Scholiastes σὰρ δώου legit.

V.Τύμβος] Legitur etiam μεγάλων χάριν.

P.277.V.Ακριτον] Pro σαλίκων putarunt quidam reponendū κυλίκων. At scholiastes νέκταρ interpretatus Vnguētum quod nectar redoleat, ibidem ἀπὸ σαλίκων, A lecytho, vase vnguentario, interpretatur.

V.Αχμῶ] Quidam pro οἱ λυρόειν reponendum putarunt ἱμερόεντι.

P.278.V.Πολλὰ] Quid si Ανάκρεον trisyllabum facientes, πολλὰ ζυφήσας legeremus? Nō malè etiā fortasse α priori versui, β posteriori præfixissem: quibus notis alibi ad ostendendam ἐρώτησιν & ἀπόκρισιν sum vsus. Non video enim quis alius esse sensus possit, quàm vt Anacreon respondens è tumulo, dicat, Καὶ σὺ δὲ,&c.

P.281.V.Οὐ γὰρ] Quæ sunt inter ἐνέπω σε & Οὐδὲ μὴν, oblitus sum notis parenthesis includere: vt ἐνέπω repetatur post χρόνον.

P.285.V.Αειὰ] Pro ἀειπὸς malè legitur in cæteris edit. ἀπρεπέος.

P.288.V.Η χθαμ.] Sunt qui ἦ velint hîc idē esse quod ἆρα. quos sequendo, ponēda esset post κόνιν interrogationis nota. At si pro ὄντως sumatur, ponēda post κόνιν fuerit πλεία στιγμή.

V.Γαῖα] Apud Diogenem ἐν κόλπῳ. sed malo κόλποις, quod & in epigrammate huic simili habes pag.seq.

P.289,a.V.Δαιό.] Non ποθ' ἑαυτῷ, sed ποτὶ αὐτῷ scriptum est apud Diog.

V.Οσσον] Scholiastes μήνυσε exponit Excogitauit: sed quid si ἤνυσε legeretur?

P.291.a.Τοσ πολ.] Apud Diogenē τῷ πολυφροντίστῳ, dorica terminatione,& ὄρει. At vet.cod. ὄρει.

V.Η δ' ἐτ.] Apud Diogenem εἰ δ' ἄγε σύ μοι Βουλεῦσον.

P.292,a.V.Εἶπεν] Post εἶπεν habetur eadem interpunctio apud Diogenē quæ hîc: at ego ea nihil opus esse crediderim,& esse εἶπεν ὁ δὲ pro ὁ δὲ εἶπεν.

V.Τὴν δ' ὁλ.] Apud Diogenem, ἐς οἰκίον ἤγαγε.& in vet.cod. ἐς οἰκίον ἤγετο.

V.Οὕτω] Apud eundem, Οὕτω καὶ σὺ Δίων. quæ lectio mihi magis probatur.

V.Κλεινοῖς] Non κλεινοῖς sed κλεινῆς habet idem.

V.Ες σκυθ.] Pro μογήσας legitur apud eundem πλανηθεὶς, eodem sensu.

V.Δάκρυα] Ita omnino legitur apud Diogenē hic versus, nisi quod ἰλιάδεσσι pro ἰλιάδεσσι errore typographico positum est. Stare tamen sic nō potest nisi μὲν vi aspirationis sequentis produci dicamus.

V.Σοὶ] Melius stat versus cum ea lectione quam habet Diogenes, καλῶν ἐπινίκιον ἔργων.

V.Οὐκ] Rectius ἀνὶ λέχθη.

P.293,a.V.Ως ῥα] Recti⁹ & post θανών & post Ηρακλείδην in fine versus praecedentis tolletur interpunctio, vt appareat ἅπασι iungi cum ἀνθρώποισι. etsi duriuscula est hæc traiectio.

V.Πῦρ] Pro ἔκπιες ἀθανάτων in vet. cod. Diogenis legitur ἐξέπιες θάνατον, quod per appositionem dictum fuerit.

P.294,a.V.Σῶμα] Apud eūdem legitur ἀφιδρύσασα & ἴδατι.

V.Εσβεσεν] Apud eundem γρ' ἐν βλεφάροις pro ἐκ βλεφάρων.

V.Ηρακλ.] Pro τί μιῶ scriptum est apud Diogenem τί μ' ὦν, posito videlicet Ionicè ὦν pro οὖν. sed nihil causæ est cur nostram lectionem reiiciamus.

V.Αρπακτὴς] Apud eundem γρ' ἁρπακτήρ.

V.Κτίνας] Habent quidem ἔκτεινας, vt hîc, vulgatæ Diogenis editiones, sed vet.cod. ἔχλυσας, quibus assentior.

V.Εἰς κερατ.] Sunt qui non εἰς κεράτινα, sed κεράτινος hos versus esse scribāt.

P.289,b.V.ΠΛΑΤ.] Quū hoc epigramma nō sit εἰς Πλάτωνα, sed Πλάτωνος, non satis conuenit huic titulo εἰς φιλοσόφους.

V.Ωπλαι] Legitur apud Diogenem, καὶ πάντη πᾶς τις ἐπιστρέφεται.

P.301.V.Τεῦξε] Reponendum puto τόδ' ὡραῖον.

V.Εστὶ] Suspectus est mihi articulus τὴν.

V.Αἴκ' αὐγαὶ] Non solùm κύδαι reppono, sed & ποτέθηκ', vt in fine præced. epigrammatis ποθορῆν,& suprà πρ' ρχευ. vbi schol.malè reponit προσέρχου.

P. 303.V.Μοῦσ] Malit fortasse aliquis τί μου.

P.306.V.Τέχνα] Latere videtur aliquod mendum sub ἐξεπόνησεν, propter quod non stet versus.

P. 307. V. Ἀγρ̃ιος] Scholiastes legit μετ' ἀλκλείας, & interpretatur, Cũ hac superbia tua. Certè quin ἀκλείοις mendosum sit, minimè dubito: sed an hæc castigatio è proximo petita, sit genuina, id verò dubium mihi est. aliquid enim aliud postulare sentẽtia huius loci videtur.

P. 311. V. Θαῦμα] Sunt qui ἄλκαν scribendum censeant, & pro vro accipiant, quòd taurũ per omnia referat.

P. 313. V. Νόσφ.] Malim τὸν χήρων.

P. 317. V. Οὔ ποι] Rectiꝰ, vt opinor, τί πόδ' à sequentibus separabitur, posita post πόδ' interrogationis nota, nõ post κλύσω. hoc modo, ἀτὰρ τί πόδ; ἄλλο τι κλύσω.

V. Αἰεὶ] Vel ἤ τις.

P. 320. V. Καὶ] Priore loco legendum puto τί δός.

P. 321. V. Ἀντιτ.] In quibusdã edit. legitur ἀδοιδῆνη. sed aptius est sensui futurum, cui etiam potius quàm præsenti actiua significatio dari solet.

P. 322. V. Χάλκ.] Epigramma istud hinc in suũ locum transtuli: quod & in aliis multis factum fuit, sed & in quibusdam præterea faciendum erit.

P. 323. V. Ἐξεσ'] In vulg. edit. legitur Ἐξεσ' οἷαν ἆρης.

P. 324. V. Πρόσθ.] Hoc epigramma in cæteris edit. non hic (vbi suus est ei locus) sed infrà collocatũ habetur, post epigramma Leonidis Tarantini iambicis versibus scriptum, quod habes pag. 326 & 327.

V. Πραξίτ.] In Ald. edit. & quibusdã aliis post Πραξιτέλης habetur πλειάσιμον. qua posita non video quis esse possit huius epigrãmatis sensus: at sublata illa mihi videtur esse manifestissimus. Antea quidem (inquit) ille pastor in Idæis mõtibus illã cõspexit cui primæ pulchritudinis delatæ sunt partes: at Praxiteles eandem Cnidiis conspicuã proposuit, Paridis testimonio suũ artificium comprobans.

V. Καὶ λέξ.] In quibusdam editionibus pro φρύγα legitur πάελ: quæ lectio videtur è scholio margini adscripto in contextum irrepsisse, detracto ν, vt versum posset ingredi.

P. 325. V. Ἐς τί] Miror quam aliam lectionẽ & quẽ sensum sequutus scholiastes scripserit, μὴ θρασὺ ἄρη, δέδοικα subaudi. Post μὴ autẽ reliqui hypodiastolen licet curiosius positam, ne μὴ cũ θρασὺ iungeretur.

P. 327. V. Εἰς ἄγαλ.] De epigrãmate hinc in alium locum translato lege annot. quæ proximam præcedit.

V. Καὶ μερ.] Quid esset ἐγγηρέαμην, & quis ex hac lectione elicipoßet sensus, quum diu sed frustra quæsiuissem, tandem vnius literæ mutatione mihi visus sum ad veram scripturam peruenisse, reponẽdo ἐγεράμην, à γεραίρω, id est decoro. Quem sensum, vt aptissimum & apertissimum, in hac mea interpretatione sequutus sum,

Et genus humanum decoramus, Pallas oliuâ,
At ego dulci uuæ vinifera latice.

P. 329. V. Τρύγανον] Legitur etiã δρόμεζον.

P. 331. V. Χερσὶ] Legendũ μελιτίδίαις vt habes hic, non μελινδίαις. Sic pag. 411 λιτίδίω.

V. Φρωυ] Pro πλάτω habet Athenæus βάλλω, deinde Οὐκ ἔτ' Οἰπνύων, pro Οὐκ ἔτι πεζεύων.

V. Θεσσ.] Legitur etiam ἐν κυθερείης, subaudito fortasse datiuo ἱρῷ.

P. 333. V. Πτωά] Malim λαμπάδα δ' Ἀρτέμιδος.

P. 334. V. Βάρβ.] Lege Καναχᾶ, superposita nota nominis proprii viri.

P. 335. V. Ρίψας.] Etsi pro μετ' ὕδασι non dubitabam reponendum esse μεθ' ὕδασι, mea tamen vnius coniectura fretus nihil mutare ausus fui: postea verò meam illam coniecturã versu illo confirmari animaduerti, Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι ἁμαδρυάδες.

P. 339. V. Κινήσης] Legitur & Νικήσης, sed perperam.

P. 343. V. Αἰσχρὸν] Possunt etiam extra interrogationem hæc legi.

P. 345. V. Ως] Crediderim pro ὅτι reponẽdum esse ὅ, τι, vt sit, τούτων κύελός εἰμι ὅ, τι δύναται, & c. pro ἃ δύνα. Sic sæpe apud veteres etiam scriptores nomẽ singularis numeri redditur plurali, & quidem in huiusmodi loquendi genere, vel maximé.

P. 347. V. Τὸν γὰρ] Huic versui debuit præfigi literula β, nõ penultimo. Est enim responsio ad proximi versus interrogationem, perinde acsi dictum esset, Ὅτι τὸν ἅπαξ.

V. Τοῖον] Dele literulam huic versui præfixam. ab eodẽ enim hoc distichõ pronuntiatur à quo & præcedens.

P.354.V.Ἐν λυκ.] Sunt qui reponant λυκείῳ.

P.359.V.ἀφύλ.] Legendum puto πωλαστικόν.

P.361.V.Πολλ.] Repone ἐξ ἐμέθεν, licet repugnātibus cæteris editionib⁹.

V.Ἐνθάδε] Inserenda est aliqua particula ad implēdum versum: ego γὰρ post ἐνθάδε commodè inseri posse censeo.

P.369.V.Ἐνθα] Rectius legetur δ' ἀπάρξει.

P.373.V.Τιμῶ] Apud scholiastē legitur κυρῶν, puerorum. sed eum aliter scripsisse existimo.

V.Τοῖον] Malim Ξεινοκλῆς legere.

P.376.V.Σιγᾶς;] Possunt hæc legi etiam citra interrogationē post σιγᾶς & post οὐ λαλέεις.

P.378.V.Παίγνια] Pro ἐπιπρότροπος libenter reposuerim ἐπιρόρροπος.

P.381.V.Τοῦ αὐτοῦ] Imò (si Diogeni Laertio credimus) eius ciues hoc epigrammate sepulchrum illius ornarunt.

V.Μουσῶος] Apud Suidam, Μῦσος ἐπί.

P.382.V.Εἴη] Post hūc versum habet Ald.edit. distichō, Μὴ νεμέσα βαιοῖσι &c. quod temere hîc alieno loco positum est, quum iam suprà, & quidē suo loco, habeatur, p.355.

P.383.V.Σπεῖσον] In cæteris edit. malè post ἄσχοι δ' ἐκείνου collocata est τελεία στιγμή, & positus titulus εἰς Ἀρίστιππον qui orationem interrūpit. quod vt vitarem, hunc titulū alteri coniūxi, & ante ἄσχοι δ' ἐκείνου spatiū albū (vt loquimur) reliqui, vt hæc à præcedentibus separata esse ostenderem.

P.384.V.Ἐνθον] Talē interruptionem post hunc quoq; versum & post eū qui ab hoc est quintus, habent cæteræ editiones. sed & alibi, vt poterit lector ex illarum cum hac nostra collatione cognoscere.

P.385.V.Λεσβ.] Vide num εὔνυμον reponi debeat.

P.398.V.Ἔπρεπε] Pro μιν libenter reposuerim μίν, hoc sensu, ἔπρεπε μὶν τόπον ἑστάμεναι χρυσέῳ ἐν ἀγάλματι, οὐχὶ δ' ἐν χαλκῷ, τοῖς ἄλλοις εἴκελον. i. ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. quasi hic ex eadē ex qua alii & nō pretiosiore materia statuam accipiens, in ordinem cogi videatur. At scholiastæ emendationem non intelligo.

P.406.V.Ἀλλ'] Interpunxi post ἄνδρας, licet dissentiētibus cæteris editionibus: vt sit, ἔπι κονείζων ἐνίκας ἄνδρας ἡβήσας, ἐνίκας τοὺς ἥλικας· γηράσας δὲ, τοὺς νέους.

P.409.V.Κωνς.] In Ald.edit. post Κωνσταντῖνος ἦν habetur interrogationis nota.

P.411.V.ΕΙΣ] Cæteræ editiones falsò præfixum habent titulum ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ, &c. tāquam generalem, quum primū duntaxat epigramma ad eum pertineat.

P.414.V.Δαίμοσιν] Legitur etiam θαλασσοπόροις.

V.Δῶρα] Pro παρ' ἀκταίης reponendum puto παρακταίης. cuiusmodi aliquot menda in hoc opere obseruaui: ex quibus est ὑπ' ἠπείρων pro ὑπηπείρων, in hoc ipso libro, titulo ἀπὸ κυνηγῶν.

P.418.V.Θῆκε] Ante προτιπρὴς interpungendū est, quū hæc verba προτίπρης λείψανον ἡλικίης per appositionē (quā vocant) ponantur. Ideo etiā post κόμας collocāda tantū fuit hypodiastole: perinde ac si ita dictū esset, νῦν μόλις εὖρων &c. θῆκέ σοι αὐτὴν, λείψανον, &c. Cæterùm ad accendendū iuuenum studiū, meā epigrāmatis huius interpretationem, & postremi insuper distichi alias quinquaginta varias interpretationes (verbis quidē certè diuersas, sed sensu easdem) placuit adscribere.

Vir tuus Anchises, correptæ cuius amore
Ida tibi propero sæpe petita gradu,
Nigrum hunc inuentum vix circa tempora crinem
Annorum tibi dat relliquias iuuenum.
At dea (nanque potes) primam mihi reddito pubem,
Vel cani placeant vt placuere nigri.

Aut sic vltimū hoc distichō interpretare,

At dea (nanque potes) florem reuocato priorem,
Vel da, ceu iuuenem, posse placere senem.

Potes & ita reddere,

Tu, dea (nanque potes) rursum iuuenescere dona:
Vel placeam uetulus ceu placui iuuenis.

Hoc quoque modo sensus exprimetur,

At dea (nanque potes) florem vel redde iuuentæ,
Quóue iuuenta fuit, esto senecta loco.

Vel his verbis,

At dea vel mihi ver ætatis redde prioris,
Vel, tibi gratum vt ver, grata fac vt sit hyems.

Aut ita,

At dea uel nigrum canis reuocato colorem,
Gratia vel canis sit velut antè nigris.

In eundem sensum,

Sed mihi vel vitæ cursus retrogradus esto,
Currat quo cœpit vel tibi grata pede.

Aliter,

At dea præteritum, fac præsens nunc sit vt annus,
Vel par sit præsens nunc tibi præterito.

Vel hoc pacto,

Sed diua ætati me nunc reddásve priori,
Posterior ue haud sit grata priore minus.

Vel sic,

At dea, qualis eram, facito sim nunc quoque talis:
Aut tibi, qualis sum, nunc quoque fac placeam.

Vel in hunc modum,
Sed mihi præterita est si non reuocabilis ætas,
In me præteritus fac reuocetur amor.
Vel his verbis,
At quamuis anni nostrum minuere decorem,
Ne tuus in me ideo diminuatur amor.
Aliis verbis,
At nostram quondam comitans amor ille iuuẽtam,
Hanc si non reddis, sit comes & senio.
Aliis verbis,
Corporis at quamuis nostri decus (eheu) senescat,
Ne tuus in me itidem diua senescat amor.
Vel hoc modo,
At tu nunc oculos ad formam verte priorem,
Aut ne oculis hæc sit grata priore minus.
In eundem sensum,
Sed vel tu ætatem te finge videre priorem,
Diua, priori istam finge vel esse parem.
Vel ita,
Verùm ceu nigros senium mutauit in albos,
Mutetur ne odio pristinus ille fauor.
Vel sic,
Sed si damna meos pateris sentire capillos,
Esse & contemptos ne patiare tibi.
Vel ita,
At dea, si non vis mihi reddere dona iuuentæ,
Insipe amicitiæ reddere dona tuæ.
Vel hoc modo,
At dea, si nostræ sit terminus iste iuuentæ,
Ne sit amicitiæ terminus iste tuæ.
Vel sic,
At dea, si prædam me nunc finis esse senectæ,
Præda tuus senio fac dea ne sit amor.
Aut ita redde,
Sed mihi si pateris crines succrescere canos,
Sim canus, canum dummodo Cypris amet.
Vel sic,
Verùm aut eripias fatis me diua senectæ,
Aut mihi ne tuus hic eripiatur amor.
Vel sic,
At senium vires inuidit si mihi firmas,
Inuideas firmam ne mihi diua fidem.
Aut ita interpretare,
At communem in me legem seruante senecta,
Fac tibi seruetur lex vt amicitiæ.
Potes & ita vertere,
Sed fac Parca meos rigidè ne computet annos,
Aut amor ille tuus computet hos ne caue.
Vel sic,
At mihi si senium crines mutauit, amorem
Tu dea mutari ne patiare tuum.
Vel hoc pacto,
Verùm si cani caput hoc lasere capilli,
Illæsa at laeso sit tua Cypri fides.
Vel ita,
Cætera sed patiar rapiat mihi tempus, amorem
Dum pariter rapiat non mihi diua tuum.
Potest & his verbis sensus exprimi,
Sed quod tu in me permittis habere senectam,
Hoc in amorem tu ne sine ferre tuum.
Vel his verbis,
Sed mihi si non vis naturæ iura nouare,
At nec amicitiæ tu mihi iura noues.
Vel his verbis,
Sed quamuis formæ senium detraxit honorem,
Diua tui maneat firmus amoris honor.
Sensum & hæc verba exprimunt,
Quod si formæ fugit, nec vis reuocare fugacem,
At tuus vna sit ne fugitiuus amor.
Vel sic verte,
Sed speculum vt nequeat notos agnoscere vultus,
Hos amor agnoscat nunc quoque diua tuus.
Vel sic,
In vetuli amplexus si tu tamen ne recusas,
Inuito iuuenis fac maneam senio.

Aut ita interpretare,
Sed si diua tuo vetulum haud dignaris amore,
Forma mihi fac eo digna redire queat.
Vel ad hunc modum,
At dea, quæ iuueni mihi conciliata fuisti,
Nunc quoque ceu iuueni concilière mihi.
Vel sic,
Gratia sed nequeat si canis conciliari,
At maneat quæ iam est conciliata nigris.
Aliter,
Sed si non reddis quam posses diua iuuentam,
Saltem oculus iuuenem me tuus esse putet.
Vel ita,
Sed quamuis solitum non seruet forma tenorem,
Sit tenor ille tuæ firmus amicitiæ.
Vel sic,
Sed mea (ni prohibes) inconstans sit tamen ætas,
Dum ne amor inconstans sit mihi diua tuus.
Alia interpretatio,
At tu vel cursum properantis siste senectæ,
Illius cursum vel tuus æquet amor.
Alia interpr.
Integra sed nostræ si non est gratia formæ,
Integer at sit amor non minus ille tuus.
Potest & sic reddi,
Sed labem aspergi nostris sine diua capillis,
Dum maneat tuus hic illabefactus amor.
Vel sic,
Sed facilè patiar quæ damna dabuntur ab annis,
Dum tuus annorum damna rependat amor.
Vel hoc modo,
Verùm quo mage sunt mihi fata maligna senectæ,
Hoc magis esto tuus Cypri benignus amor.
Non malè verteris & ita,
At mihi si nequeat flos, diua, manere iuuentæ,
In me qualis eras flore manente, mane.
Vel sic,
At mihi dissimilem nunc me reddente senecta,
Ipsa tamen similis sis in amore tibi.
Vel ita,
Sed iuuenile decus non agnoscatur, amorem
Erga me agnoscam dummodo Cypri tuum.
Vel sic,
Sed nigri pereant, cani subeántque capilli,
Dummodo diua tuus sit mihi saluus amor.
Quid si & ita vertas?
Verùm aut adde tuo nunc o dea calcar amori,
Aut hisce aut annis inice fræna tui.

V. Τὸν στάχ.] Pro *κομίσαι* (quod versus non admittit) vide num scribendũ sit *ἐγκομίσαι*.

P.429. V. Ἀλλ'] An Ἀχαιάπτιν.

P.430. V. Τεχν.] Sunt qui reponant *τελλοφόροις*.

P. 434. V. Δέρμα] Vocẽ Τελέσων, quæ in Aldina editione desideratur, Suidas quoque habet.

P.436. V. Κωφ.] Suidas hunc versum citans habet ἔχιμμα, vt hic scriptũ est: adeo vt de hac lectione dubitandũ non sit.

P.440. V. Ερμ.] Pro *περινέῳ* reperitur etiam scriptum *βριξ.νέῳ*; sed perperam, vt opinor.

P.441. V. Δαφνίς] Repone *περὶ* pro *περ*, vt legitur apud Suidam quoque. Idem *συνελκταί* habet.

ff. i.

V.Χίρος] Apud eũdẽ Suidã pro παίδε scriptũ est παίδι. sed siue παίδι siue παίδε legas, non video quæ ratio iniri possit interpretandi huius loci, nisi ex χίρος, (quod & apud eum scriptum est) faciamus χῖρας, & ἀεργηλὰς mutato accentu reponamus. vt sit, κορωνὰν παίδε βαρύνομᾶν χῖρας ἀεργηλάς. vel, κορωνᾶν βαρυνομᾶν παίδε χῖρας ἀεργηλάς. i. quæ hasce ignauas manus grauatur & quasi dedignatur. Pro, Quæ fert grauiter se gestari hisce ignauis & præ senio languidis manibus.

P.444.V.Τίς] Suspicor suppositi-tium esse θνητῶν.

P.448.V.Η γὸ] Rectius fortasse post βάλλει poneretur interrogationis nota.

V.Νῆ τὶ] Pro θέλω quædam editiones habent μέλω: sed nostram lectionem confirmat hic qui habetur infrà locus, -- ἐπεὶ σέο μῦθον ἀκούειν Ἤθελον ἢ κιθάρης κρούματα δηλιάδος. Hîc apertè θέλω pro malo ponitur, vt apud Homerum βούλομαι. Sed & in alio huius libri loco αἱρεῦμαι ἀσεβεῖν ἢ ἀποθνήσκειν eodẽ planè modo dictum est.

P.449.V.Καὶ τί] Προσηκάτλω (inquit scholiastes) mansueté. Alii πρὸς ἡκ' ἀκὴν, Quieta & suppressa voce loquor. Ego verò προσηκάτλω corruptum esse & aliter emendari debere existimo.

P.450.V.Τὸν] Vel ἀπαυδήσαντα πόθοις.

P.451.V.Γρὸς] In cæt. edit. legitur vel ἄθρεπτον, vel ἄτρεπτον. sed nõ dubium est quin ἄτρεστον author epigrammatis scripserit, quo exprimeret quod præcedẽte epigrãmate dixerat ἀθαμβῆ

P.452.V.Γλυπτ.] Legitur & βελθομένω θαλάμων. Sed & sensus & Suidas alteram lectionem confirmant.

P.453.V.Αλλά] Rectius φρονέης, vt χαλάσῃς.

P.457.V.Ισάμβοι] γρ' ἰσαμβοις.

P.458.V.Τοῦτον] Pro αἰδοῖ scribendum videtur ἄδυ.

V.Αλλ'] Quidam putant reponendũ κήδεται pro φείδεται: sed videtur satis cõmodus ex φείδε elici sensus.

P.459.V.Θελγ.] Pro βουλόμενος reposuerim libentius ἱμόμενος quàm βαλλόμενος, cum scholiaste. Sed tum fuerit ἅψαιν scribendum.

P.460.V.Τὸ στόμα] Pro βάλλεις crediderim scribendum θάλλεις. Scholiastes tamen retinet βάλλεις, & exponit Nos saucias, subaudiens etiam κατά.

P.468.V.Εξήκ.] Legendum videtur λυκάβαντας, imò nõ debui fortasse de hac castigatione dubitare.

P.470.V.Γλωπ.] Quædam edit. κλῶμαι, quædã κλάομαι habent mẽdosè, pro κλώμεθα.

V.Οἴδε] Vel, καὶ τί φθώμαι Ορνεον;

V.Η φίλ.] Legitur etiam χαλεποῖς pro χρηστοῖς.

P.474.V.Σαώ] Non dubium est quin φίλη legẽdũ sit, subaud. aduerbio ὦ. cæteræ tamen edit. habent φίλαι.

V.Αὐτη] Totum hunc locum ita potius legẽdum censuerim, καὶ εἴ ποτε χαιρὸς, ἐτόλμων. Ηρυθρία. τί πλέον; τὸν πόθον ἠθάνετο.

P.475.V.Ω πλ.] γρ' λογισμῷ.

P.478.V.Μοιχὸν] Quædã edit. hîc interrogationis notã appositã habent.

V.Εἶπ.] γρ' αὔλαις pro αὐγαῖς.

P.481.V.Ορκοις] Legitur etiam μὴ βαίνειν, sed rectius δύνειν.

P.482.V.Αλλ'] Pro ἐπιορκῶ, siue ἐπιορκήσω (vt quædã habent edit.) reponit scholiastes ἢ ἐπὶ Κροίσου. subaudiens πόλιν, & intelligens Sardis, quæ Crœsi regia vocatur ab Horatio. Ego ἐπέχω.

P.484.V.Οὐ δυώ.] Scribendum φίλοι, vt stet versus.

P.486.V.Τῷ] Platonis est hoc epigramma, si Diogeni Laertio in eius vita credimus.

HENRICVS STEPHANVS LECTORI.

PRO annotationibus has annotatiunculas dare me coegerunt non tẽporis sed chartæ (quod mirum videri possit) angustiæ. In eas autẽ me redigebat Sophocles, qui quum eodẽ tẽpore eiusdẽ formæ charta excuderetur, plures ab eo paginas nec vi, nec clam, nec precariò obtinere potui. Tanti autẽ meas illas annotationes esse non putabam vt editioni alterius horum operũ moram afferre deberent. Ego igitur ex duobus malis minus eligens, & in mea scripta meo iure

vtens,adeo lituris non peperci,vt vix decima pars eorum quæ in opus hoc annotaram,eas effugerit.Quod te celare, lector, nolui, ne aut nimiam harū annotatiuncularum breuitatem pariter & ieiunitatem aut nimiam harum literarum mirareris exiguitatem.Quum enim integræ illæ annotationes multorum locorum explicationem haberent quos doctissimus alioqui scholiastes Brodæus prætermiserat,aut in quibus explicandis mihi non satisfecerat, his earum reliquiis ea potissimùm quæ ad varias lectiones pertinēt(quæ etiā præcipuè expectatum iri à me existimaui) persequutus sum.Quod igitur nunc vnum queo,iuuenes moneo vt attentè opus hoc legant. siquidem sub epigrammatibus quæ frigere alioqui videntur, festiuos iocos, si illa introspiciantur diligentérq; excutiantur,delitescere dico.Exēplo vno cōtentus ero. en pag.164,κλαίειν τοῖς παριοῦσι λέγει. nemo est qui prima fronte non exponat simpliciter, παραινεῖ τοῖς παριοῦσι κλαίειν,vel κελεύει τοὺς παριόντας κλαίειν.(qui enim dicit κλαύσατε, id est flete, is vt fleamus imperat siue hortatur) sed quid argutum, quid acumine Lucillii dignū habebit hoc epigrāma?Imò verò ne Pallada quidem dignum censeri meritò poterit.Verùm hoc introspice:inuenies in recessu coniunctam illis verbis esse festiuam allusionem ad illud ἀπειλητικὸν loquendi genus, κλαίειν σοὶ λέγω, quod & οἰμώζειν σοὶ λέγω dicitur. quasi hic bonus vir aliter specimen artis suæ edere non potuerit ,quàm viatoribus immerentibus & sibi incognitis imprecando atque minitando.

NVNC de hac editione pauca.Multos ea locos,sed nullos tamē(nisi vbi apertissimus erat error)ex coniectura emendatos habet.Ex falsis interpunctionibus ortos errores excipio,in quos ius mihi esse existimaui. Quum autē in cæteris editionibus præfixus vnicuique libro numerus titulorū(qui κεφάλαια hic vocātur)alicubi numero qui in ipso libro est,non respōdeat: quum multa epigrammata sub eodem titulo de iisdem rebus & personis in eundem sensum scripta diuulsa sint:quum libro tertio,sub titulo in celebrium poetarum,Orpheus,Musæus,aliique multi celeberrimi & vetustissimi poetæ positi sint: quū alicubi ad particularem titulum epigrammata diuersa tanquam ad generalē referantur: quum ibi carmina multa quæ separari debent, coniūcta sint,contrà quæ coniungi vnóque tenore continuari debent,interrupta sint: quū interdū positū sit nomen τοῦ ἐπιγράψαντος pro eius nomine ᾧ ἐπιγέγραπται,& vice versa: quum ἄδηλον aliquoties ponatur vbi author non ignoratur, quum non pauca etiam ἀνεπίγραφα sint:quæ his ego aliisque multis vitiis remedia adhibuerim,ex huius editionis cum aliis collatione quàm ex meis verbis intelligi malo.

At titulis qui ordine alphabetico collocati non erant,sedem suā mutare, aut epigrammata ex titulo vno in alium cui magis conuenire videbantur, transferre,nequaquā ausus fui. Sed & nomina eorundē ἐπιγραμματοποιῶν vt variè scripta inueni,ita etiam variè scripta reliqui, dum quid certius de illis cōperissem. Sed nec in illis nominibus quæ modò cum adiunctione, modò sine illa scripta sunt,quicquā immutaui. Sunt & alia fortasse (imò verò quin sint non dubito) à me hac in editione præstita : sed re quàm verbis maiora esse mea volo.

Venio igitur ad epigrāmata quæ addidi. Veterū heroū epitaphia epigrammata,quibus primum locum dedi, me olim Florētiæ ex veteri quodam Mediceæ bibliothecæ codice descripsisse,antea indicaui : è quibus quæ transtulisse Ausonium dixi,ea in posterioribus duntaxat eius poematum editionibus quærenda esse moneo. Illa quoque χειρόγραφα pag.535,ex vetere codice epigrāmatum descripsi, quod Louanii habebat Iohannes Clemens Anglus. Cætera omnia quibus nomen scriptoris vnde sumpta sunt,non adscripsi,ex Herodoto, Pausania, Strabone, Sotione, Athenæo, Stephano, Diogene Laertio, Suida, Eustathio descripta esse scito:illud quidem pag.503, Ἡμιτ. βουλαῖς, & quæ sequuntur, pag. 504.505.506.507.508,ex Pausania,magna ex parte.Quod pag.509 inchoat,ex eodem: quod ei proximū est,ex Stephano & scholiaste Aristophanis. Hoc,Τοιάδε, &c.ex Strabone:istud,Θεῖος,&c.ex eodem illo Mediceæ bibliothecæ codice: cætera quæ hæc & sequens pagina habet,ex Athenæo. Quæ deinceps posuimus epigrammata,quibus suorum authorum adscribūtur nomina,ex Athenæo cūcta

propemodum,aut ex Diogene Laertio,aut ex illis quos ibi nominauimus, huc trãslata fuerũt.Sed ex Diogene ea potissimùm quæ in philosophos scripta sunt. Theocriti quidem certè epigrammata non aliunde quàm ex eius poematum calce accepimus, sed ea quæ iã hoc volumine contineri memineramus, omittentes. Synesii epigrãma pag.532 ex eius libello περὶ δώρου (qui inter cætera eius opera excusus non est) depromptum fuit. At eorum quæ habes pag.533, primum ex Strabone,quintum & sextum ex Suida,septimum ex Ammonio,cætera ex Athenæo petita sunt. At quod inchoat pag.sequentẽ, à Stobæo refertur, & Apollodoro etiã excuso Romæ præfixum habetur. Quæ huic subiuncta sunt,vnde sint,ibi annotatum est.Illa autẽ χειφώδη vnde habuerim, modò dixi. At eorum quæ pag.537.538.539 leguntur,primum Euripidis scholiastes suppeditauit,cætera vsque ad Σθεννώ ποι,&c. Pausanias. Quæ sequuntur in philosophos, suppeditauit Diogenes Laertius, item illud εἰς Ακρωνα, quod & apud alios inuenitur.Quæ autẽ illud excipiũt epigrãmata,ex Pausania mutuat⁹ sũ:quæ q; vnico versu aut vno tãtùm & alterius principio cõstẽt, imperfecta iudicari nõ debẽt. Ipse enim Pausanias de epigrãmate ad cuius versum additur ἔλιπον,scribit,ἐπίγραμμα δὲ ἐπ' αὐτοῖς ἔπος τὸ ἑξάμετρον· καὶ ὀνόματος ἐστὶν ἑνὸς ἐπὶ τῷ ἑξαμέτρῳ προσθήκη.Quæ verba mendi etiã suspicione apud me liberãt illud epigrãma, scriptũ suprà,pag.508,Ἑρμῆ τετρακέφαλε,καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον,Πάντ' ὁρᾷς. Primum enim epigrãmatum vsum vt magnã simplicitatẽ ita & libertatẽ in texẽdis versibus habuisse,nihilq; aliud fuisse initio ἐπίγραμμα quàm ἐπιγραφὴν(eámq; nudam interdum, vt videre est in multis eorũ quæ retuli in titulũ εἰς ἀναθήματα) exempla nos varia docẽt.Epigrãma certè de Cyro soluta etiã oratione scriptũ à Strabone affertur.& Pausanias hanc vnã vocem Ἐνυάλιος epigrãma vocat. ἐπίγραμμά ἐστιν αὐτῷ Ἐνυάλιος,inquit.id est ἐπιγραφὴν ἔχει,vel ἐπιγέγραπται αὐτῷ.Apud quem,vt & apud alios, obseruãda sunt & hæc, φησὶ vel λέγει τὸ ἐπίγραμμα, sequẽte infinitiuo.Et breuius etiã Eliac.2,ἐπίγραμμα μὲν δὴ ἐστιν αὐτῷ Γλαῦκον Δεινομένους ἀναθεῖναι,pro φησὶ vel δηλοῖ τὸ ἐπ' αὐτῷ ἐπίγραμμα.vt breuitatis itidẽ studio ἐπιγράφαι αὐτῷ pro τῷ ἀνδριάντι vel τῇ εἰκόνι αὐτοῦ, & ἀνέθεται αὐτὸν pro τὸν ἀνδριάντα vel τὴν εἰκόνα αὐτοῦ dicebant. Iam verò quoniã epigrãmata aut εἰς τὸ τοῦ ἀνδριάντος βάθρον, aut εἰς πινάκιον,aut εἰς στήλην (& quidẽ κυβοειδῆ, vt ait scholiastes Sophoclis)incidebantur siue insculpebãtur,idẽ Pausanias alicubi ita etiã loquitur,στήλην ἀνέθεσαν λέγουσαν,pro στήλην ἐπίγραμμα ἔχουσαν ὃ λέγει. Atq; hic ferè fuit primus epigrãmatũ vsus:quẽ verò postea varius extiterit,ex libro nullo melius quàm ex hoc cognosci potest.Eius porro quã dixi in texẽdo versu libertatis,exẽplum esse potest illud Simonidis epigramma,p.513,Ἡ μέγ' ἀθην.&c.quod item proximè sequitur.

Sed neq; hoc prætereundũ est,passim apud Pausaniã atq; alios scriptores Græcos ἐλεγεῖον vocari quod vocatũ postea fuit distichõ:& ἐλεγεῖα,vbi plura sunt.Quũ tamẽ citatur Ion ἐν τοῖς ἐλεγείοις,intelligũtur elegiarum versus: quales ego multos addere potuissem,si alios quàm epigrãmaticos addere libuisset.Sed nõnullos potius (de quo te admonere oblitus erã)q; tales nõ essent,hinc summoui: è quorũ numero fuerũt quidã ex idyllio Theocriti sumpti,Εὐνεῖκα μ' ἐγέλαξε,&c. At illi versus qui in cæteris edit.librũ septimũ proximè sequũtur,Τίς,πόθεν,&c.nõ quòd epigrãmatici nõ sint,sed quòd ἄδηλοι falsò dicantur, quum authorem eorum esse cõstet Ianũ Lascarin,reieci. Nã si noua veteribus miscẽda putauissẽ,nõ illa duo solùm sed & reliqua eius omnia edidissẽ. Verùm tãtum abest vt illa huic operi addenda censeã,vt potius alia multa ipsorũ etiã veterũ carmina ob eã quã attuli rationẽ summoueri ex hoc opere cupiã. At cõtrà author editionis quæ Venetiis antè aliquot annos prodiit,nõ erubuit,pro magna epigrãmatũ accessione quã in titulo pollicitus erat,septẽ aut octo versiculos Anacreontis dare,qui præterquam q; nihil cũ epigrãmatis cõmune habent,etiã deprauatissimi sunt. Nec alia re quàm multis mẽdorũ millibus locupletata esse cõperitur illa editio, quã tamẽ superioribus longè castigatiorẽ prædicare nihil eũ puduit.Sed qs pudorẽ in perfrictæ frontis hominibus quærat? Vale lector,& nostris laboribus faue.

Pagina 512.V.27,pro ἧς αὖ repono ἧ σεῦ ex coniectura. Sunt & quidam loci in epigr.ex Athenæo & Laertio sumptus quos quia ex uet.cod. emendare non potuimus, coniecturæ lectorum relinquimus.Ex mendis uerò nostris unum & alterum in annot. correximus: cætera quæ deprehendimus, quia in parte duntaxat aliqua exemplarium habentur, & eiusmodi non sunt quæ in errorem impellere posse uideantur,non collegimus.